DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

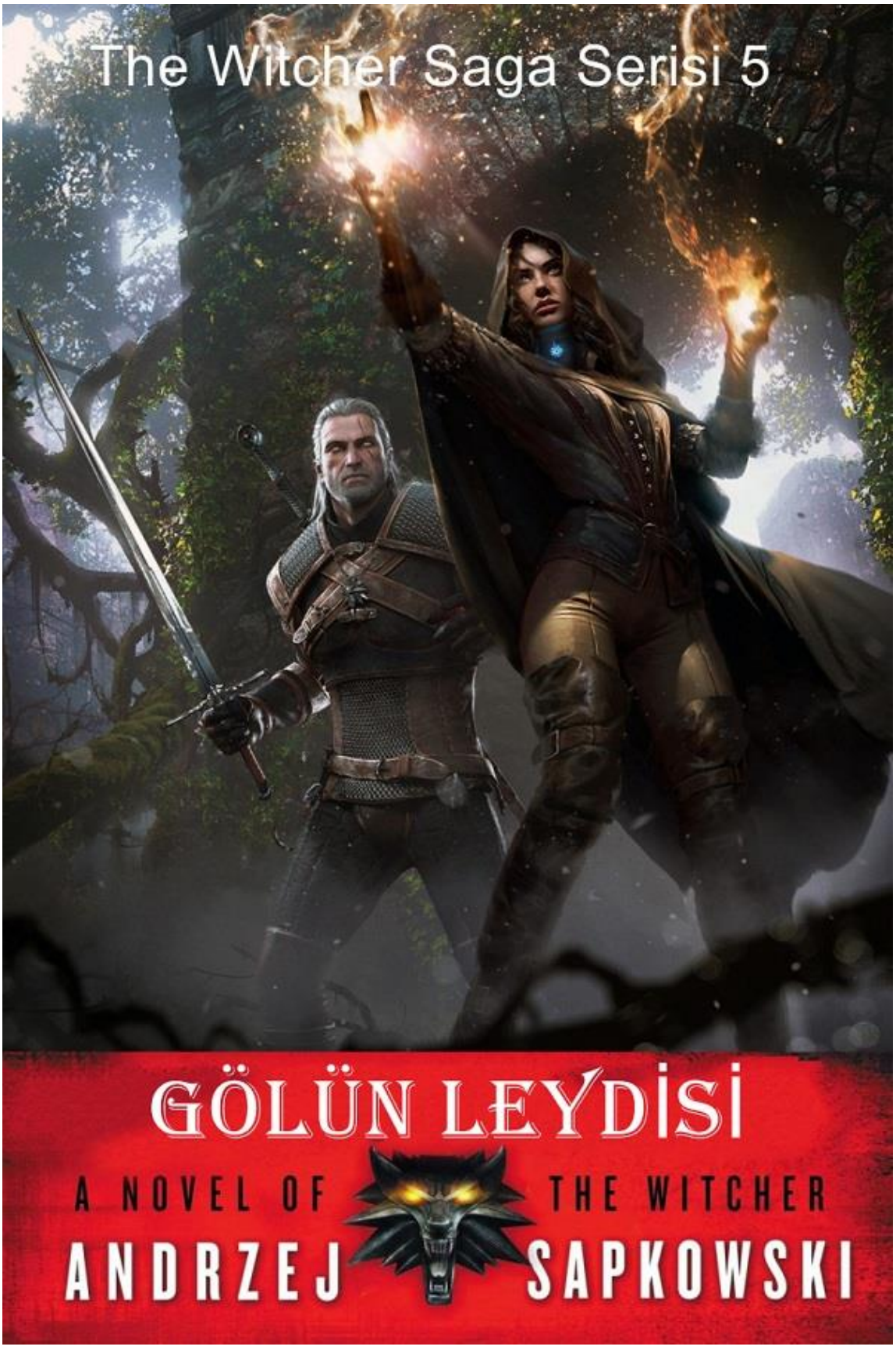
The Witcher Saga Serisi 5
GÖLÜN LEYDİSİ
A NOVEL OF THE WITCHER
ANDRZEJ SAPKOWSKI

Gölün Leydisi

The Witcher Serisi 5

BİRİNCİ BÖLÜM

Göl büyülendi. Bunda kesinlikle hiçbir şüphe yoktu.

İlk olarak, kalıcı olarak sisle örtülü ve büyücülük ve büyülü fenomenlerle ünlü, büyülü Cwm Pwcca vadisinin ağzının hemen yanındaydı.

İkincisi, bakmak yeterliydi.

Göl derindi, canlı, saf mavi, tıpkı cilalı safir gibi. Bir ayna kadar pürüzsüzdü, o kadar pürüzsüzdü ki, içine bakan Y Wyddfa masifinin dorukları gerçekte olduğundan daha çarpıcı görünüyordu. Gölden soğuk, canlandırıcı bir rüzgar esti ve hiçbir şey, bir balığın sıçraması veya bir su kuşunun çığlığı bile, ağırbaşlı sessizliği bozmuyordu.

Şövalye şaşkınlıkla titredi. Ama sırt boyunca ilerlemeye devam etmek yerine, sanki aşağıda, dipte, derinliklerde uyuyan büyücünün büyülü gücü tarafından cezbedilmiş gibi atını göle doğru yönlendirdi. At, aynı zamanda büyülü aurayı da hissettiğini yumuşak bir horlamayla göstererek kırık kayaların üzerinden çekinerek geçti.

Vadinin en dibine indikten sonra şövalye atından indi.

Atını dizginlerinden tutarak, rengarenk çakıl taşları arasında belli belirsiz dalgaların oynadığı su kenarına yaklaştı.

Diz çöktü, zincir zırhı hışırdıyordu. İğne kadar küçük ve canlı balıkları, yavruları korkutup kaçırarak, avuç içleriyle suyu aldı. Yavaşça ve dikkatli bir şekilde içti, buz gibi su dudaklarını ve dilini uyuşturdu ve dişlerini yaktı.

Tekrar eğilirken, suyun yüzeyinden taşınan bir ses kulaklarına ulaştı. Başını kaldırdı. Atı da duyduğunu onaylarcasına homurdandı.

Dinledi. Hayır, bir illüzyon değildi. Duyduğu şey şarkı söylüyordu. Bir kadın şarkı söylüyor. Ya da, daha büyük olasılıkla, bir kız.

Şövalye, tüm şövalyeler gibi, ozanların hikayeleri ve şövalyelik hikayeleri üzerine büyümüştü. Ve onlarda -on kız çocuğu havasından dokuzu veya inilti yemdi ve onları takip eden şövalyeler genellikle tuzağa düştüler. Genellikle ölümcül olanlar.

Ama merakı onu yendi. Sonuçta şövalye sadece

on dokuz yaşında. Çok cesur ve çok tedbirsizdi. İlkiyle ünlüydü ve ikincisi için biliniyordu.

Kılıcının kınına iyice girip girmediğini kontrol etti, sonra atını çekti ve şarkının söylendiği yöne doğru kıyı boyunca ilerledi. Uzaklara gitmesine gerek yoktu.

Gölün kıyısında büyük, koyu kayalar uzanıyordu - parıldayacak kadar pürüzsüzdü. Devlerin bir oyundan sonra dikkatsizce oraya atılan veya unutulan oyuncakları olduğunu söyleyebilirdiniz. Kayaların bir kısmı gölün içinde yatıyordu ve kristal suların altında siyah gibi görünüyordu. Bazıları yüzeyin üzerinde çıkıntı yaptı. Dalgacıklar tarafından yıkandılar, leviathanların sırtına benziyorlardı. Ama çoğu gölün kıyısında uzanmış, kıyıyı ağaç sınırına kadar kaplamıştı. Bazıları kuma gömüldü, sadece kısmen dışarı çıktı ve gerçek boyutlarını hayal gücüne bıraktı.

Şövalyenin duyabildiği şarkı, kıyıya yakın kayaların hemen arkasından geliyordu. Şarkıyı söyleyen kız da gözden kaybolmuştu. Atını, homurdanmasını veya homurdanmasını durdurmak için ucundan ve burun deliklerinden tutarak yönlendirdi.

Kızın giysileri gölün içinde uzanan tamamen düz bir kayanın üzerine yayılmıştı.

O, çıplak ve beline kadar suda, yıkanıyor ve şarkı söylüyordu. Şövalye kelimeleri tanımadı.

Ve merak etme.

Kız -hayatı üzerine bahse girerdi- etten kemikten değildi. Bu, zayıf vücudundan, saçının tuhaf renginden ve sesinden belliydi. Arkasını dönerse kocaman, badem şeklindeki gözleri göreceğinden emindi.

Ve kül rengi saçlarını bir kenara atarsa, kesinlikle sivri kulakları görecekti.

O bir Faerie sakiniydi. Ruh. Tylwyth Têg'den biri. Picts ve İrlandalıların Daoine Sidhe, Tepenin Halkı dediği yaratıklardan biri. Saksonların elf dediği yaratıklardan biri.

Kız bir an için şarkı söylemeyi bıraktı, boynuna kadar daldı, homurdandı ve çok kaba bir şekilde küfretti. Yine de şövalyeyi kandırmadı. Periler -genel olarak bilindiği gibi- insanlar gibi küfredebilirdi. Çoğu zaman seyislerden daha pis. Ve çoğu zaman yemin, perilerin ünlü olduğu kinci bir şakadan önce gelirdi.

Örneğin, birinin burnunu salatalık boyutuna kadar şişirmek veya bir başkasının erkekliğini bir bakla boyutuna küçültmek.

Ne birinci ne de ikinci ihtimal şövalyeye cazip gelmedi. Çakıl taşlarının üzerindeki toynakların gürültüsü aniden ona ihanet ettiğinde, gizlice geri çekilmek üzereydi. Hayır, burun deliklerinden tutulan kendi atı değil.

bir fare kadar sakin ve sessizdi. Perinin atı tarafından ihanete uğramıştı.

şövalyenin kayaların arasında ilk başta fark etmediği siyah kısrak. Şimdi simsiyah hayvan bir toynakla çakılları çalkaladı ve bir selamlama kişnedi.

Şövalyenin aygırı başını iki yana salladı ve kibarca kişnedi. O kadar gürültülü bir şekilde suyun üzerinde bir yankı hızlandı.

Peri sudan fırladı ve bir an için kendisini tüm çekici ihtişamıyla şövalyeye sundu. Giysilerinin bulunduğu kayaya doğru fırladı.

Ama dişi elf bir bluz kapmak ve alçakgönüllülükle üstünü örtmek yerine bir kılıcı kaptı ve onu tıslayarak kınından çıkardı ve takdire şayan bir maharetle döndürdü. Bu kısa bir süre sürdü ve ardından kendini burnuna kadar suya kapatarak ve kılıcıyla kolunu yüzeyin üzerine uzatarak yere çöktü.

Şövalye şaşkınlığını üzerinden attı, dizginleri bıraktı ve ıslak kumun üzerinde diz çökerek diz çöktü. Çünkü önünde kimin olduğunu hemen anladı.

Selam, diye mırıldandı ellerini uzatarak. 'Benim için büyük bir onur...

Övgü büyük, Ey Gölün Leydisi. Kılıcı kabul edeceğim...'

'Dizlerinin üzerinden kalkıp arkanı döner misin?' Peri ağzını suyun üstüne yapıştırdı. 'Belki bakmayı bırakırsın? Ve giyinmeme izin ver?'

O itaat etti.

Kadının sudan sıçradığını, kıyafetlerini hışırdattığını ve ıslak vücuduna çekerken sessizce küfrettiğini duydu. Köstebek derisi kadar pürüzsüz ve parlak olan siyah kısrağı inceledi. Kesinlikle asil kandan bir attı, kesinlikle büyülenmişti. Ve şüphesiz aynı zamanda sahibi gibi bir Faerie sakini.

Arkanı dönebilirsin.

'Gölün Leydisi-'

'Ve kendini tanıt.'

'Ben Caer Benic'ten Galahad'ım. Yaz Ülkesi'nin hükümdarı Camelot'un efendisi Kral Arthur'un ve ayrıca Dumnonia, Dyfneint, Powys, Dyfedd'in bir şövalyesi

...'

'Ya Temerya?' sözünü kesti. 'Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard mı? Bu isimler senin için bir şey ifade ediyor mu?'

'Numara. Onları hiç duymadım.

Omuz silkti. Kılıcı dışında botlarını ve bluzunu tutuyordu, yıkanmış ve sıkılmıştı.

'Ben de öyle düşünmüştüm. Bugün yılın hangi günü?'

"Öyle," dedi tamamen şaşırmış bir halde ağzını açtı, "Beltane'den sonraki ikinci dolunay... Hanımefendi...'

Ciri, dedi donuk bir şekilde, giysilerinin uzanmasına izin vermek için omuzlarını kıvırarak.

kuruyan cildinde daha iyi. Garip bir şekilde konuştu. Gözleri büyük ve yeşildi.

İstemsizce ıslak saçlarını bir kenara attı ve şövalye farkında olmadan nefesi kesildi. Sadece kulağı normal, insan ve hiçbir şekilde elf olmadığı için değil.

Yanağı büyük, çirkin bir yara iziyle şekil değiştirmişti. Yaralanmıştı. Ama bir peri yaralanabilir mi?

Onun bakışını fark etti, gözlerini kıstı ve burnunu kırıştırdı.

'Doğru, bu bir yara izi!' olağanüstü aksanıyla tekrarladı. 'Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Bir şövalye için yara izi görmek çok mu garip? Çok mu çirkin?'

Zincirli zırhını iki eliyle çıkardı ve saçını bir kenara fırlattı.

"Aslında öyle değil," dedi, şakaklarından çenesine koşan kendi yarasını zar zor iyileşmiş bir şekilde göstererek, gençlikten gelen gururdan yoksun değil. "Ve sadece kişinin namusundaki kusurlar çirkindir. Ben Lancelot du Lac'ın oğlu Galahad ve Caer Benic'in efendisi Kral Pelles'in kızı Elaine. O yarayı bana, onu

adil bir düelloda düşürmeden önce, bakirelere karşı acımasız bir zalim olan Acımasız Breunis açmıştı. O kılıcı senin elinden almaya layıkım, ey Gölün Leydisi.'

'Affınıza sığınırım?'

'Kılıç. Onu almaya hazırım.'

'O *benim* kılıcım. Kimsenin ona dokunmasına izin vermem.'

'Ancak ...'

'Ama ne?'

"Gölün Leydisi her zaman... her zaman sulardan çıkar ve bir kılıç verir, değil mi?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Anladım, dedi sonunda. 'Eh, her ülkenin kendi gelenekleri vardır. Üzgünüm Galahad, ya da adın her neyse, ama açıkçası ben olmam gereken Leydi değilim. Ben hiçbir şey vermiyorum. Ve kimsenin benden bir şey almasına izin vermeyeceğim. Sadece işleri netleştirmek için.'

"Ama," dedi, "Faerie'den geliyor olmalısınız, değil mi leydim?"

"Geliyorum..." dedi bir an sonra ve yeşil gözleri uzay ve zamanın uçurumuna bakıyor gibiydi. "Ben Rivia'dan, aynı adlı şehirden geliyorum. Loch Eskalott'tan. Buraya tekneyle yelken açtım. Sisliydi. Kıyıyı göremiyordum. Sadece kişnemeyi duydum. Kelpie'den... Beni takip eden kısrağım.

Islak bluzunu bir taşın üzerine yaydı ve şövalye tekrar nefesini tuttu. Bluz yıkanmıştı, ama özensizce. Kan lekeleri hala görülebiliyordu.

"Akıntı beni buraya getirdi," diye başladı kız ya onun ne olduğunu görmeden.

fark etmiş ya da değilmiş gibi davranmıştı. 'Bir tek boynuzlu atın akımı ve büyüsü...

Bu gölün adı ne?'

Bilmiyorum, diye itiraf etti. "Gwynedd'de o kadar çok göl var ki..."

'Gwynedd'de mi?'

'Doğal olarak. O dağlar Y Wyddfa. Onları sol elinizde tutarsanız ve ormanların içinden geçerseniz, iki gün sonra Dinas Dinlleu'ya ve ardından Caer Dathal'a ulaşırsınız. Ve nehir... En yakın nehir...'

'En yakın nehrin ne dediğine aldırmayın. Yiyecek bir şeyin var mı Galahad? Ben sadece açlıktan ölüyorum.'

'Neden beni öyle izliyorsun? Kaybolacağımdan mı korkuyorsun? Senin sert sopan ve tütsülenmiş sosisinle uçup gideceğimi mi? Merak etme. Kendi dünyamda bir fesat çıkardım ve kaderimi karıştırdım, o yüzden bir an için orada yüzümü göstermemeliyim. Seninkinde bir süre kalacağım. Ejderha ya da Yedi Keçi için gökyüzünde boş yere arama yapılan bir dünyada. Şu anda Belleteyn'den sonraki ikinci dolunay ve Belleteyn'in 'Beltane' olarak telaffuz edildiği yer. Neden bana öyle bakıyorsun, dua et?'

"Perilerin yiyebildiğini bilmiyordum."

'Periler, büyücüler ve dişi elfler. Hepsi yiyor. Ve iç. Ve benzeri.'

'Affınıza sığınırım?'

'Boşver.'

Onu ne kadar dikkatle gözlemlerse, büyüleyici aurasını o kadar çok kaybeder ve o kadar insani ve sıradan, hatta sıradan hale gelirdi. Öyle olmadığını bilse de, bu olamazdı. Y'nin dibinde sıradan fahişelerle karşılaşılmadı

Wyddfa, Cwm Pwcca bölgesinde, dağ göllerinde çıplak yıkanıyor ve kanlı bluzları yıkıyor. Kızın neye benzediğini boşver, o dünyevi bir varlık olamazdı. Buna rağmen, Galahad şimdi tamamen özgürce ve korkusuzca onun kurumuş olan kül rengi saçlarına şaşkınlıkla bakıyordu ve onun hayretler içinde parıldayan gri saçları vardı. İnce ellerinde, minyon burnu ve solgun dudaklarında, son derece yoğun dokumadan yapılmış narin kumaştan dikilmiş, biraz tuhaf kesimli erkeksi kıyafetinde. Kılıcında, tuhaf bir yapı ve süslemeye sahip, ancak hiçbir şekilde törensel bir teçhizata benzemiyor. Sahilin kurumuş kumlarıyla kaplanmış çıplak ayaklarında.

Bir ayağını diğerine sürterek, "Sadece açıklığa kavuşturmak için," diye başladı, "ben bir dişi elf değilim. Büyücü olmaya gelince, peri demek istiyorum… Ben biraz sıradışıyım. Ben öyle biri olduğumu düşünmüyorum.'

Üzgünüm, gerçekten öyleyim.

'Neden tam olarak?'

'Diyorlar ki...' kızardı ve kekeledi. "Perilerin genç erkeklerle karşılaştıklarında onları Elfland'a ve oraya götürdüklerini söylüyorlar... Bir fıstık çalısının altında, yosundan bir halının üzerinde onlara şunları yapmalarını emrediyorlar-"

'Anladım.' Hızla ona baktı, sonra bir sosisi sertçe ısırdı.

"Elflerin ülkesiyle ilgili olarak," dedi yutkunarak, "bir süre önce oradan kaçtım ve geri dönmek için acelem yok. Ancak yosunlu halılar üzerinde hizmet verilmesine gelince… Doğrusu Galahad, yanlış Leydi'ye denk geldin. Yine de iyi niyetiniz için teşekkür ederim.'

'Bayan! Rahatsız etmek istemedim-'

'Özür dilemek zorunda değilsin.'

"Sadece," diye mırıldandı, "büyüleyici bir şekilde çekicisin."

'Tekrar teşekkürler. Ama yine de hiçbir şey olmayacak.'

Bir süre sessiz kaldılar. Sıcaktı. Zirvede duran güneş, taşları hoş bir şekilde ısıttı. Hafif bir esinti gölün yüzeyini karıştırdı.

'Ne...' Galahad aniden garip bir şekilde kendinden geçmiş bir sesle başladı.

'Kanlı bıçaklı mızrak ne anlama geliyor? Mızraklı uyluklu Kral neden acı çekiyor ve bu ne anlama geliyor? Beyazlar içinde bir kâse, gümüş bir kase taşıyan genç kızın anlamı nedir—?'

Ve ayrıca, diye onun sözünü kesti. 'İyi hissediyor musun?'

"Sadece soruyorum."

"Ve ben sadece sorunuzu anlamıyorum. Önceden kararlaştırılmış bir şifre mi? Başlatılanların birbirini tanıdığı bir sinyal mi? Lütfen açıklayın.

'Ama ben yapamam.'

"Öyleyse neden sordun?"

"Çünkü..." diye kekeledi. 'Şey, kısaca anlatmak gerekirse... Aramızdan biri ne zaman fırsatı olduğunu soramadı. Dili tutuldu ya da utandı

… Sormadı ve bu yüzden büyük bir tatsızlık oldu. Şimdi hep soruyoruz. Her ihtimale karşı.'

'Bu dünyada büyücüler var mı? Bilirsin, büyülü sanatları uygulayan insanlar. Büyücüler. Bilenler.

"Merlin var. Ve Morgana. Ama Morgana kötü.

"Ya Merlin?"

'Ortalama.'

'Onu nerede bulacağını biliyor musun?'

'Söyleyeceğim! Camelot'ta. Kral Arthur'un sarayında. Şu anda oraya gidiyorum.'

'Uzak mı?'

'Buradan Powys'e, Hafren Nehri'ne, oradan aşağı Glevum'a, Sabina Denizi'ne ve oradan Yaz Ülkesi'nin düzlüklerine. Sonuç olarak, yaklaşık on günlük bir yolculuk…'

'Çok uzak.'

"Kişi," diye kekeledi, "Cwm Pwcca'dan geçerek kısa yoldan gidebilir.

Ama büyülü bir vadi. Orada korkunç. Orada Y Dynan Bach Têgdwell'in adı duyuluyor, şeytani küçük adamlar..."

"Ne yani, sadece dekorasyon için mi kılıç taşıyorsun?"

"Peki bir kılıç büyücülüğe karşı ne başarır?"

'Çok, çok merak etme. Ben bir cadıyım. Hiç birini duydun mu? Pshaw, doğal olarak görmedin. Ve senin küçük adamlarından korkmuyorum. Bir sürü cüce arkadaşım var.'

Elbette yaparsın , diye düşündü.

'Gölün Leydisi?'

'Adım Ciri. Bana Gölün Leydisi deme. Kötü, nahoş, nahoş çağrışımları gündeme getirir. Bana bu diyarda böyle derlerdi... Sen oraya ne diyordun?'

Peri. Veya druidlerin dediği gibi: Annwn. Ve Saksonlar Elfland der.'

'Elfland...' Ona verdiği ekoseli Pictish kilimini omuzlarına sardı. 'Ben oradaydım, biliyor musun? Kırlangıç Kulesi'ne girdim ve patladım! Elflerin arasındaydım. Ve bana tam olarak böyle seslendiler. Gölün Hanımı. Hatta başlarda beğendim. Gurur vericiydi. O diyarda, gölün yanındaki kulede Leydi değil, bir tutsak olduğumu anlayana kadar.'

Bluzunu kana bulayan orada mıydı?

Uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda, "Hayır," dedi ve sesi, ona öyle geldi ki, biraz titriyordu. 'Orada değil. Keskin gözlerin var. Eh işte gerçeklerden kaçamazsın, kafanı kuma gömemezsin… Evet Galahad. Son zamanlarda sık sık lekelendim. Öldürdüğüm düşmanların kanıyla. Ve kurtarmaya çalıştığım arkadaşlarımın kanı… Ve kollarımda kim öldü… Neden bana öyle bakıyorsun?'

"Tanrı mı yoksa ölümlü müsün, yoksa tanrıçalardan biri misin bilmiyorum... Ama bu dünyamızda yaşıyorsan..."

'İsterseniz konuya gelin.'

"Hikayeni dinlerdim," Galahad'ın gözleri parladı. 'Söyler misin ey

Bayan?'

'Bu uzun.'

'Zamanımız var.'

'Ve sonu pek iyi bitmiyor.'

'Sana inanmıyorum.'

'Niye ya?'

'Gölde yıkanırken şarkı söylüyordun.'

'Sen gözlemcisin.' Başını çevirdi, dudaklarını büzdü ve yüzü aniden buruştu ve çirkinleşti. 'Evet, gözlemcisin. Ama çok naif.'

'Bana hikayeni anlat. Lütfen.'

"Pekala," diye içini çekti. 'Pekala, eğer istersen... Ben yaparım.'

Kendini rahat ettirdi. O da öyle. Atlar, otları ve otları kemirerek ormanın kenarında yürüdüler.

Galahad, "En başından beri," diye sordu. 'Başından beri …'

"Bu hikaye," dedi bir an sonra, kendini Pictish halısına daha sıkı sararak, "gittikçe daha başlangıcı olmayan bir hikayeye benziyor. Henüz bitip bitmediğinden de emin değilim. Geçmiş -bilmelisiniz- gelecekle müthiş bir şekilde birbirine karıştı. Hatta bir elf bana bunun kendi kuyruğunu dişleriyle yakalayan yılana benzediğini söyledi. O yılanın adı Ouroboros. Ve kendi kuyruğunu ısırması da çemberin kapandığı anlamına gelir. Geçmiş, şimdi ve gelecek zamanın her anında pusuya yatmaktadır. Sonsuzluk zamanın her anında gizlidir. Anlıyor musun?'

'Numara.'

'Boşver.'

Doğrusu size söylüyorum ki, rüyalara inanan kimse, hayal kurmaya çalışan biri gibidir. rüzgarı yakala veya bir gölge yakala. Baştan çıkarıcı bir resimle kandırılır, yalan söyleyen veya saçma sapan sözler söyleyen çarpık görünümlü cam emekçi kadın. Rüyalara ve hayallere güvenen gerçekten aptaldır. yanılsamanın yolundan gider.

Bununla beraber, kim onları küçümser ve onlara hiç inanmazsa, akılsızca hareket eder. Çünkü rüyaların hiçbir önemi yoksa, o zaman neden Tanrılar bizi yaratırken bize rüya görme yeteneği mi veriyor?

Peygamber Lebioda'nın Bilgeliği, 34:1

İKİNCİ BÖLÜM

Hafif bir rüzgar, kazan gibi buharlaşan gölün yüzeyini dalgalandırdı ve düzensiz sis parçalarını üzerine sürdü. Sıra kilitleri ritmik bir şekilde gıcırdıyor ve gümbürdüyordu, ortaya çıkan kürek bıçakları bir dolu parlayan damlayı etrafa saçıyordu.

Condwiramurs elini yana koydu. Tekne öyle bir salyangoz hızında hareket ediyordu ki su zar zor köpürüyor ya da eline tırmanıyordu.

Aman tanrım, dedi sesine elinden geldiğince alaycı bir hava katarak.

'Ne hız! Dalgaların üzerinden hızla geçiyoruz. Başımı döndürüyor!'

Kısa boylu, tıknaz, tıknaz bir adam olan kürekçi, bir caracul kuzusununki kadar kıvırcık olan boz bir paspasla kaplı başını bile kaldırmadan, öfkeyle ve belli belirsiz hırladı. Acemi, o uçağa bindiğinden beri boorun sorularını yanıtsız bıraktığı hırlamalara, homurdanmalara ve homurdanmalara yeterince katlanmıştı.

Kendine iyi bak, dedi sakin olmaya çalışarak. "Bu kadar sert kürek çekerek kendine yaramazlık yapabilirsin."

Adam bu sefer bronzlaşmış deri gibi esmer ve hava koşullarına karşı yıpranmış yüzünü kaldırdı. Homurdandı, homurdandı ve kıllı, gri çenesini teknenin yan tarafına takılı tahta makaraya doğrulttu ve ip, hareketleriyle gergince gerilen suda kayboldu. Açıkça açıklamanın kapsamlı olduğuna ikna oldu, kürek çekmeye devam etti. Daha önce olduğu gibi aynı ritimle. Kürekler yukarı. Bir ara. Bıçaklar yarıya kadar suya. Uzun bir ara. Çekmek. Daha da uzun bir duraklama.

"Aha," dedi Condwiramurs kayıtsızca, cennete bakarak. 'Anladım.

Önemli olan, doğru hızda ve doğru derinlikte hareket etmesi gereken teknenin arkasından çekilen yemdir. Balık tutmak önemlidir. Diğer her şey önemsiz.'

Söylediği o kadar açıktı ki adam homurdanma ya da hırıltı çıkarma zahmetine bile girmedi.

Condwiramurs monologuna devam etti, bütün gece seyahat ediyor olmam kimin canını sıkabilir? Acıktığımı mı? Sırtım ağrıyor ve kaşınıyor

sert, ıslak banktan mı? Çişe ihtiyacım olduğunu mu? Hayır, sadece balık için trollük önemlidir.

Her durumda anlamsız olan. Hiçbir şey akıntının ortasında bir kulaç derinliğindeki bir cazibeyi çekemez.'

Adam başını kaldırdı, ona pis pis baktı ve çok-çok- homurdandı.

homurdanarak. Condwiramurs, halinden memnun olarak küçük dişlerini gösterdi. Boor yavaşça kürek çekmeye devam etti. Öfkeliydi.

Kız sıraya uzandı ve bacak bacak üstüne atarak elbisesinin yukarı çıkmasına izin verdi.

Adam homurdandı, boğumlu ellerini küreklere dayadı ve sadece oltaya bakıyormuş gibi yaptı. Doğal olarak daha hızlı kürek çekmeye hiç niyeti yoktu. Acemi, istifa ederek içini çekti ve dikkatini gökyüzüne çevirdi.

Kürekler gıcırdadı ve kürek bıçaklarından parıldayan damlalar düştü.

Bir adanın ana hatları hızla dağılan sisin içinde belirdi. Üzerinde yükselen kulenin karanlık, sivrilen dikilitaşı da öyle. Boor, ileriye dönük olmasına ve arkasına bakmamasına rağmen, gizemli bir şekilde neredeyse geldiklerini biliyordu. Acele etmeden kürekleri küpeşteye koydu, ayağa kalktı ve makaradaki misinayı yavaşça sarmaya başladı. Condwiramurs, bacakları hala çapraz, ıslık çalıyor, gökyüzüne bakıyor.

Adam ipi sarmayı bitirdi ve yemi inceledi: üçlü bir kanca ve kırmızı yünden bir püskül ile donanmış büyük, pirinç bir kaşık.

"Aman tanrım, aman tanrım," dedi Condwiramurs tatlı bir şekilde. 'Hiçbir şey yakalamadın mı? Ah canım, ne yazık. Merak ediyorum neden bu kadar kötü şansımız oldu? Belki de tekne çok hızlı gidiyordu?'

Adam ona birçok iğrenç şeyi ifade eden bir bakış attı. Oturdu, havladı, yana tükürdü, iri, düğümlü elleriyle kürekleri kavradı ve güçlü bir şekilde sırtını

büktü. Kürekler çatırdamalarda şıngırdadı ve tekne gölün üzerinden bir ok gibi fırladı, su pruvaya çarparak köpürdü, girdaplar geriye doğru kaynadı. Onları adadan ayıran çeyrek oku bir homurtudan daha kısa bir sürede kapattı ve tekne çakılların üzerine öyle bir güçle geldi ki Condwiramurs banktan sendeledi.

Adam homurdandı, havladı ve tükürdü. Acemi, bunun -uygar insanların konuşmasına çevrilecek olursa- *teknemden çık demek olduğunu biliyordu, seni küstah cadı* . Ayrıca karaya taşınmayı unutabileceğini de biliyordu. Terliklerini çıkardı, elbisesini kışkırtıcı bir şekilde kaldırdı ve karaya çıktı. Midye kabukları ayaklarına batarken bir laneti geri püskürttü.

"Teşekkürler," dedi sıkılı dişlerinin arasından, "yolculuk için."

Ne cevap veren homurtuyu bekledi ne de arkasına baktı, yürüdü

yalın ayak taş basamaklara doğru. Tüm rahatsızlıkları ve sorunları, artan heyecanıyla silinip gitti ve iz bırakmadan buharlaştı. Loch Blest'te, Inis Vitre adasındaydı. Sadece birkaç seçkin kişinin bulunduğu neredeyse efsanevi bir yerdeydi.

Sabah sisi tamamen kalkmış ve güneşin kırmızı küresi donuk gökyüzünde daha parlak görünmeye başlamıştı. Kulenin siperlerinin etrafında ciyaklayan martılar daireler çizdi ve şimşekler çaktı.

Sahilden terasa çıkan basamakların tepesinde, çömelmiş, sırıtan bir chimera heykeline yaslanmış Nimue vardı.

Gölün Hanımı.

Zarif ve kısa boyluydu, boyu beş fitten fazla değildi.

Condwiramurs, gençken kendisine 'Fışkırtma' denildiğini duymuştu ve şimdi takma adın uygun olduğunu biliyordu. Ama en az yarım yüzyıldır kimsenin küçük büyücüye böyle demeye cesaret edemediğinden emindi.

"Ben Condwiramurs Tilly'yim." Kendini bir yay ile tanıttı, hala terliklerini tutarken biraz utandı. "Adanızı ziyaret ettiğime sevindim, Gölün Leydisi."

'Nimue,' küçücük büyücü onu düzeltti. 'Nimue, başka bir şey değil. Unvanları ve ünvanları atlayabiliriz, Bayan Tilly.'

"Bu durumda ben Condwiramurs'um. Condwiramurs, başka bir şey değil.'

"O zaman benimle gel, Condwiramurlar. Kahvaltıda konuşuruz. Aç olduğunu hayal ediyorum.'

'İnkar etmiyorum.'

Kahvaltıda nişasta kokan çok genç, çok sessiz iki hizmetçi kız tarafından servis edilen beyaz lor peyniri, frenk soğanı, yumurta, süt ve kepekli ekmek vardı. Condwiramurs, küçücük büyücünün bakışlarını üzerinde hissederek yedi.

"Kule," dedi Nimue yavaşça, onun her hareketini ve ağzına götürdüğü neredeyse her lokmayı gözlemleyerek, "biri yerin altında olmak üzere altı katlıdır. Odanız yerden ikinci katta. Yaşamak için gereken her türlü kolaylığı bulacaksınız. Zemin kat gördüğünüz gibi servis alanıdır.

Hizmetçi odaları da buradadır. Yeraltı, birinci ve üçüncü katlar laboratuvar, kütüphane ve galeriye ev sahipliği yapıyor. girebilir ve sahip olabilirsiniz

bahsettiğim tüm katlara ve oradaki odalara sınırsız erişim. Onlardan ve içindekilerden dilediğiniz zaman ve dilediğiniz şekilde yararlanabilirsiniz.'

'Anladım. Teşekkür ederim.'

'En üstteki iki kat benim özel odalarımı ve özel çalışma odamı içeriyor. Bu odalar kesinlikle özeldir. Yanlış anlaşılmalara mahal vermemek için: Bu tür konularda aşırı hassasım.'

'Buna saygı duyacağım.'

Nimue başını, homurdanan Feribot Adamının görülebildiği pencereye çevirdi. Condwiramurs'un bagajını çoktan halletmişti ve şimdi teknesine oltalar, makaralar, iniş ağları, kepçe ağları ve diğer olta takımlarını yüklüyordu.

Biraz eski kafalıyım, diye devam etti. "Ama bazı şeyleri ayrıcalıklı bir şekilde kullanmaya alıştım. Diş fırçası gibi diyelim. Özel odalarım, kütüphanem ve tuvaletim. Ve Balıkçı Kral. Lütfen, Fisher King'den yararlanmaya çalışmayın.'

Condwiramurs neredeyse sütünden boğulacaktı. Nimue'nin yüzü hiçbir şey ifade etmiyordu.

'Ve eğer...' diye devam etti, kız daha konuşmaya başlamadan önce, 'eğer senden faydalanmaya çalışırsa, onu reddet.'

Condwiramurs sonunda yutkundu ve herhangi bir yorum yapmaktan kaçınarak hızla başını salladı. Gerçi olta balıkçılarıyla, özellikle de kaba olanlarla ilgilenmediğini söylemek dilinin ucundaydı. Kıvrımlar kadar beyaz, darmadağınık saçlarıyla.

İyi, dedi Nimue. 'İşte tanıtımlar bitti ve bitti. İşe başlama zamanı. Bütün adaylar arasından neden tam olarak *seni* seçtiğim seni ilgilendirmiyor mu ?'

Condwiramurs cevabı hiç düşündüyse de, bu sadece kendini beğenmiş görünmemek içindi. Yine de, Nimue söz konusu olduğunda, en ufak bir sahte alçakgönüllülüğün bile samimiyetsizliğinden rahatsız olacağı sonucuna çabucak karar verdi.

Ben akademideki en iyi rüya okuyucuyum, dedi soğukkanlı, gerçekçi ve övünmeden. 'Ve üçüncü yılda tek kişilik yazarlar arasında ikinci oldum.'

'Bir numarayı alabilirdim.' Nimue acımasızdı, dürüst. "Bu arada, o yüksek uçucuyu biraz ısrarla önerdiler, çünkü görünüşe göre önemli birinin önemli kızıydı. Ve rüya okuma ve hayal kurma söz konusu olduğunda, sen kendini biliyorsun canım

Condwiramurs, bu oldukça kararsız bir hediye. Fiyaskolar, en iyi rüya okuyucunun bile başına gelebilir.'

Condwiramurs, fiyaskolarını bir elinin parmaklarıyla sayabileceğine dair verdiği cevabı kendine sakladı. Sonuçta, bir ustayla konuşuyordu. *Sınırlarını bil, sevgili efendim* , akademideki profesörlerinden birinin dediği gibi, bir bilge.

Nimue, başını hafifçe sallayarak onun sessizliğini övdü.

"Akademide bazı araştırmalar yaptım," dedi bir an sonra. "Bu nedenle, kehanetinizi halüsinojenlerle güçlendirmediğinizi biliyorum. Bundan memnunum, çünkü narkotiklere müsamaha göstermem.'

Condwiramurs biraz gururla, "Uyuşturucu kullanmadan ilahi söylüyorum," diye onayladı. "Tek iroskopi için ihtiyacım olan tek şey bir kanca."

'Affınıza sığınırım?'

"Biliyorsun, bir kanca," diye öksürdü acemi, "rüyada görmem gereken şeyle bir şekilde bağlantılı bir nesneyi kastediyorum. Bir tür şey veya resim

...'

'Bir resim?'

'HI-hı. Bir resimden oldukça iyi anlarım.'

Ah, diye gülümsedi Nimue. "Ah, bir tablo yardımcı olacağından, herhangi bir sorun olmayacaktır. Eğer tatmin edici bir şekilde orucunu bozduysan, ey rüya okuyanların birincisi ve kâhinlerin ikincisidir. Yardımcım olarak neden seni seçtiğimin diğer nedenlerini de gecikmeden sana açıklamalıyım.'

Taş duvarlardan gelen soğuk, ne ağır duvar halıları ne de kararmış ahşap paneller tarafından hafifletilmiyordu. Taş zemin, terliklerinin tabanlarından geçerek ayaklarını dondurdu.

"Şu kapının ötesinde," dedi umursamazca, "laboratuvar var. Daha önce de belirtildiği gibi, ücretsiz olarak kullanabilirsiniz. Dikkat, doğal olarak tavsiye edilir.

Süpürgelerin kovalarca su taşımasını sağlama girişimleri sırasında özellikle ölçülü olunması önerilir.'

Şaka çok eski olmasına rağmen Condwiramurs kibarca kıkırdadı. Tüm öğretim görevlileri suçlamalarını efsanevi büyücü çırağının efsanevi zorluklarına atıfta bulunan şakalarla karşıladılar.

Merdivenler bir deniz yılanı gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. Ve aceleciydiler.

Gidecekleri yere varmadan önce Condwiramurs terliyordu ve nefes nefeseydi. Nimue hiçbir çaba belirtisi göstermedi.

'Bu taraftan lütfen.' Meşe kapıyı açtı. 'Adımına dikkat et.'

Condwiramurs içeri girdi ve nefesi kesildi.

Oda bir resim galerisiydi. Duvarlar yerden yere kadar kaplandı

resimlerle tavan. Büyük, eski, soyulmuş ve çatlamış yağlar, minyatürler, sararmış baskılar ve gravürler, solmuş suluboyalar ve sepyalar asılıydı.

Ayrıca canlı renklere sahip guaşlar ve temperalar, çizgisiz aquatint'ler ve gravürler, litografiler ve zıt mezzotint'ler vardı ve bakışları belirgin siyah noktalarla çiziyordu.

Nimue, kapının en yakınında asılı duran, büyük bir ağacın altında toplanmış bir grubu tasvir eden resmin önünde durdu. Önce tuvale, sonra Condwiramurs'a baktı ve sessiz bakışları alışılmadık biçimde anlamlıydı.

'Karahindiba.' Neyin beklendiğini hemen anlayan acemi, onu bekletmedi. "Bleobheris meşesinin altında bir türkü söylüyor."

Nimue gülümsedi ve başını salladı ve bir sonraki tablodan önce durarak bir adım attı.

Bir suluboya. Sembolizm. Bir tepede iki kadının siluetleri. Üstlerinde daireler çizen martılar ve yamaçtaki gölgeler alayının altında.

'Ciri ve Triss Merigold, Kaer Morhen'deki kehanet vizyonu.'

Bir gülümseme, bir baş sallama, bir adım, bir sonraki resim. Bir at üzerinde dört nala koşan bir binici, dallarını ona doğru uzatan biçimsiz kızılağaçlardan oluşan bir caddede.

Condwiramurs, içinden bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Ciri... Hmm... Muhtemelen Geralt'la buçukluk Hofmeier'in çiftliğinde buluşmak için bindiği araç."

Sonraki resim, koyulaştırılmış bir yağ. Bir savaş sahnesi.

"Geralt ve Cahir Yaruga'daki köprüyü koruyorlar."

Sonra işler daha hızlı gitti.

Yennefer ve Ciri, Melitele Tapınağı'ndaki ilk karşılaşmaları. Karahindiba ve orman perisi Eithne, Brokilon Ormanı'nda. Geralt'ın şirketi, Malheur geçidinde bir kar fırtınasında—'

Bravo, muhteşem, diye araya girdi Nimue. 'Efsane hakkında mükemmel bilgi.

Şimdi, burada olanın başka bir nedeni olduğunu biliyorsun, başkası değil.'

Brenna Savaşı'nı tasvir eden büyük bir tuval, oturdukları küçük abanoz masayı gözden kaçırıyordu. Savaşın önemli bir anını gösterdi; yani, birinin kabaca kahramanca ölümü. Atmosfer, detaylara gösterilen mükemmel özen ve o sanatçıya özgü ışık efektleriyle anlaşılabilecek olan tablo, şüphesiz Nikolai Certosa'nın eseriydi.

Condwiramurs, "Gerçekten, Witcher ve Witcher kızın efsanesini biliyorum," diye yanıtladı. "Biliyorum, tam olarak söylemekten çekinmiyorum. Ben genç bir kızken bu hikayeyi severdim. Ben onun içine daldım. hayalini bile kurdum

Yennefer olmak. Yine de dürüst olacağım, ilk görüşte aşk olsa bile, aşırı derecede ateşli olsa bile… aşkım sonsuz değildi.'

Nimue kaşlarını kaldırdı.

Condwiramurs, "Öyküyle ilk kez tanıştım," diye devam etti, "popüler kısaltmalarda ve gençlere yönelik versiyonlarda, *précis cut ve ad usum delphini'yi* temizledi . Daha sonra, doğal olarak, sözde ciddi ve eksiksiz versiyonları inceledim. Fazlalık noktasına kadar kapsamlı ve bazen de ötesinde. Sonra tutkunun yerini soğuk düşünce ve vahşi arzunun yerini evlilik görevi gibi bir şey aldı. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan.'

Nimue, zar zor algılanabilen bir baş sallamasıyla yaptığını onayladı.

'Özetlemek gerekirse, efsanevi geleneklere daha güçlü bağlanan, masalları gerçekle karıştırmayan ve hikayenin basit, zarif ahlakını derinden ahlaksız tarihsel gerçeklerle birleştirmeye çalışmayan efsaneleri tercih ederim. Ansiklopedistlerin, arkeologların ve tarihçilerin sonsöz eklemediği efsaneleri tercih ederim. Bir prensin Cam Dağın zirvesine çıkıp uyuyan prensesi öpüp uyanmasını ve ikisinin de sonsuza kadar mutlu yaşamasını tercih ederim.

Bir efsane böyle bitmeli, başka türlü bitmemeli… Ciri'nin bu portresini kim çizdi? Şu uzun boylu olan mı?'

"Ciri'nin tek bir portresi yok." Küçük büyücünün sesi o kadar gerçekçiydi ki neredeyse soğuktu. 'Ne burada, ne de dünyanın herhangi bir yerinde. Ciri'yi görmüş, tanımış, hatta hatırlamış olabilecek herhangi birinin çizdiği tek bir portre, tek bir minyatür bile kalmamıştır. Bu tam boy portre, Ciri'nin annesi Pavetta'yı gösteriyor ve Cintran hükümdarlarının saray sanatçısı Ruiz Dorrit tarafından boyanmıştı. Dorrit'in Ciri'nin portresini dokuz yaşında, yine tam boyda çizdiği biliniyor, ancak İnfanta *with a Greyhound adlı tuval* , ne yazık ki kayboldu. Yine de efsaneye ve ona karşı tavrınıza dönelim. Ve size göre bir efsanenin nasıl bitmesi gerektiğine.'

"Mutlu bitmeli," dedi Condwiramurs inanarak. 'İyilik ve doğruluk galip gelmeli, kötülük ibretlik bir şekilde cezalandırılmalı ve aşk âşıkları ömürlerinin sonuna kadar birleştirmeli. Ve kahramanların hiçbiri ölmemeli! Ve Ciri efsanesi? Bu nasıl biter?'

'Açık olarak. Nasıl?'

Condwiramurs bir an için dilsiz kaldı. Böyle bir soru beklemiyordu; bir sınav, bir sınav, bir tuzak sezdi. Hiçbir şey söylemedi, yakalanmak istemiyordu.

Ciri efsanesi nasıl biter? Ama bunu herkes biliyor.

Amorf bir mavnayı betimleyen koyu renkli bir sulu boyaya baktı.

*

sisle kaplı bir gölün yüzeyinde süzülen bir mavna, yalnızca siyah bir şekil olarak görülebilen bir kadın tarafından uzun bir sırıkla katlanıyor.

Efsane tam olarak böyle bitiyor. Aynen böyle.

Nimue düşüncelerini okudu.

"O kadar kesin değil, Condwiramurs. Hiçbir şekilde kesin değil.'

"Efsaneyi," diye başladı Nimue, "gezgin bir hikaye anlatıcısının dudaklarından. Ben bir taşra çocuğuyum, köyün tamircisinin dördüncü kızıyım. Gezgin bir dilenci olan hikaye anlatıcısı Pogwizd'in köyümüzde yaşadığı zamanlar,

çocukluğumun en güzel anlarıydı. Günlük işlere bir ara verilebilir, o muhteşem harikaları görebilir, o uzak dünyayı ruh gözüyle görebilirdi.

Güzel ve harika bir dünya… Bizden dokuz mil uzaktaki kasabadaki pazardan bile daha uzak ve muhteşem…

'O zamanlar altı ya da yedi yaşındaydım. En büyük ablam on dört yaşındaydı ve emeğinin üzerine eğilmekten şimdiden bükülmüştü. Bir köylü kadının partisi! Bizim köyde kızlar çocukluktan buna hazırlanırdı! Eğilmek! Durmadan eğilmek, eğilmek ve işimizin üzerine eğilmek, bir çocuğun üzerine, şişmiş bir göbeğin ağırlığı altında, sen daha çocuk yatağından kalktığın anda erkeğinin sana zorladığı.

'O dilencinin hikayeleri, bir kamburdan ve günlük eziyetten daha fazlasını dilemeye, hasattan, bir kocadan ve çocuklardan daha fazlasını hayal etmeye başlamama neden oldu. Ormanda toplanan böğürtlenlerin satışından elde ettiğim ilk kitap Ciri efsanesiydi. Güzelce tanımladığınız gibi temizlenmiş sürüm, çocuklar için précis *ad ursum delphini* . O versiyon tam bana göreydi. Ben zayıf bir okuyucuydum. Ama o zamana kadar zaten ne istediğimi biliyordum. Philippa Eilhart gibi olmak istedim, Sheala de Tancarville gibi, Assire var Anahid gibi…'

İkisi de bir kale odasını, bir masayı ve onun çevresinde oturan bazı kadınları ince bir ışık gölgesiyle betimleyen bir guaj boyaya baktılar. Efsanevi kadınlar.

Kabul edildiğim akademide -aslında ikinci denemede,"

Nimue devam etti, 'Ben sadece büyü tarihi dersleri sırasında Büyük Loca ile ilgili efsaneyi inceledim. İlk başta zevk için okumak için zamanım yoktu. Kontların ve bankacıların her şeyin kolayca geldiği, taşralı kızlara gülen sevgili kızlarına yetişmek için odaklanmam gerekiyordu...'

Sustu ve parmaklarını çıtlattı.

"Sonunda okumaya zaman buldum," diye devam etti, "ama sonra fark ettim ki,

Geralt ve Ciri'nin iniş çıkışları beni çocukluğumda olduğundan çok daha az eğlendirdi. Sizinkine benzer bir sendrom meydana geldi. Ne dedin? Evlilik görevleri? Kadar böyleydi...'

Sustu ve yüzünü ovuşturdu. Condwiramurs, Gölün Leydisi'nin elinin titrediğini hayretle fark etti.

"Sanırım on sekiz yaşındaydım, ne zaman bir şey oldu. Ciri efsanesini yeniden içimde yaşatan bir şey. Bu, bir bilim adamı olarak kendimi ciddi bir şekilde konuya dahil etmeye başlamamı sağladı. Hayatımı buna adamaya başlamamı sağladı.'

Acemi, içinde bir merak patlamasına rağmen sessiz kaldı.

Bilmiyormuş gibi yapma, dedi Nimue sert bir şekilde. "Gölün Leydisi'nin Ciri efsanesi hakkında kelimenin tam anlamıyla patolojik bir saplantıya sahip olduğunu herkes bilir. Herkes başlangıçta zararsız bir hevesin nasıl uyuşturucu bağımlılığına ya da sadece bir çılgınlığa dönüştüğü hakkında dedikodu yapar.

Bu söylentilerde epeyce doğruluk payı var, sevgili Condwiramur'larım, epeyce doğru! Ve seni asistanım olarak seçtiğim için sen de mani ve bağımlılığa düşeceksin. Çünkü ben talep edeceğim. En azından çıraklık döneminiz için. Anlıyor musun?'

Acemi başını salladı.

"Anladığını sanıyorsun." Nimue kontrolünü yeniden kazandı ve sakinleşti. "Ama sana açıklayacağım. Gitgide. Ve zamanı geldiğinde sana her şeyi açıklayacağım. Şu an için-'

Ayrıldı ve pencereden, göle, suyun parıldayan altın yüzeyinden açıkça görünen Balıkçı Kral'ın teknesinin siyah çizgisine baktı.

'Şimdilik dinlen. Galeriye bakın. Dolaplarda ve vitrinlerde, hepsi tematik olarak masalla bağlantılı albümler ve gravür kutuları bulacaksınız. Kütüphanede efsanenin tüm versiyonları ve uyarlamaları ve ayrıca bilimsel incelemelerin çoğu var. Onlara biraz zaman ayırın. İyi bakın, okuyun ve konsantre olun. Hayallerin için biraz malzemen olsun istiyorum. Senin dediğin gibi bir kanca.'

'Yapacağım. Madam Nimue?

'Evet.'

'O iki portre... Yan yana asılı... Onlar da Ciri'ye ait değil mi?'

"Ciri'nin tek bir portresi bile yok," diye tekrarladı Nimue sabırla. 'Daha sonra sanatçılar onu sadece her biri kendi hayal gücüne göre sahnelerde resmetti.

Bu portreler söz konusu olduğunda, soldakinin ücretsiz bir varyasyon olması daha olasıdır.

konuyla ilgili olarak, dişi elf Lara Dorren aep Shiadhal'ı, sanatçının tanıyamayacağı bir kişiyi tasvir ettiği için. Sanatçı, size efsaneden kesinlikle aşina olan Lydia van Bredevoort'tur. Hayatta kalan yağlarından biri hala akademide asılı duruyor.'

'Biliyorum. Ya diğer portre?'

Nimue uzun uzun resme baktı, yeşil kollu beyaz bir elbise giyen sarı saçlı ve üzgün bir ifadeye sahip ince bir kızın görüntüsüne.

"Robin Anderida tarafından boyanmış," dedi, dönüp Condwiramurs'un gözlerinin içine bakarak. 'Ve kimi canlandırıyor... Sen söyle bana, rüya okuyucu ve tek kişilik romancı. Açıkla. Ve bana rüyanı anlat.'

İmparatorun yaklaştığını ilk gören Usta Robin Anderida oldu ve eğildi.

Liddertal Kontesi Stella Congreve ayağa kalktı ve reverans yaparak oymalı bir koltukta oturan kıza da aynısını yapmasını işaret etti.

'Selamlar Hanımlar.' Emhyr var Emreis başını eğdi. 'Size de selamlar, Usta Robin. İşler nasıl gidiyor?

Usta Robin utanarak öksürdü ve gergin bir şekilde parmaklarını önlüğüne silerek tekrar eğildi. Emhyr, sanatçının akut agorafobiden muzdarip olduğunu ve patolojik olarak utangaç olduğunu biliyordu. Ama bu kimin endişesiydi? Önemli olan ne kadar iyi resim yaptığıydı.

İmparator, seyahat ederken alışılmış olduğu gibi, Impera muhafızlarının tugayına ait bir subay üniforması giyiyordu: siyah zırh ve işlemeli gümüş semenderli bir pelerin. Yürüdü ve portreye baktı.

Önce portrede, sonra modelde: sarı saçlı ve hüzünlü bakışlı ince bir kız. Yeşil kollu, hafif dekolteli, peridot kolye ile süslenmiş beyaz bir elbise giyiyordu.

"Mükemmel," dedi kasıtlı olarak, kimi övdüğünü anlamasınlar diye uzaya. 'Mükemmel hocam. Lütfen beni umursamadan devam edin. Bir kelime, eğer istersen, Kontes.'

Pencereye doğru yürüdü ve onu takip etmesini sağladı.

Ben sürüyorum, dedi sessizce. 'Devlet işleri. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Ve onun için. Prenses için. İyi iş, gerçekten, Stella. Gerçekten övgüyü hak ediyor.

Hem senin hem de onun için.'

Stella Congreve alçak sesle ve zarif bir şekilde reverans yaptı.

"İmparatorluk Majesteleri bizim için fazla iyi."

'Çok erken konuşmayın.'

"Ah..." Dudaklarını hafifçe büzdü. 'Buna mı geldi?'

'O var.'

"Ona ne olacak, Emhyr?"

'Bilmiyorum' diye yanıtladı. "On gün içinde kuzeydeki taarruza yeniliyorum.

Ve zorlu, çok meşakkatli bir savaş olacağa benziyor. Vattier de Rideaux bana yönelik entrikaları ve komploları izliyor. Devletin gerekçeleri beni çok aşırı davranışlara zorlayabilir.'

'O çocuk hiçbir şey için suçlanamaz.'

'Devletin sebeplerini söyledim. Devletin gerekçelerinin adaletle hiçbir ortak yanı yoktur. Her halükarda..." Elini salladı. 'Onunla konuşmak istiyorum. Tek başına. Yaklaş prenses. Daha yakından, daha yakından, canlı görün. İmparatorunuz emrediyor.'

Kız reverans yaptı. Emhyr onu baştan aşağı süzdü ve hafızasında Loc Grim'deki o önemli seyirciye geri döndü. O andan bu yana geçen altı ay içinde çirkin ördek yavrusunu küçük bir soylu kadına dönüştürmeyi başaran Stella Congreve için takdirle, hatta hayranlıkla doluydu.

'Bizi bırakın' diye emretti. Mola verin, Efendi Robin. Fırçalarınızı temizlemek için diyelim. Ben sizden, Kontes, bekleme odasında beklemenizi rica edeceğim.

Ve sen, Prenses, beni terasa kadar takip et.'

Gece yağan ıslak kar, sabah güneşinin ilk ışınlarında eriyordu ve Darn Rowan Kalesi'nin kulelerinin ve doruklarının çatıları hâlâ ıslaktı ve yanıyormuş gibi parlıyordu.

Emhyr balkonun korkuluğuna gitti. Kız, protokole uygun olarak üç adım geri çekildi. Sabırsızlıkla yaklaşması için işaret etti.

İmparator uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, iki elini korkuluğa dayadı, tepelere ve onları kaplayan yaprak dökmeyen porsuklara baktı, kayalık fayların beyaz kireçtaşından açıkça farklıydı. Nehir parıldadı, vadi boyunca erimiş gümüş bir şerit dolaştı.

Bahar havadaydı.

Emhyr, "Ben burada çok nadiren oturuyorum," dedi. Kız hiçbir şey söylemedi. "Buraya çok nadiren gelirim," diye tekrarladı, arkasını dönerek. 'Ve sakinlik yayan güzel bir yer. Güzel bir bölge… Bana katılıyor musunuz?'

"Evet, İmparatorluk Majesteleri."

'Havada bahar var. Haklı mıyım?

"Evet, İmparatorluk Majesteleri."

Aşağıdan, avludan, şıngırdama, tıkırdama ve at nallarının takırtısının bozduğu şarkının sesi geldi. Eskort, haber verdi

imparator gitmesini emretmiş, aceleyle yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Emhyr, muhafızlar arasında şarkı söyleyen birinin olduğunu hatırladı. Sıklıkla. Ve koşullar ne olursa olsun.

bana nezaketle bak

peygamber çiçeği mavisi gözleriyle

bana merhamet et

sevgin çok doğru

beni merhametli düşün

Ve bu gece saatinde

Beni nazikçe reddetme

Ama beni çardağına al

"Güzel bir balad," dedi ağır, altın, imparatorluk kolyesine parmaklarıyla dokunarak ağırbaşlı bir şekilde.

"Öyle, Majesteleri."

Vattier, Vilgefortz'un izinde olduğuna dair beni temin ediyor. Onu bulmak bir soru gün sayısı, en fazla hafta. Hainlerin kafaları düşecek ve gerçek Cirilla, Queen Cintra, Nilfgaard'a getirilecek.

Ve gerçek Cirilla, Cintra Kraliçesi Nilfgaard'a gelmeden önce, onun benzerine bir şeyler yapılması gerekecek.

'Başını kaldır.'

O itaat etti.

'Bir dileğin var mı?' diye aniden ve sert bir şekilde sordu. 'Bir şikayet var mı? İstekler?'

Hayır, Majesteleri. Yapmıyorum.'

'Aslında? İlginç. Ah, peki, ama sana tam olarak sahip olmanı emredemem. Bir prensese yakışır şekilde başınızı kaldırın. Stella sana görgü kurallarını öğretti, sanırım?'

"Evet, İmparatorluk Majesteleri."

Gerçekten de ona iyi öğretmişler , diye düşündü. *Önce Rience, sonra Stella.*

Ona rolleri ve replikleri iyi öğretmişler, şüphesiz onu tehdit ediyorlar. bir kayma veya hata için işkence ve ölüm. yapması gerektiği konusunda onu uyardılar. zalim bir seyirci önünde gösteri yapın, hataları affetmez. hayranlık uyandıran önce Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis.

'Adınız ne?' diye sordu aniden.

'Cirilla Fiona Elen Riannon.'

'Gerçek adın.'

'Cirilla Fiona-'

'Sabrımı denemeyin. Adınız!'

'Cirilla...' Kızın sesi bir dal gibi kırıldı. 'Fiona...'

"Bu, Büyük Güneş adına olacak," dedi sıkılı dişlerinin arasından. 'Bu olur!'

Yüksek sesle burnunu çekti. Protokole aykırı. Ağzı titredi ama protokol bunu yasaklamadı.

Sakin ol, diye emretti ama yumuşak ve neredeyse nazik bir sesle. 'Neden korkarsın? Kendi isminden utanıyor musun? Bunu ifşa etmekten korkuyor musun?

Eğer sorarsam, sadece size gerçek isminizle hitap etmek istediğim içindir. Ama kulağa nasıl geldiğini bilmek zorundayım.

Kulağa sıkıcı geliyor, diye yanıtladı ve kocaman gözleri alevle yanan zümrütler gibi aniden parladı. "Çünkü bu sıkıcı bir isim, Majesteleri. Hiç kimse olmayan biri için doğru bir isim. Cirilla Fiona olduğum sürece bir şey demek istiyorum... Yeter ki...'

Sesi o kadar ani bir şekilde boğazına takıldı ki, sanki etrafındaki şey bir kolye değil de bir çelenkmiş gibi istemsizce ellerini boynuna götürdü. Emhyr, Stella Congreve'ye hâlâ minnettarlıkla dolu bakışlarıyla onu ölçmeye devam etti. Aynı zamanda öfke de hissetti. Haksız öfke.

Haksız ve bu nedenle çok sinir bozucu.

Bu çocuktan ne istiyorum? diye düşündü, içinde yükselen, içinde kaynayan, çömlekteki çorba gibi köpüren öfkeyi hissederek. *Bir çocuktan ne isterim, kime . . ?*

Kaçırılmanla hiçbir ilgim olmadığını bil kızım, dedi sert bir şekilde. "Senin kaçırılmanla hiçbir ilgim yok. Ben böyle bir emir vermedim. Aldatıldım...'

Kendine kızdı, hata yaptığını biliyordu. Konuşmayı çok daha erken bitirmeliydi, bir imparatora yakışır şekilde kibirli, kibirli, tehditkar bir şekilde bitirmeliydi. Bu yeşil gözlü kızı unutmuş olmalıydı. Var olmayan bu kız. O bir dublördü. Bir taklit.

Adı bile yoktu. O hiç kimseydi. *imparator sormuyor Affetmek, kendini küçük düşürmeyen birinin önünde...*

"Affet beni," dedi ve kelimeler yabancıydı, dudaklarına tatsız bir şekilde yapışmıştı. 'Bir hata yaptım. Evet, bu doğru, sana olanlardan suçluyum.

ben suçluydum. Ama sana söz veriyorum, tehlikede değilsin. Sana kötü bir şey olmayacak. Zarar yok, itibarsızlaştırma yok, keder yok. Korkmana gerek yok.

'Değilim.' Başını kaldırdı ve protokolün aksine doğrudan gözlerinin içine baktı. Emhyr titredi, bakışlarındaki dürüstlük ve güvenden etkilendi. Hemen dik, buyurgan ve itici bir şekilde kibirli durdu.

'Benden ne istersen iste.'

Kadın ona tekrar baktı ve birine verdiği zarar ya da acı için vicdan rahatlığını bu kadar kolayca satın aldığı sayısız olayı istemeden hatırladı. Bu kadar az ödediği için gizlice ve kınanacak bir şekilde memnun oldu.

'Benden ne dilersen iste' diye tekrarladı ve zaten yorgun olduğu için sesi bir anda insanlık kazandı. 'Her dileğini yerine getireceğim

doğru.'

Keşke bana bakmasaydı , diye düşündü. *Bakışlarına dayanamıyorum* .

Görünüşe göre insanlar bana bakmaya korkuyor , diye düşündü. *peki ben neyim korkmak?*

Vattier de Rideaux 'devletin nedenlerini' öne sürebilir. Eğer sorarsa, onu alacağım kaçırıldığı eve götürüldü. Altınla oraya götürülmesini emredeceğim araba ve altı. Tek yapması gereken sormak.

"Benden ne dilersen iste," diye tekrarladı.

Kız, gözlerini indirerek, "Teşekkürler, İmparatorluk Majesteleri," dedi. 'İmparatorluk Majesteleri çok asil ve cömert. Bir istekte bulunabilirsem...'

'Konuşmak.'

'Burada kalabilmeyi çok isterim. Burada, Darn Rowan'da. Leydi Stella ile.

Şaşırmadı. Böyle bir şey sezmişti.

Tact, onu, ikisi için de aşağılayıcı olabilecek sorular sormaktan alıkoydu.

"Söz verdim," dedi soğuk bir sesle. 'Dileğin gerçek olsun.'

'Teşekkürler, İmparatorluk Majesteleri.'

"Söz verdim," diye tekrarladı, onun bakışlarından kaçınmaya çalışarak, "ve onu tutacağım. Yine de, kötü bir seçim yaptığınızı düşünüyorum. Yanlış dilek dile getirdin. Fikrini mi değiştireceksin...'

"Yapmayacağım," dedi, imparatorun cümlesini tamamlamayacağı anlaşıldığında. 'Neden yapayım? Leydi Stella'yı seçtim, hayatımda çok az bildiğim şeyleri seçtim... Bir yuva, sıcaklık, iyilik...

nezaket. Böyle bir şeyi seçerek hata yapamazsın.'

Zavallı, saf yaratık , diye düşündü İmparator Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Düşmanlarının Höyüklerinde Dans Eden Beyaz Alev.

Böyle bir şey seçerek kişi en korkunç hataları yapabilir.

Ama bir şey -belki de uzak bir anı- imparatorun yüksek sesle söylemesini engelledi.

"İlginç," dedi Nimue, hesabı dinledikten sonra. 'Gerçekten ilginç bir rüya. Başka var mıydı?'

'Ve bazı!' Condwiramurs, bıçağının hızlı ve emin bir hareketiyle yumurtasının tepesini kesti. 'Başım hala o yarışmadan dönüyor! Ama bu normal. İlk gece her zaman dengesiz rüyalar getirir. Biliyor musun Nimue, biz rüya okuyucular için yeteneğimizin rüya görebilmekle ilgili olmadığını söylüyorlar. Eğer sen

translar sırasında veya hipnoz altında vizyonları aşmak, bizim rüyalarımız yoğunluk, zenginlik veya pro-bilişsel içerik açısından diğer insanlarınkinden farklı değildir. Oldukça farklı bir şey bizi farklı kılar ve yeteneğimizi belirler. Rüyaları hatırlıyoruz.

Ne hayal ettiğimizi nadiren unuturuz—'

Gölün Hanımı onun sözünü kesti. 'Çünkü endokrin bezleriniz anormal bir şekilde çalışıyor. Hayalleriniz, onları biraz önemsizleştirmek için, vücuda salınan endorfinden başka bir şey değildir. Çoğu yerli, sihirli hediyeler gibi sizinki de sıradan bir şekilde organik. Ama neden senin çok iyi bildiğin bir şeyden bahsediyorum? Devam et, başka hangi rüyaları hatırlıyorsun?'

"Genç bir delikanlı." Condwiramurs kaşlarını çattı. 'Omzunda bir bohçayla ıssız tarlalar arasında dolaşmak. Tarlalar çorak, bahar geldi. Söğütler yollarda ve direklerde. Söğütler, bükülmüş, oyuklarla dolu, dallarına yayılmış… Çıplak, henüz yaprakta değil. Çocuk yürüyor, etrafa bakıyor. Gece düşer. Gökyüzünde yıldızlar belirir. Onlardan biri hareket ediyor. Bu bir kuyruklu yıldız. Ufuk boyunca eğimli yollar kesen kırmızımsı, parıldayan bir kıvılcım.

"Aferin," Nimue gülümsedi. "Kimin hakkında rüya gördüğünü bilmesem de, en azından olayın tarihini kesin olarak belirleyebiliriz. Kızıl kuyruklu yıldız, Cintran Barışı'nın imzalandığı yılın ilkbaharında altı gün boyunca görüldü. Daha kesin olmak gerekirse, Mart ayının ilk günlerinde. Diğer rüyalarda herhangi bir tarih işareti belirdi mi?'

Condwiramurs, yumurtasını tuzlayarak, "Rüyalarım," diye tersledi, "çiftçi takvimi değil. Tarihleri olan çizelgeleri yok! Ama daha doğrusu, galerinizde Nikolai Certosa'nın tuvaline iyice baktıktan sonra, Brenna Muharebesi ile ilgili bir rüya gördüm. Ve Brenna Savaşı'nın tarihi de biliniyor. Kuyruklu yıldızın yılı ile aynı tarih. Yanlış mıyım?'

'Sen değilsin. Rüyada savaşla ilgili özel bir şey var mıydı?'

'Numara. Kaynayan bir at, insan ve silah yığını. Askerler savaşıyor ve bağırıyorlardı. Muhtemelen biraz solgun biri, "Kartallar! Kartallar!"

'Başka? Bunun tam bir rüyalar yarışması olduğunu söylemiştin.'

"Hatırlamıyorum..." Condwiramurs sustu.

Nimu gülümsedi.

'Pekala.' Acemi, Gölün Leydisi'nin kibirli bir açıklama yapmasına izin vermeden burnunu kibirle kaldırdı. 'Doğal olarak bazen unutuyorum. Kimse mükemmel değil. Tekrar ediyorum, rüyalarım vizyondur, kütüphane kartları değil..."

Biliyorum, diye araya girdi Nimue. 'Bu, rüya okuma yeteneklerinizin bir testi değil; bir efsanenin analizidir. Gizemlerinden ve boşluklarından. Aslına bakarsanız gayet iyi gidiyoruz. İlk rüyalarda kızı zaten tanımladın

portrede, Vilgefortz'un İmparator Emhyr'i kandırmaya çalıştığı Ciri'nin ikizi.

Durdular çünkü Balıkçı Kral mutfağa girdi. Eğilip homurdandıktan sonra bir somun ekmek, bir kase ve küçük bir keten deste aldı. Eğilmeyi ve homurdanmayı unutmadan dışarı çıktı.

"Kötü topallıyor," dedi Nimue kayıtsızca. 'Ciddi şekilde yaralandı. Bir av sırasında bir yaban domuzu bacağını açtı. Bu yüzden teknede çok zaman harcıyor. Kürek çekerken ve balık tutarken yarası onu rahatsız etmez. Teknede sakatlığını unutur. O çok düzgün ve iyi bir adam. Ve ben ...'

Condwiramurs kibarca sessiz kaldı.

"Bir erkeğe ihtiyacım var," diye açık açık açıkladı küçük büyücü.

Ben de , diye düşündü acemi. *Kahretsin, akademiye döner dönmez birinin beni almasına izin ver. Bekarlık iyidir, ancak bir sömestrden daha uzun sürmez* .

Nimue boğazını temizledi.

'Eğer orucunu bozduysan ve hayal kurmayı bitirdiysen, hadi kütüphaneye gidelim.'

'Haydi rüyana geri dönelim.'

Nimue bir portföy açtı, birkaç sepya sulu boyaya göz gezdirdi ve bir tanesini çıkardı. Condwiramurlar bunu hemen tanıdı.

"Loc Grim'deki seyirci mi?"

'Elbette. Çift imparatorluk mahkemesinde takdim ediliyor. Emhyr kandırılmış gibi yapar, cesur bir yüz ifadesi takınır. İşte, bakın, Kuzey Krallıkları'nın, adlarına maskaralık yapılan elçilere bakın. Burada da, hakarete uğrayan Nilfgaard düklerini görüyoruz: imparator, hanedan önerilerini göz ardı ederek kızlarını geri çevirdi. İntikam için açgözlü, birbirlerine doğru eğilerek fısıldarlar. Bir komplo ve cinayet planlıyorlar. Çift, başı öne eğik duruyor ve

sanatçı, gizemi vurgulamak için, yüz hatlarını gizlemek için onu bir mendille bile süsledi.

"Ve sahte Ciri hakkında daha fazla bir şey bilmiyoruz," diye devam etti büyücü kadın bir an sonra. "Efsanenin versiyonlarının hiçbiri bize sonradan ikiliye ne olduğunu söylemiyor."

"Yine de, tahmin etmek güvenli," dedi Condwiramurs üzgün üzgün, "kızın kaderinin tatsız olduğunu. Emhyr orijinali aldığında – ve onun aldığını biliyoruz, değil mi?–

sahtesinden kurtuldu. Rüya gördüğümde trajediyi hissetmedim ve aslında bir şeyler hissetmem gerekirdi, eğer… Öte yandan, rüyamda gördüklerim

⁂

⁂

rüyalar mutlaka gerçek gerçek değildir. Herkes gibi ben de rüyalar görüyorum. Arzular.

Özlemler… ve korkular.'

'Biliyorum.'

Portfolyolara ve fasiküllere bakarak öğle yemeğine kadar konuştular.

Balıkçı Kral avı konusunda şanslıydı çünkü öğle yemeğinde ızgara somon balığı vardı. Akşam yemeği için de.

Condwiramurs o gece kötü uyudu. Fazla yemişti.

Hiçbir şey hayal etmedi. Biraz morali bozuktu ve bundan utanıyordu ama Nimue hiç endişeli değildi. *Zamanımız var* , dedi. *Var önümüzde nice geceler var* .

Inis Vitre kulesinin gerçekten lüks, mermerle parıldayan ve pirinçle parıldayan, mahzenlerde bir yerde bulunan bir hypocaust tarafından ısıtılan birkaç banyosu vardı. Condwiramurların saatlerce hamamları işgal etmekte hiçbir sorunu yoktu, ama arada bir Nimue ile terhanede, göle doğru giden bir iskelesi olan küçük bir ahşap kulübede buluşurdu. Islak, banklara oturur, su

serpilmiş taşlardan püsküren buharı içine çeker, gözlerine tuzlu ter damlarken huş ağacı dallarıyla tembelce hışırdarlardı.

"Doğru anladıysam," Condwiramurs yüzünü sildi, "burada Inis Vitre'deki pratiğim Witcher ve Witcher kız efsanesindeki tüm boşlukları açıklama amaçlı mı?"

'Bu doğru.'

"Gün boyunca, baskılara bakarak ve tartışarak, geceleri belirli bir olayın gerçek, bilinmeyen versiyonunu hayal edebilmek için uyumadan önce kendimi şarj etmem gerekiyor."

Bu sefer Nimue aynı fikirde olmayı gerekli görmedi bile. Çırpıcıyla birkaç kez kendini dövdü, ayağa kalktı ve sıcak taşlara su çarptı. Buhar yükseldi ve ısı bir an için nefeslerini kesti.

Nimue suyun geri kalanını küçük bir tahta kovadan üzerine döktü.

Condwiramurs onun figürüne hayran kaldı. Minyon olmasına rağmen, büyücü son derece iyi orantılıydı. Yirmilerinde bir kadın onun kıvrımlarını ve sıkı cildini kıskanırdı. Örneğin Condwiramurs yirmi dört yaşındaydı. Ve kıskandı.

"Bir şey açıklasam bile," diye devam etti, terli yüzünü tekrar silerek,

'Gerçek versiyonu hayal ettiğimden nasıl emin olacağız? Gerçekten bilmiyordum-'

Bunu dışarıda tartışırız, diye araya girdi Nimue. 'Bu sıcakta oturmaktan bıktım. Hadi serinleyelim. Sonra konuşuruz.'

Bu da ritüelin bir parçasıydı. Çıplak ayaklarıyla iskelenin tahtalarına vurarak terhaneden kaçtılar ve sonra çılgınca bağırarak göle atladılar.

Etrafa sıçradıktan sonra saçlarını sıkarak iskeleye çıktılar.

Su sıçramaları ve gıcırtılardan korkan Balıkçı Kral, teknesinden etrafına baktı ve bir eliyle gözlerini siper ederek onlara baktı. Ama hemen döndü ve olta takımını inceledi.

Condwiramurlar, bu tür davranışları aşağılayıcı ve kınanması gereken bir davranış olarak görüyorlardı.

Balıkçı Kral hakkındaki düşünceleri, onun okumaya hevesli olmadığı zamanını ayırdığını fark ettiğinde büyük ölçüde iyileşmişti. Hatta onunla tuvalete bir kitap aldı ve bu, ciddi ve zorlu bir çalışma olan *Speculum Aureum'dan* daha az değildi . Bu yüzden, Inis Vitre Condwiramurs'da kaldığı ilk günlerde Nimue'nin onu etrafta tutmasına biraz şaşırmış olsa da, çoktan durmuştu. Balıkçı Kralın sadece görünüşte bir fahişe ve bir kabadayı olduğu ortaya çıktı. Ya da arkasına sakladığı bir maskeydi.

Yine de, diye düşündü Condwiramurs, gözlerin yapıştırılması gereken periler gibi vücutlara sahip iki çıplak kadın bir iskelede yürüyüş yaparken, kişinin oltalarına ve iplikçiklerine geri dönmesi bir hakaret ve affedilmez bir hakaretti.

"Eğer bir şey hayal edersem," dedi konuya geri dönerek ve bir havluyla kendini kurulayarak, "rüyada gerçek halini gördüğümün garantisi nedir? Dandelion'un *Yarım Yüzyıl Şiirinden* Andrei Ravix'in Gölün Hanımı'na kadar *efsanenin* tüm edebi versiyonlarını biliyorum . Saygıdeğer Jarre'yi tanıyorum; Tüm bilimsel tedavileri biliyorum, popüler baskılardan bahsetmiyorum bile. Bütün bu metinleri okumak iz bıraktı, etkiledi. Onları hayallerimden silemiyorum.

Kurguyu kırıp gerçeği hayal etme şansı var mı?'

'Evet var.'

'Ne kadar büyük?'

"Balıkçı Kral'ın sahip olduğu şansla aynı." Nimue göldeki tekneye doğru başını salladı. "Gördüğünüz gibi, kancalarını atmaya devam ediyor. Su yosununu, kökleri, batık ağaç kütüklerini, kütükleri, eski çizmeleri, boğulmuş cesetleri yakalar ve Şeytan daha ne olduğunu bilir. Ama zaman zaman değerli bir şey yakalar.'

Condwiramurs giyinerek, "Öyleyse iyi avlar dileriz," diye içini çekti. 'Yem ve balıkları atalım. Efsanenin gerçek versiyonlarını arayalım, döşemeyi ve astarı çözelim ve sahte bir alt için sandığa dokunalım. ve ne olacak

sahte dip yoksa olur mu? Tüm saygımla Nimue, bu balık avlama sahalarındaki ilk biz değiliz. Herhangi bir ayrıntının ya da belirli bir ayrıntının bizden önce

onu avlayan bilginler sürüsünün dikkatinden kaçmış olma şansı nedir? Bize tek bir balık bile bıraktıklarını mı?'

"Yapmışlar," dedi Nimue, ıslak saçlarını tararken inanarak. 'Bilmedikleri şeyi, konfabulasyon ve mor nesir ile sıvadılar. Ya da üzerine bir örtü çekti.'

'Örneğin?'

Akla gelen ilk örneği vermek gerekirse, Witcher'ın Toussaint'teki ikameti. Efsanenin tüm versiyonları, bu bölümü kısa bir cümleyle reddediyor,

“Baş kahramanlar Toussaint'te kışı geçirdi.” O ilçedeki maceralarına iki bölüm ayırmış olan Dandelion bile, Witcher konusunda şaşırtıcı derecede esrarengizdir. O zaman o kış neler olduğunu öğrenmeye değmez miydi? Belhaven'dan uçuştan ve Tir ná Béa Arainne'nin yeraltı kompleksinde elf Avallac'h ile görüşmeden sonra mı? Druidlerle Caed Myrkvid'deki çatışmadan sonra mı? Witcher Ekim'den Ocak'a kadar Toussaint'te ne yaptı?'

'Ne yaptı? Kışı geçirdi!' acemi homurdandı. 'Çözülmeden önce geçidi geçemedi, bu yüzden kışı geçirdi ve sıkıldı. Daha sonra yazarların bu sıkıcı parçayı özlü bir “Kış geçti” ile ele almasına şaşmamalı. Pekala, mecbur olduğum için, bir şeyler hayal etmeye çalışacağım. Herhangi bir resmimiz veya çizimimiz var mı?'

Nimu gülümsedi.

'Çizim üzerine çizimimiz bile var.'

Mağara resminde bir av sahnesi betimlenmiştir. Büyük, mor bir bizon, dikkatsiz fırça darbeleriyle boyanmış, yaylı ve mızraklı sıska insan figürleri tarafından vahşi sıçrayışlarda takip ediliyordu. Bizonun kaplan çizgileri vardı ve lir şeklindeki boynuzlarının üzerinde yusufçuk benzeri bir şey uçuyordu.

"Demek bu," diye başını salladı Regis, "bu duvar resmi. Elf Avallac'h tarafından yürütülür.

Çok şey bilen elf.'

"Evet," Geralt kuru bir şekilde onayladı. 'Bu resim.'

"Sorun şu ki, bu mağaraları baştan sona araştırdık, ama hiçbir elf ya da bahsettiğin diğer yaratıklardan hiçbir iz yok."

Buradaydılar. Şimdi kendilerini gizlediler. Ya da kaçtı.'

'Bu tartışılmaz bir gerçek. Unutma, sana ancak flaminika'nın şefaatinden sonra bir dinleyici verildi. Açıkça bir izleyicinin olacağına karar verildi.

yeterli. Flaminika işbirliğini kategorik olarak reddettiğine göre, başka ne yapabileceğinizi gerçekten bilmiyorum. Bütün gün kendimizi bu mağaralarda sürükledik. Bunun anlamsız olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.'

Ben de, dedi Witcher acı acı, ben de yapamam. Elfleri hiç anlamadım. Ama en azından çoğu insanın neden onları sevmediğini biliyorum. Çünkü bizimle alay ettiklerini hissetmemek zor. Elfler yaptıkları, söyledikleri ve düşündükleri her şeyde bizimle alay eder, bizimle alay eder. Bizimle alay edin.'

'Konuşan senin antropomorfizmin.'

'Belki biraz. Ama izlenim kalır.'

'Biz ne yaptık?'

Caed Myrkvid ve Cahir'e dönüyoruz. Druidesler muhtemelen kafa derisi yüzülmüş patesini yamalamışlardır. Ardından atlarımıza binip Prenses Anna Henrietta'nın davetinden yararlanıyoruz. Surat asma, vampir. Milva'nın birkaç kaburgası kırılmış, Cahir'in somunu yarılmış, bu yüzden Toussaint'te biraz dinlenmek ikisine de iyi gelecek. Ayrıca Karahindiba'yı da bu işten ayırmamız gerekiyor, çünkü görünüşe göre o iyi ve gerçekten kendini kaptırmış.'

"Pekala," diye iç geçirdi Regis. 'Bırak olsun. Gözlüklerden ve köpeklerden uzak durmam, büyücülere ve telepatlara dikkat etmem gerekecek... ve buna rağmen maskemi açarlarsa, sana güveniyorum.'

Yapabilirsin, dedi Geralt ciddi bir şekilde. 'Seni muhtaç durumda bırakmayacağım.

Yoldaş.'

Vampir gülümsedi ve yalnız oldukları için tüm dişlerini gösterdi.

'Yoldaş?'

'Konuşan benim antropomorfizmim. Gidiyoruz, hadi bu mağaralardan çıkalım, yoldaş. Çünkü burada bulacağımız tek şey romatizma.'

'Kabul ediyorum. Tabii... Geralt? Gördüğünüze göre elf nekropolü Tir ná Béa Arainne mağara resminin arkasında, şu duvarın hemen arkasında.

Oraya gidebiliriz, eğer biz… bilirsin. Parçaladı. Bunu hiç düşünmedin mi?'

'Numara. yapmadım.'

Balıkçı Kral yine şanslıydı, çünkü akşam yemeği için füme kömür vardı. Balık o kadar lezzetliydi ki ders alınmadı. Condwiramurs kendini tekrar doldurdu.

Condwiramurlar geğirdi ve tütsülenmiş kömürün tadına baktı. *Yatma* vakti, diye düşündü, ikinci kez kendini kitabın içeriğini hiç kaydetmeden mekanik olarak çevirirken yakaladı. *Yatma vakti.*

Esnedi ve kitabı bir kenara koydu. Yastıkları yeniden düzenledi, konumlarını okumaktan dinlenmeye değiştirdi. Lambayı büyüyle söndürdü. Oda hemen opak ve melas gibi koyu bir karanlığa gömüldü. Kalın kadife perdeler sımsıkı kapalıydı - acemi, karanlıkta daha iyi rüya gördüğünü deneyimlerinden uzun zamandır biliyordu. Çarşafların üzerinde esneyip kıpırdanarak *ne seçmeli , diye düşündü. İster tek yönlü seyrini sürdürsün, ister deneyin kendimi demirlemek mi?*

Yaygın güvencelere rağmen, rüya okuyucular kehanet rüyalarının yarısını bile hatırlamadılar, önemli bir kısmı tek sesli yazarların hafızasında bir resim kargaşası olarak kaldı, bir kaleydoskop, bir çocuk oyuncağı gibi renk ve şekil değişiyordu. ve cam parçaları. O kadar da kötü değil, eğer görüntüler rastgele olsaydı ve bir anlam belirtisi bile olmadan, o zaman biri onları sakince bir kenara sallayabilirdi , *çünkü hatırlayamıyorum, bu yüzden buna değmez. hatırlamak.* Böyle rüyalara rüya okuyucuları tarafından 'saçmalık' denirdi.

Daha kötü ve biraz utanç verici olan "görüntüler"di -rüya okuyucularının yalnızca parçalarını, yalnızca anlam kırıntılarını hatırladığı rüyalar, ertesi sabah geriye kalan tek şey, bir sinyalin alındığına dair belirsiz bir his olduğu rüyalardı. Bir "görüntü" kendini çok sık tekrar ederse, önemli bir düşsel değere sahip bir rüyayla karşı karşıya olduğundan emin olunabilirdi. Daha sonra rüya okuyucu - konsantrasyon ve otomatik telkin yoluyla - belirli

"görünüşü" tam olarak yeniden hayal etmeye kendini zorlamaya çalıştı. En iyi sonuçlar, kişinin uyanır uyanmaz onu yeniden rüyaya sokmasıyla elde edilirdi ki buna 'takılma' denirdi. Rüya "takılıp" tutulamazsa, geriye kalan tek şey, uykuya dalmadan önce konsantre olarak ve meditasyon yaparak sonraki uyku dönemlerinden birinde belirli bir rüya vizyonunu uyandırma girişimiydi. Rüyaları programlamanın bu yöntemine 'demirleme' deniyordu.

Condwiramurs adasında on iki gece geçirdikten sonra zaten üç liste, üç grup rüya görmüştü. Övünmeye değer başarıların bir listesi vardı.

rüya okuyucunun başarılı bir şekilde "takıldığı" veya "bağladığı" "görüntüler".

Bunlara Thanedd Adası'ndaki isyanla ilgili rüyalar ve Witcher ve ekibinin Malheur geçidindeki kar fırtınasında, ilkbahar sağanakları ve Sudduth vadisindeki yumuşak yollarda yaptığı yolculuk da dahildi. Orası

*
*

ayrıca – acemi Nimue'ye kabul etmemişti – bir başarısızlıklar listesiydi, tüm çabalarına rağmen hala muamma olarak kalan hayaller. Ve devam eden işlerin bir listesi vardı - sırasını bekleyen hayallerin bir listesi.

Ve tuhaf, ama çok hoş bir rüya vardı ve bu rüya, birdenbire, parıldayarak, yakalanması zor sesler ve ipeksi dokunuşlarla geri geliyordu.

Güzel, hassas bir rüya.

Çok iyi , diye düşündü Condwiramurs, gözlerini kapatarak. Ben hazırım.

"Sanırım, Toussaint'te kışı geçirirken Witcher'ı neyin meşgul ettiğini biliyorum."

'Güzel güzel.' Nimue gözlerini gözlüğünün ve sayfalarını karıştırdığı deri ciltli grimoire'ın üstünden kaldırdı. 'Nihayet bir şey hayal ettin mi?'

'Söyleyeceğim!' Condwiramurs ukalaca söyledi. 'Ben hayal ettim! Witcher Geralt ve kısa siyah saçlı ve yeşil gözlü bir kadın. Kim olabilirdi bilmiyorum. Belki de şu düşes Dandelion anılarında bahseder?'

"Dikkatsiz okuyor olmalısın." Büyücü, çömezinin coşkusunu bir nebze olsun yatıştırdı. 'Karahindiba Düşes Anarietta'yı tam olarak tanımlıyor ve diğer kaynaklar onun "altın gibi parıldayan kestane rengi saçlara" sahip olduğunu doğruluyor – ve alıntı yapıyorum."

"Demek o değil," diye onayladı acemi. 'Benim kadınım siyah saçlıydı. Kömürün kendisi gibi. Ve rüya... Hmmm... ilginçti.'

'Can kulağı ile dinliyorum.'

'Konuştular. Ama sıradan bir konuşma değildi.'

'Bunda olağanüstü bir şey var mıydı?'

'Çoğunda bacaklarını onun omuzlarından sarkıttı.'

"Söyle bana Geralt, ilk görüşte aşka inanır mısın?"

'Öyle mi?'

'Yaparım.'

'Artık bizi neyin bir araya getirdiğini biliyorum. Zıtların çekiciliği.'

Sinik olmayın.

'Neden? Sinizm zekanın kanıtıdır.'

'Doğru değil. Sinizm -bütün sahte-zeki aurasına rağmen- iğrenç bir şekilde samimiyetsizdir. Samimiyetsizliğin hiçbir türüne dayanamam. Madem konuya girdik… Anlat

ben, Witcher, benim en çok neyimi seviyorsun?'

'Bu.'

Sinizmden önemsizliğe ve bayağılığa iniyorsunuz. Tekrar deneyin.'

'Senin hakkında en sevdiğim şey zihnin, zekan ve ruhsal derinliğin. Senin bağımsızlığın ve özgürlüğün, senin...'

'İçinizdeki tüm bu alaycılık nereden geliyor anlamıyorum...'

'Alaycılık değildi; şakaydı.'

'Böyle şakalara dayanamam. Özellikle yanlış zamanda değil. Her şeyin bir zamanı var canım ve güneşin altında her şeyin bir zamanı belirlenmiş. Susmanın vakti var, konuşmanın vakti var, ağlamanın vakti var ve gülmenin vakti var, ekmenin vakti var ve el yordamının vakti var, yani hasat etmenin, şakaların ve yerçekiminin vakti var...'

"Cennet okşamalarının zamanı ve onlardan kaçınmanın zamanı mı?"

'Hey, kelimenin tam anlamıyla anlama! Bunun yerine, iltifatların bir zamanı olduğunu kabul edin. Övgüler olmadan sevişmek, fizyoloji ve fizyoloji izleri sığdır. Bana iltifat et.'

Yaruga'dan Buina'ya kadar hiç kimse senin kadar muhteşem bir arkaya sahip değil.

'Boşver, şimdi beni bazı barbar küçük kuzey nehirleriyle karşılaştırdığınız için bir değişiklik için. Çeşitli metaforları geçerek, Alba'dan Velda'ya söyleyemez miydin? Ya da Alba'dan Sansretour'a?'

"Alba'yı hiç görmedim. Zor deneyimlerle desteklenmediklerinde yargılardan kaçınmak için çok uğraşırım.'

'Ooo! Tamamen? O halde, yargılamaya yetecek kadar serseri gördüğünüzü ve deneyimlediğinizi düşünüyorum -çünkü bahsettiğimiz şey bu. Peki, Beyaz Saç? Benden önce kaç kadınla birlikte oldun? ha? Sana bir soru sordum, Witcher! Hayır, hayır, bırak, ellerini çek, ondan bu şekilde sıyrılamazsın. Benden önce kaç kadınla birlikte oldun?'

'Hiçbiri. Sen benim ilkimsin.'

'Sonunda.'

Nimue, uzun bir süre, ince bir ışık gölgesinde yuvarlak bir masada oturan on kadını tasvir eden bir tabloya baktı.

"Yazık," dedi sonunda, "gerçekten nasıl göründüklerini bilmiyoruz."

'Büyük Büyücüler mi?' diye homurdandı Condwiramurs. 'Onların onlarca portresi var! Yalnızca Aretuza'da—'

Gerçekten dedim' diye araya girdi Nimue. 'Boyalı iltifatlar demek istemedim

diğer gurur verici benzerlikler temelinde. Unutma, büyücülerin itibarının karalandığı bir dönem vardı. Tıpkı büyücülerin kendileri gibi.

Ve daha sonra, Büyük Büyücülerin görünüşleriyle saygı, hayranlık ve hürmet dolu korku uyandırmış olmaları gereken propaganda zamanı geldi.

Loca Toplantıları, Komplolar ve *Manastırların* hepsi *o* zamandan kalmadır, bir masayı ve etrafındaki on muhteşem, büyüleyici güzellikte kadını gösteren tuvaller ve gravürler. Ve gerçek, otantik portreler yok. İki istisna dışında. Thanedd Adası'ndaki Aretuza'da asılı duran ve yangından mucizevi bir şekilde kurtulan Margarita Laux-Antille'in portresi gerçektir. Ve Ensenada'daki Sheala de Tancarville'in portresi Lan Exeter otantik.'

'Ve Vengerberg galerisinde asılı elfler tarafından boyanmış Francesca Findabair'in portresi?' Condwiramurs'a sordu.

'Sahtecilik. Kapı açılıp elfler ayrıldığında yanlarında götürmüşler ya da tek bir tablo bırakmadan her sanat eserini yok etmişler. Vadilerin Papatyası'nın gerçekten de masallardaki kadar çekici olup olmadığını bilmiyoruz.

Ida Emean'ın neye benzediği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve Nilfgaard'da büyücülerin görüntüleri çok özenle ve eksiksiz bir şekilde yok edildiğinden, Assire var Anahid veya Fringilla Vigo'nun gerçek görünümleri hakkında hiçbir fikrimiz yok.'

Condwiramurs, "Hepsinin daha sonra tasvir edildikleri gibi göründüklerini varsayalım ve kabul edelim," diye içini çekti. 'Onurlu, buyurgan, iyi ve bilge, ileri görüşlü ve asil. Ve güzel, büyüleyici güzellikte… Diyelim ki öyle. O zaman yaşamak bir şekilde daha kolay.'

Inis Vitre'deki günlük aktiviteler biraz yorucu bir rutinin karakterini aldı. Condwiramurların kahvaltıdan başlayarak rüyalarının analizi, genellikle öğlene kadar sürdü. Acemi, öğle ile bir sonraki öğün arasındaki zamanı

yürüyüş yaparak geçirdi - bu da hızla alışkanlık haline geldi ve oldukça sıkıcı oldu. Şaşmamalı. Bir saat içinde adanın çevresini iki kez dolaşarak granit, bodur çam, çakıl, tatlı su midyesi, su ve martı gibi sürükleyici şeylerle göz ziyafeti çekebilirdi.

Öğle yemeğinden ve uzun bir siestadan sonra tartışmalar, ciltlerin, parşömenlerin ve el yazmalarının incelenmesi, resimlerin, baskıların ve haritaların incelenmesi izledi. Ve efsane ile gerçek arasındaki karşılıklı ilişkiler üzerine geceye uzanan uzun tartışmalar…

Sonra geceler ve rüyalar. Çeşitli rüyalar. Bekarlık kendini hissettirdi.

Zaman zaman, Witcher efsanesinin gizemleri yerine Condwiramurs, Fisher King'i aşırı erotik olmayandan aşırı erotik olana kadar her türlü durumda hayal etti. Son derece erotik olmayan bir rüyada, Balıkçı Kral onu bir ip üzerinde teknesinin arkasına sürüklüyordu. Yavaşça ve halsizce kürek çekiyordu, bu yüzden batıyordu, boğuluyordu, tükürüyordu ve bunun üzerine korkunç bir korku ona işkence ediyordu - bir şeyin gölün dibinden itildiğini ve ona doğru yüzdüğünü hissetti, korkunç bir şey, bir şey teknenin arkasına çekilen yemi yutmak istedi. Balıkçı Kral küreklere daha fazla yaslanıp onu görünmez yırtıcının çenesinden çekip çıkardığında bir şey onu yakalamak üzereydi. Sürüklenirken suda boğuldu ve o anda uyandı.

Açıkça erotik bir rüyada, sallanan teknenin dibinde diz çökmüş, kenardan sarkıyordu ve Balıkçı Kral onu omuzlarından tutuyor ve coşkuyla sikiyor, homurdanıyor, atıyor ve tükürüyordu. Fiziksel zevkin yanı sıra, Condwiramurs yürek burkan bir korku hissetti-

Nimue onları yakalarsa ne olur? Aniden gölde sallanan küçük büyücünün yüzünü gördü... ve ter içinde uyandı.

Sonra kalkıp pencereyi açtı, gece havasıyla, ayın ışığıyla ve gölden süzülen sisle dolup taştı.

Ve hayal etti.

Inis Vitre kulesi, gölün üzerinde asılı duran sütunlarla desteklenen bir terasa sahipti. Başlangıçta Condwiramurs konuyla ilgilenmedi, ama sonunda merak

etmeye başladı. Teras tuhaftı çünkü tamamen erişilemezdi. Bildiği odaların hiçbirinden terasa çıkmak imkansızdı.

Condwiramurs büyücülerin meskenlerinin kesinlikle böyle gizli anormalliklere sahip olduğunun farkındaydı ve soru sormadı. Göl kıyısında yürüyüşe çıkarken bile Nimue'nin terastan kendisini izlediğini gördü. Erişilemezdi, sadece yetkisiz ve saygısızlar için ortaya çıktı.

Kendisinin saygısız olarak görülmesine kızarak, topuklarını ayağına geçirdi ve hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Ancak terasın sırrının ortaya çıkması uzun sürmedi.

Wilma Wessely'nin suluboyalarının tetiklediği bir dizi rüya onu ziyaret ettikten sonraydı. Açıkça bu parça tarafından büyülendi

Efsane, sanatçı tüm eserlerini Kırlangıç Kulesi'ndeki Ciri'ye adadı.

Acemi ertesi sabah, "Bu resimlerden sonra garip rüyalar görüyorum," diye şikayet etti. 'Rüya görüyorum... tablolar. Hep aynı tablolar. Durumlar değil, sahneler değil, resimler. Kulenin siperlerinde Ciri… Hareketsiz bir resim.'

'Ve başka bir şey yok mu? Görsel olanlardan başka duyum yok mu?'

Nimue, elbette, Condwiramurlar kadar yetenekli bir rüya okuyucusunun tüm duyularıyla rüya gördüğünü biliyordu - çoğu insan gibi rüyayı sadece görme duyusu ile değil, aynı zamanda işitmesi, dokunması, kokusu ve hatta tadıyla da deneyimlemişti.

'Numara.' Condwiramurs başını salladı. 'Bir tek …'

'Evet evet?'

'Bir Düşünce. İnatçı bir düşünce. Bu gölün yanında, bu kulede, ben metresi değilim, tutsağım.'

'Beni takip et.'

Condwiramurs'un tahmin ettiği gibi, terasa giden yol, yalnızca büyücünün tamamen temiz, bilgiçlik derecesinde derli toplu, sandal ağacı, mür, lavanta ve naftalin kokulu özel odalarından geçiyordu. Küçücük bir kapı ve aşağı inen döner bir merdiven kullanmak zorundaydılar.

Bu oda, diğerlerinden farklı olarak ahşap panellere veya duvar halılarına sahip değildi. Sadece beyaza boyanmıştı ve bu nedenle çok parlaktı. Üç parçalı büyük bir pencere, daha doğrusu gölün yukarısındaki terasa açılan cam bir kapı olduğu için daha da aydınlıktı.

Odadaki tek mobilya parçası iki koltuk, oval, maun çerçeveli devasa bir ayna ve üzerine yatay bir çubuk ve bir duvar halısı serilen bir tür raftı. Goblen yaklaşık bir metreye yedi ölçülerindeydi ve püskülleri yerde duruyordu. Bir tarn üzerinde kayalık bir uçurum ve kaya duvarının bir parçası gibi görünen uçuruma oyulmuş bir kale gösterdi. Condwiramurs'un sayısız resimden çok iyi bildiği bir kale.

'Vilgefortz'un kalesi, Yennefer'in hapishanesi. Efsanenin bittiği yer.'

'Öyle.' Nimue, görünüşe göre kayıtsızca başını salladı. 'Efsane orada sona erdi, en azından bilinen versiyonlarında. Bildiğimiz versiyonlar, bu yüzden sonunu bildiğimizi düşünüyoruz. Ciri, hayal ettiğiniz gibi tutsak olduğu Kırlangıç Kulesi'nden kaçtı. Ona ne yapmak istediklerini anlayınca kaçtı. Efsane, uçuşunun birçok versiyonunu veriyor—'

Condwiramurs'ta geçen "En çok sevdiğim şey, arkasına nesneleri fırlattığı yer. Bir tarak, bir elma ve bir boyun atkısı. Ancak-'

*

*

Condwiramurlar.

'Affınıza sığınırım.'

Dediğim gibi, kaçışın sayısız versiyonu var. Ancak Ciri'nin Kırlangıç Kulesi'nden doğrudan Vilgefortz'un kalesine nasıl ulaştığı hala net değil. Kırlangıç Kulesi'ni hayal edemezdin, değil mi? Kaleyi hayal etmeyi dene. O halıyı dikkatle inceleyin… Beni dinliyor musunuz?'

'Bu ayna... Büyülü, değil mi?'

'Numara. Önüne sivilcelerimi sıkıyorum.'

'Affınıza sığınırım.'

"Bu Hartmann'ın aynası," diye açıkladı Nimue, aceminin buruşuk burnunu ve asık suratını görerek. 'İstersen bir araştır. Ama lütfen dikkatli olun.'

Condwiramurs heyecandan titreyen bir sesle, "Doğru mu," diye sordu, "Hartmann'ın aynasından diğerlerine geçebileceğiniz..."

'Dünyalar? Aslında. Ama hemen değil, hazırlık, meditasyon, konsantrasyon ve bir sürü başka şey olmadan. Dikkatli olmayı önerdiğimde başka bir şey düşünüyordum.'

'Ne?'

'Her iki şekilde de çalışır. Hartmann'ın aynasından da bir şeyler çıkabilir.'

"Biliyor musun Nimue... O goblene baktığımda..."

'Rüyalar oldu mu?'

'Evet. Ama garip olanlar. Kuşbakışı görünümünden. Ben bir kuştum… Kaleyi dışarıdan gördüm. İçeri giremedim. Bir şey yolumu engelledi.

Nimue, "Gblene bak," diye emretti. 'Kaleye bak. Dikkatlice bakın; dikkatinizi her ayrıntıya odaklayın. Sert konsantre olun; o görüntüyü hafızanıza derinden kazıyın. Rüyanda oraya gitmeni, içeri girmeni istiyorum.

İçeri girmen senin için önemli.'

Dışarıda, kale duvarlarının ötesinde gerçekten şeytani bir fırtına esmiş olmalı. Ateş ızgarada kükrüyor, kütükleri hızla tüketiyordu. Yennefer sıcaklıktan keyif alıyordu. Şu anki hapishanesi, kuşkusuz, çok, çok

son iki ayı geçirdiği nemli zindandan daha sıcaktı, ama sevincine rağmen dişleri hala takırdıyordu. Zamanın nasıl olduğunu tamamen kaybetmişti ve kimse ona tarihi bildirmek için acele etmemişti, ama o, Aralık, hatta belki de Ocak olduğundan emindi.

"Ye, Yennefer," dedi Vilgefortz. 'Utangaç olma, içeri gir.'

Büyücünün utangaç olmaya hiç niyeti yoktu. Bununla birlikte, tavukla oldukça yavaş ve beceriksizce başa çıkıyorsa, bunun nedeni zar zor iyileşmiş parmaklarının hala beceriksiz ve katı olmasıydı. İçlerinde çatal bıçak tutmak

zor işti. Ve parmaklarıyla yemek yemek istemiyordu - büyücünün konukları olan Vilgefortz'a ve diğer yemek yiyenlere, inandıklarından daha güçlü olduğunu göstermek istedi. Hiçbirini tanımıyordu.

Vilgefortz şarap kadehinin sapını okşayarak, "Size haber vermek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm," dedi, "koğuşunuz Ciri, bu hayattan ayrıldı. Sadece kendini suçluyorsun, Yennefer. Sen ve senin anlamsız inatçılığın.

Kısa boylu, koyu saçlı bir adam olan konuklardan biri yüksek sesle hapşırdı ve burnunu kambrik bir mendile sildi. Burnu kırmızı ve şişmişti ve açıkça tamamen tıkanmıştı.

"Çok yaşa," dedi Yennefer, Vilgefortz'un uğursuz sözlerinden hiç rahatsız olmadı. 'Böyle korkunç bir üşütmeyi nerede yakaladınız, efendim? Banyodan sonra bir taslakta mı durdunuz?'

Başka bir misafir, yaşlı, iri, zayıf, korkunç solgun gözlerle aniden kıkırdadı.

Soğuk olan, yüzü öfkeyle çarpılmış olsa da, büyücüye bir yay ve kısa bir nezle cümlesiyle teşekkür etti. Nilfgaard aksanını algılamaması için yeterince kısa değil.

Vilgefortz yüzünü ona çevirdi. Artık kafasında altın iskeleyi ya da göz yuvasındaki kristal lensi takmıyordu, ancak yaz aylarında, onun sakatlanmış yüzünü ilk gördüğü zamandan daha da korkunç görünüyordu. Yenilenen sol gözü şimdi çalışıyordu ama sağından çok daha küçüktü. Manzara nefesini kesti.

"Sen, Yennefer," dedi, "kuşkusuz yalan söylediğimi düşünüyorsun, seni tuzağa düşürmeye, kandırmaya çalıştığımı düşünüyorsun. Bunu hangi amaçla yapacaktım? Ciri'nin ölüm haberine ben de senin kadar üzülmüştüm. Ne diyorum ben? Senden bile fazla. Ne de olsa hizmetçiye çok özel umutlar bağlamış, geleceğimi belirleyecek planlar yapmıştım. Şimdi kız öldü ve planlarım mahvoldu.'

'İyi.' Bıçağı sert parmaklarıyla tutmaya çalışan Yennefer, içi erikle doldurulmuş bir domuz pirzolasını dilimliyordu.

"Ama sen," diye devam etti büyücü, onun sözlerine aldırmadan, "

Ciri'ye sadece kendi kısırlığınızdan kaynaklanan eşit ölçüde pişmanlık ve suçluluk duygusundan oluşan duygusal bağlılıkla bağlı. Evet, evet, Yennefer,

suçluluk! Sonuçta, küçük Ciri'nin doğumuyla sonuçlanan hayvancılıkta, melezlemede yer aldınız. Ve sonra sevginizi, yine de başarısız olan başarısız bir genetik deneyin meyvesine aktardınız. Çünkü deneyciler bilgiden yoksundu.'

Yennefer, parmaklarından düşmemesi için dua ederek sessizce kadehini ona kaldırdı. Yavaş yavaş, en az ikisinin uzun süre sert kalacağı sonucuna varıyordu. Muhtemelen kalıcı olarak.

Vilgefortz onun bu hareketine burnundan soludu.

"Artık çok geç, oldu," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ama şunu bil Yennefer, bilgiye sahibim. Ben de kıza sahip olsaydım, bu bilgiyi kullanırdım. Aslında bu senin için kötü şanstı, çünkü annelik içgüdüsü gibi sakat bahanen için sana bir sebep verebilirdim. Taş gibi kuru ve kısır olsan da, sadece bir kızın değil, bir torunun da olurdu. Ya da en azından bir torun için bir bahane.'

Yennefer, içinde öfkeden köpürmesine rağmen, küçümseyici bir şekilde homurdandı.

Büyücü soğuk bir sesle, "En büyük pişmanlıkla, senin muhteşem ruh halini daha da bozmak zorundayım, canım," dedi. "Çünkü Witcher, Geralt of Rivia'nın da öldüğünü duyunca üzüleceğini tahmin ediyorum. Evet, evet, Ciri'de olduğu gibi, gerçek olmayan bir duyguyla, gülünç, aptalca ve hastalıklı bir tatlılıkla bağlandığınız aynı Witcher Geralt. Yennefer, sevgili Witcher'ımızın bu dünyadan gerçekten ateşli ve muhteşem bir şekilde ayrıldığını bil. Bu durumda kendinizi suçlamanıza gerek yok. Witcher'ın ölümü için en ufak bir suçun yok. Tüm frakalardan ben sorumluyum. Marine edilmiş armutları deneyin, tek kelimeyle lezzetliler.'

Soğuk nefret, Yennefer'in menekşe gözlerini aydınlattı. Vilgefortz kahkahayı patlattı.

Seni böyle tercih ederim, dedi. "Gerçekten de, dimerityum bilezik olmasaydı beni küle çevirirdin. Ama dimerityum çalışıyor, bu yüzden beni sadece bakışınla yakalayabilirsin.'

Soğuk algınlığı olan adam hapşırdı, burnunu sildi ve gözlerinden yaşlar akana kadar öksürdü. Uzun boylu adam, nahoş, balık gibi bakışlarıyla büyücüyü dikkatle inceledi.

"Peki Bay Rience nerede?" diye sordu Yennefer, sözlerini çıkararak. "Bana çok şey vaat eden Bay Rience, bana yapacakları hakkında o kadar çok şey anlattı ki?"

Beni itme ya da tekmeleme fırsatını asla kaçırmayan Bay Shirrú nerede? Niye ya

Gardiyanlar, yakın zamana kadar kaba ve gaddar, çekingen bir saygıyla mı davranmaya başladılar? Hayır, Vilgefortz, cevap vermek zorunda değilsin. Biliyorum. Bahsettiğin şey koca bir yalan. Ciri senden kaçtı ve Geralt da senden kaçtı, sanırım, haydutlarına iyi bir saklanma sağlamak için zaman ayırdı. Ve şimdi ne olacak? Planların suya düştü, toza dönüştü. Kendin itiraf ettin, güç hayallerin duman gibi yok oldu. Ve büyücüler ve Dijkstra konumunuzu belirliyor, oh evet. Sebepsiz ve merhametsiz değil, bana işkence etmeyi ve beni ihtiyacın olan bilgiyi taramaya zorlamayı bırakmadın. Ve İmparator Emhyr ağını sıkıyor ve şüphesiz çok ama çok kızgın. Bir gözyaşı, ben tiarn? A'pleine a cales, ellea?'

"Ortak Konuşmayı kullanırım," dedi burun akıntısı olan, bakışlarını tutarak. Ve benim adım Stefan Skellen. Ve hiçbir şekilde, hiçbir şekilde pantolonumu doldurmadım. Hâlâ sizden çok daha iyi bir durumda olduğum izlenimini edindim, Madam Yennefer.'

Konuşma onu yordu, tekrar sertçe öksürdü ve burnunu sırılsıklam kambrik mendile sildi.

Vilgefortz eliyle masaya vurdu.

Yeter artık bu oyun, dedi, minyatür gözünü tuhaf bir şekilde çevirerek.

"Bunu bil Yennefer. Artık benim için kullanmıyorsun. Prensipte seni bir çuvala tıkıp gölde boğmalıydım ama bu tür bir yöntemi son derece isteksizce kullanırım. Koşullar izin verdiği ya da başka bir karar vermem için beni zorladığı zamana kadar tecritte kalacaksınız. Ancak sizi uyarıyorum, bana sorun çıkarmanıza izin vermeyeceğim. Tekrar açlık grevine başlamaya karar verirseniz, şunu bilin ki -Ekim'de yaptığım gibi- sizi kamışla besleyerek vakit kaybetmeyeceğim. Sadece açlıktan ölmene izin vereceğim. Ve kaçma girişimi durumunda, gardiyanların emirleri açıktır. Ve şimdi, elveda. Eğer doğal olarak tatmin olduysanız...'

'Numara.' Yennefer ayağa kalktı ve peçetesini masaya fırlattı. 'Belki daha fazla bir şeyler yerdim ama şirket iştahımı bozuyor. Elveda beyler.'

Stefan Skellen hapşırdı ve sertçe öksürdü. Solgun gözlü adam onu kötü bir bakışla ölçtü ve iğrenç bir şekilde gülümsedi. Vilgefortz bir tarafa baktı.

Hapishaneye götürüldüğünde veya hapishaneden çıkarıldığında her zaman olduğu gibi, Yennefer nerede olduğunu bulmaya çalıştı, hatta kaçışını planlamasına yardımcı olabilecek bir parça bilgi bile elde etti. Ve her seferinde hayal kırıklığıyla karşılaştı. Kalede çevredeki araziyi görebileceği herhangi bir pencere yoktu, hatta kendini yönlendirmeye çalışmak için güneşi bile. Telepati imkansızdı ve iki ağır dimerityum

kollarındaki bilezikler ve boynundaki yaka, tüm büyü girişimlerini etkili bir şekilde engelledi.

Tutulduğu oda, bir keşiş hücresi kadar soğuk ve sertti. Yine de Yennefer, zindandan oraya nakledildiği neşeli günü hatırladı. Zemininde sürekli bir pis kokulu su birikintisi bulunan ve duvarlarında çiçek açan ve tuzlanan zindandan. Farelerin yırtık parmaklarından kolayca kopardığı artıklarla beslendiği zindandan. Yaklaşık iki ay sonra zincirlerinden çözülüp sürüklenerek oradan çıkarıldığında, yıkanıp üstünü değiştirmesine izin verildiğinde, Yennefer mutluluktan kendinden geçmişti. Nakil edildiği küçük oda ona kraliyet yatak odası gibi görünüyordu ve getirdikleri ince yulaf ezmesi, kuş yuvası çorbası gibi imparatorluk masasına uygundu. Doğal olarak, bir süre sonra, yulaf lapasının bulaşık suyu olduğu, sert paletinin sert bir palet ve hapishanenin bir hapishane olduğu ortaya çıktı. Dört adım sonra duvara ulaştığınız soğuk, sıkışık bir hapishane.

Yennefer küfretti, içini çekti ve palet dışında kullanabileceği tek mobilya olan makaslı sandalyeye oturdu. O kadar sessizce girdi ki neredeyse onu duymuyordu.

Adı Bonhart, dedi. Bu ismi hatırlamanı tavsiye ederim cadı.

Hafızanıza derinden kazıyın.'

'Git kendini becer, seni domuz.'

'Ben bir erkek avcısıyım.' Dişlerini gıcırdattı. "Evet, evet, dikkatli dinle cadı. Eylül ayında, üç ay önce, senin küçük veletini Ebbing'de yakaladım. Hakkında çok şey söylenen şu Ciri'niz.

Yennefer dikkatle dinledi. *Eylül. Ebbing. Onu yakaladım. Ama o değil burada. Belki yalan söylüyordur?*

Kül saçlı bir cadı kızı, Kaer Morhen'de eğitim görmüş. Ona arenada savaşmasını, halkın çığlıkları arasında insanları öldürmesini emrettim. Yavaşça, yavaşça onu bir canavara dönüştürdüm. Onu bu role kamçı, yumruk ve çizme topuğu ile hazırladım. Eğitim süreci uzundu. Ama o benden kaçtı, yeşil gözlü engerek.'

Yennefer belli belirsiz nefesini tuttu.

'Ötesine kaçtı. Ama tekrar görüşeceğiz. Bir gün tekrar buluşacağımızdan eminim. Evet cadı. Ve pişman olduğum bir şey varsa o da cadı sevgilin Geralt'ı ateşte kızartmış olmalarıdır. Kılıcımın tadına bakmasına izin vermek isterdim, lanet olası ucube.'

Yennefer homurdandı.

"Pekala, dinle Bonhart, ya da adın her neyse. Beni güldürme.

Witcher'ın dengi değilsin. Kendini onunla kıyaslayamazsın. Her şekilde. Kabul ettiğin gibi, sen bir köpek avcısısın. Ama sadece küçük küfürler için iyi. Çok küçük lanetler için.'

"O zaman buraya bak cadı."

Cüppesini ve gömleğini yırttı ve zincirlerini birbirine dolayarak üç gümüş madalyon çıkardı. Biri kedi kafası, diğeri kartal veya grifon şeklindeydi. Üçüncüyü iyi göremiyordu ama muhtemelen bir kurttu.

"Ülke panayırları," diye homurdandı, kayıtsızmış gibi yaparak, "böyle şeylerle dolu."

"Onlar bir panayırdan değiller."

'Sen söyleme.'

"Bir zamanlar," diye tısladı Bonhart, "düzgün insanlar, canavarlardan çok witcherlardan korkardı. Ne de olsa canavarlar ormanlarda ve çalılıklarda saklanırken, cadılar tapınakların, manastırların, okulların ve oyun alanlarının etrafında dolanma cesaretine sahipti. İyi insanlar haklı olarak bunu bir skandal olarak gördüler. Bu yüzden küstah witcherları düzene sokacak birini aradılar. Ve birini buldular.

Kolay değil, çabuk değil, yakınlarda değil, ama yaptılar. Gördüğünüz gibi üç tane torbaladım. Bölgede daha fazla ucube ortaya çıkmadı ya da varlıkları nedeniyle iyi vatandaşları rahatsız etmedi. Ve biri ortaya çıkarsa, öncekilere yaptığım gibi onu da ortadan kaldırırdım.'

'Rüyalarında mı?' Yennefer'ın yüzü buruştu. 'Bir tatar yayı ile, saklanmaktan mı? Ya da belki bir zehir taslağıyla?'

Bonhart madalyonları gömleğinin altına geri koydu ve ona doğru iki adım attı.

Canımı sıkıyorsun cadı.

'Niyetim buydu.'

'Oh evet? Yakında sana cadı sevgilinle herhangi bir şekilde rekabet edebileceğimi göstereceğim, kaltak. Neden, ondan bile daha iyiyim.'

Kapının dışında duran muhafızlar, gümbürtüler, vurmalar, çarpmalar, ulumalar ve feryatlar duymaya başladılar. Ve gardiyanlar tuzağa yakalanmış bir panterin bağırmasını daha önce duymuş olsalardı, hücrede bir panter olduğuna yemin ederlerdi.

Sonra korkunç bir kükreme kulaklarına ulaştı. Tam olarak yaralı bir aslanın sesiydi. Muhafızlar aslında bunu hiç duymamış olsalar da, sadece bir tanesini gördüler.

*

armalar üzerinde. Onlar birbirlerine baktılar. Birbirlerine başlarını salladılar. Sonra içeri koştular.

Yennefer, paletinin kalıntıları arasında odanın köşesinde oturuyordu. Saçları darmadağınık, elbisesi ve bluzu tepeden tırnağa yırtılmış, küçük göğüsleri derin nefes alma ritmiyle kabarmıştı.

Burnundan kan damlıyordu, yüzü çabucak şişmişti ve sağ kolunda tırnak izleri de büyüyordu.

Bonhart odanın diğer tarafında bir taburenin parçaları arasında oturmuş, iki eliyle kasıklarını tutuyordu. Burnundan da kan damlıyor, gri bıyıklarını koyu kırmızıya boyamıştı. Yüzü kanlı çizik izleriyle çaprazlanmıştı. Yennefer'in zar zor iyileşmiş parmakları zayıf bir silahtı, ancak dimerityum bileziklerdeki asma kilitlerin muhteşem keskin kenarları vardı.

Yennefer'in akşam yemeği sırasında masadan çıkardığı çatalın her iki ucu da Bonhart'ın şiş yanak kemiğine derin ve eşit bir şekilde saplandı.

"Sadece küçük lanetler, seni köpek avcısı," diye soludu büyücü, elbisesinin kalıntılarıyla göğüslerini kapatmaya çalışarak. 'Ve sürtüklerden uzak dur. Onlar için çok zayıfsın, pipsqueak.'

Nişan aldığı yere, yani onun gözüne vurmadığı için kendini affedemiyordu.

Ama neden, hedef hareket ediyordu ve ayrıca kimse mükemmel değil.

Bonhart kükredi, ayağa kalktı, çatalı çekti, acıdan uludu ve sendeledi. Korkunç bir şekilde yemin etti.

Bu sırada iki gardiyan daha hücrenin içine baktı.

'Hey sen!' diye kükredi Bonhart, yüzündeki kanı silerek. 'Burada! O fahişeyi yerin ortasına sürükleyin, ona kartal açın ve onu tutun.'

Korumalar birbirlerine baktılar. Sonra yerde. Ve sonra tavanda.

"Gitseniz iyi olur efendim" dedi biri. Burada herhangi bir yayılma ya da tutunma olmayacak. Görevlerimiz arasında değil.'

"Bunun dışında," diye mırıldandı diğeri, "sonumuz Rience ya da Schirrú gibi olmak istemiyoruz."

Condwiramurs, bir hapishane hücresini tasvir eden boyalı tahtayı bir kenara koydu. Ve hücrede başı öne eğik oturan bir kadın taş duvara kelepçelenmiş.

Onu hapse attılar, diye mırıldandı. "Ve Witcher, Toussaint'te esmer bir kadınla eğleniyordu."

'Onu kınıyor musun?' Nimue ciddi bir şekilde sordu. 'Aslında hiçbir şey bilmiyor musun?'

*

'Numara. Onu kınamıyorum ama-'

'Ama'lar yok. Lütfen sessiz olun.'

Bir süre sessizce oturdular, gravürleri ve sulu boyaları karıştırdılar.

'Efsanenin tüm versiyonları -' Condwiramurs gravürlerden birine işaret etti '- Rhys-Rhun kalesini sonun, finalin, İyi ve Kötü arasındaki kesin savaşın yeri olarak veriyor. Armagedon. Tüm sürümler.

Birinin dışında.'

"Biri dışında," diye başını salladı Nimue. "Ellander'ın Kara Kitabı olarak bilinen anonim, pek popüler olmayan bir versiyonun dışında."

'Kara Kitap, efsanenin sonunun Stygga kalesinde oynandığını belirtiyor.'

'Aslında. Ve Ellander Kitabı, efsaneyi anlatan konuları, kanondan önemli ölçüde farklı bir şekilde sunar.'

'Acaba...' Condwiramurs başını kaldırdı '- bu şatolardan hangisi resimlerde tasvir ediliyor? Halılarınızda hangisi gösteriliyor? Hangi benzerlik doğrudur?'

'Asla bilemeyeceğiz. Efsanenin sonuna tanık olan kale yok. Mahvolmuştu. Ondan eser kalmaz. Ellander Kitabı tarafından verilenler dahil, tüm versiyonlar bu konuda hemfikirdir. Kaynaklarda verilen yerlerin hiçbiri inandırıcı değil. O kalenin neye benzediğini ve nerede durduğunu bilmiyoruz ve bilemeyeceğiz.'

'Ancak gerçek-'

"Ama gerçek hiçbir şey ifade etmez," diye araya girdi Nimue keskin bir şekilde. 'Unutmayın, Ciri'nin gerçekte nasıl göründüğünü bilmiyoruz. Ama buradaki şekle bakın, Wilma Wessely tarafından elf Avallac'h ile hararetli bir sohbette çizilen bu parşömen parçası üzerinde, arka planda ürkütücü çocuk figürleri var. Bu o. Ciri. Bunda hiç şüphe yok.'

"Ama," Condwiramurs hırçın bir şekilde askere gitti, "goblen-"

'Efsanenin doruk noktasının oynandığı kaleyi gösteriyor.'

Uzun bir sessizlik oldu. Parşömen sayfaları ters çevrilirken hışırdadı.

"Kara Kitap'taki efsanenin versiyonunu sevmiyorum," diye başladı Condwiramurs yeniden. 'Bu... Bu-'

'Acımasızca otantik.' Nimue aceminin cümlesini başını sallayarak bitirdi.

Condwiramurs esnedi, Profesör Everett Denhoff Jr'ın bir son sözüyle birlikte *Yarım Yüzyıl Şiiri'nin bir baskısını bıraktı. Okuma düzenini uyumaya uygun bir şekilde değiştirerek yastığını doldurdu.* Esnedi, gerindi ve lambayı üfledi. Oda karanlığa gömüldü, sadece perdelerdeki aralıklardan süzülen ay ışığı iğneleriyle aydınlandı. *Ne yapmalıyım bu geceyi seç?* Çarşafların üzerinde kıvranan acemi merak etti. *Şanslı mı? Veya kendimi çapa?*

Kısa bir süre sonra ikincisine karar verdi.

Sonuna kadar göremediği belirsiz, tekrarlayan bir rüyaydı. Bir atkı ipliğinin kaybolup renkli bir kumaşın deseninde kaybolması gibi, buharlaştı, başka rüyalar arasında kayboldu. Hafızasından silinen ama buna rağmen inatla içinde kalan bir rüya.

Hemen uykuya daldı, rüya onu hemen sardı. Gözlerini kapatır kapatmaz.

Bulutsuz, aydan ve yıldızlardan parlak bir gece gökyüzü. Tepeler ve yamaçlarında karla kaplı üzüm bağları. Bir binanın siyah, köşeli ana hatları: siperli bir duvar, bir kale, yalnız bir köşe gözetleme kulesi.

İki atlı. İkisi dış duvarın ötesine atlarlar, atlarından inerler, ikisi de kapıya girerler. Ama sadece bir tanesi yerde ağzı açık bir zindanın açıklığından giriyor.

Tamamen beyaz saçlı olan.

Condwiramurs uykusunda inledi, yatağında fırıl fırıl döndü.

Beyaz saçlı adam merdivenlerden iniyor, bodrumun derinliklerine. Karanlık koridorlarda yürür, zaman zaman onları dökme demir perdelerde tutulan

markaları aydınlatarak aydınlatır. Meşalelerden gelen parıltı duvarlara ve kubbelere korkunç gölgeler düşürüyor.

Koridorlar, merdivenler ve yine koridorlar. Bir zindan, devasa bir mahzen, duvarların yanında variller. Moloz yığınları, tuğla yığınları. Sonra ikiye ayrılan bir koridor.

Her iki şekilde de karanlık. Beyaz saçlı adam bir meşale daha yakıyor. Sırtındaki kılıcı kınından çıkarır. Hangi çatalı alacağını bilemeyerek tereddüt ediyor. Sonunda sağdakine karar verir. Çok karanlık, dolambaçlı ve moloz dolu.

Condwiramurs uykusunda inliyor. Korku onu sarar. Ak saçlı adamın seçtiği yolun tehlikeye doğru gittiğini biliyor.

Aynı zamanda beyaz saçlı adamın tehlike aradığını da biliyor.

Çünkü bu onun mesleği.

Acemi, inleyerek çarşafların içinde çırpınıyor. O bir rüya okuyucu, rüya görüyor, hayali bir transta, aniden ne olacağını biliyor.

olmak. *Dikkat!* Yapamayacağını bilse de çığlık atmak istiyor. *Bak dışarı, arkanda!*

Dikkat, Witcher!

Canavar karanlıktan, pusudan sessizce ve korkunç bir şekilde saldırdı. Aniden karanlıkta alevlenen bir alev gibi gerçekleşti.

Alev dili gibi.

Witcher ne kadar acele etse, ısrar etse, köpürse ve saldırsa da neredeyse bütün kış Toussaint'te kaldı. Nedenleri neydi? İ onlar hakkında yazmaz. Her şey bitti. Üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Witcher'ı kınayan herkese hatırlatırım ki aşk birçok isim ve daha az yargılamamak için kendileri yargılanır.

Karahindiba, *Yarım Asırlık Şiir*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Canavar karanlıktan, pusudan sessizce ve korkunç bir şekilde saldırdı. Aniden, alev alev yanan patlayan bir alev gibi karanlıkta gerçekleşti. Alev dili gibi.

Geralt şaşırsa da içgüdüsel olarak tepki verdi. Zindan duvarını fırçalayarak kaçtı. Canavar uçtu, toprak zeminden bir top gibi sekti, kanatlarını çırptı ve tekrar sıçradı, tıslayarak ve korkunç gagasını açarak. Ama bu sefer Witcher hazırdı.

Dirseğinden dürttü, bir hindininkinin iki katı büyüklüğünde olan kızıl gergedanın altındaki ekini hedef aldı. Hedefi buldu ve kılıcının bedeni kesip açtığını hissetti. Darbenin gücü canavarı yere, duvara çarptı. Skoffin çığlık attı ve bu neredeyse bir insan çığlığıydı. Kırık tuğlalar arasında çırpındı, kanatlarını çırptı, kan sıçradı ve kırbaç benzeri kuyruğunu savurdu. Witcher savaşın sona erdiğinden emindi ama canavar onu tatsız bir şekilde şaşırttı. Beklenmedik bir şekilde boğazına doğru atıldı, korkunç bir şekilde vırakladı, pençeleri uzandı ve gagası çatırdadı. Geralt kurtuldu, omzuyla duvardan itildi ve oluşturduğu ivmeden yararlanarak aşağıdan büyük bir güçle vurdu. Yaralı şövalye yine tuğlaların arasında yuvarlandı ve zindanın duvarına, hayali desenler betimleyen kokuşmuş kan sıçradı. Yaralı, canavar çırpınmayı bıraktı ve sadece titriyor, vıraklıyor, uzun boynunu uzatıyor, mahsulünü şişiriyor ve gerdanını sallıyordu. Üzerine koyduğu tuğlaların arasından kan hızla akıyordu.

Geralt işini kolayca bitirebilirdi ama derisine çok fazla zarar vermek istemiyordu. Skoffin'in kan kaybından ölmesini sakince bekledi. Birkaç adım uzaklaştı, duvara döndü, pantolonunu çözdü ve hüzünlü bir şarkı ıslık çalarak işedi. Skoffin vıraklamayı bıraktı, kıpırdamadan yattı ve sessizleşti. Witcher yaklaştı ve kılıcının ucuyla yavaşça dürttü. Bittiğini görünce canavarı kuyruğundan yakaladı ve aldı. Kuyruğunun dibinden kalça hizasında tuttu. Skoffin'in akbabaya benzeyen gagası yere ve kanat açıklığına ulaştı.

dört metreden fazla ölçülmüştür.

'Sen hafifsin kurolishek.' Geralt, gerçekten de iyi besili bir hindiden daha ağır olmayan canavarı salladı. 'Sen hafifsin. Şans eseri bana pound değil, parça başı ödeme yapıyorlar.'

Reynart de Bois-Fresnes, Geralt'ın bildiği gibi, en yüksek hayranlığını ifade etmek için yaptığı dişlerinin arasından yumuşak bir ıslık çaldı. 'İlk defa böyle bir şey görüyorum. Bana göre mutlak bir tuhaflık, tüm tuhaflıkları sona erdirecek bir tuhaflık. Bu onun meşhur basilisk olduğu anlamına mı geliyor?'

'Numara.' Geralt, şövalyenin onu daha iyi inceleyebilmesi için canavarı daha yükseğe kaldırdı.

'Bu bir basilisk değil. Bu bir kurolishek.

'Bir fark var mı?'

'Önemli bir tane. Regulus olarak da bilinen bir basilisk bir sürüngendir; ancak bir skoffin veya cockatrice olarak da bilinen bir kurolishek, ne bir sürüngen ne de bir kuştur.

Bilginlerin ornithoreptiles adını verdikleri bir tarikatın tek üyesidir, çünkü uzun tartışmalardan sonra buldukları-'

"Peki," diye sözünü kesti Reynart de Bois-Fresnes, bilginlerin güdüleriyle açıkça ilgilenmeyen, "bir bakışla öldürebilir ya da taşlaştırabilir?"

'Hiçbiri. Bu kurgu.'

'O zaman insanlar neden ikisinden de bu kadar çok korkuyor? Buradaki o kadar büyük değil.

Gerçekten tehlikeli olabilir mi?'

'Burası-' Witcher avını salladı '- genellikle arkadan saldırır ve hatasız bir şekilde omurlar arasında veya sol böbreğin altında, aortayı hedefler. Gagasının bir darbesi genellikle yeterlidir. Ve basilisk ile ilgili olarak, nereye çarptığı önemli değil. Zehri bilinen en güçlü nörotoksindir. Birkaç saniye içinde öldürür.'

'Uh… Peki hangisi, söyle bakalım, bir ayna yardımıyla gönderilebilir mi?'

'Onlardan biri. Eğer kafasına vurursan.'

Reynart de Bois-Fresnes kıkırdadı. Geralt gülmedi. Kaer Morhen'de basilisk ve aynayla ilgili şaka onu eğlendirmeyi bırakmıştı, çünkü öğretmenler onu ölümüne kamçılamıştı. Bakireler ve tek boynuzlu atlarla ilgili şakalar da bir o

kadar eğlenceliydi. Aptallık ve ilkellik rekoru Kaer Morhen'de genç Witcher'ın bir bahis için el sıkıştığı dişi ejderha hakkındaki şakanın sayısız versiyonuyla elde edildi.

O gülümsedi. Anılarda.

"Seni gülümsediğinde tercih ederim," dedi Reynart, onu çok yakından inceleyerek. 'Seni çok daha fazla tercih ediyorum, şimdi olduğun gibi yüz kat daha fazla. Beauclair'e giderken Druidler Ormanı'ndaki o hurdadan sonra, Ekim ayında nasıl olduğunla karşılaştırıldığında. O zamanlar, size söyleyeyim, somurtkan, hayata küsmüş ve dolandırılan bir tefeci kadar asık ve bütün gece hiç şansı olmayan bir adam kadar asabiydiniz. Ya da sabahları bile.'

'Gerçekten böyle miydim?'

'Gerçekten. Seni şu an olduğun gibi tercih ettiğime şaşırma. değişti.'

'İş terapisi.' Geralt, kuyruğundan tuttuğu kurolishek'i salladı. 'Mesleki faaliyetin ruh üzerindeki iyileştirici etkisi. Tedavime devam etmek için, hadi işe başlayalım. Skoffin'den öldürülmesi için anlaşılan ücretten biraz daha fazla para kazanma şansı var. Neredeyse hasarsız. Doldurmak veya hazırlamak için bir bütün için bir müşteriniz varsa, iki yüzden az almayın. Parçalar halinde kırbaçlamanız gerekiyorsa, en değerli tüylerin sağrıların hemen üstünden, özellikle de bu olanlar, merkezi kuyruk tüylerinden olduğunu unutmayın. Onları kaz tüyünden çok daha ince bileyebilirsiniz, daha güzel ve temiz yazıyorlar ve daha dayanıklılar. İşini bilen bir yazıcı, her biri beş tane vermekten çekinmez.'

"Bir ceset doldurmak isteyen müşterilerim var," diye gülümsedi şövalye. 'Kooperatifler'

lonca. Castel Ravello'da doldurulmuş o aşağılık yaratığı gördüler. Bilirsiniz, o dev su piresi ya da adı her ne ise… Birini bilirsiniz. Samhain'den bir gün sonra eski kalenin yıkıntıları altındaki zindanlarda sopayla döverek öldüren...'

'Ben hatırlıyorum.'

"Eh, yani, coopers doldurulmuş canavarı gördü ve benden lonca odalarını süslemek için aynı derecede nadir bir şey istedi. Kurolishek doğru olacak. Toussaint'teki kooperatifler, tahmin edebileceğiniz gibi, sipariş eksikliğinden şikayet edemeyen bir lonca ve bu sayede zenginler. İki yüz yirmi vermek

zorundalar. Belki daha da fazla, pazarlık etmeye çalışacağım. Ve tüylere gelince... Kurolishek'in kıçından birkaç parça çekip onları dukalık meclisine satarsak, namlu sümüklü böcekleri fark etmeyecekler. Kançılarya kendi cebinden değil, dukalık kasasından ödüyor, bu yüzden kelime oyunu olmayan bir tüy için beş değil on ödeyecekler.'

'Kurnazlığına şapka çıkarıyorum.'

' *Nomen est omen* .' Reynart de Bois-Fresnes daha geniş bir şekilde sırıttı. "Annem bir şeyler hissetmiş olmalı ki, beni ünlü masal döngüsünden kurnaz tilki adıyla vaftiz etti."

'Sen bir tüccar olmalısın, şövalye değil.'

*

"Yapmalıyım," diye onayladı şövalye. "Ama, şey, eğer soylu bir lordun oğlu olarak doğduysanız, soylu bir lord olarak yaşayacak ve soylu bir lord olarak öleceksiniz, önce daha ileri, ho, ho, soylu lordlar. Ne olursa olsun hiçbir şeyi değiştirmeyeceksin. Her neyse, oldukça makul sayıyorsun Geralt, ama geçimini ticaretten kazanmıyorsun.'

'Yapmıyorum. Sana benzer sebeplerden dolayı. Ama tek farkla, hiçbir şeyin babası olmayacağım. Hadi bu zindanlardan çıkalım.'

Dışarıda, kale duvarlarının eteğinde, tepelerden gelen soğuk ve rüzgar onları kuşatmıştı. Gece parlaktı, gökyüzü bulutsuz ve yıldızlıydı. Ay ışığı, üzüm bağlarının üzerinde uzanan taze, beyaz kar şeritlerinde parıldıyordu.

Bağlı atları onları homurtularla karşıladı.

Reynart, Witcher'a anlamlı anlamlı bakarak, "Hemen müşteriyle buluşup parayı almalıyız," dedi. "Ama kesinlikle aceleyle Beauclair'e dönüyorsun, ne? Belli bir yatak odasına mı?'

Geralt, prensip olarak bu tür soruları cevaplamadığı için cevap vermedi. Kurolishek'in kalıntılarını sürü ata bindirdi ve ardından Roach'a bindi.

"Müşteri ile tanışalım," diye karar verdi, eyere geri dönerek. 'Gece genç ve ben açım. Ve bir içkiye bayılırım. Hadi kasabaya gidelim. Sülünlüğe.'

Reynart de Bois-Fresnes güldü, sapından sarkan kırmızı ve altın dama tahtası desenli bir kalkanı ayarladı ve yüksek eyere tırmandı.

'Nasıl istersen güzel kardeşim. Sülün öyle. Evet, Bucephalus!'

Karla kaplı yamaçtan aşağı, seyrek bir kavak caddesi ile açıkça işaretlenmiş olan anayola doğru yürüyüşe çıktılar.

Biliyor musun Reynart, dedi Geralt aniden. 'Ben de seni şimdi olduğun gibi tercih ederim. Normal konuşmak. Ekim'de çileden çıkaran, aptalca tavırlar kullanıyordunuz.'

Reynart de Bois-Fresnes, "Sözümü ver, Witcher, ben gezgin bir şövalyeyim," diye hırladı. 'Unuttun mu? Şövalyeler her zaman moronlar gibi konuşur. Bu bir tür işaret, buradaki kalkan gibi. Kalkandaki kollardan olduğu gibi kardeşliği tanıyabilirsiniz.'

"Söz veriyorum," dedi Damalı Şövalye, "gereksiz yere canınızı sıkıyorsunuz, Sör Geralt. Sevgilin kesinlikle sağlıklıdır, çünkü o kuşkusuz sakatlığını tamamen unutmuştur. Düşes, her türlü rahatsızlığı tedavi edebilecek mükemmel mahkeme sağlık görevlilerini elinde tutuyor. "Söz veriyorum, kendini üzmene gerek yok."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Regis. "Neşelen, Geralt. Ne de olsa druidler Milva'ya da davrandılar..."

"Ve druidler uzman şifacılar," diye araya girdi Cahir, "bunun en iyi kanıtı, bir madencinin baltasıyla kesilen ve şimdi, bir göz atın, neredeyse yeni gibi olan kendi kafamdır. Milva'nın da iyi olacağı kesin. Endişelenmene gerek yok.

"Umarız."

"O sağlam, Milva'nız ve içten," diye tekrarladı şövalye. "Bahse girerim, zaten düğün balolarında oynuyor! Kapari kesmek. Şölen! Beauclair'de Düşes Anarietta'nın sarayında toplar sırayla ziyafetlerle değişiyor. Ha, 'sözüm olsun, şimdi yeminimi yerine getirdim, ben de-'

'Sen yeminini yerine getirdin mi?'

'Şans üzerime parladı! Yeminlerimi sadece herhangi bir yemin değil, uçan bir turna üzerinde yaptığımı bilmelisin. Baharda. Yule'den önce on beş çapulcuyu düşürmeye yemin ettim. Şanslıydım; Artık yeminlerimden kurtuldum. Artık

sığır eti içebilir ve yiyebilirim. Aha, adımı gizlemek zorunda değilim. Ben, eğer istersen, Reynart de Bois-Fresnes'im.

'Bizim için bir zevk.'

"O toplarla ilgili," dedi Angoulême, atını onlara yetişmesi için zorlayarak. 'Umarım tabak ve kadeh de yanımızdan geçmez? Ayrıca bacağını sallamayı da çok isterim!'

Reynart de Bois-Fresnes, "Söz veriyorum, Beauclair'de her şey olacak," diye onları temin etti. 'Balolar, ziyafetler, ziyafetler, eğlenceler ve şiir akşamları. Tanrı aşkına, Dandelion'un arkadaşısınız... Vikont Julian'dan, demek istedim. Ve Lady Düşes en çok ikincisini sever.'

'Söyleyeceğim! Bununla övünüyordu,' dedi Angoulême. 'Bu aşkla ilgili gerçek neydi? Hikayeyi biliyor musunuz bay şövalye? Söyle!'

Angoulême, dedi Witcher, bilmek zorunda mısın?

'Yapmıyorum. Ama ben istiyorum! Vızıldama, Geralt. Ve somurtkan olmayı bırakın, çünkü lapanızı görünce yol kenarındaki mantar turşusu. Ve sen, şövalye şövalye, söyle.'

Alayın başında gezinen diğer gezgin şövalyeler, tekrar eden bir koro ile şövalye gibi bir nakaratı söylüyorlardı. Şarkının sözleri inanılmaz derecede aptalcaydı.

"Geçtiğimiz altı yaz oldu," diye başladı şövalye. "Şair bütün kış ve ilkbaharda bizimle kaldı, udunu çaldı, aşk şarkıları söyledi ve şiirler söyledi.

Duke Raymund aslında Cintra'da bir konseyde kalıyordu. Eve acele etmedi, Cintra'da bir sevgilisi olduğu sır değildi. Ve Düşes ve Lord

Karahindiba… Ha, Beauclair gerçekten de tuhaf ve büyüleyici, aşk büyüsüyle dolu… Kendiniz göreceksiniz. Düşes ve Lord Dandelion'un o zaman öğrendiği gibi. Fark etmediler, ayetten ayete, kelimeden kelimeye, iltifattan iltifata, pozlara, bakışlara, iç çekişlere… Kısaca söylemek gerekirse: ikisi de samimi bir anlayışa geldi.'

'Ne kadar samimi?' kıkırdadı Angoulême.

Şövalye soğukkanlı bir tavırla, "Biri görgü tanığı değildi," dedi. 'Ve söylentileri tekrarlamak gibi görünmüyor. Ayrıca, sevgili leydimin şüphesiz bildiği gibi, aşkın birçok yüzü vardır ve anlayışın ne kadar yakın olduğu çok göreceli bir şeydir.'

Cahir hafifçe kıkırdadı. Angoulême'nin ekleyecek bir şeyi yoktu.

"Düşes ve Lord Dandelion," diye devam etti Reynart de Bois-Fresnes,

'Belleteyn'den yaz Gündönümü'ne kadar yaklaşık iki ay gizlice görüştüm. Ama tedbiri hiçe saydılar. Haber çıktı, kötü dedikodular yayılmaya başladı. Lord Dandelion tereddüt etmeden atına bindi ve uzaklaştı. Anlaşıldığı üzere ihtiyatlı davrandı. Duke Raymund Cintra'dan döner dönmez, yardımsever bir hizmetçi ona her şeyi anlattı. Dük, nasıl bir hakarete uğradığını ve nasıl boynuzlandığını öğrenir öğrenmez, tahmin edebileceğiniz gibi sarı safraya tutuldu. Masanın üzerindeki bir kase çorbayı devirdi, muhbir delikanlıyı bir baltayla yarıp, kabuksuz sözler söyledi. Daha sonra şerifin yüzüne yumruk attı ve tanıkların önünde büyük bir Koviran aynasını kırdı. Sonra düşesi odalarına hapsetti ve onu işkence ile tehdit ederek ondan her şeyi aldı. Bu noktada Lord Dandelion'un peşinden yolladı, merhametsizce öldürülmesini ve kalbinin göğsünden ayrılmasını emretti. Çünkü eski bir baladda buna benzer bir şey okuduktan sonra kalbini kızartmak ve Düşes Anarietta'yı tüm mahkemenin önünde yemeye zorlamak niyetindeydi. Uurgh, ne iğrenç bir şey! Şans eseri, Lord Dandelion kaçmayı başardı.'

'Aslında. Ve dük öldü mü?'

'O yaptı. Olay, dediğim gibi, onda büyük bir mizah duygusuna neden oldu. Kanı ondan o kadar ısındı ki, apopleksi ve felç onu ele geçirdi. Neredeyse bir yıl boyunca tahta gibi yattı. Ama iyileşti. Hatta yürümeye başladı. Sadece bir gözünü kırptı, durmadan, böyle.'

Şövalye eyerinde döndü, gözlerini kıstı ve bir maymun gibi yüzünü buruşturdu.

"Dük her zaman tedavisi olmayan bir zinacı ve aygır olmasına rağmen," diye devam etti bir an sonra, "göz kırpmak onu sevişirken daha da *perikoloz yaptı, çünkü her kadın ona düşkünlükten ve*

ona aşk işaretleri veriyor. Ve hanımlar, bu tür bir saygıyı en çok arzulayanlardır. Hepsinin ahlaksız ve ahlaksız olduğunu hiçbir şekilde iddia

etmiyorum, ama dük, dediğim gibi, neredeyse hiç durmadan çok göz kırptı, bu yüzden genel olarak başına geleni anladı. Kupası eğlencelerinde taştı ve bir gece tekrar apopleksi tarafından vuruldu. Hayaleti bıraktı. Yatak odasında.'

'Bir kadının tepesinde mi?' Guffaved Angoulême.

"Aslında..." O zamana kadar son derece ciddi olan şövalye bıyıklarının altından gülümsedi.

'Aslında birinin altında. Ayrıntılar önemsiz.'

"Gerçekten," Cahir ciddiyetle başını salladı. "Dük Raymund çok yası tutmadı, değil mi? Öykü sırasında şöyle bir izlenime kapıldım-'

Vampir, cümlesinin ortasında, "İhanete uğrayan kocadan çok, kararsız bir eşe düşkün olduğunu," diye sözünü kesti. 'Belki de şimdi hüküm sürdüğü için mi?'

Reynart de Bois-Fresnes açıkça silahsızlandırarak, "Bir neden bu," diye yanıtladı.

'Ama tek değil. Dük Raymund için, dünya hafife alınsın, o kadar işe yaramaz bir hayduttu ki, kusura bakmayın fahişe, yarım yılda Şeytan'a mide ülseri verirdi. Ve Toussaint'te yedi yıl hüküm sürdü. Herkes Düşes Anarietta'ya hayran ve taparken.'

"Öyleyse," dedi Witcher sertçe, "Dük Raymund, Dandelion'u hançerlerle yoluna koymaya hazır pek çok avuntusuz arkadaş bırakmadı mı?"

'Yapabilirsin.' Şövalye ona baktı ve gözleri hızlı ve zekiydi. 'Ve, 'söz veriyorum, hedefin dışına çıkmayacaksın. dedim, değil mi? Leydi Anarietta şaire hayrandır ve buradaki herkes Leydi Anarietta için ateşin içinden geçer.'

İyi şövalye geri döndü

Reddedildiğini bulmak için

Onun aşkı gecikmedi

Ama çabucak evlendi

Bir şövalyenin vay hali!

Bir hey, nonny, hayır!

Şövalyelerin şarkılarından rahatsız olan kargalar, yol kenarındaki çalılıklardan gaklayarak uçtu.

Kısa süre sonra ağaçların arasından atlarını, tepeler arasındaki bir vadiye doğru sürdüler.

küçük kalelerin beyaz kuleleri, koyu mavi çizgilerle renklendirilmiş gökyüzüne karşı çarpıcı bir şekilde çerçevelenmişti. Baktıkları her yerde, yumuşak yamaçlar, asker sütunları gibi düzgünce budanmış çalılardan oluşan düzgün bulvarlarla kaplıydı. Yer kırmızı ve altın yapraklarla kaplıydı.

'Bu ne?' Angoulême'ye sordu. "Üzüm mü?"

"Asmalar, evet," dedi Reynart de Bois-Fresnes, "Onlar Sansretour'un ünlü vadileridir. Dünyanın en iyi şarapları burada yumuşayan üzümlerden sıkılır.'

Her zamanki gibi her konuda uzman olan Regis, "Bu doğru," diye onayladı. Buradaki en önemli nokta, volkanik toprak ve burada her yıl güneşli ve yağmurlu günlerin ideal bir kombinasyonunu sağlayan mikro iklimdir. Gelenekleri, uzmanlığı ve bağcıların azami özenini eklersek, en üst sınıf ve seçkin bir ürün şeklinde bir sonuç verir.'

"İyi dedin," şövalye gülümsedi. 'Ayrılık gerçekten. Şuraya bakın, diyelim ki şu kalenin altındaki yamaca. Burada kale, bağ ve altındaki mahzenlerle ayırt edilir. Buna Castel Ravello denir ve üzüm bağlarından Erveluce, Fiorano, Pomino ve ünlü Est Est gibi şaraplar gelir. Bunu duymuş olmalısın. Bir fıçı Est Est için, Cidaris'ten veya Alba'nın Nilfgaard üzüm bağlarından on fıçı şarap için aynı ödeme yapılır. Ve orada, göz alabildiğine bak, başka kaleler, başka bağlar var, isimler de sana yabancı değil elbette. Elf dilinde Vermentino, Toricella, Casteldaccia, Tufo, Sancerre, Nuragus, Coronata ve son olarak Corvo Bianco–Gwyn Cerbin. İsimlerin size tanıdık geldiğine inanıyorum?'

'Öyleler, ah.' Angoulême yüzünü buruşturdu. "Özellikle bir hancının her zamanki elma şarabı yerine o ünlü şaraplardan birini bize vermediğini kontrol etmenin zor yolunu öğrenerek, çünkü o zaman atınızı ona bırakmanız gerekebilir, çok pahalı Castel veya Est. Avustralya, Brezilya ve Kuzey Amerika ülkelerinin kullandığı saat uygulaması. Evet. Anlamıyorum, o büyük lordlar için kaliteli bir teçhizat olabilir, ama biz sıradan insanlar, ucuz şeylere de

alışabiliriz. Ve size şunu söyleyeceğim, çünkü bunu deneyimledim: Est Est'ten sonra kustuğunuz gibi, srumpy'den sonra kusarsınız.'

"Angoulême'in kaba Ekim şakalarını umursamadan," Reynart masadan arkasına yaslandı, kemerini gevşetti, "bugün güzel bir marka ve güzel bir şarap içiyoruz, Witcher. Ödeyebiliriz, biraz para kazandık. Biz eğlenebiliriz.'

Doğru, dedi Geralt hancıya. 'Sonuçta, Karahindiba olarak

diyor ki, belki para kazanmak için başka motivasyonlar da vardır ama ben hiçbirini bilmiyorum. O halde mutfaktan gelen o iştah açıcı kokuların ardında ne varsa yiyelim. Bu arada, saat oldukça geç olmasına rağmen bugün The Pheasantry çok kalabalık.'

Hancı, onun kulak misafiri olarak, "Neden, Noel Arifesi," diye açıkladı. 'Millet yüzüyor. Neşelendirmek. Fal söylemek. Geleneğin gerektirdiği gibi ve burada gelenek—'

Biliyorum, diye araya girdi Witcher. 'Peki gelenek bugün mutfaktan ne talep etti?'

Yaban turpu ile soğuk dil. Beyin köfteli capon suyu. Köfte ve lahana ile servis edilen dana nağmesi…'

'Devam et, iyi adam. Ve ona eşlik etmek için… Yanında ne içelim Reynart?'

"Eğer sığır etiyse," dedi şövalye bir an düşündükten sonra, "o zaman kırmızı Côte-de-Blessure. Ve bağbozumu? Düşes Caroberta'nın ayak parmaklarını kaldırdığı yıldı.

"O yıl," diye başını salladı hancı. Hizmetinizde, efendim.

Yan masadan bir fahişe tarafından beceriksizce arkasına atılan bir ökseotu çelengi neredeyse Geralt'ın kucağına düşüyordu. Fahişenin arkadaşları kahkahalarla güldüler. Ve güzelce kızardı.

'Şansın bitti!' Şövalye çelengi aldı ve geri attı. "O senin gelecekteki kocan olmayacak. Adına konuşuldu, asil bakire. Zaten bir çift yeşil küre tarafından tuzağa düşürüldü-'

"Sessiz ol, Reynart."

Hancı siparişi getirdi. Aşıkların neşesini dinleyerek sessizce yediler ve içtiler.

"Yule," dedi Geralt, fincanını bırakarak. 'Midinvaerne. Kış gündönümü.

İki aydır burada takılıyorum. Boşa harcanmış iki ay!'

"Bir ay," diye düzeltti Reynart, soğukkanlı ve ciddi bir tavırla. 'Eğer bir şey kaybettiyseniz, sadece bir aydır. Sonra karlar dağ geçitlerini kapladı ve ne olursa olsun Toussaint'ten ayrılamazdınız. Yule'ye kadar bekledin, bu yüzden kesinlikle bahara kadar bekleyeceksin. Mücbir sebeptir, dolayısıyla kederiniz ve kederiniz boşunadır. Üzüntünüz devam ederken, bahaneyi aşırıya kaçmayın. Çünkü senin o kadar pişman olduğuna inanmıyorum.'

'Ah, ne biliyorsun, Reynart? Ne biliyorsun?'

"Pek değil," diye onayladı şövalye şarabı doldururken. 'Gördüklerimden fazlası değil. Ve ilk karşılaşmanızı gördüm; senin ve onun. Beauclair'de. Öyle mi

⁂

KDV Bayramı'nı hatırlıyor musunuz? Beyaz külot mu?

Geralt cevap vermedi. Hatırladı.

Şarap buketinin tadını çıkaran Reynart, "Büyüleyici bir yer, Beauclair Sarayı, aşk büyüsüyle dolu," diye mırıldandı. 'Görünüşü bile büyüleyici. Ekim ayında gördüğünüzde hepinizin nasıl şaşkına döndüğünü hatırlıyorum. O zaman Cahir'in kullandığı tabir neydi? Bir düşüneyim.'

Cahir hayranlıkla, "Zarif bir küçük şato," dedi. "Pekâlâ, zarif ve hoş bir küçük şato olacağım, gerçekten."

"Düşes iyi yaşıyor," dedi vampir. 'Kabul etmelisin.'

Angoulême, "Lanet olası güzel gaf," diye ekledi.

"Beauclair Sarayı," diye tekrarladı Reynart de Bois-Fresnes gururla. "Bir elf yapısı, sadece biraz değiştirilmiş. İddiaya göre Faramond'un kendisi.

"İddiaya göre değil," diye itiraz etti Regis. 'Herhangi bir şüphenin ötesinde. Faramond'un tarzı ilk bakışta kendini belli ediyor. O küçük kulelere bakmak yeterli.'

Vampirin bahsettiği kırmızı çatılı kulelerin ince beyaz dikilitaşları, şatonun yere doğru genişleyen narin yapısından yükselerek gökyüzüne yükseldi. Görüntü, bir şamdanın karmaşık bir şekilde oyulmuş kaidesinin üzerinden akan balmumu fiyonklu mumların görüntüsünü çağrıştırdı.

Sir Reynart, "Kasaba Beauclair'in eteğinde yayılıyor," diye açıkladı. 'Duvarlar, doğal olarak, daha sonra eklendi. Ne de olsa, bildiğiniz gibi, elfler kasabalarını duvarla kaplamaz. Atlarınızı mahmuzlayın, asil yoldaşlar. Önümüzde uzun bir yol var.

Beauclair sadece yakın görünüyor, ama dağlar perspektifi bozuyor.'

'Bırak gidelim.'

Hızla at sürdüler, kara, görünüşte küflü üzümlerle dolu gezginleri ve goliardları, vagonları ve arabaları solladılar. Sonra kasabanın mayalanmış üzüm suyu kokan kalabalık dar sokakları vardı, sonra kavak, porsuk, kızamık ve şimşirlerle dolu kasvetli bir park vardı. Daha sonra, esas olarak multiflora ve centifolia içeren gül yatakları vardı. Ve dahası, sarayın oymalı sütunları, portalları ve arşivleri, üniformalı hizmetçiler ve uşaklar vardı.

Onları karşılayan adam Karahindiba'ydı, saçı ve bir prens gibi giyinmiş.

"Milva nerede?"

'O iyi, merak etme. Onu sizin için hazırlanmış odalarda bulacaksınız. Onları bırakmak istemiyor.'

'Neden?'

'Daha sonra öğreneceksin. Şimdi beni takip et. Düşes bekliyor.'

'Seyahat eşyalarımızda mı?'

Arzuları böyleydi.

Girdikleri salon cennet kuşları kadar rengarenk giyinmiş insanlarla doluydu. Geralt'ın etrafa bakacak zamanı yoktu. Dandelion onu mermer bir merdivene doğru itti; yanında kalabalığın arasından sıyrılan iki kadın, uşaklar ve saray mensupları tarafından yardım edildi.

Sessizdi, ama daha da sessizleşti.

İlk kadının sivri, kıvrık bir burnu vardı ve mavi gözleri deliciydi ve biraz ateşli görünüyordu. Kestane rengi saçları, alnında hatasız geometrik, orak şeklinde bir bukle de dahil olmak üzere en küçük nüanslara kadar tamamlanan kadife kurdelelerle desteklenmiş, özenle, gerçekten sanatsal bir saç şeklinde toplanmıştı. Elbisesinin üst kısmında, siyah bir zemin üzerine binbir mavi ve leylak rengi şeritle parıldayan dalgalı bir yaka vardı. Etek siyahtı, düzenli bir şekilde minik altın krizantemlerle yoğun bir şekilde saçılmıştı. Yakası ve dekoltesi -karmaşık bir iskele veya kafes gibi bir şey- karmaşık kıvrımlarında tutsak tutulan lake, obsidyen, zümrüt ve lapis lazuli kolyesi, yeşim bir haçla biten, neredeyse küçük göğüslerinin arasına daldıran ve bir yakın- uygun korse. Elmas şeklindeki yaka geniş ve dalgalıydı, kadının narin omuzlarını açığa çıkarıyordu ve yeterli desteği sağlamıyor gibiydi – Geralt elbisenin her an göğsünden kaymasını bekliyordu. Ama olmadı ve terziliğin gizemli sırları ve kabarık kollu tamponlar tarafından yerinde tutuldu.

İkinci kadın, birincinin boyuna eşitti. Aynı ruju sürüyordu. Ve benzerlikler orada sona erdi. Bu kadın, önden küçük burnunun ucuna kadar uzanan bir peçeye dönüşen kısa, siyah saçlarına bir file şapka takmıştı. Duvağın çiçek motifi, yeşil göz farıyla yola çıkan güzel, ışıltılı gözlerini maskelemiyordu. Uzun kollu siyah elbisesinin mütevazı dekoltesini aynı çiçekli peçe örtmüştü; bu elbisenin çeşitli yerleri görünüşte rastgele safir, akuamarin, kaya kristalleri ve altın ajurlu yıldız desenleriyle dağılmıştı.

Biri Geralt'ın arkasından, "Aydınlanmış Leydi Düşesi Anna Henrietta," diye fısıldadı. Diz çökün efendim.

Acaba ikisinden hangisi , diye düşündü Geralt, ağrıyan dizini beceriksizce bükerek.

bir tören yay içine. *Her ikisi de kanlı asil gibi görünüyor. Regal deyip geçmeyin* .

Karmaşık kestane rengi saçı ve sivri burunlu olan şüphelerini gidererek, "Kalk, Sör Geralt," dedi. 'Sizi ve arkadaşlarınızı Toussaint Dükalığı'ndaki Beauclair Sarayı'na bekliyoruz. Böylesine asil bir görevdeki insanlara konaklama imkanı

sunabildiğimiz için çok mutluyuz. Ayrıca insanlar, bizim için çok değerli olan Vikont Julian ile dostluk bağı kuruyorlar.'

Karahindiba derinden ve şiddetle eğildi.

"Vikont," diye devam etti düşes, "isimlerinizi bize açıkladı, keşif gezinizin doğasını açıkladı ve sizi Toussaint'e neyin getirdiğini söyledi.

Hikaye yüreğimize dokundu. Sizinle özel bir görüşmede konuşmaktan memnuniyet duyarız, Sör Geralt. Ancak bu konu biraz ertelenmeli, çünkü devlet görevleri bizden talepte bulunuyor. Üzüm hasadı sona erdi ve gelenek, KDV Festivali'ne katılmamızı gerektiriyor.'

Peçeli olan diğer kadın, düşes'e doğru eğildi ve çabucak bir şeyler fısıldadı. Anna Henrietta Witcher'a baktı, gülümsedi ve dudaklarını yaladı.

"Bizim vasiyetimiz," diye sesini yükseltti, "Rivialı Geralt, Vikont Julian'ın yanında Vat'ta bize hizmet edecek."

Saraylılardan ve şövalyelerden oluşan grubun içinden, rüzgarın savurduğu çamların fısıltısı gibi bir mırıltı yükseldi. Düşes Anarietta, Witcher'a için için yanan bir bakış daha attı ve refakatçisi ve maiyetiyle birlikte salonu terk etti.

"Gök gürültüsüyle," diye fısıldadı Damalı Şövalye. 'Lanetleneceğim! Size büyük bir onur düştü, Witcher, efendim.'

Geralt, "Bunun neyle ilgili olduğunu tam olarak anlamıyorum," diye itiraf etti. "Majestelerine nasıl hizmet edeceğim?"

"Majesteleri," diye araya girdi, şekerlemeci görünümünde iri yarı bir beyefendi yaklaşarak. "Sizi düzelttiğim için beni bağışlayın, efendim, ama belirli koşullar altında bunu yapmak zorundayım. Toussaint'te gelenek ve protokole büyük saygı duyuyoruz. Ben Sebastian Le Goff, Chamberlain ve Mahkemenin Mareşali.'

'Memnuniyetle.'

'Leydi Anna Henrietta'nın resmi ve protokol ünvanı -' mabeyinci sadece bir şekerlemeciye benzemekle kalmadı, hatta buz gibi kokuyordu' - “Aydınlanmış Leydi Hazretleri” dir. Resmi olmayanı “Her Grace”. Mahkemenin ötesindeki tanıdık olanı “Lady Duchess”. Ama ona her zaman “Majesteleri” diye hitap edilmelidir.'

'Teşekkür ederim, hatırlayacağım. Ya diğer kadın? Ona nasıl hak vermeliyim?'

'Resmi unvanı: “Onurlu”, mabeyinci ona bilgi verdi.

ciddi. Ama ona "hanımefendi" diye hitap etmek caizdir. Düşesin akrabasıdır ve adı Fringilla Vigo'dur. Majestelerinin vasiyeti uyarınca, ona Fringilla'ya KDV'de hizmet edeceksiniz.'

'Peki bu hizmet nelerden oluşuyor?'

'Zor bir şey yok. yakında açıklayacağım. Gördüğünüz gibi yıllardır mekanik presler kullanıyoruz ama yine de gelenek…'

Avluda bir uğultu ve boruların çılgınca gıcırtısı, kayıt cihazlarının vahşi müziği ve teflerin çılgın şıngırtısı yankılanıyordu. Çelenkler giymiş bardaklar ve soytarılar, bir platform üzerine yerleştirilmiş bir fıçının etrafında yalpalayıp takla attılar. Avlu ve revaklar insanlarla doluydu; şövalyeler, leydiler, saray mensupları ve zengin giyimli şehirlilerle.

Chamberlain Sebastian Le Goff, yeşil sarmaşıklarla çevrili bir asa kaldırdı ve podyuma üç kez vurdu.

'Dinleyin, duyun!' O ağladı. "Soylu leydiler, lordlar ve şövalyeler!"

'Evet, evet!' kalabalığa cevap verdi.

'Evet, evet! Kadim geleneğimize hoş geldiniz! Üzüm zenginleşsin! Evet, evet!

Güneşte yumuşasın!'

'Evet, evet! Yumuşak olsun!'

'Evet, evet! Trod üzüm mayalansın! Varilde güç ve tat toplasın! Zevkle kadehlere, oradan da başlara, majestelerinin, güzel hanımların, soylu şövalyelerin ve bağcıların görkemine aksın!'

'Evet, evet! Fermente etsin!'

'Güzeller öne çıksın!'

İki kadın – Düşes Anna Henrietta ve siyah saçlı arkadaşı –

avlunun karşı taraflarındaki şam çadırlarından çıktılar. İkisi de kırmızı pelerinlerle sıkıca sarılmıştı.

'Evet, evet!' mabeyinci bastonunu yere vurdu. 'Gençler öne çıksın!'

“Gençlere” talimat verilmişti ve ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Karahindiba düşese ve siyah saçlı kadın Geralt'a yaklaştı. Artık kim olduğunu biliyordu, adı Saygıdeğer Fringilla Vigo'ydu.

İki kadın pelerinlerini birer birer çıkardı ve kalabalık onları gür bir alkışla karşıladı. Geralt yutkundu.

Kadınlar minicik, beyaz, incecik, omuz askılı, karınlarını ortaya çıkaran bluzlar giyiyorlardı. Ve yapışan fırfırlı külotlar. Ve başka bir şey değil.

*

Mücevher bile değil.

Onlar da yalın ayaktı.

Geralt, Fringilla'yı kaldırdı ve oldukça hevesli bir şekilde kolunu onun boynuna doladı.

Hafif amber ve gül kokuyordu. Ve kadınlık. Sıcaktı ve sıcaklığı ona bir ok ucu gibi saplandı. Yumuşaktı ve yumuşaklığı parmaklarını ısırdı.

Onları tekneye taşıdılar – Geralt, Fringilla ve Dandelion, Düşes –

ve fışkıran ve meyve suyu fışkırtan üzümlerin üzerine konmalarına yardım etti. Kalabalık kükredi.

'Evet, evet!'

Düşes ve Fringilla ellerini birbirlerinin omuzlarına koyarak dizlerine kadar çöktükleri üzümlerin üzerinde birbirlerine daha kolay destek vererek dengelerini sağladılar. Fışkırttı ve etrafa püskürtülmesi gerekir.

Kadınlar dönerek üzümleri çiğneyerek kız öğrenciler gibi kıkırdadılar. Fringilla, protokole tamamen aykırı olarak Witcher'a göz kırptı.

'Evet, evet!' diye bağırdı kalabalığa. 'Evet, evet! Fermente etsin!'

Ezilmiş üzümler meyve suyu sıçrattı, bulutlu olmalı ve yürüyenlerin dizlerinin etrafında bolca köpürdü.

Kahya, bastonunu platformun kalaslarına vurdu. Geralt ve Dandelion daha da yaklaşarak kadınların fıçıdan çıkmasına yardım ettiler. Geralt, Anarietta'nın onu taşırken Dandelion'un kulağını çimdiklediğini gördü ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Fringilla'nın dudakları yanağına değiyormuş gibi geldi ona, ama isteyip istemediğinden emin olamıyordu. Şarabın kokusu baş döndürücü ve sarhoş ediciydi.

Fringilla'yı podyumda durdurdu ve onu kırmızı pelerine sardı.

Fringilla elini hızlı ve güçlü bir şekilde sıktı.

"Bu eski gelenekler," diye fısıldadı, "uyandırıcı olabilir, değil mi?"

'Yapabilirler.'

"Teşekkürler, Witcher."

'Zevk benimdir.'

'Hepsi senin değil. Sizi temin ederim, tamamen sizin değil.'

"Şarabı dök Reynart."

Bir sonraki masada daha fazla Noel kehaneti gerçekleştiriliyordu. Uzun bir spiral şeklinde kesilmiş bir elma kabuğu şeridi aşağı atıldı ve kişinin gelecekteki partnerinin adının ilk harfi, yerleştirildiği şekilden sezildi. Her biri

zaman, kabuk kendisini bir 'S' harfine dönüştürdü. Buna rağmen neşenin sonu yoktu.

Şövalye döküldü.

"Milva'nın iyi olduğu ortaya çıktı," dedi Witcher düşünceli bir şekilde, "yine de kaburgalarında bandaj vardı. Yine de odasında kaldı ve kendisine sunulan elbiseyi ne pahasına olursa olsun giymek istemediğinden ayrılmayı reddetti. Bir protokol skandalı çıkacak gibi görünüyordu, ancak her şeyi bilen Regis durumu yatıştırdı. Bir düzine örnekten alıntı yaptıktan sonra mabeyinciye okçuya bir erkek kıyafeti getirmesini söyledi. Angoulême, bir değişiklik olsun diye, pantolonunu, binici çizmelerini ve ayak örtülerini sevinçle çıkardı ve sabun, elbise ve tarak onu oldukça güzel bir kıza dönüştürdü. Kabul edelim ki hamam ve temiz giysiler hepimizi neşelendirdi. Ben bile. Seyirci için çok iyi bir ruh hali içinde yola çıktık-'

"Bir dakika dur," Reynart başıyla işaret etti. 'İşler bize doğru gidiyor. Ho, ho ve bir değil iki üzüm bağı! Müşterimiz Malatesta, bir yoldaş ve bir rakip getiriyor. Harikalar asla bitmeyecek!'

'Öteki kim?'

'Pomerol üzüm bağı. Şu anda onların şarabını içiyoruz, Côte-de-Blessure.'

Vermentino bağının kahyası Malatesta onları fark etmiş, el sallamış ve bir memurdan çok bir haydudu andıran siyah bıyıklı ve gür, kara sakallı arkadaşına önderlik ederek yaklaştı.

"Beyler," diye tanıştırdı Malatesta sakallı adamı, "Bay Alcides Fierabras, Pomerol bağının kahyası."

'Seni otur.'

'Bir dakikalığına buradayız. Mahzenlerimizdeki bir canavar hakkında Usta Witcher ile konuşmak için. Buradaki iyi halinizi görmekten, canavarın öldürüldüğü sonucuna mı varıyorum?'

'Ölü.'

Malatesta, "Mutabık kalınan meblağ," diye temin etti onları, "en geç yarın Cianfanellis'in bankasındaki hesabınıza aktarılacaktır. Oh, teşekkürler, Usta Witcher. Yüz kat teşekkürler. Böyle muhteşem bir mahzen, tonozlu, kuzeyi gösteriyor, ne çok kuru ne çok nemli, tam da şarap için gerekli olan şeydi ve o aşağılık hayvan yüzünden kullanılamıyordu. Kendiniz gördünüz, mahzenin tüm o kısmını tuğla ile örmeliyiz, ama canavar bir yol bulmayı başardı... Nereden geldiğine dair herhangi bir tahmin var... Muhtemelen cehennemin ta kendisinden...'

Yere tükürdü.

'Volkanik tüfte oyulmuş mağaralar her zaman canavarlarla doludur' talimatı

Reynart de Bois-Fresnes akıllıca. Bir aydan fazla bir süredir Witcher'a eşlik ediyordu ve iyi bir dinleyici olarak çok şey öğrenmeyi başarmıştı. 'Söylemeye gerek yok. Tüfün olduğu yerde mutlaka bir canavar vardır.'

"Pekala, belki de Tuff'du." Malatesta ona baktı. 'Bu Tuff her kimse. Ama insanlar bunun sebebinin mahzenlerimizin dünyanın merkezine gittiği söylenen derin mağaralara bağlı olması olduğunu söylüyor. Buralarda buna benzer birçok zindan ve mağara var...'

Kara sakallı Pomerol bağı, "Aklıma ilk gelen örneği vermek gerekirse, mahzenlerimizin altında olduğu gibi," dedi. 'O zindanlar kilometrelerce devam ediyor ama kimse nereye gittiğini bilmiyor. Meseleyi çözmek isteyen adamlar geri dönmedi.

Ve orada korkunç bir canavar da görüldü. Onlar söylüyor. Bu nedenle önermek istiyorum-'

"Ne teklif etmek istediğini tahmin edebiliyorum," dedi Witcher kuru bir sesle, "ve teklifi kabul ediyorum. Mahzenlerinizi keşfedeceğim. Orada bulduğum şeye göre ücreti belirleyeceğiz.'

"Kötü olmayacaksın," diye temin etti sakallı adam. 'Etek, kenar... Bir şey daha...'

'Dua konuş...'

"Geceleri insanlara musallat olan ve onlara eziyet eden şu succubus... Düşes'in Aydınlanmış Leydi Hazretleri'nin öldürülmesini emrettiği... Bence buna gerek yok. Çünkü gulyabani kimseyi rahatsız etmez, doğrusu… Evet, bazen musallat olur… Bedeviler biraz—'

"Ama yetişkinlerden değil," diye araya girdi Malatesta çabucak.

"Kelimeleri ağzımdan aldın dostum. Sonuç olarak, succubus kimseye zarar vermez. Ve son zamanlarda bu konuda hiç haber yok. Şüphesiz, senden korkardı, Usta Witcher. O halde, ona eziyet etmenin anlamı nedir? Hazır paranız yok, efendim. Ve kısa olsaydın…'

Geralt sert bir ifadeyle, "Cianfanellis'in bankasındaki hesabıma bir şey aktarılabilir," dedi. Witcher'ın emeklilik fonuna.

'Öyle olsun.'

'O zaman succubus'un başındaki tek sarı saç bile zarar görmez.'

Elveda o zaman. İki bağ ayağa kalktı. 'Barış içinde bayram, rahatsız etmeyeceğiz. Bugün tatil. Bir gelenek. Burada, Toussaint'te gelenek—'

"Kutsaldır," dedi Geralt. 'Biliyorum.'

Yan masadakiler bir başka gürültülü Yuletide kehaneti yapıyorlardı.

Keklerin yumuşak iç kısmından yapılan toplar ve sazandan arta kalan kemikler yardımıyla yapılır. Şarap onlar gibi akıyordu. Hancı ve hizmetçi kızları, sürahilerle bir o yana bir bu yana koşuşturarak ayaklarından fırladılar.

"Ünlü succubus," dedi Reynart kendine biraz daha lahana servis ederek.

Toussaint'te üstlendiğin unutulmaz witcher kontratları serisine başladın.

Sonra işler hızlandı ve müşterileri uzak tutamadınız. Komik, hangi bağın sana ilk kontratı verdiğini hatırlamıyorum…'

'Sen yoktun. Düşes ile seyircinin ertesi günü oldu. Ki sen de katılmadın, doğrusu.'

'Şaşmamalı. Özel bir izleyiciydi.'

"Özel ha," diye homurdandı Geralt. Hareketsiz uşaklar, genç sayfalar ve canı sıkılmış bir soytarıyı saymazsak, yirmi kadar kişi katıldı. Bu numara arasında, bir şekerlemeci görünümü ve kokusu olan mabeyinci Le Goff ve altın zincirlerinin ağırlığı altında eğilen birkaç kodaman vardı. Siyahlar içinde birkaç koy vardı: meclis üyeleri ya da belki yargıçlar. Caed Myrkvid'de tanıştığım Bull's Head armalı baron vardı. Doğal olarak Fringilla Vigo, düşese yakın olduğu belli olan bir kişi vardı.

"Ve biz, erkek kostümlü Milva dahil tüm çetemiz oradaydık. Ha, *tüm* şirket hakkında konuşmakla yanılmışım . Karahindiba bizimle değildi.

Dandelion ya da daha doğrusu Vikont Adı Nedir, Sivri Burunlu Ekselansları Anarietta'nın sağ elindeki curule koltuğuna yayılmış ve bir tavus kuşu gibi poz vermişti. Gerçek bir evcil hayvan gibi.

Anarietta, Fringilla ve Dandelion oturan tek kişiydi. Başka kimsenin oturmasına izin verilmedi. Her neyse, beni diz çöktürmediklerine sevindim.

Düşes hikayemi dinledi, neyse ki nadiren araya girdi. Bununla birlikte, druidlerle yapılan konuşmaların sonuçlarını kısaca anlattığımda, abartılı olduğu kadar samimi bir endişeyi ima eden bir hareketle ellerini ovuşturdu. Kulağa saçma bir tezat gibi geldiğini biliyorum, ama inan bana Reynart, onun durumunda durum böyleydi.'

Ah, ah, dedi Düşes Anna Henrietta ellerini ovuşturarak. "Bizi çok endişelendirdiniz, Usta Geralt. Doğrusu size söylüyoruz ki, hüzünler yüreğimizi dolduruyor.'

Sivri burnunu kokladı, elini uzattı ve Dandelion hemen üzerine monogramlı bir kambrik mendil bastırdı. Düşes, pudrayı silmemek için iki yanağını da mendille sildi.

Ah, ah, diye tekrarladı. "Yani druidler Ciri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı? Onlar

size yardım edemediniz mi? O zaman tüm çaban boşa ve yolculuğun boşuna mıydı?'

"Kesinlikle boşuna değil," diye yanıtladı Geralt inanarak. İtiraf etmeliyim ki, druidlerden Ciri'nin neden bu kadar amansız bir arayışın hedefi olduğunu en azından en genel şekilde açıklayacak bazı somut bilgiler veya ipuçları elde

edeceğime güvenmiştim. Ancak druidler bana yardım edemediler ya da yardım etmek istemediler ve bu açıdan gerçekten de hiçbir şey kazanmadım. Ancak ...'

Bir an durakladı. Dramatik etki için değil. Tüm salonun önünde ne kadar açık sözlü olabileceğini merak ediyordu.

Ciri'nin hayatta olduğunu biliyorum, dedi sonunda kuru bir sesle. "Muhtemelen yaralandı.

Hala tehlikede. Ama o yaşıyor.

Anna Henrietta nefesini tuttu, mendili tekrar taktı ve Dandelion'un kolunu sıktı.

'Size yardım ve desteğimizi taahhüt ediyoruz' dedi. 'Toussaint'te dilediğin kadar kal. Cintra'da oturduğumuzu ve Pavetta'yı tanıdığımızı ve onu sevdiğimizi, küçük Ciri'yi tanıdığımızı ve sevdiğimizi bilmelisin. Tüm kalbimizle yanınızdayız Üstad Geralt. Gerekirse ilim adamlarımızdan ve müneccimlerimizden yardım alırsınız. Kütüphanelerimiz ve kitap koleksiyonlarımız önünüzde açık. Doğru yolu gösterecek bir iz, işaret veya işaret bulacağınızdan eminiz, derinden güveniyoruz. Acele etmeyin. Acele etmene gerek yok. Burada istediğiniz gibi kalabilirsiniz; çok hoş bir misafirsiniz.'

Teşekkürler, Majesteleri. Geralt eğildi. 'İyiliğiniz ve nezaketiniz için teşekkür ederim. Yine de biraz dinlenir dinlenmez yola çıkmalıyız. Ciri hala tehlikede. Bir yerde çok uzun süre kaldığımızda tehdit sadece büyümekle kalmaz, aynı zamanda bize nezaket gösteren insanları da tehlikeye atmaya başlar. Ve alakasız yabancılar. Bunun olmasına hiçbir şey için izin vermek istemem.'

Düşes bir süre sessiz kaldı, Dandelion'un kolunu bir kedi gibi ölçülü hareketlerle okşadı.

"Sözlerin asil ve erdemli," dedi sonunda. 'Ama korkacak bir şey yok. Şövalyelerimiz sizi takip eden naifleri bozguna uğrattı, böylece kimse canını kurtaramadı. Vikont Julian bize bundan bahsetti. Sizi rahatsız etmeye cüret eden herkes aynı kaderi paylaşacaktır. Bizim himayemiz ve korumamız altındasınız.'

Buna değer veriyorum. Geralt nefesinin altında dizine lanetler okuyarak tekrar eğildi - ama sadece dizine değil. "Yine de Vikont Dandelion'un Aydınlanmış Leydi Hazretleri'ne söylemeyi unuttuğu bir şeyden bahsetmeyi ihmal edemem. Beni Belhaven'a kadar takip eden ve senin yiğit şövalyeliğinin Caed Myrkvid'de mağlup ettiği madenden çıkan kuyular gerçekten de ilk suyun kuyuları değildi, ama

Nilfgaard üniforması taşıyorlardı.'

Peki ya ne oldu?

Nilfgaardlılar Aedirn'i yirmi günde ele geçirmişlerse, onun küçük düklüğünü ele geçirmek için sadece yirmi dakikaya ihtiyaçları olacağını söylemek dilinin ucundaydı.

Bunun yerine 'Savaş var' dedi. "Belhaven ve Caed Myrkvid'de olanlar arkada bir oyalama olarak görülebilir. Bu genellikle baskıyla sonuçlanır. Savaş zamanında-'

Düşes sivri burnunu kaldırarak, "Savaş," diye sözünü kesti, "kesinlikle bitti. Bu konuyla ilgili olarak kuzenimiz Emhyr var Emreis'e yazdık. Biz de kendisine bir muhtıra gönderdik ve bu manasız kan dökülmesine bir an önce son vermesini talep ettik. Savaşın biteceği kesin, barışın sağlandığı kesin.'

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Geralt soğuk bir şekilde. 'Ateş ve kılıç Yaruga'nın uzak tarafında ortalığı kasıp kavuruyor, kan akıyor. Bitmek üzere olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Tam tersine, derdim.'

Söylediklerine hemen pişman oldu.

'Ne?' Görünüşe göre düşesin burnu daha da sivrileşti ve sesinde nahoş, gıcırdayan bir hırlama sesi duyuldu. 'Doğru mu duydum? Savaş hala kızışıyor mu? Bu konuda bana neden bilgi verilmedi? Bakan Tremblay?

"Majesteleri, ben..." diye mırıldandı altın zincirlerden birini diz çökerek. 'Ben… endişe etmek… endişe etmek istemedim… Majesteleri…'

'Koruma!' Majesteleri uludu. Onunla kuleye! Gözden düştünüz Lord Tremblay! Hoşnutsuzlukta! Lord Chamberlain! Sayın Sekreter!'

'Hizmetinizde, Aydınlanmış Leydi Hazretleri...'

"Bakanlık, kuzenimiz Nilfgaard İmparatoru'na derhal sert bir not yazsın. Derhal, yani derhal savaşmayı bırakıp barış yapmasını talep ediyoruz. Çünkü savaş ve anlaşmazlık kötü şeylerdir! Uyuşmazlık mahveder ve uyum kurulur!'

"Majesteleri," diye mırıldandı hizmetçi şekerlemeci, pudra şekeri kadar beyaz, "kesinlikle haklı."

'Hala burada ne yapıyorsunuz beyler? Siparişlerimizi verdik! Hemen yanında ol!'

Geralt dikkatle etrafına bakındı. Saray mensuplarının sert ifadeleri vardı ve bundan, benzer olayların mahkemede yeni bir şey olmadığı sonucuna vardı. Gelecekte Lady Duchess'e sadece 'evet' demek için kesin bir karar verdi.

Anarietta mendiliyle burnunun ucunu sildi ve sonra gülümsedi.

Geralt'ta.

"Gördüğünüz gibi," dedi, "endişeleriniz yersizdi. Korkacak bir şey yok ve burada istediğin kadar dinlenebilirsin.'

"Evet, Majesteleri."

Sessizlikte, antika mobilya parçalarından birinde bir ölüm nöbeti böceğinin tıkırtısı net bir şekilde duyulabiliyordu. Tıpkı uzak bir avluda bir damat tarafından fırlatılan küfürler gibi.

"Sizden de bir isteğimiz var Üstad Geralt," diye sessizliği Anarietta böldü. "Bir cadı olarak kapasiten dahilinde."

"Evet, Majesteleri."

"Bu, Toussaint'in birçok asil leydisinin ve aynı zamanda bizimkinin isteğidir. Bir gece canavarı yerel çiftliklere musallat oluyor. Bu şeytan, bu hayalet, bu kadın formundaki succubus, tarif etmeye cesaret edemeyeceğimiz kadar ahlaksız, erdemli ve sadık kocalarımıza eziyet ediyor. Geceleri yatak odalarına musallat oluyor, müstehcen davranışlarda bulunuyor ve alçakgönüllülüğün bize bahsetmemizi yasakladığı iğrenç sapıklıklar yapıyor. Siz, bir uzman olarak, konunun ne olduğunu kesinlikle biliyorsunuz.'

"Evet, Majesteleri."

Toussaint'in hanımları sizden bu iğrençliğe bir son vermenizi istiyor. Biz de bu isteğe sesimizi ekliyoruz. Ve cömertliğimiz konusunda sizi temin ederim.'

"Evet, Majesteleri."

Angoulême, Witcher'ı ve vampiri, yürüyüşün ve gizli bir sohbetin tadını çıkardıkları saray arazisinde buldu.

"Bana inanmayacaksın," diye soludu. 'Söylediğimde bana inanmayacaksın.

... Ama dürüst gerçek bu...'

Tükür onu.

Damalı Şövalye gezgini Reynart de Bois-Fresnes, diğer gezgin şövalyelerle birlikte dük saymanının önünde kuyrukta bekliyor. Ve ne için biliyor musun? Aylık maaşı için! Kuyruk, sana söylüyorum, yarım ok uzunluğunda ve armalarla ışıl ışıl. Reynart'a bunun neyle ilgili olduğunu sordum ve başıboş şövalyelerin de acıktığını söyledi.'

'Peki sorun ne?'

'Şaka yapıyor olmalısın! Gezici bir şövalyenin asil mesleği dolaşmak. Aylık maaş için değil!'

"Biri diğerini engellemez," dedi vampir Regis çok ciddi bir şekilde.

'Tamamen. İnan bana, Angoulême.'

Geralt kuru bir sesle, "Ona inan Angoulême," dedi. 'Sarayda skandal aramak için koşmayı bırak ve git ve Milva'ya eşlik et. Korkunç bir durumda, yalnız olmamalı.'

'Doğru. Teyzenin adet olduğunu düşünüyorum çünkü eşek arısı kadar kızgın. Bence-'

'Angoulême!'

'Gidiyorum, gidiyorum.'

Geralt ve Regis, hafifçe solmuş kırlangıçotu güllerinden oluşan bir yatağın yanında durdular. Ama daha fazla konuşamayacaklardı. Portakal renginin arkasından zarif bir pelerin giymiş çok zayıf bir adam çıktı.

"İyi günler," diye eğildi, sansar kalpakla dizlerini ovuşturdu. "Geralt olarak bilinen ve sanatıyla ünlü witcherın hanginiz olduğunu sorabilir miyim beyler?"

'Ben oyum.'

"Ben Jean Catillon, Castel Toricella üzüm bağlarının kahyasıyım. Gerçek şu ki, bir witcher bağda bize çok iyi hizmet ederdi. Düşünüp düşünmediğini öğrenmek istedim…'

'Neyle ilgili?'

"Öyledir," diye başladı kâhya Catillon. 'Bu lanet olası savaş nedeniyle tüccarlar daha seyrek ziyaret ediyor, rezervlerimiz artıyor ve fıçılar için giderek daha az yer kalıyor. Bunun küçük bir sorun olduğunu düşündük, çünkü mahzenler kalelerin altında kilometrelerce, daha da derinlere gidiyor. Bence mahzenler dünyanın merkezine kadar uzanıyor.

Ayrıca Toricella'nın altında küçük bir mahzen bulduk, güzel, dilerseniz, kubbeli, ne çok kuru ne çok nemli, tam da şarabın olgunlaşması için..."

'Ne olmuş yani?' Witcher araya girdi.

"Muhtemelen dünyanın derinliklerinden gelen bir tür canavarın mahzende sinsi sinsi dolaştığı ortaya çıktı. İki kişiyi yaktı, etlerini kemiğe eritti ve bir diğerini kör etti, çünkü o, yani canavar, efendim, tükürür ve bir tür kostik soda kusar—'

"Bir solpuga," dedi Geralt açıkça. 'Ayrıca zehir denir.'

"Pekala, peki," diye gülümsedi Regis. Bir uzmanla karşı karşıya olduğunuzu kendiniz de görebilirsiniz, Lord Catillon. Bu uzman, denilebilir ki, bir nimettir. Ve bu konuda gezgin ünlü yerel şövalyelere döndünüz mü? Düşesin bütün bir alayı var ve bunun gibi görevler, kabul edelim, uzmanlıkları, varlık sebepleri.'

'Hiç de bile.' Steward Catillon başını salladı. "Onların varlık nedeni yolları ve geçitleri korumak, çünkü tüccarlar buraya gelemezlerse hepimiz mahvoluruz."

dilenciliğe. Dahası, şövalyeler cesur ve yiğittir, ancak yalnızca at sırtındadır. Hiçbiri yerin altına girmeyecekti. Dahası, onlar gider-'

Ayrıldı ve sustu. Elinden gelse kendini tekmeleyecek birinin ifadesi vardı. Ve çok pişman oldu.

"Pahalılar," Geralt cümleyi aşırı kin tutmadan bitirdi. "Öyleyse bilmelisiniz ki efendim, ben *daha* pahalıyım. Serbest piyasadır. Ve serbest rekabet var. Bir kontrat imzalarsak, attan ineceğim ve yeraltına gideceğim. İyice düşün, ama fazla düşünme, çünkü Toussaint'te uzun süre kalmayacağım.'

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Regis, kahya gider gitmez. 'İçindeki cadı aniden canlandı mı? Sözleşmeleri kabul ediyor musunuz? Canavarların peşinden mi gidiyorsun?

Geralt dürüstçe, "Ben de şaşırdım," diye yanıtladı. "Açıklanamayan bir dürtüyle içgüdüsel olarak tepki verdim. Ondan kurtulacağım. Sundukları her teklifi çok düşük olarak değerlendireceğim. Her zaman. Gelelim sohbetimize…'

'Devam etmek.' Vampir gözleriyle işaret etti. İçimden bir ses daha çok müşterin olduğunu söylüyor.

Geralt nefesinin altında küfretti. İki şövalye selvi ağaçlarıyla çevrili caddede ona doğru yürüyordu.

İlkini hemen tanıdı; kar beyazı bir tabardın üzerindeki devasa boğa başı başka bir armayla karıştırılamazdı. Diğer şövalye -uzun boylu, kır saçlı, asil bir açısal fizyonomiye sahip, sanki granitten oyulmuş gibi- mavi tuniğinin üzerinde beş altın yarım altın lacivert vardı.

İki adımlık normal mesafede duran şövalyeler eğildiler.

Geralt ve Regis yayları geri verdiler, ardından dördü şövalye geleneğinin emrettiği gibi on kalp atışı süren bir sessizlik gözlemlediler.

"Beyler," dedi Bull's Head, "Baron Palmerin de Launfal'ı tanıştırabilir miyim?

Benim adım, hatırlayabileceğiniz gibi-'

Baron de Peyrac-Peyran. Nasıl olmaz?'

"Usta Witcher için acil bir meselemiz var." Peyrac-Peyran işe koyuldu. 'Tanımak gerekirse, profesyonel bir girişimle ilgili.'

'Evet.'

'Özel.'

"Usta Regis'ten hiçbir sırrım yok."

"Ama asil beyler kuşkusuz öyle," diye gülümsedi vampir. "Bu nedenle, izninizle, o sevimli küçük köşke bakmaya gideceğim,

muhtemelen sessiz ve özel bir tefekkür tapınağı. Lord de Peyrac-Peyran…

Lord de Launfal...'

Yay alışverişinde bulundular.

'Can kulağı ile dinliyorum.' Geralt sessizliği böldü, onuncu kalp atışının bitmesini beklemeye hiç niyeti yoktu.

"Mesele," Peyrac-Peyran sesini alçalttı ve çekinerek etrafına bakındı,

'bu succubus'la ilgili… Pekala, bu gece hayaleti, musallat olan.

Hangi düşes ve leydiler seni yok etmen için görevlendirdi. Size hayaletin öldürülmesi için çok şey vaat ettiler mi?'

'Özür dilerim ama bu bir ticari sır.'

"Ama elbette," diye yanıtladı, zambak haçı olan şövalye Palmerin de Launfal. 'Davranışınız takdire şayan. Doğrusu, bu teklifle sizi küçük düşüreceğimden çok korkuyorum, ama buna rağmen sunuyorum. Sözleşmeden vazgeç, Usta Witcher. Succubus'un peşinden gitme, onu rahat bırak. Hanımlara ya da düşeslere hiçbir şey söylememek. Ve yemin ederim, biz, Toussaint beyleri, hanımların teklifini geride bırakacağız. Cömertliğimizle sizi şaşırtıyoruz.'

"Bir teklif," dedi Witcher soğukkanlılıkla, "aslında bu bir hakaretten çok uzak değil."

"Sör Geralt," Palmerin de Launfal'ın yüzü sert ve ciddiydi. "Bizi bu teklifi yapmaya neyin cesaretlendirdiğini size söyleyeceğim. Sadece tehlike arz eden canavarları öldürdüğünü söyleyen senin hakkında bir söylentiydi. Gerçek bir

tehlike. Cehaletten veya önyargıdan kaynaklanan hayali bir şey değil. Succubus'un kimseyi tehdit etmediğini veya zarar vermediğini söylememe izin verin. İnsanların rüyalarına giriyor. Zamandan zamana

… Ve biraz da sinir bozucu…'

Peyrac-Peyran çabucak, "Ama yalnızca yetişkinler," diye ekledi.

"Toussaint'in hanımları," dedi Geralt etrafına bakarak, "bu konuşmayı öğrenmekten mutlu olmayacaklardı. Düşes de aynı şekilde.'

"Size kesinlikle katılıyoruz," diye mırıldandı Palmerin de Launfal. 'Her bakımdan sağduyu tavsiye edilir. Uyuyan yobazların yalan söylemesine izin verilmeli.'

Geralt yavaş ve yumuşak bir sesle, "Bana yerel cüce bankalarından birinde bir hesap aç," dedi. 'Ve cömertliğinle beni şaşırt. Yine de sizi uyarıyorum, kolay kolay şaşırmadım.'

Peyrac-Peyran gururla "Ve yine de elimizden gelenin en iyisini yapacağız," diye söz verdi.

Veda yaylarını değiştirdiler.

Vampir işitmesiyle her şeyi doğal olarak duymuş olan Regis geri döndü.

"Şimdi," dedi gülümsemeden, "doğal olarak bunun böyle olduğunu da iddia edebilirsiniz.

*

*

istemsiz bir tepki ve açıklanamaz bir dürtü. Ama açık banka hesabını açıklamakta zorlanacaksınız.'

Geralt yükseklerde, çok uzaklarda, servilerin tepelerinin üzerinde bir yere baktı.

"Kim bilir," dedi, "belki de burada birkaç gün geçiririz.

Milva'nın kaburgalarını göz önünde bulundurarak, belki de birkaç günden fazla. Belki birkaç hafta? Bu nedenle, o zaman için finansal bağımsızlık kazanırsak zararı olmaz.'

Reynart de Bois-Fresnes, "Cianfanellis'deki hesap bundan dolayıdır," diye başını salladı. 'Güzel güzel. Düşes bunu öğrenirse, kesinlikle bir değişiklik, soyluların patentlerinin yeni bir dağıtımı olurdu. Ha, belki terfi ettirilirdim? Söz veriyorum, muhbir sıfatına sahip olamadığım için gerçekten pişmanım. Bana dört gözle beklediğim ünlü ziyafetten bahset. O ziyafette olmayı, yemeyi ve içmeyi o kadar çok istiyordum ki! Ama beni soğuk ve kötü havalarda yurt dışına, gözetleme kulesine gönderdiler.

Ah, ne felaket, bir şövalyenin sonu...'

"Büyük ve görkemli bir şekilde müjdelenen şölen," diye başladı Geralt, "öncesinde ciddi hazırlıklar vardı. Ahırlarda saklanan Milva'yı bulmamız ve onu Ciri'nin ve neredeyse tüm dünyanın kaderinin ziyafete katılmasına bağlı olduğuna ikna etmemiz gerekiyordu. Neredeyse onu bir elbiseye sokmak zorunda kalacaktık. Sonra Angoulême'e "siktir" ve "kıç" demekten kaçınacağına dair söz vermemiz gerekiyordu.

Sonunda her şeyi elde ettikten ve bir kadeh şarapla rahatlamaya karar verdikten sonra, Chamberlain Le Goff ortaya çıktı, pudra şekeri kokuyordu ve bir domuzun mesanesi gibi şişmişti.'

Chamberlain Le Goff nazal bir sesle, "Belli koşullar altında, vurgulamalıyım," diye başladı.

Majestelerinin masasında daha aşağı yerler olmadığını. Hiç kimsenin kendisine tahsis edilen yerden rahatsız olmaya hakkı yoktur. Yine de Toussaint'teki bizler, eski gelenek ve göreneklere hevesle uyuyoruz ve bu geleneklere göre—'

Asıl konuya gelin efendim.

'Yarın bayram. Şerefe ve rütbeye göre bir oturma planı uygulamalıyım.'

"Doğal olarak," dedi Witcher ciddi bir şekilde. 'Sana neyin ne olduğunu söyleyeceğim. Hem rütbe hem de onur açısından en asilimiz Karahindiba'dır.'

"Vikont Julian," dedi oda kahyası, hava atarak, "olağanüstü bir onur konuğu. Ve böylece Majestelerinin sağında oturacak.'

"Doğal olarak," diye tekrarladı Witcher, ölümün kendisi kadar ciddiydi. "Ve bizimle ilgili olarak, rütbelerimizi, unvanlarımızı ve onurumuzu açıklamadı, değil mi?"

Lordlar ve leydilerimin bir şövalye görevinde kılık değiştirmiş olduklarını ve onların gerçek isimlerine, armalarına ve unvanlarına ihanet edemediğini açıkladı. yemin eder.'

'Açık olarak. Peki sorun ne?'

'Neden, seni oturtmalıyım! Siz misafirsiniz ve ayrıca vikontun yoldaşlarısınız, bu yüzden her durumda sizi baronların arasına masanın başına daha yakın bir yere yerleştireceğim. Ama tabii ki hepiniz eşit olamazsınız, lordlar ve leydiler, çünkü bu asla herkes eşit değildir. Eğer biriniz rütbe veya doğum olarak daha üstünse, en üst masada, düşesin yanında oturmalı...'

"O," Witcher tereddüt etmeden yakınlarda duran ve neredeyse tüm duvarı kaplayan bir goblene hayranlıkla hayran olan vampiri işaret etti, "bir kont. Ama sus! Bu bir sır.'

"Anlaşıldı," mabeyinci şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktı. "Belli koşullar altında... Onu, Leydi Düşes'in soylu bir şekilde doğmuş halası olan Kontes Notturna'nın sağına koyacağım."

'Ne sen ne de teyze pişman olmayacaksın.' Geralt poker yüzlüydü. 'Ne tavırda ne de konuşma sanatlarında eşi yok.'

'Bunu duyduğuma sevindim. Bu arada siz Rivia Lordu, Saygıdeğer Leydi Fringilla'nın yanında oturacaksınız. Geleneğin emrettiği gibi. Onu fıçıya sen taşıdın, sen

… hmmm … şampiyonu, 'twere…'

'Anladım.'

'Çok iyi. Ah, Majesteleri...'

'Evet?' dedi vampir şaşkınlıkla. Devler ve tepegözler arasındaki kavgayı betimleyen duvar halısından yeni uzaklaşmıştı.

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye gülümsedi Geralt. 'Sadece sohbet ediyoruz.'

'Aha.' Regis başını salladı. "Fark ettiniz mi bilmiyorum beyler... Ama duvar halısındaki şu tepegöz, sopalı olan... Ayak parmaklarına bakın. Açık konuşalım, iki sol ayağı var.'

"Gerçekten," Chamberlain Le Goff hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden onayladı.

"Beauclair'de buna benzer bir sürü duvar halısı var. Onları dokuyan usta gerçek bir ustaydı. Ama çok içti. Sanatçıların yaptığı gibi.'

"Gitme vaktimiz geldi," dedi Witcher, sarhoş kızların gözlerinden kaçınarak.

Kendilerini falcılıkla eğlendirdikleri masadan kendisine bakan şaraba. "Hadi gidelim, Reynart. Ödeyelim, binelim ve Beauclair'e gidelim.'

"Nereye acele ettiğini biliyorum," diye sırıttı şövalye. "Merak etme, yeşil gözlü hanımın bekliyor. Sadece gece yarısı vurdu. Bana ziyafetten bahset.'

'Sana söyleyeceğim ve bineceğiz.'

'Ve bineceğiz.'

Devasa bir at nalı şeklinde düzenlenmiş masanın görüntüsü, sonbaharın geçtiğini ve kışın geldiğini vurgulayarak işaret ediyordu. Harika servis tabakları ve tabaklar üzerine yığılan lezzetler, mümkün olan tüm biçimlerde ve çeşitlerde oyun hakimdi.

Sonbaharda mantarlar, kızılcıklar, erik reçeli ve alıç meyvesi sosuyla süslenmiş devasa domuz bölmeleri, kalçalar ve geyik eti eyerleri, çeşitli etler, jöleler ve pembe et dilimleri vardı. Sonbahar kuşları vardı - orman tavuğu, kapari ve sülün, dekoratif bir şekilde kanatları ve kuyruklarıyla servis edilir, kızarmış beç tavuğu, bıldırcın, keklik, garganey, su çulluğu, ela orman tavuğu ve ardıç kuşu vardı. Bu küçük kuşların iç organlarını dolduran ardıç meyveleri doğal bir dolgu oluşturduğundan, çizilmeden bütün olarak kavrulmuş tarla yemeği gibi gerçek lezzetler de vardı. Dağ göllerinden alabalık vardı, zander vardı, burbot ve turna ciğerleri vardı. Yeşil bir vurgu, böyle bir ihtiyaç ortaya çıkarsa, kar altından bile kazılabilen raiponce, bahar sonu salatası ile verildi.

Çiçeklerin yerini ökseotu aldı.

Akşamın süsü, Düşes Anarietta'nın ve en seçkin konukların oturdukları yüksek masanın merkezini oluşturan ortadaki büyük gümüş bir tepsiye yerleştirildi. Yer mantarı, havuçtan kesilmiş çiçekler, dörde bölünmüş limon ve enginar kalpleri arasında kocaman bir mersin balığı ve sırtında, tek ayağı üzerinde duran, yukarı kalkmış gagasında altın bir yüzük tutan bütün bir kızarmış balıkçıl vardı.

Witcher'ın çok iyi tanıdığı, kollarında boğa başı olan baron Peyrac-Peyran ayağa kalkıp kadehini kaldırarak, "Balıkçıl adadım," diye haykırdı. "Şövalyelik onurunu ve leydilerin erdemini savunacağıma balıkçıl üzerine yemin ederim ve tarlayı asla ama asla kimseye bırakmayacağıma yemin ederim!"

Yemin, büyük alkışlarla ödüllendirildi. Ve yemek başladı.

Balıkçıl üzerine yemin ederim! diye bağırdı başka bir şövalye, gür bıyıkları hırçın bir şekilde yukarıyı işaret ederek. 'Sınırları ve Majesteleri Anna'yı koruyacağıma söz veriyorum.

Henrietta kanımın son damlasına kadar! Ve sadakatimi kanıtlamak için, kalkanıma bir balıkçıl çizmeye ve bir yıl boyunca kimliğimi ve silahlarımı gizleyerek, kendime Beyaz Balıkçıl Şövalyesi diyerek savaşmaya yemin ediyorum! Majestelerine sağlık diliyorum!'

'Sağlıklı olun! Mutluluk! yaşa! Çok yaşa Majesteleri!'

Anarietta, elmaslarla kaplı bir taçla süslenmiş başını hafifçe sallayarak onlara teşekkür etti. Üzerinde o kadar çok elmas vardı ki camı sadece geçerek çizebilirdi. Yanında aptalca gülümseyerek Dandelion oturdu. Biraz ötede, iki hanımın arasında Emiel Regis oturuyordu. Vampir gibi görünen siyah, kadife bir ceket giymişti. Hanımları bekliyor ve sohbetiyle onları eğlendiriyordu. Hayranlıkla dinlediler.

Geralt, maydanozla süslenmiş zander ile tabağı aldı ve solunda oturan ve leylak rengi saten bir elbise ve göğsüne güzelce oturan muhteşem bir ametist kolye giymiş olan Fringilla Vigo'ya hizmet etti. Fringilla, siyah kirpiklerinin altından onu izleyerek kadehini kaldırdı ve esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

"Sağlığın, Geralt. Bizi bir araya getirmelerine sevindim.'

"Tavuklarını sayma," diye bir gülümsemeyle yanıtladı, çünkü aslında iyi bir mizahı vardı. "Şölen daha yeni başladı."

'Aksine. Bana iltifat etmen için yeterince uzun sürdü.

Ne kadar beklemeliyim?'

'Büyüleyici bir şekilde güzelsin.'

'Yavaş, yavaş, kısıtlama ile!' Güldü - yemin ederdi - tamamen içtenlikle. "Bu gidişle ziyafetin sonunda nereye varacağımızı düşünmekten korkuyorum. Şöyle başlayın... Hmm... Diyelim ki zevkli bir elbisem var ve bu leylak rengi bana yakışıyor.'

'Mavi sana çok yakışıyor. Her ne kadar itiraf etsem de seni en çok beyazlar içinde seviyorum.'

Zümrüt gözlerinde bir meydan okuma gördü. Almaktan korkuyordu. Çok iyi bir mizah içindeydi.

Cahir ve Milva karşıda oturuyorlardı. Cahir, çok genç ve durmadan cıvıldayan iki soylu kadının, belki de baronların arasında oturuyordu.

kız çocukları. Bu arada okçuya, taş gibi sessiz, suratlı, yaşlı, kasvetli bir şövalye eşlik etti.

Bu arada biraz uzakta, Angoulême oturdu, bazı genç şövalyeler arasında melodiyi çağırıyor ve bir raket yapıyordu.

'Bu nedir?' diye bağırdı, ucu yuvarlak gümüş bir bıçak alarak.

'Puansız mı? Birbirimizi bıçaklamaya başlayacağımızdan mı korkuyorlar?'

"Böyle bıçaklar," diye açıkladı Fringilla, "Beauclair'de Anna Henrietta'nın büyükannesi Düşes Carolina Roberta'nın zamanından beri kullanılıyor. Ziyafetler sırasında konukların dişlerini kesmek için bıçakları kullanmaları Caroberta'yı çileden çıkardı.

Ve ucu yuvarlak bir bıçakla dişlerini seçemezsin.'

"Yapamazsın," diye onayladı Angoulême, yüzünü arsızca buruşturarak. "Neyse ki bize çatal da verdiler!"

Çatalı ağzına götürüyormuş gibi yaptı ama Geralt'ın tehditkar bakışını görünce durdu. Sağındaki genç şövalye tiz bir şekilde kıkırdadı. Geralt etten bir tabak ördek aldı ve Fringilla'ya servis yaptı. Cahir'in baronların kızlarının kaprislerini tatmin etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını, ona bakarken gördü. Genç şövalyelerin Angoulême'nin etrafında vızır vızır vızır vızır vızır vızır koşturduklarını, tabakları dağıtmak için birbirleriyle yarıştıklarını ve onun aptalca şakalarına kıkırdadıklarını gördü.

Milva'nın ekmeği ufalarken masa örtüsüne baktığını gördü.

Fringilla onun düşüncelerini okumuş gibiydi.

Ona doğru eğilerek, "İşi kötü, suskun arkadaşın," diye fısıldadı. 'Neden, bir oturma planı hazırlanırken olabilir. Baron de Trastamara nezaketle kutsanmamıştır. Ya da belagat.

Belki de böylesi daha iyi, dedi Geralt yumuşak bir sesle. 'Bir saray mensubu salyaları akan nezaket daha kötü olurdu. Milva'yı tanıyorum.

'Emin misin?' Hızla ona baktı. Onu kendi standartlarına göre ölçmüyorsun, değil mi? Bu arada, oldukça acımasız.'

Cevap vermedi, onun yerine şarabını doldurarak ona hizmet etti. Ve birkaç konuyu netleştirmenin zamanının geldiğine karar verdi.

'Sen bir büyücüsün, değil mi?'

"Ben," diye itiraf etti, şaşkınlığını son derece ustaca gizleyerek. 'Nasıl bildin?'

Aurayı hissedebiliyorum, dedi ayrıntılara girmeden. Ve ben yetenekliyim.

"Açık olmak gerekirse," dedi bir an sonra, "kimseyi aldatmak değildi niyetim. Mesleğimle hava atmak ya da sivri bir şapka ve siyah pelerin giymek gibi bir zorunluluğum yok. Neden çocukları korkutmak için beni kullanıyorsun? Gizli kalma hakkım var.'

'İnkar edilemez.'

"Beauclair'deyim çünkü bilinen dünyanın en büyük, en zengin kütüphanesi burada. Üniversite kütüphaneleri dışında tabii ki. Ama üniversiteler raflarına erişim sağlamayı kıskanıyorlar ve ben burada Anarietta'nın bir akrabası ve iyi arkadaşıyım ve istediğimi yapabilirim.'

'Seni kıskanıyorum.'

"İzleyiciler sırasında Anarietta, kitap koleksiyonunun sizin için yararlı olabilecek bir ipucunu gizleyebileceğini ima etti. Onun teatral cüretkarlığı sizi yanıltmasın.

Bu sadece onun yolu. Ve gerçekten de kütüphanede bir şeyler bulmanız muhtemeldir. Neden, oldukça olası. Neyi ve nerede arayacağınızı bilmek yeterlidir.'

'Aslında. Başka bir şey yok.

'Cevaplarınızın coşkusu gerçekten moralimi yükseltiyor ve beni konuşmaya teşvik ediyor.' Gözlerini hafifçe kıstı. "Nedenini tahmin edebiliyorum. Bana güvenmiyorsun, değil mi?'

'Belki biraz daha orman tavuğu?'

Balıkçıl üzerine yemin ederim! At nalı ucundan genç bir şövalye ayağa kalktı ve yanında oturan hanımın kendisine verdiği bir kuşakla gözlerini bağladı. "Cervantes geçidindeki yağmacılar tamamen yok olana kadar bu kuşağı çıkarmayacağıma yemin ederim."

Düşes, elmas gibi parıldayan başını nazikçe sallayarak onu onayladı.

Geralt, Fringilla'nın konuya devam etmeyeceğini umuyordu. Yanılmıştı.

Bana inanmıyorsun ve bana güvenmiyorsun, dedi. 'Bana iki kat acı bir darbe indirdin. Sadece içtenlikle yardım etmek istediğimden şüphe etmiyorsun, aynı zamanda yapabileceğime de inanmıyorsun. Ah, Geralt! Gururumu ve yüce hırsımı çabucak kestin.'

'Dinlemek-'

'Numara!' Bıçağını ve çatalını onu tehdit eder gibi kaldırdı. 'Özür dilemeye çalışma. Özür dileyen adamlara tahammülüm yok.'

'Ne tür erkeklere *dayanabilirsin* ?'

Gözlerini kıstı ve çatal bıçak takımını çakmak üzere olan hançerler gibi tutmaya devam etti.

Liste uzun, dedi yavaşça. "Ayrıca ayrıntılarla seni sıkmak istemiyorum. Sadece sevdikleri için dünyanın sonuna gitmeye hazır olan, gözüpek, riski ve tehlikeyi küçümseyen erkeklerin oldukça yüksek bir mevki işgal ettiğini belirtmek isterim. Ve başarı şansı yok gibi görünse de vazgeçmeyenler.'

'Ya listedeki diğer pozisyonlar?' ağzından kaçırdı. 'Diğer erkekler zevkinize göre mi? Ayrıca deliler mi?'

'Peki gerçek erkeklik nedir?' Şakacı bir şekilde başını eğdi '- doğru oranlarda harmanlanmış sınıf ve pervasızlık değilse?'

"Lordlar ve leydiler, baronlar ve şövalyeler!" Chamberlain Le Goff yüksek sesle bağırdı,

ayağa kalkıyor ve iki elinde dev bir kupa kaldırıyor. "Belli koşullar altında, Aydınlanmış Leydi Hazretleri Düşes Anna Henrietta'ya kadeh kaldırma cüretini göstereceğim."

'Sağlık ve mutluluk!'

'Yaşasın!'

'Yaşasın düşes! Hayat!'

Ve şimdi, lordlar ve leydiler. ...' Kahya kadehi bıraktı ve üniformalı hizmetçilere ciddi bir şekilde başını salladı. 'Şimdi… Magna Bestia!'

Salonu muhteşem aromasıyla dolduran bir tabakta muazzam bir kızartma, dört hizmetçi tarafından sedan sandalyeye benzer bir şey üzerinde taşındı.

"Magna Bestia!" eğlence düşkünlerini birmiş gibi kükredi. Yaşasın! Magna Bestia!'

"Bu ne kahrolası canavar?" Angoulême kaygısını yüksek sesle dile getirdi. "Ne olduğunu öğrenene kadar onu yemeyeceğim."

Geralt, "Bu bir geyik," diye açıkladı. Kızarmış geyik.

Milva boğazını temizledikten sonra, "Herhangi bir geyik değil," dedi. "O boğa yedi yüz kiloydu."

'İyi bir altı noktalı raf ile. Yedi yüz kırk pound,' diye sertçe yorumladı yanında oturan sıkı dudaklı baron. Ziyafetin başlangıcından beri söylediği ilk sözler bunlardı.

Belki bir sohbetin başlangıcı olabilirdi, ama okçu kızardı, bakışlarını masa örtüsüne dikti ve ekmeği ufalamaya devam etti.

Ama Geralt, Fringilla'nın sözlerini ciddiye almıştı.

'Lord baron,' diye sordu, 'o muhteşem boğayı getirdiniz mi?'

"Ben değil," dedi ağzı sıkı baron. 'Kayınvalidem. O mükemmel bir şutör.

Ama bu bir erkek meselesi, söylemem gerekirse… Affetmek için yalvarıyorum. Hanımları sıkmamak lazım...'

'Hangi yay ile?' diye sordu Milva, hâlâ masa örtüsüne bakarak. "Kuşkusuz yetmiş libreden daha zayıf bir şey yoktur."

'Bir laminat. Porsuk, akasya ve dişbudak katmanları, sinirlerle birbirine yapıştırılmış," diye yanıtladı baron, gözle görülür bir şekilde şaşırarak. 'Çifte bükülmüş bir zefar. Yetmiş beş pound berabere.

'Ya beraberlik uzunluğu?'

'Yirmi dokuz inç.' Baron gitgide daha yavaş konuşuyordu ve sanki her kelimeyi tükürüyor gibiydi.

"Gerçek bir balista," dedi Milva sakince. "Böyle bir yay ile bir erkeği yüz adım bile aşağı indirebilirsin. Okçu gerçekten yetenekli olsaydı.'

"Evet," diye hırıldadı baron, sanki biraz sinirliymiş gibi. "Söylersem, bir sülüne beş yirmi adım öteden vurabilirim."

"Bir puan ve beşten," Milva başını kaldırdı, "Bir sincaba vurabilirim."

Baron şaşırarak hafifçe öksürdü ve okçuya çabucak yiyecek ve içecek verdi.

"İyi bir yay," diye mırıldandı, "başarının yarısıdır. Ama çekimin kalitesi kadar önemli değil. Görüyorsunuz leydim, bana göre bir ok—'

Majesteleri Anna Henrietta'ya sağlık! Vikont Julian de Lettenhove'a sağlık!'

'Şerefe! *Canlı!* '

'… ve onu becerdi!' Angoulême başka bir aptal anekdotu daha bitirdi. Genç şövalyeler kahkahalarla kükredi.

Baronların Queline ve Nique adlı kızları, Cahir'in masallarını ağızları açık dinlediler, gözleri parladı ve yanakları kızardı. En üstteki masada, tüm üst aristokrasi, Regis'in tartışmalarını dinliyordu. Geralt'ın kulaklarına yalnızca münferit kelimeler ulaştı – Witcher'ın duymasına rağmen – ama konuşmanın hayaletler, strigalar, succubuslar ve vampirler hakkında olduğunu anladı. Regis gümüş bir çatal salladı ve vampirlere karşı en iyi çarenin gümüş olduğunu, en çıplak dokunuşu onlar için kesinlikle ölümcül olan değerli bir metal olduğunu gösterdi. Ve sarımsak, bayanlara sordu? Sarımsak da etkilidir, diye kabul etti Regis, ancak çok kötü koktuğu için sosyal olarak zahmetli.

Galerideki orkestra keman ve pipo çalarken, akrobatlar, hokkabazlar ve ateş yiyiciler sanatlarını sergilediler. Soytarı konukları eğlendirmeye çalıştı ama Angoulême'ye karşı ne şansı vardı? Sonra bir ayı terbiyecisi ortaya çıktı ve - genel zevkle- yere sıçmış olan bir ayı. Angoulême asık suratlı ve boyun eğdi – böyle bir şeyle rekabet etmek zordu.

Sivri burunlu düşes aniden öfkeye kapıldı ve baronlardan biri gözden düştü ve bazı ihtiyatsız sözler için kuleye kadar eşlik edildi. Doğrudan müdahil olanlar dışında, pek azı meseleden rahatsız görünüyordu.

Fringilla Vigo kadehini sallayarak, "Buradan aceleyle ayrılmayacaksın, seni şüpheli," dedi. 'Elinizden gelse hemen ayrılacak olsanız da, bundan hiçbir şey çıkmayacak.'

'Düşüncelerimi okuma lütfen.'

'Üzgünüm. O kadar güçlüydüler ki yardım edemedim.'

'Bunu kaç kez duydum bilemezsin.'

'Ne kadar bildiğimi bilemezsin. Biraz enginar yiyin lütfen, güzeller

senin için, kalp için iyi. Kalp bir erkekte hayati bir organdır. İkinci en önemli.'

"En önemli şeylerin sınıf ve pervasızlık olduğunu sanıyordum."

"Ruhun nitelikleri, bedenin nitelikleriyle el ele gitmelidir. Bundan mükemmellik gelir.'

'Kimse mükemmel değil.'

'Bu bir tartışma değil. Bir denemeli. Ne var biliyor musun? Sanırım o tavuk tavuğu alacağım.'

Kuşu tabağındaki o kadar hızlı ve şiddetle kesti ki Witcher ürperdi.

Buradan aceleyle ayrılmayacaksın, dedi. "Birincisi, bunun için bir nedenin yok. Hiçbir şey seni tehdit etmiyor-'

"Aslında hiçbir şey," diye sözünü kesti kendini durduramayarak. "Nilfgaardlılar, dük kançılarya tarafından verilen sert nottan korkacaklar.

Ve bunu göze alsalar bile, gözleri bağlı bir şekilde balıkçıl üzerine yemin eden gezgin şövalyeler tarafından buradan sürüleceklerdi.'

Tehlikede değilsin, diye tekrarladı, onun alaycılığına aldırmadan.

'Toussaint genellikle önemsiz bir peri masalı düklüğü, gülünç ve gerçek dışı ve şarap üretimi nedeniyle kalıcı bir sarhoşluk ve bitmeyen bacchic neşesi içinde kabul edilir. Gerçekten kimse tarafından ciddiye alınmaz, ancak ayrıcalıklara sahiptir. Ne de olsa şarap sağlıyor ve şarapsız herkesin bildiği gibi hayat da yok. Bu nedenle Toussaint'te hiçbir ajan, casus veya gizli servis faaliyet göstermez. Ve bir orduya gerek yok, gözleri bağlı şövalyelerin başıboş olması yeterli. Toussaint'e kimse saldırmayacak. Yüzünden seni tam olarak ikna etmediğimi görebiliyorum?'

'Tam olarak değil.'

Yazık, diye gözlerini kıstı Fringilla. 'Her şeyi eksiksiz yapmayı seviyorum. Eksik olan hiçbir şeyi sevmem, yarım ölçüleri de sevmem. Ya da söylenmemiş bir şey kaldı. Bu yüzden ekleyeceğim: Riedburne Valisi Fulko Artevelde, senin öldüğünü düşünüyor. Kaçaklar, druidlerin hepinizi diri diri yaktığını söyledi.

Fulko, bir skandalın izlerini taşıyan olayı örtbas etmek için elinden geleni yapıyor. Bunu yapmak onun çıkarınadır; aklında kariyeri var. Yaşadığını öğrendiğinde bile çok geç olacak. Raporlarında verdiği versiyon bağlayıcı olacaktır.'

"Çok şey biliyorsun."

'Bunu asla saklamadım. Böylece Nilfgaard tarafından takip edildiği iddiası ortadan kaldırılabilir. Ve hızlı bir şekilde lehine başka hiçbir argüman yok.

kalkış.'

'İlginç ...'

'Ama gerçek. Pusulanın dört noktasına giden dört dağ geçidinden Toussaint'ten ayrılabilirsiniz. Hangi geçişi seçeceksin? Druidesler size hiçbir şey söylemediler ve işbirliği yapmayı reddettiler. Dağlardan gelen elf kayboldu

...'

"Gerçekten çok şey biliyorsun."

'Bunu zaten belirledik.'

Ve bana yardım etmek istiyorsun.

Ama sen bu yardımı reddediyorsun. Niyetlerimin samimiyetine inanmıyorsun.

Bana güvenmiyorsun.

'Dinle, ben-'

'Kendini açıklama. Ve biraz daha enginar ye.'

Balıkçıl üzerine başka biri yemin etmişti. Cahir baronlara para ödüyordu

kızlar iltifatlar.

Sarhoş olan Angoulême'in sesi tüm salondan duyulabiliyordu. Yaylar ve oklar üzerine yapılan söylevden heyecanlanan ağzı sıkı baron, Milva'ya katılım dansı yapmaya başlamıştı.

'Lütfen, biraz yaban domuzu denemez misiniz, bayan. Ah, öyle demeliyim ki... Benim arazilerimde sürüler tarafından kazılmış ekin tarlaları var, söylemem gerekirse.'

'Ey.'

'Bazı güzel hayvanlara, üç yüz ağırlıktaki örneklere rastlayabilirsiniz...

Sezonun zirvesi… Hanımefendi, bir arzunuzu dile getirirseniz… Tabiri caizse birlikte avlanmaya gidebiliriz…'

Burada bu kadar uzun kalmayacağız. Milva garip bir şekilde Geralt'a sorarcasına baktı. "Avlanmaktan daha ciddi görevlerimiz var, izin verirseniz efendim.

"Gerçi," diye ekledi çabucak, baronun kasvetli göründüğünü görerek, "Vaktim olursa, Lord Hazretleri ile av avına çıkmayı çok isterim."

Baronun yüzü bir anda aydınlandı.

"Eğer kovalamaca değilse," dedi coşkuyla, "o zaman en azından seni evime davet etmeliyim. Size boynuz, ganimet, pipo ve kılıç koleksiyonumu, tabiri caizse göstereceğim...'

Milva gözlerini masa örtüsüne dikti.

Baron bir tepsi dolusu yemek aldı, ona ikram etti ve ardından şarap kadehini doldurdu.

'Beni bağışlayın' dedi. 'Ben saray mensubu değilim. Eğlendirmeyi bilmiyorum. Saray konuşmalarında oldukça sefilim.'

*
*

'Ben ormanda büyüdüm.' Milva boğazını temizledi. "Sessizliğe saygı duyarım."

Fringilla, Geralt'ın elini masanın altında buldu ve sertçe sıktı. Geralt onun gözlerinin içine baktı. İçlerinde ne saklı olduğunu tahmin edemiyordu.

'Sana güveniyorum' dedi. 'Niyetinizin samimiyetine inanıyorum.'

'Yalan söylemiyor musun?'

Balıkçıl üzerine yemin ederim.

Kasaba nöbetçisi, sallandığı için birkaç Noel bahşişi almış olmalıydı. Teberini bir tabelaya vurdu ve tutarsız olsa da yüksek sesle, gece yarısından sonra olmasına rağmen saatin on olduğunu duyurdu.

Beauclair'e kendin git, dedi Reynart de Bois-Fresnes meyhaneden çıkar çıkmaz beklenmedik bir şekilde. 'Şehirde kalıyorum. Yarına kadar. Elveda, Witcher.'

Geralt, şövalyenin şehirde kocası iş için çok seyahat eden bir bayan arkadaşı olduğunu biliyordu. Bu konuda hiç konuşmamışlardı, çünkü erkekler böyle konularda konuşmazlar.

'Hoşçakal, Reynart. Skoffin ile anlaşma. Onun gitmesine izin verme.'

Bir don var.

Bir don oldu. Dar sokaklar boş ve kasvetliydi. Ay ışığı çatılarda parlıyor, saçaklardan sarkan buz sarkıtlarında pırıl pırıl parlıyor ama sokaklara ulaşmıyordu. Roach'ın nalları parke taşlarında çınladı.

Roach , diye düşündü Witcher, Beauclair Sarayı'na doğru ilerlerken. *biçimli kestane kısrak, Anna Henrietta'dan bir hediye. Ve Karahindiba.*

Atını mahmuzladı. Onun acelesi vardı.

Ziyafetten sonra herkes hizmetçi salonunda yemeye alıştıkları kahvaltı için toplandı. Orada her zaman hoş karşılanırlardı, nedenini yalnızca Tanrı bilirdi. Onlar için her zaman sıcak bir şey bulunurdu, doğrudan tencereden, tavadan veya şişten ve her zaman ekmek, damlayan domuz pastırması, peynir ve mantar turşusu vardı. Ünlü yerel üzüm bağlarının beyaz veya kırmızı ürünlerinden bir veya iki testi eksik değildi.

Hep oraya gittiler. Beauclair'e iki hafta önce geldiklerinden beri. Geralt, Regis, Angoulême ve Milva. Sadece Karahindiba orucunu bozdu

başka bir yerde.

'Yatakta onun damlamalarını ve tırmalamalarını ona veriyorlar!' yorumladı Angoulême. 'Ve ona boyun eğiyorlar!'

Geralt böyle olduğuna inanmaya meyilliydi. Ve o gün araştırmaya karar verdi.

Karahindiba'yı şövalyeler salonunda buldu. Şair, ekşi mayalı çavdar ekmeği büyüklüğünde kıpkırmızı bir bere ve altın iplikle zengin bir şekilde işlenmiş buna uygun bir yelek giyiyordu. Kucağında lavtasıyla curule bir koltukta oturuyor ve çevresindeki hanımların ve saray mensuplarının iltifatlarına dikkatsizce başlarıyla tepki veriyordu.

Neyse ki Anna Henrietta ortalıkta yoktu. Böylece Geralt tereddüt etmeden protokolü bozdu ve cesurca harekete geçti. Dandelion onu hemen gördü.

Lordlar ve leydiler, dedi kibirli bir şekilde, gerçek bir kral gibi elini sallayarak, 'bizi rahat bırakabilir misiniz? Hizmetçiler de kendileri gelmeyebilirler!'

Alkışladı ve yankı sönmeden önce şövalye salonunda zırh takımları, tablolar, panopiler ve leydi pudrasının yoğun, kalıcı kokusuyla baş başa kaldılar.

"Ne eğlenceli," dedi Geralt aşırı bir kötülük yapmadan. 'Onları böyle uzaklaştırıyorsun, değil mi? Efendice bir hareketle, bir alkışla, bir asil kaş çatmayla emir vermek hoş bir duygu olmalı. Kerevit gibi geriye doğru savrulurken, bir yayda size doğru eğilirken izleyin. Ne komik. ha? Lord Favorim?'

Karahindiba yüzünü buruşturdu.

'Belirli bir şey hakkında mı?' diye sordu somurtarak. 'Yoksa sadece konuşmak için mi?'

'Özel bir şey. O kadar özel ki, daha fazla olamaz.'

'Söyleyin lütfen.'

"Üç ata ihtiyacımız var. Bu benim için, Cahir ve Angoulême. Ve iki atsız yük atı. Birlikte, üç iyi at ve iki hack. Hacks, son çare olarak, katır, vittles ve yemle dolu. Düşesin senin bu kadar değerli olduğunu düşünüyor olmalı, ne? En azından bunu hak ettin, sanırım?'

'Bununla ilgili bir sorun olmayacak.' Dandelion, Geralt'a bakmadan udunu akort etmeye başladı. "Sadece acelene şaşırdım. Senin aptal alaycılığın kadar beni şaşırttığını söyleyebilirim.'

'Benim acelem seni şaşırttı mı?'

'İnansan iyi olur. Ekim bitiyor ve hava gözle görülür şekilde

kötüleşiyor. Artık geçitlere her gün kar yağacak.'

"Ve aceleme şaşırdın." Witcher başını salladı. "Ama bana hatırlattığın için memnunum. Bazı sıcak giysiler ayırın. Biraz kürk.

Karahindiba yavaşça, "Kışı burada oturacağımızı düşündüm," dedi. Burada kalacağımızı-'

"Kalmak istiyorsan," dedi Geralt, "o halde kal."

'Yaparım.' Dandelion aniden ayağa kalktı ve udunu indirdi. 'Ve yapacağım.'

Witcher duyulabilir bir şekilde havayı içine çekti ve hiçbir şey söylemedi. Bir titan ve bir ejderha arasındaki dövüşü betimleyen bir goblene baktı. Titan, iki sol ayağı üzerinde dimdik ayakta, ejderhanın çenesini kırmak için çok uğraşıyordu ve ejderha bundan hiç de memnun görünmüyordu.

Kalıyorum, diye tekrarladı Dandelion. Anarietta'yı seviyorum. Ve beni seviyor.

Geralt hâlâ hiçbir şey söylemedi.

"Atlarınızı alacaksınız," diye devam etti şair. "Sana doğal olarak Roach adında safkan bir kısrak hazırlamalarını emredeceğim. Donanımlı, yiyecekle dolu ve sıcak giyinmiş olacaksınız. Ama içtenlikle bahara kadar beklemenizi tavsiye ederim.

Anarietta-'

'Doğru mu duyuyorum?' Witcher sonunda sesini geri kazandı. 'Yoksa kulaklarım beni aldatıyor mu?'

"Zekanız," diye tersledi ozan, "kesinlikle açık sözlü. Diğer duyularınız için konuşamam. Tekrar ediyorum: Anarietta ve ben birbirimizi seviyoruz. Toussaint'te kalıyorum. Onunla.'

'Hangi rolde? Sevgili? Favori? Ya da belki dukalık eşi?'

Dandelion dürüstçe, "Resmi ve yasal statümüze ilke olarak kayıtsızım," dedi. 'Ama kimse hiçbir şeyi ekarte edemez. Evlilik dahil.'

Geralt, ejderhayla savaşan titanı düşünerek tekrar sustu.

Karahindiba, dedi sonunda. 'İçiyorsan ayık ol. İçki içmediyseniz, alın. O zaman konuşuruz.'

"Neden böyle konuştuğunu tam olarak anlamıyorum." Karahindiba kaşlarını çattı.

"O zaman biraz düşün."

'Ne dersin? Anarietta ile olan ilişkim seni çok mu şaşırttı?

Belki de sağduyuma hitap etmek istersiniz. Bunu atlayın. Konuyu iyice düşündüm. Anarietta beni seviyor—'

'Düşeslerin lütfu belirsizdir' deyişini biliyor musunuz?'

Geralt araya girdi, "Anarietta'nız uçarı olmasa bile ve açık sözlülüğümü mazur görün, o zaman bana öyle görünüyor..."

'Sonra ne?'

"Düşesler sadece peri masallarında müzisyenlerle evlenir."

"Öncelikle..." Karahindiba kendini şişirdi "- senin gibi bir hıyar bile morgan evliliklerini duymuş olmalı. Size eski ve modern tarihten örnekler vermeli miyim? İkincisi, muhtemelen sizi şaşırtacak, ama ben hoi-polloi'den değilim. Halkım, de Lettenhoves, nereden geliyor-'

"Seni dinliyorum ve şaşırdım," diye tekrar sözünü kesti Geralt, öfkesini kaybederek. 'Arkadaşım Karahindiba gerçekten böyle bir saçmalık mı fışkırtıyor? Arkadaşım Karahindiba gerçekten tamamen delirdi mi? Gerçekçi olarak tanıdığım Karahindiba, birdenbire illüzyon alanında mı yaşamaya başladı? Kanlı gözlerini aç, seni aptal.'

Ah, dedi Dandelion dudaklarını sıkarak yavaşça. 'Ne tuhaf bir rol değişimi. Ben kör bir adamım ve bu arada sen birden dikkatli ve zeki bir gözlemci oldun.

Genelde tam tersi oluyordu. Ve, ilgi dışında, görebildiğiniz neyi fark etmiyorum? ha? Sana göre gözlerimi neye açayım?'

"Örneğin," diye düşündü Witcher, "düşesinizin şımarık ve kibirli bir hindi horozuna dönüşen şımarık bir çocuk olduğu gerçeği. Bu gerçeği o-

yeniliğe hayran kaldı – sizi çekiciliğiyle süsledi ve daha yeni ve daha cezbedici bir repertuara sahip yeni bir sokak çalgıcısı çıktığında sizi hemen terk edecek.'

'Söylediklerin çok adi ve kaba. Bunun farkındasındır umarım?'

'Bilinçsizliğinizin farkındayım. Sen bir delisin, Karahindiba.'

Şair hiçbir şey söylemedi ve lavtasının boynunu okşadı. Konuşmadan önce biraz zaman geçti.

"Akılsız bir görev için Brokilon'dan yola çıktık," diye başladı yavaşça. "Çılgınca bir risk alarak, en ufak bir başarı şansı olmadan, çılgın bir serap arayışına girdik kendimizi. Bir hayalet, bir hayal, kesinlikle imkansız bir ideal arayışı. Aptallar gibi, deliler gibi peşine düştük. Ama tek kelime bile şikayet etmedim Geralt. Ben *sana* deli demedim. ben seninle alay etmedim

Çünkü içinde umut ve sevgi vardı. Bu pervasız görevde onlar tarafından yönlendiriliyordunuz. Ben de öyleydim aslında. Ama seraba yakalandım ve rüya gerçek olduğu için yeterince şanslıydım. Görevim bitti.

Bulması çok zor olanı buldum. Ve tutmaya niyetliyim. Bu delilik mi? Ondan vazgeçip parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek delilik olur.'

Geralt, Dandelion'un daha önce olduğu kadar uzun süre sessiz kaldı.

"Saf şiir," dedi sonunda. 'Ve bu konuda sana rakip olmak zor. Başka bir kelime söylemeyeceğim. Argümanlarımı yok ettin. Yardım ettim, itiraf ediyorum, senin tarafından

oldukça uygun olanlar. Elveda, Karahindiba.'

Elveda Geralt.

Saray kütüphanesi gerçekten çok büyüktü. Boyutları şövalye salonunun en az iki katıydı. Ve cam bir çatısı vardı. Hafif olduğu için.

Geralt yazın çok sıcak olduğundan şüpheleniyordu.

Rafların arasındaki koridorlar dar ve sıkışıktı, bu yüzden kitapları düşürmemek için dikkatli bir şekilde yürüdü. Ayrıca yerde yığılmış ciltlerin üzerinden geçmek zorunda kaldı.

'Buradayım.'

Kütüphanenin merkezi, yığınlar ve sütunlar halinde dizilmiş kitaplar arasında kaybolmuştu. Birçoğu oldukça düzensiz, tek tek veya pitoresk yığınlar halinde yatıyordu.

Al, Geralt.

Kitaplar arasındaki kanyonlar ve vadiler arasında dolaştı. Ve onu buldum.

Dağınık acımasızların arasında diz çöküyor, onları karıştırıyor ve kategorilere ayırıyordu. Mütevazı gri bir elbise giymişti, kolaylık sağlamak için biraz otostop çekmişti. Geralt, manzarayı son derece baştan çıkarıcı buldu.

İnce, toz lekeli ipek eldivenler giydiği için alnını koluyla silerek, "Dağınıklıktan korkma," dedi. Kitapların envanteri çıkarılıyor ve kataloglanıyor. Ama çalışma isteğim üzerine kütüphanede yalnız kalabilmem için durduruldu. Çalışırken yabancıların gözlerini üzerimde tutamam.'

'Üzgünüm. Ayrılabilir miyim?'

' *Sen* bir yabancı değilsin.' Gözlerini hafifçe kıstı. 'Ben... gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor. Öyle durma. Burada, kitapların üzerine otur.'

A Description of the World'e oturdu .

'Bu karmakarışık-' Fringilla hızlı bir hareketle etrafını işaret etti '- beklenmedik bir şekilde işimi kolaylaştırdı. Normalde kaydırılması imkansız bir yığının dibinde bir yerde bulunan kitaplara ulaşabildim. Dükalık kütüphanecileri, bazı edebi hazinelerin ve nadir eserlerin gün ışığına çıkması sayesinde tümsekleri taşıdılar – muazzam bir çaba! Bak. Hiç böyle bir şey gördün mü?'

' *Spekulum Aureum* ' mu? Evet bende var.'

'Özür dilerim unutmuşum. Çok gördün. Bu bir iltifattı, alay değil. Ve şuna bir göz atın. Bu *Gesta Regum* . Bununla başlayacağız, böylece Ciri'nizin gerçekte kim olduğunu anlayacaksınız.

damarları... Yüz ifaden her zamankinden daha ekşi, biliyor muydun? Sebebi nedir?'

'Karahindiba.'

'Söyle bana.'

O yaptı. Fringilla bir kitap yığınının üzerine bağdaş kurarak oturmuş dinliyordu.

"Pekala," diye içini çekti, bitirdikten sonra. 'Kabul ediyorum ki böyle bir şey bekliyordum. Anarietta'nın aşk hastalığı belirtileri gösterdiğini uzun zaman önce fark ettim.'

'Aşk?' diye homurdandı. Ya da efendice bir heves.

'İnanmıyor gibisin-' ona delici bir şekilde baktı '-samimi ve saf aşka?'

'Benim inançlarım' dedi, 'tartışma konusu değil ve konunun dışında.

Dandelion ve onun aptalı hakkında...'

Birdenbire güvenini kaybederek ayrıldı.

"Aşk," dedi Fringilla yavaşça, "renal kolik gibidir. Bir saldırı olana kadar, nasıl olduğunu hayal bile edemezsiniz. Ve insanlar bunu size söylediğinde onlara inanmıyorsunuz.'

"Bunda bir şey var," diye onayladı Witcher. 'Fakat farklılıklar da var. Sağduyu sizi renal kolikten koruyamaz. Ya da tedavi et.'

'Aşk sağduyuyla alay eder. Bu onun çekiciliği ve güzelliği.'

"Aptallık, daha çok."

Ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkararak ona doğru yürüdü. Kirpiklerinin perdelerinin altındaki gözleri karanlık ve derindi. Amber, gül, kütüphane tozu,

çürümüş kağıt, minium ve matbaa mürekkebi, meşe mazı mürekkebi ve kütüphane farelerini zehirlemek için kullanılan striknin kokuyordu. Kokunun bir afrodizyakla çok az ortak yanı vardı. Yani onun üzerinde çalıştığı tüm yabancıydı.

"İnanmıyor musun," dedi değişmiş bir sesle, "ani dürtülerle? Öngörülemeyen cazibe merkezlerinde? Çarpışma yörüngeleri boyunca uçan ateş toplarının etkilerinde mi? Afetlerde mi?

Bir elini uzattı ve onun kollarına dokundu. Kollarına dokundu. Yüzleri, sanki çok, çok ürkek bir yaratığı korkutup kaçırmaktan korkuyormuş gibi, hâlâ tereddütle, ihtiyatla yaklaştı.

Sonra ateş topları çarpıştı ve bir afet başladı.

Ağırlıkları altında her yöne dağılan bir yığın folyo yığınının üzerine düştüler. Geralt burnunu Fringilla'nın deliğine soktu, onu güçlü bir şekilde yakaladı ve dizlerinden yakaladı. Çeşitli kitaplar elbisesini beline kadar çekmesini engelledi, *buna Peygamberlerin Yaşamları da dahildi* .

oldu

göz kamaştırıcı

ile

karmaşık

baş harfler

ve

çizimler,

ve

De

Haemorroidibus , büyüleyici ama tartışmalı bir tıbbi inceleme. Witcher ciltleri bir kenara iterek sabırsızca eteğini çekiştirdi. Fringilla heyecanla kalçalarını kaldırdı.

Bir şey omzunu tırmalıyordu. Başını çevirdi. *Bir Çalışma Ebe Sanatı* . Kaderi kışkırtmamak için hızla başka yöne baktı. *Sıcakta, Kükürtlü Sular.* Sıcaklık gerçekten yükseliyordu. Gözünün ucuyla başının üzerinde durduğu kitabın ön yüzünü gördü. *üzerine açıklamalar Kaçınılmaz Ölüm.* Daha da iyi, diye düşündü.

Witcher iç çamaşırıyla kavga ediyordu. Kalçalarını kaldırdı, ama bu sefer nazikçe, böylece kışkırtıcı bir yardım değil, tesadüfi bir hareket gibi görünecekti. Onu tanımıyordu ve kadınlara nasıl tepki verdiğini bilmiyordu.

Belki de, ne istediğini bilmiyormuş gibi yapanları, bilenlere tercih etmemiştir. Ve eğer külotunu çıkarmak zorsa, bu onu caydırır mıydı?

Ancak Witcher, herhangi bir cesaretsizlik belirtisi göstermiyordu. Tam tersi söylenebilir. Zamanın geldiğini gören Fringilla, bacaklarını coşkuyla ve şiddetle açtı, üzerlerine çığ gibi kayan bir kitap ve fasikül kulesini devirdi. Kabartmalı deriyle ciltlenmiş *Mortgage Yasasının bir* kopyası kalçasına yaslandı ve Codex'in bir *kopyası Diplomaticus* , Geralt'ın bileğine karşı pirinç kenarlarla süslenmiş. Geralt, durumu hemen değerlendirdi ve kullandı ve hacimli cildi ait olduğu yere yerleştirdi. Kenarlar soğuk olduğu için Fringilla ciyakladı. Ama sadece bir an için.

Yüksek sesle içini çekti, Witcher'ın saçını bıraktı, kollarını açtı ve her iki elinde bir kitap tuttu, solu *Tanımlayıcı Geometri'yi* , sağı *An Outline'ı kavradı . Sürüngenler ve Amfibiler Çalışması* . Geralt, onun kalçalarını tutarak, farkında olmadan bir tekmeyle başka bir kitap yığınını devirdi, ama yine de üzerine düşen ciltler hakkında endişelenemeyecek kadar meşguldü. Fringilla, kasılarak inleyerek, *Remarks on Inevitable* ...

Kitaplar bir hışırtıyla yatıştı, eski tozun keskin kokusu burunlarını karıncalandırdı.

Fringilla çığlık attı. Witcher onu duymadı çünkü kalçaları kulaklarına kenetlenmişti. *Can sıkıcı Savaşlar Tarihi'ni* attı ve *Mutlu Bir Yaşam İçin Gerekli Tüm Sanatlar Dergisi* . Korsesinin düğmeleri ve bağlantılarıyla sabırsızca savaşarak, güneyden kuzeye dolaştı, istemeden kapaklar, dikenler, cephe parçaları ve başlık üzerindeki yazıları okudu.

sayfalar. Fringilla'nın belinin altında *Örnek Çiftçi vardı* . Koltukaltının altında, küçük, çekici, şen şakrak memesinden çok uzakta değil, *Etkisiz ve İnatçı Shire Reaves* . Dirseği altında *Ekonomi; veya, Basit Bir Açıklama Zenginliğin Nasıl Yaratılacağı, Bölüneceği ve Tüketileceği Üzerine* .

Ağzı boynunda ve elleri *Shire Reaves'in yakınında , Kaçınılmaz Ölüm Üzerine Notlar'ı* okudu ... Fringilla, sınıflandırılması zor bir ses çıkardı; ne bir çığlık, ne bir inilti, ne bir iç çekiş.

Kitap rafları sallandı, kitap yığınları titreyip aşağı yuvarlandı, şiddetli bir deprem sırasında kayalık inselbergler gibi kendilerini düzenlediler. Fringilla çığlık attı. Nadir bir kitap olan *De larvisscenicis et Figuriscomicis'in ilk baskısı* bir çarpma ile rafından düştü, ardından *A Collection of General* John of Attre's *Heraldry'yi de beraberinde getiren Horsemanship Commands ,* güzel baskılarla süslenmiş.

Witcher inledi, bacağını düz bir şekilde çekerken daha fazla cildi tekmeledi.

Contemplations'ı devirerek bir kez daha uzun ve yüksek sesle bağırdı ; *veya, Yılın Her Günü İçin Meditasyonlar,* görünürde bir sebep olmaksızın Geralt'ın sırtına düşen ilginç bir anonim çalışma. Geralt titredi ve omzunun üstünden okudu, beğenin ya da beğenmeyin, *Açıklamalar'ın* Dr Albertus Rivus tarafından yazıldığını, Academia Cintrensis tarafından yayınlandığını ve usta tipograf Johann Froben Jr tarafından, yılın ikinci yılında basıldığını öğrendi. HM Kral Corbett'in saltanatı.

Her şey sessizdi, yalnızca kayan kitapların hışırtısı ve sayfaların çevrilmesi dışında.

Ne yapalım? diye düşündü Fringilla, tembel tembel vuruşlarla Geralt'ın yanına ve *Şeylerin Doğası Üzerine Müzakereler'in* sert köşesine dokunarak . *Yapmalımıyım önermek? Yoksa o yapana kadar beklemek mi? Beni uçarı düşünmediği sürece ve utanmaz...*

Önermezse ne olacak?

Gidip bir yerde bir yatak bulalım, dedi Witcher biraz boğuk bir sesle.

"Kitaplara böyle davranmak işe yaramaz."

Bir yatak bulduk , diye düşündü Geralt, Roach'un kale arazisindeki bir caddeden dörtnala inmesine izin vererek. *Odasındaki girintide bir yatak*

bulduk. gibi seviştik çılgın şeyler, açgözlülükle, açgözlülükle, açgözlülükle, sanki yılların ardından bekarlık, sanki sonraya saklarmış gibi, yeniden bekarlık riskiyle karşı karşıyaymış gibi.

Birbirimize çok şey anlattık. Birbirimize çok önemsiz gerçekleri anlattık. Biz

birbirlerine çok güzel yalanlar söylediler. Ama bu yalanlar, yalan olmalarına rağmen, aldatmak için hesaplanmadı.

Dörtnala heyecanla, Roach'u doğrudan karla kaplı bir gül yatağına yönlendirdi ve kısrağı zıplattı.

Seviştik. Ve konuştum. Ve yalanlarımız gitgide daha yalancı oldu.

İki ay. Ekim'den Yule'ye.

İki aylık öfkeli, açgözlü, vahşi aşk.

Roach'ın nalları Beauclair Sarayı'nın avlusunun bayraklarında gümbürdüyordu.

Koridorlardan hızla ve sessizce geçti. Onu kimse görmedi, duymadı.

Ne teberli muhafızlar, nöbetçi görevinde sohbet ederek ve dedikodu yaparak vakit öldüren, ne de uyuklayan uşaklar ve sayfalar. Şamdanların yanından geçerken mum alevleri bile titremiyordu.

Saray mutfağına yakındı. Ama içeri girmedi, küçük bir fıçıyı ve kızarmış bir şeyi çöpe atan şirkete katılmadı. Gölgelerde kaldı, dinledi.

Angoulême konuşuyordu.

"Bu yerde, bu lanet olası Toussaint'te büyülenmiş bir şey var. Tüm vadiyi bir çeşit çekicilik sarıyor. Özellikle sarayın üzerinde. Dandelion'a şaşırdım, Witcher'a şaşırdım ama şimdi midem bulanıyor ve midemde tuhaf bir his var. Kahretsin, kendimi bile yakaladım

... Eh, bunu sana söylemeyeceğim. Cidden, gidelim buradan. Mümkün olduğunca çabuk buradan gidelim.'

"Bunu Geralt'a söyle," dedi Milva. Söylemen gereken o.

"Evet, konuş onunla" dedi Cahir biraz alaycı bir tavırla. "Özgür olduğu o kısa anlardan birinde. Unutmasına yardımcı olmak için iki aydır yaptığı iki aktivite arasında.'

"Sana gelince," diye homurdandı Angoulême, "esas olarak parkta, baronların kızlarıyla çember oynuyorsunuz. Pshaw, bunun iki yolu yok, bu lanet olası Toussaint'te büyülenmiş bir şey var. Regis gece bir yerlerde kaybolur, teyzenin ağzı sıkı baron-'

'Kapa çeneni, seni velet! Ve bana teyze deme!'

Gel, gel, diye araya girdi Regis yatıştırıcı bir şekilde. 'Kızlar, sakin olun. Milva, Angoulême. Uyum olsun. Birleşik dururuz, bölünürüz düşeriz. Majesteleri Düşes, bu ülkenin hanımı, bu saray, bu ekmek, damlayan ve kornişonların dediği gibi: *Bir damla daha var mı?* '

⁂

⁂

Milva derin bir iç çekti.

'Burada çok kaldık! Çok uzun, sana söylüyorum, çok uzun süre burada boş boş oturduk. Bu bizi deli ediyor.

"İyi dedin," dedi Cahir. 'Çok güzel söyledi.'

Geralt temkinli bir şekilde geri çekildi. Sessizce. Yarasa gibi.

Koridorlardan hızla ve sessizce geçti. Onu kimse görmedi, duymadı.

Ne muhafızlar, ne üniformalı hizmetçiler ne de sayfalar. Şamdanların yanından geçerken mum alevleri bile titremiyordu. Fareler onu duydu, bıyıklı burunlarını kaldırdı ve arka ayakları üzerinde ayağa kalktı. Ama korkmadılar.

Onu tanıyorlardı.

Sık sık o tarafa gitti.

Oyukta tılsım ve büyücülük, amber, gül ve kadın uykusu kokuyordu. Ama Fringilla uyumuyordu.

Yatakta doğruldu, kuş tüyünü üzerinden attı, onu görüntüsüyle büyüledi ve onu ele geçirdi.

"Sonunda buradasın," dedi gerinerek. Beni çok ihmal ediyorsun, Witcher. Soyun ve çabuk buraya gel. Çok, çok çabuk.'

Koridorlardan hızla ve sessizce geçti. Onu kimse görmedi, duymadı. Ne görevlerinde aylak aylak dedikodu yapan muhafızlar, ne uyuyan üniformalı hizmetçiler, ne sayfalar. Şamdanların yanından geçerken mum alevleri bile titremiyordu. Fareler onu duydu, bıyıklı burunlarını kaldırdı, arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve siyah boncuk gözleriyle onu takip etti. Korkmadılar. Onu tanıyorlardı.

Sık sık o tarafa giderdi.

Beauclair Sarayı'nda bir koridor ve sonunda varlığından kimsenin haberdar olmadığı bir oda vardı. Ne kalenin şu anki hanımı Düşes Anarietta, ne de kalenin ilk hanımı, büyük büyükannesi Düşes Ademarta. Ne mimar, ne binada kapsamlı değişiklikler yapan ünlü Peter Faramond, ne de Faramond'un planlarına ve yönergelerine göre çalışan duvar ustaları. Cehennem, Chamberlain Le Goff bile,

Beauclair hakkında her şeyi bildiği sanılan kişi, o koridorun varlığından haberdar değildi.

Güçlü bir yanılsama tarafından gizlenen koridor ve oda, yalnızca sarayın orijinal elf inşaatçıları tarafından biliniyordu. Ve daha sonra -elfler gittiğinde ve Toussaint bir dükalık olduğunda - dük hanesine bağlı az sayıda büyücüye. Büyülü arcana ustası ve illüzyonlarda büyük uzman olan Artorius Vigo dahil. Ve yanılsamalar için özel bir yeteneği olan genç yeğeni Fringilla.

Beauclair Sarayı'nın koridorlarından hızla ve sessizce geçen Fringilla Vigo, akantus yapraklarıyla süslenmiş iki sütun arasındaki bir duvar parçasının önünde durdu. Yumuşak bir şekilde söylenen bir büyü ve hızlı bir jest, duvarın -ki bu yanıltıcıydı- ortadan kaybolmasına neden oldu ve görünüşe göre kör olan bir koridoru ortaya çıkardı.

Ancak koridorun sonunda başka bir yanılsama tarafından gizlenmiş bir kapı vardı.

Ve kapının ötesinde karanlık bir oda.

İçeri girdikten sonra zaman kaybetmeden Fringilla bir telekomünikatör başlattı. Oval görünümlü cam bulutlandı ve sonra temizlendi, odayı aydınlattı, karanlıkta duvarlardaki eski, toz yüklü duvar halılarını aydınlattı. Büyük bir oda, ince bir ışık gölgesi ile kaplandı, aynada çevresinde birkaç kadının oturduğu yuvarlak bir masa belirdi. Dokuz kadın.

"Selamlar Bayan Vigo," dedi Philippa Eilhart. 'Ne var ne yok?'

Fringilla boğazını temizledikten sonra, "Hiçbir şey, ne yazık ki," diye yanıtladı. 'Son telekomünikasyondan beri hiçbir şey yok. Tek bir tarama denemesi yok.'

"Bu kötü," dedi Philippa. "Açıkçası, bir şeyi ortaya çıkaracağınıza güvenmiştik. Lütfen en azından bize söyleyin… Witcher şimdi sakinleşti mi? Onu en azından Mayıs'a kadar Toussaint'te tutabilecek misin?'

Fringilla Vigo bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece geçen hafta Witcher'ın kendisine iki kez 'Yennefer' dediğini ve her bakımdan kendi adını duymaya hakkı olduğu bir anda kulübeye bahsetmeye en ufak bir niyeti yoktu. Ama loca da buna karşılık gerçeği bekleme hakkına sahipti. Dürüstlük. Ve meşru bir sonuç.

Hayır, diye yanıtladı sonunda. 'Muhtemelen Mayıs'a kadar değil. Ama onu mümkün olduğu kadar uzun süre burada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.'

Korred *, büyük Strigiformes ailesinin (qv) bir canavarı, yerel halk bir corrigan, rutterkin, rumpelstiltskin, fidgeter veya mesmer.*

Onun hakkında söylenebilecek tek şey; o korkunç bir canavardır. O öyle biri şeytanın yumurtlaması ve alçak, öyle bir orospu kuyruğu ki, yazmayacağız görünüşü veya alışkanlıkları hakkında herhangi bir şey, çünkü size gönül rahatlığıyla söylüyorum: biz fahişe için nefesini boşa harcamayacak.

fizyolog

BÖLÜM DÖRT

Montecalvo Kalesi'nin sütunlu salonunda eski ahşap kaplamaların, eriyen mumların ve on çeşit parfümün karışımından oluşan bir koku asılıydı. Sfenks başı şeklinde oyulmuş koltuklarda, yuvarlak meşe masada oturan on kadının kullandığı özel seçilmiş on koku karışımı.

Fringilla Vigo, boyuna kadar düğmeli açık mavi bir elbise içinde karşısında oturan Triss Merigold'a baktı. Triss'in yanında, gölgelerde kalan Keira Metz oturuyordu. Çok yönlü sitrinlerden oluşan büyük, göz alıcı küpeleri ara sıra binlerce yansımayla parıldıyordu.

Lütfen devam edin Bayan Vigo, dedi Philippa Eilhart. "Hikayenin sonunu öğrenmek için acelemiz var. Ve acil adımlar atmak.'

Philippa -istisnai olarak- kırmızı elbisesine iğnelenmiş büyük bir sardonyx minyatür broş dışında herhangi bir mücevher takmıyordu. Fringilla söylentiyi çoktan duymuştu ve minyatür broşun kime ait olduğunu ve kimin profilini tasvir ettiğini biliyordu.

Philippa'nın yanında oturan Sheala de Tancarville siyahlar içindeydi, elmaslar zarifçe parlıyordu. Margarita Laux-Antille bordo satenlerin üzerine taşsız ağır altın takarken, Sabrina Glevissig en sevdiği onikslere sahipti.

kolyesinde, küpelerinde ve yüzüklerinde gözlerinin rengine uygun.

Fringilla'nın en yakınında iki elf oturuyordu: Francesca Findabair ve Ida Emean aep Sivney.

Vadilerin Papatyası, her zamanki gibi muhteşemdi, ancak bugün ne saçı ne de kıpkırmızı elbisesi olağanüstü derecede muhteşemdi ve tacının ve kolyesinin kırmızısı, yakut değil, mütevazı - zevkli olsa da - lal taşıydı. Bu arada Ida Emean, sonbahar tonlarında müslinler ve tüller giymişti, o kadar narin ve tüllüydü ki, merkezi olarak ısıtılan havanın hareketiyle tetiklenen zar zor algılanan cereyanlarda bile anemon gibi sallanıyor ve dalgalanıyordu.

Her zaman olduğu gibi Assire var Anahid'in mütevazı ama seçkin zarafeti hayranlık uyandırdı. Nilfgaardlı büyücü kadın, elbisesinin yüksek dekoltesine oturan altın bir zincir üzerinde altın bir dekor içinde tek bir zümrüt kabaşon giymişti.

bedene oturan, koyu yeşil elbise. Çok koyu yeşile boyanmış manikürlü tırnakları, kompozisyona gerçekten büyülü bir savurganlık tadı verdi.

"Bekliyoruz Bayan Vigo," diye hatırlattı Sheala de Tancarville. 'Zaman geçiyor.'

Fringilla boğazını temizledi.

'Aralık geldi' diye başladı hikayesine. 'Yule geldi, sonra Yeni Yıl. Witcher, her konuşmada Ciri'den bahsetmeyi bırakacak kadar sakinleşti.

Canavarlara karşı düzenli olarak giriştiği seferler onu tamamen içine çekiyor gibiydi. Şey, belki de tam olarak değil...'

Durakladı. Triss Merigold'un gök mavisi gözlerinde bir nefret parıltısı sezebiliyormuş gibi geldi ona. Ama titreyen mum alevinin parıltısı olabilirdi. Philippa broşuyla oynarken homurdandı.

Alçakgönüllülüğü abartmayın Bayan Vigo. Bu kapalı bir daire. Seksin zevkten başka neye hizmet edebileceğini bilen bir kadın çemberi. Gerektiğinde hepimiz bu aracı kullanırız. Lütfen git.'

Fringilla, "Gündüz boyunca ketumluk, üstünlük ve gurur görünümünü korumuş olsa bile," diye devam etti, "geceleri tamamen benim gücümdeydi. Bana her şeyi anlattı. İtiraf etmeliyim ki, yaşı göz önüne alındığında son derece cömert olan kadınlığıma saygılarını sundu. Ve sonra uykuya daldı. Kollarımda, ağzı göğsümde. Hiç yaşamadığı anne sevgisine bir vekil arıyor.'

Bu sefer, mum ışığının parıltısı olmadığından emindi. *çok iyi, ben dua et, beni kıskan* , diye düşündü. *Beni kıskan. Kıskanılacak çok şey var* .

"O," diye tekrarladı, "tamamen benim gücümdeydi."

Yatağa dön Geralt. Gökyüzü hala kanlı gri!'

'Biriyle buluşacağım. Pomerol'e gitmek zorundayım.'

"Pomerol'e gitmeni istemiyorum."

'Biriyle buluşacağım. Söz verdim. Bağın yöneticisi beni kapıda bekliyor olacak.'

"Bu canavar avınız aptalca ve anlamsız. Mağaralardan başka bir canavarı öldürerek neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? erkekliğin mi? Daha iyi yollar biliyorum. Hadi, yatağa geri dön. Herhangi bir Pomerol'e gitmiyorsun. En azından o kadar çabuk değil. Vekilharç bekleyebilir ve her neyse, kahya nedir? Seninle sevişmek istiyorum.'

'Beni affet. zamanım yok. Ben söz verdim.'

'Seninle sevişmek istiyorum!'

"Kahvaltıda bana katılmak istiyorsan, giyinmeye başla."

Beni sevdiğini sanmıyorum Geralt. Artık beni sevmiyor musun? Bana cevap ver!'

"Şu vizon işlemeli gri ve inci elbiseyi giy. Sana çok yakışıyor.'

"Tamamen benim büyüm altındaydı, her dileğimi yerine getirdi," diye tekrarladı Fringilla. 'Ondan istediğim her şeyi yaptı. İşte böyleydi.'

"Ve sana inanıyoruz," dedi Sheala de Tancarville, son derece kuru bir sesle. 'Lütfen devam edin.'

Fringilla yumruğuna öksürdü.

Sorun onun birliğiydi, diye devam etti. "Şirket dediği o tuhaf topluluk. Beni izleyen ve beni hatırlamaya çalışmaktan kıpkırmızı kesilen Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Ama hatırlayamadı, çünkü büyükanne ve büyükbabasının aile şatosu Darn Dyffra'da kaldığımda altı ya da yedi yaşındaydı. Görünüşe göre kendini beğenmiş ve kibirli bir kız olan ve ahırın

bir köşesine saklanırken iki kez ağlarken yakaladığım Milva. Angoulême, uçan bir yavru. Ve Regis Terzieff-Godefroy. Anlam veremediğim bir karakter. O çetenin tamamı onun üzerinde yok edemediğim bir etkiye sahipti.'

Çok iyi, çok iyi , diye düşündü, *kaşlarını bu kadar kaldırma, yapma. alay Beklemek. Bu henüz hikayenin sonu değil. Henüz zaferimi duymadın.*

"Her sabah," diye devam etti, "bütün şirket, Beauclair Sarayı'nın bodrum katındaki mutfakta toplanırdı. Kraliyet şefi onlara düşkündü, Tanrı bilir nedenini. Her zaman onlar için bir şeyler pişirirdi, o kadar bol ve lezzetliydi ki kahvaltı genellikle iki, hatta bazen üç saat sürerdi. Geralt ve ben onlarla birçok kez yemek yedik. Eskiden ne kadar saçma sapan sohbetler ettiklerini bu şekilde biliyorum.'

Biri siyah, diğeri benekli iki tavuk, pençeli ayaklarının üzerinde ürkek adımlarla mutfakta dolaşıyorlardı. Oruçlarını açan şirkete bakan tavuklar, yerden kırıntıları gagaladı.

Kafile her sabah olduğu gibi saray mutfağında toplanmıştı.

Kraliyet şefi onlara düşkündü, Tanrı bilir neden ve her zaman bir şeyleri vardı

onlar için lezzetli. Bugün omlet, ekşi çavdar çorbası, haşlanmış patlıcan, tavşan eti, kaz göğsü ve pancarlı sosis, yanında büyük bir keçi peyniri çemberi vardı. Hepsi hızlı ve sessizce yediler. Saçma sapan konuşan Angoulême dışında.

"Ve sana burada bir genelev kurmamız gerektiğini söylüyorum. Yapmamız gerekeni yaptıktan sonra geri dönelim ve kötü şöhretli bir ev açalım. Şehirde etrafa baktım. Burada her şey var. Sadece on berber dükkanı ve sekiz eczane var. Ama sadece bir tane kapı çalan dükkân var ve orası gerçek bir kedi evinden çok köhne bir bok evine benziyor, size söylüyorum. Rekabet yok. Lüks bir genelev açacağız. Bahçeli büyük bir ev alacağız-'

'Angoulême, merhamet et.'

'—sadece saygın bahisçiler için. ben bayan olacağım. Sana söylüyorum, bir servet kazanacağız ve krallar gibi yaşayacağız. Sonunda beni meclis üyesi seçecekler ve sonra kesin olarak ölmene izin vermeyeceğim, çünkü beni seçtiklerinde seni seçeceğim ve sen Jack Robinson demeden önce..."

'Angoulême, sorduk. Orada, biraz ekmek ve zorla et ye.'

Bir süre sessiz kaldı.

'Bugün neyin peşindesin Geralt? Zor iş?'

"Görgü tanıkları çelişkili açıklamalar veriyor." Witcher başını tabağından kaldırdı. 'Yani bu ya bir pryskirnik, *yani* oldukça zor bir iş ya da bir drelichon, *yani* oldukça zor bir iş ya da bir nazhempik, *yani* oldukça kolay bir iş. İş son derece kolay olabilir çünkü canavarı en son geçen yıl Lammas'tan önce görmüşler. Pomerol'den tepelerin üzerinden ve çok uzaklardan fırlamış olabilir.'

"Umarım öyledir," dedi Fringilla, bir kaz kemiğini kemirerek.

"Peki Karahindiba nasıl?" Witcher aniden sordu. 'Onu o kadar uzun zamandır görmedim ki, onun hakkındaki tüm bilgileri kasabada söylenen hicivlerden alıyorum.'

"Daha iyi durumda değiliz," diye gülümsedi Regis dudaklarını büzerek. "Tek bildiğimiz, *şairimizin* Leydi Düşes Anarietta ile o kadar samimi olduğu ki, tanıkların önünde bile ona oldukça tanıdık bir lakap kullanmasına izin verdiği . Ona Küçük Gelincik diyor.'

'Bu çok uygun!' dedi Angoulême ağzı doluyken. "Bu bayan düşesin gerçekten de cılız bir burnu var. Dişlerinden bahsetmiyorum bile.

'Kimse mükemmel değil.' Fringilla gözlerini kıstı.

"Ne kadar doğru."

Siyah ve benekli olan tavuklar, Milva'nın çizmelerini gagalamaya başlayacak kadar cüretkar hale gelmişlerdi. Okçu onları hızlı bir tekmeyle uzaklaştırdı.

ve bir yemin.

Geralt bir süredir onu inceliyordu. Şimdi kararını verdi.

"Maria," dedi ciddi bir şekilde, neredeyse sert bir şekilde, "konuşmalarımızın ciddi ya da şakalarımızın karmaşık sayılamayacağını biliyorum. Ama böyle asık suratları çekmek zorunda değilsin. Sorun ne?'

Angoulême, "Bir sorun olmalı," dedi. Geralt sert bir bakışla onu susturdu. Çok geç.

'Ne biliyorsun?' Milva aniden ayağa kalktı, neredeyse sandalyesini deviriyordu. 'Ne biliyorsun ha? Şeytan seni alıyor! Hepiniz kıçımı öpebilirsiniz, anladınız mı?'

Bardağını masadan aldı, boşalttı ve bir an bile düşünmeden yere fırlattı. Ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

"İşler ciddi..." Angoulême bir an sonra başladı ama bu sefer vampir onu susturdu.

"Konu çok ciddi," diye onayladı. Okçumuzdan bu kadar aşırı bir tepki beklemiyordum. Biri diğerini terk ettiğinde değil, reddedildiğinde genellikle böyle tepki verir.'

'Sen neden bahsediyorsun?' dedi Geralt sinirle. 'Eee?

Belki sonunda biri bunun neyle ilgili olduğunu açıklayacaktır?'

"Baron Amadis de Trastamara hakkında."

"Sıkı dudaklı avcı mı?"

'Aynı. Milva'ya evlenme teklif etti. Üç gün önce bir av gezisinde.

Bir aydır onu ava çıkmaya davet ediyordu...'

'Bir av-' Angoulême küstahça dişlerini gösterdi '- iki gün sürdü.

Av köşkünde geçirdiği geceyle, anladın mı? Yemin ederim-'

'Kapa çeneni kızım. Konuş, Regis.'

Resmi ve törensel bir şekilde onun elini istedi. Görünüşe göre Milva oldukça sert bir şekilde reddetti. Baron, sağduyulu görünse de, reddedilme karşısında üzüldü, terkedilmiş bir delikanlı gibi somurttu ve hemen Beauclair'den ayrıldı. Ve o zamandan beri Milva mahzun dolaşıyor.'

"Çok uzun süredir buradayız," diye mırıldandı Witcher. 'Çok uzun.'

'Şimdi kim konuşuyor?' dedi o zamana kadar hiçbir şey söylemeyen Cahir. 'Kim konuşuyor?'

'Beni affet.' Witcher ayağa kalktı. 'Bunu döndüğümde konuşuruz. Pomerol bağının kahyası beni bekliyor. Ve dakiklik, witcherların kurallarının bir parçasıdır.'

Milva'nın ani çıkışı ve Witcher'ın ayrılmasından sonra grubun geri kalanı sessizlik içinde yemeklerini yediler. Biri siyah, diğeri benekli iki tavuk, pençeli ayaklarının üzerinde ürkek adımlarla mutfakta dolaşıyorlardı.

'Küçük bir sorunum var...' dedi Angoulême, gözlerini bir kabukla sildiği tabağın üzerinden Fringilla'ya kaldırarak.

"Anlıyorum," büyücü kadın başını salladı. 'Korkunç bir şey değil. Son adetiniz ne zamandı?'

'Ne demek istiyorsun?' Angoulême ayağa fırlayarak tavukları korkuttu. 'Öyle bir şey değil. Bu tamamen farklı bir şey!'

'Söyle bana.'

Geralt, yola geri döndüğünde beni burada bırakmak istiyor.

'Ey.'

Angoulême, 'Beni riske atamayacağını ve benzeri saçmalıkları söylüyor,' diye çıkıştı. Ben de onunla gitmek istiyorum—'

'Ey.'

'Beni bölme, olur mu? Onunla gitmek istiyorum, Geralt'la, çünkü sadece onunlayken Tek Göz Fulko'nun beni yakalamasından korkmuyorum.

Ve burada Toussaint'te—'

"Angoulême," diye sözünü kesti Regis, "sözün boş. Madam Vigo dinliyor ama duyamıyor. Onu dehşete düşüren tek bir şey var: Witcher gidiyor.'

Ah, diye tekrarladı Fringilla, başını ona çevirerek ve gözlerini kıstı. "Neyi ima ediyorsunuz Bay Terzieff-Godefroy? Witcher ayrılıyor mu?

Ve bu ne zaman olabilir? Biri sorabilir mi?

"Belki bugün değil, belki yarın değil," diye yanıtladı vampir yumuşak bir sesle.

'Ama bir gün, kesin. Amaçlanan suç yok.'

Fringilla soğuk bir tavırla, "Kırılmıyorum," diye yanıtladı. "Aklında beni bulduysan tabii. Sana geri dönersek, Angoulême, seni temin ederim ki Toussaint'ten ayrılma konusunu Geralt'la konuşacağım. Witcher'ın konuyla ilgili fikrimi duyacağını garanti ederim.'

Doğal olarak, diye homurdandı Cahir. "Bunu söyleyeceğinizi nereden biliyordum, Madam Fringilla?"

Büyücü ona uzun uzun baktı.

"The Witcher," dedi sonunda, "Toussaint'ten ayrılmamalı. Onun iyiliğini dileyen hiç kimse onu bunu yapmaya teşvik etmemelidir. Burası kadar iyi nerede olacak? Lüksün kucağında yaşıyor. Avlaması gereken canavarları var, ondan güzel bir kuruş kazanıyor. Arkadaşı ve yoldaşı, hüküm süren düşesin gözdesi ve düşesin kendisi de ona olumlu bakıyor.

Özellikle insanların yatak odalarına musallat olan succubus yüzünden. Evet, evet beyler. Anarietta, Toussaint'in tüm asil hanımları gibi, Witcher'a karşı aşırı derecede iyi niyetli. Çünkü succubus aniden musallat olmayı bıraktı. Toussaint'in leydileri böylece ona özel bir ikramiye ödemek için bir araya geldiler ve bu ikramiyeyi her gün Witcher'ın Cianfanellis'in bankasındaki hesabına yatıracaklar. Witcher'ın zaten orada biriktirdiği küçük serveti arttırmak.'

"Bayanlardan güzel bir jest." Regis bakışlarını indirmedi. Ve hak edilmiş bir ikramiye. Bir succubusun musallat olmasını durdurmak kolay değil. Bana inanabilirsiniz, Madam Fringilla.'

'Yaparım. Ve biz konu açılmışken, saray muhafızlarından biri gördüğünü iddia ediyor. Geceleri, Caroberta Kulesi'nin siperlerinde. Başka bir hayaletin eşliğinde. Bir çeşit vampir. Muhafız yemin etti ve iki iblis gezintiye çıktı ve arkadaş gibi görünüyorlardı. Bu konuda bir şey biliyor musunuz, Bay Regis? Bunu açıklayabilir misiniz, efendim?'

"Hayır, değilim hanımefendi." Regis gözünü bile kırpmadı. "Göklerde ve yerde filozofların bile hayalini bile kurmadıkları şeyler vardır."

Fringilla siyah saçlarını sallayarak, "Şüphesiz böyle şeyler var," dedi.

"Yine de Witcher'ın ayrılmaya hazırlanıp hazırlanmadığına dair başka bir şey biliyor musun? Gördüğünüz gibi, böyle bir plandan bahsetmedi ve genellikle bana her şeyi anlatıyor.'

"Elbette öyle," diye homurdandı Cahir. Fringilla onu görmezden geldi.

"Bay Regis?"

"Hayır," dedi vampir bir an sessizliğin ardından. Hayır, Madam Fringilla, lütfen endişelenmeyin. The Witcher bize sizden daha fazla sevgi veya güven göstermiyor. Senden saklayabileceği hiçbir sırrı kulağımıza fısıldamaz.'

'Öyleyse-' Fringilla granit kadar sakindi '- ayrılmayla ilgili bu ifşaatlar nereden geliyor?'

'Eh, bu bizim sevgili Angoulême'nin gençlik çekiciliğiyle dolup taşan deyimi gibi.' Vampir bu sefer de gözünü kırpmadı. Ya sıçmanız ya da bok evini boşaltmanız gereken bir zaman gelir. Başka bir deyişle-'

"Diğer kelimeleri boşverin," diye araya girdi Fringilla keskin bir şekilde. 'Bu sevimli olanlar yeterli olacaktır.'

Sessizlik bir süre hüküm sürdü. Siyah ve benekli olan iki tavuk, ellerinden geleni yaparak gagalamaya başladılar. Angoulême pancar lekeli burnunu koluyla sildi. Vampir dalgın dalgın oynadı

sosisten tahta mandal.

"Teşekkür ederim," Fringilla sessizliği bozdu, "Geralt, Ciri'nin soyunu, sadece birkaç kişinin bildiği soy kütüğünün karmaşıklığını ve sırlarını öğrendi.

Benim sayemde bir yıl önce hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyor. Benim sayemde bilgiye sahip ve bilgi bir silah. Benim ve sihirli korumam sayesinde düşman taramasından ve dolayısıyla suikastçılardan güvende. Benim ve benim sihrim sayesinde dizi artık onu incitmiyor ve bükebiliyor. Boynunda benim büyü sanatımla yapılmış bir madalyon var, muhtemelen orijinal witcher kadar iyi değil ama yine de güçlü. Benim ve sadece benim sayemde ilkbahar veya yaz aylarında düşmanlarıyla savaşta, bilgiyle donanmış, korunmuş, zinde, hazırlıklı ve silahlı olarak yüzleşebilecek. Burada bulunan biri Geralt için daha fazlasını yaptıysa, ona daha fazlasını verdiyse, öne çıksınlar. Onları onurlandırmaktan mutluluk duyarım.

Kimse bir şey söylemedi. Tavuklar Cahir'in çizmelerini gagaladılar ama genç Nilfgaardlı buna aldırmadı. "Gerçekten," dedi alayla, "hiçbirimiz Geralt'a sizden daha fazlasını vermedik leydim."

'Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum?'

"Konu bu değil Madam Fringilla..." diye başladı vampir. Büyücü onun bitirmesine izin vermedi.

'O zaman ne anlamı var?' agresif bir şekilde sordu. 'Benimle olduğunu mu? Sevgiyle birleştiğimizi mi? Şimdi gitmesini istemediğimi mi? Onu mahvetmek için bir suçluluk duygusu istemediğimi mi? Hepinizi yola koyan aynı suçluluk duygusu, o kefaret?

Regis hiçbir şey söylemedi. Cahir de konuşmadı. Angoulême izledi, açıkçası pek anlamadı.

"Kader parşömenlerinde yazılıysa," dedi büyücü bir an sonra,

Geralt, Ciri'yi geri kazanacak, o zaman olacak. Witcher'ın dağlara çıkıp çıkmamasından veya Toussaint'te kalmasından bağımsız olarak. Kader insanları yakalar. Ve tam tersi değil. Bunu anlıyor musun?

Bunu anlıyor musunuz, Lord Regis Terzieff-Godefroy?'

"Düşündüğünüzden daha iyi Madam Vigo." Vampir, sosisteki tahta mandalı çevirdi. Ama benim için -lütfen beni bağışlayın-kader, bir Büyük Demiurgos tarafından yazılmış bir parşömen, ne cennetin iradesi, ne de herhangi bir takdirin ya da diğerinin kaçınılmaz hükmü değil, görünüşte birbiriyle bağlantısız birçok gerçek, olay ve olayın sonucudur. . Kaderin insanları yakaladığı konusunda sizinle aynı fikirde olmaya meyilliyim… ve sadece insanları değil. Ama bunun tam tersi olamayacağı görüşü beni ikna etmiyor. Çünkü böyle bir görüş, kolay kaderciliktir, ilahi bir övgüdür.

*

*

uyuşukluk ve tembellik, sıcacık bir kuş tüyü ve bir kadının bellerinin cezbedici sıcaklığı. Kısacası, bir rüyada hayat. Ve hayat, Madam Vigo, bir rüya olabilir,

bir rüya olarak da bitebilir… Ama bu, aktif olarak hayal edilmesi gereken bir rüyadır. İşte bu yüzden Madam Vigo, yol bizi bekliyor.'

'Kendinize uygun.' Fringilla, bir an önce Milva kadar aniden ayağa kalktı. 'Nasıl istersen! Dağ geçitlerinde kar fırtınası, don ve kader sizi bekliyor. Ve şiddetle aradığın kefaret. Kendinize uygun! Ama Witcher burada kalacak. Toussaint'te! Benimle!'

"Sanırım," dedi vampir sakince, "yanılıyorsun Madam Vigo. Witcher'ın gördüğü rüya, alçakgönüllülükle saygıyla sunarım, büyüleyici ve güzeldir. Ancak her rüya, çok uzun süre rüya görürse kabusa dönüşür. Ve böyle rüyalardan çığlıklar atarak uyanıyoruz.'

Montecalvo Şatosu'ndaki büyük yuvarlak masanın etrafında oturan dokuz kadın, sabit gözlerle Fringilla Vigo'ya bakıyorlardı. Birden kekelemeye başlayan Fringilla'da.

Geralt, sekiz Ocak sabahı Pomerol bağına gitti.

Ve döndü… akşam sekizde… veya sabah dokuzda… Bilmiyorum… Emin değilim…'

Sheala de Tancarville nazikçe, "Düşüncelerinizi düzenleyin," dedi. "Lütfen daha tutarlı konuşun Madam Vigo. Ve eğer hikayenin bir kısmı sizi rahatsız ediyorsa, onu basitçe geçebilirsiniz.'

Benekli tavuk, pençeli ayakları üzerinde temkinli adımlarla mutfakta dolaşıyordu. Havada tavuk suyu kokusu vardı.

Kapı çarparak açıldı. Geralt mutfağa koştu. Rüzgardan yanmış yüzünde bir çürük ve mor ve kırmızı bir kabuk vardı.

"Haydi, şirket, toplanın," dedi gereksiz tanıtımlar yapmadan. 'Dışarı çıkıyoruz! Bir saat içinde, bir dakikadan fazla değil, sizi kasabanın dışındaki tepede, o postanın yanında görmek istiyorum. Paketlenmiş, eyerde, uzun ve zorlu bir yolculuk için hazır.'

Bu yeterliydi. Sanki uzun zamandır bu haberi bekliyorlardı, sanki uzun zamandır hazırdılar.

'Birazdan hazır olacağım!' diye bağırdı Milva, sıçrayarak. 'Yarım saate hazır olurum!'

*

'Ben de yapacağım.' Cahir ayağa kalktı, bir kaşık attı ve Witcher'a yakından baktı. "Ama ne olduğunu bilmek istiyorum. Bir heves mi? Aşıkların kavgası mı? Yoksa gerçekten ayrılıyor muyuz?'

'Biz gerçekten öyleyiz. Angoulême, neden surat yapıyorsun?'

'Geralt, ben...'

'Merak etme seni bırakmıyorum. Fikrimi değiştirdim. Bakıma ihtiyacın var kızım, seni gözümün önünden ayıramam. At için, dedim, toplanın ve heybelerinize bağlanın. Ve tek tek, şüphe uyandırmamak için kasabanın dışında, tepedeki direğin yanında. Bir saat sonra orada buluşuruz.'

"Kesinlikle Geralt!" diye bağırdı Angoulême. 'Lanet olası sonunda!'

Göz açıp kapayıncaya kadar mutfakta sadece Geralt ve benekli tavuk kaldı. Ve sakin bir şekilde tavuk suyu ve köfteleri höpürdetmeye devam eden vampir.

'Özel bir davet mi bekliyorsunuz?' Witcher soğuk bir şekilde sordu. 'Neden hala burada oturuyorsun? Katırı Draakul'a yüklemek yerine mi? Ve succubus'a veda mı ediyorsun?'

Geralt, dedi Regis sakince, kaseden ikinci bir yardım alarak.

Senin kuzgun saçlı güzelliğine veda etmen kadar benim de succubus'a veda etmem gerekiyor. Onunla vedalaşmak gibi bir niyetin olduğunu varsayarsak. Aramızda kalsın, gençleri bağırarak, acele ederek ve yaygara koparark toplanmaya gönderebilirsiniz. Başka bir şeyi hak ediyorum, sadece yaşımdan dolayı.

Birkaç kelimelik açıklama lütfen.'

'Regis-'

Bir açıklama Geralt. Ne kadar hızlı başlarsan o kadar iyi. Dün sabah, anlaşmanıza uygun olarak, kapıda Pomerol bağının kahyasıyla karşılaştınız...'

Yule arifesinde The Pheasantry'de tanıştığı Pomerol bağının kara sakallı kahyası Alcides Fierabras, bir katırla kapıda Witcher'ı bekliyordu ve o da

sanki uzaklara gitmeyi planlıyormuş gibi giyinmiş ve donatılmıştı. , çok uzaklara, dünyanın uçlarına, Solveiga Kapısı ve Elskerdeg geçidinin ötesine.

Geralt'ın ekşi sözlerine "Yakın, ama aslında değil," diye yanıt verdi. 'Siz, efendim, geniş dünyadan bir ziyaretçisiniz. Küçük Toussaint'imiz size önemsiz görünebilir, bir şapkayı bir kenardan diğerine atabileceğinizi ve kuru bir şapka atabileceğinizi düşünüyorsunuz. Yanılıyorsun. oldukça uzun bir yol

Gittiğimiz yer olan Pomerol üzüm bağı ve öğlene kadar varırsak başarılı oluruz.'

"Yani bu bir hata," dedi Witcher kuru bir sesle, "bu kadar geç yola çıkmamız."

'Pekala, belki öyledir.' Alcides Fierabras ona ters ters baktı ve bıyıklarını üfledi. "Ama şafakla başlamaya meyilli olan türden biri olduğunu bilmiyordum. Çünkü bu, büyük lordlar arasında nadir görülen bir şeydir.'

'Ben büyük bir lord değilim. Hadi gidelim, kâhya, efendim, boş gevezeliklerle vakit kaybetmeyelim.'

'Kelimeleri ağzımdan aldın.'

Kasabanın içinden bir kestirme yol aldılar. İlk başta Geralt, tanıdık kalabalık arka sokaklarda sıkışıp kalmaktan korktuğu için itiraz etmek istedi. Ama Vekilharç Fierabras'ın hem şehri hem de sokakların kalabalık olmadığı zamanları daha iyi bildiği ortaya çıktı. Hızlı ve zorlanmadan at sürdüler.

Kasaba meydanına girdiler ve iskeleyi geçtiler. Ve darağacı, asılmış bir adamı gösteriyor.

Kâhya, "Tehlikeli bir şey," diye başını salladı, "kafiyeler yapmak ve şarkılar söylemek.

Özellikle halk arasında.'

"Yargılar burada sert," dedi Geralt, ne hakkında olduğunu anlayarak.

"Başka bir yerde en fazla bir lamba gülü için teşhir edilirsiniz."

Alcides Fierabras ciddi bir tavırla, "Lambacının kim hakkında olduğuna bağlı," dedi.

'Ve tekerlemeler üzerinde. Leydi Düşesimiz iyi ve sevecen, ama sinirlendiğinde...'

'Bir arkadaşımın dediği gibi bir şarkıyı bastıramazsın.'

'Şarkı değil. Ama bir şarkıcı yapabilirsiniz efendim.'

Kasabayı geçtiler ve Coopers Kapısı'ndan geçerek, akıntıları hızla sıçrayan ve köpüren Blessure vadisine girdiler. Tarlalardaki kar sadece oluklar ve oyuklardaydı, ama oldukça soğuktu.

Hiç şüphesiz Cervantes Geçidi'ne, Vedette sınır gözetleme kulesine doğru ilerleyen bir şövalye müfrezesi tarafından geçtiler. Aniden tüm görebildikleri renkli grifonlar, aslanlar, kalpler, zambaklar, yıldızlar, haçlar, köşeli çift ayraçlar ve kalkanlara boyanmış, pelerinler ve şapkalar üzerine işlenmiş diğer hanedan önemsiz şeylerdi. Hooves davul çaldı, flamalar çırptı ve bir şövalyenin kaderini ve onu beklemek yerine başka biriyle evlenen sevgilisini anlatan bir şarkı yankılandı.

Geralt müfrezeyi gözleriyle takip etti. Gezici şövalyelerin görüntüsü ona askerlikten yeni dönmüş ve kocası tüccar olan kasabalısının kollarında iyileşmekte olan Reynart de Bois-Fresnes'i hatırlattı.

sabah ya da gece geri dönmedi, muhtemelen yolculuğunda bir yerlerde kabarmış nehirler, hayvanlarla dolu ormanlar ve diğer elementlerin kargaşası tarafından tutulmuştu. Witcher, Reynart'ı sevgilisinin kucağından ayırmayı hayal bile edemezdi, ancak Pomerol üzüm bağıyla olan sözleşmesini ileri bir tarihe ertelemediği için içtenlikle pişman oldu. Şövalyeye olan düşkünlüğü artmıştı ve şirketini özlemişti.

"Haydi gidelim, Usta Witcher."

"Bırak binelim, Usta Fierabras."

Otoyol boyunca akıntıya karşı sürdüler. Blessure yaraladı ve kıvrıldı, ancak çok sayıda küçük köprü vardı, bu yüzden yollarından çıkmak zorunda kalmadılar.

Roach ve katırın burun deliklerinden buhar fışkırdı.

"Ne dersiniz, Bay Fierabras, kış uzun sürecek mi?"

'Samhain'de don vardı. Ve şöyle der: “Samhain'de buz olduğunda, sıcak ve güzel giyin”.

'Anlıyorum. Ve üzümlerin? Kış onlara zarar vermez mi?'

"Daha soğuk oldu."

Sessizce yollarına devam ettiler.

"Şuraya bak," dedi Fierabras işaret ederek. 'Orada vadide Fox Holes köyü yatıyor. Orada tarlalarda saksılar yetişir, harikalar harikası.'

'Affınıza sığınırım?'

'Çömlekler. Toprağın bağrında büyürler, tıpkı bunun gibi, doğanın saf bir hilesi, hiçbir insan yardımı olmadan. Çıtırların veya şalgamların başka yerlerde büyümesi gibi, Fox Holes'da saksılar büyür. Her şekil ve çeşitten.'

'Aslında?'

'Yaşadıkça ve nefes aldıkça. Bu nedenle Fox Holes'un Maecht'teki Dudno köyü ile bir anlaşması var. Çünkü orada, hikayelere göre, toprak kap kapakları taşıyor.'

'Her şekil ve çeşitten mi?'

"Kesinlikle, Usta Witcher."

Sürdüler. Sessizlikte. Blessure kayaların üzerinde parladı ve köpürdü.

"Ve şuraya bir bakın, Usta Witcher, Dun Tynne'nin antik kasabasının harabelerine. Bu kasaba, hikayelere inanacak olursak, korkunç sahnelere tanık oldu. Cuckold dedikleri Walgerius, inançsız karısını, sevgilisini, annesini, kız kardeşini ve erkek kardeşini öldürdü. Acımasızca ve kanlı. Ve sonra oturdu

*

yere düştü ve ağladı, kimse nedenini bilmiyor…'

Bunu duydum.

'Daha önce burada bulundun mu?'

'Numara.'

'Ah. Yani hikaye geniş çapta yayıldı.'

"Kesinlikle, Usta Kâhya."

"Peki ya şuradaki kasabanın ötesindeki o ince kule?" Witcher işaret etti.

'Bu ne?'

'O tarafta? Bu bir tapınak.'

'Hangi tanrıya?'

'Bunu kim hatırlar?'

'Çok doğru. Kim ki?'

Öğleye doğru, düzgün bir şekilde budanmış asmalarla kaplı, şimdi biçimsiz ve ne yazık ki yapraksız olan tepeler Blessure'a doğru yavaşça inen üzüm bağını gördüler. Rüzgarın savurduğu en yüksek tepenin tepesinde, Pomerol Kalesi'nin yükselen kuleleri, bodur kalesi ve barbicanları vardı.

Geralt, kaleye giden yolun iyi kullanıldığını, ana karayolu kadar toynaklar ve tekerlek jantlarıyla dolu olduğunu görmekle ilgilendi. İnsanların çoğu zaman otoyolu Pomerol Kalesi'ne çevirdiği açıktı. Kalenin eteğinde atlı ve brandalarla kaplı bir düzine kadar vagon, uzun mesafelere mal taşımak için kullanılan sağlam ve iyi yapılmış araçlar görene kadar sorularını durdurdu.

'Tüccarlar,' diye sorulduğunda kahya açıkladı. "Şarap tüccarları."

'Tüccarlar mı?' Geralt şaşırmıştı. 'O nasıl? Dağ geçitlerinin karla kaplı olduğunu ve Toussaint'in dünyadan koptuğunu sanıyordum. Tüccarlar buraya nasıl gelebilir?'

"Bir tüccar için kötü yol yoktur," dedi kâhya Fierabras ciddi bir şekilde. 'En azından ticaretini ciddiye alanlar için değil. Son haklı olduğuna göre, araçların bulunması gerektiği ilkesine uyuyorlar, Usta Witcher.'

"Gerçekten," dedi Geralt yavaşça. 'Taklit edilmeye değer yerinde bir ilke. Herhangi bir durumda.'

'Şüphesiz. Ama gerçekte, bazı tüccarlar o zamandan beri burada sıkışıp kaldılar.

sonbahar, gidemez. Ama cesaretlerini kaybetmezler. “Kimin umrunda, yılın baharında, yarışma başlamadan önce biz burada olacağız” diyorlar.

Onlarla birlikte buna olumlu düşünme diyorlar.'

Geralt, "Bu ilkeyi de suçlamak zor olur," diye başını salladı. "Beni hâlâ ilgilendiren bir şey var, Usta Kâhya. Tüccarlar neden Beauclair'de değil de burada, hiçliğin ortasında kalıyorlar? Düşes onları dikmeye hevesli değil mi?

Belki de tüccarları hor görüyordur?'

"Hiç de değil," diye yanıtladı Fierabras. "Leydi Düşes onları her zaman davet eder, ama onlar nezaketle reddederler. Ve bağlar arasında kal.'

'Niye ya?'

'Beauclair, derler, ziyafetler, balolar, içkiler, içki ve aşktan başka bir şey değildir.

Bir adam, derler, ticaret hakkında düşünmek yerine yalnızca aylak ve aptal büyür ve zaman kaybeder. Ve gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmek gerekir. Bize rehberlik eden hedef hakkında. Vazgeçmeden. Düşüncelerinizi sadece bagatelles üzerinde dağıtmayın. O zaman ve ancak o zaman amaçlanan hedefe ulaşılır.'

"Gerçekten de Bay Fierabras," dedi Witcher yavaşça. 'Ortak yolculuğumuzdan memnunum. Sohbetlerimizden çok şey kazandım. Gerçekten çok iyi.'

Witcher'ın beklentilerinin aksine, Pomerol Kalesi'ne değil, biraz daha ileriye, vadinin ötesinde, biraz daha küçük ve çok daha ihmal edilmiş başka bir kalenin yükseldiği bir çıkıntıya gittiler. Kaleye Zurbarrán adı verildi.

Geralt, yaklaşmakta olan çalışma olasılığı karşısında heyecanlandı. Zurbarrán, karanlık ve ufalanan mazgallarla dişli, büyülü bir harabenin özüne benziyordu ve şüphesiz büyücülük, harikalar ve canavarlarla dolup taşıyordu.

İçeride, avluda, mucizeler ve canavarlar yerine, fıçıları yuvarlamak, kalasları planyalamak ve onları birbirine çivilemek gibi büyülü görevlerle meşgul bir düzine insan gördü. Taze kereste, taze limon, bayat kedi, ekşi şarap ve bezelye çorbası kokuyordu. Kısa süre sonra bezelye çorbası servis edildi.

Yolculuktan, rüzgardan ve soğuktan acıkmışlar, hızlı ve sessizce yemeklerini yediler. Onlara, Geralt'a Szymon Gilka olarak tanıtılan vekilharç Fierabras'ın astı eşlik etti. İki arşın uzunluğunda örgülü iki sarışın kadın onlara hizmet etti. İkisi de Witcher'a öyle anlamlı bakışlar attı ki, işine acele etmeye karar verdi.

Szymon Gilka canavarı görmemişti. Görünüşünü yalnızca ikinci elden biliyordu.

Zifiri kadar siyahtı, ama duvarı aştığında tuğlalar

onun aracılığıyla görülebilir. Jöle gibiydi, bak, Usta Witcher ya da bir çeşit sümük, izin verirsen. Ve uzun ince uzuvları vardı ve çok sayıda, sekiz veya daha fazla. Ve Yontek durdu, durdu ve sonunda bir beyin dalgasına sahip olana kadar izledi ve yüksek sesle “Öl, yok ol!” Diye bağırdı. ve ardından şeytan çıkarma ayini attı:

"Vala, seni piç, Tanrı aşkına!" Sonra canavar zıpla, zıpla, zıpla! Uzaklaştı ve tüm gördüğümüz bu. Mağara ağzına cıvatalı. Sonra çocuklar, “Eğer bir canavar varsa, tehlikeli koşullarda çalıştığımız için bize bir bonus verin, vermezseniz loncaya şikayet edelim” dediler. Ve diyorum ki, loncanız benim-'

"Canavar ilk ne zaman görüldü?" Geralt'ın sözünü kesti.

''Yaklaşık üç gün oldu. Yule'den biraz önce.

"Dedin ki..." Witcher kahyaya baktı "-Lammas'tan önce."

Alcides Fierabras, sakalının kapatmadığı yerlerde kızardı. Gilka homurdandı.

"Evet, evet, Usta Kâhya, eğer vekilharçlık yapmak istiyorsan buraya daha sık gelmelisin ve Beauclair'deki ofisinde kıçınla bir sandalyeyi cilalamamalısın.

Bu benim düşündüğüm şey-'

Ne düşündüğün umurumda değil, diye araya girdi Fierabras. "Canavardan bahsediyoruz."

'Ama ben zaten söyledim. Her şey ne oldu.

'Mağdur yok muydu? Kimse saldırıya uğramadı mı?'

'Numara. Ama geçen yıl bir ırgat iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bazıları bir canavarın onu uçuruma sürüklediğini ve işini bitirdiğini söylüyor. Bu arada diğerleri, bunun bir canavar olmadığını, ancak çiftçinin borçları, sokak parası ve ana çadırlar nedeniyle kendi yarasasından korkak bir şekilde kaçtığını söylüyor. Çünkü o, dikkatinizi çekerim, kemikleri sertçe çalardı ve bunun üzerine değirmencinin kızını dövüyordu ve o değirmencinin kızı mahkemelere koştu ve mahkemeler çiftçiye ana çadırları ödemesini emretti..."

"Canavar başka birine saldırdı mı?" Geralt konuşmasını belirsiz bir şekilde böldü. 'Başka kimse gördü mü?'

'Numara.'

Hizmet eden kadınlardan biri, Geralt'a yerel şaraptan biraz daha doldurdu, göğsüyle kulağını fırçaladı, sonra cesaret verici bir şekilde göz kırptı.

"Hadi gidelim," dedi Geralt çabucak. 'Konuşarak boşta vakit geçirmenin anlamı yok. Beni bu mahzenlere götür.'

Fringilla'nın tılsımı ne yazık ki üzerine sabitlenen umutları karşılamadı. Geralt

Gümüş üzerine monte edilmiş cilalı krisoprazın, cadı kurdunun madalyonunun yerini alacağına bir an bile inanmadı. Her halükarda, Fringilla böyle bir vaatte bulunmamıştı. Bununla birlikte, ona -büyük bir inançla- muskayı takan kişinin ruhuyla kaynaştıktan sonra, tehlike uyarısı da dahil olmak üzere çeşitli şeyler yapabileceğine dair güvence vermişti.

Bununla birlikte, ya Fringilla'nın büyüleri işe yaramamıştı ya da Geralt ve tılsım neyin tehlike oluşturduğu konusunda farklıydı. Krisopraz, mahzenlere doğru yürürken, kuyruğu havada, avluda aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak dolaşan büyük, zencefilli bir kedinin yolunu geçtiklerinde fark edilir bir şekilde seğirdi. Gerçekten de, kedi bir tür sinyal almış olmalı, çünkü kaçarak korkunç bir şekilde miyavladı.

Ancak, Witcher mahzenlere indiğinde, can sıkıcı bir şekilde titriyordu, ama tek tehlikenin büyük fıçılardaki şarap olduğu kuru, düzenli ve temiz kasalarda. Kontrolünü kaybetmiş ve ağzı açık bir şekilde musluğun altında yatan biri ciddi şekilde aşırı içme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Ve başka bir şey değil.

Bununla birlikte, Geralt mahzenlerin hizmet bölümünü terk edip bir dizi basamak ve uçurumdan aşağı indiğinde madalyon seğirmedi. Witcher, Toussaint'teki üzüm bağlarının çoğunun altında antik madenler olduğunu çok önceden öğrenmişti. Asmalar dikilip meyve vermeye ve daha iyi karlar elde etmeye başlayınca, madenlerin işletilmesi durmuş, madenler terk edilmiş, koridorları ve galerileri kısmen şarap mahzenlerine ve dükkânlarına dönüşmüş olmalıdır. Pomerol ve Zurbarrán kaleleri, kullanılmayan bir arduvaz madeninin üzerindeydi. Sürüklenmeler ve deliklerle delik deşikti ve bir anlık dikkatsizlik, birinin sonunda bileşik bir kırıkla sona ermesi için yeterli olurdu.

Deliklerin bazıları, arduvaz tozuyla kaplanmış çürük kalaslarla kaplıydı ve bu nedenle zeminden pek farklı değildi. Böyle bir şeye dikkatsiz bir adım atmak tehlikeli olabilirdi - bu yüzden madalyon ona bir uyarı vermeliydi. Olmadı.

Ayrıca Geralt'ın yaklaşık on adım önündeki bir arduvaz çöp yığınından belirsiz, gri bir şekil fırlayıp pençeleriyle madenin zeminini çizdiğinde, zıplayarak, delici bir şekilde uluduğunda ve sonra bir ciyaklama ve kıs kıs güldüğünde bir uyarı vermedi. , koridoru yırtıp duvardaki boşluklardan birine girmeden önce.

Witcher yemin etti. Sihirli biblo zencefil kedilere tepki verdi, ama gremlinlere değil. Yaratığın kaybolduğu açıklığa yaklaşırken, Fringilla ile bunun hakkında konuşması gerektiğini düşündü.

Muska güçlü bir şekilde seğirdi.

Zamanla , diye düşündü. Ama hemen meseleleri daha derinden düşündü.

Ne de olsa madalyon bu kadar aptal olamazdı. Gremlinin standart, favori taktiği kaçmak ve ardından orak keskinliğinde pençelerinin sürpriz darbesiyle takipçisini pusudan kesmekti. Orada karanlıkta bir gremlin bekliyor olabilirdi ve madalyon bunu işaret etmişti.

Uzun bir süre bekledi, nefesini tutarak, dikkatle işitmesine odaklandı. Muska, göğsünde sakin ve hareketsiz duruyordu. Delikten küflü, hoş olmayan bir koku yayıldı. Ölümcül sessizdi. Ve hiçbir gremlin bu kadar uzun süre sessiz kalmaya dayanamazdı.

Bir an bile düşünmeden, sırtını pürüzlü kayaya sürterek elleri ve dizleri üzerinde deliğe girdi. Uzaklaşmadı.

Bir şey hışırdadı ve çatladı, zemin çöktü ve Witcher birkaç yüz kiloluk kum ve taşla birlikte aşağı yuvarlandı. Neyse ki uzun sürmedi ve altında dipsiz bir uçurum değil, sıradan bir koridor vardı. Kürekten bok gibi uçtu ve çürük bir odun yığınının dibinde bir çatırtıyla ezildi. Saçındaki kiri silkeledi ve çok kaba bir şekilde küfrederek kum tükürdü. Muska durmadan seğiriyor, ceketinin içindeki bir serçe gibi göğsünün üzerinde çırpınıyordu. Witcher, onu yırtıp fırlatmadan çok kısa bir süre önce durdu. Her şeyden önce, Fringilla mosmor olurdu. İkincisi, krisoprazın başka sihirli yeteneklere sahip olması gerekiyordu. Geralt onların daha az güvenilmez olacağını umuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştığında elini yuvarlak bir kafatasına koydu. Ve üzerinde yattığı şeyin hiç de tahta olmadığını fark etti.

Ayağa kalktı ve hızla kemik yığınını inceledi. İnsanlara aitlerdi. Ölümleri anında hepsi kelepçelenmişti ve büyük ihtimalle çıplaktı. Kemikler ezilmişti, ısırık izleri vardı. Kurbanlar ısırıldıklarında hayatta olmayabilirlerdi. Ama emin olamıyordu.

Bir kalıp kadar dümdüz ilerleyen uzun bir koridor tarafından sürüklenmeden dışarı çıkarıldı. Arduvaz duvar pürüzsüz bir yüzey için işlenmişti. Artık mayın gibi görünmüyordu.

Aniden tavanı karanlığın içinde kaybolan devasa bir mağaraya çıktı. Mağaranın ortasında, üzerinde tehlikeli derecede kırılgan görünen bir taş köprünün asılı olduğu devasa, siyah, dipsiz bir delik vardı.

Duvarlardan damlayan suyun şıngırtısı yankılandı. Uçurumdan soğukluk ve tanımlanamayan kokular yükseldi. Muska hareketsiz asılı kaldı.

Geralt, kararlı ve odaklanmış bir şekilde köprüye ayak bastı, çökmekte olan korkuluktan uzak durmaya çalıştı.

*

Köprünün uzak tarafında başka bir koridor daha vardı. Düzgün yontulmuş duvarlarda paslı tırabzanlar fark etti. Bazılarında küçük kumtaşı figürleri olan nişler de vardı, ancak sürekli damlayan su erimiş ve onları şekilsiz topaklar halinde aşındırmıştı. Ayrıca duvarlara kabartmalı çiniler yerleştirilmişti. Fayanslar daha dayanıklı bir malzemeden yapılmıştı, bu nedenle kabartmalar hala tanınabilirdi. Geralt, hilal boynuzlu bir kadın, bir kule, bir kırlangıç, bir yaban domuzu, bir yunus ve bir tek boynuzlu at yaptı.

Bir ses duydu.

Durdu, nefesini tuttu.

Muska seğirdi.

Hayır. Bu bir yanılsama değildi, değişen levhaların mırıltısı ya da damlayan suyun yankısı değildi. Bu bir insan sesiydi. Geralt gözlerini kapadı ve sertçe baktı.

Kaynak aranıyor.

Witcher, sesin başka bir nişten, başka bir küçük figürün arkasından geldiğine yemin edebilirdi, aynı zamanda aşınmıştı, ama biçimli kadın kıvrımlarını kaldıracak kadar değildi. Bu sefer madalyon işini yaptı. Parladı ve Geralt aniden duvarda bir metal yansıması gördü. Erozyona uğramış kadını güçlü bir kucaklamayla kavradı ve sertçe büküldü. Bir ızgara vardı ve nişin tamamı çelik menteşeler üzerinde dönüyordu ve yukarı doğru çıkan spiral bir merdiven ortaya çıkıyordu.

Ses yine merdivenlerin tepesinden geldi. Geralt iki kez düşünmedi.

En üstte pürüzsüzce ve ızgarasız açılan bir kapı buldu.

Kapının arkasında küçük tonozlu bir oda vardı. Uçları duvardan fırlayan borular gibi alevlenen dört devasa pirinç boru. Trompet benzeri açıklıkların ortasında ortada bir sandalye duruyordu ve sandalyede bir iskelet oturuyordu. Ezmesinin üzerinde dişlerinin ötesine yığılmış bir biretta kalıntısı vardı. Güzel giysilerden paçavralar giyiyordu, boynunda altın bir zincir vardı

ve ayaklarında fareler tarafından çokça kemirilmiş, kıvrık burunlu kadife terlikler vardı.

Kornalardan birinden o kadar yüksek ve beklenmedik bir hapşırma sesi çıktı ki Witcher irkildi. Sonra biri burnunu sildi ve ses-

pirinç boru tarafından yoğunlaştırılmış - kesinlikle dayanılmazdı.

"Çok yaşa," diye boru sesi duyuldu. "Neden, burnun nasıl akıyor, Skellen."

Geralt, altın zinciri çıkarmayı ve cebine koymayı unutmadan iskeleti sandalyeden itti. Sonra gözetleme direğine oturdu. Kornanın sonunda.

Dinlenen adamlardan birinin derin, gürleyen bir bas sesi vardı. Ne zaman

konuştu, pirinç boru titreşti.

"Neden, burnun nasıl akıyor, Skellen. Böyle bir üşümeyi nerede yakaladın?

Ve ne zaman?'

Burun akıntısı olan adam, "Söylemeye değmez," diye yanıtladı. 'Lanet olası hastalığa yakalandım ve şimdi geçmiyor. Bıraktığı anda geri döner. Sihir bile yardımcı olmuyor.'

"Belki de büyücünü değiştirmelisin?" başka bir ses geldi, paslı, eski bir menteşe gibi gıcırdıyordu. "Çünkü şu anda Vilgefortz pek başarılı olmakla övünemez, değil mi? Diyecektim ki-'

"Bırak," diye araya girdi, karakteristik uzun uzun hecelerle konuşan biri. "Bu toplantıyı burada, Toussaint'te düzenlememizin nedeni bu değildi. Dünyanın sonunda.'

'Kanlı dünyanın sonunda!'

"Bu dünyanın sonu," dedi soğuk algınlığı olan adam, "kendi güvenlik servisine sahip olmayan bildiğim tek ülke. İmparatorluğun Vattier de Rideaux'nun ajanlarıyla dolu olmayan tek köşesi. Bu sonsuz neşeli ve sersem düklüğü gülünç buluyorlar ve kimse bunu ciddiye almıyor.'

"Bunun gibi küçük ülkeler," dedi hecelerini uzatan, "casuslar için her zaman bir cennet ve buluşma için gözde yerler olmuştur. Bu yüzden karşı istihbarat

ve narkotikleri, çeşitli profesyonel meraklıları ve kulak misafiri olanları da cezbederler.'

'Belki de uzun zaman önce böyleydi. Ancak, Toussaint'te neredeyse yüz yıldır hüküm süren gevşek hükümetler sırasında değil. Tekrar ediyorum, burada güvendeyiz. Kimse bizi izlemeyecek veya bizi dinlemeyecek. Majesteleri için çok önemli olan meseleleri tüccar kılığında sakince tartışabiliriz. Özel servetleriniz ve mülkleriniz için çok önemli.'

'Kişisel çıkardan nefret ederim, bu kadar basit!' dedi sinirli bir sesle. 'Ve ben kişisel çıkarım için burada değilim! Ben sadece imparatorluğun iyiliğiyle ilgileniyorum. Ve imparatorluğun iyiliği beyler, güçlü bir hanedanlıktır!

Bir melez, kötü kanın çürük meyvesi, bedensel ve ahlaki açıdan hasta kuzey krallıklarının yumurtlaması, tahta çıkarsa, imparatorluk için zararlı ve en kötü olacak. Hayır, beyler. Ben, de Wetts'ten de Wett, böyle bir şeye Büyük Güneş adına pasif bir şekilde bakmayacağım! Özellikle de kızıma neredeyse söz verildiğinden beri—'

"Kızın, de Wett?" gürleyen bas kükredi. 'Ne diyeyim? Ben, gaspçıya karşı mücadelede o yavru Emhyr'i kim destekledi? Gerçekten de, öğrenciler sarayı basmak için benim konutumdan yola çıktılar! Daha sonra küçük bir sırıtış

Eilan'ıma şefkatle baktı, gülümsedi, iltifatlarda bulundu, o bir perdenin arkasından memelerini sıkarken, biliyorum. Ve şimdi ne... Yeni bir imparatoriçe mi? Böyle bir hakaret mi? Böyle bir öfke mi? Cintra'dan kaçmayı eski evlerin kızlarına tercih eden Ebedi İmparatorluğun İmparatoru!

Ne? Benim lütfuyla tahta çıktı ve benim Eilan'ıma hakaret etmeye cüret mi ediyor? Hayır, buna uymayacağım!'

'Ben de!' diye bağırdı başka bir ses, yüksek ve fışkıran. 'Bana da iftira attı! O Cintran serseri için karımı kovdu!'

"Şans eseri," dedi hecelerini çizen adam, "başıboş öteki dünyaya gönderildi. Yani Lord Skellen'ın hesabından anlaşılacaktı.'

"Bu hesabı dikkatle dinledim," dedi ızgara sesli adam, "ve şu sonuca vardım ki, başıboşların ortadan kaybolması dışında hiçbir şeyin kesin olmadığı sonucuna vardım.

Kaybolduysa, bir kez daha ortaya çıkabilir. Geçen yıldan beri birkaç kez ortadan kayboldu ve yeniden ortaya çıktı! Gerçekten Lord Skellen, bizi çok hayal kırıklığına uğrattınız, bu kadar basit. Sen ve o büyücü, Vilgefortz!'

"Zamanı değil Joachim! Birbirimizi suçlamanın ve suçlamanın zamanı değil, birliğimize bir kama sürüyoruz. Güçlü, birleşik bir güç olmalıyız. Ve belirleyici bir tane. Çünkü Cintran'ın hayatta olup olmaması önemli değil. Bir zamanlar eski aileleri cezasız bırakan bir imparator bunu tekrar yapacak! Cintran artık yok mu? O halde birkaç ay içinde bize Zerrikania veya Zangvebar'dan bir imparatoriçe sunmakla yükümlü! Hayır, Yüce Güneş adına, buna izin vermeyeceğiz!'

'İzin vermeyiz bu kadar basit! İyi dedin Ardal! Emreis ailesinin umutlarını kırmıştır. Emhyr tahtta olduğu her an imparatorluğa zarar veriyor, bu kadar basit. Ve tahta geçirecek biri *var .*

Genç Voorhis...'

Şiddetli bir hapşırma ve ardından birinin burnunu sümkürme sesi duyuldu.

"Anayasal bir monarşi," dedi hapşıran. "Anayasal monarşinin, ilerici bir siyasi sistemin tam zamanı. Ve sonrasında demokrasi… Halkın hükümeti…'

"İmparator Voorhis," diye tekrarladı derin sesi vurgulayarak. "İmparator Voorhis, Stefan Skellen. Kim benim Eilan'ımla ya da Joachim'in kızlarından biriyle evlenecek. Ve sonra ben, Kraliyet'in Büyük Şansölyesi ve İçişleri Mareşali olarak de Wett. Bir hoi-polloi'nin savunucusu olarak, unvandan ve pozisyondan istifa ettiğinizi beyan etmedikçe. Ne?'

"Tarihsel süreçleri bir kenara bırakalım," dedi soğukkanlı, uzlaştırıcı bir tonda. 'Nasılsa hiçbir şey onları durduramaz. Ama bugün için, Majesteleri Büyük Şansölye aep Dahy, Prens Voorhis hakkında herhangi bir çekincem varsa, bunun başlıca nedeni, onun demir karakterli, gururlu ve boyun eğmez, onu sallaması zor olan bir adam olmasıdır.'

"Biri bir şey söyleyebilirse," dedi çekici ses. 'Prens Voorhis'in bir oğlu var, küçük Morvran. O çok daha iyi bir aday. İlk olarak, hem mızrak hem de asa tarafında taht üzerinde daha zorlayıcı bir hakkı var. İkincisi, adına vekiller konseyinin yöneteceği bir çocuk. Bu da bizi ifade ediyor.

'Aptallık! Babasıyla da başa çıkacağız! Bir yolunu bulacağız!'

'Karımı onun üzerine koyabiliriz!' fışkıran birini önerdi.

"Sessiz olun Lord Broinne. Şimdi zamanı değil. Beyler, başka bir şeyi tartışmak bize düşer, bu kadar basit. Çünkü Emhyr var Emreis'in hâlâ hüküm sürdüğünü gözlemlemek isterim.'

"Söyleyeceğim," diye onayladı adam soğukkanlılıkla, bir mendile doğru mırıldanarak. 'O yaşıyor ve hüküm sürüyor, bedenen ve zihnen iyi. Özellikle ikincisi, Nilfgaard'dan hem Majesteleri'ni hem de size sadık olabilecek ordularınızı kovduktan sonra sorgulanamaz. Doğu Ordu Grubu'nun başında her an savaşa girmek zorunda kalabileceğiniz bir darbe yapmayı nasıl planlıyorsunuz Dük Ardal? Ve şimdiye kadar Dük Joachim muhtemelen ordusu ve Verden Özel Harekat Grubu ile birlikte olmalı.'

Keskinliği bir ıskala Stefan Skellen. Ve yeni veznedarınız büyücü Vilgefortz gibi göründüğünü yalnızca sizin düşündüğünüz suratlar yapmayın. Ve şunu bil ki Alaca Baykuş, Emhyr bir şeylerden şüphelendiğine göre suçu sen ve Vilgefortz omuzladın. Kabul et, Cintran'ı ele geçirmek ve Emhyr'in gözüne girmek için onu takas etmek istersin, değil mi? Şimdi kız öldüğüne göre, takas edilecek bir şey yok, değil mi? Emhyr seni atlarla paramparça edecek, bu kadar basit. Bunu alçakgönüllülükle kabul etmelisiniz. Sen ve bize karşı ittifak kurduğun büyücü!'

"Bunu hepimiz kabul etmeliyiz Joachim," diye araya girdi bas. 'Gerçeklerle yüzleşme zamanı.

Skellen'dan daha iyi bir konumda değiliz. Koşullar hepimizi aynı kefeye koydu.'

'Ama bizi o tekneye koyan Alaca Baykuş'tu! Gizlice hareket etmemiz gerekiyordu ve şimdi ne olacak? Emhyr her şeyi biliyor! Vattier de Rideaux'nun ajanları, imparatorluğun her yerinde Tawny Owl'u avlıyor. Ve kendimizden kurtulmak için savaşa gönderildik, oldukça basit!'

"Bundan memnun olurum," dedi çizen. 'Ben bundan faydalanırım.

Şu anki savaştan herkes bıktı, sizi temin ederim beyler. Ordu, halk ve her şeyden önce tüccarlar ve girişimciler. Sonuç ne olursa olsun, düşmanlıkların sona erdiği haberi imparatorluk genelinde büyük bir sevinçle karşılanacak. Ve siz beyler, ordu komutanları olarak, savaşın sonucu üzerinde kalıcı olarak bir etkiniz var, tabiri caizse, deyim yerindeyse, değil mi? Savaşı bitiren zafer

durumunda bir defne çelengi takmaktan daha kolay ne olabilir? Ya da yenilgi durumunda, akan kanı durduracak müzakerelerin şefaatçileri, anın adamları olarak öne çıkmak mı?'

"Doğru," dedi bir an sonra tiz sesli olan. 'Büyük Güneş adına, bu doğru. Mantıklı konuşuyorsun Lord Leuvaarden.

'Seni öne göndererek' dedi bas, 'Emhyr kendi boynuna bir ilmek taktı.'

"Emhyr hâlâ hayatta Majesteleri," dedi fışkıran. 'Yaşıyor ve iyi.

Ayıyı yakalamadan ayının derisini satmayalım.'

"Hayır," dedi bas. 'Önce ayıyı öldürelim.'

Uzun bir sessizlik oldu.

'O zaman suikast. Ölüm.'

'Ölüm.'

'Ölüm!'

'Ölüm! Tek çözüm bu. Emhyr yaşadığı sürece destekçileri var.

O öldüğünde herkes bize destek olacak. Aristokrasi bizim tarafımızda olacaktır, çünkü biz aristokrasiyiz ve aristokrasinin gücü dayanışmasındadır. Ordunun önemli bir kısmı, özellikle de Emhyr'in Sodden'deki yenilgiden sonra yaptığı tasfiyeleri hatırlayan subayların bir kısmı bizimle olacak. Ve insanlar bizim tarafımızda olacak-'

"Çünkü insanlar cahil, aptal ve kolayca manipüle edilebiliyor," diye bitirdi Skellen, burnunu silerek. 'Yaşasın!' diye bağırmak, senatonun merdivenlerinden konuşma yapmak, cezaevlerini açmak, vergileri düşürmek yeterli.'

Hecelerini uzatan, "Kesinlikle haklısın Kont," dedi.

"Demokrasi için neden bu kadar yaygara kopardığınızı şimdi anlıyorum."

"Sizi uyarıyorum beyler," diye rendeledi Joachim, "herhangi bir aksamadan sönmeyecek. Planımız Emhyr'in ölmesine bağlı. Ve Emhyr'in pek çok uşağı, bir iç birlikleri ve fanatik bir muhafızı olduğu gerçeğine gözlerimizi kapatamayız.

Impera Tugayı'nda yolumuzu kesmek kolay olmayacak ve onlar -kendimizi kandırmayalım- son adama kadar savaşacaklar.'

"Ve burada," dedi Skellen, "Vilgefortz bize yardım teklif edebilir. Sarayı kuşatmamıza ya da "İmpera"da yolumuza devam etmemize gerek kalmayacak. Sorun, sihirli korumaya sahip bir suikastçı tarafından çözülecek. Büyücülerin Thanedd'deki isyanından hemen önce Tretogor'da olduğu gibi.'

"Redanya Kralı Radovid."

'Bu doğru.'

"Vilgefortz'un böyle bir suikastçısı var mı?"

'O yapıyor. Güvenilirliğimizi kanıtlamak için beyler, size kim olduğunu söyleyeceğim.

Hapishanede tuttuğumuz büyücü Yennefer.

'Hapiste? Yennefer'in Vilgefortz'un suç ortağı olduğunu duydum.

'O onun tutsağı. Suikasti bir golem gibi büyülenmiş, hipnotize edilmiş ve programlanmış bir şekilde gerçekleştirecektir. Ve sonra intihar et.'

"Büyülü bir cadı bana pek yakışmaz," dedi hecelerini çıkaran ve isteksizliği onları daha da fazla çekmesine neden oldu. "Bir kahraman, ateşli bir idealist, bir intikamcı daha iyi..."

Bir intikamcı, diye araya girdi Skellen. "Bu tam olarak buraya uyuyor Lord Leuvaarden.

Yennefer, tiranın kendisine verdiği zararın intikamını alacaktır. Emhyr, masum bir çocuk olan koğuşuna işkence etti ve ölümüne neden oldu. O zalim diktatör, o sapkın imparatorluğa ve halka sahip çıkacağına bir çocuğa zulmetti, işkence yaptı. Bunun için intikamdan kaçamayacak...'

Ardal aep Dahy, 'Çok onaylıyorum' dedi.

Joachim de Wett, "Ben de öyle," diye rendeledi.

'Görkemli!' Broinne Kontu fışkırdı. 'Başka erkeklerin karılarını çileden çıkardığı için, zorba ve yozlaşmış, hak ettiği çölleri alacak. Görkemli!'

'Bir şey.' Leuvaarden hecelerini çıkardı. "Güven oluşturmak için Kont Stefan, lütfen bize Lord Vilgefortz'un şu anki mesken yerini açıklayın."

'Beyler, ben... Ben yasak...'

'Garanti olacak. Samimiyetinizin ve davaya bağlılığınızın bir güvencesi.'

"İhanetten korkma Stefan," diye ekledi aep Dahy. 'Burada bulunanların hiçbiri bize ihanet etmeyecek. Bu bir paradoks. Başka koşullar altında, belki aramızdan biri, diğerlerine ihanet ederek hayatını satın alacaktı. Ama hepimiz çok iyi biliyoruz ki, hıyanetle hiçbir şey satın almayacağız. Emhyr var Emreis affetmez. Affetmeyi beceremez. Kalbinin yerine bir buz parçası var. Bu yüzden ölmesi gerekiyor.'

Stefan Skellen uzun süre tereddüt etmedi.

Çok iyi, dedi. 'Bu, samimiyetimin bir güvencesi olsun. Vilgefortz

saklanmak...'

Trompetlerin ağzında oturan Witcher yumruklarını öyle bir sıktı ki canı acıdı. Kulaklarını dikti. Ve hafızasını zorladı.

Witcher'ın Fringilla'nın tılsımıyla ilgili şüpheleri yanlış yere yerleştirildi ve bir anda dağıldı. Büyük mağaraya girip siyah uçurumun üzerindeki taş köprüye yaklaştığında, madalyon boynunda sarsıldı ve kanat çırptı, şimdi bir serçe gibi değil, büyük, güçlü bir kuş gibi. Örneğin bir kale.

Geralt dondu. Muska sakinleşti. Tek bir hışırtı, hatta yüksek bir nefes bile kulaklarını karıştırmasın diye en ufak bir hareket yapmadı. Bekledi. Uçurumun diğer tarafında, köprünün ötesinde, karanlıkta gizlenen her şey olduğunu biliyordu. Arkasında bir şeylerin saklanmış olabileceğini ve köprünün bir tuzak olması gerektiğini göz ardı edemezdi.

Yakalanmaya hiç niyeti yoktu. Bekledi. Bir şey olana kadar.

"Selamlar, Witcher," diye duydu. "Seni burada bekliyorduk."

Karanlığın içinden çıkan ses tuhaf geliyordu. Ama Geralt daha önce buna benzer sesler duymuştu ve onları tanıyordu. Konuşarak iletişim kurmaya alışık olmayan yaratıkların sesleri. Akciğer, diyafram, nefes borusu ve gırtlak aparatlarını kullanabilen bu canlılar, dudak, damak ve dil yapıları insanlarınkine oldukça benzerken bile eklem aparatlarını tam olarak kontrol edemiyorlardı. Bunun gibi yaratıklar tarafından konuşulan kelimeler, garip aksan ve tonlamalarının yanı sıra, insan kulağına nahoş seslerle doluydu - sert ve iğrenç havlamadan tıslama ve sümüksü yumuşaklığa kadar.

"Seni bekliyorduk," diye tekrarladı ses. Dedikodulara kapılarak geleceğini biliyorduk. Gizlice takip etmek, takip etmek, eziyet etmek ve öldürmek için buraya, yerin altına sürünerek gireceğinizi. Şimdi buradan ayrılmayacaksın. Çok sevdiğin güneşi bir daha göremeyeceksin.'

'Kendini göster.'

Karanlıkta köprünün uzak tarafında bir şey kıpırdadı. Bir yerde kasvet kalınlaşıyor ve az çok insan biçimini alıyor gibiydi. Görünüşe göre yaratık bir an için aynı pozisyonda veya yerde kalmıyor, hızlı, gergin ve parıldayan hareketlerin yardımıyla yer değiştiriyordu. bu

Witcher daha önce böyle yaratıklar görmüştü.

"Korred," dedi soğuk bir sesle. "Senin gibi birini burada bekleyebilirdim.

Daha önce başına gelmemiş olmam bir mucize.'

'Güzel güzel.' Huzursuz yaratığın sesinde alaycılık duyuldu. Karanlık ama beni tanıdı. Ve onu tanıyor musun? Ve o? Ve o?'

Karanlıktan hayaletler gibi gürültüsüz bir şekilde üç yaratık daha çıktı.

Korred'in arkasında gizlenen biri de şekil ve genel görünüm olarak insansıydı, ancak daha kısa, daha kambur ve daha maymundu. Geralt bunun bir kilim olduğunu biliyordu.

Diğer iki canavar, haklı olarak şüphelendiği gibi, köprünün önünde sinsice sinsi sinsi ilerliyorlardı, üzerine basarsa geri çekilmesini kesmeye hazırdı.

Soldaki ilki, pençelerini dev bir örümcek gibi tırmaladı, hareket etmeyi bıraktı ve sayısız bacaklarını karıştırdı. Bu bir pryskirnikti. Kabaca bir şamdana benzeyen son yaratık, çatlamış arduvaz duvardan dümdüz dışarı fırlamış gibiydi. Geralt ne olduğunu tahmin edemedi. Böyle bir canavar hiçbir witcher kitabında yer almıyordu.

"Savaşmak istemiyorum," dedi yaratıkların karanlıktan sırtına atlamak yerine konuşmaya başladıklarına biraz da olsa güvenerek. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Ama iş oraya gelirse kendimi savunacağım.'

"Bunu hesaba kattık," diye tısladı korred. "İşte bu yüzden dördümüz varız. Bu yüzden seni buraya çektik. Bizi bir köpeğin hayatına sürükledin, ey

serseri cadı. Dünyanın bu bölgesindeki en güzel delikler, kışlamak için harika bir yer. Neredeyse zamanın başlangıcından beri burada kışlıyoruz.

Ve şimdi buraya avlanmak için geldin, işe yaramazsın. Bizi takip ediyor, bizi takip ediyor, para için bizi öldürüyor. Biz buna bir son veriyoruz. Ve sana da.'

'Dinle, korred-'

Kibar ol, diye tersledi yaratık. Kabalığa dayanamıyorum.

'Nasıl hitap etmeliyim-'

"Bay Schweitzer."

"Ve böylece, Bay Schweitzer," diye devam etti Geralt, görünüşe göre itaatkar ve uysal bir şekilde, "bu böyle. Buraya bir witcher olarak, bir witcher göreviyle geldim, kabul ediyorum. Konuyu geçiştirmemizi öneriyorum. Ancak bu kasalarda durumu tamamen değiştiren bir şey oldu. Benim için son derece önemli bir şey öğrendim. Tüm hayatımı değiştirebilecek bir şey.'

'Peki bundan ne sonuç çıkıyor?'

"Hemen yüzeye çıkmalıyım." Geralt, sakin ve sabırlı bir modeldi. 'Bir an bile tereddüt etmeden uzun bir yolculuğa çıkmalıyım.

gecikme. Geri dönmeyeceğim bir yol olabilecek bir yol. Buralara bir daha geri dönebileceğimden şüpheliyim—'

Hayatını böyle mi satın almak istiyorsun, Witcher? diye tısladı Bay Schweitzer.

'Hiçbir şey yapmıyor. Yalvarmanız boşuna. Elimizin altındasın ve bundan kurtulmana izin vermeyeceğiz. Seni sadece kendi iyiliğimiz için değil, diğer yoldaşlarımız için de öldüreceğiz. Bizim özgürlüğümüz ve sizin özgürlüğünüz için, tabiri caizse.'

"Buraya asla geri dönmeyeceğim," diye devam etti Geralt sabırla, "ama witcher faaliyetlerimi durduracağım. Bir daha hiçbirinizi öldürmeyeceğim-'

'Yalan söylüyorsun! Korkudan yalan söylüyorsun!'

"Ama—" Geralt'ın da bu sefer sözü kesilmeyecekti "—Dediğim gibi, hemen buradan çıkmalıyım. Yani seçim yapabileceğiniz iki alternatifiniz var.

Öncelikle samimiyetime inanacaksınız ve sizi burada bırakıyorum. Ya da ikinci olarak, cesetlerinizin üzerine buradan ayrılıyorum.'

Ya da üçüncüsü, dedi korred, 'ceset sen olacaksın.'

Witcher'ın kılıcı sırtındaki kınından çekerken gıcırdadı.

"Yalnız değil," dedi duygusuzca. "Kesinlikle tek değil, Bay Schweitzer."

Korred bir süre sessiz kaldı. Kilmulis arkasından sallanıyor ve törpüleniyordu. Pryskirnik uzuvlarını büküyor ve düzeltiyordu. Şamdan şeklini değiştiriyordu. Şimdi iki kocaman parlayan gözü olan şekilsiz bir Noel ağacına benziyordu.

"Bize biraz kanıt ver," dedi korred sonunda, "samimiyetin ve iyi niyetin hakkında."

'Ne?'

'Kılıcın. Witcher olmaktan vazgeçeceğini iddia ediyorsun. Bir cadı onun kılıcıdır. Onu uçuruma atın. Ya da kırın. O zaman seni dışarı çıkaracağız.'

Geralt bir an için kıpırdamadan durdu. Sessizlikte duvarlardan ve tavandan damlayan sular duyulabiliyordu. Sonra yavaş yavaş, acele etmeden kılıcını dik ve derin bir şekilde kayalık bir yarığa sapladı. Ve çizmesinin güçlü bir darbesiyle bıçağı kırdı. Bıçak, yankısı mağaralarda yankılanan bir inilti ile paramparça oldu.

Duvarlardan sular damlıyor, gözyaşları gibi süzülüyordu.

"İnanamıyorum," dedi korred yavaşça. "Birinin bu kadar aptal olabileceğine inanamıyorum."

Herhangi bir bağırma, ses ya da emir olmaksızın hepsi anında üzerine düştü.

Köprüyü ilk geçen Bay Schweitzer oldu, pençeleri uzadı ve bir kurdu utandırmayacak kadar dişlerini açığa çıkardı.

Geralt onun yaklaşmasına izin verdi, sonra kalçalarını büküp kesti, boğazını ve alt çenesini yarıp geçti. Bir sonraki an köprüdeydi ve güçlü bir darbeyle kilimlileri kesiyordu. Tam zamanında çömeldi ve yere düştü ve saldıran şamdan başının üzerinden uçtu, pençeleriyle ceketini zar zor çizdi. Witcher, pryskirnik'ten, tırpan gibi parıldayan ince bacaklarından kaçtı. Birinden gelen darbe başının yanına isabet etti. Geralt dans etti, numara yaptı ve geniş bir eğik çizgiyle etrafını sardı. Pryskirnik tekrar sıçradı ama ıskaladı. Bariyere çarptı ve onu parçaladı, bir dolu taşla uçuruma yuvarlandı.

O ana kadar en ufak bir ses çıkarmamıştı, ama şimdi uçuruma doğru savrulurken uludu. Uluyan yavaş yavaş azaldı.

Ona iki taraftan saldırdılar - bir taraftan şamdan, diğer taraftan yaralı ve kan fışkırmasına rağmen ayağa kalkmayı başaran kilimler. Witcher köprünün korkuluğuna atladı, kayan taşların birbirine sürtündüğünü ve tüm köprünün titrediğini hissetti. Dengesini sağladı, şamdanın pençeli ayaklarının ulaşamayacağı bir yere kaydı ve kendini kimlülün arkasında buldu. Kilmulis'in boynu yoktu, bu yüzden Geralt onu tapınakta kesti. Ama canavarın kafatası demir gibiydi, bu yüzden onu ikinci kez kesmek zorunda kaldı.

Bunu yaparken çok fazla zaman kaybetti.

Kafasına darbe almış, kafatasında ve gözlerinde ağrı patlamıştı. Etrafında döndü, bir savuşturma ile kendini savundu, saçlarının altından kan aktığını hissetti, ne olduğunu anlamak için çok uğraştı. Pençelerden bir darbe daha savuşturdu ve anladı. Şamdan şekil değiştirmişti - şimdi inanılmaz derecede uzatılmış bacaklarıyla saldırıyordu.

Bunun bir kusuru vardı. Artık ağırlık merkezi ve dengesi bozulmuştu. Witcher bacaklarının altına eğilerek yaklaştı. Ayakta olanı gören şamdan, tıpkı ön ayakları kadar pençeli olan arka bacaklarını dışarı çıkararak bir kedi gibi sırtüstü düştü. Geralt onun üzerinden atladı ve ortasını kesti. Bıçağın eti kestiğini hissetti. Kamburlaştı, döndü ve bir kez daha kesti, dizine düştü.

Yaratık çığlık attı ve şiddetli dişlerini Witcher'ın göğsünün hemen önünde vahşice kırarak başını şiddetle ileri attı. Kocaman gözleri karanlıkta parlıyordu. Geralt kılıcın kabzasının güçlü bir darbesiyle onu geri itti ve yakın mesafeden keserek kafatasının yarısını çıkardı. Hiçbir witcher kitabında olmayan garip yaratığın yarısı olmasa bile, birkaç saniye dişlerini gıcırdattı. Sonra korkunç, neredeyse insani bir iç çekişle öldü.

Korred bir kan havuzunda sarsılarak seğiriyordu.

Witcher onun üzerinde durdu.

*
*

"İnanamıyorum," dedi, "birinin, kılıcı kırık olan gibi basit bir yanılsamaya kapılacak kadar aptal olabileceğine."

Korred'in anlayacak kadar bilinçli olup olmadığından emin değildi. Ama aslında umurunda değildi.

Seni uyarmıştım, dedi yanağından akan kanı silerek. Seni buradan gitmem gerektiği konusunda uyarmıştım.

Bay Schweitzer şiddetle titredi, hırıltı, ıslık çaldı ve dişlerini gıcırdattı. Sonra sustu ve hareket etmeyi bıraktı.

Duvarlardan ve tavandan su damlıyordu.

"Memnun musun, Regis?"

'Ben şimdi.'

"Öyleyse..." Witcher ayağa kalktı. 'Devam et. Koş ve topla. Ve çabuk ol.'

'Çok uzun sürmez. *Omnia mea mecum porto* .'

'Ne?'

'Çok az bagajım var.'

'Çok daha iyi. Yarım saat içinde şehrin dışında.'

'Orada olacağım.'

Onu hafife almıştı. Onu iş üstünde yakaladı. Suçlayacak sadece kendisi vardı. Acele etmek yerine, sarayın arkasını dolaşıp Roach'ı oradaki daha büyük ahırlarda bırakabilirdi, başıboş şövalyeler, personel ve hizmetçiler için olan ve aynı zamanda arkadaşlarının da atlarını tuttuğu ahır. Bunu yapmamıştı, ama acele ve alışkanlıktan dolayı dük ahırlarını kullanmıştı. Ve ahırda onu bilgilendirecek birinin olacağını tahmin etmiş olabilir.

Kamışları tekmeleyerek ahırdan ahıra yürüyordu. Kısa bir vaşak derisi ceket, beyaz saten bir bluz, siyah bir binicilik eteği ve çizmeler giyiyordu.

Atlar, ondan yayılan öfkeyi hissederek homurdandı.

"Pekala, peki," dedi onu görünce, elindeki binici ekini esneterek.

'Çekiyoruz! Vedalaşmadan. Muhtemelen masamda duran mektup bir veda değil. Sahip olduklarımızdan sonra değil. Bazı son derece önemli argümanların davranışlarınızı açıkladığını ve haklı çıkardığını hayal ediyorum.'

'Onlar yapar. Üzgünüm, Fringilla.'

"Üzgünüm, Fringilla," diye tekrarladı, öfkeyle dudak bükerek. 'Ne kadar kısa, ne kadar ekonomik, ne kadar gösterişsiz, stile bu kadar dikkat. Bana bıraktığın

mektup, kesinlikle eminim, en az onun kadar zarif bir şekilde düzenlenmiştir. Mürekkep konusunda aşırı cömertlik olmadan.'

"Ata binmeliyim," diye mırıldandı. 'Nedenini tahmin edebilirsin. Ve kimin uğruna. Beni Affet lütfen. Gizlice ve sessizce kaçmaya niyetlendim, çünkü… Peşimden gelmeye çalışmanı istemedim.'

Ekinleri bükerek, "Korkularınız yersizdi," dedi. 'Ayağımın dibine çökerek sorsaydın peşinden gitmezdim. Hayır, Witcher. Yalnız sür, yalnız öl, dağ geçitlerinde yalnız don. Ciri'ye karşı hiçbir yükümlülüğüm yok. Ve sana karşı? Sahip oldukların için kaç kişinin yalvardığını biliyor musun? Ve şimdi küçümseyerek reddettiğin şey için, fırlatıp atıyorsun?'

'Seni asla unutmayacağım.'

Ah, diye tısladı. 'Gerçekten bunu yapmayacağına emin olmak için ne kadar içimden geldiğimi bilemezsin. Sihir kullanmasan bile, o zaman bu kırbacı kullan!'

'Yapmayacaksın.'

'Haklısın, yapmayacağım. Yapamazdım. Küçümsenen ve hor görülen bir âşıka yakışır şekilde davranacağım. Klasik olarak. Başım dik yürüyeceğim.

Onur ve gururla. Gözyaşlarını geri yutmak. Sonra bir yastığa uluyacağım.

Ve sonra bir başkasıyla yatacağım!'

Sonunda neredeyse çığlık atacaktı.

Hiçbir şey söylemedi. O da yapmadı.

Geralt, dedi sonunda, oldukça farklı bir sesle. 'Benimle kal.

Sanırım seni seviyorum, dedi, cevabını geciktirdiğini görerek. 'Benimle kal. sana yalvarıyorum. Hiç kimseye sormadım ve isteyeceğimi de düşünmedim. Ama sana soruyorum.

'Fringilla,' diye yanıtladı bir süre sonra. 'Sen bir erkeğin sadece hayal edebileceği bir kadınsın. Benim hatam, benim tek hatam, hayalperest bir yapıya sahip olmamam.'

"Sen," dedi bir an sonra, dudağını ısırarak, "bir fenerin kancası gibi, bir kez sıkıştığında ancak kan ve etle çıkarılabilir. Pekala, sadece kendimi suçluyorum. Tehlikeli bir oyuncakla oynarken ne yaptığımı biliyordum. Neyse ki, etkilerle nasıl başa çıkacağımı da biliyorum. Bu açıdan diğer dişi türlere göre bir avantajım var.'

Yorum yapmadı.

"Her halükarda," diye ekledi, "kırık bir kalp, çok acıtsa da, çok daha fazlası

kırık bir koldan çok, çok daha çabuk iyileşir.'

O zaman da yorum yapmadı. Fringilla yanağındaki morluğu düşündü.

'Muskam nasıldı? İyi çalışıyor mu?'

'Oldukça harika. Teşekkür ederim.'

Başını salladı.

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu tamamen farklı bir ses ve tonda. 'Ne buldun? Vilgefortz'un nerede saklandığını biliyorsun, değil mi?'

'Evet. Nerede olduğunu söylememi isteme benden. yapmayacağım.

'Bu bilgiyi satın alacağım. Kesinlikle.'

'Oh evet?'

"Bilgilerim var," diye tekrarladı, "bu değerli. Ve senin için oldukça basit bir şekilde paha biçilmez. Onu sana satacağım karşılığında-'

"İç huzuru için," diye bitirdi gözlerinin içine bakarak. 'Sana duyduğum güven için. Biraz önce aşk konuşuldu. Ve şimdi ticaretten konuşmaya mı başlıyoruz?'

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra çizmesine sert ve sert bir şekilde binicilik mahsulüyle vurdu.

"Yennefer," dedi çabucak, "geceleri vecd anlarında bana adını birkaç kez söylediğin kişi, ne sana ihanet etti, ne de Ciri. Asla Vilgefortz'un suç ortağı olmadı. Cirilla'yı kurtarmak için korkusuzca olağanüstü bir risk aldı. Bir yenilgiye uğradı ve Vilgefortz'un eline düştü. Geçen sonbaharda yapılan tarama denemelerinde kesinlikle işkence gördü.

Hayatta olup olmadığı bilinmiyor. Daha fazlasını bilmiyorum. Yemin ederim.'

'Teşekkür ederim, Fringilla.'

'Şimdi git.'

Sana güveniyorum, dedi, kıpırdamadan. "Ve aramızda geçenleri asla unutmayacağım. Sana güveniyorum, Fringilla. Seninle kalmayacağım ama sanırım ben de seni sevdim… Kendi yolumda. Lütfen öğrenmek üzere olduğunuz şeyi tamamen gizli tutun.

Vilgefortz'un saklandığı yer...'

Bekle, diye sözünü kesti. "Bana sonra anlatacaksın, sonra açıklayacaksın. Şimdi, gitmeden önce bana veda et. Veda etmen gereken yol. Ne önemsiz mektuplarla, ne de mırıldanan özürlerle. Bana dilediğim gibi veda et.'

Vaşak kürk mantosunu çıkardı ve bir saman yığınının üzerine attı. Altında çıplak olduğu bluzunu şiddetle yırttı. Kürkün üzerine düştü, onu peşinden, üzerine çekti. Geralt onu ensesinden yakaladı, kaldırdı.

*

*

eteğini yukarı kaldırdı ve aniden eldivenlerini çıkaracak zaman olmadığını fark etti.

Fringilla neyse ki eldiven giymiyordu. Ya da külot. Daha da şanslısı, mahmuz da giymiyordu, çünkü kısa bir süre sonra binici çizmelerinin topukları kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi. Mahmuzlar takmış olsaydı neler olabileceğini düşünmeye gerek yok.

Çığlık attığında onu öptü. Çığlığı bastırmak.

Öfkeli tutkularının kokusunu alan atlar kişnediler, tavandan saman ve toz düşene kadar ahırlarına vurdular ve vurdular.

'Muredach Gölü'nün yanındaki Nazair'deki Rhys-Rhun kalesi' Fringilla Vigo zaferle sona erdi. Vilgefortz'un saklandığı yer orası. O gitmeden önce onu

Witcher'dan aldım. Onu geçmek için yeterli zamanımız var. Nisan'dan önce oraya varma şansı yok.'

Montecalvo Şatosu'nun sütunlu odasında toplanan dokuz kadın, Fringilla'yı büyük bir beğeniyle selamlayarak başlarını salladılar.

"Rhys-Rhun," diye tekrarladı Philippa Eilhart, yırtıcı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek ve elbisesine tutturulmuş sardonyx minyatür broşla oynayarak. Nazair'de Rhys-Rhun. Pekala, görüşürüz, Usta Vilgefortz... Yakında görüşürüz!'

"Witcher oraya vardığında," diye tısladı Keira Metz, "o zamana kadar kül kokmayan molozlar bulacak."

Ya da cesetler. Sabrina Glevissig büyüleyici bir şekilde gülümsedi.

"Aferin, Bayan Vigo," diye başını salladı Sheala. 'Toussaint'te üç aydan fazla...

Ama muhtemelen buna değdi.'

Fringilla Vigo'nun gözleri masada oturan büyücülere kaydı. Sheala, Philippa ve Sabrina Glevissig üzerinde. Keira Metz, Margarita Laux-Antille ve Triss Merigold üzerinden. Gözleri cafcaflı elf makyajıyla çevrili Francesca Findabair ve Ida Emean üzerinde kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Gözleri endişe ve endişe ifade eden Assire var Anahid'in üzerine.

Öyleydi, diye itiraf etti.

Oldukça içten.

Gökyüzü yavaş yavaş koyu maviden siyaha döndü. Üzüm bağları arasında buz gibi bir fırtına esti. Geralt kurt derisi pelerinini bağladı ve boynuna yün bir fular sardı. Ve harika hissettim. Her zamanki gibi ifade edilen aşk onu büyütmüştü.

fiziksel, psikolojik ve ahlaki güçlerinin zirvesine kadar, tüm şüphe izlerini silmiş ve düşüncesi net ve yoğundu. O sadece, uzun bir süre o harika derde devadan mahrum kalacağına pişman oldu.

Reynart de Bois-Fresnes'in sesi onu daldığı daldan ürküttü.

"Kötü hava yaklaşıyor," dedi gezgin şövalye, fırtınanın estiği yerden doğuya bakarak. 'Acele etmek. Bu rüzgarla birlikte kar gelirse, Malheur geçidinde sizi yakalarsa, tuzağa düşersiniz. Ve sonra saygı duyduğun, bildiğin ve anladığın tüm tanrılara bir çözülme için dua et.'

'Anlıyoruz.'

'Sansretour ilk birkaç gün size rehberlik edecek. Nehirde kal.

Bir tuzak imalathanesini geçecek ve sağ kıyıdan bir kolun Sansretour'a aktığı bir yere ulaşacaksınız. Unutmayın: bir sağ banka harcı. Rotası, Malheur geçidine giden yolu gösterecek. Tanrı'nın izniyle Malheur'u yenersen, çok acele etme, çünkü yine de önünüzde Sansmerci ve Mortblanc geçişleri olacak. İkisini de yenersen Sudduth vadisine ineceksin. Sudduth, neredeyse Toussaint gibi sıcak bir mikro iklime sahiptir. Yoksul toprak olmasaydı oraya asmalar dikerlerdi.'

Alaycı bakışlardan utanarak sustu.

"Gerçekten," diye mırıldandı. 'Diyeceğim şey şu ki. Sudduth'un ağzında küçük Caravista kasabası yatıyor. Kuzenim Guy de Bois-Fresnes orada yaşıyor. Onu ziyaret et ve benden bahset. Kuzenimin öldüğü veya delirdiği ortaya çıkarsa, yolculuğunuzun yönünün Sylte Nehri vadisi olan Mag Deira ovası olduğunu unutmayın. Dahası, Geralt, kasaba haritacısında kopyaladığın haritalara göre. Konu haritacılık olduğu için, bana neden bazı şatolar ya da başka şeyler sorduğunu tam olarak anlamıyorum..."

"Bunu unutsan iyi olur, Reynart. Böyle bir şey olmadı. Hiçbir şey duymadın, hiçbir şey görmedin. Sana işkence etseler bile. Anlamak?'

'Yaparım.'

"Bir binici," diye uyardı Cahir, asi aygırını kontrol altına alarak. "Saraydan bize doğru dört nala koşan bir binici."

"Eğer sadece bir tane varsa," diye sırıttı Angoulême, eyerinden sarkan savaş baltasını okşayarak, "bu küçük bira."

Binicinin, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi binen Karahindiba olduğu ortaya çıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde at, şairin dört nala koşmayı sevmeyen ve buna alışkın olmayan gelding'i Pegasus olduğu ortaya çıktı.

"Pekala," dedi ozan, sanki iğdiş etini taşıyormuş gibi nefes nefeseydi , tersi değil. 'Pekala, başardım. yapmayacağımdan korktum

seni yakaladım.'

"Sonunda bizimle geleceğini söyleme sakın."

"Hayır, Geralt." Karahindiba başını indirdi. 'Değilim. Küçük Gelincikimle burada Toussaint'te kalıyorum. Anarietta'dan bahsediyorum. Ama sana veda edemedim. Ya da size güvenli bir yolculuk diliyorum.'

'Her şey için düşes'e teşekkür ederim. Ve neden bu kadar ani ve vedasız olduğuna dair bahaneler üretin. Bir şekilde açıklayın.'

'Bir şövalyelik yemini ettin ve hepsi bu. Küçük Gelincik de dahil olmak üzere Toussaint'teki herkes anlayacaktır ve burada… Alın. Benim katkım olsun.'

'Karahindiba.' Geralt şairden ağır bir kese aldı. 'Para sıkıntısı çekmiyoruz. Gereksiz …'

'Benim katkım olsun.' Troubadour'u tekrarladı. 'Nakit her zaman işe yarar. Ayrıca benim değil, o dukaları Küçük Gelincik'in özel kasasından aldım. Neden öyle bakıyorsun? Kadınların paraya ihtiyacı yoktur. Ne için? İçmezler, zar atmazlar ve kendileri de kahrolası kadınlardır. Pekala, elveda! Uzak dur çünkü gözyaşlarına boğulacağım. Ve her şey bittiğinde dönüşte Toussaint'e uğrayacak ve bana her şeyi anlatacaksın.

Ve Ciri'ye sarılmak istiyorum. Söz veriyor musun Geralt?'

'Söz veriyorum.'

'Öyleyse, elveda.'

'Beklemek.' Geralt atını döndürdü ve Pegasus'a yaklaştı. Gizlice koynundan bir mektup aldı. 'Bu mektubun ulaştığından emin olun-'

'Fringilla Vigo?'

'Numara. Dijkstra.'

"Ciddi misin Geralt? Peki bunu nasıl yapmamı önerirsin?'

'Bir yol bul. Yapacağını biliyorum. Ve şimdi veda. Bize sarıl, seni yaşlı aptal.'

'Bize sarıl, yoldaş. Ben sana göz kulak olacağım.'

Arabayla uzaklaştığını ve Beauclair'e doğru koştuğunu gördüler.

Gökyüzü karardı.

'Reynart.' Witcher eyerinde döndü. 'Bizimle gelin.'

"Hayır, Geralt," diye yanıtladı Reynart de Bois-Fresnes bir an sonra. 'Ben hatalıyım.

Ama ahmak değil.'

Montecalvo'nun büyük sütunlu odasında olağandışı bir heyecan vardı.

Kale. Genellikle baskın olan şamdanların ince ışık gölgesinin yerini devasa, büyülü bir ekranın süt gibi parlaklığı aldı. Ekrandaki görüntü parladı, titredi ve kayboldu, heyecan ve gerilimi yoğunlaştırdı. Ve endişe.

"Ha," dedi Philippa Eilhart yırtıcı bir şekilde gülümseyerek. 'Yazık orada olamam. Biraz hareket bana iyi gelebilir. Ve biraz adrenalin.'

Sheala de Tancarville alayla ona baktı ama bir şey söylemedi.

Francesca Findabair ve Ida Emean, görüntüyü sihirli bir şekilde sabitledi ve tüm duvarı dolduracak şekilde büyüttü. Koyu mavi gökyüzüne karşı siyah dağ zirvelerini, bir gölün yüzeyinde yansıyan yıldızları ve bir kalenin karanlık ve köşeli şeklini açıkça gördüler.

Saldırı gücünün komutasını Sabrina'ya ve genç Metz'e emanet etmek bir hata değilse, hala emin olamıyorum, dedi Sheala. Keira'nın kaburgalarını Thanedd'de kırdılar, o intikam almak isteyebilir. Ve Sabrina... Aksiyonu ve adrenalini biraz fazla seviyor. Doğru, Philippa-'

'Bunu zaten tartıştık.' Philippa onun sözünü kesti ve sesi erik turşusu kadar asitliydi. 'Kurulması gereken şeyi kurduk. Hiç kimse mutlak bir ihtiyaç olmadan öldürülmeyecek. Sabrina ve Keira'nın gücü, Rhys-Rhun'a fareler

kadar sessiz, sessizce, sessizce girecek. Vilgefortz'u tek bir çizik, tek bir çürük olmadan canlı alacaklar. Bunda anlaştık. Yine de bir örnek yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Öyle ki, şatoda gece hayatta kalanlar, bu geceyi rüyalarında gördüklerinde günlerinin sonuna kadar çığlık atarak uyansınlar.'

"İntikam," dedi Kovirli büyücü, "sıradan, zayıf ve önemsiz beyinlerin zevkidir."

"Belki," diye onayladı Philippa, görünüşte kayıtsız bir gülümsemeyle. "Ama bu onun bir zevk olmasını engellemez."

Bırakalım. Margarita Laux-Antille bir kadeh köpüklü şarap kaldırdı. Çabaları sayesinde Vilgefortz'un saklandığı yer keşfedilen Madam Fringilla Vigo'nun sağlığına içmeyi öneriyorum. Gerçekten sağlam, örnek bir çalışma, Madam Fringilla.'

Fringilla selam vererek selam verdi. Philippa'nın kara gözlerinde alaycılığa benzer bir şey fark etti ve Triss Merigold'un gök mavisi bakışında hoşlanmadı. Francesca ve Sheala'nın gülümsemelerini çözemedi.

Assire var Anahid büyülü görüntüyü işaret ederek, "Başlıyorlar," dedi.

Daha rahat yerleştiler. Philippa, daha iyi görmeleri için ışıkları bir büyüyle kıstı. Hızlı, siyah şekillerin soyulduğunu gördüler

kayalardan, yarasalar kadar sessiz ve çevik. Alçaktan uçtuklarını ve sonra Rhys-Rhun Kalesi'nin mazgallı siperlerine ve machicolations üzerine düşerek gördüm.

Philippa, "Muhtemelen bir asırdır bacaklarımın arasına süpürge koymadım," diye mırıldandı. "Yakında uçmayı unutacağım."

Ekrana bakan Sheala sabırsız bir tıslamayla onu susturdu.

Siyah kale kompleksinin pencerelerinde kısa bir süre ateş parladı. Bir, iki, üç. Ne olduğunu biliyorlardı. Sürgülü kapılar ve çengeller yıldırım topunun etkisiyle parçalandı.

Assire var Anahid usulca, "İçerideler," dedi. Duvardaki ekranı gözlemlemeyen tek kişi oydu, masanın üzerindeki kristal bir küreye bakıyordu.

"Saldırı gücü içeride. Ama bir şey doğru değil. Nasıl olması gerektiği değil

...'

Fringilla kanın kalbinden karnına aktığını hissetti. Artık neyin doğru olmadığını biliyordu.

'Bayan

Glevissig,'

rapor edildi

arzu,

'dır-dir

açılış

en

doğrudan

telekomünikatör.'

Salondaki sütunlar arasındaki boşluk aniden aydınlandı. Gerçekleşen ovalde Sabrina Glevissig'i erkek kıyafeti içinde gördüler, saçları şifon bir eşarpla alnına bağlandı ve yüzü kamuflaj pigmenti çizgileriyle karardı. Büyücünün arkasında kirli taş duvarlar ve üzerlerinde bir zamanlar duvar halısı olan paçavra parçaları görülüyordu. Sabrina uzun örümcek ağlarıyla sarılmış eldivenli elini onlara doğru uzattı.

"Burada bol olan tek şey," dedi çılgınca el kol hareketi yaparak, "bu!

Sadece bu! Lanet olsun, ne aptallık... Ne fiyasko...'

"Kendini netleştir, Sabrina!"

'Neyi daha açık hale getirin?' diye bağırdı Kaedwen cadısı. 'Burada daha açık ne olabilir? Görmüyor musun? Burası Rhys-Rhun Kalesi! Bu boş! Boş ve kirli!

Bu, sımsıcak bir boş harabe! Burada hiçbir şey yok! Hiç bir şey!'

Keira Metz, Sabrina'nın omzunun arkasından çıktı, yüz kamuflajı içinde cehennemi bir iblis gibi görünüyordu.

"Bu şatoda kimse yok ve hiç kimse yok," dedi sakince, "en az elli yıldır. Elli yıldır burada yaşayan bir ruh yok, örümcekleri, fareleri ve yarasaları saymazsak. İnişi tamamen yanlış yerden yaptık.'

"Bunun bir yanılsama olmadığından emin oldun mu?"

"Bizi çocuk mu sanıyorsun, Philippa?"

'İkiniz de dinleyin.' Philippa Eilhart gergin bir şekilde parmaklarını onun içinden geçirdi.

saç. "Paralı askerlere ve acemilere manevra yaptıklarını söyleyin. Onları öde ve geri dön. Bir an önce dön. Ve üzerine cesur bir yüz koy, duydun mu? Üstüne cesur bir yüz koy!'

Communicator'ın ovali söndü. Sadece duvar ekranındaki görüntü kaldı. Kara gökyüzüne karşı Rhys-Rhun Kalesi, yıldızlarla parlıyor. Ve içinde yansıyan yıldızların olduğu göl.

Fringilla Vigo masaya baktı. Akan kanın yakında yanaklarını patlatacağını hissetti.

"Ben... gerçekten," dedi sonunda, Montecalvo Kalesi'nin sütunlu salonundaki sessizliğe dayanamayarak. 'Ben... gerçekten anlamıyorum...'

"Ama yapıyorum," dedi Triss Merigold.

"Şu kale..." dedi Philippa derin düşüncelere dalarak, yoldaşlarına hiç aldırmadan. 'O kale… Rhys-Rhun… yıkılmak zorunda kalacak. Tamamen yok edildi. Ve tüm bu bozgun hakkında efsaneler ve masallar uydurulmaya başladığında, onları titiz bir sansüre tabi tutmak gerekecektir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz bayanlar?'

O ana kadar sessiz kalan Francesca Findabair, "Çok iyi," diye başını salladı. Yine sessiz kalan Ida Emean, oldukça belirsiz bir homurtu çıkarma cüretini gösterdi.

"Ben..." Fringilla Vigo hâlâ afallamış görünüyordu. 'Gerçekten anlayamıyorum… nasıl olmuş olabilir…'

"Ah," dedi Sheala de Tancarville çok uzun bir sessizlikten sonra. "Ciddi bir şey değil, Bayan Vigo. Kimse mükemmel değil.'

Philippa hafifçe homurdandı. Assire var Anahid içini çekti ve gözlerini plafonda doğru kaldırdı.

Ne de olsa, diye ekledi Sheala dudaklarını büzerek, bir ara hepimizin başına geldi. Burada oturan her birimiz, bir zamanlar bir adam tarafından aldatıldık, faydalandık ve alay konusu olduk.'

'Seni seviyorum, güzel formundan büyülendim:

Ve eğer istemiyorsan, güç kullanmak zorunda kalacağım.'

'Baba, babam, sonunda beni yakaladı!

Erlkönig canımı acıtıyor, beni sımsıkı tutuyor!–

Johann Wolfgang Goethe

Her şey oldu, her şey oldu. Ve her şey var hakkında zaten yazılmıştır.

Corvo'nun Vysogota'sı

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ormanın üzerine kavurucu, boğucu bir öğleden sonra çöktü ve kısa bir süre önce yeşim kadar karanlık olan göl yüzeyi şimdi altın renginde parlıyor ve yansımalarla aydınlanıyordu.

Ciri eliyle gözlerini korumak zorunda kaldı. Suya yansıyan parıltı onu kör etti ve gözbebeklerinde ve şakaklarında acı hissetti.

Göl kenarındaki çalılıklardan geçti ve Kelpie'yi suyun kısrağın dizlerinin üzerine ulaşabileceği kadar derin olan göle girmesini istedi. Su o kadar berraktı ki, Ciri eyerin yüksekliğinden bile dipteki renkli mozaiği, midyeleri ve atın gölgesindeki sallanan, tüylü gölet otunu görebiliyordu. Çakıl taşları arasında gururla yürüyen küçük bir kerevit gördü.

Kelpie kıkırdadı. Ciri dizginleri çekti ve sığlıklara doğru sürdü, ama kıyıya çıkmadı, çünkü kumlu ve kayalarla kaplıydı ve bu da hızlı sürmeyi engelledi. Dipteki sert çakılların üzerinde yürüyebilmek için kısrağı suyun kenarına kadar götürdü. Ve hemen hemen Kelpie'yi tırısa gitmeye zorladı. Gerçek bir paça kadar hızlıydı, ata binmek için değil, bir konser ya da bir arazi çekmek

için eğitildi. Ama çok geçmeden paça atmanın çok yavaş olduğunu fark etti. Ciri'nin topuklarından bir tekme ve bir bağırış kısrağı dört nala koşturdu. Güneşte erimiş gümüş damlaları gibi parıldayan su damlacıkları arasında hızla uçuştular.

Kuleyi gördüğünde, yavaşlamadı, Kelpie'nin nefes alışında en ufak bir hırıltı bile duyulmuyordu ve dörtnala atlaması hâlâ hafif ve zahmetsizdi.

Bir toynak takırtısıyla tüm hızıyla avluya fırladı ve kısrağı o kadar ani kaldırdı ki, bir an için Kelpie'nin nalları uzun bir gıcırdama sesiyle bayrakların üzerinden kaydı. Kulenin dibinde bekleyen elf kadınlarının hemen önünde durdu. Burunlarının hemen önünde. Genellikle hareketsiz ve soğukkanlı olan ikisi için tatmin hissetti, şimdi istemsizce geri çekildi.

"Asla korkma," diye homurdandı. 'Seni alt etmem! Ben istemediğim sürece.'

Elfler çabucak toparlandı, yüzleri bir kez daha sakinleşti ve kayıtsız kayıtsızlık gözlerine geri döndü.

Ciri atından indi, daha doğrusu eyerden uçtu. İçinde bir meydan okuma vardı

gözler.

Bravo, dedi sarı saçlı, üçgen şekilli bir elf, bir kemerin altındaki gölgeden çıkarak. "Güzel bir gösteri, Loc'hlaith."

Kırlangıç Kulesi'ne girdiğinde ve kendini çiçek açan baharın arasında bulduğunda, onu ilk kez böyle karşılamıştı. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve böyle şeyler onun üzerinde herhangi bir etki yaratmayı bırakmıştı.

Ben Gölün Leydisi değilim, diye havladı. 'Ben burada tutukluyum! Ve siz benim gardiyanlarımsınız! Ve açık açık konuşabilirim! Buyrun!' Dizginleri elflerden birine attı. 'Atın ovalanması gerekiyor. Soğuduğunda onu sulayın.

Ve her şeyden önce ona bakılmalı!'

Sarı saçlı elf hafifçe gülümsedi.

Elf kadınlarının kısrağı tek kelime etmeden ahıra götürmesini izleyerek, "Gerçekten," dedi. 'Burada haksızlığa uğramış bir mahkumsunuz ve onlar da sizin sert gardiyanlarınız. Oldukça sade.'

'Bırakın kendi ilaçlarının tadına baksınlar!' Akimbo durdu, burnunu kaldırdı ve akuamarin gibi soluk mavi ve oldukça nazik olan gözlerine cesurca baktı. 'Onlara bana davrandıkları gibi davranıyorum! Ve bir hapishane hapishanedir.'

"Beni şaşırtıyorsun, Loc'hlaith."

'Ve bana bir aptalmışım gibi davranıyorsun. Ve sen kendini tanıtmadın bile.'

'Özür dilerim. Ben Crevan Espane aep Caomhan Macha. Ben, eğer ne anlama geldiğini biliyorsan, Aen Saevherne'im.

'Yaparım.' Zamanında gizleyemediği bir hayranlıkla ona baktı. 'Bir Bilen. Bir elf büyücüsü.'

'Ben öyle denilebilir. Kolaylık sağlamak için Avallac'h takma adını kullanıyorum ve siz bana böyle hitap edebilirsiniz.'

'Sana kim söyledi -' somurttu '- sana hitap etmek istediğimi?

Birini bil ya da bilme, sen bir gardiyansın ve ben...'

"—bir mahkum," diye alaycı bir şekilde bitirdi. ' bahsetmiştin. Kötü muamele görmüş bir mahkum. Muhtemelen buralarda gezintiye çıkmak zorunda kalıyorsunuz, ceza olarak sırtınıza bir kılıç takıyorsunuz, aynı şekilde zarif ve oldukça zengin giysiler de, buraya geldiğinizden çok daha zarif ve temiz. Ama bu korkunç koşullara rağmen pes etmedin. Aldığın zararın intikamını kabalıkla alıyorsun. Büyük bir cesaret ve şevkle sanat eseri olan aynaları da kırıyorsunuz.'

Kızardı, kendine çok kızdı.

"Ah," dedi çabucak, "gözlükleri kalbine çarpabilirsin.

içerik. Ne de olsa onlar sadece nesneler ve yedi yüz yıl önce yapılmış olmaları kimin umurunda? Benimle göl kıyısında gezinti yapmak ister misin?'

Yükselen rüzgar sıcağı biraz yumuşattı. Ayrıca, uzun ağaçlar ve kule gölge düşürüyor. Koydaki su donuk bir yeşildi; Nilüferlerle yoğun bir şekilde çelenklenmiş ve küresel sarı çiçeklerle yığılmış, neredeyse bir çayırı andırıyordu. Mağribiler gargara yapıp kırmızı gagalarını sallayarak yaprakların arasında hızla gezindiler.

"O ayna..." diye mırıldandı Ciri, topuğunu ıslak çakılda bükerek. 'Bunun için üzgünüm. Öfkemi kaybettim. Ve işte bu.'

'Ah.'

'Bana saygısızlık ediyorlar. Elf kadınları. Onlarla konuştuğumda anlamıyorlarmış gibi davranıyorlar. Ve benimle konuştuklarında, bilerek anlaşılmaz bir şekilde konuşuyorlar. Beni küçük düşürüyorlar.

"Dilimizi akıcı konuşuyorsun," diye açıkladı sakince. Ama senin için hâlâ yabancı bir dil. Ayrıca, *hen llinge* kullanıyorsunuz ve onlar *ellilon kullanıyorlar* . Farklar çok az ama yine de varlar.'

Seni anlıyorum . Her kelime.'

'Seninle konuştuğumda *hen llinge kullanıyorum* . Senin dünyandaki elflerin dili.'

'Ve sen?' Arkasını döndü. 'Hangi dünyadansın? ben çocuk değilim

Geceleri bakmak yeterli. Bildiğim tek bir takımyıldız yok. Bu dünya benim değil. Burası benim yerim değil. tesadüfen girdim. Ve ayrılmak istiyorum.

Kurtulmak için.'

Eğildi, yerden bir taş aldı ve dalgın dalgın göle, bozkırlara doğru atmak istercesine bir hareket yaptı. Onun bakışları altında planlarından vazgeçti.

Kızgınlığını gizlemeden, "Biraz daha ata binmeden önce," dedi, "göldeyim. Ve kuleyi görebiliyorum. Hangi yöne gidersem gideyim, arkamı döndüğümde hep göl ve kule var. Her zaman. Ondan kurtulmanın bir yolu yok. Yani bir hapishane. Bir zindandan, bir oblietten, parmaklıklı pencereli bir odadan daha kötü. Neden biliyor musun? Çünkü daha aşağılayıcı. *Ellylon* ya da değil, küçümsendiğimde ve saygısızlık ettiğimde bu beni kızdırıyor. Evet, evet, surat asmanın anlamı yok. Ayrıca beni hafife aldın, benimle alay ettin. Ve öfkeli olmama şaşırdın mı?'

"Aslında öyleyim." Gözlerini kocaman açtı. 'Aşırı derecede.'

İçini çekti ve omuz silkti.

"Kuleye uzun zaman önce girdim," dedi sakin kalmaya çalışarak. 'Başka bir dünyaya rastladım. Beni bekliyordun, oturmuş pipo çalıyordun. Gelişimi ne kadar geciktirdiğime bile şaşırdın. Bana adımla seslendin ve ancak daha sonra o "Gölün Leydisi" saçmalığına başladın. Sonra tek kelime etmeden ortadan kayboldun. Beni hapiste bırakarak. Ne istersen onu ara. Ben buna kinci ve kötü niyetli aşağılama diyorum.'

"Zireael, sadece sekiz gün oldu."

Ah, diye kaşlarını çattı. 'Şanslıyım mı demek istiyorsun? Çünkü sekiz hafta geçmiş olabilir mi? Yoksa sekiz ay mı? Ya da sekiz...'

Sessiz kaldı.

Lara Dorren'dan çok uzaklaştın, dedi usulca. Mirasını kaybettin, kanınla olan bağını kaybettin. Ne kadınların seni ne de senin onları anlamamasına şaşmamalı. Sadece farklı konuşmuyorsun, farklı *düşünüyorsun* . Oldukça farklı referans çerçeveleriyle. Sekiz gün veya sekiz hafta nedir? Zaman hiçbir şey ifade etmez.

'Çok iyi!' öfkeyle bağırdı. 'Bilge bir elf olmadığımı kabul ediyorum, aptal bir insanım. Benim için zaman bir şey ifade ediyor. Günleri sayıyorum, saatleri bile sayıyorum. Ve hem birincinin hem de ikincinin çoğunun geçtiğini hesapladım.

Artık senden hiçbir şey istemiyorum, açıklama yapmadan yapacağım, burada neden bahar olduğu, burada neden tek boynuzlu atların olduğu, gece gökyüzünde neden farklı takımyıldızların olduğu beni rahatsız etmiyor. Adımı nereden bildiğin ve buraya geleceğimi nereden bildiğin hiç umurumda değil. Tek bir şey istiyorum. Eve dönmek için. benim dünyama. İnsanlara! Benim gibi düşünenler! Aynı referans çerçevelerini kullanmak!'

'Onlara döneceksin. Bir süre sonra.

'Şimdi gitmek istiyorum!' diye bağırdı. 'Bir süre sonra değil! Burada zaman bir sonsuzluktur! Beni burada tutmaya ne hakkın var? Neden burayı terk edemiyorum? Buraya kendim geldim! Kendi isteğimle! Hiçbir hakkınız yok!'

"Buraya kendin geldin," diye onayladı sakince. "Ama kendi isteğinle değil.

Buraya kader tarafından yönlendirildin, bizim tarafımızdan biraz yardım edildi. Çünkü uzun zamandır bekleniyorsunuz. Çok uzun. Hatta bizim hesabımıza göre.'

'Bunlardan hiçbir şey anlamıyorum.'

'Çok bekledik.' Ona hiç dikkat etmedi. 'Tek bir şeyden korkmak: Buraya girip giremeyecek misin? Sen. Kanını, soyunu kanıtladın. Bu da demek oluyor ki senin yerin burası, Dh'oine arasında değil. Sen Lara Dorren aep Shiadhal'ın kızısın.'

"Ben Pavetta'nın kızıyım! Senin Lara'nın kim olduğunu bile bilmiyorum!'

Homurdandı, ama çok hafif, neredeyse belli belirsiz.

'Öyleyse' dedi, 'sana 'benim' Lara'nın kim olduğunu açıklasam iyi olur.

Zaman kısıtlı olduğu için açıklamalara yolda başlamayı tercih ederim. Ama neden, aptalca bir gösteri uğruna kısrağı neredeyse yere çarpıyorsun?

-'

'Toprağa mı? Ha! O kısrağın ne kadar dayanabileceğini henüz bilmiyorsun.

Nereye gidiyoruz?'

'İzin verirseniz yolda bunu da açıklarım.'

Ciri, şiddetli bir dörtnala koşmanın anlamsız olduğunu ve hiçbir işe yaramadığını anlayarak, şimdi hırıltıları çıkan Kelpie'yi durdurdu.

Avallac'h yalan söylememişti. Burada, açık arazide, menhirlerle bezenmiş çayırlarda ve bozkırlarda, Tor Zireael'in çevresinde olduğu gibi aynı kuvvet etkindi. Herhangi bir yönde tam hızda sürmeyi deneyebilirsiniz, ancak çok uzun bir süre sonra görünmez bir güç sizi bir daire içinde sürmenize neden oldu.

Ciri, hırıltılı Kelpie'nin boynuna hafifçe vurdu ve hızlı bir şekilde at süren küçük elf grubuna baktı. Bir an önce, Avallac'h nihayet ona ondan ne istediklerini söylediğinde, onlardan kaçmak, onları mümkün olduğunca geride

bırakmak için dört nala koşturmuştu – onlar ve onların arsız, düşünülemez görevleri.

Ama şimdi yine onun önündeydiler. Aşağı yukarı bir furlong uzaklıkta.

Avallac'h yalan söylememişti. Kaçış yoktu.

Dörtnalanın getirdiği tek iyi şey, kafasını soğutması, öfkesini yatıştırmasıydı. Artık çok daha sakindi. Ama yine de öfkeden titriyordu.

Nasıl bir karmaşa içindeyim , diye düşündü. *Neden Kule'ye girdim?*

Geriyi düşünerek ürperdi. Bonhart'ın gri atının üzerinde buzun üzerinde onun peşinden, namlu köpürerek bindiğini hatırlıyordu.

Daha da şiddetle titredi. Ve sakinleşti.

Yaşıyorum , diye düşündü etrafına bakarak. *Bu savaşın sonu değil. Ölüm kavgayı sona erdirecek, diğer her şey sadece onu kesintiye uğratacak. Bana bunu Kaer'de öğrettiler. Morhen.*

Kelpie'yi yürüyüşe çağırdı ve sonra kısrağın neşeyle başını kaldırdığını görünce tırıs yaptı. Menhirlerden oluşan bir caddede atını sürdü. Ot ve funda üzengilerine ulaştı.

Avallac'h ve üç elf kadınını oldukça çabuk yakaladı. Bilge hafifçe gülümseyerek akuamarin gözlerini sorgularcasına ona çevirdi.

Lütfen, Avallac'h.' Boğazını temizledi. 'Bana kasvetli bir şaka olduğunu söyle.'

Yüzünden gölge gibi bir şey geçti.

Şaka yapmaya alışık değilim, dedi. "Ve sen bunu bir şaka olarak gördüğüne göre, bunu ciddiyetle tekrar etme özgürlüğüne sahip olacağım: senin çocuğunu istiyoruz, ah.

Kırlangıç, Lara Dorren'in kızı. Ancak buna katlandığınız zaman buradan ayrılmanıza, dünyanıza dönmenize izin vereceğiz. Seçim, doğal olarak, sizin. Sanırım pervasız atılımın bir karara varmana yardımcı oldu. Cevabınız nedir?

"Cevabım hayır," diye kesin bir şekilde yanıtladı. 'Kategorik ve kesinlikle hayır. Ben katılmıyorum ve hepsi bu.'

"Zor şans," diye omuz silkti. 'Hayal kırıklığına uğradığımı kabul ediyorum. Ama neden, bu senin seçimin.'

'Böyle bir şeyi nasıl talep edebilirsin?' titreyen bir sesle bağırdı. 'Nasıl cesaret edebilirsin? Hangi hakla?'

Sakince ona baktı. Ciri de elf kadınlarının bakışlarını üzerinde hissetti.

'Sanırım' dedi, 'size ailenizin hikayesini ayrıntılı olarak anlattığıma. Anlıyor gibiydin. Bu nedenle sorunuz beni şaşırtıyor. Talep etme hakkımız var ve yapabiliriz, Ey Kırlangıç. Baban Cregennan bizden bir çocuk aldı.

Birini bize geri vereceksin. borcunu ödeyeceksin. Bana adil ve mantıklı görünüyor.'

'Babam... Babamı hatırlamıyorum ama adı Duny'ydi. Cregennan değil. Zaten sana söylemiştim!'

Ben de o birkaç gülünç insan neslinin bizim için anlamsız olduğunu söyledim.

'Ama ben istemiyorum!' Ciri'yi o kadar yüksek sesle bağırdı ki, kısrak onun altında sıçradı. 'İstemiyorum anladın mı? Ben pek umrumda değil! Kanlı bir parazitin bana implante edilmesi düşüncesi mide bulandırıcı. O parazitin içimde büyüyeceğini düşündüğümde midem bulanıyor, bu...'

Elf kadınlarının yüzlerini görerek sustu. İki tanesi sınırsız bir şaşkınlık ifade etti. Üçüncü sınırsız odyum. Avallac'h anlamlı bir şekilde öksürdü.

"Biraz atla gidelim ve baş başa konuşalım," dedi sakince. 'Görüşleriniz, O

Swallow, tanıkların önünde ifade edilemeyecek kadar radikaliz.'

İstediği gibi yaptı. Uzun bir süre sessizce yol aldılar.

'Senden kaçacağım.' Önce Ciri konuştu. 'Beni isteğim dışında burada tutamazsın. Thanedd Adası'ndan kaçtım, Tuzakçılardan ve

Nilfgaardlılar, Bonhart ve Tawny Owl'dan kaçtım. Ve senden kaçacağım. Büyücülüğünü alt etmenin bir yolunu bulacağım.'

"Düşündüm," diye yanıtladı bir an sonra, "arkadaşlarına daha çok değer verdiğini. Yennefer hakkında. Ve Geralt.

'Bunu biliyor musun?' şaşkınlıkla iç geçirdi. 'İyi evet. Doğru. Sen Bilen Birisin! Yani onları düşündüğümü bilmelisin. Orada, benim dünyamda, şu anda tehlikedeler. Ama yine de beni buraya hapsetmek istiyorsunuz… En az dokuz aylığına. Kendin görüyorsun, başka seçeneğim yok. Senin için önemli olduğunu anlıyorum – bir çocuk, o Yaşlı Kan – ama yapamam. Yapamam.'

Elf bir süre hiçbir şey söylemedi. O kadar yakın sürdü ki dizine dokunuyordu.

'Seçim, dediğim gibi, sana ait. Ancak, bir şey bilmelisin. Senden gizlemek dürüstlük değil. Buradan kaçamazsın, ey Kırlangıç. Dolayısıyla, işbirliği yapmayı reddederseniz, sonsuza kadar burada kalacaksınız ve bir daha ne arkadaşlarınızı ne de dünyanızı göremeyeceksiniz.'

'Bu alçakça bir şantaj!'

"Yine de," diye devam etti, kadının bağırmasına aldırmadan, "istediğimizi kabul edersen, sana zamanın anlamsız olduğunu kanıtlayacağız."

'Anlamıyorum.'

'Zaman burada olduğundan farklı geçiyor. Bize bu iyiliği yaparsan, iyiliğin karşılığını veririz. Burada aramızda kaybedeceğiniz zamanı tekrar kazanmanızı sağlayacağız. Kızılağaç Halkı arasında.'

Hiçbir şey söylemedi, gözlerini Kelpie'nin siyah yelesine dikti. *geciktirmeyi kullan taktik* , diye düşündü. Vesemir'in Kaer Morhen'de söylediği *gibi asın, bir bardak su isteyin. Daha önce ne olabileceğini asla bilemezsin getiriyorlar.*

Elf kadınlardan biri aniden çığlık attı ve ıslık çaldı.

Avallac'h'ın atı kişneyip oracıkta dans etti. Elf onu kontrol altına aldı ve elf kadınlara bir şeyler bağırdı. Ciri, içlerinden birinin eyerinden sarkan deri bir ok kılıfından bir yay çektiğini gördü. Üzengilerde ayağa kalktı ve bir eliyle gözlerini siper etti.

"Sakin ol," dedi Avallac'h sertçe. Ciri nefesini tuttu.

Bazı tek boynuzlu atlar, onlardan yaklaşık iki yüz adım ötede dört nala kırda ilerliyorlardı. Bütün bir sürü, en az otuz baş.

Ciri daha önce tek boynuzlu atlar görmüştü. Bazen, özellikle şafakta, Kırlangıç Kulesi'nin eteğindeki göle gelirlerdi. Yine de onlara yaklaşmasına asla izin vermemişlerdi. Ama hayaletler gibi ortadan kaybolmuştu.

Sürünün lideri, tuhaf, kırmızımsı bir kürkü olan büyük bir aygırdı. Aniden durdu, delici bir şekilde kişnedi ve ayağa kalktı. Ön toynaklarını herhangi bir at için kesinlikle imkansız olacak şekilde havada sallayarak arka toynakları üzerinde tırıs attı.

Ciri, Avallac'h ve üç elf kadınının mırıldanarak koro halinde garip, monoton bir melodi şarkı söylediklerini hayretle fark etti.

Kimsin?

O, başını salladı.

Kimsin? Soru yine kafatasında yankılandı, şakaklarında dövüldü. Elflerin şarkısı aniden bir ton yükseldi. Kızıl tek boynuzlu at kişnedi ve tüm sürü aynı şekilde cevap verdi. Onlar dörtnala uzaklaşırken yer titredi.

Avallac'h ve elf kadınlarının şarkısı sustu. Ciri, Bilen'in alnındaki teri gizlice sildiğini gördü. Elf, onun gördüğünü anlayarak gözünün ucuyla ona baktı.

"Buradaki her şey göründüğü kadar güzel değil," dedi kuru bir sesle. 'Her şey değil.'

'Tek boynuzlu atlardan korkar mısın? Ama onlar akıllı ve arkadaş canlısı.'

Cevap vermedi.

"Elfler ve tek boynuzlu atların birbirlerini sevdiklerini duydum," diye devam etti.

Başını çevirdi.

"Öyleyse kabul et," dedi soğuk bir sesle, "gördüğün bir âşık kavgasıydı."

Başka soru sormadı.

Yeterince kendi endişesi vardı.

Tepelerin tepeleri cromlech ve dolmenlerle süslenmiştir. Onların görüntüsü Ciri'ye, Yennefer'in yanında büyünün ne olduğunu öğrettiği Ellander yakınlarındaki taşı hatırlattı. *Bu çok uzun zaman önceydi* , diye düşündü. *Yaşlar ...*

Elf kadınlardan biri tekrar bağırdı. Ciri onun gösterdiği yere baktı.

İkinci elf kadın, kızıl aygır tarafından yönetilen sürünün geri döndüğünü fark edecek vakti bulamadan bağırdı. Üzengilerde ayağa kalktı.

Karşı taraftan, bir tepenin arkasından başka bir sürü çıktı. Öndeki tek boynuzlu at mavimsi griydi ve benekliydi.

Avallac'h hızla birkaç söz söyledi. Ciri'nin bu kadar zor bulduğu *ellylon* diliydi, ama özellikle elf kadınları birlikte yaylarına uzandıklarından anladı. Avallac'h yüzünü Ciri'ye çevirdi ve kafasında büyüyen bir uğultu hissetti. Bir deniz kabuğu kabuğuna oldukça benzeyen bir vızıltıydı.

kulağa bastırıldığında yayar. Ama çok daha güçlü.

Direnme , diye bir ses duydu. ' *Savaşmayın. Sıçraymalıyım, taşımalıyım sen başka bir yere Ölümcül tehlikedesin* .'

Bir ıslık ve uzun, uzun bir çığlık onlara çok uzaklardan ulaştı. Ve bir an sonra toprak, demir ayaklı toynakların altında titredi.

Tepenin arkasından biniciler çıktı. Bütün bir birlik.

Atlar kapariler giyiyorlardı, biniciler miğferler giyiyorlardı ve omuzlarının etrafındaki pelerinler dörtnala çırpınıyordu. Onların kızıl-amaranth-kızıl rengi, batan güneşin aleviyle aydınlatılan gökyüzündeki bir ateşin parıltısını getirdi.

Bir ıslık ve bir çığlık. Atlılar topluca onlara doğru koştular.

Daha yarım at sürmeden tek boynuzlu atlar gözden kaybolmuşlardı. Arkalarında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldular.

Binicilerin lideri, siyah saçlı bir elf, bir ejderha kadar büyük, koyu renkli bir körfez aygırı üzerinde oturuyordu. Birlikteki tüm atlar gibi, ejderha pullarıyla

işlenmiş bir kaktüsle süslenmişti ve kafasına gerçekten şeytani bir boynuzlu bucranium takmıştı. Tüm elfler gibi, siyah saçlı olan da kırmızının sayısız tonlarındaki pelerininin altına, inanılmaz derecede küçük halkalardan yapılmış bir posta gömleği giymişti, bu sayede vücuduna yünlü bir kumaş gibi sıkıca uyuyordu.

"Avallac'h," dedi selam vererek.

'Eredin.'

'Bana bir iyilik borçlusun. Ben talep ettiğimde geri ödeyeceksin.'

'İstediğinde geri ödeyeceğim.'

Siyah saçlı elf atından indi. Avallac'h da atından indi ve Ciri'ye aynısını yapmasını işaret etti. Tepeyi, iğ ve mersin çiçekli cüce çalılarla kaplı tuhaf şekillere sahip beyaz kayaların arasında yürüdüler.

Ciri onlara baktı. Eşit yükseklikteydiler, yani ikisi de son derece uzundu. Ama Avallac'h'ın yüzü nazikti, siyah saçlı elfin yüzü akla bir yırtıcı kuşu getirdi. *Adil ve siyah* , diye düşündü. *İyi ve kötü. Işık ve karanlık...*

"Zireael, izin ver seni Eredin Bréacc Glas ile tanıştırayım."

'Tanıştığıma memnun oldum.' Elf eğildi ve Ciri yayı geri verdi. Çok zarif değil.

Avallac'h, 'tehlikede olduğumuzu nereden bildin?'

'Hiç bir fikrim yoktu.' Elf Ciri'yi dikkatle inceledi. 'Ovada devriye geziyoruz, çünkü haberler

tek boynuzluların endişeli ve saldırgan hale geldiği ortaya çıktı. Kimse nedenini bilmiyor. Yani, şimdi nedenini biliyorum. Bu onun yüzünden, doğal olarak.'

Avallac'h ne doğruladı ne de yalanladı. Bu sırada Ciri, siyah saçlı elfin bakışlarına kibirli bir ifadeyle karşılık verdi. Bir an birbirlerine baktılar, ikisi de ilk gözlerini kaçıran olmak istemiyordu.

"Demek bu sözde Yaşlı Kanı," dedi elf. 'Aen Hen Ichaer. Shiadhal ve Lara Dorren'in mirası mı? İnsan buna inanmaya meyilli değil. Çünkü o sadece genç bir Dh'oine. Bir insan dişi.

Avallac'h hiçbir şey söylemedi. Yüzü hareketsiz ve kayıtsızdı.

"Sanırım yanılmıyorsun," diye devam etti siyah saçlı elf. Söylentiye göre senin için asla hata yapma. Bu yaratığın derinliklerinde Lara geni gizlidir. Evet, ona daha yakından bakıldığında, gencin soyuna tanıklık eden bazı özellikler görülebilir. Gerçekten de gözlerinde Lara Dorren'ı akla getiren bir şey var. Değil mi, Avallac'h? Sen değilsen kim yargılamaya daha yetkilidir?'

Avallac'h bu sefer de konuşmadı. Ama Ciri onun solgun yüzünde hafif bir kızarma fark etti. Çok şaşırmıştı. Ve düşündü.

"Özetlemek gerekirse -" siyah saçlı elf yüzünü buruşturdu "- bu küçük Dh'oine dişisinde değerli, güzel bir şey var. Anladim. Ve bir kompost yığını içinde bir altın külçesi gördüğüm izlenimine sahibim.'

Ciri'nin gözleri öfkeyle parladı. Avallac'h yavaşça başını çevirdi.

"İnsan gibi konuşuyorsun Eredin," dedi yavaşça.

Eredin Bréacc Glas bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Ciri daha önce de böyle dişler görmüştü: çok beyaz, çok küçük ve çok insanlık dışı, bir zar kadar düz ve köpek dişleri yoktu. Kaedwen gözetleme kulesinin avlusunda üst üste yatan ölü elflerde buna benzer dişler görmüştü. Iskra'da böyle dişlere bayılmıştı. Ama Iskra'nın gülümsemesindeki dişler güzel görünüyordu, Eredin'de ise korkunçtu.

"Bu kız," dedi, "bakışlarıyla beni öldürmeye çalışan, onun burada olmasının nedenini zaten biliyor mu?"

'Aslında.'

'Ve işbirliği yapmaya hazır mı?'

'Tam olarak değil.'

"Tam olarak değil," diye tekrarladı. 'Hah, bu iyi değil. Çünkü işbirliğinin doğası eksiksiz olmasını gerektirir. Tam olmaktan daha azsa, bu mümkün değildir. Ve Tir ná Lia'dan yarım günlük bir yolculukla ayrıldığımız için, nerede durduğumuzu bilmeye değer.'

'Neden sabırsız olalım?' Avallac'h dudaklarını hafifçe büzdü. "Aceleyle ne kazanabiliriz?"

'Sonsuzluk.' Eredin Bréacc Glas ciddileşti. Yeşil gözlerinde kısaca bir şey parladı. Ama bu senin uzmanlık alanın, Avallac'h. Uzmanlığınız ve sorumluluğunuz.'

'Sen konuştun.'

'Gerçekten var. Şimdi beni bağışlayın ama görev sizi çağırıyor. Güvenliğiniz için size bir eskort bırakacağım. Bu tepede gecelemenizi tavsiye ederim. Yarın şafakta yola çıkarsan, doğru zamanda Tir ná Lia'da olacaksın. *Başarısız* . Aha, bir şey daha.'

Eğildi, kırıldı ve sonra çiçekli bir mersin dalını kopardı. Onu yüzüne yaklaştırdı, sonra da Ciri'ye verdi.

"Özür dilerim," dedi kısaca, "aceleci sözler için. *Va faill, luned* .'

Çabucak uzaklaştı ve bir an sonra tüm birlik ile birlikte atını sürerken toprak toynaklarının altında titredi.

"Sakın bana," diye homurdandı, "yapmam gerekeceğini... Bu o olduğunu... Eğer oysa, asla, asla söylemeyeceğim."

'Hayır,' Avallac'h onu yavaşça düzeltti. 'O değil. Sakin ol.'

Ciri mersini yüzüne yaklaştırdı. Onu ele geçiren heyecan ve büyülenmeyi görmemesi için.

'Sakinim.'

Bozkırın kuru devedikeni ve fundalarının yerini yemyeşil çimenler ve nemli eğrelti otları aldı. Bataklık zemin sarı ve mordu, düğünçiçekleri ve acı baklalar vardı. Çok geçmeden, berrak olmasına rağmen kahverengi bir tonu olan bir nehir gördüler. Turba kokuyordu.

Avallac'h pipolarında çeşitli cıvıl cıvıl ezgiler çalıyordu. Ciri, somurtkan, yoğun bir şekilde düşünüyordu.

Sonunda, 'Kim' dedi, 'senin için bu kadar önemli olan çocuğun babası mı olacak? Ya da belki hiç önemi yok?'

'Bu önemli. Kararını verdiğini anlamalı mıyım?'

'Hayır, değilsin. Ben sadece belirli konuları açıklığa kavuşturuyorum.'

'Yardımcı olabilir miyim? Ne bilmek istiyorsun?'

Ne olduğunu çok iyi biliyorsun.

Bir süre sessizce yollarına devam ettiler. Ciri nehirde zarif bir şekilde yüzen bazı kuğular gördü.

'Çocuğun babası,' Avallac'h sakince konuştu ve 'olacak

Auberon Muircetach. Auberon Muircetach bizim… Nasıl dersiniz… En yüksek liderimiz mi?'

'Kral? Tüm Aen Seidhe'lerin kralı mı?'

'Aen Seidhe, Tepelerin İnsanları, dünyanızın elfleridir. Biz Kızılağaç Halkı Aen Elle'yiz. Ve Auberon Muircetach gerçekten de bizim kralımız.'

Kızılağaç Kral mı?

'Ona böyle denilebilir.'

Sessizce yollarına devam ettiler. Çok sıcaktı.

'Avallac'h.'

'Evet.

'Kabul edersem, daha sonra… Daha sonra… özgür olacak mıyım?'

"Özgür olacaksın ve istediğin yere gidebilirsin. Kalmaya karar vermediğini varsayarsak. Çocukla.'

Küçümsemeyle homurdandı ama hiçbir şey söylemedi.

'Yani karar verdin mi?' O sordu.

'Geldiğimizde karar vereceğim.'

'Vardık.'

Ciri, yeşil perdeler gibi suya doğru sarkan salkım söğütlerin arkasından sarayları gördü. Hayatı boyunca onlar gibi bir şey görmemişti. Saraylar mermer ve kaymaktaşından yapılmış olmalarına rağmen kırılgan çardaklar gibiydiler. Sanki bina değil de binaların hayaletleriymiş gibi çok narin, hafif ve havadar görünüyorlardı. Ciri her an rüzgarın eseceğini ve küçük sarayların nehirden yükselen sisle birlikte yok olacağını bekliyordu. Ama rüzgar estiğinde, sis kaybolduğunda, söğüt dalları hareket ettiğinde ve nehirde dalgalanmalar göründüğünde, küçük saraylar kaybolmadı ve yok olmaya hiç niyetleri yoktu. Sadece güzellikte kazandılar.

Ciri, küçük teraslara, sudan sarkan nilüferleri andıran küçük kulelere, nehrin yukarısında sarmaşıktan yapılmış asma köprülere, merdivenlere, basamaklara, korkuluklara, pasajlara, revaklara, avluya hayranlıkla baktı. peristillerde, uzun ve kısa sütunlarda, irili ufaklı kubbelerde, kuşkonmaz mızraklarını andıran narin tepe ve kulelerde.

"Tir ná Lia," dedi Avallac'h yumuşak bir sesle.

Yaklaştıkça, yerin güzelliği onu daha güçlü bir şekilde kalbinden yakaladı, boğazını daha güçlü bir şekilde sıktı, gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşturdu. Ciri çeşmelere, mozaiklere ve pişmiş topraklara, heykellere ve anıtlara baktı. Amacını kavrayamadığı dantelli yapılarda. Ve inşaatlarda hiçbir amaca hizmet etmediğinden emindi.

Estetik ve uyumun yanında.

"Tir ná Lia," diye tekrarladı Avallac'h. 'Hiç böyle bir şey gördünüz mü?'

'Sahibim.' Boğazındaki baskıyı hissetti. 'Bir keresinde böyle bir şey görmüştüm.

Shaerrawedd'de.

Şimdi uzun bir süre hiçbir şey söylememe sırası elfteydi.

Nehrin üzerinden, o kadar kırılgan görünüyordu ki, Kelpie üzerine adım atacak kadar cesur olmadan önce uzun bir süre dans edip homurdandı.

Telaşlı ve gergin olmasına rağmen, Ciri hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için dikkatle etrafına baktı, masal şehri Tir ná Lia'nın sunduğu hiçbir manzara

yoktu. İlk olarak, sadece merak tarafından tüketildi ve ikinci olarak, kaçmayı düşünmeyi bırakamadı ve bu yüzden bir fırsat için dikkatli bir şekilde dışarı baktı.

Küçük köprüler ve teraslarda, caddelerde ve peristillerde, balkonlarda ve revaklarda yürüyen dar yelekler ve yaprak şeklinde motiflerle işlenmiş kısa pelerinler içinde uzun saçlı elfleri gördü. Tüllü elbiseler içinde ya da erkek kostümüne benzeyen giysiler içinde, kuaförlü ve kışkırtıcı makyajlı elf kadınları gördü.

Eredin Bréacc Glas onları saraylardan birinin revakı dışında karşıladı. Onun sert emriyle, küçük, gri giyimli elfler hızla ve sessizce atlarının icabına baktılar. Ciri biraz hayretle baktı. Avallac'h, Eredin ve daha önce tanıştığı diğer tüm elfler son derece uzun boyluydu. Gözlerinin içine bakmak için boynunu kaldırması gerekti. Küçük gri elfler ondan çok daha kısaydı. *Farklı bir ırk* , diye düşündü. *Bir hizmetçi ırkı. Burada bile, bu peri masalında dünya, boşta kalanlar için işi yapacak biri olmalı* .

Saraya girdiler. Ciri nefesini tuttu. O, saraylarda yetiştirilmiş, asil kandan bir infantaydı. Ama böyle mermer ve malakit, alçı, döşeme, mozaik, ayna ve şamdan hiç görmemişti. Yolculuğundan sonra o göz kamaştırıcı iç mekanda kendini rahatsız, garip, yersiz, tozlu, terli ve yıkanmamış hissetti.

Avallac'h, tam tersi, hiç endişeli değildi. Tozun aynanın üzerine çöktüğü gerçeğini görmezden gelerek, pantolonunu ve çizmelerini bir eldivenle sildi. Sonra eldivenlerini önünde eğilerek selam veren gri elf kadına görkemli bir şekilde fırlattı.

'Auberon?' diye kısaca sordu. 'Bekliyor mu?'

Erdin gülümsedi.

'Evet. Çok acelesi var. Kırlangıç'ın kendisine gitmesini istedi.

*

hemen, bir an gecikmeden. Onu vazgeçirdim.

Avallac'h kaşlarını kaldırdı.

"Zireael," diye açıkladı Eredin çok sakin bir şekilde, "kralın yanına kaygısız, yüksüz, dinlenmiş, sakin ve iyi bir ruh hali içinde gitmeli. Bir banyo, yeni bir

kıyafet, saç modeli ve makyaj, iyi bir ruh hali sağlayacaktır. Auberon muhtemelen o kadar uzun süre dayanabilecektir, sanırım.'

Ciri derin bir iç çekti ve elfe baktı. Ne kadar nazik göründüğüne kesinlikle şaşırmıştı. Eredin dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

"Yalnızca bir şey çekincelerimi uyandırıyor," dedi. "Ve bu Kırlangıç'ımızın gözlerindeki aquiline parıltısı. Kırlangıç'ımız, kafeste delik arayan bir kahin gibi gözlerini sağa sola savuruyor. Görüyorum ki Kırlangıç, koşulsuz teslim olmaktan hâlâ çok uzak.'

Avallac'h yorum yapmadı. Doğal olarak Ciri de yapmadı.

'Şaşırmadım' diye devam etti Eredin. "Başka türlü olamaz çünkü bu Shiadhal ve Lara Dorren'in kanı. Ama beni çok iyi dinle, Zireael.

Buradan kaçış yok. Bariyerin Büyüsü Geas Garadh'ı kırmanın imkanı yok.'

Ciri'nin bakışları, test edene kadar inanmayacağını açıkça söylüyordu.

"Bir mucize eseri Bariyeri zorlasan bile..." Eredin gözlerini ondan ayırmadı "- o zaman bil ki bu senin sonun anlamına gelecek. Bu dünya sadece güzel görünüyor. Ama özellikle tecrübesizler için ölüm getirir. Sihir bile tek boynuzun dikeninden çıkan yarayı iyileştiremez.

Bir yorum beklemeden, "Şunu da bilin," diye devam etti, "çılgın yeteneğinizin size hiçbir faydası olmayacak. Sıçramayı başaramayacaksın, o yüzden deneme bile. Ve başarmış olsanız bile, şunu bilin ki benim Dearg Ruadhri'm, Kırmızı Süvarilerim, zaman ve yerlerin uçurumunda bile size yetişebilir.'

Ne hakkında konuştuğunu tam olarak anlamadı. Ama Avallac'h'ın aniden somurtması ve kaşlarının çatması, Eredin'in konuşmasından açıkça mutsuz olması onu şaşırttı. Sanki Eredin çok fazla şey söylemiş gibi.

'Bırak gidelim' dedi. "Bu taraftan gel, Zireael. Seni bayanlara teslim edeceğiz. Güzel görünmek senin için gerekli. İlk izlenim çok önemlidir.'

Kalbi göğsünde çarpıyor, şakaklarında kan zonkluyor, elleri biraz titriyordu. Yumruklarını sıkarak onları kontrol altına aldı. Derin nefeslerin yardımıyla kendini sakinleştirdi. onu gevşetti

omuzlarını ve boynunu hareket ettirdi, sinirden kaskatı kesildi.

Büyük aynada kendini bir kez daha gözlemledi. Manzara onu özellikle memnun etmedi. Banyodan hala nemli olan saçları, yara izini en azından kısmen gizleyecek şekilde kesilmiş ve taranmıştı. Makyajı gözlerini ve ağzını güzel bir şekilde vurguluyordu, gümüş grisi etek uyluğunun yarısına kadar yarılıyordu ve şeffaf inci krep bluzlu siyah yelek çok şık görünüyordu. Boynundaki ipek eşarp her şeyi çekici bir şekilde vurguluyordu.

Ciri atkıyı düzeltip düzeltti, sonra bacaklarının arasına uzandı ve gerekeni düzeltti. Ve eteğinin altında gerçekten sansasyonel şeyler vardı - tüy gibi narin külotlar ve inanılmaz bir şekilde jartiyer olmadan neredeyse külota ulaşan çoraplar.

Kola uzandı. Sanki kulp değil de uyuyan bir kobraymış gibi tereddütle.

Spet! Elf dilinde istemsizce düşündü, *erkeklere karşı savaştım kılıçlarla. Bir adamla anlaşacağım...*

Gözlerini kapattı ve içini çekti. Ve odaya girdi.

İçeride kimse yoktu. Malakit masanın üzerinde bir kitap ve bir sürahi duruyordu.

Ağır perdeler ve çiçekli goblenlerle örtülü duvarlarda garip kabartmalar vardı. Bir köşede bir heykel duruyordu. Başka bir sayvanlı yatakta.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı. Yutkundu.

Bir gözünün kenarında bir hareket gördü. Odada değil. Terasta.

Orada oturuyordu, yarı profilde ona doğru döndü.

Ciri, elfler arasında her şeyin alışık olduğundan farklı göründüğünün artık biraz farkında olsa da, hafif bir şok yaşadı. Tanrı bilir neden kral hakkında konuşulduğunda, neredeyse bir zamanlar gelini olduğu Verdenli Ervyll'i aklından geçirmişti. O kralı düşününce, yağ ruloları tarafından hareketsiz hale getirilmiş, nefesi soğan ve bira kokan, kırmızı bir burnu ve dağınık bir sakalın üzerinde görünen kan çanağı gözleri olan iri bir adam gördü. Karaciğer lekeleriyle dolu şişmiş ellerinde bir asa ve küre tutuyordu.

Ama terasın korkuluklarında bambaşka bir kral oturuyordu.

Çok zayıftı ve çok uzun olduğu da belliydi. Saçları onunki kadar kül rengiydi, kar beyazı çizgilerle taranmıştı, uzundu ve omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Siyah kadife bir yelek giymişti. Bacağına kadar uzanan sayısız tokası olan tipik elf çizmeleri giyiyordu. Elleri ince ve beyazdı, uzun parmakları vardı.

Baloncukları üflemekle meşguldü. Küçük bir kase sabunlu su ve

içinden üflediği saman. Yanardöner, gökkuşağı kabarcıkları nehre doğru yüzdü.

Boğazını nazikçe temizledi.

Kral Kızılağaç başını çevirdi. Ciri iç çekişini bastıramadı. Gözleri olağanüstüydü. Erimiş kurşun kadar parlak, dipsiz. Ve hayal edilemez bir hüzünle dolu.

Yutkun, dedi. 'Zireael. Gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.'

Ne diyeceğini bilemeden yutkundu. Auberon Muircetach pipeti dudaklarına götürdü ve uzaya başka bir baloncuk gönderdi.

Parmaklarını titretmelerini engellemek için parmaklarını kilitledi, parmaklarını çıtlattı. Sonra sinirle saçlarını taradı. Elf görünüşe göre sadece baloncuklara dikkat ediyordu.

'Endişeli misin?'

Hayır, dedi kibirli bir şekilde yalan söyledi. 'Değilim.'

'Bir yere acele mi ediyorsun?'

"Gerçekten öyleyim."

Sesine biraz fazla kayıtsızlık katmış olmalı ve terbiyenin sınırında dengede olduğunu hissetmiş olmalı. Ama elf dikkat etmiyordu.

Pipetin ucundan büyük bir baloncuk üfledi ve sallayarak onu salatalığa benzetti. El işine uzun süre hayran kaldı.

'Nereye varmak için bu kadar aceleniz olduğunu sorsam sıkıntı olur muyum?'

'Ev!' diye çıkıştı ama hemen kendini düzelterek sakin bir ses tonuyla ekledi.

"Benim dünyama."

'Neye?'

'Benim dünyama!'

'Ah. Beni affet. "Benim tuhaflığım" dediğine yemin edebilirdim. Ve gerçekten çok şaşırdım. Dilimizi harika konuşuyorsun, ama yine de telaffuz ve aksan üzerinde çalışabilirsin.'

'Aksanım önemli mi? Sonuçta, konuşma için bana ihtiyacın yok.'

'Mükemmellik için çabalamamızı hiçbir şey durdurmamalı.'

Pipetin ucunda başka bir baloncuk belirdi. Ayrıldığında sürüklendi ve bir söğüt dalına dokunduğunda patladı. Ciri nefesini tuttu.

Auberon Muircetach bir an sonra, "Demek kendi dünyanıza dönmek için aceleniz var," dedi. 'Sizinkine! Gerçekten de, siz insanlar alçakgönüllülükle fazla kutsanmıyorsunuz.'

Pipeti kaseye daldırdı ve görünüşte dikkatsiz bir darbe ile kendisini bir gökkuşağı baloncukları sürüsü içinde çevreledi.

'İnsanlar' dedi. "Mızrak tarafındaki kıllı atınız dünyada tavuktan çok daha sonra ortaya çıktı. Ve dünyaya hak iddia eden tavukları hiç duymadım... Neden küçük bir maymun gibi yerinde kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır? Söylediklerim ilgini çekmeli. Sonuçta, bu tarih. Dur tahmin edeyim. Tarih sizi ilgilendirmiyor ve canınızı sıkıyor.'

Büyük bir yanardöner kabarcık nehre doğru yüzdü. Ciri dudağını ısırarak hiçbir şey söylemedi.

Elf, karışımı samanla karıştırarak, "Kıllı atınız," diye devam etti.

"zıt başparmağını ve ilkel zekasını nasıl kullanacağını çabucak öğrendi.

Onların yardımıyla, genellikle eğlenceli olduğu kadar üzücü de olan çeşitli şeyler yaptı.

Yani atanızın yaptığı şeyler acıklı olmasaydı, eğlenceli olurdu demek istedim.'

Başka bir baloncuk ve hemen ardından bir saniye ve bir üçüncü.

"Biz, Aen Elle, atanızın nasıl bir aptallık yaptığıyla pek ilgilenmiyorduk. Biz, kuzenlerimiz Aen Seidhe'nin aksine o dünyayı uzun zaman önce terk ettik. Başka, daha ilginç bir evren seçtik. Çünkü o zaman –söylediklerime şaşıracaksınız– kişi dünyalar arasında oldukça özgürce hareket edebilir. Biraz yetenek ve beceri ile, doğal olarak. Tüm şüphelerin ötesinde, aklımdan geçeni anlıyorsun.'

Ciri meraktan ölüyordu ama elfin onunla biraz dalga geçtiğinin farkında olarak inatla sessiz kaldı. Görevini daha da kolaylaştırmak istemiyordu.

Auberon Muircetach gülümsedi ve arkasını döndü. Altın bir kolye takmıştı, *Kadim Konuşma'da torc'h denilen bir makam rozeti vardı* .

' *Mire* , *sarhoş* .'

Yavaşça üfledi, samanı çevik bir şekilde hareket ettirdi. Daha önce olduğu gibi büyük bir baloncuk yerine, birkaç tanesi uçtan sarktı.

"Bir baloncuğun yanında bir baloncuk ve bir diğerinin yanında bir balon," diye mırıldandı. 'Oh, işte böyleydi, böyleydi... Eskiden kendimize derdik, ne fark eder, burada biraz zaman geçireceğiz, biraz da orada, peki ya Dh'oine onlarla birlikte dünyalarını da yok etmekte ısrar ederse? kendileri? Başka bir yere gideceğiz… Başka bir balona…'

Ciri başını salladı ve yanan bakışları altında dudaklarını yaladı. Elf tekrar gülümsedi, baloncukları salladı, bir kez daha üfledi, bu sefer pipetin ucunda birbirine bağlanan sayısız küçük baloncuktan tek bir büyük demet yarattı.

'Birleşim geldi -' elf samanı kaldırdı, baloncuklarla asılıydı '- ve daha da fazla dünya yaratıldı. Ama kapı kapalı. Bir avuç seçilmiş kişi dışında herkese kapalı. Ve zaman geçiyor. kapı öyle olmalı

*

açıldı. Acilen. Bu zorunlu. Bu kelimeyi anlıyor musun?'

'Aptal değilim.'

'Hayır, değilsin.' Başını çevirdi. 'Sen olamazsın. Çünkü sen Kadim Kan'dan Aen Hen Ichaer'sin. Yaklaş.'

Elini ona doğru uzattığında istemsizce dişlerini sıktı. Ama önce koluna sonra da eline dokundu. Hoş bir karıncalanma hissetti. Olağanüstü gözlerine bakmaya cesaret etti.

"Söylediklerinde inanmadım," diye fısıldadı. 'Ama gerçek bu. Shiadhal'ın gözlerine sahipsin. Lara'nın gözleri. Bakışlarını indirdi. Kendini güvensiz ve aptal hissediyordu.

Kızılağaç Kral dirseğini korkuluğa dayadı ve çenesini de eline dayadı.

Uzun bir süre sadece nehirde yüzen kuğularla ilgileniyor gibiydi.

Geldiğiniz için teşekkürler, dedi sonunda, başını çevirmeden. "Ve şimdi git ve beni rahat bırak."

Avallac'h'ı nehir kenarındaki terasta saman rengi saçlı muhteşem bir elf kadının eşliğinde tekneye binerken buldu. Elf-kadının göz kapaklarında ve şakaklarında fıstık rengi ruj ve altın parıltılı benekler vardı.

Avallac'h onu bir el hareketiyle durdurduğunda Ciri arkasını dönüp uzaklaşmak üzereydi. Ve onu bir başkasıyla tekneye davet etti. Ciri tereddüt etti. Tanıkların önünde konuşmak istemedi. Avallac'h elf kadına çabucak bir şeyler söyledi ve onu öptü. Elf kadın omuz silkti ve gitti. Ciri'ye onun hakkında ne düşündüğünü gözleriyle göstermek için yalnızca bir kez döndü.

Avallac'h, pruvaya en yakın sıraya oturduğunda, "Mümkünse yorum yapmaktan kaçının," dedi. O da oturdu, pipolarını çıkardı ve oynadı, tekneye hiç aldırış etmeden. Ciri endişeyle etrafına bakındı, ancak tekne akıntının ortasında mükemmel bir şekilde ilerliyordu, suya uzanan basamaklara, sütunlara ve sütunlara doğru bir inç bile sapmıyordu. Garip bir tekneydi. Ciri, su üzerinde yüzebilen her şeyi uzun süre incelediği Skellige'de bile böylesini hiç görmemişti. Anahtar şeklinde oyulmuş çok yüksek, ince bir pruvaya sahipti. Çok uzun, çok dar ve çok dengesizdi. Gerçekten de, ancak bir elf böyle bir yerde oturup yeke ya da kürek tutmak yerine pipolarını çalabilirdi.

Avallac'h oynamayı bıraktı.

'Seni ne rahatsız ediyor?'

Onu duydu, garip bir gülümsemeyle onu izledi.

"Üzgünsün," diye sormak yerine söyledi. 'Üzgün, hayal kırıklığına uğramış, ama hepsinden öte öfkeli.'

'Hiç de bile! Değilim!'

Ve olmamalısın. Elf ciddileşti. "Auberon sana doğuştan Aen Elle gibi saygıyla davrandı. Unutma, biz Kızılağaç Halkı asla acele etmeyiz.

Zamanımız var.'

"Bana oldukça farklı bir şey söyledi."

Sana ne söylediğini biliyorum.

"Ve tüm bunlar ne hakkında, bunu da biliyor musun?"

'Aslında.'

Zaten çok şey öğrenmişti. İç geçirerek değil, hatta bir göz kırparak bile, sabırsızlığını ya da öfkesini ele vermedi, bir kez daha pipoları ağzına götürüp çaldığında. Melodik, özlemle. Uzun zamandır.

Kayık süzülerek ilerledi ve Ciri başlarının üzerinden geçen köprüleri saydı.

Dördüncü köprünün hemen ardından, "Elimizde," dedi, "dünyanızın yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu varsaymak için ciddi gerekçelerden daha fazlası var. Muazzam ölçekte bir iklimsel felaketle. Bir bilgin olarak, Ithlinne'in Kehaneti olan Aen Ithlinne Speath ile kesinlikle karşılaşmışsınızdır. Kehanette Beyaz Dondan söz edilir.

Bize göre geniş buzullaşma ile ilgilidir. Ve öyle olduğu için, dünyanızın topraklarının yüzde doksanı kuzey yarım kürede olduğundan, bu buzullaşma çoğu canlının varlığını tehlikeye atabilir. Sadece soğuktan ölecekler. Hayatta kalanlar barbarlığa düşecekler, yiyecek için amansız savaşlarda birbirlerini yok edecekler ya da açlıktan deliye dönen yırtıcıların avı olacaklar. Kehanetin metnini hatırlayın: Aşağılama Zamanı, Savaş Baltası Zamanı, Kurt Kar Fırtınası Zamanı.'

Ciri tekrar çalmaya başlayacağından korktuğu için sözünü kesmedi.

"Bizim için çok önemli olan çocuk," diye devam etti Avallac'h, borularla oynayarak, "bizim tarafımızdan özel olarak oluşturulmuş olan Lara Dorren

geninin soyundan ve taşıyıcısı, o dünyanın sakinlerini kurtarabilir. Lara'nın soyundan gelenlerin -ve tabii ki sizin içinizden- biz Bilenlerin sahip olduklarından bin kat daha güçlü yeteneklere sahip olacağına inanmak için sebeplerimiz var. Ve ilkel biçimde sahip olduğunuz. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?'

Ciri, Elder Speech'te bu tür retorik aygıtların, görünüşe göre sorular olsa da, sadece talep etmediğini, aynı zamanda oldukça basit bir şekilde sormadığını öğrenmişti.

brook, bir yanıt.

'Kısacası,' diye devam etti Avallac'h, 'dünyalar arasında yalnızca kişinin kendisini değil, kişinin kendi -aslında- önemsiz kişisini aktarma olasılığıyla ilgilidir. Herkesin geçeceği büyük ve kalıcı Geçit olan Ard Gaeth'in açılmasıyla ilgilidir. Bağlaçtan önce başardık ve şimdi başarmak istiyoruz. Orada yaşayan Aen Seidhe'yi ölmekte olan dünyadan tahliye edeceğiz. Yardım etmeyi borçlu olduğumuz kardeşlerimiz. Hiçbir şeyden vazgeçtiğimiz düşüncesiyle yaşayamazdık. Ve tehlikede olan herkesi kurtaracağız, o dünyadan tahliye edeceğiz. Herkes, Zireael.

İnsanlar da.

'Gerçekten?' Tutamadı. "Dh'oine de mi?"

'Dh'oine de. Şimdi kendin için ne kadar önemli olduğunu, ne kadarının sana bağlı olduğunu görüyorsun. Sabırlı olmak senin için ne kadar önemli. Bu akşam Auberon'a gidip bütün gece orada kalman senin için ne kadar önemli.

İnanın bana, davranışları bir düşmanlık göstergesi değildi. Bunun senin için kolay bir mesele olmadığını biliyor, aşırı aceleci davranarak seni incitebilir ve cesaretini kırabilir. Çok şey biliyor, Ey Kırlangıç. Fark ettiğinden şüphem yok.'

'Yaptım,' diye çıkıştı. "Ayrıca akıntının bizi Tir ná Lia'dan oldukça uzağa taşıdığını fark ettim. Kürekleri alma zamanı. Aslına bakarsanız, burada göremiyorum.

'Çünkü hiç yok.' Avallac'h kolunu kaldırdı, elini büktü ve parmaklarını şıklattı. Tekne durdu. Yerinde bir süre dinlendikten sonra akıntıya karşı hareket etmeye başladı.

Elf daha rahat etti, pipolarını dudaklarına götürdü ve kendini tamamen müziğine verdi.

Akşam, Kızılağaç Kral onu akşam yemeğine davet etti. İpek hışırdayarak içeri girdiğinde, bir el hareketiyle onu masaya davet etti. Hizmetçiler yoktu.

Ona kendisi hizmet etti.

Akşam yemeği bir düzineden fazla sebze türünden oluşuyordu. Haşlanmış ve bir sosta kaynatılmış mantarlar vardı. Ciri de daha önce onlar gibi mantar yememişti. Bazıları narin yapraklar kadar beyaz ve inceydi, tadı narin ve yumuşaktı, diğerleri ise kahverengi ve siyah, etli ve aromalıydı.

Auberon, roze şarap konusunda da cömert davrandı. Görünüşe göre hafif, kafasına gitti, onu rahatlattı ve dilini gevşetti. olduğunu bildiği bir sonraki şey

ona asla düşünmeyeceğini söylediği şeyleri.

Dinledi. Sabırla. Ve sonra aniden neden orada olduğunu hatırladığında. Karamsar döndü ve sustu.

'Anladığım kadarıyla-' ona yeşilimsi ve elmalı turta kokulu oldukça yeni mantarlar servis etti '- kaderin seni bu Geralt'a bağladığını mı düşünüyorsun?'

Kesinlikle öyle. Artık çok sayıda ruj lekesi ile işaretlenmiş bir fincan kaldırdı. 'Kader. O, yani Geralt, kaderle bana bağlı ve ben de ona bağlıyım.

Kaderlerimiz birleşti. O yüzden buradan gitsem daha iyi olacak.

Derhal. Anlıyor musun?'

'Tam olarak olmadığımı itiraf ediyorum.'

'Kader!' Bir yudum aldı. Yoluna çıkmamanın daha iyi olduğu bir güç.

O yüzden düşünüyorum ki... Hayır, hayır teşekkürler, bana daha fazla hizmet etme, lütfen, çok yedim sanırım patlayacağım.'

Düşünmekten bahsettin.

"Beni buraya çekmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Ve beni buna zorla… Ne demek istediğimi anladın. Buradan uzaklaşmalı ve ona yardım etmek için acele etmeliyim... Çünkü bu benim kaderim..."

Kader, diye araya girdi bardağını kaldırarak. 'Kader. Kaçınılmaz olan bir şey. Pratik olarak sınırsız sayıda öngörülemeyen olayın aynı sonuçla bitmesi gerektiği ve başka bir sonuçla sonuçlanmaması gerektiği anlamına gelen bir mekanizma. Bu doğru mu?'

'Kesinlikle!'

'Öyleyse nereye ve nereye gitmek istiyorsun? Şarabını iç, anın tadını çıkar, hayattan zevk al. Eğer kaçınılmazsa, olacak olan gelecektir.'

'Cehennem gibi. O kadar kolay değil.'

'Kendinle çelişiyorsun.'

'Hayır, değilim.'

'Çeliştiğinizle çelişiyorsunuz ve bu bir kısır döngü.'

'Numara!' Başını salladı. 'Oturup hiçbir şey yapamazsınız! Hiçbir şey kendiliğinden gelmez!'

'Sofistlik.'

'Düşünmeden zaman kaybedemezsiniz! Doğru anı gözden kaçırabilirsin

… O tek doğru, eşsiz an. Çünkü zaman kendini asla tekrar etmez.'

'Bana izin ver.' Ayağa kalktı. Şuraya bak.

Gösterdiği duvarda devasa, pullu bir yılanı tasvir eden çıkıntılı bir kabartma vardı. Sekiz şeklinde kıvrılmış sürüngen, büyük dişlerini kendi kuyruğuna geçiriyordu. Ciri bir zamanlar buna benzer bir şey görmüştü ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

"İşte," dedi elf. 'Eski yılan Ouroboros. Ouroboros sonsuzluğu sembolize eder ve kendisi ebedidir. Ebedi gidiş ve ebedi dönüş budur. Başlangıcı ve sonu olmayan bir şeydir.

'Zaman eski Ouroboros gibidir. Zaman, uçup giden anlar, bir kum saatinin içinden geçen kum taneleridir. Zaman, kolayca ölçmeye çalıştığımız anlar ve olaylardır. Ancak kadim Ouroboros bize her an, her an, her olayda geçmişin, şimdinin ve geleceğin saklı olduğunu hatırlatır.

Sonsuzluk her an gizlidir. Her gidiş bir dönüş, her veda bir selam, her dönüş bir ayrılıktır. Her şey aynı anda bir başlangıç ve bir sondur.

"Ve sen de," dedi ona hiç bakmadan, "hem başlangıç hem de sonsunuz. Ve kaderi tartıştığımız için, bunun kesinlikle *sizin* kaderiniz olduğunu bilin. Başlangıç ve son olmak. Anlıyor musun?'

Bir an tereddüt etti. Ama parlayan gözleri onu cevap vermeye zorladı.

'Yaparım.'

Soyun.

O kadar rahat, o kadar kayıtsızca söyledi ki, kız neredeyse öfkeyle bağırdı. Bunun yerine titreyen elleriyle yeleğini çözmeye başladı.

Parmakları itaatsizdi; kancalar ve gözler, küçük düğmeler ve kurdeleler garip ve sıkı. Ciri elinden geldiğince acele etmesine ve her şeyi olabildiğince çabuk halletmek istemesine rağmen soyunma işi sinir bozucu derecede uzun sürdü. Ama elf acelesi varmış gibi bir izlenim vermedi. Sanki gerçekten sonsuzluğun tamamı emrindeymiş gibi.

Kim bilir , diye düşündü, *belki de vardır?*

Şimdi, tamamen soyunmuş halde, ayaklarını yerden keserek ayaklarını yere serdi. Bunu fark etti ve tek kelime etmeden yatağı işaret etti.

Nevresimler vizondan yapılmıştır. Büyük çarşaflara dikilmiş vizon postlarından.

Harika yumuşak, sıcak ve hoş bir gıdıklama.

Çizmelerinde bile tamamen giyinmiş bir şekilde onun yanına uzandı. Ona dokunduğunda, istemsizce gerildi, kendine biraz kızdı, çünkü gururlu ve kayıtsız davranmaya karar vermişti. İstese de istemese de dişleri takırdıyordu. Ancak dokunuşu onu heyecanlandırdı ve parmakları ona öğretti ve emretti. Onu yönlendirdim. Önerileri o kadar iyi anlamaya başladı ki, neredeyse onları

bekliyordu, gözlerini kapadı ve bunun Mistle olduğunu hayal etti. Ama yapamadı. Çünkü Mistle'dan çok farklıydı.

Eliyle talimat verdi. O itaat etti. İsteyerek. Acilen.

Hiç acele etmedi. Onu ipek gibi okşamalarının altında yumuşattı

kurdele. Onu ağlattı. Dudaklarını ısırmasını sağladı. Tüm vücudunu ani, şok edici bir spazmla sarstı.

O zaman yaptığı şey, hiç beklemiyordu.

Ayağa kalktı ve uzaklaştı. Onu uyandırarak, nefes nefese ve titreyerek bıraktı.

Arkasına bile bakmadı.

Kan, Ciri'nin yüzüne ve şakaklarına çarptı. Vizon çarşafların üzerine bir top gibi kıvrıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Öfke, utanç ve aşağılanmadan.

Sabah, Avallac'h'ı sarayın arkasındaki peristilde, bir heykel bulvarı arasında buldu. Heykeller -en tuhaf biçimde- elf çocukları tasvir ediyordu. Çeşitli - çoğunlukla eğlenceli- pozlarda. Avallac'h'ın yanında duran kişi özellikle ilginçti: yüzü öfkeyle çarpılmış, yumrukları sıkılmış, tek ayak üzerinde duran genç bir elfi tasvir ediyordu.

Ciri uzun süre bakışlarını ondan alamadı ve karnında hafif bir ağrı hissetti. Sadece Avallac'h tarafından teşvik edildiğinde ona her şeyi anlattı. Genel anlamda ve kekemelik.

Bitirdikten sonra Avallac'h ciddi bir şekilde, "O," dedi, "Samhain'in dumanlarını altı yüzden fazla kez izledi. İnan bana Kırlangıç, bu Kızılağaç Halkı için bile çok fazla.'

'Ne umurumda?' diye bağırdı. 'Bir anlaşma yaptım! Cücelerden, yoldaşlarından öğrenmiş olmalısın, sözleşmenin ne olduğunu? Ben tarafımı tutuyorum!

kendimi veriyorum! Yapamaması ya da istememesi umurumda mı? Bunak iktidarsızlıksa ya da onu çekemezsem ne umurumda? Belki Dh'oine onu iter?

Belki de Eredin gibi bende sadece bir kompost yığınının içindeki bir külçeyi görüyordur?'

'Umarım...' Avallac'h'ın yüzü olağanüstü bir şekilde değişti ve buruştu. 'Umarım ona böyle bir şey söylememişsindir?'

'Hayır, yapmadım. Gerçi öyle hissettim.

'Dikkat. Neyi riske ettiğinizi bilmiyorsunuz.'

'Hepsi benim için aynı. bir sözleşmeye girdim. Al ya da git! Ya sen pazarlıkta kendi tarafını tutarsın ya da sözleşmeyi iptal ederiz ve ben de özgür olurum.'

"Dikkat et Zireael," diye tekrarladı, üzgün çocuğun heykelini göstererek.

'Buradakiler gibi olma. Her kelimeyi düşünün. Anlamaya çalış. Ve bir şeyi anlamıyorsanız, hiçbir koşulda aceleci davranmayın. Sabırlı ol. Unutma, zaman hiçbir şey ifade etmez.'

'Evet öyle!'

'Lütfen yaramaz bir çocuk olma. Tekrar ediyorum: Auberon'a karşı sabırlı olun.

Çünkü özgürlüğünü geri kazanmak için tek şansın o.'

'Gerçekten?' neredeyse çığlık attı. 'Şüphelerim olmaya başlıyor! Beni aldattığından şüphelenmeye başlıyorum! Hepinizin beni aldattığını-'

'Sana söz verdim-' Avallac'h'ın yüzü taştan bir heykel kadar cansızdı'- kendi dünyana döneceksin. Söz verdim. Birinin sözünden şüphe etmek Aen Elle için ciddi bir hakarettir. Seni bunu yapmaktan alıkoymak için, bu konuşmayı bitirmemizi öneriyorum.'

Gitmek üzereydi, ama yolunu engelledi. Akuamarin gözleri kısıldı ve Ciri, kadının çok, çok tehlikeli bir elfle karşı karşıya olduğunu anladı. Ama geri çekilmek için çok geçti.

"Bu çok elf tarzında," diye tısladı bir engerek gibi. 'Birine hakaret edip sonra intikam almasına izin vermemek.'

"Dikkat et, ey Kırlangıç."

'Dinlemek.' Başını gururla kaldırdı. 'Kızılağaç Kralınız görevi yerine getirmeyecek, bu çok açık. Sorunun onda olması ya da ben olması önemli değil. Bu önemsiz ve anlamsız. Ama sözleşmeyi yerine getirmek istiyorum. Ve bununla bitir.

Bu kadar değer verdiğin çocuğu doğurmam için başka birinin beni hamile bırakmasına izin ver.'

Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun.

"Ve eğer sorun bensem—" sesini ya da ifadesini değiştirmedi"—yanılıyorsun demektir, Avallac'h. Yanlış kişiyi bu dünyaya çektin.'

Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun, Zireael.

'Yine de,' diye bağırdı, 'hepiniz benden iğreniyorsa, hinny yetiştiricileri' yöntemini kullanın. Ne, bilmiyor musun? Aygıra bir kısrak gösteriyorsun, sonra gözlerini bağlayıp cipi önüne koyuyorsun.'

Cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Aceleyle yanından geçti ve heykeller caddesi boyunca yürüdü.

'Ya da belki sen?' diye bağırdı. 'İstersen kendimi sana veririm! İyi?

kendini feda etmeyecek misin? Yani, bende Lara'nın gözleri olduğunu söylüyorlar!'

İki adımda önündeydi. Elleri yılan gibi boynuna doğru fırladı ve çelik kerpeten gibi sıktı. İsteseydi onu bir çaylak gibi boğazlayabileceğini anladı.

Gitmesine izin verdi. Eğilip gözlerinin içine yakından baktı.

"Sen kimsin," diye sordu son derece sakince, "adını bu şekilde kirletmeye cüret eder misin? Sen kim oluyorsun da beni böyle sefil bir hayırseverlikle suistimal etmeye cüret ediyorsun? Oh, biliyorum, kim olduğunu görüyorum. Sen Lara'nın kızı değilsin. Sen Cregennan'ın kızısın. Sen düşüncesiz, kibirli, bencil bir Dh'oine, ırkının tek kelimeyle mükemmel bir temsilcisisin, hiçbir şey anlamayan ve mahvetmesi ve yok etmesi gerekiyor.

*

tek başına dokunarak kirletir, yalnızca düşünceyle karalar ve kirletir. Deden aşkımı benden çaldı, onu benden aldı, bencilce ve küstahça Lara'yı benden aldı. Ama ey değerli kızı, onun hatırasını benden almana izin vermeyeceğim.'

Etrafında döndü. Ciri boğazındaki yumruyu yendi.

'Avallac'h.'

Bir bakış.

'Beni affet. Düşüncesizce ve pervasızca davrandım. Beni affet. Ve eğer yapabilirsen, unut gitsin.'

Yanına gitti ve onu kucakladı.

"Ben çoktan unuttum," dedi sıcak bir sesle. "Hayır, buna bir daha dönmeyelim."

O akşam - yıkanmış, parfümlü ve saç şekillendirilmiş - kraliyet odalarına girdiğinde, Auberon Muircetach masada oturuyordu, bir satranç tahtasının üzerine eğildi.

Tek kelime etmeden karşısına oturmasını söyledi.

Dokuz hamlede kazandı.

İkinci kez beyaz oynadı ve on bir hamlede kazandı.

Ancak o zaman gözlerini kaldırdı, olağanüstü, berrak gözlerini.

'Soyun lütfen.'

Bir şey için övgüyü hak ediyordu - hassastı ve hiç acelesi yoktu.

Daha önce olduğu gibi yataktan kalkıp tek kelime etmeden uzaklaştığında, Ciri bunu sakin bir teslimiyetle kabul etti. Ama neredeyse gün ağarıncaya kadar uyuyamadı.

Ve şafaktan itibaren camlar aydınlandığında ve sonunda uyuyakaldığında, çok garip bir rüya gördü.

Vysogota eğilerek, misk sıçanı kapanından su mercimeği temizliyordu. Rüzgarın savurduğu sazlıklar hışırdıyordu.

Kendimi suçlu hissediyorum, Kırlangıç. Bu delilik fikrini öneren bendim. kaçış. Sana o lanetli Kule'nin yolunu gösterdim.

"Kendini suçlama, Yaşlı Kuzgun. Kule olmasaydı Bonhart beni yakalayacaktı. En azından burada güvendeyim.'

Orada güvende değilsin.

Vysogota ayağa kalkar.

Arkasında Ciri, pusuda pusuya yatmış bir canavarın eğik sırtı gibi çimenlerin arasından yükselen çıplak ve yuvarlak tepeler görür. Tepede büyük bir kaya yatıyor. Ve yanında iki figür duruyor. Bir kadın ve kız. Rüzgar kadının siyah saçlarını çekiştiriyor.

Ufuk şimşekle parlıyor.

Kaos sana elini uzatıyor kızım. Ey Kadim Kanın Çocuğu, O

Hareket ve Değişim, Yıkım ve Yeniden Doğuş'a karışmış kız. İkisi de kader ve kader. Kapalı bir kapının arkasından Kaos pençelerini size uzatır, değil Onun aracı mı yoksa planlarında bir engel mi olacağınızı henüz bilmek. Bilmemek Saat'in eserlerinde tesadüfen bir kum tanesi rolünü oynayacaksanız Kader. Kaos senden korkuyor, Ey Kaderin Çocuğu. Ve sana korkuyu hissettirmek istiyor.

Bu yüzden size rüyalar gönderir.

Vysogota eğilir ve misk sıçanı tuzağını temizler. *Ama o öldü* , diye düşünüyor Ciri net bir şekilde. *Bu, ruh dünyasında ölülerin misk sıçanını temizlemesi gerektiği anlamına mı geliyor? tuzaklar?*

Vysogota ayağa kalkar. Gökyüzü, arkasından alevlerin parıltısıyla yanıyor. Binlerce atlı ovada dörtnala koşar. Kırmızı pelerinli atlılar.

Sevgili Ruadhri.

Beni iyi dinle, Kırlangıç. Damarlarında taşıdığın Yaşlı Kanı size büyük bir güç verir. Sen Yerlerin ve Zamanların Efendisisin. senin bir Yüce güç. Suçluların ve

haydutların onu sizden alıp kendi amaçları için kullanmasına izin vermeyin. şerefsiz amaçlar Kendini savun! Onların iğrenç ellerinden kaç.

'Söylemesi kolay! Beni bir tür sihirli bariyer ya da iple tuzağa düşürdüler...'

Sen Yerlerin ve Zamanların Efendisisin. Bağlı olamazsın.

Vysogota ayağa kalkar. Arkasında bir plato, kayalık bir ova ve üzerinde gemi enkazları var. Onlarca gemi enkazı. Ve onların ötesinde bir kale; siyah, uğursuz, dişli mazgallı, bir dağ gölünün üzerinde yükseliyor.

Ey Kırlangıç, yardımın olmadan yok olacaklar. Onları sadece sen kurtarabilirsin.

Yennefer'in kesik ve kanlı ağzı sessizce hareket ediyor, kan fışkırıyor. Menekşe gözleri parlıyor, yüzünde yanıyor; sıska, buruşuk, işkenceyle kararmış, dağınık, kirli siyah saçların şokuyla örtülü. Yerdeki bir oyukta kötü kokulu bir su birikintisi, etrafta koşuşturan fareler. Taş duvarların korkunç soğuğu. Bileklerinde, ayak bileklerinde prangaların soğuğu…

Yennefer'in elleri ve parmakları kurumuş kan kütlesidir.

'Mumya! Sana ne yaptılar?'

⁂

Aşağıya inen mermer bir merdiven. Üç inişli bir merdiven.

Va'esse deireadh aep eigean … Bir şey biter… Ne?

Merdiven. Dipte demirden tepelerde yanan ateş. Yanan halılar.

Hadi gidelim , diyor Geralt. Aşağıya doğru giden adımlar. *Zorundayız. Yapmalıyız.*

Başka yol yok. Sadece bu merdiven. gökyüzünü görmek istiyorum.

Dudakları hareket etmiyor. Maviler ve üzerlerinde kan var. Kan, her yer kan… Merdivenler tamamen kan içinde.

Başka yol yok. Başka yolu yok, Yıldız-Göz.

'Nasıl?' o ağlıyor. 'Onlara nasıl yardım edebilirim? Ben başka bir dünyadayım! hapsedildi!

Ve güçsüz!'

hapsedilemezsin.

Her şey yazıldı , diyor Vysogota. *Bu bile. altına bak ayak.*

Ciri dehşet içinde onun kemik denizinde durduğunu görür. Kafatasları, kaval kemikleri ve kaburgalar arasında.

Bunu sadece sen önleyebilirsin, Yıldız-Göz.

Vysogota ayağa kalkar. Arkasında kış, kar, kar fırtınası var. Rüzgar esiyor ve ıslık çalıyor. Ondan önce, kar fırtınasında, at üstünde Geralt var. Ciri, başında kürk bir şapka olmasına ve yüzü yün bir eşarpla örtülmesine rağmen onu tanır. Arkasında, kar fırtınasında diğer biniciler görünüyor, siluetleri belirsiz, o kadar boğuk ki, onları tanımlamanın bir yolu yok.

Geralt doğrudan ona bakıyor. Ama onu görmüyor. Gözlerine kar düşüyor.

'Geralt! Benim! Burada!'

Onu göremiyor. Ya da onu fırtınanın feryadı arasında duyun.

'Geraalt!'

Bu bir muflon , diyor Geralt. *Sadece bir mufflon. Geri dönelim* . Biniciler kar fırtınasında eriyerek kaybolur.

'Geraalt! Yooooo!'

O uyandı.

Ertesi sabah kahvaltı bile etmeden hemen ahıra gitti. Avallac'h ile görüşmek istemiyordu, onunla konuşmak istemiyordu. Diğer elflerin ve elflerin araya giren, meraklı, sorgulayan, yapış yapış bakışlarından kaçınmayı tercih etti.

kadın. Diğer her durumda titizlikle kayıtsız, elfler kraliyet yatak odası konusundaki meraklarını ele veriyorlardı ve Ciri'nin saray duvarlarının kulakları olduğundan emindi.

Kelpie'yi ahırında buldu, eyerini ve koşum takımını buldu. Kısrağı eyerlemeyi başaramadan hizmetçiler çoktan yanındaydı; o küçük gri elfler, kısa, sıradan Aen Elle'den bir kafa daha kısa. Ona kısrakla yardım ettiler, eğilerek ve sevecen bir şekilde gülümseyerek.

'Teşekkür ederim' dedi. "Ben kendim hallederdim ama teşekkür ederim. Çok tatlısın.

En yakındaki kız gülümsedi ve Ciri ürperdi.

Çünkü köpek dişleri vardı.

Ciri yanında o kadar hızlıydı ki kız neredeyse afallamıştı. Ciri kulağındaki saçı geriye attı. Bir noktada bitmeyen bir kulak.

'Sen insansın!'

Kız -ve onunla birlikte diğerleri- yeni süpürülmüş zemine diz çöktüler.

Başını eğdi. Cezalandırılmayı bekliyor.

"Ben..." diye başladı Ciri dizginleri yoğurarak. 'BENCE ...'

Ne diyeceğini bilemedi. Kızlar diz çökmeye devam etti. Atlar gergin bir şekilde homurdandı ve ahırlarını damgaladı.

Dışarıda, eyerde, tırıs koşarken hâlâ düşüncelerini toplayamıyordu. İnsan kızlar. Hizmetçi olarak çalışmak, ama bu önemsizdi. Önemli olan bu dünyada Dh'oine'lerin olmasıydı...

Millet , diye düzeltti kendini. *bende onlar gibi düşünüyorum* .

Kelpie'nin yüksek sesle kişnemesi ve irkilmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

Başını kaldırdı ve Eredin'i gördü.

Artık şeytani bucranium ve diğer savaş gereçlerinin çoğu olmadan, karanlık defne aygırı üzerinde oturuyordu. Yine de, kırmızının birçok tonunda parıldayan bir pelerin altında bir posta gömleği giyiyordu.

Aygır boğuk bir şekilde karşılandı, başını salladı ve sarı dişlerini Kelpie'ye gösterdi. Kelpie, meseleleri hizmetkarla değil efendiyle halletme ilkesine uygun olarak, dişleriyle elfin uyluğuna uzandı. Ciri dizginleri sertçe çekti.

Dikkatli ol, dedi. 'Mesafeni koru. Benim kısrağım yabancılardan hoşlanmaz. Ve o ısırır.

'Isıranlar-' elf ona kötü kötü baktı '- demir bir uçla evcilleştirilmelidir.

Kan çekecek kadar sıkı. Kötü alışkanlıkları yok etmek için harika bir yöntem. Atlarda da.'

Aygırın dizginini o kadar sert çekti ki at homurdandı ve birkaç tane aldı.

geri adım atıyor, namlusundan köpükler damlıyor.

"Neden posta gömleği?" Şimdi Ciri elfe dik dik bakıyordu. 'Savaşa mı hazırlanıyorsunuz?'

'Tam tersi. barışı arzuluyorum. Kısrağınızın ürkek olması dışında başka erdemleri var mı?'

'Ne tür?'

'Size bir yarışta meydan okuyabilir miyim?'

'İsterseniz, neden olmasın.' Üzengilerde ayağa kalktı. "Orada, o cromlechlere doğru..."

Hayır, diye sözünü kesti. 'Orada değil.'

'Neden?'

'Bu yasak.'

'Doğal olarak herkes için.'

'Doğal olarak herkes değil. Şirketin bizim için çok değerli, Swallow, senden ya da başka biri tarafından ondan mahrum bırakılma riskini alamayacağız.'

'Başka kimse var mı? Tek boynuzlu atları düşünüyor olamazsın değil mi?'

"Düşündüğüm şeylerle seni sıkmak istemiyorum. Ya da düşüncelerimi anlamadığın için hüsrana uğra.'

'Anlamıyorum.'

'Bilmiyorsun biliyorum. Evrim size anlamanıza yetecek kadar kıvrımlı bir beyin vermedi. Dinle, eğer bir yarış istiyorsan nehir boyunca gitmeni öneririm.

Bu şekilde. Porfiri Köprüsü'ne, üçüncü köprüye. Sonra köprüden diğer tarafa, sonra kıyı boyunca, aşağı akışta, nehre akan derede bitiyor. Hazır?'

'Her zaman.'

Bir çığlık atarak aygırına bindi ve at bir kasırga gibi yola koyuldu.

Kelpie başlamadan önce çok öndeydi. Dünyayı titretti, ama Kelpie'yi yakalayamadı. Porfiri Köprüsü'nden önce bile ona çabucak yetişti. Köprü dardı. Eredin bağırdı ve aygır inanılmaz bir şekilde hızlandı. Ciri ne olduğunu hemen anlıyor.

Köprüye iki at sığmaz. Biri teslim olmak zorundaydı.

Ciri'nin yavaşlamaya hiç niyeti yoktu. Kendini Kelpie'nin yelesine bastırdı ve kısrak bir ok gibi ileri fırladı. Elfin üzengiye dokundu ve köprüye fırladı. Eredin tekrar bağırdı. Aygır doğruldu, yan tarafı kaymaktaşından bir figüre çarptı, onu kaidesinden düşürdü ve parçalara ayırdı.

Ciri, bir gulyabani gibi kıs kıs gülerek köprüyü dörtnala geçti. Bakmadan

geri.

Derenin yanında atından indi ve bekledi.

Bir an sonra yukarı çıktı. Gülümseyen ve bestelenen.

"İltifatlarım," dedi kısaca, atından inerek. "Hem kısrağa hem de Amazon'a."

Tavus kuşu gibi çalım atmasına rağmen, dikkatsizce homurdandı.

'Aha! Şimdi bizi vahşice evcilleştirmeyecek misin?'

"İzin vermedikçe hayır," diye anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Bazı kısraklar sert okşamalardan hoşlanır."

'Çok uzun zaman önce değil-' ona mağrur bir şekilde baktı '-beni kompostla karşılaştırdın. Ve şimdi okşamalardan mı bahsediyoruz?'

Kelpie'ye yaklaştı, okşadı ve kısrağın boynunu okşadı ve kuru olduğunu görünce başını salladı. Kelpie başını iki yana salladı ve uzun uzun kişnedi. Eredin Ciri'ye döndü. *Beni de okşarsa* , diye düşündü, *pişman olacak.*

'Beni takip et.'

Dik, sık ağaçlıklı bir yamaçtan nehre akan derenin yanında, kumtaşı bloklardan yapılmış yosun kaplı basamaklar vardı. Basamaklar eskiydi, çatlaktı, ağaç kökleri tarafından bölünmüştü. Yukarıya doğru zikzak çizdiler, ara sıra yaya köprülerinden dereyi geçtiler. Her tarafta bir orman, vahşi bir orman, eski dişbudak ve gürgen, porsuk, akçaağaç ve meşe ile dolu, zemini ela, demirhindi ve böğürtlen çalılıklarıyla kaplıydı. Pelin, adaçayı, ısırgan, ıslak taş, bahar ve küf kokuyordu.

Ciri, acele etmeden ve nefesini kontrol ederek sessizce yürüdü. Bir yandan da sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. Eredin'in ondan ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şüpheleri vardı.

Başka bir şelalenin yanında, kayalık bir yarıktan kükreyerek düşen taş bir teras vardı ve üzerinde, yabani leylakların gölgesinde, sarmaşık ve örümcek otu ile sarılmış eski bir çardak vardı. Nehir şeridi, çatılar, peristiller ve Tir ná Lia'nın terasları ağaçların taçlarının altında görülebiliyordu.

Bir süre durup baktılar.

"Kimse bana-" Ciri sessizliği bölen ilk kişi oldu "- o nehrin adı ne."

'Easnadh.'

Nefes? Güzel. Ve bu akış?'

"Tuathe."

'Fısıltı. Bu da güzel. Neden kimse bana bu dünyada insanların yaşadığını söylemedi?'

'Çünkü bu alakasız bir bilgi ve senin için tamamen anlamsız. çardağa gidelim.'

'Ne için?'

'Haydi içeriye girelim.'

İçeri girdikten sonra ilk fark ettiği şey çıplak ahşap bir divan oldu. Ciri şakaklarının zonklamaya başladığını hissetti. *Elbette* , diye düşündü, *bunu görmeliydim. gelen. Tapınakta Anna Tiller tarafından yazılmış bir aşk romanı okudum, değil mi? Hakkında yaşlı bir kral, genç bir kraliçe ve güç için açgözlü bir talip prens. Eredin acımasız, hırslı ve kararlı. Kimin bir kraliçesi varsa o olduğunu bilir. gerçek kral, gerçek bir hükümdar. Gerçek bir adam. Kim bir kraliçeye sahipse, kraliçeye de sahip olur. krallık. İşte, bu kanepede, darbe başlayacak…*

Elf mermer bir masaya oturdu ve Ciri için bir sandalyeyi işaret etti. Pencereden görülen manzara onu ondan daha çok ilgilendiriyor gibiydi ve o kanepeye hiç bakmıyordu.

"Sonsuza kadar burada kalacaksın," dedi onu şaşırtarak, "benim Amazon'um, küçük bir kelebek kadar hafif. Kelebek hayatının sonuna kadar.'

Sessizdi, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerde hiçbir şey yoktu.

"Gitmene izin vermeyecekler," diye tekrarladı. "Kabul etmeyecekler, kehanetlerin ve mitlerin aksine sen bir hiçsin, bir hiçsin, anlamsız bir yaratıksın.

İnanmayacaklar ve gitmene izin vermeyecekler. Teslim olmanızı sağlamak için bir söz vererek sizi aldattılar, ancak asla bu sözü tutmayı düşünmediler.

Asla.'

Avallac bana söz verdi, dedi boğuk bir sesle. "İddiaya göre bir elfin sözünden şüphe etmek hakarettir."

'Avallac'h Bilendir. Bilenlerin kendi onur kuralları vardır, burada her ikinci cümlede araçları haklı çıkaran sondan bahseder.'

"Bütün bunları bana neden anlattığını anlamıyorum. Benden bir şey istemediğin sürece. İstediğin bir şeye sahip olmadıkça. Ve pazarlık yapmak istiyorsun. İyi? Eredin? Özgürlüğüm… ne için?'

Uzun bir süre ona baktı. Ve boşuna onun gözlerinde bir işaret, bir işaret, bir işaret aradı. Hiçbir şeyden.

"Kuşkusuz Auberon'u biraz tanımayı başardınız," diye başladı yavaşça.

"Onun hayal edilemeyecek kadar hırslı olduğunu kesinlikle fark etmişsinizdir.

Asla kabul etmeyeceği, asla kabul etmeyeceği şeyler vardır. Daha erken ölürdü.'

Ciri sustu, dudaklarını ısırdı ve kanepeye baktı.

"Auberon Muircetach," diye devam etti elf, "asla büyü veya başka

Mevcut durumu değiştirebilecek önlemler. Ve bu tür önlemler var.

İyi, güçlü, garantili önlemler. Avallac'h'ın hizmetkarlarının kozmetik ürünlerinizi doyurduğu afrodizyaklardan çok daha etkili.'

Elini hızla koyu renkli, damarlı masanın üzerinde gezdirdi. Onu geri çektiğinde, masanın üzerinde küçük bir gri-yeşil nefrit şişesi duruyordu.

Hayır, dedi Ciri boğuk bir sesle. 'Kesinlikle hayır. Bunu kabul etmeyeceğim.'

Bitirmeme izin vermedin.

'Bana aptal muamelesi yapma. O şişenin içindekini ona vermeyeceğim. Beni böyle şeyler için kullanmayacaksın.'

Çok aceleci sonuçlar çıkarıyorsun, dedi yavaşça, onun gözlerinin içine bakarak.

"Yarışta kendini aşmaya çalışıyorsun. Ve böyle şeyler her zaman bir düşüşle biter. Çok acı verici bir düşüş.'

'Hayır dedim.'

'İyi düşün. Geminin içeriği ne olursa olsun, her zaman kazanırsınız.

Her zaman kazanırsın, Kırlangıç.'

'Numara!'

Tıpkı eskisi kadar hünerli, gerçekten bir sihirbaza yakışır bir hareketle şişeyi masadan silip süpürdü. Sonra ağaçların arasında parıldayan Easnadh Nehri'ne bakarak uzun bir süre sessiz kaldı.

Burada öleceksin küçük kelebek, dedi sonunda. 'Gitmene izin vermeyecekler.

Ama bu senin seçimin.

'Bir anlaşma yaptım. Benim özgürlüğüm-'

"Özgürlük," diye homurdandı. "Sürekli özgürlükten bahsediyorsun. Ve sonunda onu geri kazansaydınız ne yapardınız? Nereye yapacaksın? Şu anda sadece yerlerin değil zamanın da sizi dünyanızdan ayırdığını kafanıza sokun.

Burada zaman oradan farklı geçiyor. Çocukken tanıdıklarınız şimdi yıpranmış durumdalar, yaşıtlarınız uzun zaman önce öldüler.'

'Sana inanmıyorum.'

'Efsanelerini tekrar düşün. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan ve yıllar sonra sadece sevdiklerinin büyümüş mezarlarına bakmak için geri dönen insanlarla ilgili efsaneler. Sence bunlar fantezi mi, uydurma mı? Yanılıyorsun. Yüzyıllar boyunca insanlar, sizin Vahşi Av dediğiniz atlılar tarafından kaçırılıp götürüldü. Kaçırılır, sömürülür ve emilmiş bir yumurtanın kabuğu gibi atılır. Ama senin başına bu bile gelmeyecek, Zireael. Burada öleceksin. Arkadaşlarınızın mezarlarını görme şansınız bile olmayacak.'

"Söylediklerine inanmıyorum."

*
*

'İnançlarınız sizin özel meselenizdir. Ve kendi kaderini kendin seçtin. Hadi geri dönelim. Bir isteğim var, Kırlangıç. Tir ná Lia'da benimle hafif bir yemek yemek ister misin?'

Birkaç kalp atışı için Ciri'de açlık ve pervasız bir büyü, öfkeye, zehir korkusuna ve genel antipatiye karşı savaştı.

'Memnuniyetle.' Gözlerini indirdi. 'Teklif için teşekkürler.'

'Hayır, teşekkür ederim. Hadi gidelim.'

Çardaktan çıkarlarken bir kez daha divana baktı. Ve Anna Tiller'ın aslında aptal ve fışkıran bir hack olduğunu düşündü.

Nane, adaçayı ve ısırgan aromasının ortasında sessizce, sessizce İç Çekme Nehri'ne indiler. Basamaklardan aşağı. Fısıltı adı verilen bir derenin kıyısında.

O akşam, parfümlü, aromatik bir banyodan sonra saçları hala nemliyken kraliyet odalarına girdiğinde, Auberon'u bir kanepede, büyük bir kitabın üzerine eğilmiş olarak buldu. Tek kelime etmeden, sadece bir el hareketiyle yanına oturmasını emretti.

Kitap zengin bir şekilde resmedildi. Doğruyu söylemek gerekirse, içinde çizimlerden başka bir şey yoktu. Sofistike kadını oynamaya çalışsa da kan Ciri'nin yanaklarına hücum etti. Ellander'daki tapınak kütüphanesinde buna benzer birkaç eser görmüştü. Ancak ne konumların zenginliği ve çeşitliliği ne de tasvirlerinin sanatı ile Kızılağaç Kralı'nın kitabıyla rekabet edemediler.

Uzun bir süre sessizce ona baktılar.

'Lütfen soyun.'

Bu sefer o da soyundu. Vücudu narin ve çocuksuydu; Giselher gibi, Kayleigh gibi, akarsularda veya dağ göllerinde yıkandıklarında birçok kez gördüğü Reef gibi düpedüz sıskaydı. Ama Giselher ve Sıçanlardan canlılık fışkırıyor, onlardan yaşam fışkırıyor, etrafa fışkıran gümüş su damlaları arasında parıldayan yaşama arzusu.

Ama ondan, Kızılağaç Kral'dan sonsuzluğun soğuğu yayılıyordu.

sabırlıydı. Birkaç kez olacak gibi oldu. Ama ondan hiçbir şey çıkmadı. Ciri kendine kızdı, bunun cehaletinden ve felç edici beceri eksikliğinden kaynaklandığından emindi. Onu fark etti ve sakinleştirdi. Her zamanki gibi çok etkili. Ve onun kollarında uyuyakaldı.

Ama sabah yanında değildi.

Ertesi akşam, Kızılağaç Kralı ilk kez sabırsızlığını ele verdi.

Onu, kehribar çerçeveli bir aynanın durduğu masanın üzerine eğilmiş halde buldu. Üzerine beyaz toz serpilmişti.

Başlıyor , diye düşündü.

Auberon, fisstech'i toplamak ve onu iki sıra halinde oluşturmak için küçük bir bıçak kullandı.

Gümüş bir tüp aldı ve önce sola, sonra sağ burun deliğine kadar uyuşturucuyu kokladı. Genellikle parıldayan gözleri hafifçe karardı ve bulanıklaştı, sulanmaya başladı. Ciri bunun ilk dozu olmadığını hemen anladı.

Bardağa iki yeni çizgi çizdi, sonra bir el hareketiyle tüpü ona uzatarak onu davet etti. *Ah, kimin umurunda* , diye düşündü. *Daha kolay olacak.*

İlaç son derece güçlüydü.

Kısa bir süre sonra ikisi de yatakta oturmuş sarılıyorlardı ve gözleri sulanmış aya bakıyorlardı.

Ciri hapşırdı.

"Bilinmeyen bir gece," dedi ipek bluzunun koluyla burnunu silerek.

Büyüleyici, diye düzeltti onu, gözünü silerek. Ensh'eass, en'ass değil. Telaffuz üzerinde çalışmalısın.'

'Yapacağım.'

Soyun.

İlk başta, ilacın onu olduğu kadar onu da uyarması iyi olacak gibi görünüyordu. Ve onun üzerindeki etkisi, onu aktif ve maceracı kılmaktı, neden, hatta birkaç son derece uygunsuz fısıldadı -bence-

sözleri kulağına. Onu biraz etkilemiş olmalı -etkisi, hmm, elle tutulur ve bir anda Ciri bunun gerçekleşeceğinden emindi. Ama olmadı. En azından tamamı değil.

Ve bir kez daha sabırsızlandı. Ayağa kalktı ve omuzlarına bir samur kürkü attı. Öylece durdu, arkasını döndü, pencereye ve aya baktı. Ciri oturdu ve kollarını dizlerine doladı. Hayal kırıklığına uğradı ve kızdı ve aynı zamanda garip bir şekilde hüzünlü hissetti. Bu kuşkusuz güçlü fisstech'in eylemiydi.

Hepsi benim suçum, diye mırıldandı. "Bu yara beni mahvediyor, biliyorum. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum. İçimde pek bir elf kalmadı. Bir kompost yığınında bir altın külçesi—'

Aniden arkasını döndü.

Son derece mütevazısın, dedi. Bunun yerine domuz pisliğinde bir inci derdim. Çürüyen bir cesedin parmağındaki elmas. dilinizin bir parçası olarak

eğitimle daha da fazla karşılaştırma oluşturabilirsiniz. Seni yarın test edeceğim, küçük Dh'oine. Ey elf bir kadından geriye hiçbir şey kalmayan insan yaratık.'

Masaya doğru yürüdü, tüpü aldı ve aynanın üzerine eğildi. Ciri taşlaşmış gibi oturdu. Üzerine tükürülmüş gibi hissetti.

'Ben buraya aşktan gelmiyorum!' öfkeyle havladı. 'Tutuluyorum ve şantaj yapılıyor, bildiğiniz gibi! Ama ben bununla uzlaştım, bunun için yapıyorum

-'

'Kimin için?' Bir elfe hiç benzemeyen, hararetli bir şekilde sözünü kesti. 'Benim için? Dünyanızda hapsedilen Aen Seidhe için mi? Seni aptal hizmetçi! Bunu kendin için yapıyorsun. Buraya kendin için geliyorsun ve kendini bana boş yere vermeye çalışıyorsun. Çünkü bu senin tek umudun, tek şansın. Ve sana bir şey daha söyleyeceğim. Dua edin, insan putlarınıza, tanrılarınıza ve totemlerinize gayretle dua edin. Çünkü ya ben olacağım ya da Avallac'h ve onun laboratuvarı. İnanın bana, laboratuvara gidip alternatifi tanımak istemezsiniz.'

"Benim için hepsi aynı," dedi yumuşak bir sesle, yatakta kıvrılarak. 'Özgürlüğümü geri kazandığım sürece her şeye razıyım. Sonunda kendimi senden kurtarmak için. Ayrılmak için. benim dünyama. Arkadaşlarıma.'

'Arkadaşların!' diye alay etti. 'İşte arkadaşların!'

Arkasını döndü ve aniden fisstech saçılmış aynayı ona fırlattı.

İşte arkadaşların, diye tekrarladı. 'Bir bak.'

Dışarı çıktı, kürkün kuyrukları arkasında dalgalandı.

İlk başta, kirli camda yalnızca kendi bulanık yansımasını gördü. Ama neredeyse anında ayna süt gibi parladı, dumanla doldu. Ve sonra bir görüntü ile.

Yennefer bir uçurumda asılı, sırtı kavisli, elleri havada. Elbisesinin kolları, bir kuşun uzanmış kanatları gibidir. Saçları dalgalanıyor, aralarında küçük balıklar uçuşuyor. Parıldayan, meşgul küçük balık sürüleri. Bazıları büyücünün yanaklarını ve gözlerini kemiriyor. Yennefer'in bacağından gölün dibine doğru bir ip uzanıyor ve ipin çamur ve su yosunu içinde sıkışıp kalan ucu büyük bir taş sepeti. Yukarıda, suyun yüzeyi parlıyor ve parlıyor.

Yennefer'in elbisesi su yosunu ile aynı ritimde dalgalanıyor.

Fisstech ile lekelenen aynanın yüzeyi dumanla kaplanır.

Geralt, cam gibi solgun, gözleri kapalı, bir kayadan uzanan uzun buz sarkıtlarının altında oturuyor, hareketsiz, buzla kaplı ve hızla savrulan kara gömüldü

onun üzerinde bir kar fırtınası. Beyaz saçları şimdiden beyaz buz yığınları haline geldi, kaşlarından, kirpiklerinden ve dudaklarından beyaz buz sarkıtları sarkıyor. Kar yağmaya ve düşmeye devam ediyor. Geralt'ın bacaklarını kaplayan rüzgârla oluşan kar yığını büyür, omuzlarındaki kabarık tüyler büyür. Kar fırtınası uluyor ve ıslık çalıyor…

Ciri yataktan fırladı ve aynayı büyük bir güçle duvara fırlattı. Kehribar çerçeve parçalandı ve cam bir milyon parçaya bölündü.

Bu tür bir vizyonu tanıdı, biliyordu, hatırladı. Daha önceki rüyalarından.

'Hepsi yalan!' diye bağırdı. Duyuyor musun Auberon? inanmıyorum! Bu doğru değil! Sadece senin kadar güçsüz olan öfken! Bu senin öfken...'

Yere oturdu ve gözyaşlarına boğuldu.

Saray duvarlarının kulakları olduğundan şüpheleniyordu. Ertesi gün, belirsiz bakışlardan kurtulamadı. Arkasında alaylar hissetti, fısıltıları dinledi.

Avallac'h hiçbir yerde bulunamadı. *Biliyor* , diye düşündü, *ne olduğunu biliyor oldu ve benden kaçıyor. Önceden, ben kalkmadan önce yelken açtı ya da at sürdü yaldızlı elf kadınıyla çok uzaklarda bir yerde. Benimle konuşmak istemiyor, tüm planının boşa çıktığını kabul etmek istemiyor.*

Eredin de hiçbir yerde bulunamadı. Ama bu beklenen bir şeydi. Sık sık Kırmızı Atlı Sevgilisi Ruadhri ile ata binmeye giderdi.

Ciri, Kelpie'yi ahırdan çıkardı ve tüm bu süre boyunca çılgınca düşünerek, etrafındaki hiçbir şeyi fark etmeden atını nehrin uzak kenarına sürdü.

Önemli olan kaçmak. Tüm bu vizyonların yanlış veya yanlış olması önemli değil. doğru. Kesin olan bir şey var - Yennefer ve Geralt benim dünyamda ve benim dünyamda yer orada, onlarla birlikte. Buradan kaçmalıyım, gecikmeden kaçmalıyım! Sonrasında hepsi, bir yolu olmalı. Oraya yalnız girdim, yalnız çıkabilmeliyim.

Eredin, evcilleştirilmemiş bir yeteneğim olduğunu söyledi ve Vysogota da aynı şeyden şüphelendi.

Tor Zireael'den çıkış yoktu; iyice araştırdım. Ama belki orada başka bir kule mi…

Uzaklara, uzaktaki tepeye, orada görünen cromlech'in siluetine baktı. *Yasak bölge* , diye düşündü. *Ha, görüyorum ki çok uzak.*

Bariyer muhtemelen oraya gitmeme izin vermeyecek. Uğraşmaya değmez. sürerim bunun yerine yukarı akış. Henüz oraya binmedim.

Kelpie kişnedi, başını iki yana salladı ve hızla koşmaya başladı. Dönüşmesine izin vermeyecekti. Bunun yerine tepeye doğru hızla koştu. Ciri o kadar afallamıştı ki bir an tepki vermedi ve kısrağın koşmasına izin verdi. sadece bir

bir an sonra bağırdı ve dizginleri çekti. Sonuç olarak Kelpie doğruldu, tekmeledi, kalçasını çekti ve dörtnala uzaklaştı. Aynı yönde devam ediyor.

Ciri onu durdurmadı, kontrol etmeye çalışmadı. O tamamen şaşırmıştı. Ama Kelpie'yi çok iyi tanıyordu. Kısrak itaatsiz olabilir, ancak bu ölçüde değil.

Böyle bir davranışın bir anlamı olmalı.

Kelpie bir tırısa kadar yavaşladı. Cromlech'in bulunduğu tepeye doğru dümdüz ilerledi.

Ciri, aşağı *yukarı bir furlong* , diye düşündü. *Her an engel gelecek aşağı* .

Kısrak, dikenli çalılıklardan büyüyen kalabalık, yosun kaplı ve orantısız monolitlerin ortasında taş daireye koştu ve ölüp gitti. Kelpie'nin hareket ettirdiği tek şey, dikkatle diktiği kulaklarıydı.

Ciri onu dizginlemeye çalıştı ve sonra yola koyuldu. Başarısız. Kelpie'nin boynunda zonklayan kan damarları olmasaydı, Ciri bir atın üzerinde değil, bir heykelin üzerinde oturduğuna yemin ederdi. Birden sırtına bir şey dokundu.

Keskin bir şey, giysisine giren ve acıyla delen bir şey.

Dönecek zamanı yoktu. Sonra kayaların arkasından en ufak bir ses çıkarmadan kırmızı renkli bir tek boynuzlu at belirdi ve boynuzunu kolunun altına soktu. Zor. Kabaca. Yanından bir kan damlasının aktığını hissetti.

Diğer taraftan bir tek boynuzlu at daha çıktı. Bu, kulaklarının uçlarından kuyruğunun sonuna kadar tamamen beyazdı. Sadece burun delikleri pembe, gözleri siyahtı.

Beyaz tek boynuzlu at yaklaştı. Ve yavaşça, çok yavaşça başını onun kucağına koydu. Heyecan o kadar güçlüydü ki Ciri inledi.

Büyüdüm , kafasında yankılandı. *Ben büyüdüm, Yıldız-Göz. O zamanlar, içinde çöl, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Şimdi biliyorum.*

'Küçük at?' diye inledi, neredeyse onu delen iki boynuzdan sarkıyordu.

Benim adım Ihuarraquax. Beni hatırladın mı, Yıldız-Göz? Hatırlıyor musun bana davran? Beni kurtaran?

Geri çekildi ve arkasını döndü. Bacağındaki bir yara izini gördü.

Onu tanıdı. Hatırladı.

'Küçük at! Sensin! Ama senin ceketin farklı bir renkti...'

büyüdüm.

Kafasında ani bir karışıklık, fısıltılar, sesler, ağlamalar ve kişnemeler geldi.

Kornalar geri çekildi. Arkasındaki ikinci tek boynuzlu atın mavi-gri benekli olduğunu fark etti.

Yaşlılar seni öğreniyor, Yıldız-Göz. Seni benim aracılığımla öğreniyorlar.

Sadece bir dakika daha ve kendi başlarına konuşabilecekler. sana söyleyecekler sizden ne isterlerse kendileri.

Ciri'nin kafasındaki kakofoni, vahşi bir kargaşa patlamasıyla patladı. Ve anlaşılır ve net bir düşünce akışına akmadan önce neredeyse anında azaldı.

Kaçmana yardım etmek istiyoruz, Yıldız-Göz.

Kalbi göğsünde şiddetle çarpmasına rağmen sessizdi.

Muazzam sevinç nerede? Teşekkürler nerede?

"Ve neden," diye sordu agresif bir şekilde, "birden bana yardım etme arzusu?

Beni çok mu seviyorsun?'

Seni hiç sevmiyoruz. Ama bu senin dünyan değil. Burası sana göre değil.

Burada kalamazsın. Kalmanı istemiyoruz.

Dişlerini sıktı. Beklenti onu heyecanlandırsa da, başını salladı. Küçük At – Ihuarraquax– kulaklarını dikti, bir toynakla yeri pençeledi ve kara gözüyle ona baktı. Kızıl tek boynuzlu at o kadar sert vurdu ki yer sarsıldı ve boynuzunu tehditkar bir şekilde büktü. Öfkeyle homurdandı ve Ciri anladı.

Bize güvenmiyorsun.

"Yapmıyorum," diye neşeyle itiraf etti. "Buradaki herkes kendi oyununu oynuyor ve benim cehaletimden beni sömürmeye çalışıyor. Tam olarak neden sana güveneyim? Elflerle aranızda hiçbir aşk kaybı olmadığı açık. Bozkırda neredeyse bir kavga olduğunu kendim gördüm. Onları kızdırmak için beni kullanmak istediğini kolayca varsayabilirim. Ne de olsa beni hapsettiler ve hiç yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorladılar, ben de onlardan hoşlanmıyorum. Ama kendimin kullanılmasına izin vermeyeceğim.'

Kızıl tek boynuzlu at başını salladı ve boynuzu tekrar tehditkar bir hareket yaptı. Mavi-gri olan kişnedi. Ciri'nin kafası bir kuyunun içi gibi gümbürdüyordu ve kaptığı düşünce hoş değildi.

'Aha!' ağladı. 'Sen de onlar gibisin! Ya itaat ve itaat, ya da ölüm? Korkmuyorum! Ve kendimin kötüye kullanılmasına izin vermeyeceğim!'

Kafasında yine karışıklık ve kaos hissetti. Net bir düşüncenin ortaya çıkması biraz zaman aldı.

İyi ki, Yıldız-Göz, senden faydalanılmaktan hoşlanmıyorsun. Yani tam olarak bizi ilgilendiren şey. Size garanti etmek istediğimiz şey tam olarak budur.

kendimize. Ve tüm dünyaya. Tüm dünyalara.

'Anlamıyorum.'

Sen tehlikeli bir silahsın, düşmüş bir silahsın. O silaha izin veremeyiz. Kızılağaç Kralı, Tilki veya Atmaca'nın eline düşer.

'Kim?' diye kekeledi. 'Ah...'

Kızılağaç Kral yaşlı. Ama Tilki ve Atmaca gücü ele geçiremez Ard Gaeth, Dünyaların Geçidi üzerinde. Bir kez ele geçirdiler. onu kaybettiler bir Zamanlar. Artık dolaşmak, dünyalar arasında gezinmekten başka bir şey yapamıyorlar. Küçücük adımlar atıyor, tek başına, hayaletler gibi, güçsüz. Tilki'den Tir ná Béa Arainne'ye, Atmaca ve atlıları Spiral'in etrafında. Daha ileri gidemezler, güçleri yoktur. Bu yüzden Ard Gaeth'i ve gücü hayal ediyorlar.

Bu yetkiyi zaten nasıl kötüye kullandıklarını size göstereceğiz. göstereceğiz sen, Star-Eye, buradan ayrıldığında.

'Buradan ayrılamam. Bana büyü yaptılar. Bir bariyer. Geas Garadh…'

hapsedilemezsin. Artık Dünyaların Efendisisiniz.

'Cehennem gibi. Doğal bir yeteneğim yok, hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Ve bir yıl önce çölde Güç'ü bıraktım. Küçük At bir tanıktı.'

Çölde büyü yapmaktan vazgeçtin. Kanınızda sahip olduğunuz Güç vazgeçilemez. Hala ona sahipsin. Size nasıl kullanılacağını öğreteceğiz.

"Ve belki de," diye bağırdı, "bu gücü, dünyalar üzerindeki bu gücü, sözde sahip olduğum, ele geçirmek istiyorsun?"

O değil. Bu gücü yakalamak zorunda değiliz. Çünkü bizde hep vardı.

Onlara güvenin , istedi Ihuarraquax. *Güven, Yıldız-Göz.*

'Bir şartla.'

Tek boynuzlu atlar başlarını kaldırdı ve burun deliklerini genişletti. Gözlerinden kıvılcımlar fışkırdığına yemin edebilirdin. *Koşullar üzerlerine dayatıldığında bundan hoşlanmıyorlar* , diye düşündü Ciri . *sesini bile beğenmiyorlar kelime.* Spet, *doğru şeyi mi yapıyorum bilmiyorum… Umalım ki bitmesin trajik bir şekilde…*

Konuşmak. durum nedir?

"Ihuarraquax benimle olacak."

Akşam üzeri bulutlandı, yakınlaştı. Nehirden yoğun, yapışkan bir sis yükseldi. Ve Tir ná Lia'nın üzerine karanlık çöktüğünde, donuk, uzaktan bir hırıltı ile bir fırtına çınladı. Ara sıra şimşek parıltısı ufku aydınlatıyordu.

Ciri uzun zamandır hazırdı. Siyah giyinmiş, sırtında kılıç,

*

endişeli ve gergin, sabırsızlıkla alacakaranlığı bekledi.

Boş koridordan sessizce geçti, sütunlu koridordan geçip terasa çıktı. Easnadh Nehri karanlıkta parlıyor, söğütler ötüyordu.

Uzak gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlandı.

Ciri, Kelpie'yi ahırdan dışarı çıkardı. Kısrak ondan ne beklendiğini biliyordu.

İtaatkar bir şekilde Porfiri Köprüsü'ne doğru koştu. Ciri bir an onun izlerini takip etti, sonra teknelerin yanında durduğu terasa baktı.

Yapamam , diye düşündü. *Bir kez daha karşısına çıkacağım. belki hallederim peşinden koşanları geciktirmek için mi? Riskli ama başka yolu yok.*

İlk anda onun orada olmadığını, kraliyet odalarının boş olduğunu düşündü. Çünkü onlar sessiz ve cansızdı.

Onu ancak bir an sonra fark etti. Köşedeki bir koltukta oturuyordu, beyaz bir gömleği sıska göğsünde aralıktı. Gömlek o kadar ince kumaştan yapılmıştı ki, vücuduna ıslakmış gibi yapışmıştı.

Kızılağaç Kralı'nın yüzü ve elleri neredeyse gömleği kadar beyazdı.

Gözlerini ona doğru kaldırdı ve içlerinde bir boşluk vardı.

'Şiadhal?' fısıldadı. 'Burada olduğuna sevindim. Biliyor musun, bana senin öldüğünü söylediler.'

Elini açtı ve halının üzerine bir şey düştü. Gri-yeşil nefritin şişesiydi. 'Lara.' Kızılağaç Kralı başını oynattı ve sanki asil meşalesi boğazını sıkıyormuş gibi boynuna dokundu. ' *Bana bak, luned* . Bana gel kızım. *Bana bak, elaine* .'

Ciri nefesinde ölümü hissetti.

" *Elaine Blath, feainne wedd* ..." diye şarkı söyledi. ' *Mire* , *luned* , kurdelen çözüldü... İzin ver...'

Elini kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Derin bir iç çekti, aniden elini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Bu sefer net bir şekilde.

'Zireael' dedi. ' *Loc'hlaith* . Sen gerçekten kadersin, Ey Gölün Leydisi.

Benimki de, ortaya çıktıkça.

Va'esse deireadh aep eigean ..." dedi bir an sonra ve Ciri korkuyla sözlerinin ve hareketlerinin korkunç bir şekilde yavaşlamaya başladığını gözlemledi.

"Ama," diye bir iç çekerek bitirdi, "bir şeylerin başlıyor olması güzel."

Pencerenin dışında uzun süredir devam eden bir gök gürültüsü duydular. Fırtına hala çok uzaktaydı. Ama hızla yaklaşıyordu.

"Her şeye rağmen," dedi, "ölmeyi pek istemiyorum, Zireael. Ve zorunda olduğum için çok üzgünüm. Kim düşünmüş olabilir? Pişman olmayacağımı düşündüm.

Uzun yaşadım, her şeyi yaşadım. her şeyden sıkıldım

…ama yine de pişmanlık duyuyorum. Ve başka ne biliyor musun? Yaklaş. Sana güvenle söyleyeceğim. Bu bizim sırrımız olsun.'

Öne eğildi.

Korkuyorum, diye fısıldadı.

'Biliyorum.'

'Benimle misin?'

'Evet benim.'

' *Va faill, luned* .'

'Elveda, ey Alder King.'

Tamamen sessizleşene ve narin nefesi kaybolana kadar elini tutarak onunla oturdu. Gözyaşlarını silmedi. Akışına bıraktı.

Fırtına yaklaşıyordu. Ufuk şimşekle parladı.

Mermer merdivenlerden hızla aşağı, kayıkların sallandığı küçük sütunların olduğu terasa koştu. Bir önceki akşam seçtiği en dıştakini çözdü. Perde çubuğundan çıkarmayı öngördüğü uzun maun direğiyle terastan aşağı itti. Teknenin kendisine Avallac'h kadar itaatkar olup olmayacağından şüpheliydi.

Tekne akıntıyla sessizce süzülüyordu. Tir ná Lia sessiz ve karanlıktı.

Sadece terastaki heykeller ölü bakışlarıyla onu takip ediyordu. Ciri köprüleri saydı.

Ormanın üzerindeki gökyüzü bir şimşek çakmasıyla aydınlandı. Bir an sonra uzun bir gök gürültüsü duyuldu.

Üçüncü köprü.

Büyük siyah bir sıçan kadar çevik, yumuşak bir şekilde köprüden bir şey çaldı. Pruvaya atlarken tekne sallandı. Ciri değneği fırlattı ve kılıcını çekti.

"Yani," diye tısladı Eredin Bréacc Glas, "bizi şirketinizden mahrum etmek mi istiyorsunuz?"

O da kılıç çekti. Kısa bir şimşek çakmasıyla silahı büyütmeyi başardı. Bıçak tek kenarlı, hafif kavisliydi. Bıçağın kenarı parlaktı ve kuşkusuz keskindi, kabzası uzundu ve kulbu dairesel, delikli bir levha şeklindeydi. Elfin bildiği hemen belliydi

bu nasıl kullanılır.

Beklenmedik bir şekilde, bir ayağını kenara sertçe bastırarak tekneyi salladı. Ciri dengesini kolaylıkla korudu ve vücudunu güçlü bir şekilde eğerek tekneyi doğrulttu, sonra hemen hemen aynı numarayı iki ayağıyla yana atlayarak denedi. Sallandı ama dengesini korudu ve kılıcıyla ona saldırdı. Darbeyi savuşturdu, içgüdüsel olarak engelledi, çünkü çok az şey görebiliyordu. Hızlı ve alçak bir darbeyle karşılık verdi. Eredin savuşturdu ve vurdu ve Ciri darbeyi savuşturdu. Bıçaklardan sanki çakmaktaşı ve çelikten bir kıvılcım fışkırıyordu.

Tekneyi tekrar sertçe salladı, neredeyse onu deviriyordu. Ciri dans etti, kollarını uzatmış dengedeydi. Yaya doğru geri çekildi ve kılıcını indirdi.

'Bunu nereden öğrendin, Kırlangıç?'

'Şaşıracaksınız.'

'Şüpheliyim. Nehir boyunca yelken açarak engelin aşılabileceği fikriniz miydi yoksa biri size bunu mu açıkladı?'

'Önemli değil.'

'Öyle. Ve en alta inelim. Bunu yapmak için yöntemler var.

Şimdi kılıcını bırak ve geri dönelim.'

'Cehennem gibi.'

"Geri dönüyoruz, Zireael. Auberon bekliyor. Bu gece, canlı ve enerjik olacağını garanti ederim.'

Cehennem gibi, diye tekrarladı. Bana gösterdiğin o canlandırıcı müsveddeyi aşırı dozda aldı. Ona verdiğin. Ya da belki de hiç dinçlik için değildi.'

'Neden bahsediyorsun?'

'O öldü.'

Eredin şaşkınlığını çabucak yendi ve aniden tekneyi sallayarak onun yanına gitti. Dengeyi kurarak, birkaç vahşi darbeyi takas ettiler, su çeliğin yankılanan çınlamasını taşıyordu.

Yıldırım geceyi aydınlattı. Başlarının üzerinden bir köprü geçti. Tir ná Lia'nın son köprülerinden biri. Ya da belki son?

"Anlamış olmalısın, Kırlangıç," diye hırladı, "sadece kaçınılmazı geciktiriyorsun. Buradan gitmene izin veremem.

'Neden? Auberon öldü. Ve sonuçta ben hiç kimseyim ve hiçbir şey ifade etmiyorum.

Bana kendin söyledin.

'Eh, bu doğru.' Kılıcını kaldırdı. Hiçbir şey ifade etmiyorsun. Parmaklarda parıldayan toza dönüştürülebilen, ancak izin verilirse belki de değerli bir kumaşta bir delik açabilen küçük bir giysi güvesisiniz. sen bir tanesin

Acınacak derecede küçük, ama istemeden çiğnendiğinde en nefis yiyecekleri bozan biber, tadına bakmak istediğinde onu tükürmeye zorlar. Sen busun. Hiç bir şey. Rahatsız edici bir şey.'

Yıldırım. Ciri onun ışığında görmek istediğini gördü. Elf kılıcını kaldırdı ve sallanarak teknenin sırasına sıçradı. Boy avantajı vardı. Bir sonraki karşılaşmayı kazanacağından emindi.

'Bana silah çekmemelisin, Zireael. Artık çok geç. Bunu seni affetmeyeceğim. Seni öldürmeyeceğim, oh, hayır. Ama yatakta, bandajlı birkaç hafta kesinlikle sana iyi gelecek.

'Beklemek. Öncelikle size bir şey söylemek istiyorum. Belli bir sırrı ifşa edin.'

'Peki bana ne söyleyebilirsin?' diye homurdandı. 'Bana bilmediğim ne söyleyebilirsin? Bana hangi gerçeği açıklayabilirsin?'

'Köprünün altına sığmayacağın için.'

Tepki verecek zamanı yoktu, başının arkasıyla köprüye vurdu ve dengesini tamamen kaybederek ileri doğru atıldı. Ciri onu basitçe tekneden dışarı itebilirdi ama bunun yeterli olmayacağından, onun takip edilmesini engelleyemeyeceğinden korkuyordu. Ayrıca, bilerek ya da bilmeyerek Kızılağaç Kralı'nı öldürmüştü. Ve bunun için acıyı hak etti.

Onu uyluğundan, posta gömleğinin tam kenarından bıçakladı. Çığlık bile atmadı. Denizden uçtu ve nehre sıçradı, su üzerine kapandı.

Döndü ve baktı. Yüzeye çıkalı uzun zaman olmuştu. Kendini nehre inen mermer basamaklara sürüklemeden önce. Su ve kan damlayarak hareketsiz yatıyordu.

Sana iyi gelecek, diye mırıldandı. 'Yatakta bandajlı birkaç hafta.'

Direği tuttu ve güçlü bir şekilde itti. Easnadh Nehri giderek daha hızlı hale geldi. Tekne daha hızlı hareket ediyordu. Tir ná Lia'nın son binaları çok geçmeden arkasında kaldı.

Arkasına bakmadı.

Önce çok karanlık oldu, çünkü kayık eski bir ormanın içinden geçmişti, dalları nehir üzerinde birbirine değip bir tonoz oluşturan ağaçların arasından. Sonra orman sona erdiğinde aydınlandı ve her iki kıyıda da kızılağaç sulak alanlar, sazlıklar ve sazlıklar vardı. Daha önce berrak olan nehirde yabani ot demetleri, yüzen su bitkileri ve ağaç gövdeleri ortaya çıktı. Gökyüzü şimşekten aydınlandığında su üzerinde halkalar gördü ve gök gürledikten sonra ürkmüş balıkların sıçramasını duydu. Bir şey su sıçratıyor ve patlıyor, gıcırdıyor ve dudaklarını şapırdatıyordu. Birkaç kez, tekneden çok uzakta olmayan büyük gördü

parlayan gözler. Tekne, büyük ve canlı bir şeye çarptığında birkaç kez titredi. *Burada her şey güzel değil. Alışık olmayanlar için bu dünya demek ölüm* . Eredin'in sözlerini zihninde tekrarladı.

Nehir oldukça genişledi, genişledi. Adalar ve kanallar ortaya çıktı. Akıntı onu nereye götürürse götürsün, teknenin rastgele yüzmesine izin verdi. Ama endişelenmeye başladı. Bir hata yapıp yanlış şubeye gitse ne olurdu?

Kelpie'nin kişnemesi ve tek boynuzlu attan güçlü, zihinsel bir sinyal geldiğinde bankanın koşuşturmacasından geldiğini zar zor düşünmüştü.

'Sensin, Küçük At!'

Acele et, Yıldız-Göz. Beni takip et.

"Benim dünyama mı?"

İlk önce sana bir şey göstermeliyim. Büyükler bana emretti.

Önce bir ormandan geçtiler, sonra vadiler ve vadilerle yoğun bir şekilde oyulmuş bir bozkırdan geçtiler. Şimşek çaktı, gök gürledi. Fırtına yaklaşıyordu. Bir rüzgar yükseliyordu.

Tek boynuzlu at, Ciri'yi vadilerden birine götürdü.

Burada.

Burada ne var?

Kaldırın ve görün.

O itaat etti. Zemin düzensizdi. Tökezledi. Bir şey çatırdadı ve ayağının altından kaydı. Şimşek çaktı ve Ciri boş boş ağladı.

Bir kemik denizi arasında duruyordu.

Geçidin kumlu yamaçları alçalmıştı, muhtemelen sağanak yağışlarla sürüklenip gitmişti. Ve bu, gizlenmiş olanı ortaya çıkardı. Bir mezarlık. Bir mezarlık. Büyük bir kemik yığını. Shinbones, kalça kemikleri, kaburga ve uyluk kemikleri.

Ve kafatasları.

Onlardan birini aldı.

Şimşek çaktı ve Ciri çığlık attı. Kimin kalıntıları olduğunu anladı.

Bir bıçağın izlerini taşıyan kafatasının köpek dişleri vardı.

Şimdi anladın , kafasının içinde duydu. *Şimdi biliyorsun. Onlar yaptı, Aen Elle. Kızılağaç Kralı. Tilki. Atmaca. Bu dünya onların değildi hiç dünya. Bu onların dünyası oldu. Onu fethettikten sonra. ne zaman onlar Ard Gaeth'i açtı, tıpkı onların yaptığı gibi, bizi aldattı ve kullandı. seni aldatmaya ve senden yararlanmaya çalıştı.*

Ciri kafatasını attı.

'Katiller!' diye bağırdı geceye. 'Sahtekarlar.'

Gök gürültüsü bir takırtıyla gökyüzünde yuvarlandı. Ihuarraquax uyarmak için yüksek sesle kişnedi. O anladı. Eyere atladı ve bir çığlık atarak Kelpie'yi dörtnala koşmaya zorladı.

Takipçiler peşindeydi.

Bu daha önce de oldu , diye düşündü, dört nala koşarken havayı yutarak. *bu var daha önce yaşandı. Böyle bir yolculuk, pervasız, karanlıkta, dolu bir gecede korku, hayaletler ve hayaletler.*

"İleri, Kelpie!"

Öfkeli bir dörtnala, hızdan sulanan gözler. Yıldırım gökyüzünü ikiye böldü. Ciri, yolun her iki tarafında kızılağaçların yandığını görür. Her taraftan şekilsiz ağaçlar, dallarının uzun, yumrulu kollarını ona doğru uzatır, oyuklarının kara çenelerini kırar ve izlerine küfürler ve tehditler fırlatır. Kelpie delici bir şekilde kişneiyor, o kadar hızlı atıyor ki, toynakları sadece dünyayı fırçalıyormuş gibi görünüyor.

Ciri kendini kısrağın boynuna yaslıyor. Sadece sürtünmeyi en aza indirmek için değil, aynı zamanda kızılağaç dallarından kaçınmak, onu eyerden vurmaya veya çekmeye çalışmak. Dallar hışırdıyor, kırbaçlıyor ve kamçılıyor, elbiselerine ve saçlarına tutunmaya çalışıyor. Biçimsiz gövdeler sallanıyor, oyuklar çatırdayıp kükrüyor.

Kelpie çılgınca kişnemektedir. Tek boynuzlu at cevap verir. Karanlıkta kar beyazı bir nokta var. Yol gösteriyor.

Acele et, Yıldız-Göz! Tüm gücünle sür!

Gittikçe daha fazla kızılağaç var, dallarından kaçmak gittikçe zorlaşıyor. Yakında tüm yolu kapatacaklar…

Arkasında bir çığlık. Takipçilerin sesi.

Ihuarraquax komşu. Ciri sinyalini alır. Önemini anlıyor.

Kendini Kelpie'nin boynuna bastırıyor. Onu zorlamak zorunda değil. Korkunun kovaladığı kısrak, dörtnala uçar.

Tek boynuzlu attan yine bir sinyal, daha net, beynine nüfuz etti. Bu bir talimat, oldukça basit bir emir.

Sıçrayış, Yıldız-Göz. Atlamalısın. Başka bir yere, başka bir zamana.

Ciri anlamıyor ama anlamak için savaşıyor. Anlamaya çalışıyor, odaklanıyor, o kadar çok odaklanıyor ki kulaklarında kan vızıldayıp nabzı atıyor…

Yıldırım. Ve ardından ani bir karanlık, yumuşak ve siyah bir karanlık, hiçbir şeyin aydınlatamayacağı siyah bir karanlık.

Kulaklarında bir uğultu.

*
*

Yüzünde rüzgar. Serin bir rüzgar. Yağmur damlaları. Burun deliklerinde çam kokusu.

Kelpie zıplıyor, homurdanıyor ve pullar. Boynu sıcak ve ıslak.

Yıldırım. Çok geçmeden gök gürültüsü. Işıkta Ciri, Ihuarraquax'ın başını ve boynuzunu salladığını, toynağını güçlü bir şekilde yere eğediğini görür.

'Küçük at?'

Buradayım, Yıldız-Göz.

Gökyüzü yıldızlarla dolu. Takımyıldızlarla dolu. Ejderha. Kış Kızı. Yedi Keçi. Sürahi.

Ve neredeyse ufkun hemen üstünde – Göz.

'Yaptık,' diye soludu. 'Başardık, Küçük At. Bu benim Dünyam!'

Sinyali o kadar net ki Ciri her şeyi anlıyor.

Hayır, Yıldız-Göz. Bir dünyadan kaçtık. Ama yine de senin yerin değil, senin değil zaman. Önümüzde daha çok dünya var.

'Beni yalnız bırakma.'

Ben yapmam. sana borçluyum. Onu ödemek zorundayım. Baştan sona.

Artan rüzgarla birlikte, gökyüzü batıdan kararır. Dalgalar halinde gelen bulutlar sırayla takımyıldızlarını söndürür. Ejderha dışarı çıkar, Kış Bakire dışarı çıkar, ardından Yedi Keçi ve Sürahi. En parlak ve en uzun süre parlayan Göz söner.

Ufuk çizgisi, şimşeklerin kısa ömürlü parlaklığıyla aydınlanır.

Thunder donuk bir gümbürtüyle yuvarlanıyor. Rüzgar aniden şiddetlenir, gözlerine toz ve kuru yapraklar üfler.

Tek boynuzlu at kişneyip zihinsel bir sinyal gönderir.

Kaybedecek zaman yok. Tek umudumuz hızlı bir kaçış. Sağa yer ve doğru zaman. Acele etmeliyiz, Yıldız-Göz.

Ben Dünyaların Efendisiyim. Ben Yaşlı Kanım.

Ben Shiadhal'ın kızı Lara Dorren'in kanındanım.

Ihuarraquax kişner, onları ısrar eder. Kelpie bunu uzun bir horultuyla yankılıyor. Ciri eldivenlerini takıyor.

'Ben hazırım' diyor.

Kulaklarında bir uğultu. Bir flaş ve parlaklık. Ve sonra karanlık.

Joachim de Wett'in yargılanması, cezası ve infazı genellikle çoğu tarihçi tarafından İmparator'un şiddetli, zalim ve zalim doğasına Emhyr ve ayrıca herhangi bir eksiklik de yok - özellikle arasında intikam hakkında kinayeli hipotezlerin edebi eğiliminin yazarları ve tamamen özel puanların ödenmesi. Gerçeğin söylenme zamanı çoktan geldi: her dikkatli bilgin için apaçık olan gerçek. Dük de Wett, Verden Grubuna 'beceriksiz' terimi çok hafif. Karşısında kendisininkinin iki katı zayıf güçlere sahip olduğu için, kuzeye yönelik saldırıyı geciktirdi ve tüm çabalarını bir Verdan gerillalarına karşı savaşın. Verden

Grubu taahhüt etti sivil halka karşı tarifsiz vahşet. Sonuç tahmin edilmesi kolay ve kaçınılmazdı. Kışın, kuvvetlerin isyancıların sayısı yarım binden azdı, ilkbaharda neredeyse bütün ülke ayağa kalktı. kendini adamış olan Kral Ervyll, İmparatorluk ortadan kaldırıldı ve ayaklanma oğlu Prens tarafından yönetildi. Kuzeylilere sempati duyan Kistrin. yanında bulunan bir Skellige'den korsanların çıkarma kuvveti, ön plana çıkan bir saldırı Cidaris'ten Nordlings ve arkada bir isyan, de Wett oldu parça parça çarpışmalara karışmış, yenilgi üstüne yenilgi alıyordu. İçinde Süreçte, Merkez Ordu Grubunun saldırısını erteledi - bunun yerine, Nordlings'in kanadını meşgul ederek planlanmıştı, Verden Grubu bağladı Menno Coehoorn'dan aşağı. Nordling'ler hemen durum ve karşı saldırıya geçti, Mayena ve Maribor yakınlarında kuşatma ve bu hayati kaleler ikinci kez hızla ele geçiriliyor.

De Wett'in beceriksizliği ve aptallığının psikolojik bir etkisi de vardı. önem. Nilfgaard'ın yenilmezliği efsanesi yıkıldı. Puanları gönüllüler Kuzeylilerin ordusuna akın etmeye başladı…

Restif de Montholon

Kuzey Savaşları. Mitler, Yalanlar ve Yarı Gerçekler.

ALTINCI BÖLÜM

Jarre –başka ne denilebilir ki?– çok hayal kırıklığına uğradı. Bir tapınakta yetişmesi ve kendi açık doğası onu insanlara, onların iyiliğine, nezaketine ve özveriliğine inandırdı. Bu inançtan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Zaten iki geceyi açık havada, saman yığınlarının kalıntıları arasında uyumuştu ve şimdi üçüncü geceyi de benzer şekilde geçirecekmiş gibi görünüyordu. Her köyde bir yatak, bir lokma ekmek istediğinde ya ağır bir suskunlukla, ya da güvenli kilitli kapıların arkasından hakaret ve tehditlerle yanıtlanmıştır.

Kim olduğunu ve neden seyahat ettiğini söylemesinin bir faydası olmadı.

İnsanlarda çok ama çok hayal kırıklığına uğradı.

Karanlık hızla büyüyordu. Çocuk, bazı tarlalar arasındaki bir patika boyunca temkinli ve hızlı bir şekilde yürüdü. Bir saman yığını gördü, açık gökyüzü altında başka bir gece beklentisiyle istifa etti ve mahzun oldu. Mart, kuşkusuz, aşırı sıcaktı, ama geceleri soğuyordu. Ve çok korkutucu.

Jarre göğe baktı, neredeyse bir haftadır her gece olduğu gibi, bir kuyruklu yıldızın altın ve kırmızı arısının görülebildiği, gökyüzünü batıdan doğuya doğru katediyor, ardından titrek bir ateş örgüsü sürükleyerek. . Pek çok kehanette sözü edilen bu garip olgunun gerçekte neyi büyütebileceğini merak etti.

Tekrar yürümeye başladı. Gittikçe daha karanlık oluyordu. Patika aşağı, yarı karanlıkta korkunç şekiller alan yoğun çalılıklardan oluşan bir caddeye açılıyordu. Aşağıdan, havanın daha da karanlık olduğu yerden, çürüyen otun ve başka bir şeyin soğuk, kötü kokusu geliyordu. Çok hoş olmayan bir şey.

Jarre durdu. Sırtında ve omuzlarında gezinen şeyin korku değil, soğuk olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Başarısızca.

Alçak bir yaya köprüsü, siyah ve taze kesilmiş zift gibi parıldayan osiers ve biçimsiz söğütlerle büyümüş bir kanalın kıyılarını birbirine bağlıyordu. Ahşabın çürüyüp çöktüğü yerlerde yaya köprüsünde uzun delikler açıldı ve tırabzanlar kırıldı, milleri suya battı. Söğütler köprünün ötesinde daha kalın büyüdü. Gerçek geceye daha uzun bir yol olmasına rağmen, kanalın ötesindeki uzak çayırlar hala bir ışıkla parlıyordu.

çimenlerin üzerinde asılı sis ipliği, söğütler arasında karanlık hüküm sürdü. Jarre, karanlıkta bir binanın belirsiz kalıntılarını gördü - muhtemelen bir değirmen, savak veya yılanbalığı dumanı.

O yaya köprüsünü geçmeliyim , diye düşündü delikanlı. *Yapacak bir şey yok!*

Karanlıkta kötü bir şeyin gizlendiğini iliklerime kadar hissetsem de, bu kanalın diğer tarafına geç. Bu kanalı geçmeliyim, o efsanevi gibi Melitele Tapınağı'ndaki sararmış el yazmalarında okuduğum lider veya kahraman.

Bu kanalı geçeceğim ve sonra… Neydi? Kartlar dağıtılacak mı?

Hayır, zarlar atılmış olacak. Arkamda geçmişim yatıyor, önümde uzanıyor gelecek …

Köprüye adım attı ve önsezisinin yanılmadığını hemen anladı. Onları görmeden önce. Ya da onları duydum.

'İyi?' yolunu kapatan adamlardan birini törpüledi. 'Söylemedim mi? Bir kene bekleyin dedim, biri çıkacak.'

"Kesinlikle, Okultich," sopalarla silahlanmış karakterlerden biri hafifçe peltekleşti. "Elbette seni bir falcı ya da bir bilge yapmak zorunda kalacağız. Pekala, yoldan geçen nazik, yapayalnız yürüyor! Bize kendi özgür iradenle sahip olduğun şeyi verecek misin, yoksa bir mücadeleye mi girmek zorunda kalacak?'

'Hiçbir şeyim yok!' diye bağırdı Jarre, kimsenin duyup yardım etmek için acele edeceğine dair pek umudu olmamasına rağmen, sesinin zirvesindeydi. 'Ben zavallı bir gezginim! Benim adıma bir kabuğum yok! Sana ne verebilirim? Bu baston mu?

Bu giysiler mi?

"Sadece bu değil," dedi peltek olan ve sesindeki bir şey Jarre'ı titretti. "Çünkü bilmelisin ki, zavallı gezgin, gerçekten acil ihtiyacımız olduğu için bir kız arıyorduk. Pekala, gece yaklaşıyor, başka kimse gelmiyor, yani dilenciler seçici olamaz. Yakalayın beni çocuklar!

"Bir bıçağım var," diye bağırdı Jarre. 'Seni uyarıyorum!'

Gerçekten de bıçağı vardı. Uçuşundan bir gün önce onu tapınak mutfağından alıp paketine saklamıştı. Ama ona ulaşmadı. Bunun anlamsız olduğunu ve hiçbir şeyin ona yardım etmeyeceğini anlayınca felç oldu ve dehşete düştü.

'Bir bıçağım var!'

Pekala, prithee, diye dudak bükerek yaklaştı. 'Bıçağı var. Kim düşünmüş olabilir?'

Jarre kaçamadı. Terör, bacaklarını yere yapışmış iki direğe çevirdi. Adrenalin onu bir ilmik gibi boğazından yakaladı.

'Merhaba!' üçüncü bir karakter aniden genç ve garip bir şekilde bağırdı

tanıdık ses. 'Sanırım onu tanıyorum! Evet, evet, onu tanıyorum! Bırak onu, diyorum, o bir dost! Jarre? beni tanıdın mı Ben Melfi'yim! Hey, Jarre? Beni tanıdın mı?

'Evet... Yapıyorum...' Jarre tüm gücüyle iğrenç, ezici, daha önce tanıdık olmayan duyuma karşı savaştı. Ancak köprünün bir direğine çarpan kalçasında bir ağrı hissettiğinde, bu hissin ne olduğunu anladı.

Bilincini kaybetme hissi.

Ah, bu bir sürpriz, dedi Melfi. 'Neden, kelebekler arasında bir şans! Neden, bir hemşehriyle karşılaşmak. Ellander'dan bir arkadaş. Bir arkadaşı! Ah, Jarre?'

Jarre, garip şirketinin ona verdiği sert, lastiksi yağlı et parçasından bir ısırık aldı ve biraz kavrulmuş şalgam yedi. Cevap vermedi, sadece kamp ateşini çevreleyen altı kişilik grubun tamamına doğru başını salladı.

"Peki hangi yöne gidiyorsun Jarre?"

'Vizima'ya.'

'Ha! Biz de Vizima'ya gidiyoruz! Neden, tesadüfler arasında bir şans! Ne, Milton? Milton'ı hatırlıyor musun Jarre?'

Jarre yapmadı. Onu daha önce görüp görmediğinden emin değildi. Aslında Melfi ona arkadaş demekle biraz abartıyordu. Cooper'ın Ellander'lı oğluydu. İkisi tapınak okuluna gittiğinde, Melfi Jarre'yi düzenli olarak ve ciddi bir şekilde döver ve ona "ısırganda-anne-baba-babası olmayan bir piç" derdi. Bu, yaklaşık bir yıl devam etti, ardından cooper, oğlunun sadece varillere uygun olduğu kanıtlandığından, oğlunu okuldan aldı. Böylece Melfi, okuma ve yazmanın sırlarını öğrenmeye çalışmaktansa, babasının atölyesinde yontmak için uğraştı.

Ve Jarre çalışmalarını tamamladıktan ve tapınaktan gelen bir tavsiyenin gücüyle sulh yargıçlarında kâtip yardımcısı oldu.

mahkeme, cooper'ın oğlu -babasının örneğini takip ederek- ona boyun eğdi, hediyeler verdi ve arkadaşlığını ilan etti.

"—Vizima'ya gidiyoruz," diye devam etti Melfi hikayesine. 'Katılmak için. Burada hepimiz, bir erkek olarak, orduya katılacağız. Buradakiler, bakın, Milton ve Ograbek, köylü çocuklar, arazi görevi için seçildiler, neden, bilirsiniz.

...'

'Yaparım.' Jarre, gözlerini, közlerde kavrulmuş bazı tanınmaz yiyecekleri çiğneyen, sarışın ve kardeşler kadar birbirine benzeyen köylü oğullarına çevirdi. 'Tek için

her biri iki puan ve on dönüm. Dönüm vergisi. Ya sen Melfi?'

"Benimle," diye içini çekti cooper'ın oğlu, "şöyle, bak: loncalar ilk kez bir acemi tedarik etmek zorunda kaldığında, babam beni beladan kurtardı. Ama yoksulluk geldiğinde, ikinci kez kura çekmek zorunda kaldık, çünkü kasaba öyle karar verdi... Şey, bilirsiniz...'

"Evet," diye başını salladı Jarre yeniden. Ellander belediye meclisinin on altı Ocak günü aldığı bir kararla, vergi için ek bir piyango kararlaştırıldı. Nilfgaard tehdidi nedeniyle gerekliydi—'

Kısa bir süre önce onu köprüde selamlamış olan, tıknaz ve tıraşlı kafalı adam, "Konuştuğumu dinle, Pike," diye homurdanarak araya girdi.

'Fop! Her şeyi bil!'

'Akıllı alec!' yuvarlak yüzüne kalıcı bir şekilde yapıştırılmış aptal bir gülümsemeyle başka bir büyük çiftlik işçisi çizdi. 'Her şeyi bilen!'

"Kapa çeneni Klaproth," dedi Pike adındaki, grubun en yaşlısı, sağlam, sarkık bıyıklı ve ense traşlı olan. 'Her şeyi bilen biri olduğu için konuşurken dinlemeye değer. Bundan bir fayda olabilir.

Gerçekler. Ve gerçekler asla kimseye zarar vermedi. Neredeyse hiç. Ve neredeyse hiç kimse.'

'Bunu ikinci yapacağım,' diye açıkladı Melfi. 'O, yani Jarre, gerçekten zeki, mektuplarını biliyor... Bir bilgin! Demek istediğim, Ellander'da bir mahkeme katibi olarak çalışıyor ve Melitele Tapınağı'ndaki tüm kitap koleksiyonu onun gözetimi altında..."

"O halde, merak ediyorum," diye araya girdi Pike, Jarre'ye duman ve kıvılcımların arasından bakarak, "Vizima'ya giden otoyolda somurtkan bir saray-tapınak kütüphanecisi ne yapıyor?"

'Tıpkı senin gibi' dedi çocuk, 'orduya katılacağım.'

"Ve ne..." Pike'ın gözleri parladı, parıltıyı bir teknenin pruvasındaki meşale ışığında gerçek bir balığın gözleri gibi yansıttı "- bir saray-tapınak bilgini orduda ne bulmayı umuyor? Çünkü birleşemeyecek. ha? Her aptal tapınakların vergiden muaf olduğunu bilir, yeni asker sağlamak zorunda değildirler.

Ve her aptal bilir ki, her mahkeme kendi katipini savunabilir ve onu orduya katılmaktan vazgeçirebilir. Peki tüm bunlar ne hakkında, baş katip?'

Jarre, "Orduya gönüllü olarak katılıyorum," dedi. 'Ben kendim, kendi özgür irademle kaydoluyorum, vergiden değil. Kısmen kişisel nedenlerle, ama esas olarak vatanseverlik görevinden.'

Şirket yüksek sesle, gök gürültülü, genel kahkahalarla kükredi.

Dikkat edin çocuklar, dedi Pike sonunda, bir vücutta ne tür çelişkiler pusuda bekler. İki doğa. Burada genç bir tıraş makinemiz var, öyle görünüyor ki, eğitimli ve

dünyevi ve şüphesiz doğası gereği zeki. Savaşta neler olduğunu bilmeli, kimin kiminle savaştığını ve kimin yakında kimi tamamen yeneceğini bilmeli. Ve o, duyduğunuz gibi, zorlama olmaksızın, kendi özgür iradesiyle, vatanseverlik görevi nedeniyle kaybeden tarafa katılmak istiyor.'

Kimse yorum yapmadı. Jarre dahil.

"Böyle bir vatansever görev," dedi Pike sonunda, "genellikle sadece geri zekalıların işaretidir. Belki de tapınak mahkemesi mezunlarına bile yakışır. Ama burada bir takım kişisel sebeplerden söz ediliyordu. Bu kişisel nedenlerin ne olabileceğini çok merak ediyorum.'

'O kadar kişiseller ki-' Jarre onun sözünü kesti '- onlardan bahsetmeyeceğim. Dahası, siz sayın bayım, nedenleriniz hakkında konuşmak için hiç aceleniz olmadığı için.'

"Şimdi dinle," dedi Pike bir an sonra. "Biri benimle böyle konuşacak kadar kibar olsaydı, hemen ağzına bir yumruk atardı. Pekala, eğer o bilgili bir katipse… Onu affedeceğim… sadece bu seferlik. Ve şunu söyleyin: Ben de katılacağım. Hem de gönüllü olarak.'

"Akıllı biri gibi, kaybedenlere katılmak için mi?" Birdenbire bu kadar küstahlığın nereden geldiği Jarre'nin kendisini bile şaşırttı. 'Yoldaki köprülerde yolculardan kaçmak mı?'

"O," diye homurdandı Melfi, Pike'ı tahmin ederek, "yaya köprüsündeki pusu için hala bize kızgın. Bırak gitsin Jarre, bu sadece bir şakaydı! Sadece masum numaralar.

Değil mi, Pike?'

'Doğru.' Pike esnedi ve dişlerini öyle bir gıcırdattı ki yankılandı. 'Sadece masum numaralar. Hayat hüzünlü ve kasvetli, tıpkı bir buzağının katliama götürülmesi gibi. O zaman sadece numaralar veya şakalar onu neşelendirebilir. Sizce de öyle değil mi, yazar?'

'Yaparım. Genel olarak.'

'Bu iyi.' Pike parlayan gözlerini ondan ayırmadı. "Çünkü aksi takdirde bizim için sefil bir yoldaş olursun ve Vizima'ya kendi başına yürüsen daha iyi olur. Hemen, örneğin.'

Jarre hiçbir şey söylemedi. Pike uzandı.

'Söylemek istediğimi söyledim. Pekala, arkadaşlar, dalga geçtik, eğlendik, eğlendik ve şimdi tam zamanı. Akşam yemeğine kadar Vizima'da olacaksak, güneşle birlikte yola çıkmalıyız.'

Gece çok soğuktu ve Jarre yorgunluğuna rağmen uyuyamadı. Mantosunun altında bir top gibi kıvrılmıştı, dizleri neredeyse çenesine değiyordu.

*

Sonunda uykuya daldığında, kötü uyudu, rüyaları onu sürekli uyandırdı.

Çoğunu hatırlayamıyordu. İki dışında. İlk rüyada, Witcher, Rivialı Geralt, bir kayadan sarkan uzun buz sarkıtlarının altında oturuyordu, hareketsizdi, buzla kaplıydı ve hızla sürüklenen karın altına gömüldü. Diğer rüyada Ciri, onu çarpık dallarıyla yakalamaya çalışan biçimsiz kızılağaçların bulunduğu bir caddede, yelesine sarılan siyah bir atın üzerinde dört nala gidiyordu.

Oh, ve şafaktan hemen önce Triss Merigold'u hayal etti. Bir yıl önce tapınakta kaldıktan sonra, çocuk büyücüyü birkaç kez rüyasında görmüştü.

Düşler, Jarre'a sonradan çok utanacağı şeyler yaptırmıştı.

Bu sefer, doğal olarak, utanç verici bir şey olmadı. Çok soğuktu.

Yedisi de sabah güneş doğduktan hemen sonra yola çıktılar. Milton ve Ograbek, arazi görevinden gelen köylü oğulları, bir asker şarkısı söyleyerek kendilerini güçlendirdiler.

İşte savaşçıya biniyor, zırh parlıyor.

Kaçın genç bayan, bu gece bir öpücük çalacak.

Ve bu nedenle değil; elini kim tutacak?

Keskin kılıcı anavatanı koruduğu için.

Pike, Okultich, Klaproth ve kendilerini onlara bağlayan bakırın oğlu Melfi birbirlerine anekdotlar ve hikayeler anlatıyorlardı; son derece komikler. Onların görüşüne göre.

'—ve Nilfgaardlı sorar: "Buralarda ne kokuyor?" Ve elf diyor ki:

"Bok". Haa, haa, haaa!'

'Ha, ha, ha, ha! Ve bunu biliyor musun? Bir Nilfgaardlı, bir elf ve bir cüce yürüyor. Bakıyorlar: Bir fare hırlıyor...'

Gün uzadıkça, otoyolda daha fazla gezgin, köylü arabası, icra memuru ve yürüyen askerlerden oluşan küçük birlikler karşılaştı.

Arabaların bazıları mallarla doluydu. Pike'ın çetesi, burunları neredeyse yere değecek şekilde, işaretçiler gibi onları takip etti ve düşen her şeyi topladı.

şurada bir havuç, şurada bir patates, bir şalgam, hatta bazen bir soğan bile. Yağmaların bir kısmını yağmurlu bir gün için akıllıca bir kenara koydular, bir kısmını ise şakalarını bile kesmeden açgözlülükle yuttular.

'—ve Nilfgaardlı şöyle der: fluuub! Ve kulaklarına kadar sıçıyor!

Ha, ha, ha, ha, ha, ha!'

'Haa, haa, haa! Ey Tanrılar, dayanamıyorum… Kendi kendine… Haaaa, haaa, haaa!'

Jarre kaçmak için bir fırsat ve bahane bekliyordu. Pike'a meraklı değildi, Okultich'e de meraklı değildi. Pike ve Okultich'in geçen tüccar vagonlarına, köylülere yaptıkları bakışlara pek hevesli değildi.

arabalar ve üzerlerinde oturan kadınlar ve kızlar. Pike'ın alaycı tonuna pek hevesli değildi çünkü yenilgi ve imha kesin ve apaçık ortadayken gönüllü olarak kaydolmanın faydasından bahsedip duruyordu.

Sürülmüş toprak kokusu vardı. Ve duman. Vadideki binaların çatılarını, aynalar gibi parıldayan düzenli tarlalar, korular ve balık havuzları arasında gördüler. Bazen uzaktan bir köpeğin havlaması, bir öküzün böğürmesi ya da bir horozun ötüşü kulaklarına ulaşırdı.

Pike dudaklarını yalayarak, "Bu köylerin zengin olduğunu görebilirsin," dedi. 'Küçük ama süslü.'

Okultich aceleyle açıklamak için "Buçukluklar burada vadide yaşar ve çiftçilik yapar," diye açıkladı.

'Onlarla ilgili her şey süslü ve güzel. Tutumlu küçük bir ulus, o cüceler.'

Lanet olası insanlık dışı yaratıklar, diye hırladı Klaproth. 'Kanlı koboldlar! Burada çiftçilik yapıyorlar ve gerçek insanların başına onlar gibi yaratıklar yüzünden yoksulluk ve sefalet düşüyor. Savaş bile onlar gibi zarar vermez.'

'Şimdilik.' Pike ağzını çirkin bir gülümsemeyle uzattı. 'Bu köyü unutmayın çocuklar. En dıştaki, şu huş ağaçlarının arasında, tam ormanın içinde.

İyi hatırla. Eğer burayı bir daha ziyaret etmek istersem, yanlış yola sapmak istemem.'

Jarre başını çevirdi. Duymuyormuş gibi yaptı. Görebildiği tek şey önündeki otoyoldu.

Yürüdüler. Arazi görevinden gelen köylü oğulları Milton ve Ograbek yeni bir şarkı söylediler. Daha az asker. Belki biraz daha kötümser. Bu, özellikle Pike'ın önceki imalarından sonra, kötü bir alamet olarak kabul edilebilir.

Dinle ve söylediklerimi düşün,

Bugün ölümden bahsedeceğim,

Kaç yaşında olursan ol,

Onun sefaletinden kaçamayacaksın,

Her zaman hakkınız konusunda dikkatli olun;

Ölüm kesinlikle seni boğacak!

Okultich asık bir sesle, "Onun," diye yargıladı, "parası olmalı. Nakit parası yoksa taşaklarım kesilsin.'

Okultich'in hakkında böylesine korkunç bir iddiaya girdiği kişi, eşeklerin çektiği bir arabanın yanında aceleyle dolaşan gezgin bir tüccardı.

"Dosh ya da hayır," diye pes etti Pike, "eşek bir değere sahip olmalı. Adımlarınızı hızlandırın çocuklar.'

'Melfi.' Jarre, cooper'ın oğlunu kolundan yakaladı. 'Gözlerini aç. Ne planlandığını göremiyor musun?'

"Ah, bunlar sadece şaka, Jarre." Melfi kendini kurtardı. 'Sadece şakalar...'

Tüccarın arabası -yakından belliydi- aynı zamanda bir duraktı ve birkaç dakika içinde kurulabilirdi. Eşekle çizilmiş yapının tamamı cafcaflı ve resmedilmeye değer bir yazıyla kaplıydı; burada satışa sunulan ürünler arasında balzamlar ve ilaçlar, koruyucu tılsımlar ve tılsımlar, iksirler, sihirli filtreler ve kümes hayvanları, temizlik maddeleri ve ayrıca metal, cevher ve yer mantarı detektörleri vardı. ve balıklar, ördekler ve fahişeler için hatasız yemler.

Tüccar, yıllarının yükü altında ezilmiş, zayıf, yaşlı bir adam, etrafına bakındı, onları gördü, küfretti ve eşeğini sürdü. Ama eşek, tüm eşekler gibi daha hızlı gitmeye hiç niyeti yoktu.

Okultich sessizce, "Bunun üzerine güzel bir cübbe," diye karar verdi. "Ve kesinlikle arabada küçük bir şey bulacağız..."

Pekala çocuklar, dedi Pike. 'Kes, doğra! Yolda çok az tanık varken bu meseleyi halledeceğiz.'

Jarre, onun cesaretine şaşırdı, birkaç hızlı adımda şirketin önüne geçti ve döndü, tüccarla aralarında durarak.

Hayır, dedi boğazından bir kelime çıkarmak için mücadele ederken. 'İzin vermeyeceğim

...'

Pike yavaşça paltosunu açtı ve kemerine saplanmış uzun bir bıçağı gösterdi, açıkça bir ustura kadar keskindi.

"Yoldan çekil, karalamacı," dedi kötü niyetli bir şekilde. 'Boynuna saygı duyarsan.

Topluluğumuza uyacağını düşünmüştüm ama hayır, görüyorum ki tapınağın seni fazlasıyla kutsal biri yapmış. Aşırı derecede dindar tütsü kokuyorsun. Bu yüzden yoldan çekil, aksi halde-'

'Ve burada neler oluyor? ha?'

İri ve geniş söğütlerin arkasından iki garip şekil belirdi.

karayolunu çevreleyen ve Ismena vadisinin manzarasının en yaygın özelliği olan.

İki adam mumlu ve yukarıya doğru kıvrılmış bıyıklar, renkli kabarık pantolonlar, kurdelelerle süslenmiş kapitone kısa ceketler ve tüy demetli kocaman, yumuşak kadife bereler giymişlerdi. Geniş kemerlerinden sarkan kılıçlar ve hançerler dışında, iki adam sırtlarında muhtemelen iki metre uzunluğunda, iki ayak büyüklüğünde kabzaları ve geniş, kavisli çapraz koruyucuları olan çift elli kılıçlar taşıyordu.

Bu dizlikler aşağı yukarı zıplıyor, pantolonlarını bağlıyorlardı.

İkisi de korkunç kılıçlarının kabzalarına doğru bir hareket bile yapmadılar ama her halükarda Pike ve Okultich hemen daha uysallaştılar ve dev Klaproth sönük bir keçi derisi gibi küçüldü.

"Biz... hiçbir şey yapmıyoruz..." diye mırıldandı Pike. 'Yapmamamız gereken bir şey yok...'

'Sadece şakalar!' diye bağırdı Melfi.

Beklenmedik bir şekilde, kambur tüccar, "Kimseye zarar verilmedi," dedi. 'Hiç kimse!'

"Biz," diye araya girdi Jarre, "birleşmek için Vizima'ya gidiyoruz. Belki siz de aynı yoldan gidiyorsunuz, asil beyler?'

"Gerçekten öyleyiz," diye homurdandı Landsknecht, bunun neyle ilgili olduğunu hemen anlayarak. 'Vizima'ya gidiyoruz. Dileyen bizimle gelebilir. Daha güvenli olacak.'

"Daha güvenli, yemin ederim," diye ekledi diğeri, bilerek, Pike'ı baştan aşağı süzerek.

"Aslında, kısa bir süre önce Vizimian bailiwick yakınlarında atlı bir devriye gördüğümüzü de eklemeliyim. En çok asılmaya meyillidirler ve suçüstü yakaladıkları her yağmacının kaderi sefil olacaktır.'

"Ve bu çok iyi..." Pike soğukkanlılığını geri kazanmış ve aralık dişli bir gülümsemeyle sırıtmıştı "- lordlarım, iyi ki beyler, haydutlar için kanun ve ceza var, işlerin doğru düzeni bu. Vatanseverlik görevimiz bizi çağırdığı için orduya, Vizima'ya gidelim.'

Landsknecht ona uzun uzun ve oldukça aşağılayıcı baktı, sonra omuz silkti, büyük kılıcını sırtına doğrulttu ve yola koyuldu.

Arkadaşı Jarre ve eşeği ve arabasıyla tüccar onun arkasından yola koyuldu ve arkada, biraz uzakta, Pike'ın kalabalığını ayaklar altına aldı.

Tüccar bir süre sonra eşeğini bir withy ile sürerken, "Teşekkürler, efendim şövalyeler," dedi. "Ve teşekkür ederim, genç efendi."

'Önemli değil.' Landsknecht elini salladı. Biz buna alışığız.

'Orduya çeşitli karakterler çekiliyor.' Arkadaşı omzunun üzerinden arkasına baktı. "Sipariş, bir köye veya küçük bir kasabaya, asker temini için gelir.

*

her beş yüz dönümde bir ve bazen bu yöntem kendilerini en kötü alçaklardan hemen kurtarmak için kullanılır. Ve sonra yollar oradaki gibi belalarla dolu. Pekala, orduda onbaşı mızrağının değneği onlara itaati öğretecek. O ahmaklar

disiplini bir ya da iki kez koştuğunda, bir dizi kirpikle karşılaştıklarında öğrenecekler..."

"Ben," diye aceleyle bir açıklama yaptı Jarre, "gönüllü olarak imzalıyorum, zorunlu olarak değil."

"Övgüye değer, övgüye değer." Landsknecht ona baktı ve bıyıklarının mumlu uçlarını büktü. "Ve görüyorum ki sen o adamlardan biraz farklı kilden yapılmışsın. Neden onlarlasın?'

Kader bizi bir araya getirdi.

'Daha önce böyle tesadüfi karşılaşmalar ve kardeşlik gördüm.' Askerin sesi ciddiydi. 'Kardeşçileri aynı darağacına götürdü. Bundan bir ders al, delikanlı.'

'Yapacağım.'

Bulutların kararttığı güneş zirvede durmadan ana yola ulaştılar. Burada yolculuklarında zorunlu bir mola onları bekliyordu. Aynı şekilde, durmak zorunda kalan büyük bir gezgin grubu da -çünkü ana yol yürüyen askerlerle doluydu.

Landsknechts'lerden biri, yürüyüşün yönü hakkında bilerek, "Güneye doğru," dedi. 'Öne. Maribor ve Mayena'ya.'

"Standartlarına uyun," dedi diğeri başıyla.

"Redanyalılar," dedi Jarre. 'Kızıl üzerinde gümüş kartallar.'

"Doğru tahmin ettin." Landsknecht sırtına tokat attı. 'Sen gerçekten zeki bir gençsin. Bu, Kraliçe Hedwig'in bize yardım etmek için gönderdiği Redanya Ordusu. Şimdi birlik içinde güçlüyüz. Temeria, Redania, Aedirn ve Kaedwen.

Artık hepimiz müttefikiz, tek bir davanın destekçileriyiz.'

"Biraz geç," dedi Pike, arkalarından belirgin bir küçümsemeyle. Landsknecht arkasına baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Öyleyse oturalım," dedi Melfi, "ve iğnelerimizi biraz dinlendirelim. O ordunun sonu görünmüyor. Yolun kendini serbest bırakması uzun zaman alacak.'

'Oturalım' dedi tüccar, 'şu tepede. Oradan manzara daha iyi olacak.'

Redan süvarileri yanlarından geçtiler ve onların arkasından toz kaldırarak, arbaletçiler ve pavisiler yürüdüler. Arkalarından bir ağır süvari sütunu hızla geçti.

"Ve onlar," dedi Melfi, zırhlı birliklere işaret ederek, "farklı renkler altında yürüyorlar. Beyaz bir şeyle lekelenmiş siyah standartları var.'

'Ah, cahil taşralılar.' Landsknecht ona küçümseyici bir bakış attı. Kendi krallarının kollarını bilmiyorlar. Onlar gümüş zambaklar, ahmak…'

"Zambaklar ile tarla samurları argent," dedi Jarre, birdenbire tüm insanlara cahil eyaletlerden olmadığını kanıtlama arzusu duydu.

"Temerya'nın eski arması krallığında," diye başladı, "bir aslan yolcusu vardı. Ancak Temerya kraliyet dükleri farklı bir tane kullandı. Kesin olmak gerekirse, kalkana üç zambak içeren fazladan bir alan eklediler. Hanedan sembolizmde zambak çiçeği tahtın halefinin, kraliyet oğlunun, tahtın varisi ve asanın bir işareti olduğu için—'

Klaproth, "Sıçrayan her şeyi bilirsin," diye havladı.

"Senin ağzını kapatabilirsin, kumaş kafa," dedi landsknecht tehditkar bir şekilde. 'Ve sen evlat, devam et. Bu ilginç.'

Ve yaşlı Kral Gardik'in oğlu Prens Goidemar, dişi şeytan Falka'nın isyancılarına karşı savaşmaya gittiğinde, Temerya Ordusu, sancağı altında, zambak amblemi altında savaştı ve kesin zaferler kazandı. Ve Goidemar tahtı babasından miras aldığında, bu zaferlerin bir hatırası ve karısının ve çocuklarının düşmanın elinden mucizevi bir şekilde kurtulması için krallığın arması olarak samur bir tarlaya argent üç zambak kurdu. Ve sonra Kral Cedric özel bir kararname ile eyalet armasını gümüş zambaklarla serpiştirilmiş siyah bir kalkan olacak şekilde değiştirdi. Ve Temerya arması o zamandan beri böyle. Temeryalı mızraklı süvariler şu anda ana yol boyunca ilerlediğinden, bunu kendiniz kolayca onaylayabilirsiniz.'

Tüccar, "Çok zarif bir şekilde hallettin genç efendi," dedi.

"Ben değil," diye içini çekti Jarre, "ama John of Attre, bir hanedan bilgini."

'Ve sen daha da kötü eğitimli değilsin, anlıyorum.'

"Bir acemi için mükemmel," diye ekledi Pike nefesinin altında. "Kral ve Temerya için o gümüş zambakların sancağı altında dövülerek öldürülmek."

Şarkıyı duydular. Tehditkar, askerce, bir deniz dalgası gibi gümbürdeyen, yaklaşan bir fırtınanın hırıltısı gibi. Temeryalıların ardından diğer askerleri yakın ve eşit bir dizide geçti. Üzerinde ne standartların ne de flamaların dalgalandığı gri, neredeyse renksiz süvariler. At kuyruğu ile süslenmiş yatay bir çubuk ve ona çivilenmiş üç insan kafatası olan bir direk, sütunun başındaki komutanların önüne taşınıyordu.

'Ücretsiz Şirket.' İlk landsknecht, gri binicileri ustaca gösterdi.

'Paralı askerler. Servet askerleri.

"Açıkça yürekliler," diye soludu Melfi. 'Her adam! Ve sanki geçit törenindeymiş gibi adım adım yürüyorlar...'

Landsknecht, "Özgür Şirket," diye tekrarladı. 'İyi bak, ey

köylüler ve striptizciler, gerçek bir askerde. Daha önce savaşta bulundular. Adam Pangratt, Molla, Frontin ve Abatemarco'nun bölükleri olan paralı askerler, Mayena'da teraziyi deviren onlardı. Onlar sayesinde Nilfgaard kuşatması kırıldı. Kalenin kurtarılmasını onlara borçluyuz.'

"Cesur ve yiğit insanlar gerçekten, o paralı askerler," diye ekledi diğeri, "savaşta bir kaya gibi boyun eğmez. Free Company madeni paraya hizmet etse de, şarkılarından kolayca işaretleyebileceğiniz gibi.'

Birlik bir yürüyüşte yaklaştı, gürleyen şarkıları kulağa güçlü ve gümbürdeyen ama garip bir şekilde kasvetli, acı bir nota gibi geliyordu.

Hiçbir asa ve taht bizi yenemez

Asla krallarla aynı safta olmayacağız

ducat'ın hizmetindeyiz

Bu güneşte parlıyor!

yeminleriniz bizim için bir şey değil

Standartlarınızı veya ellerinizi öpmüyoruz

Duka'ya güveniyoruz

Bu güneşte parlıyor!

"Eh, onlarla hizmet etmek için," diye içini çekti Melfi tekrar. 'Onlar gibilerle birlikte savaşmak... Bir adam şan ve ganimeti bilirdi...'

'Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa ne?' Okultich yüzünü buruşturdu. 'İkinci alayın başında... Bir kadın mı? O talihli askerler bir kadının komutası altında mı savaşıyorlar?'

"O bir kadın," diye onayladı Landsknecht. Ama sadece herhangi bir kadın değil.

Bu, Pretty Kitty dedikleri Julia Abatemarco. O bir savaşçı! Onun komutası altındaki paralı askerler, Kara Pelerinlileri ve elf birliklerini Mayena'da yıktı, ancak bunlardan sadece iki beş yüzü üç bine saldırdı.'

Pike, tuhaf, tiksindirici bir biçimde boyun eğdiren ama aynı zamanda kötü niyetli bir ses tonuyla, "Dukaların zaferin pek bir önemi olmadığını duydum," dedi.

paralı askerler için harcanan para boşa gitti. Nilfgaard yeniden bir araya geldi ve çocuklarımıza bir dayak attı, hem de sağlam bir tane. Ve Mayena'yı tekrar kuşattı. Ve belki de kaleyi çoktan ele geçirdiler? Ve belki de şimdiden buraya geliyorlardır? Belki bir gün burada olurlar? Belki de bu yozlaşmış paralı askerlere uzun zaman önce Nilfgaard altınıyla rüşvet verilmişti? Ve belki-'

"Ve belki," diye sözünü kesti landsknecht, öfkeyle, "yüzüne bir yumruk istersin, mırıldanır mısın? Dikkat edin, ordumuzu ezmek için ilmik tarafından cezalandırılır! Bu yüzden, ben keyfim yerindeyken kapa çeneni!'

'Oooh!' Morarmış Klaproth, ağzı açık, durumu etkisiz hale getirdi.

'Ooo, bak! Şu komik kısa götlere bak!'

Teberler, teberler, savaş baltaları, palalar ve sabah yıldızlarıyla donanmış bir piyade oluşumu, davulların boğuk gümbürtüsüne, gaydaların şiddetli uğultularına ve fısıltıların tiz ıslıklarına doğru yol boyunca yürüdü. Kürk

pelerinler, posta gömlekleri ve sivri uçlu miğferler giyen askerler gerçekten de son derece kısaydı.

"Dağlardan gelen cüceler," diye açıkladı ilk arazi. 'Mahakam Gönüllü Ayaklarından biri.'

"Düşündüm," dedi Okultich, "cüceler bizimle değil, bize karşıydı.

O pis kısa kıçların bize ihanet ettiğini ve Kara Pelerinler'le işbirliği yaptığını..."

'Sen düşündün?' Landsknecht ona acınası bir bakış attı. 'Neyi kullanarak, merak ediyorum? Çorbanızla birlikte bir hamamböceği yutsaydınız, ahmak, bağırsaklarınızda kafanızdan daha fazla zeka olurdu. Orada yürüyenler, Mahakam'ın muhtarı Brouver Hoog'un bize yardım için gönderdiği cüce yaya alaylarından biri. Çoğu da harekete geçti, büyük kayıplar verdi, bu yüzden yeniden bir araya gelmek için Vizima'ya çekildiler.'

"Cüceler yiğit bir halktır," diye onayladı Melfi. "İçlerinden biri Samhain'deki Ellander'daki meyhanede kulağıma yumruk attığında, Yule'ye kadar çaldı."

"Cüce alayı, sütundaki son kişidir." Landsknecht bir eliyle gözlerini gölgeledi. 'Bu yürüyüşün sonu. Yol yakında boşalacak.

Hadi yola çıkmaya hazırlanalım, çünkü neredeyse öğlen oldu.'

"O kadar çok asker güneye doğru ilerliyor ki," dedi muska ve ilaç satıcısı, "kesinlikle büyük bir savaş olacak. İnsanların başına büyük bir bela gelecek! Ordularda büyük yenilgiler! Binlerce insan ateş ve kılıçtan ölecek. O halde düşünün beyler, her gece gökyüzünde görülebilen bu kuyruklu yıldızın arkasında ateşli kırmızı bir kuyruk var. Bir kuyruklu yıldızın kuyruğu mavi veya soluksa,

soğuk algınlığı rahatsızlıklarını haber verir: titreme, plörezi, balgam ve nezle ve sel, sağanak veya uzun süreli yağışlı hava gibi su talihsizlikleri. Kırmızı renk, ateş, kan ve ateşin ve ayrıca ateşten çıkan demirin bir kuyruklu yıldızı olduğunu gösterir. Korkunç, korkunç yenilgiler halkın başına gelecek!

Büyük pogromlar ve katliamlar olacak. Kehanette dediği gibi: Cesetler bir düzine kuyu yüksekliğinde yığılacak, ıssız topraklarda kurtlar uluyacak ve insanlar diğer insanların ayak izlerini öpecekler... Vay halimize!'

'Neden bize?' Landsknecht soğukkanlılıkla araya girdi. 'Kuyruklu yıldız yüksekten uçuyor. Ayrıca, Menno Coehoorn'un yaklaştığını söyledikleri Ina vadisinden bahsetmeden, Nilfgaard'dan da görülebilir. Kara Pelerinliler de gökyüzüne bakıyor ve kuyruklu yıldızı da görüyor. Öyleyse, bunun bizim yenilgimizi değil de onların yenilgisini önceden bildirdiğini neden varsaymayalım? Cesetlerinin yığılacağını mı?'

'Bu doğru!' diğer landsknecht'i kopardı. "Vay onlara, Kara Pelerinlilere."

"Zarif bir şekilde hallettiniz beyler."

'Kesinlikle.'

Vizima'yı çevreleyen ormanı geçerek çayırlara ve meralara girdiler. Orada çeşitli türden at sürüleri otluyordu: süvari, koşum takımı ve yük atları. Mart ayı olduğu için çayırlarda neredeyse hiç çimen yoktu ama vagonlar ve saman dolu kışlalar vardı.

'Gördün mü?' Okultich dudaklarını yaladı. 'Eh, güzel küçük atlar! Ve kimse onları korumuyor! Almak için orada-'

'Kapa çeneni,' diye tısladı Pike ve dalgın bir şekilde aralık dişli sırıtışını kara şövalyelerine yöneltti. "O, beyler, her zaman süvarilerde hizmet etmeyi hayal etmiştir, bu yüzden o atlara açgözlülükle bakıyor."

'Süvarilerde!' ilk landsknecht'i homurdandı. 'Ne fantazileri var!

Yakında bir ahır çocuğu olacak, atların altından bir dirgenle çamur toplayacak ve onu bir el arabasına atacak.'

'Doğru, efendim!'

Devam ettiler ve çok geçmeden göletler ve hendeklerin yanından geçen bir geçide ulaştılar. Ve aniden Vizima kalesinin kulelerinin kırmızı kiremitlerinin kızılağaçların tepelerinin üzerinde gölün üzerinde belirdiğini gördüler.

'Eh, neredeyse geldik' dedi tüccar. Kokusunu alabiliyor musun?

'Uurgh!' Melfi yüzünü buruşturdu. 'Bu ne koku! Bu da ne?'

"Muhtemelen kraliyet sikkesi üzerinde açlıktan ölen askerler," diye mırıldandı Pike

arkalarından, kara şövalyelerinin duymadığından emin olmak için.

'Neredeyse gözlerini sulandırıyor, değil mi?' biri güldü. 'Evet, binlerce askeri halk burada kışladı ve askeri halk yemek zorunda ve yediklerinde dışkılıyorlar. Doğa her şeyi böyle düzenlemiştir ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur! Ve saçılanlar bu hendeklere taşınıyor ve gömülmeden çöpe atılıyor. Kışın, don boku dondururken, buna dayanabilirsin, ama ilkbahardan itibaren... Ahh!'

"Ve gitgide daha fazla yeni asker geliyor ve eski yığına ekleniyor."

Diğer landsknecht de tükürdü. 'Ve o büyük vızıltıyı duyabiliyor musun? Sinekler.

Onlardan sürü var, erken ilkbahar için alışılmadık bir şey! Ağzına geleni ağzına al, çünkü gözlerine ve ağzına girecekler, piçler. Ve hızlı bir şekilde. Ne kadar hızlı geçersek o kadar iyi.'

Hendekleri geçtiler ama kokuyu kaybetmeyi başaramadılar. Aksine, Jarre kasabaya ne kadar yakınlarsa, fug'un o kadar kötü olduğuna yemin ederdi. Bunun dışında daha çeşitli, ölçek ve renk açısından daha zengindi. Kaleyi çevreleyen askeri kamplar ve çadırlar kokuyordu. Koca sahra hastanesi kokuyordu. Kalabalık ve kalabalık banliyöler kokuyordu, setler kokuyordu, kapı kokuyordu, banketler kokuyordu, küçük meydanlar ve sokaklar kokuyordu, şehrin üzerinde yükselen büyük kalenin duvarları kokuyordu. Neyse ki, burun delikleri çabucak alıştı ve gübre, çürük et, kedi sidiği veya başka bir tarla mutfağı olması onlar için kısa sürede hiçbir fark yaratmadı.

Her yerde sinekler vardı. Can sıkıcı bir şekilde vızıldıyorlar, gözlere, kulaklara ve buruna giriyorlardı. Uzaklaştırılamazlardı. Yüzlerinde ezmek daha kolaydı. Ya da onları çiğneyin.

Kapı evinin gölgesinden henüz çıktıklarında, gözleri, parmağı onlara doğrultulmuş bir şövalyeyi tasvir eden dev bir duvar resmine çarptı. Duvar resminin altındaki yazı büyük harflerle soruyordu: NE OLSUN? SAHİP OLMAK

KAYDOLUN MU?

Pekala, tamam, diye mırıldandı landsknecht. 'Ne yazık ki.'

Buna benzer pek çok duvar resmi vardı. Her duvarda bir duvar resmi olduğunu söyleyebilirdin. Genellikle parmağı olan şövalyeydi, ama aynı zamanda, Nilfgaard mızraklarındaki yanan köylerin ve bebeklerin arka planına karşı, ortalıkta kır saçları uçuşan ciddi bir Ana Vatan da vardı. Dişlerinde kanlı bıçaklar olan elflerin görüntüleri de vardı.

Jarre aniden etrafına bakındı ve yalnız olduklarını gördü: o,

landsknechts ve tüccar. Pike, Okultich, askere alınan köylülerden ya da Melfi'den hiçbir iz yoktu.

"Evet, evet," diyen ilk kara şövalyesi, ona yakından bakarak tahminini doğruladı. 'Yoldaşların ilk fırsatta kaçtılar, ilk virajı döndüler. Ve sana ne söyleyeceğimi biliyor musun, delikanlı? İyi ki yollarınız ayrılmış. Tekrar bir araya gelmeleri için çabalamayın.'

"Melefi hakkında utanç," diye mırıldandı Jarre. Kalbinde iyi bir delikanlı.

'Herkes kaderini seçer. Ve sen, bizimle gel. Size nereye kaydolacağınızı göstereceğiz.'

Ortasında taş bir platform üzerinde bir boyunduruk bulunan bir meydana girdiler. Kasaba halkı ve eğlence için açgözlü askerler boyunduruk etrafında toplandı. Az önce yüzüne bir çamur parçasıyla vurulan kelepçeli bir hükümlü tükürdü ve ağladı. Kalabalık kahkahalarla kükredi.

'Hey!' diye bağırdı. Bakın kimleri stoka sokmuşlar. Fuson! Merak ediyorum ne için?'

"Tarım için," kurt postu ve keçe şapkalı şişman bir şehirli açıklamak için acele etti.

'Ne için?'

"Tarım için," diye tekrarladı şişman adam. "Ne ektiği için."

"Ha, şimdi izin verirsen, harman yerine bir boğa atışı gibi bir çıngırak düşürdün," diye güldü kara şövalyesi. Fuson'u tanıyorum, o bir kunduracı, bir kunduracının oğlu ve bir kunduracının torunu. Hayatında hiç saban sürmemiş,

ekmemiş, hasat etmemiştir. Abartıyorsun, diyorum, bu ekimle gerçekten öylesin.'

'Bu, icra memurunun kendi sözleri!' dedi şehir sakini ters ters. 'Ekim için alacakaranlığa kadar boyunduruk altında kalacak! Nilfgaard tarafından kışkırtıldıktan sonra ekilen kötü adam için ve Nilfgaard gümüş penileri için... Bazı garip mahsuller ekti, doğrusu. Yabancı, garanti vereceğim… Bir düşüneyim… Aha! bozgunculuk!'

'Evet evet!' muska satıcısı denir. 'Söylediğini duydum! Nilfgaardlı casuslar ve elfler vebayı yayıyorlar, çeşitli zehirlerle kuyuları, pınarları ve dereleri bozuyorlar ve şeytanın borazanını, baldıran otu, cüzzam ve bozgunculuğu kullanıyorlar.'

"Evet," kurt postlu şehirli başıyla onayladı. 'Dün iki elf astılar.

Büyük ihtimalle zehirlenme için.'

"Şu köşeyi dönünce" diye işaret etti Landsknecht "- zorunlu askerlik komitesinin oturduğu meyhane. Üzerinde Temerya zambakları olan büyük bir kanvas çarşaf uzanıyor, tabii ki biliyorsun, delikanlı. Sensiz bulacaksın

zorluk. Kendine iyi bak. Daha güzel günlerde buluşalım Allah'ın izniyle.

Size de elveda tüccar efendim.'

Tüccar yüksek sesle boğazını temizledi.

"Soylu beyler," dedi, sandıkları ve kutuları arasında dolaşarak, "minnettarlığımın kanıtı olarak... yardımınız için...'

Landsknecht gülümseyerek, "Kendini rahatsız etme, iyi adam," dedi. 'Yardım ettik o kadar, söz etme...'

"Belki de lumbagoya karşı mucizevi bir merhem?" Tüccar bir kutunun altından bir şey çıkardı. 'Belki bronşit, gut, felç, kepek ve skrofula için evrensel ve güvenilir bir ilaç? Arı, engerek ve vampir ısırıkları için reçineli bir balzam olabilir mi? Belki de seni nazarın bakışlarının etkilerinden korumak için bir tılsım?'

Landsknecht ciddi bir şekilde, "Belki de sizde var mı?" diye sordu, "kişiyi kötü hastalıkların etkilerinden koruyacak bir şeyiniz var mı?"

'Yaparım!' tüccarı ışınladı. 'Bu, aromatik bitkilerle tatlandırılmış sihirli köklerden yapılan en etkili ilaçtır. Yemekten sonra üç damla yeterlidir. Lütfen alın, asil beyler.'

'Teşekkürler. Elveda efendim. Sana da geçmiş olsun delikanlı. İyi şanlar!'

Askerler kalabalığın içinde gözden kaybolunca tüccar, "Dürüst, politik ve kibar," dedi. 'Her gün böyleleriyle karşılaşmıyorsunuz.

Ama sen de iyi çıktın genç efendi. O zaman sana ne verebilirim?

Şimşeklere karşı muska? Bezoar mı? Bir kaplumbağanın kabuğu cadıların büyülerine karşı etkili mi? Ha, ayrıca fümigasyon için bir ceset dişim ve biraz da kuru şeytan gübresi var, onu sağ ayakkabınıza takmanız iyi olur...'

Jarre, bir binanın duvarından inatla bir sloganı temizleyen bazı insanlardan bakışlarını ayırdı: YAŞAYAN SAVAŞIN YIKILMASI.

'Bırakın efendim' dedi. 'Gittiğim zaman...'

Tüccar, kutudan kalp şeklinde küçük bir pirinç madalyon alarak, Ha, diye bağırdı. 'Bu sana yakışır genç adam, tam da gençler için. Harika bir nadirlik, sahip olduğum tek şey. Bu sihirli bir muska. Zaman ve sayısız kilometre onları ayırsa da, kullanıcının aşkını asla unutmamasını sağlar. Bak, burada açılıyor ve içinde ince bir papirüs yaprağı var. Yaprağa sevgilinin adını sihirli kırmızı mürekkeple yazman yeterli ve o unutmayacak, kalbini değiştirmeyecek, sana ihanet etmeyecek ya da seni bir kenara atmayacak. İyi?'

"Hmffff..." Jarre hafifçe kızardı. 'Gerçekten bilmiyorum...'

'Hangi ad...' tüccar sihirli mürekkebe bir çubuk batırdı '-yazayım mı?'

*

'Ciri. Yani, Cirilla.

'Orası. Al onu.

Jarre! Yüzlerce şeytan adına, burada ne yapıyorsun?'

Jarre arkasını döndü. mekanik bir şekilde, *öyle olduğumu ummuştum* , diye düşündü . *tüm geçmişimi arkamda bırakarak, artık her şeyin yeni olacağını. Ama ben neredeyse hiç durmadan eski tanıdıklarla karşılaşmaya devam edin.*

"Bay Dennis Cranmer..."

Kalın bir palto, zırh, demir zırhlar ve kuyruklu uzun tilki kürkü şapkalı bir cüce, önce çocuğa, tüccara ve sonra tekrar çocuğa kurnazca bir bakış attı.

Kaşlarını, sakalını ve bıyıklarını karıştırarak, "Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu, "burada ne işin var, Jarre?"

Çocuk bir an yalan söylemeyi ve iyi kalpli tüccarı yanlış versiyona bulaştırmayı düşündü. Ama hemen hemen bu fikri reddetti. Bir zamanlar Ellander Dükü'nün muhafızlarında görev yapmış olan Dennis Cranmer, kandırılması zor bir cücenin ününe sahipti. Ve denemeye değmezdi.

Katılmak istiyorum.

Sıradaki sorunun ne olacağını biliyordu.

'Nenneke sana izin verdi mi?'

Cevap vermek zorunda değildi.

'Cıvata attın.' Dennis Cranmer sakalını salladı. "Tapınaktan kaçtın. Ve Nenneke ve rahibeler saçlarını yoluyorlar..."

"Bir mektup bıraktım," diye mırıldandı Jarre. 'Bay Cranmer, yapamadım… Yapmak zorundaydım… Düşman yürüyüşteyken orada boş boş durmak doğru değildi… Anavatan için tehlikeli bir anda… Ve dahası o… Ciri… Anne Nenneke yapmadı' Hiç kabul etmek istemiyorum, kızların dörtte üçünü tapınaktan orduya göndermesine rağmen bana izin vermedi… Ve ben de yapamadım…'

'Yani bir koşucu yaptın.' Cüce sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Yüz kahrolası iblis adına, seni dizlerinin altına bir sopayla bağlamalı ve seni kurye postasıyla Ellander'a göndermeliyim! Rahibeler sizi almaya gelene kadar kalenin altındaki obliette kilitli kalmanızı emredin! Yapmalıyım …'

Öfkeyle soludu.

'En son ne zaman yemek yedin, Jarre? En son ne zaman ağzında sıcak vittles oldu?'

'Gerçekten sıcak? Üç... Hayır, dört gün önce.'

'Benimle gel.'

Dennis Cranmer'ın yoldaşlarından biri olan Zoltan Chivay, "Daha yavaş ye evlat," diye uyardı onu. 'Yemeğinizi düzgün çiğnemeden bu kadar hızlı yutmak sağlıklı değil.

Nereye acele ediyorsun? İnan bana, kimse onu senden alamayacak.'

Jarre bundan pek emin değildi. Tam o sırada Shaggy Bear Inn'in ana odasında yumruk yumruğa düello yapılıyordu. İki tıknaz cüce, soba kadar geniş, birbirlerine o kadar yüksek sesle yumruk atıyorlardı ki, Gönüllü Alayı'ndan yoldaşlarının kükremeleri ve yerel fahişelerin alkışları arasında gümbürdüyordu.

Yer titriyordu, mobilyalar ve tencereler düşüyordu ve parçalanan burunlardan kan damlaları yağmur gibi etrafa saçılıyordu. Jarre, savaşçılardan birinin subay masasının üzerine yayılıp, domuz mafsallı tahta tabağa, buğulanmış bezelye dolu büyük kaseye ve çanak çömleklere çarpmasını bekliyordu. Yuttuğu şeyin kendisinin olduğunu varsayarak, ısırdığı yağlı eti hızla yuttu.

"Gerçekten anlamıyorum, Dennis." Sheldon Skaggs adlı başka bir cüce, dövüşçülerden biri onu neredeyse sağ kroşeyle yakaladığında kafasını çevirmedi bile.

'Bu çocuk bir rahip olduğuna göre, nasıl katılabilir? Rahiplerin kan dökmesine izin verilmez.'

"Tapınakta bir öğrenci, rahip değil."

"Bu dolambaçlı insan batıl inançlarını hiçbir zaman anlayamıyorum. Ama diğer insanların inançlarıyla alay etmek olmaz. Ancak sonuç, buradaki bu genç adamın bir tapınakta yetiştirilmiş olmasına rağmen, kan dökmeye karşı hiçbir şeyi olmadığıdır. Özellikle Nilfgaard kanı. Ne, genç adam mı?'

"Bırak huzur içinde yesin, Skaggs."

"Cevap vermekten mutluluk duyarım..." Jarre bir ağız dolusu domuz boğumunu yuttu ve ağzına bir avuç bezelye tıktı. 'Bunun gibi: haklı bir savaşta kan dökebilirsin. Daha yüksek nedenlerin savunmasında. Bu yüzden kaydoluyorum… Vatan çağırıyor…'

'Kendiniz görebilirsiniz -' Sheldon Skaggs bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirdi '- insanların bize benzeyen ve bize akraba olan bir ırk olduğu, ortak bir kökten geldiğimiz, hem biz hem de onlara. Bunun en iyi kanıtı, burada önümüzde oturup bezelyeleri kurtmaktır. Başka bir deyişle: genç cüceler arasında buna benzer bir sürü aptal bağnazla karşılaşabilirsiniz.'

"Özellikle Mayena savaşından sonra," dedi Zoltan Chivay soğukkanlılıkla. 'Muzaffer bir savaştan sonra her zaman çok daha fazla gönüllü kaydolur. Menno Coehoorn'un ordusunun Ina'ya yürüdüğü ve geride bıraktığı haberleri yayıldığında acele duracak

sadece toprak ve su.'

Cranmer, "Diğer yönde bir acele başlamadığı sürece," diye mırıldandı. 'Bir şekilde gönüllülere güvenmiyorum. Her iki kaçaktan birinin gönüllü olması ilginç.'

'Nasıl...' Jarre neredeyse boğulacaktı. 'Böyle bir şeyi nasıl önerebilirsiniz efendim? İdeolojik nedenlerle katılıyorum… Adil ve meşru bir savaş için… Anavatan…'

Dövüşen cücelerden biri, çocuğa öyle geldi ki, binanın temellerini sallayan, döşeme tahtalarındaki boşluklardan havada bir yarda yükselen toz gibi görünen bir darbeden düştü. Bu sefer, düşmüş cüce, sıçrayıp rakibine vurmak yerine, uzandı, uzuvlarını beceriksizce seğirdi ve sırtında ters dönen büyük bir böceğin çağrışımlarına yol açtı.

Dennis Cranmer ayağa kalktı.

'Konu çözüldü!' diye yüksek sesle ilan etti, hanın etrafına bakarak. 'Mayena'da savaş alanında düşen Elkana Foster'ın kahramanca ölümü üzerine boşalan birlik komutanlığı görevine... Adın ne ahbap? Çünkü unuttum.'

'Blasco Grant!' Yumruk dövüşünün galibi yere bir diş tükürdü.

'Blasco Grant pozisyonu alıyor. Promosyonlarla ilgili başka tartışmalı konular var mı? yok mu? İyi ve iyi. hancı! Bira!'

'Neredeydik ...?'

"Adil bir savaş." Zoltan Chivay parmaklarını geriye doğru bükerek saymaya başladı.

'Gönüllüler. Kaçaklar—'

"Aynen öyle," diye araya girdi Dennis. "Bir şeye değinmek istediğimi biliyordum ve mesele firar eden ve hain gönüllülerle ilgiliydi. Vissegerd'in eski Cintran birliğini hatırlıyor musun? Görünüşe göre fahişeler standartlarını bile değiştirmemişler. Bunu Free Company'nin paralı askerlerinden, Julia "Pretty Kitty" çetesinden biliyorum. Julia'nın çetesi Cintrans'la Mayena'da tartıştı.

Aslanlarla aynı standartta, Nilfgaardlı birliğin öncüsü olarak yürüdüler—'

"Onları Ana Vatan çağırdı," diye araya girdi Skaggs huysuzca. "Ve İmparatoriçe Ciri."

"Sessiz ol," diye tısladı Dennis.

O zamana kadar hiçbir şey söylememiş olan dördüncü cüce Yarpen Zigrin, "Bu doğru," dedi. 'Sessizlik. Sessizliğin kendisinden daha sessiz. Ve meraklılardan korktuğunuz için değil, hakkında hiçbir fikriniz olmayan şeyler hakkında konuşmadığınız için.'

'Sen, Zigrin-' Skaggs çenesini dışarı çıkarırken '- bir fikrin *var* mı, ha?'

'Yaparım. Ve bir şey söyleyeceğim: Hiç kimse, ister Emhyr var Emreis olsun, ister Thanedd'li asi büyücüler, hatta şeytanın kendisi, o kıza her şeyi yaptıramaz. Onu kıramadılar. Bunu biliyorum. Çünkü onu tanıyorum. Emhyr ile olan o kanlı evlilik bir aldatmaca. Bir aldatmaca, çeşitli eşekler tarafından ele geçirildi... Size söylüyorum, bu kızın farklı bir kaderi var. Oldukça farklı bir tane.

"Konuşuyorsun," diye mırıldandı Skaggs, "sanki onu gerçekten tanıyormuşsun gibi, Zigrin."

Zoltan Chivay beklenmedik bir şekilde "Bırak şunu" diye çıkıştı. "Kader konusunda haklı. İnanıyorum. Benim de nedenim var.'

'Eh.' Sheldon Skaggs elini salladı. 'Neden nefes israfı. Cirilla, Emhyr, kader… Bunlar uzak meseleler. Daha yakın bir konu beyler, Menno Coehoorn ve Merkez Ordu Grubu.

"Evet," diye içini çekti Zoltan Chivay. İçimden bir ses büyük bir savaşın bizi geçmeyeceğini söylüyor. Belki de tarihin gördüğü en büyük.'

"Çok şey," diye mırıldandı Dennis Cranmer. 'Gerçekten çok şey kararlaştırılacak

...'

'Ve daha fazlasına bir son verin.'

"Her şey..." Jarre geğirdi, ağzını eliyle nazikçe kapatarak.

'Her şey sona erecek.'

Cüceler bir süre sessiz kalarak ona baktılar.

Zoltan Chivay sonunda, "Seni pek anlamıyorum genç adam," dedi. Aklınızdan geçenleri açıklamak istemezsiniz, değil mi?

"Dük konseyinde..." diye kekeledi Jarre. 'Ellander'da, yani, bu büyük savaşta zaferin çok önemli olduğu söylendi, çünkü… çünkü tüm savaşları sona erdirecek büyük savaş.'

Sheldon Skaggs burnundan soludu ve sakalına bira tükürdü. Zoltan Chivay kahkahayı patlattı.

'İnanmıyor musunuz, beyler?'

Şimdi burnunu çekme sırası Dennis Cranmer'daydı. Yarpen Zigrin ciddiliğini koruyarak çocuğa dikkatle ve görünüşte endişeyle baktı.

Bak oğlum, dedi sonunda, çok ciddi bir şekilde. Evangelina Parr barda oturuyor. Kabul etmek gerekir ki, o büyük. Neden, hatta muazzam. Ama cüssesine rağmen, şüphesiz, o tüm fahişeleri bitirecek bir fahişe değil.'

Dar ve ıssız bir sokağa dönen Dennis Cranmer durdu.

Seni övmeliyim Jarre, dedi. 'Ne için olduğunu biliyor musun?'

'Numara.'

Rol yapma. Benim önümde olmak zorunda değilsin. Cirilla hakkında konuşulurken gözlerini kırpmaman takdire şayan. O zaman tuzağını açmamış olman daha da övgüye değer... Hey, hey, surat asma. Nenneke'nin tapınak duvarlarının arkasında olup bitenlerin çoğunu biliyordum, bana inanabilirsin. Ve bu senin için çok azsa, bil ki tüccarın senin için o madalyona ne isim yazdığını duydum.

'Aynen böyle devam.' Cüce incelikle, çocuğun yüzüne yayılan kızıl kızarıklığı fark etmemiş gibi yaptı. Devam et Jarre. Ve sadece Ciri durumunda değil... Neye bakıyorsunuz?'

Yolun sonunda görünen bir tahıl ambarının duvarında, SAVAŞ DEĞİL SEVGİ YAPIN yazan orantısız, badanalı bir slogan vardı. Bunun hemen altına birileri çok daha küçük harflerle karalamış ve HER ZAMAN BİR B.K ALMIŞTI.

SABAH.

Dennis Cranmer, "Başka bir yere bak aptal," diye havladı. 'Sırf böyle grafitilere bakmak için başınız belaya girebilir ve yanlış zamanda bir şey söylerseniz sizi postayla kırbaçlarlar, sırtınızdaki deriyi yüzerler. Yargılar burada hızlı! Son derece hızlı!'

Jarre, "Yolda kunduracı gördüm," diye mırıldandı. 'Denemelere karşı bozgunculuk ektiği için.'

"Onun bozgunculuğu," dedi cüce ciddiyetle, çocuğu kolundan tutarak,

'Muhtemelen, oğlunu birliğine götürdüğünde vatansever bir şekilde tezahürat yapmak yerine ağladığı gerçeğinde yatıyordu. Daha ciddi ekim için farklı şekilde cezalandırırlar.

Gel, sana göstereyim.'

Küçük bir meydana girdiler. Jarre geri çekildi, koluyla ağzını ve burnunu kapattı. Büyük, taş bir darağacında yaklaşık bir düzine ceset asılıydı. Bazıları - görünümleri ve kokuları onu ele veriyordu- orada uzun zamandır asılıydı. "Şu," diye işaret etti Dennis, aynı anda sinekleri uzaklaştırarak,

'duvarlara ve çitlere aptal grafitiler yazdı. O, savaşın lordların meselesi olduğunu ve Nilfgaardlı askere alınan köylülerin onun düşmanı olmadığını

iddia etti. O da sarhoşken şu anekdotu anlattı: “Mızrak nedir? Bir asilzade silahı, iki ucunda fakir bir adam olan bir sopa.” Ve orada, sonunda, o kadını görüyor musun? Tekerlekli askeri genelevin hanımıydı ve “Asker, bugün ayağını kaldır! Yarın mümkün olmayabilir”.'

'Ve sadece bunun için...'

"Ayrıca, kızlardan birinin alkışladığı ortaya çıktı. Sabotaj ve ordunun baltalanmasıyla ilgili yasaya aykırı olan

hazır olma.'

"Anlıyorum Bay Cranmer." Jarre, asker gibi gördüğü bir pozisyonda dimdik ayağa kalktı.

'Ama benim için endişelenme. Ben yenilgici değilim…'

"Bir bok anlamadın ve sözümü kesme çünkü daha bitirmedim. Son asılan, cennete kokan o son adam, yalnızca bir provokatör-snooper'ın gevezeliğine “Haklısınız efendim, böyle ve başka türlü değil, iki artı iki dört eder!” diye tepki vermekle suçluydu. Şimdi anlıyorsan bana söyle.'

'Yaparım.' Jarre gizlice etrafına baktı. 'Dikkatli olacağım. Ama… Bay Cranmer

… Gerçekten nasıl bir şey…?'

Cüce de etrafına bakındı.

"Bunun gibi," dedi yumuşak bir sesle. 'Mareşal Menno Coehoorn'un Merkez Ordu Grubu yaklaşık yüz bin kişilik bir kuvvetle kuzeye yürüyor.

Gerçekten de, Verden'deki ayaklanma olmasaydı, onlar çoktan burada olurlardı.

Aslında, müzakereler gerçekleşseydi daha iyi olurdu. Gerçekten de Temeria ve Redania'nın Coehoorn'u durduracak güçleri yok. Aslında, Pontar'ın stratejik sınırından önce değil.'

"Pontar Nehri," diye fısıldadı Jarre, "buranın kuzeyinde."

'Tam olarak söylemek istediğim buydu. Ama unutmayın: bu konuda tuzağınızı kapalı tutun.'

'Dikkat edeceğim. Birimimdeyken benim de yapmam gerekecek mi? Ben de bir snooper ile karşılaşabilir miyim?'

'Bir cephe biriminde mi? Öne yakın? Tam olarak değil. Snoopers cephenin arkasında çok ateşli, çünkü onu bitirmekten korkuyorlar. Ayrıca, mırıldanan, şikayet eden, küfreden her askeri asarlarsa, savaşacak kimse kalmaz. Ama Ciri meselesinde yaptığın gibi Jarre, tuzağını daima kapalı tut.

Sözlerime dikkat et, hiçbir gübre sineği kapalı bir tuzağa uçmadı. Şimdi git, seni komiteye götüreceğim.'

'Benim için iyi bir söz söyler misin?' Jarre cüceye umutla baktı.

'Eee? Bay Cranmer?

'Sevgili ben, sen bir eşeksin, Bay Scribe. Ordu bu! Senin için güzel bir söz yazsam ve ipleri çekmeye çalışsam, sanki "limon" işliyormuşum gibi olur.

sırtında altın iplikle! Birliğinde zor zamanlar geçirirsin, delikanlı.'

'Ya katılırsam...' diye göz kırptı Jarre, 'birliğiniz...'

Aklından bile geçirme.

"Çünkü içinde sadece cüceler için yer var, değil mi?" dedi çocuk acı bir şekilde.

'Benim için değil mi?'

'Doğru.'

Sana göre değil , diye düşündü Dennis Cranmer. *Senin için değil, Jarre. çünkü hala bende Nenneke ile ödenmemiş borçlar. Bu yüzden savaştan dönmeni tercih ederim. bir parça halinde. Ve cücelerden oluşan Mahakam Gönüllü Alayı, yabancı ve aşağı bir ırkın örnekleri, her zaman en berbat olanı yapmak için gönderilecektir. görevler, en kötü sektörlere. Geri dönmeyenler. senin olanlar insanları göndermeyin.*

"Öyleyse," diye devam etti Jarre, üzgün bir şekilde, "sonunda iyi bir birlik olacağımdan?"

"Size göre hangisi o kadar birinci sınıf ki, içine girmeye çalışmaya değer?"

Jarre, yaklaşan bir fırtınanın gök gürültüsü gibi büyüyen, kırılan bir dalga gibi kabaran şarkı sesini duyunca döndü. Çelik kadar sert, yüksek sesle, güçlü, küstah şarkı. Daha önce böyle şarkı söylediğini duymuştu.

Üçerli paralı askerler, atlarını kaleden çıkan dar sokak boyunca yürüttüler. Kafalarında, gri bir aygır üzerinde, insan kafataslarıyla süslenmiş bir direğin altında, aquiline burunlu ve saçları sıra halinde örülmüş gri saçlı bir adam olan komutan, zırhının üzerine düşüyordu.

"Adam "Adieu" Pangratt," diye mırıldandı Dennis Cranmer.

Paralı askerlerin şarkıları gürledi, kükredi ve gürledi.

Arnavut kaldırımlı at nallarının çınlaması ile karşıt olarak, evlerin tepelerine kadar dar sokağı doldurdu ve kasabanın üzerindeki mavi gökyüzünü doldurdu.

Hiçbir sevgili ya da eş gözyaşı dökmez

Kana bulanmış tozu ısırma zamanı geldiğinde Hızlıca savaşa gittiğimiz için

Ducat için, güneş kadar kırmızı!

"Hangi birliğin olduğunu soruyorsun..." dedi Jarre, gözlerini süvarilerden ayıramayarak. 'Neden, böyle biri! Böyle bir durumda ben-'

"Her birinin kendi şarkısı var," diye sözünü kesti cüce sessizce. "Ve her biri kana bulanmış toprağı kendi yolunda ısırır. Tıpkı onun başına geldiği gibi. Ya onun için ağlarlar ya da ağlamazlar. Bir savaşta, karalamacı, sadece bir olarak şarkı söyler ve yürürsün, saflarda bir olarak durursun. Ve daha sonra savaşta herkes onun için yazılanları alır. İster içinde

“Adieu” Pangratt'ın Hür Bölüğü'nde veya piyadede veya konvoylarda…

İster görkemli bir armalı parlak bir zırh takımında, ister bast ayakkabılarında ve

*

*

pire kaplı koyun postu… İster bir filo atında, ister bir kalkanın arkasında…

Her birine farklı bir şey geliyor. Başına geldiği gibi! Bir de komisyon var, girişin üstündeki tabelayı görüyor musun? Asker olmayı düşündüğünden beri senin yolun bu. Git, Jarre. Veda. Her şey bittiğinde tekrar buluşacağız.'

Cücenin bakışları, asker toplama komisyonunun işgal ettiği meyhanenin kapısına girene kadar çocuğu takip etti.

Yoksa bir daha görüşmeyiz, diye ekledi yumuşak bir sesle. 'Kimse kimse için ne yazıldığını bilemez. Ya başlarına ne gelecek.'

'Atabilir misin? Uzun bir yay veya tatar yayı vurabilir misin?'

'Hayır efendim. Ama eski rünler de yazabilir ve hattat yazabilirim... Kadim Konuşmayı biliyorum...'

'Kılıç kullanabilir misin? Lanceplay konusunda eğitim aldınız mı?'

Savaşların Tarihini okudum . Mareşal Pelligram'ın eseri... Ve Roderick de Novembre...'

'Ya da belki yemek yapmayı biliyorsundur?'

'Hayır, bilmiyorum... Ama iyi tahmin ediyorum...'

İşe alım memuru yüzünü buruşturdu ve elini salladı.

'İyi okunan akıllı bir alec! Bugün ilk değilsin. Pee-eff-eye için ona bir pislik yaz. Pee-eff-eye hizmet edeceksin, delikanlı. Bu pislikle kasabanın güney ucuna, sonra da gölün aşağısındaki Maribor Kapısı'nın ötesine koşun.'

'Ancak …'

'Mutlaka bulursun. Sonraki!'

'Merhaba Jarre! Hey! Beklemek!'

'Melfi?'

'Başka kim?' Cooper'ın oğlu sendeleyerek duvara tutundu. 'Benim, tam burada, tee-hee!'

'Neyin var?'

'Yanlış mıyım? O, o! Hiç bir şey! Biraz içtik! Nilfgaard'ın şaşkınlığına içtik! Ah, Jarre, seni gördüğüme sevindim, çünkü seni bir yerde kaybettiğimi sandım... Yoldaşım...'

Jarre sanki biri ona vurmuş gibi geri çekildi. Cooper'ın oğlu için

nefes sadece ikinci sınıf bira ve üçüncü sınıf votka değil, soğan, sarımsak ve Allah bilir daha neler kokuyordu. Çok yoğun.

"Peki nerede," diye sordu Jarre, alaycı bir tavırla, "senin seçkin şirketiniz mi?"

"Pike'ı mı soruyorsun?" Melfi yüzünü buruşturdu. 'O zaman sana söyleyeceğim: canı cehenneme! Biliyor musun Jarre, bence o kötü bir adamdı.'

'Bravo. Onu çabucak gördün.'

'Az önce yapmadım mı!' Melfi, alaycılığın farkına varmadan çömeldi. 'O sakladı, ama beni aldatan şeytanı yiyebilir! Ne planladığını bildiğimi söylüyorum!

Onu burada Vizima'ya çeken şey neydi! Muhtemelen, Jarre, onun ve zalimlerinin bizim gibi kaydolmaya geldiklerini mi düşünüyorsun? Ha, peki ciddi ciddi yanılıyorsun! Ne planladığını biliyor musun? Buna inanamazsın!'

'İsterim.'

"Atlara ve üniformalara ihtiyacı vardı," diye bitirdi Melfi zaferle. 'Onları buradan çalmak istedi. Çünkü asker kılığında savaşa gitmek istiyordu!'

'Bırakın günlerini darağacında sonlandırsın.'

'Ne kadar hızlı o kadar iyi!' Cooper'ın oğlu hafifçe sendeledi, duvarın yanında durdu ve pantolonunu çözdü. Ograbek ve Milton, o aptal köyün aptalları içeri alındığı için üzgünüm. Pike'ı takip ettiler, bu yüzden cellatla da karşılaşmak zorundalar. Pekala, onlara sürtükler! Peki sen nasıl gidiyor Jarre?'

'İlişkin?'

'İşe alım görevlileri sizi herhangi bir yere gönderdi mi?' Melfi badanalı duvardan aşağı sidik gönderdi. Sordum çünkü zaten işe alındım. Kalenin güney ucuna, Maribor Kapısı'ndan geçeceğim. Ve nereye gitmen gerekiyor?'

"Güney tarafına da."

'Ha!' Cooper'ın oğlu birkaç kez zıpladı, sallandı ve pantolonunu bağladı. 'Yani birlikte mi savaşacağız?'

'Öyle düşünmüyorum.' Jarre ona küçümseyici bir şekilde baktı. Niteliklerime göre atandım. Pee-eff-eye.'

"Pekala, doğal olarak." Melfi hıçkırdı ve korkunç karışımını üzerine soludu. 'Sen kitap öğrenmişsin! Muhtemelen sizin gibi akıllı bilim adamlarını eski konulara değil, önemli konulara atarlar. Peki, ne yapmalı. Ama şimdilik, birlikte biraz daha seyahat edeceğiz. Çünkü rotamız kalenin güney ucuna.'

'Öyle görünüyor.'

'Hadi gidelim o zaman.'

*

*

'Hadi gidelim.'

"Burada olduğunu sanmıyorum," diye yargıladı Jarre, çadırlarla çevrili bir geçit töreni meydanına bakarak, omuzlarında uzun sopalar olan bir sürtük birliğinin tozları tekmelediği bir tören alanına baktı. Çocuğun gözlemlediği gibi, her pisliğin sağ bacağına bir demet saman ve soluna bir demet saman bağlıydı.

"Sanırım yanlış yere geldik Melfi."

'Pipet! Saman!' Scruff'ları yöneten mızrak onbaşının kükremesi geçit töreni meydanından duyulabiliyordu. 'Pipet! Saman! Hatta şunu bile, lanet olsun!'

Melfi, "Çadırların üzerinde bir bayrak dalgalanıyor," dedi. "Kendin gör Jarre.

Aynı zambaklar, yolda bahsettiğin şey. Bir standart var mı?

Orada. ordu var mı Orada. Bu, burada olduğu anlamına gelir. Doğru yere geldik.'

'Siz belki. Kesinlikle ben değilim.'

'Ah, şu ya da bu memur şurada çitin yanında duruyor. Hadi ona sor.'

Ondan sonra hızlı hareket etti.

'Yeni elemanlar?' diye bağırdı çavuş. 'Askerlik bürosundan mı? Kağıtlar!

Neden arka arkaya duruyorsun? yerinde Mart! Orada durma! Sola dönüş! Sağa dönüş! Hızlı yürüyüş!

Lanet olası dönüş! Dinle ve hatırla. Her şeyden önce, levazım ustasına gidin! Kitinizi alın! Posta gömleği, çizmeler, mızrak, miğfer ve kılıç, Allah aşkına! Sonra sondaj sahasına! Alacakaranlıkta lanet olası toplanmaya hazır olun! Çabuk maaarch!'

'Bir dakika.' Jarre tereddütle etrafına bakındı. 'Çünkü sanırım farklı bir ilanım var-'

'Haaaaaaaat?'

"Özür dilerim, memur bey, efendim." Jarre kızardı. 'Ben sadece olası bir hatayı önlemek istiyorum... Komiser için açıkça... O açıkça çişçiye bir görevden söz etti, bu yüzden ben-'

"Evdesin evlat," diye homurdandı çavuş, bir şekilde silahsızlanarak.

'subay'. 'Bu sizin ilanınız. Zavallı Lanet Piyade'ye hoş geldiniz.'

"Ve neden," diye tekrarladı Rocco Hildebrandt, "ve hangi nedenle size beyler vergisi ödüyoruz? Zaten ödememiz gereken her şeyi ödedik.'

"Bunu üfle, şuna bak, akıllı kıçlı buçukluk." Çalıntı bir atın eyerine yayılmış olan Pike, yoldaşlarına sırıttı. 'Zaten ödedi! Ve hepsinin bu kadar olduğunu düşünüyor. Gerçekten, 'e Pazar hakkında düşündükleri o hindinin tüküren görüntüsü. Ama 'Cumartesi günü uçar' diye doğradılar!

Okultich, Klaproth, Milton ve Ograbek bir ağızdan kıkırdadılar. Sonuçta şaka mükemmeldi. Ve eğlence daha da mükemmel olacağına söz verdi.

Rocco yağmacıların iğrenç, nemli bakışlarını fark etti ve arkasına baktı. Kulübesinin eşiğinde karısı Incarvilia Hildebrandt ve iki kızı Aloë ve Yasmin duruyordu.

Pike ve beraberindekiler hobbit kızlara şehvetle gülümseyerek baktılar. Evet, kesinlikle eğlence birinci sınıf olmayı vaat ediyordu.

Hildebrandt'ın normalde evcil hayvan adıyla 'Impi' olarak adlandırılan yeğeni Im Patientia Vanderbeck, otoyolun diğer tarafındaki çite yaklaştı. Çok güzel bir kızdı. Haydutların gülümsemeleri daha da şehvetli ve isyankar hale geldi.

"Pekala, ufaklık," diye aceleyle onu Pike, "kuruşunu kraliyet ordusuna teslim et, bize eşyalarını ver, atlarını bize ver ve inekleri ahırdan yönet. Gün batımına kadar burada durmayacağız. Bugün birkaç köy daha dolaşmalıyız.'

'Neden yemeğimizi ödeyip teslim etmeliyiz?' Rocco Hildebrandt'ın sesi hafifçe titredi, ama içinde kararlılık ve azim hâlâ yankılanıyordu. 'Ordu için olduğunu, savunmamız için olduğunu söylüyorsun. Ve soruyorum, bizi açlığa karşı kim savunacak? Kış vergisini, gedik ve cizye vergisini, arazi vergisini ve hayvan vergisini zaten ödedik ve şeytan daha ne olduğunu bilir! Bu yetmediyse, bu mezradan dört buçukluk, bu sayıya oğlum da dahil, ordu konvoylarında fayton şoförlüğü yapıyor! Rusty olarak bilinen kayınbiraderim Milo Vanderbeck'ten başka kimse orduda önemli bir şahsiyet olan bir saha cerrahı değildir. Demek ki yüzümüze faiz ödemişiz... Neden daha fazla ödeyelim ki? Neden ve ne için? Ve neden?'

Pike, buçukluğun karısı Biberveldt olan Incarvilia Hildebrandt'a uzun uzun baktı. Tombul kızları Aloë ve Yasmin'de. Yeşil bir frak giymiş muhteşem Impi Vanderbeck'te. Sam Hofmeier ve büyükbabası, yaşlı büyükbaba Holofernes'de. Granny Petunia'da, inatla bir çiçek tarhını bir çapayla topluyor. Mezradaki diğer buçukluklarda, çoğunlukla kadınlar ve gençler, evlerinden ve çitlerin arkasından endişeyle gözetliyorlar.

'Nedenini mi soruyorsun?' diye tısladı, eyere yaslanıp buçukluğun korkmuş gözlerine bakarak. 'Nedenini söyleyeceğim. Çünkü sen uyuz bir buçukluk, bir yabancı, bir yabancısın ve seni kim soyarsa, seni iğrenç vahşi,

tanrılar. Seni üzen, insan olmayan, iyi ve vatansever bir iş yapıyor.

Ayrıca, insan olmayan yuvanı dumana boğma arzusundan midem bulandığı için. Çünkü senin cüce kadınlarını becermek için bir yen geldiğini hissediyorum. Ve çünkü biz beş iri yarı adamız ve siz bir avuç kısa boylu zavallısınız.

Şimdi nedenini biliyor musun?

Rocco Hildebrandt yavaşça, "Artık biliyorum," dedi. 'Sizinle birlikte, Büyük Halk.

Defol, seni hiçbir işe yaramaz. Sana hiçbir şey vermeyeceğiz.'

Pike doğruldu ve eyerinden sarkan kısa kılıca uzandı.

'Onlara ye!' bağırdı. 'Öldür onları!'

Neredeyse algılanamayacak kadar hızlı bir hareketle, Rocco Hildebrandt arabasına doğru eğildi, hasırın altına gizlenmiş bir arbalet çıkardı, yanağına getirdi ve Pike'ın ağzına bir ok gönderdi, ağzına bir ok attı, ağzı bir çığlıkla ardına kadar açıktı. Incarvilia Hildebrandt, kızlık soyadı Biberveldt, kolunu güçlü bir şekilde salladı ve bir orak havada dönüp Milton'ın boğazına çarptı. Köylünün oğlu kan kustu ve atının kıçı üzerinde geriye doğru takla atarak bacaklarını komik bir şekilde salladı. Ograbek inleyerek atın toynaklarının altına yuvarlandı, büyükbaba Holofernes'in bahçe makasları saplarına kadar karnına gömüldü.

ahşap kaplamalar. Güçlü adam Klaproth, yaşlı adama bir sopa nişan aldı, ancak eyerden uçtu, insanlık dışı bir şekilde ciyakladı, Impi Vanderbeck tarafından fırlatılan bir dibber sivri ucuyla tam göze çarptı. Okultich atını dizginledi ve kaçmayı umdu, ama büyükanne Petunia ona doğru atıldı ve tırmığının dişlerini bacağına sapladı. Okultich bağırdı ve düştü, ayağı üzengiye takıldı ve korkmuş at onu çitin keskin direkleri boyunca sürükledi. Haydut, sürüklenirken bağırdı ve feryat etti ve Büyükanne Petunia -tırmıkla-

ve Impi – kavisli budama bıçağıyla – onu iki dişi kurt gibi takip etti.

Büyükbaba Holofernes yüksek sesle burnunu sildi.

Pike'ın bağırmasından, büyükbaba Holofernes'in burnunu sümkürmesine kadar tüm olay, cümleyi çabucak söylemesi için aşağı yukarı aynı süreyi aldı.

"Yarımlıklar inanılmaz hızlıdır ve her türden füzeyi hatasız bir şekilde fırlatabilir".

Rocco kulübenin basamaklarına oturdu. Karısı Incarvilia Hildebrandt, kızlık soyadı Biberveldt, onun yanına oturdu. Kızları Aloë ve Yasmin, Sam Hofmeier'in yaralıları bitirmesine ve ölüleri soymasına yardım etmeye gitti.

Impi, yeşil cübbesi içinde, kolları dirseklere kadar kana bulanmış olarak geri döndü. Petunia Büyükanne de geri döndü, yavaş yavaş yürüyerek, nefes nefese, homurdanarak, kan sıçramış tırmığına yaslanıp belini tutarak. *o, o büyükannemiz yaşlanıyor, diye* düşündü Hildebrandt.

Haydutları nereye gömelim Bay Rocco? Sam Hofmeier'e sordu.

Rocco Hildebrandt kolunu karısına doladı ve gökyüzüne baktı.

Huş korusunda, dedi. "Diğerlerinin yanında."

Braemore'dan Bay Malcolm Guthrie'nin sansasyonel macerası, pek çok gazetenin sayfalarında fırtınalar koptu. Daily Mail of London *bile 'Bizarre' sütununda buna birkaç satır ayırdı. Ancak, çünkü çok Okurlarımızdan birkaçı Tweed'in güneyindeki basını okuyor ve eğer okurlarsa, o zaman* sadece Daily Mail'den *daha ciddi gazeteler , size hatırlatalım ne oldu. Geçen yıl 10 Mart günü Bay Malcolm Guthrie, Loch Glascarnoch'a balık tutmaya gitti. Oradayken Bay Guthrie yüzünde çirkin bir yara izi olan genç bir kadının başına geldi (sic!), beyaz bir tek boynuzlu at (sic) eşliğinde siyah bir kısrak (sic) sürmek, kim sisten ve karanlıktan çıkıyorlardı (sic). kız konuştu Bay Guthrie, Bay Guthrie'nin çok nazik olduğu bir dilde şaşkına döndü. olarak tanımlıyoruz, alıntı yapıyoruz: 'muhtemelen Fransızca veya başka bir lehçe kıta'. Çünkü Bay Guthrie Fransızca ya da başka bir şey bilmiyor. kıtadan lehçe, bir konuşma mümkün değildi. kız ve Bay Guthrie'den tekrar alıntı yapmak gerekirse, beraberindeki hayvanat bahçesi ortadan kayboldu: altın rüya'*

Bizim yorumumuz: Bay Guthrie'nin rüyası kuşkusuz rüyası kadar altındı. Bay Guthrie'nin geleneksel olarak içtiği tek malt viskinin rengi öğrenmeyi, sık sık ve içmeyi açıklayacak miktarlarda beyaz tek boynuzlu atları, beyaz fareleri ve loch'lardan gelen canavarları görmek. Ve ortaya koymak istediğimiz soru şu şekildedir: Bay Guthrie, kendisinin ne düşündüğünü dört gün önce Loch Glascarnoch tarafından bir olta ile yapıyordu.

[olta balıkçılığı] sezonu başladı mı?

Inverness Weekly, 18 Mart 1906 [baskı]

YEDİNCİ BÖLÜM

Şiddetli rüzgarla birlikte gökyüzü batıdan karardı ve dalgalar halinde yaklaşan bulutlar birbiri ardına takımyıldızlarını söndürdü.

Ejderha dışarı çıktı, Kış Bakire dışarı çıktı ve Yedi Keçi dışarı çıktı. En parlak ve en uzun süre parlayan Göz söndü.

Ufkun kenarı kısa süreli şimşek çakmalarıyla aydınlandı. Thunder donuk bir gümbürtüyle yuvarlandı. Rüzgar aniden şiddetlendi, gözlerine toz ve kuru yapraklar üfledi.

Tek boynuzlu at kişnedi ve zihinsel bir sinyal gönderdi. Ciri ne söylemek istediğini hemen anladı.

Kaybedecek zaman yok. Tek umudumuz hızlı bir kaçış. Sağa yer ve doğru zaman. Acele etmeliyiz, Yıldız-Göz.

Ben Dünyaların Efendisiyim, diye hatırladı. Ben Kadim Kandanım, zaman ve mekan üzerinde gücüm var.

Ben Lara Dorren'ın kanındanım.

Ihuarraquax kişnedi, onları ısrar etti. Kelpie, uzun bir nefesle onu tekrarladı. Ciri eldivenlerini taktı.

'Ben hazırım' dedi.

Kulaklarında bir uğultu. Bir flaş ve parlaklık. Ve sonra karanlık.

Göldeki su ve akşamın erken saatlerindeki sessizlik, teknesinde oturup ipi çekerek, gölün dibine takılan bir yemi kurtarmaya çalışan Balıkçı Kral'ın lanetlerini taşıyordu. Düşen bir kürek gümbürdüyordu.

Nimue sabırsızca boğazını temizledi. Condwiramurs pencereden uzaklaştı ve sonra oymaların üzerine eğildi. Özellikle tahtalardan biri gözüne çarptı. Rüzgârlı saçlı bir kız, kara bir kısrağa biniyor. Yanında beyaz bir tek boynuzlu at, yine yaygın, yelesi kızınki gibi savruluyor.

"Tarihçilerin asla tartışmadığı efsanenin tek parçasının bu olduğunu düşünüyorum," dedi acemi, "oybirliğiyle onu bir

uydurma ve bir peri masalı süslemesi veya çılgın bir metafor. Ve akademisyenlere tüküren ressamlar ve çizerler, bölümü beğendi. Bak, prithee: her resim Ciri ve tek boynuzlu at. Burada neyimiz var? Ciri ve tek boynuzlu at bir deniz sahilinin üzerindeki bir uçurumda. Ve burada, lütfen: Ciri ve tek boynuzlu at, geceleri, iki ayın altında, uyuşturucunun neden olduğu transtan bir şey gibi bir manzarada.'

Nimue hiçbir şey söylemedi.

"Tek kelimeyle—" Condwiramurs tahtaları masaya fırlattı "—her yerde Ciri ve tek boynuzlu at var. Ciri ve tek boynuzlu at dünyaların labirentinde, Ciri ve tek boynuzlu at zamanların uçurumunda—'

"Ciri ve tek boynuzlu at," diye sözünü kesti Nimue, pencereye, göle, tekneye ve içinde çırpınan Balıkçı Kral'a bakarak. 'Ciri ve tek boynuzlu at, bir gölün veya başka bir şeyin üzerinde asılı duran hayaletler gibi hiçlikten ortaya çıkarlar...

Ve belki de hep aynı göl, bir köprü gibi zamanları ve yerleri kaplayan, aynı anda farklı ama yine de aynı olan bir göl?'

'Affınıza sığınırım?'

'Görüntüler.' Nimue ona bakmıyordu. 'Başka boyutlardan, başka uçaklardan, başka yerlerden, başka zamanlardan gelen ziyaretçiler. Birinin hayatını değiştiren hayaletler.

Bu da kendi hayatlarını, kendi kaderlerini değiştirir... Onlardan habersiz. Onlar için sadece … başka bir yer. O yer değil, o zaman değil... Bir kez daha, arka arkaya bir kez daha, o zaman değil...'

"Nimue," Condwiramurs zorla bir gülümsemeyle araya girdi. 'Rüya okuyan benim, sana hatırlatmama izin ver. Ben rüya görme ve tekiroskopi uzmanıyım. Ve aniden kehanet etmeye başlarsın. Sanki ne hakkında konuştuğunuzu görmüş gibisiniz… bir rüyada.'

Balıkçı Kral, sesinin ani yoğunluğuna ve küfürlerine bakılırsa, cazibeyi çözememişti ve ip kopmuştu. Nimue hiçbir şey söylemedi ve gravürlere baktı. Ciri ve tek boynuzlu atta.

Sonunda, çok sakin bir şekilde, "Bahsettiğim şeyi gerçekten bir rüyada gördüm," dedi. 'Rüyamda defalarca gördüm. Ve bir kez uyanıkken.'

Bilindiği gibi Czuchów'dan Malbork'a yolculuk belli koşullarda beş gün bile sürebiliyor. Ve Çek Komutanı'ndan Düzenin Büyük Üstadı Winrych von Kniprode'a gönderilen mektuplar en geç Pentecost gününde muhatabına ulaşmış olduğundan, şövalye Heinrich von Schwelborn gecikmedi ve ertesi gün yola çıktı. Pazar *Exaudi Domine* ,

huzur içinde ve geç kalma riski olmadan seyahat etmek için. *Langsam, abersicher* .

Şövalyenin tavrı, Köln'den bir fırıncının oğlu olan Hasso Planck tarafından komuta edilen altı atlı arbaletten oluşan eskortunu çok memnun etti. Okçular ve Planck, küfür eden, bağıran, onları son sürat dörtnala koşmalarını emreden ve daha sonra, zaten zamanında yapamadıklarında, yalan söyleyerek tüm suçu zavallı piyadeye atan asil beylere daha alışkındı. bir şövalyeye yakışmayan bir şekilde, dini bir askeri düzenden bahsetmiyorum bile.

Hava kapalı olmasına rağmen sıcaktı. Zaman zaman çiseledi ve vadiler sisle kaplandı. Gür yeşilliklerle büyümüş tepeler, Sir Heinrich'e memleketi Thüringen'i, annesini ve bir aydan fazla bir süredir bir kadını olmadığı gerçeğini hatırlattı. Arkada binen okçular, Walther von der Vogelweide'nin bir baladını tembelce söylüyorlardı. Hasso Planck eyerde uyuyordu.

Wer oluk Fraue Liebe şapka

Der schämt sich aller Missetat ...

Yolculuk barışçıl bir şekilde ilerliyordu ve kim bilir, belki de Sör Heinrich öğlen sularında aşağıda bir gölün parıldayan yüzeyini fark etmeseydi, yol boyu barışçıl olabilirdi. Ve ertesi gün Cuma olduğu ve kutsal gün yemeklerini önceden almaları gerektiği için şövalye, adamlarına suya inmelerini ve bir balıkçı çiftliği aramalarını emretti.

Göl büyüktü ve üzerinde bir ada bile vardı. Adını kimse bilmiyordu ama muhtemelen Kutsal Göl olarak adlandırılıyordu. Bu pagan diyarında -alay edercesine- her ikinci göle 'kutsal' deniyordu.

At nalları kıyıda yatan deniz kabuklarında çatırdadı. Sis gölün üzerinde asılıydı, ama ıssız olduğu açıktı. Ne bir tekne, ne bir ağ, ne de herhangi bir

canlı ruh vardı. Heinrich von Schwelborn, *başka bir yerde aramamız gerekecek , diye düşündü. Ve değilse, çok kötü. Hatta heybemizde ne varsa onu yeriz. bu füme domuz pastırması anlamına geliyorsa ve Malbork'ta itirafımızı yapacağız, papaz kefaret talep edecek ve günah bağışlanacak.*

Bir emir vermek üzereydi ki miğferinin altında kafasında bir şey vızıldadı ve Hasso Planck korkunç bir şekilde bağırdı. Von Schwelborn baktı ve şaşkına döndü. Ve kendini geçti.

İki at gördü: biri beyaz, diğeri siyah. Ancak bir an sonra, beyaz atın kubbesinde spiral şeklinde bükülmüş bir boynuz olduğunu dehşet içinde fark etti.

alın. Ayrıca siyahın üzerinde oturan bir kızın kül rengi saçlarını yanağını gizleyecek şekilde taradığını da gördü. Grubun görüntüsü ne yere ne de suya değiyor gibiydi - sanki gölün yüzeyinde dolaşan sisin üzerinde asılıymış gibi görünüyordu.

Siyah at kişnedi.

'Oooops...' dedi gri saçlı kız oldukça belirgin bir şekilde, 'Ire lokke, ire tedd! Squaess'me.'

"Aziz Ursula, ey patronum..." diye mırıldandı Hasso, çarşaf gibi bembeyazdı. Yaylı askerler ağızları açık dondular ve haç işareti yaptılar.

Von Schwelborn da haç çıkardı, ardından titreyen eliyle eyer kapağının altına bağlı bir kınından bir kılıç çekti.

"Heilige Maria, Mutter Gottes!" kükredi. 'Steh mir bei!'

O gün Sir Heinrich, Dimyat'ta cesurca savaşan ve Sarazenler bir araya gelip haçlıların üzerine bir iblis saldığında kaçmayan birkaç kişiden biri olan Dietrich von Schwelborn da dahil olmak üzere, yiğit ataları von Schwelborn'ları utandırmadı. Heinrich von Schwelborn, atını mahmuzladıktan ve korkusuz atasını hatırladıktan sonra, atının toynaklarının altından fışkıran tatlı su midyeleri arasındaki hayalete hücum etti.

'Order ve Aziz George için!'

Beyaz tek boynuzlu at hanedan bir amblem gibi yükseldi, siyah kısrak dans etti ve kız alarma geçti, ilk bakışta belliydi. Heinrich von Schwelborn sürdü. Sis

aniden ona doğru savrulmasaydı ve garip grubun görüntüsü bir taş tarafından parçalanan bir vitray gibi sayısız renge dağılıp dağılmasaydı, kim bilir her şey nasıl sona erecekti. Ve her şey yok oldu. Her şey. Tek boynuzlu at, siyah at ve tuhaf kız...

Heinrich von Schwelborn'un atı bir sıçrayışla göle girdi, durdu, başını iki yana salladı, kişnedi ve dişlerini lokmada gıcırdattı.

Asi atını kontrol etmeye çalışan Hasso Planck, şövalyenin yanına gitti.

Von Schwelborn homurdanıyor ve şişiyor, neredeyse hırıltılı, hızlı bir gün balığı gibi gözleri dolmuştu.

"Aziz Ursula'nın, Aziz Cordula'nın ve Köln'ün on bir bin bakire şehidinin hepsinin kemikleri üzerinde..." diye kekeledi Hasso Planck. "Neydi, asil Bay Ritter? Bir mucize? Bir ifşa mı?

'Teufelswerk!' von Schwelborn homurdandı, ancak şimdi korkunç bir şekilde ağlıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. 'Schwarze Büyücü! Zauberey! Lanet olası, pagan, şeytani bir mesele…'

*

*

"Buradan gitmeliyiz, efendim. Olabildiğince çabuk… Pelplin'den çok uzakta değil, kilise çanlarının sesini duyacak bir şey yok…'

Sir Heinrich ormanın hemen dışındaki bir tepede son kez arkasına baktı. Rüzgâr sisi dağıtmış ve gölün parlayan yüzeyi, ağaçların duvarlarının örtmediği yerlerde donuklaşmış ve dalgalanmıştı.

Büyük bir balık balığı suyun üzerinde daireler çizdi.

"Tanrısız, pagan diyarı," diye mırıldandı Heinrich von Schwelborn. "Töton Şövalyeleri Tarikatı sonunda Şeytan'ı bu Slav yuvasından kovmadan önce çok, çok iş, çok zorluk ve emek bizi bekliyor."

"Küçük At," dedi Ciri, hemen sitem edercesine ve alaycı bir tavırla. Müdahaleci olmak istemiyorum ama dünyama geri dönmek için biraz acelem var.

Arkadaşlarımın ve ailemin bana ihtiyacı var, biliyorsun değil mi? Ve önce, kareli giysiler içinde gülünç bir hödükle bir gölün kıyısında buluyoruz, sonra sopalarla bağıran bir sürü pis, tüylü kafalarla ve son olarak pelerininde siyah bir haç olan bir delinin üzerinde buluyoruz. Onlar yanlış zamanlar, yanlış yerler! Lütfen biraz daha çabalayın. Sana yalvarıyorum.'

Ihuarraquax kişnedi, boynuzlu başını salladı ve ona bir şey iletti, zekice bir düşünce. Ciri tam olarak anlamadı. Kafatasının içi serin bir parlaklıkla dolduğundan, kulakları uğuldadığından ve ensesi karıncalandığından düşünecek zamanı yoktu.

Ve siyah ve çok yumuşak hiçlik onu yeniden sardı.

Nimue neşeyle gülerek adamı elinden tuttu. İkisi, genç huş ve kızılağaçların, kütüklerin ve devrilmiş ağaçların arasında dolanarak göle doğru koştular. Kumlu plaja koştuktan sonra, Nimue sandaletlerini çıkardı, elbisesini kaldırdı ve kıyıdaki suya çıplak ayakla sıçradı. Adam da botlarını çıkardı ama suya girmek için acelesi yoktu. Pelerinini çıkardı ve kumun üzerine serdi.

Nimue koştu, kollarını boynuna doladı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Adam her halükarda uzun bir yola eğilmek zorunda kaldı. Nimue'ye Squirt denmesinin nedeni boşuna değildi - ama şimdi on sekiz yaşında olduğu ve büyü sanatlarında acemi olduğu için, bu sıfatı kullanma ayrıcalığı yalnızca en yakın arkadaşlarına ayrılmıştı. Ve bazı erkekler.

Adam, ağzını Nimue'nin ağzına kenetlemiş, elini kadının elbisesinin önüne koydu.

Ondan sonra hızlı hareket etti. İkisi kumun üzerine yayılmış pelerinin üzerinde, Nimue'nin belinin üzerinde giyinmiş, kalçaları güçlü bir şekilde adamın kalçalarını kavramış ve elleri onun sırtına batmış durumdaydı. Onu her zamanki gibi sabırsızca aldığında, dişlerini sıktı, ama çabucak heyecanla ona yetişti, aynı hizaya geldi ve ona ayak uydurdu. Yetenekliydi.

Adam eğlenceli sesler çıkarıyordu. Nimue, omzunun üzerinden gökyüzünde yavaşça kayan kümülüslerin fantastik şekillerini gözlemledi.

Okyanusun dibine batmış bir çan çalarken bir şey çaldı. Nimue'nin kulaklarında ani bir uğultu oldu. *Büyü* , diye düşündü, başını çevirerek, kendini üzerinde yatan adamın yanağının ve omzunun altından kurtararak.

Göl kıyısında beyaz bir tek boynuzlu at duruyordu - kelimenin tam anlamıyla yüzeyin üzerinde asılıydı. Yanında siyah bir at vardı. Ve siyah atın eyerinde oturuyordu…

Ama o efsaneyi biliyorum , düşünce Nimue'nin kafasından geçti. *Biliyorum o peri masalı! Bu hikayeyi duyduğumda çocuktum, küçük bir çocuktum.* Gezici hikaye anlatıcısı dilenci Pogwizd ona anlatmıştı. *Witcher Ciri … yanağında yara izi ... Kara kısrak Kelpie ... Tekboynuzlar ... Elflerin ülkesi*

…

Olayı hiç fark etmemiş olan adamın hareketleri gitgide daha acil hale geldi ve çıkardığı sesler giderek daha eğlenceli hale geldi.

Eyvah, dedi siyah kısraktaki kız. 'Bir hata daha! Burası değil, bu sefer değil. Ve dahası, görüyorum ki, kötü bir zaman. Üzgünüm.'

Boyalı cam paramparça olurken, görüntü bulanıklaştı ve paramparça oldu, aniden parçalara ayrıldı, gökkuşağı renginde bir parıltı, parıltı ve altın parıltısına dönüştü. Ve sonra hepsi yok oldu.

'Numara!' diye bağırdı Nimue. 'Numara! Kaybolma! Gitmeni istemiyorum!'

Dizlerini düzeltti ve kendini adamın altından kurtarmaya çalıştı ama yapamadı - adam ondan daha güçlü ve daha ağırdı. Adam inledi ve inledi.

'Oooooh, Nimue… Ooooh!'

Nimue çığlık attı ve dişlerini onun omzuna geçirdi.

Titreyerek ve sıcak bir şekilde koyun derisi paltosunun üzerinde yatıyorlardı. Nimue göl kıyısına, dalgaların kabarttığı köpük başlıklara baktı. Rüzgarın savurduğu sazlıklarda. Renksiz, umutsuz boşlukta, yok olanın bıraktığı boşlukta

*
*

efsane.

Aceminin burnundan bir damla yaş süzüldü.

'Nimue... Bir sorun mu var?'

'Evet.' Ona sarıldı ama göle bakmaya devam etti. 'Hiçbir şey söyleme. Tut beni ve hiçbir şey söyleme.'

Adam gururla gülümsedi.

Ne olduğunu biliyorum, dedi övünerek. 'Dünya hareket etti mi?'

Nimue üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Yalnızca dünya değil," diye yanıtladı bir anlık sessizlikten sonra. "Yalnızca dünya değil."

Bir flaş. Karanlık. Bir sonraki yer.

Bir sonraki yer kasvetli, uğursuz ve iğrençti.

Ciri, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamıyla sarsılarak eyerde istemsizce kamburlaştı. Kelpie'nin nalları, kaya gibi acı verecek kadar sert, düz ve boyun eğmez bir şeye çarpmıştı. Çok yumuşak bir arafta uzun bir süre süzüldükten sonra, sertlik izlenimi o kadar şaşırtıcı ve tatsızdı ki, kısrak kişnedi ve aniden kenara atıldı, yerde kesik kesik bir ritimle Ciri'nin dişlerini takırdattı.

İkinci şok, mecazi şok, koku tarafından sağlandı. Ciri inledi ve koluyla ağzını ve burnunu kapattı. Gözlerinin bir anda yaşlarla dolduğunu hissetti.

Etrafta ekşi, keskin, yoğun ve yapışkan bir koku, hem boğucu hem de korkunç bir yanık kokusu vardı, tanımlanması imkansız, Ciri'nin daha önce kokladığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu -bundan emindi- çürümenin kokusuydu, nihai bozulma ve yozlaşmanın ceset gibi kokusu, parçalanma ve yıkımın kokusu; ayrıca, çürümekte olan her ne ise, hayattayken daha hoş kokmadığı izlenimi vardı. Salata günlerinde bile değildi.

Kontrol edemediği mide bulandırıcı bir refleksle eğildi. Kelpie burnunu çekerek başını salladı ve burun deliklerini sıktı. Yanlarında beliren tek boynuzlu at arkaya yaslandı, sıçradı ve tekmeledi.

Sert zemin bir şok ve yüksek bir yankı ile cevap verdi.

Her taraf geceydi, karanlık ve pis gece, yapışkan ve

kokuşmuş karanlığın paçavraları.

Ciri yıldızları arayarak yukarıya baktı, ama üzerinde hiçbir şey yoktu, yalnızca bir uçurum vardı, yer yer belirsiz, kırmızı bir parıltıyla aydınlanmış, uzak bir ateş gibi.

"Oooops," dedi ve ekşi ve çürük sisin dudaklarına yerleştiğini hissederek yüzünü buruşturdu. 'Yuuuck! Burası değil, bu sefer değil! Hiçbir koşulda!'

Tek boynuzlu at homurdandı ve başını salladı, boynuzu kısa ve dinamik bir yay çiziyordu.

Kelpie'nin toynaklarının altında gıcırdayan toprak kayaydı ama tuhaf, doğal olmayan şekilde pürüzsüzdü ve yoğun bir yanık ve kirli kül kokusu yayardı. Ciri'nin baktığının bir yol olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu nahoş ve sinir bozucu sertlikten bıkmıştı. Kısrağı, bir zamanlar ağaç olan ama şimdi çirkin ve çıplak iskeletler olan bir şeyle işaretlenmiş yolun kenarına yönlendirdi. Cesetler, tıpkı çürümüş kefenlerin kalıntıları gibi, paçavra parçalarıyla asılıydı.

Tek boynuzlu at kişneyerek ve zihinsel bir sinyal göndererek bir uyarı verdi. Çok geç.

Garip yolun ve ölü ağaçların hemen ötesinde bir kayrak yığını başladı ve daha ileride, kenarında aşağı doğru uzanan dik bir yokuş, neredeyse bir uçurum.

Ciri bağırdı, aşağı kayarken topuklarını kısrağın yanlarına yapıştırdı. Kelpie sarsılarak toynaklarının altındaki yığını ezdi. Ve israf oldu. Çoğunlukla bir tür tuhaf kaplar. Gemiler nalların altında parçalanmıyor, çatırdamıyor, büyük balıkların mesaneleri gibi itici bir şekilde yumuşak ve yapışkan bir şekilde patlıyordu. Bir şey gıcırdıyor ve guruldadı ve geğiren koku neredeyse Ciri'yi eyerden düşürecekti.

Kelpie çılgınca kişneyerek çöplüğü ezdi ve yukarıya, yola doğru çabaladı. Kokudan boğulan Ciri, kısrağın boynunu yakaladı.

Ayağa kalkmayı başardılar. Ve tuhaf yolun nahoş sertliğini neşe ve rahatlamayla karşıladı.

Her tarafı titreyen Ciri, havzanın dibini kaplayan siyah bir göle dönüşen çöp yığınına baktı. Gölün yüzeyi, su değil katılaşmış zift olduğu için cansız ve pırıl pırıldı. Gölün ötesinde, çöp yığınlarının, kül yığınlarının ve kül yığınlarının ötesinde, gökyüzü uzaktaki parıltılardan kırmızıydı ve duman izleriyle işaretlenmişti.

Tek boynuzlu at homurdandı. Ciri, sulanan gözlerini manşetiyle silmek üzereyken, aniden tüm kolunun tozla kaplı olduğunu fark etti. Toz benekleri uyluklarını, eyerinin kabzasını ve Kelpie'nin yelesini de kapladı.

*
*

boyun.

Koku boğucuydu.

İğrenç, diye mırıldandı. 'İğrenç... Her tarafım yapış yapışmış gibi hissediyorum. Haydi gidelim buradan… Hadi buradan hemen gidelim Küçük At.'

Tek boynuzlu at kulaklarını dikti ve homurdandı.

Bunu sadece sen gerçekleştirebilirsin. Davranmak.

'Ben mi? Yalnız mı? Yardımın olmadan mı?

Tek boynuzlu at boynuzlu başını salladı.

Ciri başını kaşıdı, iç çekti ve gözlerini kapadı. Odaklandı.

İlk başta sadece inançsızlık, teslimiyet ve korku vardı. Ama serin bir parlaklık-

bilginin ve gücün parlaklığı-çabuk üzerine çöktü. Bilginin ve gücün nereden geldiği, köklerinin ve kaynağının nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yapabileceğini biliyordu. İstese *bunu* yapacağını.

Sertleşmiş ve cansız göle, dumanı tüten çöp yığınına ve ağaç iskeletlerine bir kez daha baktı. Gökyüzü uzak bir ışıkla aydınlandı.

"Bunun benim dünyam olmadığına sevindim." Eğilip tükürdü. 'Çok memnun!'

Tek boynuzlu at anlamlı bir şekilde kişnedi. Ne söylemek istediğini anlamıştı.

'Benim de olsa' mendille gözlerini, ağzını ve burnunu sildi,

'Hemen benim değil, çünkü zamanda çok uzakta. Geçmiş mi, yoksa..."

Ayrıldı.

"Geçmiş," diye tekrarladı usulca. 'Geçmiş olduğuna derinden inanıyorum.'

Sağanak yağmuru, bir sonraki yerde altına düştükleri sağanak yağışı bir lütuf olarak selamladılar. Yağmur ılık ve aromatikti, yaz, yabani ot, çamur ve kompost kokuyordu. Yağmur onların pisliğini yıkadı, arındırdı.

Yağmur oldukça basit bir arınmaydı.

Her katarsis gibi, kısa bir süre sonra monoton, aşırı ve dayanılmaz hale geldi. Bir süre sonra, kendini yıkadığı su onu rahatsız edici bir şekilde ıslatmaya, boynundan aşağı akmaya ve onu tatsız bir şekilde üşütmeye başladı. Böylece o yağmurlu yerden çıktılar.

Çünkü orası da değildi. Ya da o zaman.

Bir sonraki yer çok sıcaktı, hava çok sıcaktı, bu yüzden Ciri, Kelpie ve tek boynuzlu at kurudu ve üç su ısıtıcısı gibi buğulandı. Bazılarında kendilerini buldular

bir ormanın kenarında bunaltıcı kırlar. Hemen, çok büyük bir orman olduğu, oldukça basit, yoğun, vahşi ve erişilmez bir vahşi olduğu sonucuna varılabilirdi. Bunun Brokilon Ormanı olabileceği umudu Ciri'nin yüreğine küt küt atıyordu, sonunda orasının tanıdık ve uygun bir yer olabileceği umudu.

Ormanın kenarı boyunca yavaşça sürdüler. Ciri bir işaret olarak hizmet edebilecek bir şey arıyordu. Tek boynuzlu at homurdandı, başını ve boynuzunu kaldırdı ve etrafına baktı. Endişeliydi.

'Sence Küçük At,' diye sordu, 'bizi takip ediyor olabilirler mi?'

Telepati olmadan bile anlaşılır ve açık bir homurtu.

"Henüz yeterince uzağa kaçmayı başaramadık mı?"

Cevap olarak ona telepatik olarak ne söylediğini anlamadı. Uzak ya da yakın yok muydu? Spiral mi? Ne spirali?

Ne hakkında konuştuğunu anlamadı. Ama endişe ona bulaştı.

Kavurucu kırlar doğru yer ya da doğru zaman değildi.

Bunu akşamın erken saatlerinde, hava sıcaklığının azaldığı ve ormanın üzerinde gökyüzünde bir yerine iki ay yükseldiği zaman anladılar. Biri büyük, diğeri küçük.

Sonraki yer bir deniz kıyısıydı, sarp bir uçurumdan, kırıcıların tuhaf şekilli kayalara çarptığını gördüler. Deniz rüzgarının kokusunu aldılar ve kırlangıçlar, kara başlı martılar ve deniz kuşları çığlık atarak uçurumun kenarlarını huzursuz beyaz bir tabaka halinde kapladılar.

Deniz, karanlık, bulutlu ufka kadar uzanıyordu.

Aşağıda, kayalık sahilde, Ciri aniden, kısmen zonalara gömülmüş, korkunç derecede büyük bir kafaya sahip devasa bir balığın iskeletini fark etti. Güneşten ağarmış çene kemiklerinde sertleşen iri dişleri en az üç santim uzunluğundaydı ve bir atı gırtlağına sokup, başını omurgasına çarpmadan kaburgalarının geçitlerinin altından kolayca geçilebilirmiş gibi görünüyordu.

Ciri, kendi dünyasında ve zamanında böyle balıkların var olup olmadığından emin değildi.

Uçurumun kenarı boyunca sürdüler ve martılar ve albatroslar hiç korkmadılar, isteksizce yollarından çekildiler. Kelpie ve Ihuarraquax'ın fetlock'larındaki tüyleri gagalamak ve çimdiklemek için bile çok uğraştılar! Ciri, kuşların hiç bir insan ya da at görmediklerini anında anladı. Ya da bir tek boynuzlu at.

Ihuarraquax homurdandı, başını ve kornasını salladı, açıkça endişeliydi. Olmak için bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

Bir şey gıcırdadı, tıpkı tuvalin yırtılması gibi. Deniz kırlangıçları bir çığlık ve çırpınışlarla ayağa kalktılar ve bir an için her şeyi beyaz bir bulutla kapladılar. Uçurumun üzerindeki hava aniden titredi ve üzerine su dökülen cam gibi bulanıklaştı. Sonra cam gibi parçalandı. Ve yırtıcılardan karanlık döküldü, biniciler karanlıktan dışarı döküldü. Omuzlarında uçuşan pelerinler, kızıl-amaranth-kızıl rengi, akla batan güneşin alevleriyle aydınlanan bir gökyüzündeki ateşin parıltısını getiriyordu.

Sevgili Ruadhri . Kızıl Atlılar.

Kuşların ağlaması ve tek boynuzlu atın kişnemesi ölmeden önce, Ciri kısrağını dizginlemiş ve onu dörtnala mahmuzlamıştı. Ama hava başka bir yerde de parçalandı ve yarıktan kanatlar gibi çırpınan pelerinler daha fazla atlıyı dışarı fırlattı. İlmiğin yarım dairesi onları uçuruma bastırarak kapandı. Ciri, Swallow'u kınından çıkararak haykırdı.

Tek boynuzlu at, beynine bir iğne gibi giren keskin bir sinyalle onu çağırdı. Bu sefer hemen anladı. Ona yolu gösteriyordu. Çemberde bir boşluk. Bu arada ayağa kalktı, delici bir şekilde kişnedi ve tehditkar bir şekilde indirdiği boynuzuyla elflere saldırdı.

'Küçük at!'

Kendini kurtar, Yıldız-Göz! Seni yakalamalarına izin verme!

Kendini Kelpie'nin yelesine bastırdı.

İki elf yolunu engelledi. Uzun şaftlarda kementler, ilmekler vardı. Kelpie'nin boynuna atmaya çalıştılar. Kısrak çevik bir şekilde kafasını erişemeyeceği bir yere çevirdi ama dörtnala gidişini bir an olsun yavaşlatmadı. Ciri, kılıcının tek bir hareketiyle diğer ilmeği de kesti ve bir çığlıkla Kelpie'yi daha hızlı koşmaya çağırdı. Kısrak bir kasırga gibi uçtu.

Ama diğerleri artık ayaklarının üzerindeydi. Çığlıklarını, toynaklarının gümbürtüsü, pelerinlerinin çırpışlarını duyabiliyordu. *Ya Küçük At* , diye düşündü, *ona ne yaptılar?*

Düşünmek için zaman yoktu. Tek boynuzlu at haklıydı; onu tekrar yakalamalarına izin veremezdi. Uzaya dalmak, saklanmak ve yerlerin ve zamanların labirentinde kendini kaybetmek zorundaydı. Kafasında olan tek

şeyin bir boşluk ve garip, çınlayan, hızla büyüyen bir uğultu olduğunu dehşetle hissederek odaklandı.

Bana büyü yapıyorlar , diye düşündü. *beni kandırmak istiyorlar cadılık. Cesedimi çiğnemen lazım! Büyülerin bir aralığı vardır. yaklaşmalarına izin vermeyeceğim Bende.*

"Koş Kelpie!"

Siyah kısrak boynundan dışarı çıktı ve rüzgar gibi uçtu. Ciri düzleştirilmiş

hava direncini en aza indirmek için kendini boynuna

Arkasından gelen, bir an önce hala yüksek ve tehlikeli bir şekilde yakın olan çığlıklar azaldı, korkmuş kuşların çığlıklarıyla boğuldu. Sonra onları ayırt etmek giderek zorlaştı. Uzak.

Kelpie bir kasırga gibi uçtu. Deniz rüzgarı öyle hızlı uğulduyordu ki kulaklarında.

Takipçilerin uzaktan bağırışlarında bir öfke sesi duyuldu. Devam edemeyeceklerini anladılar. Bir çita kadar hafif, yumuşak ve kıvrak, yorgunluk belirtisi göstermeden koşan kara kısrağı yakalama şansları yoktu.

Ciri arkasına bakmadı. Ama nafile olmasına rağmen, onu uzun süre takip etmeye devam ettiklerini biliyordu. Kendi atları hırıldamaya ve hırıldamaya, tökezlemeye ve köpüklü ağızlıklarını neredeyse yere indirmeye başlayana kadar, dişleri ortaya çıktı. Ancak o zaman vazgeçtiler ve ardından artık duyamayacağı lanetler ve aciz tehditler dışında hiçbir şey göndermediler.

Kelpie fırtına gibi uçtu.

Kaçtığı yer kuru ve rüzgarlıydı. Keskin, uğuldayan rüzgar yanaklarındaki gözyaşlarını çabucak kuruttu.

Yalnızdı. Yine yalnız. Yalnız.

Bir gezgin, kalıcı bir serseri, yerlerin ve zamanların takımadaları arasında uçsuz bucaksız denizde kaybolmuş bir denizci.

Umudunu yitiren bir denizci.

Fırtına ıslık çaldı ve uludu, çatlamış toprağın üzerinde kuru ot topları yuvarlandı.

Fırtına gözyaşlarını kuruttu.

Kafatasının içinde serin bir berraklık, kulaklarında bir deniz kabuğunun bükülmüş iç kısmındaki gibi bir vızıltı, monoton bir vızıltı. Ensesinde bir karıncalanma. Siyah ve çok yumuşak hiçlik.

Yeni bir yer. Başka bir yer.

Yerlerden oluşan bir takımada.

"Bu gece," dedi Nimue, bir kürke sarınarak, "iyi bir gece olacak. İ

Hisset.'

Condwiramurs, benzer güvenceleri birkaç kez duymuş olmasına rağmen yorum yapmadı. Çünkü bu terasta oturdukları ilk akşam değildi, önlerinde gün batımıyla ışıl ışıl parlayan göl, arkalarında ise büyülü görünümlü cam ve büyülü duvar halısı.

Balıkçı Kralın lanetleri onlara gölden ulaştı, suyun üzerinde yuvarlanan yankıyla çoğaldı. Fisher King, olta balıkçılığı başarısızlıklarından (başarısız vuruşlar, oyunlar, inişler ve kullandığı diğer teknikler) duyduğu memnuniyetsizliği vurgulamak için genellikle canlı bir dil kullanma alışkanlığına sahipti. Yeminlerin gücü ve dağarcığına bakılırsa, o akşam özellikle kötü geçmişti.

"Zaman," dedi Nimue, "ne bir başlangıcı ne de bir sonu vardır. Zaman, kendi kuyruğunu dişleriyle ısıran yılan Ouroboros gibidir. Sonsuzluk her an gizlidir. Ve sonsuzluk, onu yaratan anlardan oluşur. Sonsuzluk, anlardan oluşan bir takımadadır. Navigasyon çok zor ve kaybolmak tehlikeli olsa da bu takımadalardan geçebilirsiniz. Işığı size rehberlik edebilecek bir deniz fenerine sahip olmak iyidir. Sislerin arasından birinin seslendiğini duyabilmek güzel...'

Bir süre sustu.

'Bizi ilgilendiren efsane nasıl bitiyor? Bize öyle geliyor ki – sana ve bana –

nasıl bittiğini bildiğimiz için. Ama Ouroboros hala kendi kuyruğunu dişleriyle kavramaktadır.

Evet, efsanenin nasıl bittiği şimdi çözülüyor. Şu anda. Efsanenin sonu, takımadalar arasında kaybolan denizcinin deniz fenerinin lambasını görüp görmemesine ve ne zaman olduğuna bağlı olacaktır. Eğer çağrıyı duyarsa.'

Gölden bir lanet, bir su sıçraması ve küreklerdeki kürek sesleri duyulabiliyordu.

'Bu gece güzel bir gece olacak. Yaz gündönümünden önceki son gün. Ay küçülüyor. Güneş, Üçüncü Evden Dördüncü Ev'e, Keçi Balığı burcuna geçer. Kehanet için en iyi zaman… En iyi zaman…

Odaklan, Condwiramurlar.'

Condwiramurlar, daha önce pek çok kez olduğu gibi, itaatkar bir şekilde odaklanarak, yavaş yavaş transa yakın bir duruma girerler.

Nimue, "Onu arayın," dedi. 'Yıldızların arasında, ay ışığının arasında bir yerde. Mekanlar arasında. O orada. Yardım bekliyor. Hadi ona yardım edelim, Condwiramurlar.'

Konsantrasyon, şakaklarına yumruklar. Bir deniz kabuğunun içinden geliyormuş gibi kulaklarında bir uğultu. Bir flaş. Ve aniden yumuşak ve siyah hiçlik.

Ciri'nin yanan ateşleri gördüğü bir yer vardı. Zincirlerle kazıklara bağlı kadınlar merhamet için çılgınca ve korkunç bir şekilde uludu ve etrafta toplanan kalabalık kükredi, güldü ve dans etti. Büyük bir şehrin yandığı, ateşle kükreyen ve çöken çatılardan alevlerle patlayan ve siyah dumanın tüm gökyüzünü kapladığı bir yer vardı. Devasa iki ayaklı kertenkelelerin birbirleriyle savaştığı ve dişlerinin ve pençelerinin altından cafcaflı kan fışkırdığı bir yer vardı.

Yüzlerce özdeş beyaz yel değirmeninin ince yelkenleriyle gökyüzünü harmanladığı bir yer vardı. Yüzlerce yılanın tıslayıp taşların üzerinde kıvrandığı, pullarını kazıyıp hışırdattığı bir yer vardı.

Karanlığın olduğu bir yer vardı ve karanlığın içinde sesler, fısıltılar ve korku vardı.

Daha da fazla yer vardı. Ama hiçbiri doğru kişi değildi.

Bir yerden bir yere taşınmayı o kadar kolay buluyordu ki, denemeye başladı. Korkmadığı birkaç yerden biri, üzerinde iki ayın yükseldiği vahşi ormanın kenarındaki sıcak bozkırlardı. O ayların görüntüsünü hafızasında canlandıran ve ne istediğini zihninde tekrarlayan Ciri, odaklandı, gerildi ve hiçliğe daldı.

İkinci denemede başarılı oldu.

Şimdi cesaretlenerek daha da cüretkar bir deney yapmaya karar verdi. Yerlerin yanı sıra, ziyaret ettiği zamanlar da belliydi. Elfler gibi Vysogota da bundan bahsetmişti ve tek boynuzlu atlar bundan bahsetmişti. Bunu daha önce -farkında olmadan da olsa- başarmıştı! Yüzünden yaralandığında, zulmedenlerden zamana kaçmış, dört gün ileri atlamıştı ve sonra Vysogota o günleri açıklayamadı. Onun için hiçbir şey eklenmedi…

Belki de bu onun şansıydı? Zamanda bir sıçrama mı?

Denemeye karar verdi. Örneğin yanan şehir kalıcı olarak yanıyor olamaz, değil mi? Ya yangından önce oraya varırsa? Ya ondan sonra?

Neredeyse ateşin ortasına indi, kaşlarını ve kirpiklerini yaktı ve kaçan yangının kurbanları arasında korkunç bir panik yarattı.

yanan şehirden.

Dostça kırlara kaçtı. *Muhtemelen böyle bir risk almaya değmezdi Bunun nasıl biteceğini yalnızca şeytan bilir* , diye düşündü . *Yerlerle daha iyi yaparım, bu yüzden yerlere bağlı kalacağım. yerlere ulaşmaya çalışalım. Tanıdık yerler, ben iyi hatırla. Ve hoş ilişkilerim olanlar.*

Kapıyı, binayı, araziyi ve atölyeyi, acemilerin yatakhanesini ve Yennefer'in yaşadığı odaları hayal ederek Melitele Tapınağı ile başladı. Yumruklarını şakaklarına dayayarak, hafızasında Nenneke, Eurneid, Katje ve İkinci Iola'nın yüzlerini çağrıştırdı.

Ondan hiçbir şey gelmedi. Kaplumbağaların ıslığı ve kurbağaların sağır edici vıraklamalarıyla yankılanan, sise bürünmüş ve sivrisineklerle dolu bazı bataklıklarda buldu kendini.

Sırayla Kaer Morhen'i, Skellige Adaları'nı ve Gors Velen'deki Fabio Sachs'ın çalıştığı bankayı denedi. Şehrin Nilfgaardlılar tarafından işgal edildiğini bildiği için Cintra'yı denemeye cesaret edemedi. Bunun yerine, Yennefer'le birlikte alışverişe gittikleri şehir olan Vizima'yı denedi.

Aarhenius Krantz, bilge, simyacı, astronom ve astrolog, gözü bir teleskopun göz merceğine yapışmış halde sert bir taburede kıpırdandı. Neredeyse bir haftadır gökyüzünde gözlemlenmesi mümkün olan büyük boy ve güçteki kuyruklu yıldız, gözlem ve araştırmayı hak etti. Aarhenius Krantz'ın bildiği gibi, ateşli kırmızı kuyruklu bir kuyruklu yıldız, genellikle büyük savaşları, yangınları ve katliamları müjdelerdi.

Şimdi, doğruyu söylemek gerekirse, kuyruklu yıldız kehanetinde biraz geç kalmıştı, çünkü Nilfgaard ile savaş devam ediyordu ve insan, yangınları ve katliamları tereddüt etmeden doğru bir şekilde önceden tahmin edebilirdi, çünkü onlarsız bir gün bile geçmedi. Ancak gök cisimlerinin hareketlerine aşina olan Aarhenius Krantz, kuyruklu yıldızın kaç yıl veya yüzyıllar sonra tekrar ortaya çıkacağını hesaplamayı umuyordu, başka bir savaşı ilan ederek, kim bilir, belki de buna hazırlanmak mümkün olurdu. şimdiki halinden daha iyi.

Gökbilimci ayağa kalktı, sırtına masaj yaptı ve mesanesini boşaltmaya gitti. Terastan, küçük korkuluktan. Her zaman, kahyanın kınamalarını hiç

umursamadan terastan bir şakayık yatağına işerdi. Oldukça basit bir şekilde mahremiyet için çok uzaktı. Kendini rahatlatmak için uzun bir yoldan yürüyerek zaman harcamak, hiçbir bilim adamının göze alamayacağı değerli düşüncelerin kaybolması riskini taşıyordu.

Korkuluğun yanında durdu ve Vizima'nın göle yansıyan ışıklarına bakarak trews'ini çözdü. Rahat bir nefes aldı ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

Yıldızlar , diye düşündü *ve takımyıldızlar. Kış Kızı, Yedi Keçi, sürahi. Bazı teorilere göre, onlar sadece parıldayan küçük ışıklar değil, ama dünyalar. Diğer dünyalar. Zamanın ve mekanın bizi ayırdığı dünyalar... I derinden inan,* diye düşündü, *bir gün o başka yerlere, o yerlere yolculuklar başka zamanlar ve evrenler mümkün olacaktır. Evet, kesinlikle mümkün olacak gün. Bir yol bulunacaktır. Ama tamamen yeni bir düşünce, yeni bir rasyonel biliş denilen katı korseyi parçalayacak orijinal fikir bugün kısıtlıyor...*

Ah, diye düşündü zıplayarak, *keşke başarabilseydi... ilhamı deneyimleyin. Eğer bir tane, eşsiz bir fırsat olsaydı...*

Terasın altında bir şey parladı, gecenin karanlığı bir yıldız patlaması gibi parçalandı ve parlamadan bir at çıktı. Sırtında bir binici ile. Binici bir kızdı.

"İyi akşamlar," diyerek onu kibarca selamladı. 'Kötü bir zamansa özür dilerim. Burası neresi bilen var mı? Ve ne zaman?'

Aarhenius Krantz yutkundu, ağzını açtı ve mırıldandı.

Kız sabırla ve net bir şekilde, "Yer," diye tekrarladı. 'Zaman.'

'Hata ... Iiii ... Ummm ...'

At homurdandı. Kız içini çekti.

"Eh, yine yanlış yer olmalı. Yanlış yer, yanlış zaman.

Ama cevap ver dostum! En az bir anlaşılır kelime ile. Çünkü insanların açık sözlü konuşmayı unuttuğu bir dünyada olamam!'

'Hata...'

'Küçücük bir kelime...'

'Hımm...'

"Öyleyse seni becer, seni aptal yaşlı keçi," dedi kız.

Ve ortadan kayboldu. At ile birlikte.

Aarhenius Krantz ağzını kapattı. Korkuluğun yanında bir süre durup geceye, göle ve Vizima'nın uzak ışıklarının ona yansımasına baktı.

Sonra pantolonunun düğmelerini ilikledi ve teleskobuna döndü.

Kuyruklu yıldız hızla gökyüzünde parladı. Ona dikkat etmeli, merceğin ve gözün onu gözden kaçırmasına izin vermemeliyiz. Evrenin uçurumlarında kaybolana kadar onu takip et. Bu bir fırsattı ve bir bilim adamı böyle bir fırsatı heba edemez.

⁂

⁂

Belki başka bir yönden deneyebilirim , diye düşündü, bozkırın üzerindeki iki aya bakarak, şimdi biri küçük, diğeri büyük ve daha az hilal şeklinde görünen iki hilal olarak. *Belki yerleri ya da yüzleri hayal etme* , diye düşündü, *ama şiddetle arzu… Bir şeyi şiddetle dilemek, çok kuvvetli bir şekilde, tam karnımdan…*

Denemekten ne zarar gelir?

Geralt. Geralt'a gitmek istiyorum. Geralt'a gitmeyi çok istiyorum.

Ah, hayır, diye bağırdı. 'Nereye düştüm şimdi?'

Kelpie, kişneyerek, burun deliklerinden buhar püskürterek ve karla kaplı toynaklarını kazıyarak aynı şeyi düşündüğünü doğruladı.

Kar fırtınası ıslık çaldı ve inledi, onları kör etti. Keskin kar taneleri yanaklarını ve ellerini soktu. Soğuk onu iliklerine kadar soğuttu, eklemlerini kurt gibi ısırdı. Ciri titredi, omuzlarını kamburlaştırdı ve boynunu kıvrık yakasının yetersiz, var olmayan korumasına gizledi.

Solda ve sağda heybetli, tehditkar tepeler, zirveleri sis ve kar fırtınası içinde yüksek bir yerde kaybolan gri, sırlı anıtlar yükseliyordu. Vadinin dibinde, frazil ve buz yığınlarıyla yoğun, hızlı, çok şişkin bir nehir akıyordu. Her taraf beyazdı. Ve soğuk.

Yeteneklerim bu kadar, diye düşündü Ciri, burnunun içinin donduğunu hissederek.

Gücüm için çok fazla. İyi bir Dünya Ustası, pekala. gitmek istedim Geralt ve ben kendimi kanlı bir vahşi doğanın ortasında bulduk, kış ve kar fırtınası.

"Haydi Kelpie, kıpırda, yoksa uyuşacaksın!" Dondan felç olmuş parmaklarıyla dizginleri kavradı. 'Haydi kalk kızım! Olması gereken yer olmadığını biliyorum, yakında bizi buradan çıkaracağım, yakında sıcak bozkırımıza döneceğiz. Ama konsantre olmam gerekiyor ve bu biraz zaman alabilir. Öyleyse hareket et! Hadi, sür!'

Kelpie burun deliklerinden buhar püskürttü.

Güçlü rüzgar esti. Yüzüne yapışmış kar, kirpiklerinde eriyordu. Dondurucu kar fırtınası uludu ve ıslık çaldı.

'Bak!' Angoulême'i aradı, kar fırtınasını haykırdı. 'Oraya bak! Var

izler. Birisi o tarafa bindi!'

'Sen ne diyorsun?' Geralt, kulaklarını soğuktan korumak için başına sardığı şalı açtı. "Ne diyorsun, Angoulême?"

'İzler! Tırnak izleri!'

Burada bir at mı? Cahir de bağırmak zorunda kaldı. Kar fırtınası şiddetlendi ve görünüşe göre Sansretour Nehri daha da yüksek sesle gürledi ve kükredi. "Bir at buraya nasıl gelebilir?"

'Kendiniz arayın!'

"Gerçekten de," diye yorum yaptı, şirketin tamamen donma belirtileri göstermeyen tek üyesi olan vampir, çünkü bariz sebeplerden dolayı düşük sıcaklıklara olduğu kadar yüksek sıcaklıklara da duyarsızdı. 'Ayak izleri. Ama onlar bir atın mı?'

"Onun bir at olması imkansız." Cahir yanaklarına ve burnuna sertçe masaj yaptı. 'Hiçbir yerin ortasında değil. İzler vahşi bir hayvan tarafından bırakılmış olmalı. Büyük ihtimalle bir muflondur.'

'Kendiniz mufflon yapın!' diye bağırdı Angoulême. 'Bir at dediğimde, bir atı kastediyorum!'

Milva, her zamanki gibi pratiği teoriye tercih etti. Atından indi ve eğildi, tilki kürkü kalpakını başının üstüne geri itti.

"Yavru haklı," diye karar verdi bir an sonra. 'Bu bir at. Sanırım ayakkabılı bile ama söylemek zor, kar fırtınası izleri kapladı. Oraya, şu vadiye doğru sürdü.'

'Ha!' Angoulême kollarını hızla birbirine vurdu. 'Biliyordum! Burada biri yaşıyor! Çevrede! İzini takip edelim, belki sıcak bir kulübe veya başka bir yer buluruz? Belki ısınmamıza izin verirler? Belki bize bir şey ısmarlarlar?'

"Kesinlikle," dedi Cahir alayla. "Muhtemelen bir tatar yayı cıvatası."

"Planımıza ve nehre uymak en mantıklısı olur," diye karar verdi Regis her şeyi bilen ses tonuyla. "O zaman kaybolma riskimiz olmayacak. Ve Sansretour'un daha aşağısında bir tuzakçının imalathanesi olması gerekiyordu, bizi oraya koyma ihtimalleri daha yüksek.'

'Geralt' mı? Sen ne diyorsun?'

Witcher hiçbir şey söylemedi ve gözlerini kar fırtınasında dönen kar tanelerine dikti.

"İzleri takip edeceğiz," diye karar verdi sonunda.

"Aslında..." diye başladı vampir ama Geralt hemen onun sözünü kesti.

'Toynak izlerini takip edin! Sürmek!'

Atlarını mahmuzladılar ama fazla uzağa gidemediler. Bir vadiye çeyrek metreden fazla girmeyi göze aldılar.

'Bu kadar.' Angoulême, oldukça düzgün ve bakir karlara bakarak bir gerçeği dile getirdi. 'Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun. Elf sirki gibi.'

"Şimdi ne olacak, Witcher?" Cahir eyerde döndü. 'İzler kesildi. Kar fırtınası tarafından örtüldüler.'

Hayır, görmediler, dedi Milva. "Kar fırtınası buraya, kanyona ulaşmaz."

"O zaman ata ne oldu?"

Okçu omuz silkti, eyere büzülüp başını omuzlarına çekti.

"O at nerede?" Cahir pes etmiyordu. 'Yok oldu mu? Buharlaşmak? Ya da belki biz hayal ettik? Geralt? Sen ne diyorsun?'

Fırtına, vadinin üzerinde uluyarak karı kamçıladı ve döndürdü.

"Neden," diye sordu vampir, Witcher'ı dikkatle inceleyerek, "bize o izleri takip etmemizi mi emrettin, Geralt?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti bir an sonra. 'Ben... Bir şey hissettim.

Bir şey bana dokundu. Ne olduğunu boşver. Haklıydın, Regis. Sansretour'a geri dönelim ve sonu kötü olabilecek herhangi bir gezi veya saptırma olmadan nehir kenarında kalalım. Reynart'ın dediğine göre, gerçek kış ve kötü hava ancak Malheur geçidinde başlar. Oraya vardığımızda bedenen sağlam olmamız gerekecek. Orada durmayın, dönüyoruz.'

"O tuhaf ata ne olduğunu çözmeden mi?"

"Açıklanacak ne var?" dedi Witcher acı acı. 'İzler süpürüldü ve hepsi bu. Her neyse, belki de gerçekten bir muflondu?'

Milva ona tuhaf tuhaf baktı ama yorum yapmaktan kaçındı.

Nehre döndüklerinde, ıslak karla kaplı oldukları için gizemli izler de artık orada değildi. Frazil yoğun bir şekilde yüzüyordu, paket buz parçaları Sansretour'un kalay grisi akıntısında dönüyor ve dönüyordu.

Angoulême, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Ama gülmeyeceğinize söz verin."

Döndüler. Yün ponpon şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, yanakları ve burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş, üzerinde şekilsiz koyun postu bir palto olan kız komik görünüyordu, küçük, tombul bir kobold için ölü bir zil sesiydi.

'Sana o izler hakkında bir şey anlatacağım. Hanza'da Nightingale ile birlikteyken, kışın buzların lideri Dağ Kralı'nın olduğunu söylediler.

iblisler, geçitlerde büyülü bir ata biner. Onunla yüz yüze görüşmek kesin ölümdür. Buna ne diyorsun Geralt? Bu mümkün müdür-'

"Herhangi bir şey," diye onun sözünü kesti. 'Her şey mümkün. Gidiyoruz, şirket.

Önümüzde Malheur geçidi var.'

Kar savrulup kamçılandı, rüzgar esti ve kar fırtınasının ortasında buz iblisleri ıslık çalıp inliyorlardı.

Ciri, indiği bozkırın bildiği şey olmadığını hemen fark etti.

Akşama kadar beklemesine bile gerek yoktu, iki ayı göremeyeceğinden emindi.

Kenarından geçtiği orman, diğeri kadar vahşi ve ulaşılmazdı, ancak farklılıklar görülebiliyordu. Örneğin burada daha fazla huş ağacı ve daha az kayın ağacı vardı. Orada çok sayıda kuş varken, orada hiç kuş duymamış veya görmemişti. Funda kümeleri arasında yalnızca kum ve yosun vardı; Burada bütün yeşil clubmoss halıları yayılmıştı. Kelpie'nin toynaklarının altından koşan çekirgeler bile burada bir şekilde farklıydı.

Bir şekilde tanıdık. Ve daha sonra ...

Kalbi daha şiddetli atmaya başladı. Aşırı büyümüş ve ihmal edilmiş bir iz gördü.

Ormana doğru.

Ciri dikkatlice etrafına baktı ve garip yolun daha fazla ilerlemediğinden, burada sona erdiğinden emin oldu. Ormana değil, ormanın içinden ya da içinden. Uzun süre düşünmeden topuklarıyla kısrağı dürttü ve ağaçların

arasında sürdü. *Güneye gideceğim* , diye düşündü. *rast gelmezsem güneye doğru herhangi bir şey, geri döneceğim ve ters yöne gideceğim, öteye bozkır.*

Dikkatlice etrafına bakınarak önemli bir şeyi gözden kaçırmamaya çalışarak bir dal gölgeliğinin altından koştu. Bu nedenle, bir meşe ağacının arkasından bakan yaşlı bir adamı gözden kaçırmadı.

Çok kısa boylu ama hiç kambur olmayan yaşlı adam, keten bir gömlek ve aynı malzemeden yapılmış trews giymişti. Ayaklarında kocaman ve çok komik görünen bast terlikler vardı. Bir elinde budaklı bir sopa, diğerinde bir hasır sepet tutuyordu. Ciri yüzünü tam olarak göremiyordu, çünkü altından güneşten yanmış bir burnu ve karışık gri bir sakalı dışarı çıkaran hasır bir şapkanın yıpranmış ve sarkık kenarı tarafından gizlenmişti.

'Korkma' dedi. 'Sana zarar vermeyeceğim.'

Kır sakallı adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve

şapkasını çıkardı. Karaciğer benekli yuvarlak bir yüzü, kırmızı ve çok kırışık olmayan, ince kaşları ve küçük ve çok çekik bir çenesi vardı. Uzun gri saçları bir sıra halinde ensesinde toplanmıştı ama bu arada başının tepesi tamamen keldi, balkabağı kadar sarı ve parlaktı.

Kılıcına, omzunun üzerinde uzanan kabzaya baktığını gördü.

Korkma, diye tekrarladı.

'Ho, ho!' dedi biraz mırıldanarak. 'Ho, ho, benim genç bakirem. Orman Dedeleri korkmuyor. O korkak tiplerden biri değil, oh hayır.'

O gülümsedi. Kötü bir tıkanıklık ve uzaklaşan çene nedeniyle büyük, çok çıkıntılı dişleri vardı. Bu yüzden bu kadar çok mırıldandı.

"Orman Dedeleri gezginlerden korkmaz," diye tekrarladı. 'Ya da eşkıyalar.

Forest Gramps zavallı, zavallı bir şey. Orman Dedesi huzurludur, kimseyi rahatsız etmez. Hey!'

Tekrar gülümsedi. Gülümsediğinde tüm ön dişleri gibi görünüyordu.

"Ve sen, genç bayan, Orman Dedelerinden korkmuyor musun?"

Ciri homurdandı.

'Ben değilim, hayal et. Ben de korkak biri değilim.'

'Hey hey hey! Ben asla!'

Bastonuna dayanarak ona doğru bir adım attı. Kelpie homurdandı. Ciri dizginleri çekti.

"Yabancılardan hoşlanmaz," diye uyardı. Ve ısırıyor.

'Hey, hey! Forest Gramps biliyor. Kötü, asi kısrak! Nereden geliyorsunuz bayan? Ve nereye gidiyorsun, sorabilir miyim?'

'Uzun Hikaye. Bu yol nereye çıkıyor?'

"Bunu bilmiyor musun, bayan?"

'Sorun yoksa soruyla cevap vermeyin. O yol beni nereye götürecek? Her halükarda burası neresi? Ve saat kaç?'

Yaşlı adam dişlerini bir çakır gibi hareket ettirerek tekrar çıkardı.

'Hey, hey!' diye mırıldandı. 'Pekala ben asla. Ne zaman sordunuz hanımefendi? Oh, görüyorum ki çok uzaklardan, çok uzaklardan Forest Graps'a gitmişsiniz, bayan!'

"Gerçekten de çok uzaklardan," diye kayıtsızca başını salladı. 'Diğerinden-'

'Yerler ve zamanlar' diyerek cümlesini tamamladı. Büyükbaba biliyor. Büyükbaba tahmin etti.

'Ne?' diye heyecanla sordu. 'Ne tahmin ettin? Ne biliyorsun?'

'Orman Dedeleri çok şey biliyor.'

'Konuşmak!'

'Bayan aç olmalı?' dişlerini sıktı. 'Susuz? Yorgun mu? Eğer sen

istiyorum, bayan, Forest Gramps sizi kulübesine götürecek, besleyecek, içecek verecek.

Seni içeri al.'

Uzun zamandır Ciri'nin dinlenmeyi ya da yemek yemeyi düşünecek zamanı ya da iç huzuru bulamamıştı. Şimdi garip yaşlı adamın sözleri midesini sıkıştırdı, bağırsaklarını düğümledi ve dilini bağladı. Yaşlı adam şapkasının altından onu izledi.

"Forest Gramps," diye mırıldandı, "kulübesinde et var. Kaynak suyu vardır.

Ve kısrak için saman var, yaşlı büyükbabaları ısırmak isteyen kötü kısrak!

Hey! Her şey Forest Gramps'ın kulübesinde. Ve başka yerler ve zamanlar hakkında da konuşabileceğiz... Hiç de uzak değil, oh hayır. Genç gezgin kendine fayda sağlayacak mı? Zavallı yaşlı Gramps'ı ziyaret etmeyi küçümsemeyecek misin?'

Ciri yutkundu.

'Önden buyur.'

Forest Gramps arkasını döndü ve çalılıkların arasında zar zor görülebilen bir patikadan aşağı indi ve sopasının enerjik sallanmasıyla yolun ötesini ölçtü. Ciri, başını dalların altına sokarak ve Kelpie'yi dizginleyerek onun arkasından gitti. Kısrak gerçekten de yaşlı adamı ısırmaya ya da en azından şapkasını yemeye kararlıydı.

Güvencelerine rağmen, hiç de yakın değildi. Bir açıklığa vardıklarında, güneş neredeyse zirvesindeydi.

Gramps'ın kulübesi, direkler üzerinde, genellikle eldeki her şey kullanılarak açıkça yamalı bir çatıya sahip, pitoresk bir kulübeye dönüştü.

Kulübenin duvarları domuz derisine benzeyen derilerle kaplıydı. Kulübenin önünde darağacı şeklinde ahşap bir yapı, alçak bir masa ve içine balta saplanmış bir doğrama kütüğü vardı. Kulübenin arkasında, üzerinde kararmış büyük bir kazan bulunan taş ve kilden yapılmış bir ocak vardı.

Yaşlı adam, gurursuz değil, sopasıyla, "Burası Orman Dedelerinin evi," dedi. 'Orman Dedeleri burada yaşıyor. Burada uyuyor. Burada şarap pişiriyor.

Bir şeyler pişirecek mi? Ormanda bitki yetiştirmek bir zorluk, çok büyük bir zorluk. Gezgin inci arpa gibi özlüyor mu?'

'Yapıyor,' Ciri tekrar yutkundu. 'O her şeyi sever.'

'Biraz etle mi? Biraz yağla mı? Çiziklerle mi?

'Hmm.'

"Ve öyle görünmüyor," Büyükbaba ona takdir edici bir bakış attı, "bu bayan son zamanlarda sık sık et ve kaşıma tattı, ah hayır. Sıskasın, bayan, sıska.

Deri ve kemikler! Merhaba! Ve bu nedir? Arkanızda, bayan?'

Ciri, kitaptaki en eski ve en ilkel numaraya kapılarak etrafına bakındı. Boğumlu sopanın korkunç bir darbesi onu şakağından yakaladı. O

refleksleri sadece kolunu kaldırmasında yardımcı oldu ve eli, kafatasını bir yumurta gibi parçalayabilecek bir darbeyi kısmen yumuşattı. Ama her halükarda, Ciri sersemlemiş, şaşkın ve tamamen şaşırmış bir şekilde yere düştü.

Büyükbaba sırıtarak ona doğru sıçradı ve sopayla tekrar vurdu. Ciri bir kez daha elleriyle başını korumayı başardı ve bunun sonucunda ikisi de hareketsizce yere düştü. Soldaki kesinlikle yaralandı, metakarplar muhtemelen paramparça oldu.

Büyükbaba ileri sıçradı, diğer taraftan saldırdı ve sopasıyla karnına vurdu. Çığlık atarak top gibi kıvrıldı. Sonra bir şahin gibi üzerine eğildi, yüzünü aşağı çevirdi ve dizleriyle onu sıkıştırdı. Ciri gerildi, sert bir şekilde geri tekme attı, ıskaladı, ardından dirseğiyle bu kez hedefi vurarak şiddetli bir darbe indirdi. Büyükbaba öfkeyle kükredi ve yumruğuyla başının arkasına vurdu, o kadar güçlü bir şekilde yüz üstü kuma yalpaladı. Onu ensesindeki saçlarından yakaladı ve ağzını ve burnunu yere bastırdı. Boğulduğunu hissetti. Yaşlı adam onun üzerine diz çöktü, hâlâ başını yere bastırdı, kılıcı sırtından çekip kenara fırlattı. Sonra pantolonuyla oynamaya başladı. Tokayı buldu ve çözdü. Ciri uludu, boğuldu ve kum tükürdü. Onu daha sert aşağı itti, hareketsiz bıraktı ve saçlarını yumruğuna doladı. Güçlü bir çekişle onun pantolonunu yırttı.

Hey, hey, diye mırıldandı, hırıltılı bir sesle. 'Ve Büyükbaba'nın güzel bir parçası yok mu? Ooh, ooh, Büyükbaba uzun zamandır böyle bir şey görmemişti.'

Ciri, kuru, pençeye benzer elinin tiksindirici dokunuşunu hissederek, ağzı kum ve çam iğneleriyle doluyken bağırdı.

Kıpırdama, hanımefendi, diye onun esaretini, kalçalarını yoğurduğunu duydu. 'Gramps eskisi kadar genç değil, hemen değil, yavaş yavaş… Ama asla korkma, Gramps yapılması gerekeni yapacak. Merhaba! Ve sonra Büyükbaba karnını doyuracak, hey, karnını doyur!

cömertçe—'

Ayrıldı, kükredi ve ciyakladı.

Tutuşunun gevşediğini hisseden Ciri, bir yay gibi tekme attı, sarsıldı ve sıçradı. Ve ne olduğunu gördü.

Sessizce sürünen Kelpie, Forest Gramps'ı kuyruğundan dişlerinin arasına almış ve onu neredeyse havaya kaldırmıştı. Yaşlı adam uludu ve ciyakladı, bacağını tekmeledi ve kıvırdı, sonunda kendini kurtarmayı başardı ve uzun, gri saç tutamını kısrağın dişlerinde bıraktı. Sopasını almaya çalıştı ama Ciri onu elinin menzilinden çıkardı. Onu hak ettiği yere bir tekme daha ısmarlamak üzereydi ama hareketleri pantolonu tarafından engellendi.

*

uyluklarının yarısında olmak. Büyükbaba, onları tek elle yukarı çekmek için harcadığı zamanı iyi değerlendirdi. Birkaç adımda kütüğün yanındaydı ve baltayı ondan çekti ve kararlı Kelpie'yi bir salıncakla uzaklaştırdı. Kükredi, korkunç dişlerini sıktı ve vurmak için baltayı kaldırarak Ciri'ye saldırdı.

'Büyükbaba seni becerecek, bayan!' çılgınca uludu. "Önce Büyükbabanın seni parçalara ayırması gerekse bile. Tek parça ya da porsiyonlar halindeyseniz, Gramps için hepsi aynı.'

Onunla kolayca başa çıkacağını düşündü. Ne de olsa o yıpranmış, yaşlı bir moruktu.

Çok yanılmıştı.

Muazzam terliklerine rağmen bir topaç gibi zıpladı, tavşan gibi zıpladı ve baltayı bir kasap gibi bükülmüş saplı savurdu. Karanlık ve keskinleştirilmiş bıçak kelimenin tam anlamıyla onu birkaç kez sıyırdıktan sonra Ciri, onu kurtarabilecek tek şeyin kaçmak olduğunu fark etti.

Ama bir tesadüf eseri kurtarıldı. Geri çekilip ayağını kılıcına vurdu. Bir çırpıda aldı.

Baltayı bırak, diye soludu, tıslayarak Kırlangıç'ı kınından çekerek.

Baltayı yere bırak, seni şehvet düşkünü yaşlı adam. O zaman kim bilir belki de hayatını bağışlarım. Ve seni parçalara ayırma.'

O durdu. Nefes nefeseydi ve hırıltılıydı ve sakalı iğrenç bir şekilde tükürükle kaplıydı. Yine de silahını düşürmedi. Onun gözlerinde vahşi bir öfke gördü.

'Çok iyi!' kılıcını tıslayan bir moulinetle savurdu. 'Günümü gün et!'

Bir an için anlamamış gibi ona baktı, sonra dişlerini çıkardı, gözlüklerini çıkardı, kükredi ve ona doğru atıldı. Ciri oyalanmaktan bıkmıştı. Hızlı bir yarım dönüşle ondan kurtuldu ve aşağıdan kaldırdığı iki kolunu dirseklerinin üzerinden kesti. Büyükbaba, baltayı kanlı ellerinden kurtardı ama hemen tekrar ona atladı. Kenara sıçradı ve onu ensesinden kesti. İhtiyaçtan çok merhametten; kısa süre sonra kopmuş iki brakiyal arterinden kan kaybından ölecekti.

Hayatından vazgeçmemek için inanılmaz bir şekilde savaşarak yatıyordu, yarık omurlarına rağmen hala bir solucan gibi kıvranıyordu. Ciri onun üzerinde durdu. Son kum taneleri hala dişlerinde gıcırdıyordu. Onları doğrudan sırtına tükürdü. Tükürmeyi bitirmeden önce ölmüştü.

Kulübenin önündeki darağacı andıran garip yapı,

*

demir kancalar ve bir blok ve olta takımı ile donatılmıştır. Masa ve kesme tahtası pürüzsüz, gresle yapışmış ve korkunç bir şekilde kokuyordu.

Kargaşa gibi.

Mutfakta Ciri, ona sunduğu inci arpanın yağ içinde yüzdüğü, et ve mantar parçalarıyla dolu bir kazan buldu. Çok acıkmıştı, ama bir şey ona yememesini söyledi. Sadece tahta bir kovadan biraz su içti ve küçük, buruşuk bir elma ısırdı.

Kulübenin arkasında basamaklı, derin ve serin bir kiler buldu. Mahzende domuz yağı kapları duruyordu. Tavandan bir şey sarkıyordu. Etin bir tarafının kalıntıları.

Sanki şeytanlar onu takip ediyormuş gibi basamaklarda sendeleyerek bodrumdan çıktı. Sonra ısırgan otlarının arasında düştü, zıpladı ve iki eliyle onu destekleyen ayaklıklardan birini tutarak sendeleyerek kulübeye koştu. Midesinde neredeyse hiçbir şey olmamasına rağmen, çok uzun bir süre çok spazmlı bir şekilde kustu.

Etin mahzende asılı olan tarafı bir çocuğa aitti.

Güçlü kokunun öncülüğünde, ormanda, sağduyulu Orman Dedelerinin yemenin mümkün olmadığı artıkları attığı, içi su dolu bir oyuk buldu.

Sızıntıdan dışarı fırlayan kafataslarına, kaburgalara ve pelvislere bakan Ciri, dehşet içinde, sadece korkunç yaşlı adamın şehvet düşkünlüğü sayesinde hayatta olduğunu, sadece şaka yapıyormuş gibi hissetmesi nedeniyle yaşadığını fark etti. Açlığı, aşağılık cinsel dürtülerinden daha güçlü olsaydı, ona sopayla değil, baltayla haince vururdu. Tahta darağacından bacaklarına asılarak karnını deşecek, derisini yüzecek, giydirip masanın üzerine bölecek, doğrama tahtasında doğrayacaktı...

Baş dönmesinden ayakları üzerinde durmasına ve sol eli şişmiş ve acı içinde olmasına rağmen, cesedi ormandaki oyuğa sürükledi ve kurbanlarının kemikleri arasında kokuşmuş balçık içine itti. Geri döndü, mahzenin girişini dallar ve ince dallarla, avluyu ve tüm küçük araziyi çalılıklarla kapladı. Sonra titizlikle dört bir yandan ateşe verdi.

Sadece ateş iyice alevlendikten sonra, ateş şiddetle ve tatmin edici bir şekilde kükrediğinde uzaklaştı. Hiçbir yağmurun o yerin tüm izlerinin silinmesine engel olmayacağından emin olduğu zaman.

*
*

Eli o kadar kötü durumda değildi. Şişmişti, gerçekten çok acıyordu ama muhtemelen hiçbir kemiği kırılmamıştı.

Akşam yaklaşırken gerçekten sadece bir ay yükseldi. Ama her nasılsa, garip bir şekilde, Ciri bu dünyayı kendisine ait görmek istemiyordu.

Ne de içinde olması gerekenden daha uzun süre kalmak.

"Bu gece güzel bir gece olacak," diye mırıldandı Nimue. Hissedebiliyorum.

Condwiramurs içini çekti.

Ufuk altın ve kırmızı parlıyordu. Gölde ufuktan adaya kadar aynı renkte bir şerit vardı.

Abanoz çerçevedeki ayna ve arkalarında bir kaya duvarına sarılan eski kaleyi betimleyen goblen, dağ gölünde kendilerine bakarak terasta koltuklara oturdular.

Kaç akşam , diye düşündü Condwiramurlar, *kaç akşam oturduk alacakaranlık çökene kadar ve daha sonra karanlıkta böyle mi? Herhangi bir sonuç olmadan? Sadece konuşmak?*

Serin oluyordu. Büyücü ve acemi kendilerini kürklerle kapladılar. Gölden Fisher King'in teknesinin tırabzanlarının gıcırdamasını duydular, ama göremediler - gün batımının parlaklığı onu gizledi.

"Çoğu zaman," diye kesintiye uğrayan sohbetlerine geri dönen Condwiramurs, "karın beyazı ve güneşte parıldayan buz yığınlarından başka hiçbir şeyin olmadığı buzlu bir çorak arazide olduğumu hayal ediyorum. Ve bir sessizlik var, kulaklarda çınlayan bir sessizlik. Doğal olmayan bir sessizlik. Ölümün sessizliği.'

Nimue, ne demek istediğini anladığını belirtmek istercesine başını salladı. Ama yorum yapmadı.

"Birdenbire," diye devam etti acemi, "birden bir şey duyabildiğimi hissettim. Ayaklarımın altında buzun titrediğini hissediyorum. Diz çöküyorum, karı kenara çekiyorum. Alttaki çakıl taşları ve yüzen balıklar iki metre kalınlığındaki bir tabakadan görülebildiğinde, buz, bazı berrak dağ göllerinde olduğu gibi cam kadar şeffaftır.

Rüyamda buz tabakasının düzinelerce, belki de yüzlerce metre kalınlığında olmasına rağmen görebiliyorum. Bu, yardım isteyen insanları görmeme ve duymama engel değil. Dipte, buzun derinliklerinde… donmuş bir dünya var.'

Nimue de bu sefer yorum yapmadı.

"Elbette o rüyanın kaynağının ne olduğunu biliyorum," diye devam etti acemi.

'Ithlinne'in Kehaneti, kötü şöhretli Beyaz Don, Don Zamanı ve Kurt Kar Fırtınası. Dünya, kehanetin dediği gibi, yüzyıllar sonra yeniden doğmak için karlar ve buzlar arasında ölüyor. Temizlenmiş ve daha iyi.'

"Ben derinden inanıyorum," dedi Nimue usulca, "dünyanın yeniden doğacağına.

Daha iyi bir şey olsun, özellikle değil.'

'Affınıza sığınırım?'

'Beni duydun.'

'Yanlış duymadım mı? Nimue, Beyaz Frost şimdiden binlerce kez kehanet edildi. Ne zaman kış sert geçse, geldiği söylenir. Şu anda çocuklar bile herhangi bir kışın dünyayı tehlikeye atabileceğine inanmıyor.'

'Güzel güzel. Çocuklar inanmazlar. Ama ben, sadece hayal ediyorum, yapıyorum.'

'Herhangi bir rasyonel öncüllere dayanarak mı?' diye sordu Condwiramurs hafif bir alayla.

"Yoksa sadece elf kehanetlerinin yanılmazlığına mistik bir inançla mı?"

Nimue uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, üzerine örttüğü kürkü karıştırdı.

Sonunda hafifçe vaaz veren bir tonda "Dünya," diye başladı, "küre şeklindedir ve güneşin etrafında döner. Buna katılıyor musun? Ya da belki de tamamen farklı bir şeyi kanıtlamaya çalışan o moda mezheplerden birine aitsin.'

'Numara. Yapmıyorum. Güneş merkezliliği kabul ediyorum ve dünyanın küresel şekli teorisine katılıyorum.'

'Harika. O halde, kürenin dikey ekseninin belirli bir açıyla eğik olduğu ve dünyanın güneş etrafındaki yolunun düzenli bir daire şeklinde olmadığı, ancak eliptik olduğu gerçeğine katılacağınızdan emin misiniz?'

'Onu öğrendim. Ama ben bir astronom değilim, bu yüzden-'

'Astronom olmanıza gerek yok, mantıklı düşünmeniz yeterli. Dünya güneşi elips şeklinde bir yörüngede döndürür ve bu nedenle dönüşü sırasında bazen daha yakın bazen daha uzak olur. Dünya güneşten ne kadar uzaksa, üzerinde o kadar soğuktur; bu mantıklı olmalı. Ve dünyanın ekseni dikeyden ne kadar az saparsa, kuzey yarımküreye o kadar az ışık ulaşır.'

"Bu da mantıklı."

'Her iki faktör, yani yörüngenin eliptikliği ve dünyanın ekseninin eğim derecesi, değişikliklere tabidir. Görüldüğü gibi, döngüsel olanlar.

Elips aşağı yukarı eliptik olabilir, yani uzatılmış ve uzatılmış olabilir ve dünyanın ekseni daha az veya daha fazla eğik olabilir. İklimle ilgili olarak aşırı koşullar, iki olgunun aynı anda ortaya çıkmasından kaynaklanır: elipsin maksimum uzaması ve eksenin dikeyden sadece önemsiz bir sapması. Güneşin etrafında dönen dünya çok

afelyumda az ışık ve ısı ve ayrıca kutup bölgeleri, eksenin dezavantajlı eğim açısından zarar görür.'

'Doğal olarak.'

'Kuzey yarım kürede daha az ışık, karın daha uzun süre yattığı anlamına gelir. Beyaz ve parlayan kar güneş ışığını yansıtır, sıcaklık daha da düşer. Kar bu nedenle daha da uzundur, gitgide daha fazla erir ya da sadece kısa bir süre için erir. Kar ne kadar çok ve ne kadar uzun olursa, beyaz ve parlak yansıtıcı yüzey o kadar büyük olur…'

'Anladım.'

'Kar düşüyor, düşüyor ve düşüyor ve daha da fazlası var.

Bu nedenle, donmuş kuzey toprakları üzerinde yoğunlaşan güneyden gelen deniz akıntıları ile sıcak hava kütlelerinin sürüklendiğini gözlemleyin. Isınan hava yoğunlaşır ve kar olarak düşer. Sıcaklık farkları ne kadar büyük olursa, düşmeler o kadar ağır olur. Şelaleler ne kadar ağır olursa, uzun süre erimeyen beyaz kar o kadar fazla olur. Ve o kadar soğuk. Sıcaklık farkı ne kadar büyükse ve hava kütlelerinin yoğunlaşması o kadar fazla olur...'

'Anladım.'

'Kar örtüsü, sıkıştırılmış buza dönüşecek kadar ağırlaşır. Bir buzul.

Üzerine, şimdi bildiğimiz gibi, kar yağmaya devam ediyor ve onu daha da bastırıyor.

Buzul büyür, sadece daha kalın ve kalın olmakla kalmaz, aynı zamanda daha büyük ve daha geniş alanları kaplayarak dışa doğru yayılır. Beyaz genişler…'

"Güneş ışınlarını yansıtan," Condwiramurs başını salladı. 'Daha soğuk, daha soğuk ve daha da soğuk olmak. Beyaz Don, Ithlinne tarafından kehanet edildi. Ama bir felaket mümkün mü? Kuzeyde sonsuza kadar uzanan buzun aniden güneye doğru akarak, ezerek, sıkıştırarak ve her şeyi kaplayacak şekilde bir tehlike var mı?

Buz örtüsü direğe ne kadar hızlı yayılır? Yılda birkaç inç mi?'

"Kesinlikle bildiğiniz gibi," dedi Nimue, gözleri göle dikilmiş, "Praxeda Körfezi'nde donmayan tek liman Pont Vanis'tir."

'Evet. Farkındayım.'

'Bilginizi zenginleştirelim: yüz yıl önce Körfez limanlarının hiçbiri donmazdı. Yüz yıl önce-bunun sayısız anlatımı var-

Talgar'da salatalık ve balkabağı, Caingorn'da ayçiçeği ve acı bakla yetiştirilirdi. Büyümeleri imkansız olduğu için şimdi ekilmiyorlar; orası çok soğuk. Kaedwen'de bir zamanlar üzüm bağları olduğunu biliyor muydunuz? Bu asmalardan elde edilen şaraplar muhtemelen en iyisi değildi, çünkü günümüze ulaşan belgelerden çok ucuz oldukları anlaşılıyor. Ama yine de yerel şairler övgülerini söylediler. Bugün asmalar Kaedwen'de yetişmiyor

Tümü. Çünkü bugünkü kışlar, öncekilerden farklı olarak sert donlar getirir ve sert donlar asmaları öldürür. Sadece büyümeyi geciktirmez, sadece öldürür. Yok eder.'

'Anladım.'

Evet, dedi Nimue. 'Daha eklenecek ne var? Belki de Kasım ortasında Talgar'da kar yağıyor ve günde elli milden fazla bir hızla güneye kayıyor. Aralık ayının sonunda ve Ocak ayının başında, hala yüz yıl önce karın bir sansasyon olan Alba'da kar fırtınaları meydana geldiğini mi? Nisan ayında bölgemizde karların eridiğini, göllerin eridiğini her çocuk bilir, değil mi? Ve her çocuk o aya neden Nisan-Açılış dendiğini merak eder. Seni şaşırtmadı mı?'

Condwiramurs, "Özellikle değil," diye itiraf etti. "Her neyse, Vicovaro'daki evimizde April demedik, Falsebloom dedik. Veya elfte: Birke. Ama ne ima ettiğinizi anlıyorum. Ayın adı, her şeyin gerçekten Nisan ayında çiçek açtığı eski zamanlardan geliyor…'

'O uzak zamanların hepsi yüz, yüz yirmi yıl önce.

Bu neredeyse dün, kızım. Ithlinne kesinlikle haklıydı. Onun kehaneti gerçekleşecek. Dünya bir buz tabakasının altında yok olacak. Uygarlık, umuda bir yol açabilecek olan, fırsatı olan Yok Edici'nin hatasıyla yok olacak. Yapmadığı efsaneden biliniyor.'

"Efsanenin açıklayamadığı nedenlerden dolayı. Ya da muğlak ve naif bir ahlak yardımıyla açıklar.'

'Bu doğru. Ama gerçek bir gerçek olarak kalır. Beyaz Don bir gerçektir. Kuzey yarımkürenin uygarlığı yok olmaya mahkumdur. Yayılan bir buzulun buzunun altında, kalıcı buz ve karın altında kaybolacak.

Yine de paniğe gerek yok, çünkü gerçekleşmesi biraz zaman alacak.'

Güneş tamamen batmıştı ve kör edici parıltı gölün yüzeyinden kaybolmuştu. Şimdi suyun üzerine daha yumuşak, daha soluk bir ışık çizgisi uzanıyordu.

Ay, ikiye bölünmüş altın bir egemenlik kadar parlak Inis Vitre'nin üzerinde yükseldi.

'Ne kadardır?' Condwiramurs sordu. 'Size göre ne kadar sürer?

Demek istediğim, ne kadar zamanımız var?'

'İyi bir anlaşma.'

Ne kadar, Nimue?

"Yaklaşık üç bin yıl."

Gölde, Balıkçı Kral kürekini kayığa vurdu ve yemin etti.

Condwiramurs yüksek sesle içini çekti.

"Beni biraz rahatlattın," dedi bir süre sonra. "Ama sadece biraz."

*

Sonraki yer, Ciri'nin ziyaret ettiği en iğrenç yerlerden biriydi. Kesinlikle en üst sıralarda ve bu sıralamanın en üstünde yer aldı.

Bir limandı, bir liman kanalıydı. İskeleler ve direkler tarafından tekneler ve kadırgalar gördü, bir direk ormanı gördü, yelkenler gördü, durgun havada ağır

bir şekilde sarktı. Duman, kokuşmuş duman bulutları sürünerek etrafa sarkıyordu.

Kanalın yanındaki çarpık kulübelerin arkasından da dumanlar yükseliyordu. Bir çocuğun yüksek sesle, kırık ağlaması oradan duyulabilirdi.

Kelpie homurdandı, başını sertçe salladı ve toynaklarını kaldırım taşlarına vurarak geri adım attı. Ciri aşağı baktı ve bazı ölü fareler fark etti. Her yerde yalan söylüyorlardı. Ölü kemirgenler acı içinde solgun, pembe pençeleriyle bükülüyorlardı.

Burada bir şeyler doğru değil , diye düşündü, dehşetin onu sardığını hissederek.

Burada bir şeyler yanlış. Defol buradan. Buradan olabildiğince çabuk kaç.

Ağzı açık gömlekli bir adam, asılı ağların ve iplerin altında oturuyordu, başı omzuna dayamıştı. Birkaç adım ötede bir başkası yatıyordu. Uyuyormuş gibi görünmüyorlardı. Kelpie'nin nalları yanlarındaki taşlara çarptığında bile kıpırdamadılar. Ciri başını eğdi, çamaşır iplerinden sarkan ve keskin bir pislik kokusu yayan paçavraların altına bindi.

Badanaya boyanmış barakalardan birinin kapısında bir haç vardı.

Siyah duman çatının arkasında havada iz bıraktı. Çocuk hala ağlıyordu, biri uzaktan bağırdı, daha yakınlardan biri öksürdü ve hırıltılı soludu. Bir köpek uludu.

Ciri elinin kaşındığını hissetti. Aşağı baktı.

Elinde kimyon tohumu gibi siyah pire noktaları vardı.

Sesinin zirvesinde çığlık attı. Korku ve tiksinti içinde titreyerek kollarını çılgınca sallayarak üstünü örtmeye başladı. Paniğe kapılmış olan Kelpie dört nala koştu ve Ciri neredeyse düşüyordu. Uyluklarıyla kısrağın yanlarını sıkarak taradı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ceketini ve bluzunu salladı. Kelpie dumanla çevrili bir ara sokağa girdi. Ciri korkuyla çığlık attı.

Cehennemi, cehennemi, kabusların en kabusunu yaşadı. Beyaz haçlarla işaretlenmiş evler arasında. İçin için yanan paçavra yığınları arasında. Tek tek yatan ölüler ve üst üste yatanlar arasında. Yanakları acıdan çökmüş, gübrede

sürünen, anlamadığı bir dilde çığlık atan, kemikli kollarına doğru uzanan, korkunç, kanlı giysiler içinde yaşayan, yırtık pırtık, yarı çıplak hayaletler arasında.

*

*

püstüller…

Çalıştırmak! Buradan kaç!

Siyah hiçlikte, takımadaların unutulmuşluğunda bile Ciri, burun deliklerinde o dumanın ve pis kokunun kokusunu alabiliyordu.

Bir sonraki yer de bir limandı. Ayrıca burada bir rıhtım vardı, çarklar, rampalar ve diğer araçlarla dolu kazıklı bir kanal ve bunların üzerinde bir direk ormanı vardı. Ama burada, bu yerde, direklerin üzerinde, martılar neşeyle çığlık atıyordu ve normal, tanıdık bir şekilde kokuyordu: ıslak odun, zift, deniz suyu ve ayrıca üç temel çeşidinde balık: taze, çürük ve kızarmış. .

Bir çarkın güvertesinde iki adam tartışıyor, birbirlerine yüksek sesle bağırıyorlardı. Ne dediklerini anlamıştı. Ringaların fiyatıyla ilgiliydi.

Uzakta bir taverna vardı. Açık kapıdan küf ve bira kokusu, seslerin, çınlamaların ve kahkahaların sesi geliyordu. Biri pis bir şarkı kükredi, sürekli aynı mısra:

Luned, v'ard t'elaine eşek

Aen bir et her şey çok seyrek!

Nerede olduğunu biliyordu. Kadırgalardan birinin kıç tarafında bile okumadan önce: *Evall Muire* . Ve ana limanı. Bakalá. Nerede olduğunu biliyordu.

Nilfgaard'da.

Kimse ona daha fazla dikkat edemeden kaçtı.

Ama o hiçliğe dalmayı başaramadan, bir pire, bir önceki yerde her yerine sürünen, zaman ve uzayda yolculuktan sağ kurtulan, ceketinin bir kıvrımına gizlenmiş son pire, büyük bir pire sıçraması yaptı. iskeleye.

Aynı akşam pire bir sıçanın uyuz kürküne yerleşti, yaşlı bir erkek, pek çok sıçan dövüşünün gazisi, bir kulağının kafatası tarafından çiğnenmesiyle buna tanıklık edildi. Aynı akşam pire ve fare bir gemiye bindiler. Ve ertesi sabah bir yolculuğa yelken açtı. Bir mavna üzerinde; eski, bakımsız ve çok kirli.

Mavnaya Catriona adı verildi . O isim tarihe geçecekti. Ama o zaman bunu kimse bilmiyordu.

Bir sonraki yer -inanması zor olsa da- gerçekten şaşırtıcı derecede pastoral bir sahneydi. Suyun üzerine eğilmiş söğütler, kızılağaçlar ve meşeler arasında akan sakin, tembel bir nehir kıyısında, zarif, taş kemeriyle kıyıları birbirine bağlayan bir köprünün hemen yanında, yabani sarmaşıklar, sarmaşıklar ve bezelyelerle büyümüş sazdan bir taverna vardı. Yaldızlı harflerle bir tabela verandanın üzerinde sallanıyordu. Harfler Ciri'ye tamamen yabancıydı. Ama bir kedinin oldukça iyi işlenmiş bir resmi vardı, bu yüzden Kara Kedi meyhanesi olduğunu varsaydı.

Tavernadan yayılan yemek kokusu tek kelimeyle büyüleyiciydi. Ciri uzun süre düşünmedi. Kılıcını sırtına dayadı ve içeri girdi.

İçerisi boştu. Masalardan sadece biri, köylü görünümündeki üç adam tarafından işgal edildi. Ona bakmadılar bile. Ciri arkası duvara dönük bir şekilde köşeye oturdu.

Son derece temiz önlüklü, boynuzlu şapkalı, şişman bir kadın olan hancı yaklaştı ve bir şey sordu. Sesi çıngıraklı ama melodik geliyordu. Ciri parmağıyla açık ağzını işaret etti, karnını okşadı, ardından ceketinin gümüş düğmelerinden birini kesip masanın üzerine koydu. Garip bir bakış görerek başka bir düğmeyi kesmeye koyuldu, ama kadın bir el hareketi ve hoş bir sesle çınlamasına rağmen bir tıslamayla onu durdurdu.

Bir düğmenin değeri, bir kase kalın sebze çorbası, bir çömlek fasulye ve füme domuz pastırması, ekmek ve bir sürahi sulandırılmış şarap olduğu ortaya çıktı. Ciri, ilk kaşıkta muhtemelen gözyaşlarına boğulacağını düşündü. Ama kendini kontrol etti. Yavaş yedi. Yemekten zevk almak.

Hancı soru sorarcasına şıngırdayarak yanımıza geldi ve yanağını kenetlenmiş ellerinin üzerine koydu. Gece kalacak mıydı?

Bilmiyorum, dedi Ciri. 'Belki. Her halükarda, teklifiniz için teşekkür ederim.'

Kadın gülümsedi ve mutfağa gitti.

Ciri kemerini çözdü ve sırtını duvara dayadı. Bundan sonra ne yapacağını merak etti. Yer -özellikle son birkaçına kıyasla- hoştu ve onu daha uzun süre kalmaya teşvik etti. Yine de, aşırı güvenin tehlikeli olabileceğini ve dikkat eksikliğinin ölümcül olabileceğini biliyordu.

Han tabelasındakine tıpatıp benzeyen bir kara kedi birden belirdi ve baldırına sürtünerek sırtını kamburlaştırdı. Onu okşadı ve kedi nazikçe avucunu yaladı, oturdu ve göğsündeki kürkü yalamaya başladı. Ciri boşluğa baktı, görüşü başka bir yere kaymıştı...

Jarre'yi şöminenin yanında pek de çekici görünmeyen pürüzlerden oluşan bir daire içinde otururken gördü. Hepsi kırmızı bir sıvı içeren küçük kapları deviriyordu.

'Jarre?'

Ateşin alevlerine bakarak, "Yapman gereken bu," dedi çocuk.

"Bunun hakkında Mareşal Pelligram tarafından yazılan *Savaşların Tarihi'nde okudum.*

Bunu vatanın ihtiyacı olduğu zaman yapmalısın.'

'Ne yapmalısın? Kan mı döküldü?

'Evet. Açık olarak. Vatan sesleniyor. Ve kısmen kişisel nedenlerle.'

Yennefer, "Ciri, eyerde uyuma" diyor. 'Neredeyse geldik.'

Geldikleri kasabanın evlerinde, tüm kapı ve kapılarda badanaya boyanmış büyük haçlar vardır. Kalın, tüten duman, üzerlerinde yanan cesetlerle ateşlerden duman yükseliyor. Yennefer bunu fark etmemiş görünüyor.

'Kendimi güzelleştirmeliyim.'

Yüzünün önünde, atın kulaklarının üzerinde küçük bir ayna yüzüyor. Bir tarak havada dans ediyor, siyah buklelerini çekiştiriyor. Yennefer büyücülük yapıyor, ellerini hiç kullanmıyor çünkü…

Çünkü elleri pıhtılaşmış kan kütlesidir.

'Mumya! Sana ne yaptılar?'

Coën, "Ayağa kalk kızım" diyor. 'Acınıza hakim olun, ayağa kalkın ve tarağın üzerine çıkın!

Aksi takdirde korku sizi ele geçirir. Hayatın boyunca korkudan ölmek mi istiyorsun?'

Sarı gözleri tatsız bir şekilde parlıyor. Esnedi. Sivri dişleri beyaz parlıyor.

Hiç de Coën değil. Bu kedi. Siyah kedi …

Kilometrelerce uzunluktaki bir asker sütunu yürüyor. Bir mızrak ormanı ve standartlar üzerlerinde sallanıp dalgalanıyor. Jarre da yürüyor, kafasında yuvarlak bir miğfer var ve omzunda o kadar uzun bir mızrak var ki onu iki eliyle sıkıca kavramak zorunda kalıyor, yoksa bu onun dengesini bozar. Davullar homurdanıyor ve askerlerin şarkısı patlıyor ve gürlüyor. Kargalar sütunun üzerinde gaklıyor. Bir karga yığını…

Bir göl kıyısı. Sahilde çırpılmış köpükten beyaz şapkalar, çürümüş sazlıklar yıkandı. Gölün üzerinde bir ada. Bir kule. Dişli siperler, işlemelerin çıkıntılarıyla kalınlaşmış bir kale. Kulenin üzerinde, gökyüzünün kararan mavisinde ay parlıyor, ikiye bölünmüş altın bir hükümdar kadar parlak.

Kürklere sarılı iki kadın terasta oturuyor. Teknede bir adam…

Bir ayna ve bir goblen.

Ciri başını yukarı kaldırıyor. Eredin Bréacc Glas karşıda, masanın diğer tarafında oturuyor.

"Bilemezsiniz," diyor, düz dişlerini bir gülümsemeyle göstererek, "yalnızca kaçınılmazı ertelediğinizi. Sen bize aitsin ve seni yakalayacağız.'

'Cehennem gibi!'

'Bize döneceksin. Yerlerde ve zamanlarda biraz dolaşacaksınız, sonra Spirale ulaşacaksınız ve sizi içinde yakalayacağız. Dünyanıza veya zamanınıza asla geri dönmeyeceksiniz. Her durumda çok geç. Geri döneceğin bir şey yok. Tanıdığınız insanlar uzun zaman önce öldü. Mezarları büyümüş ve çökmüştür.

İsimleri unutuldu. Senin adın da.'

'Yalan söylüyorsun! sana inanmıyorum!

'İnançlarınız sizin özel meselenizdir. Tekrar ediyorum, yakında Spirale ulaşacaksınız ve ben sizi orada bekliyor olacağım. Gizlice arzuluyorsun değil mi *elaine ay* ?'

'Boş konuşuyor olmalısın!'

'Biz Aen Elle böyle şeyleri hissederiz. Benden büyülendin, beni arzuladın ve bu arzudan korktun. Beni arzu ettin ve hala beni arzuluyorsun, Zireael. Ben mi.

Ellerim. Dokunuşum ...'

Bir dokunuş hissederek sıçradı ve neyse ki boş olan bir bardağı devirdi. Kılıcına uzandı ama hemen sakinleşti. Kara Kedi hanındaydı, masanın üzerinde uyuklayarak bırakmış olmalı. Saçına dokunan el, iri yarı hancıya aitti. Ciri bu tür bir aşinalıktan hoşlanmazdı ama kadından nezaket ve iyilik yayılıyordu ve bunu kabalıkla ödeyemiyordu. Başının okşanmasına izin verdi ve melodik, şıngırdayan konuşmayı bir gülümseme ile dinledi.

Yorgundu.

"Ata binmeliyim," dedi sonunda.

Kadın gülümsedi, melodik bir şekilde şıngırdadı. *Nasıl oluyor* , diye düşündü Ciri, *neye atfedilebilir, tüm dünyalarda, yerlerde ve zamanlarda, tüm dillerde. ve bir kelimenin kulağa her zaman anlaşılır geldiğini söyleyen lehçeler? Ve her zaman benzer mi?*

'Evet. Anneme gitmeliyim. Annem beni bekliyor.'

Hancı onu avluya çıkardı. Daha kendini eyerde bulmadan önce, hancı aniden Ciri'ye sıkıca sarıldı ve onu tombul göğsüne bastırdı.

'Güle güle. Beni kabul ettiğin için teşekkürler. İleri, Kelpie.'

Sakin nehir üzerindeki kemerli köprüye doğru sürdü. Kısrağın nalları taşlarda çınladığında etrafına bakındı. Kadın hâlâ hanın dışında duruyordu.

Konsantrasyon, şakaklarına yumruklar. Bir deniz kabuğunun içinden geliyormuş gibi kulaklarında bir uğultu. Bir flaş. Ve aniden yumuşak ve siyah hiçlik.

' *İyi şans, ma fille* !' Pont-sur-Yonne'daki Au Chat Noir meyhanesinin hancısı Thérèse Lapin, Melun'dan Melun'a giden otoyolda arkasından ağladı.

*

*

Auxerre. 'İyi yolculuklar!'

Konsantrasyon, şakaklarına yumruklar. Bir deniz kabuğunun içinden geliyormuş gibi kulaklarında bir uğultu. Bir flaş. Ve aniden yumuşak ve siyah hiçlik.

Bir yer. Bir göl. Bir ada. Ay, ikiye bölünmüş bir hükümdar gibi, ışığı parlak bir çizgi halinde suya uzanıyor. Çizgide bir tekne, üzerinde olta olan bir adam…

Kulenin terasında… İki kadın mı?

Condwiramurs buna dayanamadı ve hayretle çığlık attı, hemen eliyle ağzını kapattı. Balıkçı Kral bir sıçrayışla çapayı düşürdü, sert bir şekilde küfretti ve sonra ağzını açıp öylece dondu. Nimue kıpırdamadı bile.

Ay ışığının ikiye böldüğü gölün yüzeyi sanki bir fırtına çarpmış gibi titreşiyor ve dalgalanıyordu. Gölün üzerindeki gece havası, parçalanmış bir vitray pencerenin çatlaması gibi parçalandı. Yarıktan siyah bir at çıktı. Sırtında bir binici ile.

Nimue bir büyü söyleyerek sakince ellerini uzattı. Standın üzerinde asılı duran duvar halısı aniden alevler içinde parladı ve çok renkli minik ışıklardan oluşan bir şatafatla aydınlandı. Aynanın ovalinden yansıyan minik ışıklar dans ediyor, rengarenk arılar gibi camın içinde kaynaşıyor ve aniden gökkuşağı renginde bir hayalet gibi dışarı akıyor, genişleyen bir çizgi gibi her şeyi gün gibi aydınlatıyordu.

Kara kısrak doğruldu ve çılgınca kişnedi. Nimue kollarını şiddetle açtı ve bir formül haykırdı. Görüntünün havada oluşup büyüdüğünü gören Condwiramurs dikkatle odaklandı. Görüntü bir anda netlik kazandı. Bir portal haline geldi. Ötesi görünen bir kapı…

Batıklarla dolu bir plato. Bir uçurumun keskin kayalarına gömülü, bir dağ gölünün siyah görünümlü camı üzerinde yükselen bir kale…

'Bu yoldan!' Nimue delici bir şekilde çığlık attı. 'Gitmen gereken yol bu! Pavetta'nın kızı Ciri! Portala girin, kaderle karşılaşmanıza giden yolu seçin. Zaman çarkı kapansın! Yılan Ouroboros dişlerini kendi kuyruğuna geçirsin!

'Artık dolaşmayın! Acele edin, arkadaşlarınıza yardım etmek için acele edin! Bu doğru yol, ey,

cadı kız.

Kısrak yine kişnedi, toynaklarıyla bir kez daha havayı savurdu. Eyerdeki kız başını çevirdi, şimdi onlara, şimdi goblen ve aynanın çağrıştırdığı görüntüye baktı. Saçını yana taradı ve Condwiramurs yanağında çirkin yara izini gördü.

"Güven bana, Ciri!" diye bağırdı Nimue. 'Çünkü beni tanıyorsun! Beni bir kez gördün!'

'Hatırlıyorum' dediler. 'Sana güveniyorum. Teşekkür ederim.'

Kısrağın mahmuzlandığını ve portalın parlaklığına doğru hafif ve dans eden bir adımla koştuğunu gördüler. Görüntü bulanıklaşıp dağılmadan önce, kül rengi saçlı kızın elini salladığını, eyerde kendilerine doğru döndüğünü gördüler.

Ve sonra her şey yok oldu. Gölün yüzeyi yavaş yavaş sakinleşti, ay ışığının çizgisi tekrar pürüzsüz hale geldi.

O kadar sessizdi ki, Balıkçı Kral'ın hırıltılı nefesini duyabildiklerini hissettiler.

Condwiramurs, gözlerinden akan yaşları bastırarak Nimue'ye sıkıca sarıldı. Küçük büyücünün titrediğini hissetti. Bir süre kucakta kaldılar. Tek kelime etmeden. Sonra ikisi de Dünyalar Kapısı'nın kaybolduğu yere doğru döndüler.

"İyi şanslar, cadı kız!" bir ağızdan ağladılar. 'İyi şanlar!'

Şiddetli savaşın gerçekleştiği o alanın yakınında, neredeyse Kuzey'in tüm gücü, neredeyse tüm gücüyle çatıştı. Nilfgaardlı istilacı, iki balıkçı köyüydü. Eski Dipler ve Brenna.

Ancak Brenna o sırada yanarak yere yığıldığı için ilk başta buna 'Eski Dipler Savaşı' adını verdi. Bugün, yine de kimse 'Brenna Savaşı'ndan başka bir şey söylemiyor ve bunun için iki sebep var. Primo, yeniden inşa edildikten sonra Brenna bugün Büyük ve müreffeh bir yerleşim, Eski Dipler ise zamanın tahribatı ve tüm izleri ısırgan otları, kanepe ile kaplandı. çim ve dulavratotu. Secundo, nedense bu isim ona yakışmadı ünlü, unutulmaz ve aynı zamanda trajik bir savaş. için, sadece sor kendin: burada otuz binden fazla adamın yattığı bir savaş vardı hayatlarını kaybettiler ve Bottoms yeterli değilse, eski olmaları gerekiyordu. kuyu.

Böylece tüm tarihi ve askeri literatürde geleneksel hale geldi. sadece Brenna Savaşı'nı yazmak için – hem kuzeyde hem de Nilfgaardian'da bizimkinden çok daha fazla kaynak var.

Yaşlı Ellander'ın Saygıdeğer Jarre'si.

Annales seu Cronicae Incliti Regni Temeriae

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Harbiyeli Fitz-Oesterlen, başarısız ol. Lütfen otur. Anavatanımızın tarihindeki ünlü ve önemli savaşlar hakkında bilgi eksikliğinin her vatansever ve iyi vatandaş için utanç verici olduğuna dikkatinizi çekmek isterim, ancak gelecekteki bir subay durumunda sadece bir skandaldır. Küçük bir gözlem daha yapma cüretini göstereceğim, Cadet Fitz-Oesterlen. Yirmi yıldır, yani bu kurumda öğretim görevlisi olduğumdan beri, Brenna Muharebesi ile ilgili bir sorunun çıkmadığı bir diploma sınavı hatırlamıyorum. Bu nedenle, bu konudaki cehalet, orduda herhangi bir kariyer şansını neredeyse ortadan kaldırır. Ama baronsa, subay olmaya gerek yok, şansını siyasette deneyebilir. Veya diplomaside. Bunu içtenlikle diliyorum, Cadet Fitz-Oesterlen. Ve Brenna'ya dönelim beyler. Harbiyeli Puttkammer!'

'Sunmak!'

'Lütfen haritaya gelin. Ve devam et. Efendi baronun belagatinden vazgeçtiği noktadan itibaren.'

'Evet efendim. Mareşal Menno Coehoorn'un bir manevra yapmaya ve batıya doğru hızlı bir yürüyüş yapmaya karar vermesinin nedeni, keşif raporlarının Kuzeylilerin ordusunun kuşatılmış Mayena kalesinin yardımına geldiğini bildiren raporlarıydı. Mareşal, Nordlings'i kesmeye karar verdi.

ilerleyin ve onları belirleyici bir savaşa zorlayın. Bu amaçla Merkez Ordu Grubunun güçlerini böldü. Adamlarından bazılarını Mayena'da bıraktı ve birliklerinin geri kalanıyla hızlı bir yürüyüşe başladı..."

Harbiyeli Puttkammer! Sen bir romancı değilsin. Memur olacaksın! Nasıl bir ifade: "askerlerinin geri kalanı"? Lütfen bana tam *sıralamayı verin* Mareşal Coehoorn'un saldırı kuvvetinin *bataille'ı .* Askeri terminolojiyi kullanmak!'

'Evet kaptan. Mareşal Coehoorn'un komutası altında iki ordusu vardı: Okulumuzun patronu Tümgeneral Markus Braibant'ın komutasındaki 4. At Ordusu...

"Çok iyi, Harbiyeli Puttkammer."

"Lanet kurbağa," diye tısladı Cadet Fitz-Oesterlen masasından.

*

'—ve Korgeneral Rhetz de Mellis-Stoke komutasındaki 3. Ordu. 4. At Ordusu yirmi binden fazla askerden oluşuyordu: Venendal Tümeni, Magne Tümeni, Frundsberg Tümeni, 2. Vicovarian Tugayı, 3. Daerlanian Tugayı ve Nauzicaa ve Vrihedd Tümenleri. 3. Ordu şunlardan oluşuyordu: Alba Tümeni, Deithwen Tümeni ve ... hmmm ... ve ...'

Julia "Pretty Kitty" Abatemarco, "Ard Feainn Bölümü" dedi. 'Tabii bir şey toplamadıysan. Gonfalonlarında kesinlikle büyük bir gümüş güneş mi vardı?'

"Evet, Albay," dedi keşif komutanı kesin bir dille. 'Şüphesiz, yaptılar!'

"Ard Feainn," diye mırıldandı Pretty Kitty. 'Hmmm... İlginç. Bu, sadece at ordusunun değil, aynı zamanda 3. ordunun bir kısmının da güya gördüğünüz sütunlarda bizim için geldiği anlamına gelir. Hayır efendim! Sadece inanç üzerine hiçbir şey! Kendi gözlerimle görmeliyim. Kaptan, ben yokken bölüğü

komuta ediyorsunuz. Albay Pangratt'a bir irtibat subayı göndermenizi emrediyorum..."

"Ama Albay, kendi başınıza gitmek akıllıca mı..."

'Bu bir emirdir!'

'Evet efendim!'

"Bu tam bir çılgınlık, Albay!" keşif komutanı dört nala koşturdu. "Bir elf devriyesiyle karşılaşabiliriz..."

'Konuşma! Önden buyur!'

Küçük birlik, vadiden aşağı dört nala koştu, rüzgarın dere vadisinden aşağı doğru esmesi gibi esip bir ormana koştu. Burada yavaşlamak zorunda kaldılar. Çalılıklar sürmeyi engelledi ve dahası, Nilfgaardlıların kuşkusuz göndermiş olduğu keşif birlikleri veya gözcülerin üzerine aniden çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Paralı askerler, kuşkusuz, düşmana cepheden değil, yandan saldırmıştı, ancak kanatlar da kesinlikle korunuyordu. Oyun bu nedenle cehennem kadar riskliydi. Ama Pretty Kitty böyle oyunları severdi. Ve tüm Hür Bölük'te onu takip etmeyecek bir asker yoktu. Cehenneme kadar.

"İşte burada," dedi keşif komutanı. 'Kule.'

Julia Abatemarco başını salladı. Kule çarpık, harap olmuş, batıdan esen rüzgarın teneke bir ıslık çalıyormuş gibi oynadığı bir kafes oluşturan kırık kirişlerle dolu. Kimin inşa ettiği bilinmiyordu

burada, vahşi doğada kule ya da neden. Ama uzun zaman önce inşa edildiği belliydi.

'Çökmeyecek mi?'

"Kesinlikle hayır, Albay."

Hür Bölüğü'nün paralı askerleri arasında 'Efendim' kullanılmadı. Ya da "hanımefendi".

Sadece rütbe. Julia neredeyse koşarak kulenin tepesine tırmandı. Keşif komutanı ancak bir dakika sonra bir düveyi örten bir boğa gibi nefes nefese katılarak katıldı. Pretty Kitty, eğri tırabzana yaslanarak, dilini dudaklarının arasına sokarak ve biçimli arkasını dışarı çıkararak bir teleskop kullanarak vadiyi inceledi. Keşif komutanı manzara karşısında bir heyecan dalgası hissetti. Kendini hızla kontrol etti.

"Ard Feainn, hiç şüphe yok." Julia Abatemarco dudaklarını yaladı. 'Ayrıca Elan Trahe'nin Daerlanyalılarını da görebiliyorum, ayrıca Vrihedd Tugayından elfler de var, Maribor ve Mayena'dan eski dostlarımız... Aha! Ayrıca ünlü Nauzicaa Tugayı olan Ölüm Kafaları da var. Deithwen zırhlı tümeninin flamalarındaki alevleri de görebiliyorum. Ve siyah bir uyarı ile beyaz bir standart, Alba Bölümü'nün işareti...'

"Onları tanıyorsun," diye mırıldandı keşif komutanı, "sanki onlar arkadaşmış gibi... Bu kadar bilgili misin?"

"Ben askeri akademi mezunuyum," diye sözünü kesti Pretty Kitty. 'Ben nitelikli bir memurum. Güzel, görmek istediğimi gördüm. Şirkete dönelim.'

Julia Abatemarco, "4. ve 3. At bizim için hazırlanıyor," dedi. 'Tekrar ediyorum, 4. At'ın tamamı ve muhtemelen 3. Ordu'nun tüm süvarileri.

Gördüğüm standartların arkasından gökyüzüne bir toz bulutu yükseliyordu. Benim hesabıma göre bu üç sütunda kırk bin at bu tarafa doğru gidiyor.

Ve belki daha fazlası. Belki-'

Adam, "Belki Coehoorn Merkez Ordu Grubunu bölmüştür," diye bitirdi.

'Adieu' Pangratt, Free Company'nin lideri. "Daha hızlı hareket edebilmek için sadece 4. Atı ve 3. At'tan süvarileri aldı, piyadesiz... Ha, Julia, ben Memur Natalis'in mi yoksa Kral Foltest'in mi yerindeydim..."

Biliyorum, Pretty Kitty'nin gözleri parladı. 'Ne yapacağını biliyorum. Onlara koşucular gönderdin mi?'

'Doğal olarak.'

Natalis kimsenin aptalı değil. Belki yarın-'

'Belki.' Adieu bitirmesine izin vermedi. ' Hatta bunun olacağını düşünüyorum.

Atını mahmuzla Julia. Sana bir şey göstermek istiyorum.'

Askerlerin geri kalanının çok önünde çekerek, hızla birkaç uzun yol sürdüler. Güneş batıdaki tepelere neredeyse değiyordu, sulak ormanlar vadiyi uzun bir gölgeyle örtmüştü. Ama Pretty Kitty'nin, Adieu Pangratt'ın ona ne göstermek istediğini hemen tahmin etmesine yetecek kadar şey görülebiliyordu.

Adieu, üzengi demirlerinde ayağa kalkarak, "İşte," diye tahminini doğruladı. 'Yarın düşmanla burada çatışacaktım. Ordunun komutası benim olsaydı.'

"Güzel arazi," diye onayladı Julia Abatemarco. 'Düzey, sert, pürüzsüz... Oluşacak yer var... Hmmm... O tepelerden oradaki balık havuzlarına... Üç mil kadar olacak... Şu tepe, işte, mükemmel bir komuta konumu...'

'Haklısın. Ve orada, bakın, ortada küçük bir göl veya balık havuzu daha var. Orası pırıl pırıl. Şundan yararlanılabilir... O küçük nehir bir sınır için uygundur, çünkü küçük olmasına rağmen bataklıktır... O nehrin adı ne Julia? Dün o yoldan gittik, değil mi? Hatırlıyor musun?'

'Unuttum. Bence Halter. Ya da böyle bir şey.'

O kısımları bilenler her şeyi kolaylıkla hayal edebilirler. daha az seyahat edenler, kraliyet ordusunun sol kanadının bugün Brenna yerleşiminin bulunduğu yere ulaştı. Zamanında savaşta hiçbir yerleşim olmadı, gönderilmeden önceki yıl için Sincap elfler tarafından duman ve yere kadar yanmıştı. orada için, üzerinde sol kanat, Ruyter Kontu'nun görev yaptığı Redanya kraliyet kolordusuydu. komuta etmek. Ve içinde sekiz bin yaya ve cephe atı vardı kolordu.

Kraliyet oluşumunun merkezi, daha sonra adlandırılacak bir tepenin yanında duruyordu. Darağacı Tepesi. Orada, tepede, müfrezeleriyle birlikte Kral Foltest durdu ve Memur Jan Natalis, tüm savaş alanını yukarıdan görebiliyor.

Ordumuzun ana kuvvetleri burada toplandı - on iki bin cesur Temeryalı ve Redanlı piyadeler, dört büyük meydanda toplandılar. Balık havuzunun kuzey ucunda duran on süvari bölüğü, Yerel halk tarafından Altın Gölet. Bu arada merkezi oluşumun bir rezervi vardı alay ikinci hatta - üç bin Vizimian ve Mariborian yaya, üzerinde hangi Voyvoda Bronibor komutasını elinde bulunduruyordu.

Ancak Altın Göletin güney ucundan balık havuzları sırasına kadar

ve Chotla Nehri'nde bir mil genişliğindeki yürüyüşlere doğru bir viraj, sağ kanatta durdu Ordumuzun Mahakam cücelerinden oluşan Gönüllü Alayı, sekiz hafif at bölükleri ve seçkin Hür Paralı Asker bölükleri Şirket. Condottiero Adam Pangratt ve cüce Barclay Els komuta etti sağ kanat.

Mareşal Menno Coehoorn, Nilfgaard Ordusunu karşıda konuşlandırdı. bir ya da iki mil ötede, ormanın ötesindeki çıplak bir tarlada. demir gibi sert adamlar orada kara bir duvar gibi, alay alay, bölük bölük, filo filo, göz alabildiğine sonsuz görünüyordu. ve, standartlar ve mızraklar ormanı, bunun sadece geniş olmadığı sonucuna varılabilirdi. ama derin bir dizi. Altı kırk bin kişilik bir orduydu, çok az kişi biliyordu. o zaman ve aynı zamanda, çünkü o Nilfgaardlı'nın gözünde birçok kalp biraz batmış olabilir.

Ve kalpler en cesurların bile göğüs zırhlarının altında çarpmaya başladı, çekiç gibi vurmaya başladı, çünkü ağır ve kanlı bir savaşın yakında başlayacaktı ve bu dizide duranların çoğu gun batimi.

Jarre burnundan kayan gözlüklerini tutarak metnin tamamını bir kez daha okudu, iç geçirdi, patesini ovuşturdu ve sonra bir sünger alıp biraz sıktı ve son cümleyi sildi.

Rüzgar bir ıhlamur ağacının yapraklarında uğulduyor ve arılar vızıldıyordu. Çocuklar, tıpkı çocukların yapacağı gibi, başka birine bağırmak için çok uğraştı.

Çimlerin üzerinden yuvarlanan bir top yaşlı adamın ayağına çarptı. O, beceriksiz ve hantal bir şekilde eğilmeyi başaramadan, torunlarından biri küçük bir kurt yavrusu gibi hızla yanından geçti ve topu tüm hızıyla kaptı.

Sallanmaya başlayan masayı devirdi ve Jarre sağ eliyle mürekkep hokkasını düşmekten kurtardı, sol elinin kütüğüyle kağıtları bastırdı.

Arılar, akasya poleninin minik sarı toplarıyla yoğun bir şekilde vızıldıyordu.

Jarre yeniden yazmaya başladı.

Sabah bulutluydu, ama güneş bulutların arasından geçti ve yüksekliği saatlerin geçtiğini açıkça gösteriyordu. Bir rüzgar kalktı; Flamalar çırpındı ve uçuşan kuş

sürüleri gibi kanat çırptı. Ve Nilfgaard durdu, durdu, ta ki herkes Mareşal Menno Coehoorn'un neden emrini vermediğini merak etmeye başladı. ilerlemek için…

*

'Ne zaman?' Menno Coehoorn başını haritalardan kaldırdı ve bakışlarını komutanlarına çevirdi. 'Ne zaman başlama emrini vereceğimi soruyorsun?'

Kimse bir şey söylemedi. Menno, komutanlarını çabucak bir aşağı bir yukarı süzdü.

En endişeli ve gergin olanlar yedekte kalacak olanlar gibi görünüyordu: 7. Daerlanian'ın komutanı Elan Trahe ve Nauzicaa Tugayı'ndan Kees van Lo. Mareşalin savaşa aktif olarak katılma şansı en az olan yaveri *Ouder* de Wyngalt da gergindi.

İlk saldıracak olanlar sakin görünüyordu, hatta sıkılmışlardı. Markus Braibant esniyordu. Teğmen General Rhetz de Mellis-Stoke, küçük parmağını kulağına sokup, çekip çıkarmaya devam etti, sanki gerçekten dikkatini çekecek bir şey bulmayı umuyormuş gibi ona bakıyordu. Ard Feainn Tümeni'nin genç komutanı Oberst Ramon Tyrconnel hafifçe ıslık çalarak bakışlarını ufukta sadece kendisinin bildiği bir noktaya dikti. Deithwen Bölümü'nden Oberst Liam aep Muir Moss, her zaman mevcut olan ince şiir kitabının sayfalarını çevirdi. Alba Heavy Lancers'tan Tibor Eggebracht, bir binicinin ucuyla ensesini kaşıdı.

Devriyeler döner dönmez, "Saldırıya başlayacağız," dedi Coehoorn.

Kuzeydeki şu tepeler beni rahatsız ediyor beyler. Biz saldırmadan önce onların arkasında ne olduğunu bilmeliyim.'

Lamarr Flatut korkuyordu. Çok korkmuştu ve korku iç organlarını sarmıştı. Bağırsaklarında pis kokulu mukusla kaplı en az on iki sümüksü yılanbalığı varmış gibi görünüyordu, inatla kaçabilecekleri bir delik arıyorlardı. Bir saat önce, devriye emirlerini alıp yola çıktığında, Flaut derinden sabahın serinliğinin terörü uzaklaştıracağını ummuş, rutin, uygulanan ritüel, sert ve şiddetli hizmet töreninin korkuyu bastıracağını ummuştu. . Hayal kırıklığına uğradı. Ancak şimdi, bir saat geçtikten ve yaklaşık beş mil seyahat ettikten sonra, yoldaşlarından tehlikeli bir şekilde uzak, düşman topraklarında derin, tehlikeli derecede derin, yakın, ölümcül derecede yakın bilinmeyen bir tehlikeye, korkunun neler yapabileceğini gösterdi.

Bir köknar ormanının kenarında durdular, kenarda büyüyen büyük ardıç çalılarının arkasından ihtiyatlı bir şekilde çıkmadılar. Önlerinde, alçak ladinlerden oluşan bir kuşağın ötesinde geniş bir leğen uzanıyordu. Sis çimenlerin üstünü kaplamıştı.

"Hiç kimse," diye yargıladı Flaut. 'Ruh değil. Hadi geri dönelim. Zaten biraz fazla uzağız.'

Çavuş ona ters ters baktı. *Uzak? Bir mil zar zor bindik. Ve topal kaplumbağalar gibi sürünerek, o zaman.*

"Şu tepenin ötesine bir göz atmaya değer," dedi, Teğmen. Oradan beklentinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Her iki vadide de uzun bir yol. Biri o tarafa doğru gidiyorsa, onları göremeyiz. İyi o zaman? Üste binelim mi efendim? Birkaç furlongdan fazla değil.'

Birkaç furlong , diye düşündü Flaut. *Açık zemin üzerinde, tamamen açıkta.* Yılanlar kıvrandı, şiddetle bağırsaklarından bir çıkış yolu aradı. Flaut, en azından birinin yolda olduğunu açıkça hissetti.

Bir üzengi sesi duydum. Bir atın horlaması. Orada, aralarında kumlu bir yamaçta genç çamların canlı yeşili. Orada bir şey hareket etti mi? A figür?

Bizi çevreliyorlar mı?

Birkaç gün önce Hür Bölük'ün paralı askerlerinin bir pusuda Vrihedd Tugayı'nın devriyesini yok ettikten sonra bir elfi canlı ele geçirdiklerine dair bir söylenti kampın etrafında dolaşıyordu. Onu hadım ettikleri, dilini kopardıkları ve tüm parmaklarını kestikleri söylendi… Ve sonunda gözlerini oydu. Şimdi alay etmişlerdi, elf fahişenizle hiçbir şekilde oynamayacaksınız. Ve başkalarıyla eğlenirken onu izleyemeyeceksin bile.

'Peki efendim?' Çavuş boğazını temizledi. 'Şu tepeyi kıstıralım mı?'

Lamarr Flatut yutkundu.

Hayır, dedi. 'Oyalayamayız. Bunu tespit ettik: burada düşman yok.

Karargaha bir gönderi yapmalıyız. Geri gidiyoruz!'

Menno Coehoorn gönderiyi dinledi ve başını haritalardan kaldırdı.

"Şirketlerinize," diye emretti kısaca. "Bay Braibant, Bay Mellis-Stoke.

Saldırı!'

'Çok yaşa imparator!' diye bağırdı Tyrconnel ve Eggebracht. Menno onlara tuhaf tuhaf baktı.

Şirketlerinize, diye tekrarladı. 'Büyük Güneş görkeminizi aydınlatsın.'

Milo Vanderbeck, buçukluk, Rusty olarak bilinen saha cerrahı, çadır çatısının altında asılı duran iyot, amonyak, alkol, eter ve büyülü iksirlerin baş döndürücü kokularının baş döndürücü karışımını açgözlülükle soludu. O aromanın tadını çıkarmak istedi

şimdi tamamen sağlıklı, saf, bakire olarak kontamine olmamış ve klinik olarak sterilken. Bunun uzun süre böyle kalmayacağını biliyordu.

Ameliyat masasına -aynı zamanda bembeyaz- ameliyat aletlerine, soğuk çeliğinin soğuk ve tehditkar asaletiyle saygı ve güven uyandıran düzinelerce alete, metal parlaklığının bozulmamış temizliğine, düzenine ve estetiğine baktı. onların düzenlemesinden.

Personeli - üç kadın - enstrümanlarla meşguldü. Rusty tükürdü ve düşüncelerinde bir düzeltme yaptı. Bir kadın ve iki kız. Tekrar tükürdü.

Yaşlı, güzel ve genç görünen bir büyükanne. Ve iki çocuk.

Marti Sodergren adında bir büyücü ve şifacı. Ve gönüllüler. Shani, Oxenfurt'tan bir öğrenci. Iola, Ellander'deki Melitele Tapınağı'ndan bir rahibe.

Marti Sodergren'i tanıyorum , diye düşündü Rusty, *o güzellikle zaten çalıştım. birden fazla. Biraz nemfomanyak, aynı zamanda histeriye yatkın ama Sihri işe yaradığı sürece bu hiçbir şey değil. Anestezi, dezenfektan ve kan donduran büyüler.*

Iola. Bir rahibe, daha doğrusu bir acemi. Keten gibi sade ve donuk görünen, uzun, güçlü köylü elleri olan bir kız. Tapınak, bu ellerin topraktaki ağır ve kirli tortuların çirkin iziyle lekelenmesini engellemişti.

Ama inişlerini gizlemeyi başaramamıştı.

Hayır , diye düşündü Rusty, *genel olarak onun için korkmuyorum. O köylüler kadının elleri emin ellerdir, güvenilir ellerdir. Ayrıca, tapınaklardan gelen kızlar nadiren hayal kırıklığına uğrarlar, umutsuzluk anlarında boyun eğmezler, teselliyi kendilerinde ararlar. din, mistik inançlarında. İlginçtir, yardımcı olur.*

Kıvrımlı iğnelere katgüt ile çevik bir şekilde iplik geçiren kızıl saçlı Shani'ye baktı.

Shani. Pis kokulu şehrin arka sokaklarından Akademi'ye ulaşan bir çocuk. Oxenfurt, bilgi için kendi susuzluğu ve hayal edilemez fedakarlıklar sayesinde ücretlerini öderken ebeveynlerinin. Bir okul kızı. Soytarı. Neşeli bir aldatmaca. Ne o biliyor mu? İğnelere nasıl iplik geçirilir? Turnike takmak mı? Retraktörleri tutmak?

Ha, soru şu: Kızıl saçlı küçük öğrenci ne zaman bayılacak, bırak ameliyat edilen bir hastanın açık karnına ilk önce retraktörler ve takla burun üzerinde?

İnsanlar pek dayanıklı değiller , diye düşündü. *Bir elf kadını verilmesini istedim. Veya kendi ırkımdan biri Ama hayır. Güven yok.*

Aslında bana karşı da değil.

Ben bir buçukluğum. İnsan olmayan.

Bir yabancı.

'Şani!'

"Evet, Bay Vanderbeck?"

'Paslı. Demek istediğim, senin için "Bay Rusty". Bu ne, Shani? Ve ne için?'

Beni sınıyor musunuz Bay Rusty?

"Cevap ver kızım!"

'Bu bir yırtıcı! Ampütasyonlar sırasında periostu soymak için! Periosteum testerenin dişlerinin altında çatlamaması için, testereyi temiz ve pürüzsüz hale getirmek için! Memnun? geçtim mi?'

"Sessiz ol kızım, sessiz."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

İlginç , diye düşündü. *Burada dört doktorumuz var. Ve her birinin Zencefil! Kader mi yoksa ne?*

"Lütfen çadırdan çıkın kızlar," diye işaret etti.

Hepsi kendi kendilerine homurdansalar da itaat ettiler. Her biri kendi yolunda.

Çadırın dışında, tatlı tembelliğin son dakikalarının tadını çıkaran bir grup hizmetli oturuyordu. Rusty onlara sert bir bakış attı ve zaten sıvalı olup olmadıklarını kontrol etmek için burnunu çekti.

İri yarı bir demirci, işkence odasını andıran masasının yanında koşuşturuyor ve yaralıları zırhlı giysilerden, posta gömleklerinden ve bükülü siperliklerden çıkarmaya yarayan aletlerini düzenliyordu.

"Birazdan şurada," diye başladı Rusty, kimseyi tanıtmadan, alanı göstererek, "insanlar birbirini katletmeye başlayacak. Ve o andan bir an sonra ilk kayıplar ortaya çıkacak. Herkes ne yapması gerektiğini biliyor, her birimiz görevini ve yerini biliyoruz. Herkes uyması gerekene itaat ederse, hiçbir şey ters gitmez. Açık?'

'Kızlardan' hiçbiri yorum yapmadı.

"Orada," diye devam etti Rusty, tekrar işaret ederek, "neredeyse yüz bin asker birbirini yaralamaya başlayacak. Çok ayrıntılı yollarla. Diğer iki hastane dahil on iki doktorumuz var. Tüm dünya için ihtiyacı olan herkese yardım etmeyi başaramayacağız. İhtiyacı olanların az bir yüzdesi bile yok. Bunu kimse beklemiyor.

Ama onları tedavi edeceğiz. Çünkü öyle, sıradanlığı bağışlayın, varoluş sebebimiz. İhtiyacı olanlara yardım etmek için. Bu yüzden, yardım etmeyi başardığımız kadar çok kişiye banal olarak yardım edeceğiz.'

Yine kimse yorum yapmadı. Rusty arkasını döndü.

Yapabileceğimizden fazlasını yapamayız, dedi daha alçak sesle ve daha sıcak bir sesle. Ama olmayacağından emin olmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız.

daha az.'

"Yola çıktılar," dedi Memur Jan Natalis ve terli elini kalçasına sildi. "Majesteleri, Nilfgaard yola çıktı. Bize doğru geliyorlar!'

Kral Foltest, zambaklarla süslenmiş bir tuzakta gri olan dans eden atını kontrol altına aldı. Madeni paralarda görülmeye değer güzel profilini polis memuruna çevirdi.

"Öyleyse onları onurlu bir şekilde kabul etmeliyiz. Memur bey! Beyler!'

'Kara Pelerinlilere Ölüm!' diye bağırdı paralı asker Adam 'Adieu' Pangratt ve Graf de Ruyter bir ağızdan. Polis memuru onlara baktı, sonra doğruldu ve derin bir nefes aldı.

'Şirketlerinize!'

Uzaktan Nilfgaard savaş davulları donuk bir şekilde gürledi, kırıntılar, oliphants ve savaş boruları inledi. Binlerce tırnağın çarptığı yer sarsıldı.

"İşte geliyorlar," dedi bir buçukluk ve konvoyun lideri Andy Biberveldt, küçük, sivri kulağındaki saçı tarayarak. 'Herhangi bir an ...'

Tara Hildebrandt, Didi "Biracı" Hofmeier ve etrafında toplanan diğer arabacılar başlarını salladılar. Ayrıca tepenin ve ormanın arkasından gelen sıkıcı, monoton toynak seslerini de duyabiliyorlardı. Yerin titrediğini hissedebiliyorlardı.

Kükreme aniden arttı, bir ton daha yükseğe sıçradı.

"Okçuların ilk salvosu." Andy Biberveldt deneyimliydi ve pek çok savaş görmüş –ya da daha doğrusu duymuştu–. 'Başka biri olacak.'

Haklıydı.

'Şimdi çatışacaklar!'

Momotek olarak bilinen William Hardbottom, endişeyle kıpırdanarak, "Artık... ttter, geee ... ttt arabaların altındayız," dedi. 'Ben ttttt ... size söylüyorum.'

Biberveldt ve diğer buçukluklar ona acıyarak baktılar. Arabaların altında mı?

Ne için? Onları savaş alanından neredeyse çeyrek mil ayırdı.

Ve burada, arkada, konvoyların yanında bir devriye çıksa bile, bir arabanın altına saklanmak kimseyi kurtarır mı?

Kükreme ve uğultu arttı.

*

*

Andy Biberveldt, "Şimdi," diye yargıladı. Ve yine haklıydı.

Başlarındaki tüyleri diken diken eden belirgin, ürkütücü bir ses, çeyrek mil öteden, tepenin ve ormanın ötesinden, kükreme ve demire çarpan ani demir gümbürtüsü arasından, kurbanların kulaklarına ulaştı. .

gıcırdıyor. Parçalanmış hayvanların korkunç, çaresiz, vahşi ciyaklamaları ve çığlıkları.

"Süvari..." Biberveldt dudaklarını yaladı. "Süvariler kendilerini mızraklara çivilediler..."

"Sadece," diye kekeledi solgun Momotek, "ddd bilmiyorum... atlar nasıl suçlanacak... fahişeler."

Jarre süngerle bir cümle daha sildi. Bunun kaç tane yarattığını yalnızca Tanrı bilirdi. O günü hatırlayarak gözlerini kıstı. İki ordunun karşı karşıya geldiği an.

İki ordu, kararlı mastiffler gibi, ölümcül bir tutuşla birbirlerinin boğazına saldırdığında.

Onu tarif etmek için kullanabileceği kelimeler aradı.

Boşuna.

Süvari kaması meydana çarptı. Devasa bir hançerin darbesi gibi, Alba Tümeni Temerya piyadelerinin canlı bedenine erişimi koruyan her şeyi - mızrakları, ciritleri, teberleri, mızrakları, pabuçları ve kalkanları - ezdi. Alba Bölümü bir hançer gibi canlı vücuda sapladı ve kan aldı. Atların şimdi sıçradığı ve kaydığı kan. Ama hançerin bıçağı derine saplanmış olmasına rağmen kalbe ya da hayati organlardan herhangi birine ulaşmamıştı.

Alba Tümeni'nin takozu, Temerya meydanını parçalamak ve parçalamak yerine içeri girdi ve sıkıştı. Zift kadar kalın, esnek piyadeler kalabalığına saplandı.

İlk başta tehlikeli görünmüyordu. Kamanın başı ve yanları, seçkin ağır zırhlı bölüklerden oluşuyordu ve kara şövalyelerinin kenarları ve bıçakları, kalkanlardan ve zırh plakasından örslerden gelen çekiçler gibi geri sekiyordu ve atların siperlerinden geçmenin hiçbir yolu yoktu. . Ve ara sıra zırhlı adamlardan biri atından ya da atıyla birlikte yuvarlansa da, ordunun kılıçları, savaş baltaları, baltaları ve sabah yıldızları.

süvariler, baskı yapan piyadeleri kesti. Kalabalığın içinde sıkışıp kalan kama titredi ve daha derine sürmeye başladı.

'Albaa!' Teğmen Devin aep Meara, Oberst Eggebracht'ın çınlama, kükreme, inleme ve kişnemelerin üzerinde yükselen çığlığını duydu.

'İleri, Alba! Çok yaşa imparator!'

Yola çıktılar, hack'lediler, sopalarla vurdular ve kestiler. Gıcırdayan ve tekmeleyen atların toynaklarının altından su sıçratma, çatırdatma, gıcırdama ve çıtırtı sesleri geliyordu.

'Aaalbaaaa!'

Kama tekrar yakalandı. Landsknechts, incelmiş ve kanlı olmasına rağmen boyun eğmedi, ileri doğru bastırdı ve süvarileri pense gibi kavradı.

Onlar çatlayana kadar. Teberlerin, savaş baltalarının ve savurmaların darbeleri altında, cephenin zırhlı birlikleri çöktü ve kırıldı. Partizanlar ve mızraklar tarafından dövülen, eyerden guisarmes ve ayı mızraklarıyla çekilen, demir toplar ve zincirler ve sopalarla acımasızca dövülen Alba Tümeni süvarileri ölmeye başladı. Kısa bir süre önce demiri tehdit eden, canlı bir bedeni kesen piyade karesine saplanan kama, şimdi büyük bir köylü yumruğundaki bir buz saçağı gibiydi.

'Temeriaaaa! Kral için çocuklar! Kara Pelerinleri öldürün!'

Ama karakollara da kolay gelmiyordu. Alba kendini parçalamaya izin vermedi. Kılıçlar ve savaş baltaları inip kalkıyor, kırılıyor ve kesiliyor ve piyade, eyerden vurulan her atlı için kanla korkunç bir bedel ödedi.

Oberst Eggebracht, zırhındaki bir yarıktan bir bodkin kadar ince bir mızrak bıçağıyla bıçaklandı, bağırdı ve eyerde sallandı. Kimse ona yardım edemeden, korkunç bir savurma onu yere savurdu. Piyade onun üzerine yığıldı.

perizonyum taşıyan siyah bir uyarı bulunan standart sallandı ve düştü.

İkinci Teğmen Devlin aep Meara da dahil olmak üzere zırhlı askerler, hackleyerek, yontarak, çiğneyerek ve bağırarak ona doğru koştular.

Bilmek isterim , diye düşündü Devlin aep Meara, kılıcını bir Temeryalı diz bacağının yarık şapkasından ve kafatasından çekerken. *Bilmek isterim* , diye düşündü, kendisine saplanan bir gisarme'nin dişli bıçağını geniş bir darbeyle savuşturarak.

Bütün bunların ne için olduğunu bilmek istiyorum. Ne anlamı var? ve kim bunun nedeni?

'Errr... Ve sonra büyük usta büyücülerin manastırı toplandı... Kıymetli Annelerimiz... Errr... Hatırası her zaman aramızda yaşayacak... Çünkü...

… Errr … Birinci Locanın büyük usta büyücüleri … karar verdiler … Errr

… Karar vermek …'

Acemi Abonde. hazırlıksızsın Başarısız. Oturmak.'

'Ama revize ettim, gerçekten-'

'Oturmak.'

"Neden bu kadim tarihi öğrenmek zorundayız?" diye mırıldandı Abonde, oturarak. 'Bugün kimin umrunda? Ve ne işe yarar?'

'Sessizlik! Acemi Nimue.'

"Mevcut, hanımefendi."

'Bunu görebiliyorum. Sorunun cevabını biliyor musun? Eğer yapmazsan, otur ve zamanımı boşa harcama.'

'Evet ediyorum.'

'Devam et.'

Yani, kronikler bize, Güney imparatorunun Kuzey krallarıyla yürüttüğü zarar verici savaşın nasıl sona erdirileceğine karar vermek için Bald Mountain Kalesi'nde toplanmış usta büyücüler manastırının olduğunu öğretiyor. Aziz Şehit Assire Ana, hükümdarların çok adam kaybetmeden savaşmaktan vazgeçmeyeceklerini söyledi. Ve kutsal şehit, Saygıdeğer Anne Philippa cevap verdi:

"Öyleyse onlara büyük ve kanlı, korkunç ve acımasız bir savaş verelim. Gelin böyle bir savaş yapalım. Bırakın imparatorun orduları ve kralların kuvvetleri bu savaşta kan içinde dolaşsın, o zaman biz Büyük Loca onları barış yapmaya zorlayacağız".

Ve bu tam olarak ne oldu. Brenna Savaşı'nın yaşanmasına Aziz Anneler sebep oldu. Ve yöneticiler Cintra Barışı'nı imzalamaya zorlandılar.'

'Çok iyi, acemi Nimue. Sana A yıldızlı bir not verirdim… Katkının başında böyle olmasaydı. Cümlelere "yani" ile başlamayız. Oturmak. Ve şimdi, bize Cintra Barışını kim anlatacak?'

Mola için zil çaldı. Ancak acemiler, ani bir kargaşa ve masaüstü bilgisayarların çarpmasıyla tepki vermedi. Barışçıl ve onurlu bir sessizliği sürdürdüler. Artık anaokulunun cıvıl cıvılları değillerdi. Onlar üçüncü kişilerdi!

On dört yaşındaydılar!

Ve bu belirli beklentileri beraberinde getirdi.

"Eh, buraya eklenecek pek bir şey yok." Rusty birincinin durumunu değerlendirdi

o sırada masanın tertemiz beyazını lekeleyen yaralı adam.

'Ezilmiş uyluk kemiği... Damar sağlam, yoksa bize bir ceset getirirlerdi. Balta darbesine benziyor ve aynı zamanda eyerin sert kulbu bir oduncunun doğrama bloğu gibi davrandı. Lütfen bak ...'

Shani ve Iola eğildiler. Rusty ellerini ovuşturdu.

'Dediğim gibi, eklenecek bir şey yok. Tek yapabileceğimiz götürmek. Çalışmak. Iola!

Turnike, sıkıca. Shani, bıçak. O değil. Çift kanatlı olan. Ampütasyonlar için.

Yaralı adam huzursuz bakışlarını ellerinden alamamış, tuzağa yakalanmış korkmuş bir hayvanın gözleriyle hareketlerini takip etmişti.

"Biraz sihir, Marti, lütfen," diye onayladı buçukluk, tüm görüş alanını dolduracak şekilde hastanın üzerine eğilerek. 'Ben keseceğim oğlum.'

'Yoooo!' diye bağırdı yaralı adam, başını savurarak ve Marti Sodergren'in elinden kurtulmaya çalışarak. 'Ben de istemiyorum!'

'Eğer ampute etmezsem, ölürsün.'

"Ölmeyi tercih ederim..." Yaralı adam, şifacının büyüsünün etkisi altında giderek daha yavaş konuşuyordu. 'Sakat olmaktansa ölmeyi tercih ederim... Bırak öleyim...

Yalvarırım... Bırak öleyim!'

'Yapamam.' Rusty bıçağı kaldırdı, bıçağa, hâlâ parıldayan tertemiz çeliğe baktı. 'Ölmene izin veremem. Çünkü öyle oluyor ki ben bir doktorum.'

Bıçağı kararlı bir şekilde soktu ve derinden kesti. Yaralı adam uludu.

Bir insan için, insanlık dışı.

Haberci atını öyle bir dizginledi ki, toynaklarından çimenler fışkırdı. İki emir subayı dizginleri tuttu ve köpüklü atı sakinleştirdi. Haberci atından indi.

'Kimden?' diye bağırdı Jan Natalis. 'Kimden geliyorsun?'

"Graf de Ruyter'den..." diye soludu haberci. 'Kara Pelerinleri elimizde tuttuk... Ama ciddi kayıplar var... Graf de Ruyter takviye istiyor...'

"Takviye yok," diye yanıtladı polis memuru, bir anlık sessizliğin ardından.

'Dayanmalısın. Mecbursun!'

Ve burada, dedi Rusty, koleksiyonunu sergileyen bir koleksiyoncu ifadesiyle.

*

koleksiyon, 'lütfen göbeği kesmenin güzel sonucuna bakın… Biri daha önce zavallı zavallıya amatör bir laparotomi yaparak bize bir şekilde yardımcı oldu. İyi ki dikkatle taşınmış, daha önemli organlarından hiçbiri kaybolmamış... Yani, kaybetmediklerini varsayıyorum. Ona ne oldu Shani, sence? Neden böyle bir yüz, kızım? Bugünden önce sadece dışarıdan erkek mi tanıyordunuz?'

"Bağırsaklar hasar görmüş Bay Rusty..."

'Açık olduğu kadar doğru bir teşhis! Bakmaya bile gerek yok, koklamak yeterli. Bir bez, Iola. Marti, hala çok fazla kan var, bize paha biçilmez sihrinden biraz daha verme nezaketini göster. Shani, kelepçe. Biraz arteriyel forseps tak, döküldüğünü görebilirsin, değil mi? Iola, bıçak.'

'Kim kazanıyor?' Aniden ameliyat edilen adama sordu, oldukça net bir şekilde, biraz mırıldanmasına rağmen, gözlüklü gözlerini devirdi. 'Söyle bana... kim... kazanıyor?'

'Oğul.' Rusty açık, kanlı ve zonklayan karın boşluğunun üzerine eğildi.

'Bu gerçekten senin yerinde endişe edeceğim son şey.'

... Ardından sol kanatta ve cephenin ortasında acımasız ve kanlı çatışmalar başladı. ama burada, Nilfgaard'ın vahşiliği ve itici gücü büyük olsa da, onların suçlamaları bir okyanus dalgasının bir kayayı kırması gibi kraliyet ordusunu kırdı. Burada durduğu için seçkin askerler, yiğit Mariborian, Vizimian ve Tretorian zırhlı şirketlerinin ve ayrıca inatçı landsknechts'in profesyonel askerleri süvarilerin korkutamadığı servet.

Ve böylece, gerçekten deniz gibi, kayalık bir uçuruma karşı savaştılar, böylece devam ettiler. kimin üstün olduğunu tahmin edemediğiniz savaş, dalgalar durmadan kayaya çarpıyor, zayıflamadan ve sadece geri düştüler. yeniden vurunca, kaya her zaman olduğu gibi üzerinde durdu, hala çalkantılı dalgalar.

Savaş, kraliyet ordusunun sağ kanadında farklı bir şekilde gelişti.

Avını nereye eğip gagalayacağını bilen yaşlı bir atmaca gibi. Bu yüzden Mareşal Menno Coehoorn darbelerini nereye hedefleyeceğini biliyordu.

Demir yumruğunu sıkarak seçtiği tümenleri, Deithwen mızraklıları ve zırhlı Ard Feainn, Altın Göletin yukarısındaki hattın kavşağına vurdu, Brugge'deki şirketlerin durduğu yer. Bruggeliler dirense de kahramanca, hem zırh hem de askeri teçhizat bakımından daha zayıf oldukları ortaya çıktı. ruh, düşmanlarından daha. Nilfgaard'ın ilerleyişini atlatamadılar. İki

*

Eski condottiero Adam Pangratt altındaki Free Company şirketleri gitti onların yardımına koştular ve Nilfgaard'ı geri tuttular, kanla ağır bir bedel ödediler. Fakat Gönüllü Alayı'nın cüceleri, korkunç bir kuşatılma tehdidiyle karşı karşıya kaldılar. karşısında sağ kanatta duran ve dizinin kesilmesi tehlikeye girdi bütün kraliyet ordusu.

Jarre tüy kalemini hokkaya daldırdı. Daha uzaktaki meyve bahçesindeki torunları bağırıyor, kahkahaları küçük cam çanlar gibi çınlıyordu.

Yine de bir turna kadar dikkatli olan Jan Natalis, tehdidin farkına varmıştı. tehlike ve rüzgarın hangi yönden estiğini bir anda anladı. Ve gecikmeden cücelere Albay Els için bir emirle bir haberci gönderdi...

Cornet Aubry, on yedi yaşındaki saflığında, sağ kanada ulaşmanın, emri vermenin ve tepeye geri dönmenin en fazla on dakikasını alacağına inanıyordu. Kesinlikle artık yok! Bir arka kadar çevik ve hızlı bir kısrak olan Chiquita'da değil.

Kornet, Golden Pond'a varmadan önce bile iki şeyin farkına varmıştı: Sağ kanada ne zaman ulaşacağını ve ne zaman geri döneceğini söylemenin bir yolu yoktu. Ve Chiquita'nın çabukluğu çok işe yarayacaktı.

Altın Göl'ün doğusundaki savaş alanında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. Kara Pelerinliler ve piyade dizisini koruyan Brugge atı birbirlerine vuruyorlardı. Kornetin gözlerinin önünde yeşil, sarı ve kırmızı pelerinli figürler, savaşın girdabından aniden kıvılcımlar gibi, vitray gibi fırladı, düzensiz bir şekilde Chotla Nehri'ne doğru fırladı. Nilfgaardlılar arkalarından siyah bir nehir gibi taştı.

Aubry kısrağını sertçe geri çekti, dizginleri çekti, kuyruğunu çevirip kaçmaya, kaçakların ve takip edenlerin yolundan çekilmeye hazırdı. Görev duygusu üstün geldi. Kornet kendini atının boynuna bastırdı ve baş döndürücü bir hızla dörtnala koştu.

Çevrede bağırışlar ve toynak sesleri, sürekli değişen figürler, kılıçların parlamaları, çınlamalar ve gümbürtüler vardı. Balık havuzuna bastırılan Brugge'lilerden bazıları, demirlenmiş bir haç taşıyan bir sancağın etrafında bir araya gelerek, umutsuz bir direniş gösteriyorlardı. Kara Pelerinliler, dağınık ve açıkta kalan piyadeleri katlediyordu.

Görünüm, gümüş bir güneş sembolü olan siyah bir pelerin tarafından kapatılmıştı.

' *Evgyr* , Nordling!'

Aubry bağırdı ve çığlıkla heyecanlanan Chiquita, gerçekten geyik gibi bir sıçrama yaptı,

Aubry'yi Nilfgaard kılıcının menzilinden çıkararak hayatını kurtardı.

Oklar ve oklar aniden başının üzerinde uludu, figürler yeniden gözlerinin önünde titreşti.

Neredeyim? Yoldaşlarım nerede? düşman nerede?

' *Evgyr morv* , Nordling!'

Atların gümbürtüleri, şıngırtıları, kişnemeleri, bağırışlar.

'Dur, seni küçük pislik! O yoldan değil!'

Bir kadın sesi. Siyah bir aygır üzerinde, zırhlı, saçları uçuşmuş, yüzü kan lekeleriyle kaplı bir kadın. Zırhlı atlılarının yanında.

'Kimsin?' Kadın yumruğuyla kılıcına kanı bulaştırdı.

'Cornet Aubry ... Memur Natalis' Flügel-Adjutant ... Albay Pangratt ve Els için emirlerle—'

Adieu'nun savaştığı yere gitme şansın yok. Cücelere gideceğiz. Ben Julia Abatemarco … At, kahretsin! Etrafımızı sarıyorlar!

Dörtnala!'

Protesto edecek zamanı yoktu. Nasılsa bir anlamı yoktu.

Öfkeli bir dörtnala gittikten sonra, tozun içinden kare şeklinde bir piyade yığını çıktı, mızraklarla dolu bir iğne yastığı gibi, kaldırımların duvarında bir kaplumbağa gibi kuşatıldı. Çapraz çekiçleri olan büyük bir altın sancak meydanın üzerinde dalgalanıyordu ve yanında atkuyruğu ve insan kafatasları olan bir direk yükseliyordu.

Meydan, bastonunu sallayan bir dilenciden endişelenen köpekler gibi ileri atılıp geri sıçrayan Nilfgaardlılar tarafından saldırıya uğradı. Ard Feainn Tümeni, pelerinlerindeki büyük güneşler sayesinde başka hiçbir şeyle karıştırılamazdı.

'Savaş, Özgür Bölük!' diye bağırdı kadın, kılıcını bir moulinet içinde döndürerek. 'Ödülümüzü kazanalım!'

Atlılar ve onlarla birlikte Cornet Aubry, Nilfgaardlılara saldırdı.

Çatışma sadece birkaç dakika sürdü. Ama korkunçtu. Sonra kaldırımlardan oluşan duvar önlerinde açıldı. Kendilerini meydanın içinde, posta gömlekli, kurdelalı ve sivri uçlu chichak miğferli cüceler arasında, Redan piyadeleri, hafif Brugge atı ve zırhlı condottieri arasında buldular.

Julia Abatemarco–Pretty Kitty, condottiero, Aubry onu ancak şimdi tanıdı–

onu, zırhlı bir Nilfgaardlı at üzerinde beceriksizce oturan, büyük kulplu bir mızraklı eyerinde, başlarının üzerinden görebilmek için tırmandığı, muhteşem bir tüyle süslenmiş bir chichak miğferiyle göbekli bir cücenin önüne sürükledi. piyadeler.

"Albay Barclay Els?"

Cüce, kornet ve kısrağının püskürtüldüğü kanı açıkça takdir ederek tüylü miğferli başını salladı. Aubry istemsizce kızardı. Condottieri'nin hemen yanında parçaladığı Nilfgaardlıların kanıydı. Kılıcını çekmeyi bile beceremediği.

'Kornet Aubry...'

'Anzelm Aubry'nin oğlu mu?'

En küçüğü.

'Ha! Babanı tanıyorum! Natalis ve Foltest'ten bana ne getirdin, Cornet, oğlum?'

"Hattın ortasındaki bir gedikle tehdit ediliyorsunuz... Memur, Gönüllü Alayı'na mümkün olan en kısa sürede kanadı geri çekmesini ve Altın Göl'e ve Chotla Nehri'ne geri çekilmesini emrediyor... Güçlendirmek için..."

Sözleri kükreme, çınlama ve atların gıcırtısı tarafından boğuldu. Aubry aniden getirdiği emirlerin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Bu emirlerin Barclay Els için, Julia Abatemarco için, Nilfgaard'ın çevresindeki kara denizi üzerinde çırpınan ve onlara her taraftan saldıran çekiçlerin altın bir standardın altında olduğu o cüce meydanı için ne kadar az önemi vardı.

"Geç kaldım..." diye mırıldandı. 'Geç geldim...'

Güzel Kitty homurdandı. Barclay Els sırıttı.

Hayır, küçük kornet oğlum, dedi. "Çok erken gelen Nilfgaard'dı."

'İnce ve kalın bağırsağın başarılı bir segmentektomisi, splenektomi ve karaciğer dikişi için sizi ve beni tebrik ederim bayanlar. Savaş sırasında bir saniyede hastamıza yapılanların sonuçlarını ortadan kaldırmak için geçen zamana dikkatinizi çekiyorum. Felsefi düşünceler için malzeme olarak bunu tavsiye ederim. Bayan Shani hastayı dikecek.'

"Ama daha önce hiç yapmadım Bay Rusty!"

'Bir ara başlamalısın. Kırmızıdan kırmızıya, sarıdan sarıya, beyazdan beyaza.

Böyle dikin ve iyi olacağı kesin.'

'Ne oluyor be?' Barclay Els sakalını büktü. 'Ne diyorsun küçük kornet? Anzelm Aubry'nin en küçük oğlu mu? Burada aylak ay ister istermisin? Düşmanın karşısında kımıldamadık bile! Bir santim kıpırdamadık! O

⁂

⁂

Brugge'deki adamların dayanamaması bizim suçumuz değil!'

'Ama emir-'

"Sipariş umurumda değil!"

"Boşlukları doldurmazsak," diye bağırdı Pretty Kitty, kargaşayı bastırarak, "Kara Pelerinler cepheyi kıracak! Cepheyi kıracaklar! Diziyi aç Barclay! ben saldıracağım! üstesinden geleceğim!'

'Sen balık havuzuna varmadan seni katlederler! Anlamsızca yok olacaksın!'

'Yani, ne öneriyorsun?'

Cüce küfretti, miğferini kafasından çıkardı ve yere fırlattı.

Gözleri vahşi, kan çanağı, korkunçtu.

Çığlıklardan korkan Chiquita, kornetin altında ezilmenin izin verdiği kadarıyla dans etti.

Yarpen Zigrin ve Dennis Cranmer'ı çağırın! hemen!'

İlk bakışta, iki cücenin en ağır dövüşten geldiği belliydi. İkisi de kana bulanmıştı. Birinin çelik maşası, metal kaplamanın kenarlarını dışa doğru bükecek kadar güçlü bir kesimin izini taşıyordu. Diğer cücenin kafası kan sızdıran bir beze sarılmıştı.

"Her şey yolunda mı, Zigrin?"

"Merak ediyorum," diye soludu cüce, "neden herkes bunu soruyor?"

Barclay Els arkasını döndü, kornetin bakışını buldu ve ona sertçe baktı.

"Yani, Anzelm'in en küçük oğlu mu?" hıçkırdı. "Kral ve polis onlara gitmemizi ve onları desteklememizi mi emretti? Pekala, gözlerini dört aç, küçük kornet. Bu görülmeye değer olacak.'

'Siktir et!' diye kükredi Rusty, masadan fırlayıp neşterini sallayarak.

'Niye ya? Kahretsin, neden böyle olmak zorunda?'

Kimse ona cevap vermedi. Marti Sodergren kollarını açtı. Shani başını eğdi ve Iola burnunu çekti.

Az önce ölen hasta yukarıya bakıyordu ve gözleri hareketsiz ve donuktu.

'Vur, öldür! Fahişeler için kafa karışıklığı!'

'Sırada kalın!' Barclay Els kükredi. 'Düz bir adım atın! Hatta kal! Ve yakın dur! Kapat!'

İnanmayacaklar , diye düşündü Cornet Aubry. *Ben olduğumda bana asla inanmayacaklar onlara bundan bahset. Bu meydan tam bir kuşatma içinde savaşıyor… Çevrili süvariler tarafından dört bir yandan yırtılıyor, dövülüyor, dövülüyor ve bıçaklanıyor... meydan yürüyor. Sıraya dizilmiş, dizilmiş, diz çökmüş yürüyor. Onun yürüyen, ayaklar altından, cesetlerin üzerine basan, seçkin Ard Feainn'i iten Önünde bölünme… Ve yürüyor.*

'Kavga etmek!'

'Adım bile! Hatta adım!' diye bağırdı Barclay Els. 'Hatta kal! Şarkı, lanet olsun, şarkı! Bizim şarkımız! İleri, Mahakam!'

Birkaç bin cüce, ünlü Mahakam savaş şarkısını haykırdı.

Hoooouuuu! Hooouuu! Merhaba!

Sadece bekle! acele etmeyin!

İşler çok yakında lezzetli olacak!

Bu karmakarışık dağılacak

Kalbinden sarsıldı!

Hoooouuuu! Hooouuu! Merhaba!

'Kavga etmek! Ücretsiz Şirket!' Julia Abatemarco'nun yüksek perdeli soprano'su, cücelerin gırtlaktan gelen kükremesini bir misericorde'un ince, keskin kenarı gibi kesti. Condottieri, hattan kurtularak meydana saldıran süvarilere karşı saldırıya geçti. Nilfgaard taarruzunun tüm momentumu, artık cüce kargıların, mızrakların ve köşklerin korumasından yoksun kalan paralı askerlere döndüğünden, bu gerçekten intihara meyilli bir vuruştu. Atların gümbürtüsü, bağırışları ve ciyaklamaları Cornet Aubry'nin eyerde istemsizce sinmesine neden oldu. Biri sırtına vurdu ve kısrağıyla, ezilmenin içinde sıkışıp kaldığını, en büyük kargaşaya ve en korkunç katliama doğru sürüklendiğini hissetti. Aniden kaygan ve garip bir şekilde hantal görünen kılıcının kabzasını sıkıca kavradı.

Bir an sonra, kaldırımların önünde taşınarak, şimdiden bir deli gibi etrafını sarıyor ve deliler gibi bağırıyordu.

'Bir kez daha!' Pretty Kitty'nin vahşi çığlığını duydu. 'Bir vuruş daha!

Yapacaksınız çocuklar! Savaş, öldür! Ducat için, güneş kadar altın! Bana göre, Ücretsiz Şirket!'

Pelerininde gümüş bir güneş olan miğfersiz bir Nilfgaardlı binici çizgiyi deldi, üzengilerinde ayağa kalktı ve savaş baltasının korkunç bir darbesiyle bir

*

dürbünüyle birlikte cüce ve bir başkasının kafasını yarıp açtı. Aubry eyerde döndü ve ters vuruş yaptı. Yere yuvarlanan Nilfgaardlı'nın başından saç taşıyan büyük bir parça uçtu. Aynı zamanda kornet de kafasına çarptı ve eyerden düştü. Ezilme, onun hemen yere düşmediği, birkaç saniye boyunca gök, yer ve iki atın yanları arasında tiz bir çığlık atarak asılı kaldığı anlamına geliyordu. Ama hayatının korkusunu yaşamasına rağmen acıyı deneyimleyecek zamanı yoktu.

Düştüğünde, kafatası neredeyse anında demir ayaklı toynaklar tarafından ezildi.

Altmış beş yıl sonra, o gün hakkında, Brenna Field hakkında, dostların ve düşmanların cesetlerinin üzerinden Altın Göl'e doğru yürüyen meydan hakkında sorulduğunda, yaşlı kadın gülümseyecek, yüzü daha da kırışacak, zaten bir buruşmuş ve bir yüz kadar karanlıktı. kuru erik. Sabırsız - ya da belki sabırsızmış gibi yaparak - artrit tarafından grotesk bir şekilde bükülmüş, titreyen, kemikli elini salladı.

"Taraflardan birinin avantaj elde etmesinin hiçbir yolu yoktu," diye mırıldandı. Biz ortadaydık. Çevrede. Ve onlar dışarıdaydı. Ve biz sadece birbirimizi öldürüyorduk. Onlar biz, biz onlar… Eck-eck-eeck… Onlar biz. Biz onları...'

Yaşlı kadın öksürük krizini yenmek için mücadele etti. En yakın dinleyiciler, yanağında bir gözyaşı gördüler, kırışıklıklar ve eski yaralar arasında zorlukla yol aldılar.

Bir zamanlar Hür Paralı Asker Bölüğü'nden Güzel Kedicik Julia Abatemarco olan eski sevgili, "Onlar da bizim kadar cesurlardı," diye mırıldandı. 'Eck-eck…

Hepimiz bir o kadar cesurduk. Biz ve onlar.'

Yaşlı kadın sustu. Uzun zamandır. Dinleyicileri, onun hatıralarına gülümsediğini görünce onu teşvik etmedi. Onun ihtişamıyla. Unutuşun, unutmanın sisinde şanlı bir şekilde hayatta kalanların yüzlerinde. Daha sonra votka, uyuşturucu ve tüketim tarafından perişan bir şekilde öldürülmek için.

Julia Abatemarco, "Hepimiz aynı derecede cesurduk," diye bitirdi. 'Tarafların hiçbiri daha cesur olacak güce sahip değildi. Ama biz... Bir dakika daha cesur olmayı başardık.'

'Marti, bize harika sihrinden biraz daha verebilirsen çok minnettar olurum! Sadece biraz daha fazla, sadece birkaç ons! Bu zavallı zavallının içi

göbek, ayrıca bir posta gömleğinden bir sürü metal halka ile terbiyeli büyük bir gulaştır. O bağırsakları alınmış bir balık gibi çırpınırken ben hiçbir şey yapamam!

Shani, kahretsin, şu retraktörleri tut! Iola! Uyuyor musun, kahretsin? Kelepçe!

Claampp!'

Iola, ağzına dolan salyayı yutmak için savaşarak derin bir nefes aldı.

Yakında bayılacağım , diye düşündü. *Dayanamıyorum, buna daha fazla dayanamıyorum. bu koku, kanın, kusmuğun, dışkının, idrarın, içeriğin bu korkunç karışımı bağırsaklar, ter, korku ve ölüm. Bu bitmeyen çığlıklara daha fazla dayanamıyorum, bu inilti, bu kanlı, yapışkan eller sanki gerçekten umutları, kaçışları, hayatları… Olduğumuz şeyin anlamsızlığına dayanamıyorum yapmak. Çünkü anlamsız. Bu büyük, devasa anlamsız bir çukur. anlamsızlık*

Bu çabaya ve yorgunluğa dayanamıyorum. Sürekli yenilerini getiriyorlar… Ve Yeni olanlar …

Dayanamıyorum. kusacağım. bayılacağım. utandırırım kendimi .

'Pansuman! Kompres! Bağırsak kelepçesi! O değil! Yumuşak kelepçe! Ne yaptığına dikkat et! Bir hata daha yaparsan o kızıl kafana bir şaplak atarım! Duyuyor musun? Seni o kızıl kafanın içine sokacağım!'

Harika Melitele. Bana yardım et. Yardım et bana, ey tanrıça.

'Orası! Şimdiden daha iyi! Bir kelepçe daha, rahibe! Arteri klempleyin!

İyi! Güzel, Iola, devam et! Marti, gözlerini ve yüzünü sil. Ve benimki de ...'

Bu ağrı nereden geliyor? diye düşündü Memur Jan Natalis. *ne acıtır ki çok?*

Aha.

Sıkılı yumruklarım.

'Onları bitirelim!' diye bağırdı Kees van Lo, ellerini ovuşturarak. 'Onları bitirelim efendim! Çizgi diziliş boyunca kırılıyor, hadi saldıralım! Gecikmeden saldıralım ve Büyük Güneş tarafından dağılacaklar! Dağılacaklar!'

Menno Coehoorn gergin bir şekilde bir tırnağı çiğniyordu, izlediklerini fark etti ve parmağını çabucak ağzından çıkardı.

"Haydi vuralım," diye tekrarladı Kees van Lo sakince, şimdi vurgu yapmadan.

'Nauzicaa hazır-'

*

Menno sert bir sesle, "Nauzicaa beklemede kalsın," dedi. Daerlanyalılar da. Bay Faoiltiarna!'

Vrihedd Tugayı'nın Demir Kurt olarak adlandırılan komutanı Isengrim Faoiltiarna, alnından, alnından, burun köprüsünden ve yanağından geçen bir yara iziyle şekil değiştiren korkunç yüzünü mareşal'e çevirdi.

"Grev," Menno sopasıyla işaret etti. Temerya ve Redanya'nın kavşağında. O tarafta.'

Elif selam verdi. Biçimsiz yüzü seğirmedi bile, iri gözleri ifadesini değiştirmedi.

Müttefikler , diye düşündü Menno. *Konfederasyonlar. Birlikte savaşıyoruz. karşı ortak düşman.*

Ama onları, o elfleri hiç anlamıyorum.

Bir şekilde uzaylılar.

Farklı.

"İlginç," Rusty dirseğiyle yüzünü ovmaya çalıştı ama dirseği de kanla kaplıydı. Iola ona yardım etmek için acele etti.

Meraklı, diye tekrarladı cerrah, hastayı göstererek. 'Bir dirgen ya da iki uçlu bir tür gisarme tarafından bıçaklanmış… Çatallardan biri kalbi deldi, şuraya bakın lütfen. Oda kuşkusuz delindi, aort neredeyse kopacaktı. Ve bir süre hala nefes alıyordu. Burada, masanın üzerinde.

Tam kalbinden vurulmuş, masaya kadar hayatta kalmış...'

Hafif gönüllü atlı bir süvari, kasvetli bir şekilde, "Ölümünün dolduğunu belirtmek ister misiniz?" diye sordu. Onu savaştan boşuna mı sıktık?'

'Hiçbir şey boşuna değildir.' Rusty gözlerini indirmedi. 'Ve gerçeğin hatırına, o zaman evet, ne yazık ki öldü. *Çıkış* _ Onu götürün… Ah, lanet olsun…

Bir bakın kızlar.

Marti Sodergren, Shani ve Iola vücudun üzerine eğildi. Rusty cesedin göz kapağını geri çekti.

'Hiç böyle bir şey gördün mü?'

Üçü de ürperdi.

"Evet" dedi hepsi aynı anda. Biraz şaşırmış gibi birbirlerine baktılar.

Ben de var, dedi Rusty. 'Bu bir büyücü. Bir mutant. Bu, neden bu kadar uzun yaşadığını açıklar... Silah yoldaşınız mıydı, beyler? Yoksa onu buraya tesadüfen mi getirdin?'

"O bizim yoldaşımızdı, Bay Medic," diye onayladı başka bir gönüllü, başı sargılı bir fasulye direği olarak. "Filomuzdan, bizim gibi bir gönüllü. Eh, kılıç ustasıydı. Ona Coën dediler.'

"Ve o bir büyücüydü?"

'Evet. Ama onun dışında iyi bir adamdı.'

"Ha," diye içini çekti Rusty, dört askerin kan damlayan kana bulanmış bir pelerin üzerinde başka bir zayiat taşıdığını görerek. Ne kadar tiz bir şekilde ağladığına bakılırsa çok gençti.

'Ha, yazık. Aksi takdirde o iyi cadıyı otopsi için seve seve kabul ederdim. Merakla dolup taşıyorum ve içine bir göz atılırsa bir kağıt yazılabilir... Ama zaman yok! Cesedi masadan kaldırın!

Shani, su. Martı, dezenfeksiyon. İola, geç beni... Alo kızım yine gözyaşı mı döküyorsun? Bu sefer ne var?

"Hiçbir şey, Bay Rusty. Hiç bir şey. Artık her şey yolunda.'

"Kendimi soyulmuş gibi hissediyorum," diye tekrarladı Triss Merigold.

Nenneke uzun süre cevap vermedi ve terastan rahibelerin ve acemilerin bahar işleriyle meşgul oldukları tapınak bahçesine baktı.

Bir seçim yaptın, dedi sonunda. "Yolunu sen seçtin Triss. Kendi kaderin. Kendi özgür iradenle. Şimdi pişmanlık zamanı değil.'

"Nenneke," büyücü kadın gözlerini indirdi. 'Gerçekten söylediklerimden daha fazlasını söyleyemem. Bana inan ve beni bağışla.'

'Ben kimim ki seni affedeyim? Ve seni bağışlamamdan ne alacaksın?'

"Ama bana nasıl dik dik baktığını görebiliyorum!" Tris patladı. 'Sen ve rahibelerin. Gözlerinle bana sorular sorduğunu görebiliyorum. " *Şapka nedir ? Burada işin mi var cadı? Neden Iola, Eurneid, Katje ve Myrrha'nın olduğu yerde değilsin? öyle mi? Ya Jarre?"* '

Abartıyorsun, Triss.

Büyücü kadın uzaklara, tapınak duvarının ötesindeki mavimsi ormana, uzaktaki kamp ateşlerinin dumanına baktı.

Nenneke hiçbir şey söylemedi. O da düşüncelerinden çok uzaktaydı. Savaşın şiddetlendiği ve kanın aktığı yerde. Oraya gönderdiği kızları düşündü.

Beni her şeyden vazgeçirdiler, dedi Triss.

Nenneke hiçbir şey söylemedi.

*

Beni her şeyden vazgeçirdiler, diye tekrarladı Triss. 'Çok akıllı, çok mantıklı, çok mantıklı

... Giderek daha az önemli meseleler olduğunu, daha az önemli olanlardan hiç düşünmeden vazgeçmesi gerektiğini, önemli olanlar için onları bir pişmanlık izi olmadan feda etmesi gerektiğini anlattıklarında onlara nasıl inanmazsınız.

Tanıdığınız ve sevdiğiniz insanları kurtarmanın bir anlamı olmadığını çünkü onlar birer bireydir ve bireylerin kaderi dünyanın kaderine karşı anlamsızdır. Erdem, onur ve idealleri savunmak için savaşmanın anlamı yok çünkü bunlar boş kavramlar. Dünyanın kaderi için gerçek savaş alanının tamamen başka bir yerde olduğunu, mücadelenin başka bir yerde olacağını. Ve soyulmuş hissediyorum. Delilik eylemleri yapma şansı elinden alındı. Ciri'ye yardım etmek için delicesine acele edemem, kaçıp Geralt ve Yennefer'i deli bir kadın gibi kurtaramam.

Ama hepsi bu değil, yürütülen savaşta, kızlarınızı gönderdiğiniz savaşta

... Jarre'nin kaçtığı savaşta, Tepe'de durma şansım bile reddedildi. Tepede bir kez daha durmak için. Bu sefer gerçekten bilinçli ve doğru bir kararın bilinciyle.'

Yüksek rahibe yumuşak bir sesle, "Herkesin kendi kararı ve kendi Tepesi, Triss," dedi. 'Herkes. Sen de seninkinden kaçamazsın.'

Çadırın girişinde bir kargaşa oldu. Birkaç şövalyenin eşlik ettiği başka bir yaralı da taşınıyordu. Biri, tam zırhlı, bağırıyor, emirler veriyor ve taşıyıcıları harekete geçiriyordu.

'Kımıldayın, sedyeciler! Daha hızlı! Onu buraya, buraya koy! Hey, sen, doktor!'

'Meşgulüm.' Rusty başını kaldırıp bakmadı bile. 'Lütfen yaralı adamı sedyeye koyun. Bitirdiğimde onunla görüşeceğim.'

'Onunla hemen ilgileneceksin, aptal sülük! Çünkü o, Garramone'nin En Saygıdeğer Kontundan başkası değil!'

"Bu hastane..." Rusty öfkeyle sesini yükseltti, çünkü yaralının bağırsaklarına saplanan kırık ok ucu bir kez daha pensten çıkmıştı.

'—bu hastanenin demokrasiyle çok az ortak yanı var. Esas olarak şövalyeleri ve yukarıları getirirler. Baronlar, kontlar, markiler ve bu türden çeşitli diğerleri.

Her nasılsa, daha mütevazı doğumdan yaralı adamlar çok az umursar. Ama yine de burada bir tür eşitlik var. Yani masamda.'

'Eee? Sen ne?'

"Önemli değil -" Rusty bir kez daha yaraya bir kanül ve bir çift pens soktu "- eğer bağırsaklarından demir parçalarını çıkardığım bu kişi bir köylüyse, küçük bir soylunun üyesiyse, eski asalet veya aristokrasi. Yalan söylüyor

masamda. Ve benim için, kendi kendime mırıldanırken, bir dük soytarı değerindedir. Tanrı'nın önünde hepimiz eşit derecede bilge ve eşit derecede aptalız.'

'Sen ne?'

'Kontunuz sırasını beklemek zorunda kalacak.'

"Sen aklını karıştırdın buçukluk!"

'Yardım et Shani. Diğer forsepsi al. Şu artere dikkat! Marti, biraz daha büyü, eğer istersen, burada ciddi kanamamız var.'

Şövalye dişleri ve zırhı ile öne doğru bir adım attı.

'Seni astıracağım!' kükredi. "Asılmanı emredeceğim, seni insan olmayan!"

Sessiz ol Papebrock, dedi yaralı kont zorlukla dudaklarını ısırarak.

'Sessizlik. Beni bırak ve dövüşe geri dön-'

'Hayır, lordum! Asla!'

'Bu bir emirdi.'

Bir demir gümbürtüsü ve şıngırtısı, atların horultuları ve vahşi çığlıklar çadırın kapağının arkasından kulaklarına ulaştı. Sahra hastanesindeki yaralılar çeşitli tuşlarla inledi.

'Lütfen bak.' Rusty pensini kaldırdı ve sonunda çıkardığı kıymık ok ucunu gösterdi. 'Bir zanaatkar bu bibloyu yaptı, üretimi sayesinde geniş bir aileyi destekledi, ayrıca küçük el işlerinin büyümesine ve dolayısıyla genel refah ve evrensel mutluluğa katkıda bulundu. Ve bu süsün insan bağırsağına tutunma şekli kesinlikle bir patent ile korunmaktadır. Yaşasın ilerleme.'

Kanlı bıçağı gelişigüzel bir şekilde çöp kutusuna attı ve operasyon sırasında bayılan yaralıya baktı.

"Onu dik ve götür," diye başını salladı. 'Şanslıysa, hayatta kalır.

Sıradakini bana getir. Kafası kesik olan.'

"Bu," dedi Marti Sodergren sakince, "yerinden vazgeçti. Az önce.' Rusty içini çekerek nefesini verdi, gereksiz açıklamalar yapmadan masadan uzaklaştı ve yaralı sayımının başında dikildi. Rusty'nin elleri kanlıydı ve önlüğüne bir kasap gibi kan sıçramıştı. Garramone Kontu Daniel Etcheverry'nin rengi daha da düştü.

"Pekala," diye soludu Rusty. 'Sıra sizde Majesteleri. Onu masaya koy. Burada neyimiz var? Ha, o eklemden kurtarılabilecek hiçbir şey kalmadı. Bu yulaf lapası! Bu posa! Birbirinize neyle vurursunuz, Kont, birbirinizin kemiklerini böyle kırarsınız? Peki, biraz acıtacak, Majesteleri. Biraz acıtacak. Ama lütfen endişelenme. Tıpkı bir savaşta olduğu gibi olacak. Turnike. Bıçak! Keseceğiz Majesteleri!'

O zamana kadar ona cesur bir yüz vermiş olan Garramone Kontu Daniel Etcheverry bir kurt gibi uludu. Acıdan çenesini sıkmadan önce, Shani çabucak dişlerinin arasına bir ıhlamur ağacı sapladı.

'Majesteleri! Lord Memur!'

Konuş, evlat.

'Gönüllü Alayı ve Hür Bölük, Altın Göl yakınında pisliği tutuyor... Cüceler ve condottieri, fena halde kana bulanmış olmalarına rağmen sımsıkı tutuyorlar... Adieu Pangratt'ın öldüğünü, Frontino'nun öldüğünü, Julia Abatemarco'nun öldüğünü söylüyorlar... Hepsi, hepsi öldü ! Onları kurtarmaya gelen Dorian Bölüğü katledilir...'

Yedekler, lordum lordum, dedi Foltest alçak sesle ama net bir şekilde. "Fikrimi bilmek istiyorsanız, yedekleri göndermenin zamanı geldi. Bronibor'un piyadelerini Kara Pelerinler'e atmasını sağlayın! Şimdi! Derhal! Aksi takdirde hatlarımızı parçalarlar ve bu da son demektir.'

Jan Natalis cevap vermedi, şimdi sıradaki irtibat subayının köpük parçacıkları püskürten bir atın üzerinde uzaktan onlara doğru koştuğunu gözlemledi.

'Nefesini geri al, evlat. Nefesinizi geri alın ve kısa ve öz konuşun!'

Vrihedd Tugayının elflerini… ön cepheyi… gedik açtılar. Graf de Ruyter Majesteleri'ni bilgilendirir ki...'

'Bize ne haber veriyor? Konuşmak!'

'Hayatlarınızı kurtarmanın zamanı geldi.'

Jan Natalis gözlerini göğe kaldırdı.

Blenckert, dedi boş bir sesle. 'Blenckert gelsin artık. Ya da gece gelebilir.'

Çadırın etrafındaki zemin toynakların altında titriyordu ve çadır duvarları, çığlıkların yoğunluğundan ve atların kişnemesinden dolayı dalgalanıyor gibiydi. Bir asker çadıra koştu, arkasından iki emir subayı geldi.

'İnsanlar, kaçın!' asker bağırdı. 'Kendinizi kurtarın! Nilfgaard ordumuzu mağlup ediyor! Yıkım! Yıkım! Yenmek!'

'Kelepçe!' Rusty, bir atardamardan fışkıran güçlü ve canlı bir pınar olan kan akışının önüne yüzünü çekti. 'Kelepçe! Ve bir kompres! Kelepçe, Shani!

Marti, bir şeyler yap, eğer istersen, o kanamayla ilgili...'

Çadırın hemen yanında biri hayvan gibi uludu, kısaca, aniden durdu. Bir at ciyakladı, bir şey bir takırtı ve gümbürtüyle yere çarptı. Bir tatar yayı cıvatası tuvali çatlatarak deldi, tısladı ve diğer taraftan uçtu, neyse ki sedyede yatan yaralıları tehdit edemeyecek kadar yüksekti.

'Nilfgaaaaard!' asker yüksek, titreyen bir sesle tekrar bağırdı.

'Beyler sağlık görevlileri! Ne dediğimi duymuyor musun? Nilfgaard kraliyet çizgisini aştı, geliyorlar ve öldürüyorlar! kaçmış!'

Rusty, Marti Sodergren'den bir iğne aldı ve ilk dikişi attı. Ameliyat edilen adam uzun süredir kıpırdamamıştı. Ama kalbi atıyordu.

Görünür bir şekilde.

'Ölmek istemiyorum!' diye bağırdı yaralılardan biri. Asker küfretti, çıkışa koştu, aniden bağırdı, geriye sıçradı, kan sıçradı ve toprak zemine yuvarlandı. Sedyelerin yanında diz çöken Iola ayağa fırladı ve geri çekildi.

Aniden sessizleşti.

Çadıra kimin girdiğini gören Rusty, *iyi değil , diye düşündü.* Elfler. Gümüş şimşekler. Vrihedd Tugayı. Kötü şöhretli Vrihedd Tugayı.

Elflerin ilki, "Bir sahra hastanesi," dedi. Uzun boyluydu, güzel, oval, anlamlı bir yüzü ve iri, peygamber çiçeği mavisi gözleri vardı. 'Yaralıları tedavi etmek mi?'

Kimse bir şey söylemedi. Rusty ellerinin titremeye başladığını hissetti. İğneyi hızla Marti'ye uzattı. Shani'nin alnının ve burnunun köprüsünün solgun olduğunu gördü.

'Peki bu ne hakkında?' dedi elf, sözlerini tehditkar bir şekilde çizerek. 'Düşmanlarımızı neden orada savaş alanında yaralıyoruz? Oradaki savaşta yaralar açıyoruz, böylece insanlar onlardan ölsün. Ve onları tedavi ediyorsun. Burada mutlak bir mantık eksikliği görüyorum. Ve bir çıkar çatışması.'

Eğildi ve kılıcını girişe en yakın sedyede bulunan yaralının göğsüne neredeyse hiç sallanmadan sapladı. Başka bir elf, başka bir yaralı adamı yarım mızrakla tutturdu. Üçüncü bir yaralı, bilinci yerinde, sol koluyla ve sağ kolunun yoğun sargılı kütüğüyle bir darbeyi durdurmaya çalıştı.

diye bağırdı Shani. Keskin, keskin bir şekilde. Öldürülen sakatlanmış adamın ağır, insanlık dışı iniltisini boğmak. Kendini bir sedyeye atan Iola, bir sonraki yaralıyı vücuduyla kapladı. Yüzü sargı bezi gibi beyazladı ve ağzı istemsizce seğirmeye başladı. Elf gözlerini kıstı.

' *Vort, fasulye* !' havladı. "Yoksa seni bu Dh'oine ile birlikte ezerim!"

'Git buradan!' Rusty, Iola'nın yanında üç sınırdaydı ve onu koruyordu. "Çadırımdan çık katil. Savaş alanına geri dönün. Senin yerin orada. Diğer katiller arasında. Eğer isteğin buysa, orada birbirinizi öldürün.

Ama defol buradan!'

Elf, kıvırcık paspasın üst kısmı belinin biraz üstüne çıkan, korkudan titreyen göbekli buçukluğa baktı.

Bloede *Pherian* , diye tısladı. 'İnsanlara toady! Yolumdan çekil!'

'Bir şans değil.' Buçukluğun dişleri takırdıyordu ama sözleri belirgindi.

İkinci elf ileri sıçradı ve cerrahı yarım mızrağının sapıyla itti. Rusty dizlerinin üzerine çöktü. Uzun elf acımasız bir çekişle Iola'yı yaralı adamdan kurtardı ve kılıcını kaldırdı.

Ve yaralı adamın başının altındaki katlanmış pelerin üzerinde Deithwen Bölümü'nün gümüş alevlerini görünce dondu. Ve bir albayın amblemi.

' *Yaevin* !' diye bağırdı, koyu renk saçlı, örgülü bir elf kadın, çadıra koştu. ' *Caemm, veloe! Ess'evgyriad a'Dh'oine a'en va! Ess tedd!* '

Uzun elf bir an yaralı albaya baktı, sonra cerrahın korkudan sulanan gözlerine baktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Çadırın duvarının ötesinden bir kez daha toynakların ayak sesleri, bağırışlar ve demirin şıngırtısı duyuldu.

'Kara Pelerinler'de var! Cinayet!' bin ses bağırdı. Birisi bir hayvan gibi uludu ve uluma ürkütücü bir hırıltıya dönüştü.

Rusty ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları başarısız oldu. Kolları da pek işe yaramazdı.

Bastırılmış gözyaşlarının güçlü spazmlarıyla titreyen Iola, yaralı Nilfgaardlı'nın sedyesi tarafından kıvrıldı. Fetal pozisyonda.

Shani ağlıyordu, gözyaşlarını saklamaya çalışmıyordu. Ama hala retraktörleri tutuyor.

Marti sakince dikiş atıyordu, sadece ağzı bir tür sessiz, sessiz monolog halinde hareket ediyordu.

Hala ayağa kalkamayan Rusty, tekrar oturdu. Hizmetçinin bakışlarıyla karşılaştı, büzüldü ve çadırın bir köşesine sıkıştı.

Rusty gayretle, "Bana bir yudum içki ver," dedi. 'Sakın sende yok deme. Sizi tanıyorum serseriler. Her zaman yaparsın.

General Blenheim Blenckert üzengileriyle ayağa kalktı, boynunu bir vinç gibi dışarı çıkardı ve savaşın seslerini dinledi.

Komutanlarına 'Diziyi çizin' diye emretti. "Ve hemen şu tepenin arkasından bir tırısla gideceğiz. Gözcülerin söylediklerine göre, doğruca Kara Pelerinler'in sağ kanadından çıkacağız.'

'Ve onlara ne için vereceğiz!' Teğmenlerden biri, ipeksi ve pek seyrek bıyıklı bir kırbaç tiz bir sesle bağırdı. Blenckert ona ters ters baktı.

Başında sancağı olan bir müfreze, diye emretti kılıcını çekerek.

'Ve sorumlu çığlık "Redania!" Ciğerlerinin tepesinde ağla! May Foltest ve Natalis'in adamları yardımın geldiğini biliyorlar.'

Graf Kobus de Ruyter, on altı yaşından beri kırk yıl boyunca çeşitli savaşlarda savaşmıştı. Ayrıca, sekizinci nesil bir askerdi, şüphesiz genlerinde bir şeyler vardı. Savaşın kükremesi ve uğultusunun, diğer herkes için diğer her şeyi boğan korkunç bir uğultu, Kobus de Ruyter için bir senfoni, tam bir orkestra konseri gibi olduğu anlamına gelen bir şey. De Ruyter hemen diğer notaları, akorları ve tonları duydu.

'Yaşasın çocuklar!' diye kükredi, değneğini sallayarak. 'Redania! Redania geliyor! Kartallar! Kartallar!'

Kuzeyden, tepelerin arkasından, savaşa doğru yuvarlanan bir süvari kitlesi geldi, bunların üzerinde bir amaranth flaması ve gümüş bir Redan kartalı olan büyük bir gonfalonun kanat çırptığı.

'Rahatlama!' diye bağırdı de Ruyter. 'Rahatlama geliyor! Yaşasın! Kara Pelerinlilere Ölüm!'

Sekizinci nesil asker, Nilfgaard kanadının etrafında döndüğünü, disiplinli, sıkı bir cepheyle hücum boşluğuna doğru dönmeye çalıştığını hemen fark etti. Bunu yapmalarına izin veremeyeceğini biliyordu.

'Beni takip et!' diye kükredi, sancağı sancaktarın elinden çekip aldı. 'Beni takip et! Tretogoryalılar, beni izleyin!'

vurdular. İntiharla, korkunç bir şekilde vurdular. Ama etkili. Venendal Bölümü'nün Nilfgaard'lıları kafa karışıklığına kapıldı ve ardından Redanya şirketleri onların üzerine sürdü. Büyük bir haykırış gökyüzüne yükseldi.

Kobus de Ruyter görmedi ve duymadı. Bir tatar yayından çıkan başıboş bir ok ona tam olarak tapınağa çarpmıştı. Asilzade eyerinde çömeldi ve atından düştü, sancağı onu bir kefen gibi kapladı.

Savaşa yenik düşen ve savaşı öteden takip eden sekiz kuşak de Ruyters onaylayarak başlarını salladılar.

*
*

"Kuzeylilerin o gün bir mucizeyle kurtulduğu söylenebilir, Kaptan.

Ya da kimsenin tahmin edemeyeceği bir tesadüf. Kuşkusuz Restif de Montholon kitabında, Mareşal Coehoorn'un düşmanın gücü ve planları hakkındaki değerlendirmesinde bir hata yaptığını yazıyor. Merkez Ordu Grubunu bölerek ve bir süvari birliği ile yola çıkarak çok büyük bir risk

aldığını. En az üç kat avantajı olmayan riskli bir savaşa girdiğini. Ve keşif yapmayı ihmal ettiği için, takviyelerle gelen Redan ordusunu ortaya çıkarmadı.'

Harbiyeli Puttkammer! Bay de Montholon'un kalitesi şüpheli olan "çalışması" bu okulun müfredatında yer almıyor. Ve Majesteleri kitap hakkında son derece eleştirel bir şekilde kendini ifade etmeye tenezzül etti. Bu yüzden burada alıntı yapmayacaksın, Cadet. Doğrusu beni şaşırtıyor. Şimdiye kadar cevaplarınız çok iyiydi, kesinlikle mükemmeldi ve sonunda İmparatorluğun yetiştirdiği en büyük liderlerden biri olan Menno Coehoorn'un liderlik yeteneklerini eleştirme özgürlüğüne kavuşurken birden mucizeler ve tesadüfler hakkında konuşmaya başlıyorsunuz. Cadet Puttkammer -ve siz diğer öğrenciler- final sınavını geçmeyi ciddi olarak düşünüyorsanız, dinleyin ve hatırlayın: Brenna Muharebesi'nde hiçbir mucize ya da kaza iş başında değildi, bir komployduu!

Düşmanca sabotajcı güçler, yıkıcı unsurlar, ahlaksız ayak takımı kışkırtıcıları, kozmopolitler, siyasi iflas edenler, hainler ve dönekler. Daha sonra beyaz-sıcak demirle yakılan bir kanser. Ama iş bu noktaya gelmeden önce, o alçak hainler kendi milletlerini örümcek ağlarına bulaştırdılar ve bir entrika tuzağı ördüler! O zaman Mareşal Coehoorn'u kandıran ve ona ihanet eden, onu aldatan ve yanıltan onlardı! Onlardı; inançsız ve onursuz alçaklar...'

Menno Coehoorn, teleskobu gözünden ayırmadan, "Orospular," diye tekrarladı. 'Adi fahişeler. Ama seni bulacağım, bekle, sana keşfin ne demek olduğunu öğreteceğim. De Wyngalt! Kuzeydeki tepelerin ötesinde devriye gezen memuru bizzat bulacaksınız. Hepsini, devriyeyi asın.'

'Evet efendim.' Mareşalin yaveri *Ouder* de Wyngalt topuklarını birbirine vurdu. O sırada devriye subayı Lamarr Flaut'un kanatlara saldıran Kuzeylilerin gizli rezervlerinin atları tarafından çiğnenerek ölmekte olduğunu bilemezdi. ne de olabilir

*

*

Wyngalt sadece iki saatlik ömrünün kaldığını biliyor.

"Kaç tane var, Bay Trahe?" Coehoorn hala teleskopu gözünden çekmedi. 'Sence?

"En az on bin," diye yanıtladı 7. Daerlanian'ın komutanı kuru kuru.

"Esas olarak Redania, ama aynı zamanda Aedirn'in zikzak çizgisini de görüyorum... Tek boynuzlu at da orada, yani bizde de Kaedwen var... En azından bir şirketin müfrezesi ile...'

Şirket dört nala gidiyordu, toynakların altından kum ve çakıl fışkırıyordu.

"İleri, sizi Duns!" kükredi yüzbaşı Halfpot, her zamanki gibi sarhoştu. 'Saldır, öldür!

Kaedweeen! Kaedweeeen!'

Kahretsin, ama çiş için ölüyorum , diye düşündü Zyvik. *daha önce gitmeliydim savaş ...*

Şimdi bir şans olmayabilir.

"İleri, sizi Duns!"

Her zaman Duns. İşler nerede yanlış gidiyorsa, Duns. kim yaptılar Temerya'ya sefer kuvveti olarak göndermek? Dunlar. Her zaman Dun Banner. İ işemek lazım

Onlar geldi. Zyvik bağırdı, eyerde döndü ve ters vuruş yaptı, sekiz köşeli gümüş bir yıldıza sahip siyah bir pelerinli bir süvarinin kürek kemiğini ve omzunu yok etti.

'Dunlar! Kaedweeen! Savaş, öldür!'

Dun Banner Standard, askerlerin kükremeleri ve atların ciyaklamaları arasında Nilfgaard'ı bir gümbürtü, takırtı ve şıngırtıyla vurdu.

7. Daerlanian Tugayı'nın komutanı Elan Trahe sakince "De Mellis-Stoke ve Braibant bu rahatlamayla başa çıkacak" dedi. 'Güçler dengelendi, henüz hiçbir şey ters gitmedi. Tyrconnel'in bölümü sol kanadı dengeliyor, Magne ve Venendal sağda yönetiyor. Ve biz... Teraziyi değiştirebiliriz, efendim...'

"Çizgiyi vurarak, elflerin peşinden girerek," diye anladı Menno Coehoorn hemen. 'Arka hatlara vurarak, panik ekerek. Bu kadar! Yapacağımız şey bu, Büyük Güneş adına! Şirketlerinize beyler! Nauzicaa ve 7'si, sıranız geldi!'

'Çok yaşa imparator!' diye bağırdı Kees van Lo.

"Lord de Wyngalt." Mareşal arkasını döndü. Lütfen emir subaylarını ve muhafız birliğini toplayın. Yeter artık hareketsizlik! 7. Daerlanian ile hücuma geçeceğiz.'

Ouder de Wyngalt'ın rengi hafifçe soldu ama hemen kontrolü geri aldı.

'Çok yaşa imparator!' diye bağırdı ve sesinde neredeyse hiç titreme yoktu.

Paslı kesti ve yaralı adam ağladı ve masayı kaşıdı. Baş dönmesiyle cesurca savaşan Iola, turnike ve klemplerle ilgileniyordu. Shani'nin yüksek sesi çadırın girişinden duyulabiliyordu.

'Neresi? Deli misin? Yaşayanlar burada kurtarılmayı bekliyor ve sen cesetlerle mi giriyorsun?'

"Ama bu Baron Anzelm Aubry'nin kendisi, Madam Medic! Bölük komutanı!'

' Bölük komutanıydı *!* Şimdi bir ceset. Zırhı su geçirmez olduğu için onu tek parça halinde getirmeyi başardınız! Onu uzaklaştır. Burası bir sahra hastanesi, morg değil!'

'Ama Madam Medic-'

'Girişi kapatmayın! Şuraya bak, hala nefes alan bir tane taşıyorlar. Ya da en azından hala nefes alıyor gibi görünüyor. Çünkü sadece rüzgar olabilir.'

Rusty homurdandı ama hemen ardından tek kaşını kaldırdı.

'Şan! Derhal buraya gelin!

"Unutma, gevezelik," dedi sıkılı dişlerinin arasından, sakatlanmış bacağın üzerine eğilerek, "bir cerrah ancak on yıllık deneyimden sonra sinizm özgürlüğüne kavuşabilir. Bunu hatırlayacak mısın?

"Evet, Bay Rusty."

'Rapatuvarı al ve periostu çıkar... Patla, onu biraz daha uyuşturmaya değer... Marti nerede?'

"Çadırın dışına kusuyor," dedi Shani, alaycılık belirtisi göstermeden.

'Cesaretini dışarı kusuyor.'

'Büyücüler!' Rusty bir testere tuttu. "Çok sayıda korkunç ve güçlü büyü düşünmek yerine bir tane düşünseler daha iyi olur. Küçük büyüler yapmalarını sağlayacak bir büyü, örneğin anestezikler, zorlanmadan. Ve kusmadan.'

Testere rendelenmiş ve kemiğin üzerinde çatırdamıştı. Yaralı adam inledi.

Turnikeyi sıkın, Iola!

Kemik sonunda yol verdi. Rusty küçük bir keskiyle onu düzeltti ve alnını sildi.

"Kan damarları ve sinirler," dedi mekanik ve gereksiz bir şekilde, çünkü daha cümlesini bitirmeden kızlar dikiş atmaya başlamışlardı.

Masadan kopan bacağı çıkardı ve diğer kopmuş uzuvların üzerine fırlattı. Yaralı adam bir süredir kükrememiş veya inlememişti.

Bayıldınız mı yoksa öldünüz mü?

Bayıldım Bay Rusty.

'İyi. Kütüğü dik, Shani. Bir sonrakini getir! Iola, git ve Marti her şeyi kusmuş mu öğren.'

"Merak ediyorum," dedi Iola sessizce, başını kaldırmadan, "kaç yıllık tecrübeniz var, Bay Rusty. Yüz?'

Çeyrek saatlik yorucu bir yürüyüşten ve toz içinde boğulmaktan sonra, yüzbaşıların ve karargâhların haykırışları kesildi ve Vizimian alayları bir sıra halinde dağıldılar. Jarre, bir balık gibi nefes nefese ve ağzından havayı yutarken, Voivode Bronibor'un güzel zırhlı atının önünde önden yürüdüğünü gördü. Voyvoda'nın kendisi de tam plaka zırhlıydı. Zırhı mavi şeritlerle emayeydi ve Bronibor'u çelik kaplı büyük bir uskumru gibi gösteriyordu.

'Nasılsınız, sizi aptallar?'

Sıra sıra mızraklılar, uzaktan gök gürültüsü gibi gürleyen bir hırlamayla yanıt verdi.

Voyvoda, zırhlı atını dizginleyerek ve onu cepheden önce yürümeye yönlendirerek, "Osuruk sesleri çıkarıyorsun," dedi. 'Bu kendini iyi hissettiğin anlamına geliyor. Kendini kötü hissettiğinde, alçak sesle osurmazsın, ama lanet olasıcalar gibi inler ve inlersin. Bir dövüş için şımarttığınız, savaş hayali kurduğunuz, Nilfgaardlıları ele geçirmek için sabırsızlandığın ifadelerinden belli! Değil mi, siz Vizimian haydutları? O zaman sana iyi haberlerim var! Kısa bir süre sonra hayaliniz gerçek olacak. Çok kısa bir süre içinde.'

Mızrakçılar tekrar mırıldandı. Bronibor, hattın sonuna kadar sürdükten sonra döndü ve gürzünü eyerinin süslü kabzasına vurarak konuşmaya devam etti.

Zırhlı birliklerin arkasında yürüyen piyadelerle kendinizi tozla doldurdunuz. Şimdiye kadar şan ve ganimet yerine atları kokladınız.

osuruk Ve bugün bile, üzerimizde büyük bir savaş varken, neredeyse sahaya çıkamadınız. Ama başardın, bu yüzden seni tüm kalbimle tebrik ediyorum. Burada,

adını unuttuğum bu köyün dışında sonunda bir ordu olarak ne kadar değerli olduğunuzu göstereceksiniz. Savaş meydanında gördüğünüz o bulut, ordumuzu yandan bir saldırıyla ezmek, itip kakmak ve adını da unuttuğum bu küçük nehrin bataklıklarında boğmak anlamına gelen Nilfgaard atıdır.

Kral Foltest ve Memur Natalis'in lütfuyla, kutsanmış Vizimian mızrakçılar saflarımızda meydana gelen gediği savunma onuru size düştü. O gediği kapatacaksın, tabiri caizse göğüslerinle Nilfgaard hücumunu durduracaksın. Seviniyorsunuz, yoldaşlar, ne? Gururla doluyorsun, ha?'

Jarre mızrağını sıkarak etrafına bakındı. Askerlerin yaklaşmakta olan savaş ihtimaline sevindiklerini gösteren hiçbir şey yoktu ve eğer gediği kapatma onurundan dolayı gururla parlıyorlarsa, ustaca kılık değiştirmiş oluyorlardı. Çocuğun sağında duran Melfi, nefesinin altından bir dua mırıldanıyordu. Sol tarafında, sertleşmiş profesyonel bir asker olan Deuslax gergin bir şekilde burnunu çekiyor, küfrediyor ve öksürüyordu.

Bronibor atını dizginleyerek eyere oturdu.

'Seni duyamıyorum!' kükredi. Lanet olası gururdan mı patlıyorsun diye sordum.

Bu sefer başka bir alternatif göremeyen mızrakçılar, oldukları gibi tek ve harika bir sesle kükrediler. Jarre de kükredi. Herkes öyle olsaydı o da olabilirdi.

'İyi!' Voyvoda atını önden önce dizginledi. 'Ve şimdi düzenli bir dizide durun! Centurions, ne bekliyorsun Allah aşkına? Bir kare oluşturun! Birinci sıra diz çöker, ikincisi ayağa kalkar! Piklerinizi topraklayın! O kadar da değil, göt! Evet, evet, seninle konuşuyorum, seni korkunç küçük adam! Daha yükseğe, mızraklarınızı daha yükseğe kaldırın, sizi zavallılar! Yakın sıralar, yakınlaşın, yakın sıralar, omuz omuza! Şimdi etkileyici görünüyorsun! Neredeyse bir ordu gibi!'

Jarre kendini ikinci sırada buldu. Mızrağının kıçını yere itti ve korkudan terlemiş bir halde elindeki mızrağı kavradı. Melfi belli belirsiz mırıldanıyor, çoğunlukla Nilfgaardlıların, köpeklerin, kaltakların, kralların, polislerin, voyvodaların ve tüm annelerinin özel hayatlarıyla ilgili çeşitli sözcükleri defalarca tekrarlıyordu.

Savaş alanındaki bulut büyüdü.

'Osurmayın, dişlerinizi gıcırdatmayın!' diye kükredi Bronibor. 'Bu seslerle Nilfgaardlı atları korkutma düşünceleri yanlış! Kimse kendini aldatmasın! Size doğru gelen, Nauzicaa ve 7. Daerlanian Tugayları; muhteşem, yiğit, mükemmel eğitimli askerler! Korkmuş olamazlar!

Yenilmezler! Öldürülmeleri gerekiyor! O mızrakları daha yüksekte tut!'

Uzaktan, hala yumuşak ama büyüyen toynakların gümbürtüsü duyulabiliyordu.

Yer titremeye başladı. Bıçaklar, toz bulutunun içinde kıvılcımlar gibi parıldamaya başladı.

Voyvoda bir kez daha, "Bu senin bahtın, Vizimians," diye kükredi.

'Yeni, modernize edilmiş modelin standart piyade kargısının yirmi bir fit uzunluğunda olduğunu! Ve bir Nilfgaard kılıcı üç buçuk fit uzunluğundadır. hesaplayabilir misin?

Onların da yapabileceğini bilin. Ama sizin direnmemenize, gerçek doğanızın ortaya çıkacağına, bok kafalı, korkak ve uyuşuk koyun tüylüleri olduğunuzun doğrulanacağına ve ortaya çıkacağına güveniyorlar. Kara Pelerinler, sırıklarınızı atıp koşmaya başlamanız için size güveniyorlar ve sizi savaş alanında takip edecekler ve sırtlarınızı, kafalarınızı ve boyunlarınızı kıracaklar, rahatça ve zorlanmadan sizi kesecekler. Unutmayın, sizi küçük pislikler, korku topuklara olağanüstü bir hız kazandırsa da, süvarilerden kaçamazsınız. Kim yaşamak istiyorsa, kim şan ve ganimet istiyorsa ayakta durmalıdır! Kararlı ol! Duvar gibi dur! Ve yakın sıralar!'

Jarre arkasına baktı. Mızrakçıların sırasının arkasında duran yaylı tüfekçiler, kranklarını çoktan sarmışlardı ve meydanın içi gisarme, fidye, teber, kılıç, partizan, tırpan ve dirgen uçlarıyla dolup taşıyordu. Yer gitgide daha belirgin ve güçlü bir şekilde titriyordu ve siyah süvari duvarında onlara doğru hızla atılan atlıların şekillerini ayırt etmek zaten mümkündü.

Melfi titreyen dudaklarının arasından, "Anne, sevgili anne," diye tekrarladı. 'Anne, sevgili anne-'

"-siktir," diye mırıldandı Deuslax.

Tırnak vuruşları şiddetlendi. Jarre dudaklarını yalamak istedi ama yapamadı. Dili sertleşmişti. Dili normal davranmayı bıraktı, garip bir şekilde katılaştı ve bir kemik kadar kuruydu. Tırnak vuruşları şiddetlendi.

'Sırayı kapatın!' diye kükredi Bronibor, kılıcını çekerek. 'Yoldaşınızın omzunu hissedin! Unutmayın, hiçbiriniz yalnız savaşmıyorsunuz! Ve hissettiğiniz korkunun tek çaresi yumruğunuzdaki turna! Dövüşmeye hazırlan! Atların göğüslerini hedef alan mızraklar! Ne yapacağız, Vizimian haydutları? Soruyorum!'

'Dik dur!' mızrakçıları tek bir sesle kükredi. 'Duvar gibi dur! Yakın sıralar!'

Jarre de kükredi. Herkes öyle olsaydı o da olabilirdi. İlerleyen süvari kamalarının toynaklarının altından kum, kum ve çim püskürtüldü. Hücum eden atlılar silahlarını sallayarak iblisler gibi bağırdılar. Jarre kargısına yaslandı, başını omuzlarına gömdü ve gözlerini kapadı.

Jarre, yazısını kesmeden, kütüğünün şiddetli bir hareketiyle hokkasının üzerinde daireler çizen bir yaban arısını kovdu.

Mareşal Coehoorn hiçbir şey yapmadı. Onun yan birlik tarafından durduruldu Voivode Bronibor komutasındaki kahraman Vizimian piyade, onun için kanla ödüyor. kahramanlık. Ve Vizimians direndiği anda, Nilfgaard kafa karışıklığına düştü. sol kanatta - bazıları uçmaya başladı, diğerleri bir araya geldi ve Her taraftan kuşatılmış gruplar halinde kendilerini savunurlar. Bir süre sonra aynı şey sağ kanatta oldu, burada cücelerin inatçılığı ve condottieri sonunda Nilfgaard'ın saldırısını yendi. Tek bir büyük zafer çığlığı tüm cephe boyunca yükseldi ve kraliyet şövalyelerine yeni bir ruh girdi. Ve ruh Nilfgaardlıların içine düştü, elleri zayıfladı ve adamlarımız onları bezelye gibi o kadar yüksek sesle ezdi ki yankılandı.

Ve Mareşal Menno Coehoorn savaşın kaybedildiğini anladı, gördü tugaylar yok oluyor ve onun etrafında kargaşaya düşüyorlar.

Sonra subayları ve şövalyeleri ona koşarak taze bir at vererek kaçması ve kendi hayatını kurtarması için. Ama göğsünde korkusuz bir kalp atışı Nilfgaardlı mareşal. Dizginleri iterek, "Bu olmaz," diye seslendi. ona doğru uzattı. 'Bir korkak gibi tarladan kaçmak bana yaramayacak. emrimdeki pek çok iyi adamın imparatora aşık olduğu.'

Ve hamur işi Menno Coehoorn ekledi…

Menno Coehoorn sakince ve ciddi bir şekilde savaş alanına bakarak, "Üstelik artık sikişecek bir yer yok," diye ekledi. 'Bizi her taraftan kuşatıyorlar.'

'Bana pelerinini ve miğferini ver, efendim.' Kaptan Sievers yüzündeki kan ve teri sildi. 'Benimkini al, efendim! Atından in ve benimkini al… İtiraz etme! Yaşamalısınız efendim! İmparatorluğun vazgeçilmezi, yeri doldurulamaz…

Biz Daerlanlılar Kuzeyliler'i vuracağız, onları bize çekeceğiz, bu arada siz orada, balık havuzunun altından geçmeye çalışıyorsunuz...'

Coehoorn, kendisine sunulan dizginleri alarak, "Ondan canlı çıkamazsın," diye mırıldandı.

"Bu bir onur." Elekler eyerde doğruldu. 'Ben bir askerim! 7. Daerlanyalılardan! Bana göre! İnançlı ol! Bana göre!'

"İyi şanslar," diye mırıldandı Coehoorn, omzunda siyah bir akrep olan bir Daerlanian pelerini sırtına atarak. 'Sivers?'

"Evet, efendim, mareşal, efendim?"

'Hiç bir şey. İyi şanslar evlat.

"Ve şans sizden yana olsun efendim. At için, inancınız olsun!'

Coehoorn onların uzaklaşmasını izledi. Uzun bir süre. Sievers'a kadar

küçük bir grup bir patlama, bir bağırma ve bir gürültüyle apartmanın içine girdi. Gerçekten de diğer birliklerin hemen yardıma koştuğu, sayıca onlardan çok daha fazla olan bir birliğe dönüştüler. Daerlanyalıların siyah pelerinleri, condottieri'nin griliği arasında kayboldu; hepsi toz içinde kayboldu.

De Wyngalt ve emir subaylarının sinirli öksürükleri Coehoorn'u kendine getirdi. Mareşal üzengi derilerini ve kanatçıkları ayarladı. Huzursuz atı kontrol altına aldı.

'Ata!' emretti.

İlk başta işler onlar için iyi gitti. Nehir kenarına giden vadinin ağzında, Nauzicaa Tugayı'ndan kurtulanların sayısı azalan bir birliği inatla kendini savunuyor, kılıçlarla dolu bir çembere girmeye zorlanıyordu, Kuzeylilerin tüm momentum ve güçlerini üzerine yoğunlaştırdıkları, halkada bir gedik açarak. . Doğal olarak, tamamen yara almadan kurtulmadılar - rütbelerine bakılırsa, muhtemelen Bruggean olan bir dizi hafif gönüllü atı yarıp geçmek zorunda kaldılar. Çatışma çok kısa sürdü ama çok şiddetliydi. Coehoorn, yüksek kahramanlığın tüm kalıntılarını ve görünüşlerini çoktan kaybetmiş ve atmıştı ve şimdi sadece hayatta kalmak istiyordu. Brugge'lülerle şiddetli darbeler yapan eskortuna dönüp bakmadan bile, yaverleriyle birlikte dereye doğru koştu, kendini bastırdı ve atın boynuna sarıldı.

Yol açıktı; küçük nehrin ötesinde, çarpık söğütlerin ötesinde, üzerinde hiçbir düşman askerinin görünmediği çorak bir ova yayılmıştı. Coehoorn'un yanında dörtnala koşan Ouder de Wyngalt da bunu gördü ve zaferle bağırdı.

Erken.

Parlak yeşil budak otuyla kaplı bir çayır, onları durgun, bulanık küçük nehirden ayırıyordu. Dört nala koşarken, atlar aniden bataklığın içinde karınlarına kadar daldılar.

Mareşal atın başının üzerinden uçtu ve kafa üstü bataklığa düştü. Etrafta atlar kişneyip tekmeliyor, çamur ve yeşil su mercimeğine bulanmış adamlar bağırıyorlardı. Menno bu kargaşanın ortasında aniden başka bir ses duydu. Ölüm anlamına gelen bir ses.

Fletching'lerin tıslaması.

Küçük nehrin akıntısına doğru koştu, kalın bataklıkta kalçalarına kadar yürüdü. Yanından geçmeye çalışan bir emir subayı aniden yüzünü çamura yuvarladı ve mareşal sırtına bir cıvatanın saplandığını gördü.

flörtler. Aynı anda kafasına korkunç bir darbe hissetti. Sendeledi ama düşmedi, çamura ve bataklığa saplandı. Çığlık atmak istedi ama sadece ağzını şapırdatmayı başardı. *Yaşıyorum* , diye düşündü, yapışkan balçıktan kurtulmaya çalışırken. Bataklıktan çıkmaya çalışan bir at miğferine tekme atmış ve derinden ezilmiş metal yanağını parçalamış, birkaç dişini kırmış ve dilini kesmişti… *Kanıyorum… Kan yutuyorum… Ama ben canlı …*

Bir kez daha yay tellerinin tokatı, kılıcın tıslaması, zırhı delen ok uçlarının gümbürtüsü ve çatırtısı, bağırmalar, atların kişnemesi, gıcırdama ve kan sıçraması. Mareşal arkasına baktı ve kıyıdaki okçuları gördü; posta gömleklerinde, kurdelalarda ve sivri uçlu piliçlerde küçük, tıknaz, göbekli şekiller.

Cüceler , diye düşündü.

Yay tellerinin tokatı, cıvataların düdüğü. Etrafta döven atların cıyaklaması. Suda ve çamurda boğulan adamların haykırışları.

Ouder de Wyngalt nişancılara dönerek yüksek, gıcırtılı bir sesle teslim olduğunu haykırdı, merhamet ve merhamet diledi, fidye sözü verdi ve hayatı için yalvardı. Kimsenin sözlerini anlamadığının farkında olarak, kılıcından tuttuğu kılıcını başının üstüne kaldırdı. Silahı, uluslararası, düpedüz kozmopolit bir teslimiyet jesti ile cücelere doğru uzattı. Anlaşılmadı ya da yanlış anlaşıldı, çünkü göğsüne öyle bir kuvvetle iki cıvata çarptı ki, çarpma onu bataklıktan fırlattı.

Coehoorn, çökmüş miğferi kafasından yırttı. Kuzeylilerin Ortak Konuşmasını oldukça iyi biliyordu.

"Ben Marfal Coeoon..." diye mırıldandı, kan tükürdü. 'Marfal Coeoon… Ben onaylıyorum… Merfy… Merfy…'

"Ne diyor Zoltan?" arbaletçilerden biri şaşkınlıkla sordu.

'Onu ve gevezeliğini rahatsız edin! Pelerinindeki nakışı görüyor musun, Munro?'

'Gümüş bir akrep! Haaaa! Fahişeyi vurun çocuklar! Caleb Stratton için!'

'Caleb Stratton için!'

Yaylar çınladı. Bir cıvata Coehoorn'u doğrudan göğsüne, ikincisi kalçaya ve üçüncüsü köprücük kemiğine çarptı. Nilfgaardlı mareşal sulu lapa içinde geriye doğru düştü, düğüm otu ve bataklık ağırlığı altında boyun eğdi. *Caleb Stratton kim olabilir ki?* düşünmeyi başardı, *ben Caleb'i hiç duymadım…*

Chotla Nehri'nin bulanık, yapışkan, çamurlu ve kanlı suyu başının üzerine kapandı ve ciğerlerine fışkırdı.

Biraz temiz hava almak için çadırın dışına çıktı. Sonra onu demirci sırasının yanında otururken gördü.

'Jarre!'

Gözlerini ona doğru kaldırdı. O gözlerde boşluk vardı.

'Iola?' diye sordu, şişmiş dudaklarını güçlükle oynatarak. 'Nasılsın

-'

'Ne soru!' bir anda sözünü kesti. "Buraya nasıl geldiğini bana anlatsan iyi olur!"

"Komutanımızı getirdik... Voyvoda Bronibor... Yaralı..."

'Sen de yaralısın. Bana o eli göster. ey tanrıça! Ama kan kaybından öleceksin, delikanlı!'

Jarre ona baktı ve Iola aniden onu görüp görmediğinden şüphe etmeye başladı.

"Bu bir savaş," dedi çocuk, dişleri hafifçe takırdayarak. 'Duvar gibi durmalısın... Çizgide sabit dur. Hafif yaralılar ağır yaralıları sahra hastanesine taşıyacak. Bu bir emirdir.'

'Bana elini göster.'

Jarre kısa bir süre uludu, kenetlediği dişleri kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik kesik dişlerini birbirineninninnin arasına soktu. Iola kaşlarını çattı.

"Aman Tanrım, korkunç görünüyor... Ah, canım, Jarre, Jarre... Göreceksin, Anne Nenneke kızacak... Benimle gel."

Onu görünce ağladığını gördü. Çadırın çatısının altından sarkan pis kokuyu duyduğunda. Sendeledi. Onu tuttu. Onu kanlı masaya bakarken gördü. Orada yatan adama. Cerraha, aniden sıçrayan küçük bir buçukluk ayaklarını yere vurdu, iğrenç bir şekilde küfretti ve yere bir neşter fırlattı.

'Lanet olsun! Kahretsin! Niye ya? Neden böyle? Neden böyle olmak zorunda?'

Kimse soruya cevap vermedi.

'Kimdi?'

"Voivode Bronibor," diye açıkladı Jarre, boş bakışlarıyla dosdoğru ileriye bakarak. 'Komutanımız... Çizgide dimdik durduk. Bu bir emirdi. Duvar gibi. Ve Melfi'yi öldürdüler...'

"Bay Rusty," diye sordu Iola. 'Bu çocuk benim bir arkadaşım... Yaralı...'

"Ayakta," dedi cerrah soğukkanlılıkla. 'Ve burada bir ölüm var

*

adam bir trepanasyon için bekliyor. Burada herhangi bir duygusal bağlantıya yer yok…'

O anda Jarre -mükemmel bir zamanlamayla- dramatik bir şekilde bayıldı ve toprak zemine düştü. buçukluk homurdandı.

"Ah, çok iyi, onunla masada," diye emretti. 'Oho, güzelce parçalanmış bir kol. Onu tutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Sanırım onun kolu? Turnike, Iola! Sıkıca! Ve ağlamaya cüret etme! Shani, bana bir testere ver.'

Testere, korkunç bir çatırdayarak ezilmiş dirsek ekleminin üzerindeki kemiğe saplandı. Jarre gelip böğürdü. Korkunç ama kısaca. Çünkü kemik yol verince hemen tekrar bayıldı.

Ve böylece Nilfgaard'ın gücü Brenna savaş alanlarında toza indirgendi, ve İmparatorluğun kuzeye yürüyüşüne son verildi. Ya olmakla öldürüldü ya da esir alındı İmparatorluk Savaşta dört kırk bin adam kaybetti Brenna'nın. Şövalyelik ve seçkin süvarilerin çiçeği düştü. liderleri Menno Coehoorn, Braibant, de Mellis-Stoke, van Lo, Tyrconnel, Eggebracht ve isimleri arşivlerimizde günümüze ulaşmayan diğerleri düştü, esir alındı veya iz bırakmadan kayboldu.

Böylece Brenna sonun başlangıcı oldu. Ama yazmak bana yakışıyor bu savaşın binadaki küçük bir taştan ibaret olduğunu ve yüzeysel zaferin meyveleri akıllıca kullanılmamış olsaydı önemi ile ilgili. Onun defnelerine yaslanıp bol bol patlamak yerine bunu hatırlamamız gerekiyor. onur ve saygı bekleyen Jan Natalis neredeyse güneye yöneldi. durmadan. Adam Pangratt ve Julia Abatemarco komutasındaki süvari birliği Üçüncü Ordu'nun gecikmiş bir rahatlama getiren iki tümenini yok etti. Menno Coehoorn, onları nec nuntius cladis'e yönlendiriyor. *Bunun haberinde, Merkez Ordu Grubunun geri kalanı sefil bir uçuş yaptı ve aceleyle uzaklara kaçtı. Yaruga'nın yanında ve Foltest ve Natalis peşlerinde olduklarından, emperyal güçler, tüm konvoylarını ve tüm kuşatma makinelerini kaybettiler. kibirleri nedeniyle Vizima, Gors Velen ve Novigrad'ı ele geçirmeyi amaçlamışlardı.*

Ve dağlardan inen bir çığ gibi, kaplanır gittikçe daha fazla kar yağıyor ve büyüyor, bu yüzden Brenna da daha fazla ve Nilfgaard için daha ciddi sonuçlar. Altındaki Verden Ordusu için zor zamanlar geldi Skellige korsanları ve Cidaris Kralı Ethain olan Duke de Wett bir gerilla savaşında fena halde sinirlendi. Bu arada, de Wett öğrendiğinde Brenna, King Foltest ve Jan Natalis'in öldürüldüğü haberi kendisine ulaştığında

hızlı adımlarla ona doğru yürüdü, hemen geri çekilmenin borazanını emretti. ve Cintra'ya kaçtı, kaçış yoluna ceset saçtı, çünkü haberlerde Nilfgaardlıların yenilgisi Verden'de yeniden alevlenen bir ayaklanmayı bozguna uğrattı. sadece Nastróg, Rozróg ve Bodróg'un yenilmez kaleleri güçlü garnizonlar yaptı

kaldılar, bu nedenle ancak Cintra Barışı'ndan sonra ayrıldılar. onurlu ve standartları bozulmadan.

Aedirn'de ise Brenna ile ilgili haberler kralların kan davası açmasına neden oldu. Demavend ve Henselt birbirlerinin sağ elini sıkıyor ve silahlanıyor Nilfgaard'a karşı birlikte. komutasındaki Doğu Ordu Grubu, Dük Ardal aep Dahy, Pontar vadisine doğru yürüdü, başaramadı iki müttefik krala meydan okuyun. Redania'dan gelen takviyelerle güçlendirildi ve Nilfgaard, Demavend'i acımasızca yağmalayan Kraliçe Meve'nin gerillaları ve Henselt, Ardal aep Dahy'yi Aldersberg'e kadar sürdü. Dük Ardal savaşmak istedi ama kaderin tuhaf bir cilvesi sonucu aniden hastalandı. bir şeyler yedi. Kolik ve sefil ishal ile aşağı geldi ve böylece iki gün içinde büyük acılar içinde öldü. Ve Demavend ve Henselt, gecikmeden, Nilfgaardlılara, orada da Aldersberg'de, besbelli, tarihsel adalet ve Nilfgaard olsa da, onları belirleyici bir savaşta bozguna uğrattılar. yine de önemli bir sayısal avantaja sahipti. Böylece ruh ve sanat genellikle donuk ve acımasız güce karşı zafer.

Bana bir şey daha yazmak düşüyor: Tam olarak ne oldu? Menno Coehoorn'un kendisi Brenna Savaşı'nda kimse bilmiyor. Bazıları diyor ki: o düştü ve cesedi tanınmadan ortak bir mezara gömüldü. Diğerleri diyor ki: o canıyla kaçtı, ama imparatorluk gazabından korkarak Nilfgaard'a geri dönmedi, ama Brokilon'da orman kurularının arasında saklandı ve sakalını bırakan bir keşiş oldu. yere kadar büyümek. Ve orada kısa bir süre sonra endişelerinin ortasında sona erdi.

Basit halk arasında, mareşalin gece vakti geri döndüğüne dair bir hikaye dolaşır. Brenna savaş alanına girdi ve 'Beni geri ver' diye feryat ederek mezar höyükleri arasında yürüdü. lejyonlarım!', ta ki sonunda kendini tepedeki bir kavak dikenine asana kadar, Gibbet Tepesi bu yüzden. Ve geceleri bir hayaletin başına gelebilir. yaygın olarak musallat olan diğer görünümler arasında ünlü mareşal savaş alanı.

'Büyükbaba Jarre! Büyükbaba Jarre!'

Jarre başını kağıtlardan kaldırdı ve terli burnundan aşağı kayan gözlüğünü düzeltti.

'Büyükbaba Jarre!' en küçük torunu üst kayıttan bağırdı. Tanrılara şükür, altı yaşında kararlı ve parlak bir çocuktu.

Jarre'nin uyuşuk damadından daha çok annesinin peşinden götürüldü.

'Büyükbaba Jarre! Büyükanne Lucienne sana bugünlük bu kadar karalamalar için bu kadar yeter dememi ve çayın masada olduğunu söylememi istedi!'

Jarre, yazılı kağıtları özenle bir araya getirdi ve hokkayı tıkadı. Kolunun kütüğünde ağrı zonkluyordu. *Hava değişiyor* , diye düşündü. *olacak yağmur ol.*

'Büyükbaba Jaaaaarre!'

'Geliyorum Ciri. Geliyorum.'

Son zayiatla uğraşmadan önce gece yarısını çoktan geçmişti.

Son işlemleri yapay ışıkla gerçekleştirdiler - önce sıradan bir lambadan ve daha sonra sihir kullanarak. Marti Sodergren yaşadığı krizden sonra iyileşti ve ölüm kadar solgun, hareketlerinde bir golem kadar sert ve doğal olmamasına rağmen büyüsünü ustaca ve etkili bir şekilde kullandı.

Çadırdan çıktıklarında gece karanlıktı ve dördü de tuvale yaslanarak oturdular.

Ova ateşlerle doluydu. Çeşitli yangınlar – sabit kamp yangınları ve meşalelerin hareketli alevleri. Gece uzaktan şarkılar, ilahiler, bağırışlar ve tezahüratlarla yankılandı.

Etraflarındaki gece de yaralıların aralıklı çığlıkları ve iniltileriyle canlıydı. Ölenlerin yalvarışları ve iç çekişleri. Duymadılar. Acı çekmenin ve ölmenin seslerine alışmışlardı ve bu sesler sıradan, onlar için doğaldı, Chotla Nehri kıyısındaki bataklıklardaki kurbağaların vıraklaması ya da Golden'ın akasya ağaçlarındaki ağustosböceklerinin şarkı söylemesi gibi geceyle bütünleşmişti. Gölet.

Marti Sodergren buçukluğun omzuna yaslanmış lirik bir sessizlik içinde oturuyordu. Iola ve Shani, kayıtsız, birbirlerine sarılarak, zaman zaman tamamen saçma kahkahalarla güldüler.

Çadıra oturmadan önce her biri birer bardak votka içmiş ve Marti hepsine son büyüsünü uygulamıştı: genellikle diş çekerken kullanılan bir tezahürat büyüsü. Rusty bu muameleyle aldatıldığını hissetti - içki, sihirle birleştiğinde onu rahatlatmak yerine sersemletmişti; yorgunluğunu azaltmak yerine arttırmıştı. Unutkanlık vermek yerine anıları geri getirdi.

Görünüşe göre, diye düşündü, *alkol ve sihir sadece onlar gibi hareket etmiş. Iola ve Shani'ye yönelikti.*

*

*

Döndü ve ay ışığında kızların yüzlerinde pırıl pırıl, gümüşi gözyaşı izleri gördü.

"Merak ediyorum," dedi, uyuşmuş, duyarsız dudaklarını yalayarak, "bu savaşı kim kazandı.

Kimse biliyor mu?'

Marti yüzünü ona çevirdi ama sessiz kaldı. Golden Pond'un yanındaki akasyalar, söğütler ve kızılağaçlar arasında ağustosböcekleri şarkı söylüyordu ve kurbağalar vırakladı. Yaralılar inledi, yalvardı ve içini çekti. Ve öldü. Shani ve Iola gözyaşları arasında kıkırdadılar.

Marti Sodergren savaştan iki hafta sonra öldü. Free Company of Condottieri'nin bir memuruyla görüşmeye başladı. Olaya gönülsüzce davrandı. Memurun aksine. Değişikliği seven Marti, Temeryalı bir süvari kaptanıyla arkadaşlık kurmaya başladığında, kıskançlıktan deliye dönen condottiero onu bıçakladı. Bunun için asıldı, ancak şifacıyı kurtarmak imkansızdı.

Rusty ve Iola, savaştan bir yıl sonra Maribor'da, viral hemorajik ateş salgınının şimdiye kadarki en büyük salgını sırasında öldüler.

O zaman bütün doktorlar ve rahiplerin çoğu Maribor'dan kaçtı. Rusty ve Iola doğal olarak kaldı. Doktor oldukları için hastaları tedavi ettiler. Kızıl Ölüm'ün tedavisinin olmaması onlar için önemsizdi. İkisi de enfekte oldu. Onun kollarında, iri, çirkin, köylü ellerinin güçlü, güven uyandıran kucağında öldü. Dört gün sonra öldü. Tek başına.

Shani, savaştan yetmiş iki yıl sonra, Oxenfurt Üniversitesi Tıp Bölümü'nün ünlü ve evrensel olarak saygı duyulan emekli dekanı olarak öldü. Geleceğin cerrahları nesiller boyu onun ünlü şakasını tekrarlardı: 'Kırmızıdan kırmızıya, sarıdan sarıya, beyazdan beyaza dikin. İyi olacağı kesin'.

Bu esprili anekdotu aktardıktan sonra dekanın gizlice bir gözyaşını nasıl sildiğini neredeyse hiç kimse fark etmedi.

Neredeyse hiç kimse.

Kurbağalar vırakladı ve ağustosböcekleri Altın Göl'ün yanındaki söğütlerin arasında şarkı söyledi.

Shani ve Iola gözyaşları arasında kıkırdadılar.

"Merak ediyorum," diye tekrar eden Milo Vanderbeck, buçukluk, saha cerrahı,

Paslı. 'Kimin kazandığını merak ediyorum?'

"Paslı," dedi Marti Sodergren şarkı sözleriyle. 'İnan bana, senin yerinde endişe edeceğim son şey bu.'

Alevlerin bazıları uzun ve güçlüydü, parlak ve canlı bir şekilde yanıyordu. diğerleri küçücük, titrek ve titrekken ve onların ışığı küçüldü ve öldü. En sonunda küçücük bir alev vardı, o kadar zayıftı ki zar zor titreşiyor ve parlıyordu, şimdi alevlenmek için mücadele ediyor, şimdi neredeyse tamamen çıkıyor.

'Ölmekte olan alev kimin?' diye sordu Witcher.

"Senin," diye yanıtladı Ölüm.

Flourens Delannoy, *Masallar ve Öyküler*

BÖLÜM DOKUZ

Sisin içinde grimsi mavi, uzaktaki dağ doruklarına kadar uzanan plato, burada bir tümsek ya da sırt şeklinde dalgalanan, orada resiflerin keskin dişleriyle dolup taşan gerçek bir taş deniz gibiydi. İzlenim gemi enkazları tarafından geliştirildi. Onlarca enkaz. Kadırgalar, galeaslar, çarklar, karaveller, brigler, holk'lar ve uzun gemiler. Bazıları oraya çok uzun zaman önce gelmemiş gibi görünüyordu, diğerleri ise zar zor tanınabilir kalas ve kaburga yığınlarıydı, açıkça on yıllardır – hatta yüzyıllardır orada yatıyorlardı.

Bazı gemiler omurgasız yatıyordu, diğerleri yan dönmüş, sanki şeytani fırtınalar ve fırtınalar tarafından havaya fırlatılmış gibi görünüyordu. Yine de diğerleri, o taş okyanusun ortasında yelken açıp uzaklaştıkları izlenimini verdi. Düz ve dimdik durdular, figür başlarının göğüsleri gururla dışarı çıktı, direkleri zirveyi gösteriyordu, yelken kalıntıları, örtüler ve kanatlar çırpınıyordu. Hatta kendi hayalet mürettebatları bile vardı - çürük kalaslar arasında sıkışmış ve halatlara dolanmış iskeletler, ölü denizciler, sonsuza dek sonsuz navigasyonla meşgul.

Kara kuş sürüleri direklerden, avlulardan, halatlardan ve iskeletlerden gaklayarak uçtu, binicinin görünümünden korktu, toynakların gıcırtısından korktu. Bir an için gökyüzünü benekleddiler, dibinde cıva gibi gri ve pürüzsüz bir göl bulunan uçurumun kenarında bir sürü daire çizdiler.

Kenarda, kuleleri kısmen gemilerin mezarlığına bakan ve kısmen de dikey kayaya gömülü burçlarıyla gölün üzerinde asılı duran karanlık ve kasvetli bir kale görülüyordu. Kelpie dans etti, homurdandı ve kulaklarını dikti, enkazlar, iskeletler ve tüm bu ölüm manzarası karşısında telaşlandı. Daha önce geri dönmüş olan kara kuşlarda, kırık direklere ve çapraz ağaçlara, kefenlere ve kafataslarına yeniden kondu. Ama orada korkması gereken biri varsa, o da biniciydi.

Sakin ol Kelpie, dedi Ciri değişmiş bir sesle. 'Yolun sonu. Burası doğru yer ve doğru zaman.'

Tanrı bilir nasıl oldu da kendini bir kapının dışında buldu ve enkazların arasından bir hayalet gibi çıktı. Kapının dibindeki muhafızlar önce onu fark ettiler, kalelerin gaklamalarıyla alarma geçtiler ve şimdi bağırdılar, el kol hareketi yapıp onu işaret ederek diğerlerini çağırdılar.

Kapı kulübesine gittiğinde, orada zaten bir ezilme vardı. Heyecanlı bir uğultu. Hepsi ona bakıyordu. Boreas Mun ve Dacre Silifant gibi onu tanıyan ve daha önce görmüş birkaç kişi ve çok daha fazla sayıda sadece onun hakkında bir şeyler duymuş: Skellen'den yeni askere alınmış askerler, paralı askerler ve Ebbing ve çevresinden sıradan yağmacılar. Yüzünde yara izi, sırtında kılıcı olan kül rengi saçlı kıza şaşkınlıkla bakıyorlardı. Muhteşem siyah kısrakta, başını dik tutarak ve horlayarak, at nalları avlunun kaldırım taşlarında çınlıyor.

Hubbub öldü. Çok sessiz oldu. Kısrak, bir balerin gibi bacaklarını kaldırarak, at nalları bir örsün üzerindeki çekiç gibi çınlayarak tırıs attı. Bu uzun bir süre

devam etti, sonunda yolu çapraz gisarmeler ve fidyeciler tarafından engellendi. Biri tereddütlü ve korkmuş elini dizgine doğru uzattı.

Kısrak homurdandı.

Kız kendinden emin bir şekilde, "Beni bu şatonun efendisine götürün," dedi.

Boreas Mun, bunu neden yaptığını bilmeden, üzengiyi sabit tuttu ve elini uzattı. Diğerleri damgalama ve horlama kısrağı tuttu.

"Beni tanıdınız mı leydim?" Boreas yumuşak bir sesle sordu. "Çünkü biz zaten tanıştık."

'Neresi?'

'Buz üzerinde.'

Doğrudan gözlerinin içine baktı.

O zaman yüzünüze bakmamıştım, efendim, dedi duygusuzca.

"Sen Gölün Leydisiydin," diye ciddiyetle başını salladı. 'Neden geldin kızım? Ne için?'

'Yennefer için. Ve kaderime sahip çıkmak için.'

"Ölümü talep et, daha çok," diye fısıldadı. 'Bu Stygga Kalesi. Senin yerinde olsam buradan kaçabildiğin kadar uzağa kaçardım.'

Tekrar baktı. Ve Boreas bu bakışla ne demek istediğini hemen anladı.

Stefan Skellen ortaya çıktı. Kızı uzun süre izledi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonunda, enerjik bir hareketle onu takip edeceğini belirtti. Tek kelime etmeden gitti, her taraftan silahlı adamlar tarafından eşlik edildi.

"Garip bir fahişe," diye mırıldandı Boreas. Ve titredi.

Dacre Silifant, "Neyse ki artık bizi ilgilendirmiyor," dedi. "Ve onunla böyle konuştuğun için sana şaşırdım. Vargas ve Fripp'i ve daha sonra Ola Harsheim'ı öldüren cadıydı..."

"Tawny Baykuş Harsheim'ı öldürdü," diyerek sözünü kesti Boreas. 'O değil. Orada, buz yığınında hayatlarımızı bağışladı, gerçi bizi yavrular gibi boğazlayıp boğabilirdi. Hepimiz. Baykuş da.'

'Çok iyi.' Dacre avlunun bayraklarına tükürdü. Büyücü ve Bonhart'la birlikte bu merhamet için onu ödüllendirecek. Göreceksin, Mun, şimdi onu törenle deşecekler. Onu ince şeritler halinde yüzecekler.'

"Onu yüzeceklerine inanma eğilimindeyim," diye tersledi Boreas. "Çünkü onlar kasap. Ve onların altında hizmet ettiğimiz için daha iyi değiliz.'

'Ve bir seçeneğimiz var mı? Biz yapmıyoruz.

Skellen'ın paralı askerlerinden biri aniden sessizce ağladı ve bir diğeri onu takip etti. Bir adam yemin etti, diğeri nefesini tuttu. Biri sessizce işaret etti.

Göz alabildiğine siyah kuşlar siperlerde, konsollarda, kulelerin çatılarında, kornişlerde, pencere pervazlarında ve duvarlarda, oluklarda, gargoyleler ve maskaralarda oturuyorlardı. Gemilerin mezarlığından sessizce, gaklamadan uçmuşlardı ve şimdi sessizce oturmuş bekliyorlardı.

Paralı askerlerden biri, "Ölümün kokusunu alıyorlar," diye mırıldandı.

'Ve leş,' bir saniye ekledi.

Başka seçeneğimiz yok, diye tekrarladı Silifant, Boreas'a bakarak mekanik bir şekilde.

Boreas Mun kuşlara baktı.

'Belki de bunu yapmanın zamanı gelmiştir?' yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Üç basamaklı büyük bir merdiveni tırmandılar, nişlere yerleştirilmiş bir heykel bulvarı arasındaki uzun bir koridor boyunca yürüdüler ve bir antreyi çevreleyen bir revaktan geçtiler. Ciri hiç endişe duymadan cesurca yürüdü; ne silahlar ne de refakatçisinin canice çehresi korkuya neden oldu. Donmuş göldeki adamların yüzlerini hatırlayamadığını söyleyerek yalan söylemişti. O hatırladı. Stefan Skellen'ı gördüğünü hatırladı - aynı adam şimdi onu kasvetli bir ifadeyle o devasa, korkunç kalenin derinliklerine götürüyordu - dişleri takırdayarak buzun üzerinde sallanırken.

Şimdi, etrafına bakıp ara sıra ona dik dik baktığında, onun hâlâ ondan biraz korktuğunu hissetti. Daha derin nefes aldı.

Büyük örümcek gibi avizelerin altında, sütunlarla desteklenen yüksek bir yıldız kasasının altındaki bir salona girdiler. Ciri orada onu kimin beklediğini gördü. Korku, pençe gibi parmaklarını onun bağırsaklarına soktu, yumruğunu sıktı, çekiştirdi ve büküldü.

Bonhart üç adımda yanındaydı. Onu yeleğinin önünden yakaladı, kaldırdı ve aynı anda kendisine doğru çekerek yüzünü solgun, balık gözlerine yaklaştırdı.

"Cehennem gerçekten korkunç olmalı," diye kükredi, "eğer beni seçtiysen."

Cevap vermedi. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu.

'Belki de cehennem seni istemedi, seni küçük canavar? Belki de o şeytani kule, zehrini tattıktan sonra seni tiksintiyle tükürdü?'

Onu yaklaştırdı. Yan döndü ve yüzünü geri çekti.

Haklısın, dedi yumuşak bir sesle. 'Korkmakta haklısın. Yolun sonu. Buradan kaçamayacaksın. Burada, bu şatoda seni kurutacağım.'

Bitirdiniz mi Bay Bonhart?

Kimin konuştuğunu hemen anladı. Her şeyden önce kelepçelerle tutsak olan ve daha sonra Martı Kulesi'nde onu takip eden büyücü Vilgefortz. O zamanlar adada çok yakışıklıydı. Şimdi yüzünde bir şey değişmişti, onu çirkin ve korkutucu yapan bir şey.

"Bay Bonhart—" büyücü tahtı andıran koltuğunda kıpırdamadı bile.

'—misafirimiz, ünlü Lara Dorren aep Shiadhal'ın soyundan Calanthe'nin torunu Pavetta'nın kızı Cintra'lı Bayan Cirilla'yı Stygga Kalesi'nde karşılamanın hoş bir görevini üstlenmeme izin verin. Selamlar. Lütfen yaklaşın.'

Kibarlık maskesinin altında gizlenen alay, büyücünün son sözlerinden çıktı. İçlerinde tehdit ve emirden başka bir şey yoktu. Ciri hemen bu emre karşı koyamayacağını hissetti. Korku hissetti. Korkunç bir korku.

Daha yakın, diye tısladı Vilgefortz. Şimdi yüzündeki sorunun ne olduğunu fark etti.

Sağından oldukça küçük olan sol gözü kırpıştı, titredi ve kırışık, gri-mavi göz yuvasında deli bir şey gibi döndü. Görüntü ürkütücüydü.

"Cesur bir duruş, yüzünde bir korku izi," dedi büyücü, başını eğerek.

'İtiraflarım. Cesaretinizin aptallıktan kaynaklanmadığını varsaymak. Olası fantezileri hemen ortadan kaldıracağım. Bay Bonhart'ın doğru bir şekilde gözlemlediği gibi, buradan kaçamayacaksınız. Ne ışınlanarak, ne de kendi özel yeteneklerinizin yardımıyla.'

Onun haklı olduğunu biliyordu. Daha önce, eğer gelirse, kendini ikna etmişti.

bunun için her zaman – son anda bile – zaman ve mekanların ortasında kaçabilecek ve saklanabilecekti. Artık bunun yanıltıcı bir umut, bir fantezi olduğunu biliyordu. Kale, tuhaf, kötü, düşmanca bir büyüyle olumlu bir şekilde titreşiyordu ve bu büyü her yeri kaplıyor, onun içine işliyordu. İç organlarının üzerinde bir parazit gibi sürünerek, beyninin üzerinde itici bir şekilde kayıyordu. Bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Düşmanının gücündeydi. Çaresiz.

Ne *yazık* ki, diye düşündü, *ne yaptığımı biliyordum. ne geleceğimi biliyordum için burada. Gerisi gerçekten sadece hayaldi. Olması gerekenler gerçekleşsin.*

"Aferin," dedi Vilgefortz. 'Durumun doğru bir değerlendirmesi. Olması gereken, *olacak* . Ya da daha doğrusu: olacağına karar verdiğim şey olacak. Acaba sen de tahmin mi ediyorsun, muhteşemim, neye karar vereceğimi?'

Cevap vermek üzereydi, ama o gergin, kuru boğazının direncini yenemeden, onun düşüncelerini okuyarak onu bekledi.

'Elbette biliyorsun. Dünyaların Efendisi. Zamanların ve Yerlerin Efendisi. Evet, evet, muhteşemim, ziyaretiniz beni şaşırtmadı. Çok basit, gölden nereye kaçtığınızı ve bunu nasıl yaptığınızı biliyorum. Buraya nasıl geldiğini biliyorum. Bilmediğim tek şey şu: uzun bir yol muydu? Ve size pek çok heyecan yaşattı mı?

Ah, diye pis pis gülümsedi, onu bir kez daha bekledi. 'Cevap vermek zorunda değilsin.

İlginç ve heyecan verici olduğunu biliyorum. Görüyorsun, kendim denemek için sabırsızlanıyorum. Yeteneğini çok kıskanıyorum. Benimle paylaşmak zorunda kalacaksın, muhteşemim.

Evet, "zorunlu" doğru kelimeler. Yeteneğini benimle paylaşana kadar seni ellerimden ayırmayacağım. Ne gündüz ne de gece ellerimden seni bırakmayacağım.'

Ciri sonunda boğazını sıkan şeyin sadece korku olmadığını anladı. Büyücü, sihirli bir şekilde öğürüyor ve onu boğuyordu. Onunla alay ediyordu. Onu aşağılamak.

Herkesin önünde.

"Bırak... Yennefer gitsin." O kadar çok öksürdü ki çabasıyla sırtını kamburlaştırdı. 'Bırak onu… Ve benimle istediğini yapabilirsin.'

Bonhart kahkahalarla kükredi ve Stefan Skellen da kuru kuru güldü.

Vilgefortz küçük parmağıyla ürkütücü gözünün kenarını dürttü.

"Seninle her durumda istediğimi yapabileceğimi bilmeyecek kadar geri zekalı olamazsın. Teklifiniz şatafatlı ve dolayısıyla acıklı ve gülünç.'

"Bana ihtiyacın var..." Başını kaldırdı ama bu ona çok büyük bir güce mal oldu. 'Benimle çocuk sahibi olmak. Bunu herkes istiyor, sen de.

Evet, senin gücündeyim, buraya kendi başıma geldim… Beni dünyanın yarısında takip etmene rağmen yakalamadın. Buraya kendim geldim ve veriyorum

*

kendimi sana. Yennefer için. Onun hayatı için. senin için çok mu gülünç? O halde benimle şiddet ve güç kullanmayı dene… Göreceksin, gülme isteğini kısa sürede yeneceksin.'

Bonhart ona doğru sıçradı ve kırbacını savurdu. Vilgefortz görünüşte dikkatsiz bir hareket yaptı, elin hafif bir hareketiydi, ama bu bile kamçının avcının elinden uçmasına yetti ve bir kömür vagonu çarpmış gibi sendeledi.

Vilgefortz parmaklarına masaj yaparak, "Bay Bonhart'ın bir konuğun sorumluluklarını anlamakta hâlâ güçlük çektiğini görüyorum," dedi. 'Hatırlamaya çalışın: Misafir olunca mobilyalara, sanat eserlerine zarar vermez, küçük nesneleri çalmaz, halıları veya ulaşılmaz yerleri kirletmez. Biri diğer misafirlere tecavüz etmez veya onları dövmez. Son ikisi, en azından, ev sahibi tecavüz etmeyi ve dövmeyi bitirene kadar, tecavüz edip dövebileceğine dair işaret verene kadar değil. Sen de Ciri, söylediklerimden uygun sonuçları çıkarabilmelisin.

Yapamaz mısın? Sana yardım edeceğim. Kendini bana teslim ediyorsun ve alçakgönüllülükle her şeyi kabul ediyorsun, seninle istediğim her şeyi yapmama izin veriyorsun. Teklifinizin son derece cömert olduğunu düşünüyorsunuz. Yanılıyorsun. Mesele şu ki, seninle yapmak istediğimi değil, yapmam gerekeni yapacağım. Bir örnek: Thanedd'in intikamı olarak gözlerinden en az birini oymak isterdim ama yapamam, çünkü korkarım bundan sağ çıkamazsın.'

Ciri ya şimdi ya da asla olduğunu biliyordu. Yarım tur döndü ve Swallow'u kınından çekti. Tüm kale aniden döndü ve düştüğünü hissetti, acıyla dizlerini dövdü. Eğildi, alnı neredeyse yere değiyordu, kusma dürtüsüyle savaşıyordu. Kılıç, uyuşmuş parmaklarından kaydı. Biri onu kaldırdı.

Evet, dedi Vilgefortz, çenesini dua edercesine bir arada tuttuğu ellere dayayarak. 'Neredeydim? Ah, evet, bu doğru, senin teklifin. Yennefer'in hayatı ve özgürlüğü karşılığında… Ne için?' Gönüllü olarak, gönüllü olarak, şiddet veya zorlama olmadan teslim olmanız için mi? Üzgünüm, Ciri. Şiddet ve zorlama, sana yapacağım şey için çok önemlidir.

"Evet, evet," diye tekrarladı, kız hırıltılı solurken, tükürürken ve kusmaya çalışırken ilgiyle izledi. 'Şiddet veya zorlama olmadan olmayacak. Sana yapacağım şeyi asla gönüllü olarak kabul etmeyeceksin, seni temin ederim. Yani, göreceğiniz gibi, hâlâ acıklı ve gülünç olan teklifiniz daha da değersiz. Bu yüzden reddediyorum. Devam et, onu al. Laboratuvara! Bir kerede.'

Laboratuvar, Ciri'nin Ellander'daki Melitele Tapınağı'ndan bildiğinden pek farklı değildi. Aynı zamanda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, temizdi, tepesinde uzun metal masalar vardı, cam, büyük kavanozlar, imbikler, şişeler, test tüpleri, borular, lensler, tıslayan ve köpüren imbikler ve diğer garip cihazlarla doluydu. Ellander'da olduğu gibi burada da eter, alkol, formalin ve korkuyu tetikleyen başka bir şey kokuyordu. Dost tapınakta bile, dost

rahibelerin ve dost canlısı bir Yennefer'in yanında, Ciri laboratuvarda korku hissetmişti. Ne de olsa Ellander'da kimse onu laboratuvara zorla sürüklememişti, kimse onu acımasızca bir sıraya itmemişti ve hiç kimse omuzlarını ve kollarını demir bir tutuşla tutmamıştı. Ellander'da amacı sadistçe apaçık olan korkunç bir çelik sandalye yoktu. Laboratuvarın ortasında beyazlar giymiş tıraşlı kafalı karakterler, Bonhart ve heyecanlı, kızarmış ve dudaklarını yalayan Skellen yoktu. Ve bir gözü normal, diğeri küçücük ve korkunç bir şekilde seğiren Vilgefortz da orada değildi.

Vilgefortz, uğursuz görünen bazı enstrümanları ayarlamak için uzun zaman harcadığı masadan döndü.

"Gördün mü, benim güzel kızım," diye başladı ona doğru yürüyerek, "ustalığın ve gücün anahtarı sensin? Sadece bu dünyada değil, her halükarda erken yok olmaya mahkûm bir kibir kibriti, tüm dünyalar üzerinde. Kavşaktan bu yana ortaya çıkan yerlerin ve zamanların tüm pusulası üzerinde. Beni kesinlikle anlıyorsun; bu yerlerden ve zamanlardan bazılarını zaten ziyaret ettiniz.

"Kabul etmekten utanıyorum," diye devam etti bir an sonra, kollarını sıvayarak, "ama güç beni çok çekiyor. Kaba, biliyorum ama hükümdar olmak istiyorum. İnsanların önünde eğilecekleri, sırf ben izin verdiğim için kutsayacakları ve diyelim ki dünyalarını bir felaketten kurtarmaya karar verirsem tanrı olarak tapacakları bir hükümdar. Sadece bir hevesle saklasam bile.

Ah, Ciri, inananları ne kadar cömertçe ödüllendireceğimi ve itaatsiz ve kibirlileri ne kadar acımasızca cezalandıracağımı düşünmek kalbimi sevindiriyor.

Bütün nesiller tarafından bana ve benim için sunulacak dualar; çünkü aşkım ve merhametim ruhuma merhem ve bal olacak. Bütün nesiller, Ciri, bütün dünyalar. Dinle. Duyuyor musun? Bizi vebadan, açlıktan, savaştan ve Vilgefortz'un gazabından kurtar…'

Parmaklarını yüzünün hemen önünde hareket ettirdi, sonra onu yanaklarından şiddetle yakaladı. Ciri çığlık attı ve mücadele etti ama sıkıca tutuldu. Dudakları titremeye başladı. Vilgefortz bunu gördü ve kıkırdadı.

"Kaderin Çocuğu," diye gergin bir şekilde güldü ve beyaz köpük

ağzının kenarlarında belirdi. "Aen Hen Ichaer, kutsal elf Kadim Kan... Artık hepsi benim."

Aniden doğruldu. Ve ağzını sildi.

"Çeşitli aptallar ve mistikler," dedi şimdi her zamanki soğuk tonuyla.

'Sizi masallara, efsanelere ve kehanetlere uyarlamaya çalıştık; taşıdığın genlerin izini sürdün, atalarından kalan mirasın. Gökyüzünü bir göletin yüzeyinde yansıyan yıldızlarla karıştırarak, mistik bir şekilde, büyük potansiyeli belirleyen bir genin gelişmeye devam edeceğini, sizin veya çocuğunuzun çocuğundaki gücün zirvesine ulaşacağını varsaydılar. Ve etrafınızda büyüleyici bir aura büyüdü, tütsü dumanı arkanızda kaldı. Ama gerçek çok daha sıradan, çok daha sıradan. Organik olarak sıradan, derdim. Senin kanın, benim muhteşem olanım, önemli. Ama kelimenin tam anlamıyla, şiirsel olmayan anlamında.'

Masadan yaklaşık altı inçlik bir cam şırınga aldı. Şırınga, ince, hafif kavisli bir kılcal damarda sona erdi. Ciri ağzının kuruduğunu hissetti. Büyücü, ışık altında şırıngayı inceledi.

"Birazdan," dedi soğuk bir sesle, "soyunacaksın ve bu sandalyeye, tam da bu, merakla baktığın şu sandalyeye oturacaksın. Rahatsız bir pozisyonda da olsa sandalyede biraz zaman geçireceksiniz. Gördüğüm kadarıyla sizi de büyüleyen bu alet sayesinde hamile kalacaksınız.

O kadar da korkunç olmayacak, çünkü neredeyse tüm zaman boyunca, fetal yumurtayı düzgün bir şekilde yerleştirmek ve dış gebeliği dışlamak amacıyla size damardan vereceğim iksirlerle şaşkına döneceksiniz. Korkmana gerek yok, ben yetenekliyim; Bunu yüzlerce kez yaptım. Kabul etmek gerekir ki,

kaderin ve kaderin seçilmiş birine asla ama seçilmişlerin rahim ve yumurtalıklarının sıradan hizmetçilerinkinden çok farklı olduğunu düşünmüyorum.

'Ve şimdi en önemli şey.' Vilgefortz söylediklerinin tadını çıkardı. "Seni endişelendirebilir ya da sevindirebilir, ama bil ki bebeği doğurmayacaksın. Kim bilir, belki de olağanüstü yeteneklere sahip büyük bir seçilmiş, dünyanın kurtarıcısı ve ulusların kralı olurdu?

Ancak bunu kimse garanti edemez ve benim de o kadar beklemeye niyetim yok. Kana ihtiyacım var. Daha doğrusu, plasenta kanı. Plasenta gelişir gelişmez onu senden çıkaracağım. Planlarımın ve niyetlerimin geri kalanı, muhteşem olanım, şimdi anladığınız gibi, sizi ilgilendirmeyecek, bu yüzden sizi onlar hakkında bilgilendirmenin bir anlamı yok, sadece gereksiz bir hayal kırıklığı olur.'

Sessiz kaldı ve ustaca bir duraklama bıraktı. Ciri titremesini kontrol edemedi

ağız.

"Ve şimdi," büyücü teatral bir şekilde başını salladı, "sizi sandalyeye davet ediyorum Bayan Cirilla."

"O kaltak Yennefer'ın bunu izlemesine değer." Bonhart'ın gri bıyıklarının altındaki dişleri parladı. 'O bunu hak ediyor!'

'Gerçekten öyle.' Vilgefortz'un gülümseyen ağzının köşelerinde yine küçük beyaz köpük topları belirdi. Ne de olsa hamile kalma kutsal bir şeydir, ciddi ve törenseldir, kişinin tüm yakın ailesinin yardım etmesi gereken bir gizemdir. Ve sonuçta Yennefer sizin yarı annenizdir ve ilkel kültürlerde anne, kızının tamamlama töreninde fiilen aktif rol alır. Haydi, onu buraya getirin!'

"Ama o döllenmeyle ilgili olarak..." Bonhart, büyücünün tıraşlı kafalı yardımcılarının soyunmaya başladığı Ciri'nin üzerine eğildi. Lord Vilgefortz, bunu daha normal yapamaz mıydı? Doğanın amaçladığı gibi mi?'

Skellen homurdanarak başını salladı. Vilgefortz hafifçe kaşlarını çattı.

Hayır, diye soğukkanlılıkla cevap verdi. Hayır, Bay Bonhart. Yapamadı.

Ciri, sanki durumun ciddiyetini daha yeni anlamış gibi kulakları sağır eden bir çığlık attı. Bir kez ve sonra ikinci kez.

'Güzel güzel.' Büyücü yüzünü buruşturdu. "Aslanın inine cesurca, başımız ve kılıcımız dik bir şekilde girdik ve şimdi küçük bir cam tüpten mi korkuyoruz?" Utanç için, genç bayan.

Utanmayı umursamayan Ciri, o kadar yüksek sesle çığlık attı ki laboratuvar kapları şıngırdadı.

Ve Stygga Kalesi'nin tamamı aniden bağırarak ve kargaşayla karşılık verdi.

"Bela olacak çocuklar," diye tekrarladı Zadarlik, fidyesinin metal uçlu kıçıyla avlunun taşları arasındaki kuru gübreyi kazıyarak. "Ah, göreceksin, biz zavallı zavallılar için sorun olacak."

Yoldaşlarına baktı ama gardiyanlardan hiçbiri yorum yapmadı. Boreas Mun da konuşmadı. Kapıdaki muhafızlarla birlikte, emirler yüzünden değil, kendi seçimiyle kalmıştı. Silifant gibi Baykuş'u takip edebilir, Gölün Leydisi'ne ne olacağını, nasıl bir akıbete uğrayacağını kendi gözleriyle görebilirdi. Ama Boreas izlemek istemedi. Burada, avluda, gökyüzünün altında, kızı götürdükleri üst kalenin odalarından ve salonlarından uzakta kalmayı tercih etti. Onun bile olmadığından emindi.

çığlıklar buraya kadar gelirdi.

'Bu kara kuşlar kötüye işaret.' Zadarlik, hâlâ duvarlarda ve kornişlerde oturan kalelere başını salladı. 'Buraya siyah bir kısrakla gelen genç fahişe kötü bir alâmettir. Kara Baykuş'a kötü bir konuda hizmet ediyoruz, sana söylüyorum. Gerçekte, Tawny Owl'un kendisinin şimdi adli tabip ya da önemli bir beyefendi olmadığını, bizim gibi bir kanun kaçağı olduğunu söylüyorlar. İmparatorun onun için acımasızca sahip olduğunu. Hepimizi ele geçirirse çocuklar, biz zavallı zavallılar için sorun çıkar.'

'Hay hay!' siyah leylek tüyleriyle süslenmiş bir şapka takan uzun bıyıklı başka bir muhafız ekledi. 'İp elinizin altında! İmparator sinirlendiğinde iyi değil...'

Skellen tarafından işe alınan son paralı asker grubuyla birlikte Stygga Kalesi'ne yeni gelen bir üçüncüsü, "Şunu üfle" diye araya girdi. "İmparatorun bizim için yeterli zamanı olmayabilir. Başka endişeleri olduğunu söylüyorlar.

Kuzeyde bir yerde belirleyici bir savaş olduğunu söylüyorlar. Kuzeyliler imparatorluk güçlerini dövdüler, onları sağlam bir şekilde dövdüler.'

"Öyleyse," dedi dördüncüsü, "belki de burada Tawny Owl ile birlikte olmamız o kadar da kötü değil mi? Galiplerle birlikte olmak her zaman daha iyidir.'

"Kesinlikle daha iyi," dedi yenisi. Alaca Baykuş, bana öyle geliyor ki, çok ileri gidecek. Ve biz de onunla uzağa gideceğiz.'

Ah, çocuklar. Zadarlik fidyesine yaslandı. "Domuz boku kadar kalınsın."

Kara kuşlar sağır edici bir çırpma ve gaklama ile uçtu. Bir sürü halinde kalenin etrafında dönerek gökyüzünü kararttılar.

'Ne sikim?' muhafızlardan biri homurdandı.

'Kapıyı açın lütfen.'

Boreas Mun aniden güçlü bir bitki kokusu hissetti: adaçayı, nane ve kekik. Yutkundu ve başını salladı. Kapattı ve gözlerini açtı. Yardımcı olmadı. Aniden yanlarında beliren, vergi tahsildarına benzeyen ince, kır saçlı yaşlı adamın ortadan kaybolmaya hiç niyeti yoktu. Ayağa kalktı ve büzülmüş dudaklarının arasından gülümsedi. Boreas'ın saçları neredeyse şapkasını havaya kaldırıyordu.

"Kapıyı açın lütfen," diye tekrarladı gülümseyen yaşlı beyefendi. 'Gecikmesiz. Eğer yaparsan gerçekten daha iyi olacak.'

Zadarlik fidyesini bir tıkırtıyla düşürdü, kaskatı durdu ve ağzını sessizce hareket ettirdi. Gözleri boştu. Kalan adamlar, otomatlar gibi sert ve doğal olmayan adımlarla kapıya yaklaştılar. Barı indirdiler. Ve çile ve zımbayı açtı.

Dört atlı at nallarının gümbürtüsüyle avluya daldı.

Birinin saçları kar gibi beyazdı ve elindeki kılıç sanki parlıyordu.

*

yıldırım. Bir diğeri sarı saçlı bir kadındı, atını sürerken yay büküyordu. Oldukça genç bir kadın olan üçüncü binici, kavisli bir kılıç darbesiyle Zadarlik'in şakağını oydu.

Boreas Mun fidyeyi aldı ve kendini şaftla korudu. Dördüncü binici aniden onun üzerine çıktı. Miğferinin iki yanında yırtıcı bir kuşun kanatları vardı. Kalkmış kılıcı parlıyordu.

"Bırak onu Cahir," dedi beyaz saçlı adam sertçe. 'Zaman ve kandan tasarruf edelim. Milva, Regis, bu taraftan...'

Hayır, diye mırıldandı Boreas, bunu neden yaptığını kendi bile bilmeden. 'Öyle değil... Bu sadece bir çıkmaz sokak. Yolun orada, şu merdivenden yukarı… Yukarı kaleye. Gölün Leydisini kurtarmak istiyorsan... o zaman acele etmelisin.'

Teşekkürler, dedi beyaz saçlı adam. 'Teşekkür ederim yabancı. Regis, duydun mu? Önden buyur!'

Bir an sonra avluda sadece cesetler kaldı. Ve Boreas Mun, hala mızrağa yaslanıyor. Bacakları çok titriyordu çünkü bırakamadı.

Kaleler Stygga Kalesi üzerinde daireler çizerek gaklayarak kuleleri ve burçları kefen benzeri bir bulutla kapladı.

Vilgefortz, koşarak gelen paralı askerin nefes nefese raporunu sabırsız bir sakinlikle ve anlaşılmaz bir ifadeyle dinledi. Ama huzursuz ve yanıp sönen gözleri ona ihanet etti.

'Son hendek takviyesi.' Dişlerini gıcırdattı. 'Inanılmaz. Böyle şeyler olmaz. Ya da yapıyorlar, ama sadece bayağı, bayağı gösterilerde ve aynı şeye geliyor. Bana her şeyi bir toygar için uydurduğunu söyleme zevkini yaşa, iyi adam.'

'Ben uydurmuyorum!' dedi çırak öfkeyle. 'Ben doğruyu söylüyorum! Bazı atlılar içeri fırladı... *Hepsinden* bir demet—'

"Pekala, çok iyi," diye araya girdi büyücü. 'Şaka yapıyordum. Skellen, bu konuyla kişisel olarak ilgilen. Altınımla tuttuğun ordunun ne kadar değerli olduğunu göstermek için bir şans olacak.'

Alaca Baykuş gergin bir şekilde kollarını sallayarak ayağa fırladı.

"Buna fazla hafif davranmıyor musun, Vilgefortz?" bağırdı. 'Görünüşe göre durumun ciddiyetinin farkında değilsin! Kale saldırıya uğruyorsa, bu Emhyr'in ordusudur! Ve bu demek ki-'

"Hiçbir anlamı yok," diye sözünü kesti büyücü. 'Ama senin ne olduğunu biliyorum

aklımda. Pekala, arkanda olmam moralini düzeltecekse, istediğin gibi olsun. Hadi gidelim. Siz de Bay Bonhart.

'Sizinle ilgili olarak-' korkunç gözünü Ciri'ye dikti '- boş umutlara kapılmayın. Ucuz bir saçmalığa layık bu zavallı takviyelerle buraya kimin geldiğini biliyorum. Ve sizi temin ederim, bu ucuz saçmalığı bir kabusa çevireceğim.

'Hey sen!' hizmetçilere ve yardımcılara başını salladı. 'Kızı dimerityum'a kelepçeleyin, bir hücreye kilitleyin ve kilitleyin ve kapıdan bir santim uzaklaşmayın.

Onun için canınızla cevap vereceksiniz. Anladım?'

"Evet, efendim."

Koridora koştular ve koridordan heykellerle dolu büyük bir salona; gerçek bir gliptotek. Kimse yolunu engellemedi. Sadece, onları görünce hemen kaçan birkaç uşak gördüler.

Biraz merdiven çıktılar. Cahir bir kapıyı açtı, Angoulême bir savaş narası ile içeri koştu ve kılıcının darbesiyle kapının yanında duran muhafız sandığı zırh takımının miğferini devirdi. Hatasını anladı ve kahkahalarla kükredi.

'Hee hee hee! Şuna bak ...'

'Angoulême!' Geralt onu göreve götürdü. 'Orada durma! Devam et!'

Önlerinde bir kapı açıldı. Kapı aralığında şekiller belirdi. Milva yayını büktü ve hiç düşünmeden bir ok gönderdi. Biri çığlık attı.

Kapı kapandı, Geralt bir sürgü sesi duydu.

'Haydi, devam et!' O bağırdı. 'Orada durma!'

"Witcher," dedi Regis. 'Bu koşmak anlamsız. Gideceğim... Uçup gideceğim ve biraz keşif yapacağım.'

'Uçmak.'

Vampir rüzgarda savruluyormuş gibi havalandı. Geralt'ın şaşıracak zamanı yoktu.

Yine tesadüfen bu sefer silahlı bazı adamlara rastladılar. Cahir ve Angoulême bir bağırışla onlara doğru atladılar ve adamlar görünüşe göre Cahir ve etkileyici kanatlı miğferi yüzünden kaçtılar.

Manastıra ve iç koridoru çevreleyen galeriye daldılar.

Manastırın diğer tarafında şekiller göründüğünde, onları kaleye giden revaktan yaklaşık yirmi adım ayırdı. Yüksek sesle haykırışlar yankılandı.

Ve oklar ıslık çaldı.

'Siper al!' diye bağırdı Witcher.

Oklar üzerlerine yağdı. Fletchings çırpındı ve ok uçları yerden kıvılcımlar çıkararak duvarlardaki pervazları parçalayıp ince toz yağmuruna tuttu.

'Eğil! Korkuluğun arkasında!'

Yapraklarla oyulmuş sarmal sütunların arkasına saklanarak aşağı indiler. Ama bundan tamamen kurtulamadılar. Witcher, Angoulême'nin haykırdığını duydu ve kolunu, hemen kana bulanmış olan kolunu tutarken gördü.

'Angoulême!'

'Önemli değil! Kastan geçti!' kız sadece hafifçe titreyen bir sesle karşılık vererek gördüklerini doğruladı. Ok ucu kemiği parçalasaydı, Angoulême şoktan bayılacaktı.

Okçular, duraksamadan galeriden ateş ediyor ve bağırıyor, takviye çağırıyorlardı. Birkaçı, köşeye sıkışan gruba dar bir açıdan ateş etmek için yana kaçtı. Geralt, onları pasajdan ayıran mesafeyi değerlendirerek küfretti. İşler kötü görünüyordu. Ama oldukları yerde kalmaları ölüm demekti.

'Hadi bunun için koşalım!' bağırdı. 'Hazır! Cahir, Angoulême'ye yardım et!'

'Bizi katledecekler!'

'Onun için koş! Zorundayız!'

'Numara!' diye haykırdı Milva, elinde yayla ayağa kalkarak.

Doğruldu, atış pozisyonu aldı; gerçek bir heykel, yaylı mermer bir Amazon. Galerideki nişancılar bağırdı.

Milva başını eğdi.

Okçulardan biri geriye doğru uçtu, duvara çarptı ve taşta dev bir ahtapotu andıran kanlı bir su sıçradı. Galeriden bir çığlık yükseldi; öfke, hiddet ve korku dolu bir kükreme.

"Büyük Güneş adına..." diye inledi Cahir. Geralt onun omzunu sıktı.

'Bunun için bir kaçalım! Angoulême'ye yardım edin!'

Galerideki nişancılar tüm ateşlerini Milva'ya yönelttiler. Okçu seğirmedi bile, etrafı sıva, mermer parçaları ve parçalanan şaftlarla tozlu olmasına rağmen. Yayı sakince serbest bıraktı.

Bir başka haykırış ve başka bir okçu, bir bez bebek gibi devrildi, arkadaşlarına kan ve beyin sıçrattı.

'Şimdi!' diye bağırdı Geralt, muhafızların galeriden kaçtığını, yere düştüğünü, ölümcül ok uçlarından saklandığını görünce. Sadece en cesur üç kişi hala

çekim.

Bir ok ucu bir sütuna çarparak Milva'yı bir alçı tozu bulutu içinde yağdırdı. Okçu yüzüne düşen saçlarını savurdu ve yayını büktü.

'Milva!' Geralt, Angoulême ve Cahir atari salonuna ulaşmışlardı. 'Bırak!

Çalıştırmak!'

"Bir küçük atış daha," dedi okçu ağzının kenarında bir ok süsüyle.

Yay ipi tokatladı. Üç cesur adamdan biri uludu, korkuluğun üzerine eğildi ve aşağı, avlunun bayraklarının üzerine düştü. Görünürde, cesaret diğerlerini hemen terk etti. Yere düştüler ve kendilerini ona bastırdılar. Gelenler galeriye çıkıp kendilerini Milva'nın kurşununa maruz bırakmak için acele etmediler.

Bir istisna dışında.

Milva onu hemen ölçtü. Kısa, ince, esmer. Sol kolunda parıldayan bir bileklik ve sağ elinde bir okçu eldiveni vardı. Profilli, oyulmuş bir yükseltici ile biçimli bir bileşik yayı kaldırdığını, onu düzgün bir şekilde gerdiğini gördü. Bordonun -tam çekişine kadar sıkılmış- esmer yüzünün üzerinden geçtiğini, kırmızı tüylü tüyün yanağına değdiğini gördü. Dikkatle nişan aldığını gördü.

Yayını havaya kaldırdı, düzgünce sıktı, bunu yaparken de nişan almaya başladı.

Fiyonk yüzüne dokundu, tüyleri ağzının kenarına değdi.

"Daha zor, daha zor, Marishka. Yanağınıza kadar. Yay ipini parmaklarınızla çevirin, böylece ok diğerlerinden düşmez. Elini yanağına sıkıca bastır. Nişan almak! Her iki göz de açık! Şimdi nefesini tut. Ateş etmek!'

Yay ipi, yünlü bilekliğe rağmen, sol ön kolunu acıyla soktu.

Babası konuşmak üzereyken öksürük nöbetine tutuldu. Ağır, kuru, ağrılı bir öksürük nöbeti. *Giderek daha kötü öksürüyor* , diye düşündü Marishka Barring, yayını indirerek. *Gittikçe daha korkunç ve daha ve daha sık. Dün bir parayı hedeflerken öksürmeye başladı. Ve için akşam yemeği orada sadece haşlanmış domuz otu vardı. Haşlanmış domuz otuna dayanamıyorum. nefret ediyorum açlık. Ve yoksulluk.*

Yaşlı Barring, hırıltılı bir sesle havayı içine çekti.

'Ok, boğa gözünden bir mesafe geçti, kız! Bütün bir aralık! ve ben

Sana söyledim, değil mi, kirişi bırakırken seğirmesin mi? Ve kıçına bir sümüklüböcek girmiş gibi hoplayıp zıplıyorsun. Ve nişan almak çok uzun sürüyor. Yorgun bir kolla ateş ediyorsun! Okları böyle harcarsın!'

'Ama hedefi vurdum! Ve hiç de bir mesafe değil, tam tersine yarım bir mesafe."

'Geri konuşma! Tanrılar bana bir oğul yerine bir kız çocuğu göndererek beni nasıl da cezalandırdı!'

'Ben bir budak değilim!'

'Yakında öğreneceğiz. Bir kez daha vur. Ve sana söylediklerimi işaretle.

Yere batmış gibi duracaksın. Hızlı bir şekilde nişan alın ve ateş edin. Neden surat asıyorsun?'

"Çünkü bana kötü söz söylüyorsun."

'Babalık hakkım. Ateş etmek.'

Yayı geri çekti, somurtkan ve gözyaşlarına yakındı. Farketti.

Seni seviyorum Marishka, dedi yumuşak bir sesle. Bunu her zaman aklında tut.

Fletching, ağzının köşesine zar zor değdiğinde kirişi serbest bıraktı.

'Aferin' dedi babası. 'Aferin kızım'

Ve korkunç, hırıltılı bir şekilde öksürdü.

Galerideki esmer okçu düpedüz öldü. Milva'nın oku sol koltuk altından vurdu ve derine, şaftın yarısından fazlasına kadar girdi, kaburgalarını paramparça etti, ciğerlerini ve kalbini paramparça etti.

Esmer okçunun kırmızı tüylü oku, bir saniye önce serbest bırakıldı, Milva'nın karnına vurdu ve arkadan çıktı, pelvisini paramparça etti ve bağırsaklarını ve atardamarlarını toz haline getirdi.

Okçu çarpılmış gibi yere düştü.

Geralt ve Cahir tek ağızdan bağırdılar. Milva'nın çöküşünü görünce galerideki nişancılar bir kez daha yaylarını aldılar, onları koruyan revaktan atladılar, okçuyu yakaladılar ve onu ok yağmurunu küçümseyerek sırtına sürüklediler. Ok uçlarından biri Cahir'in miğferinde çınladı. Bir diğeri, Geralt yemin ederdi, saçını ayırdı.

Milva arkasında geniş ve parlak bir kan izi bıraktı. Göz açıp kapayıncaya kadar, onu yatırdıkları yerde büyük bir havuz belirmişti. Cahir, elleri titreyerek lanet okudu. Geralt, çaresizliğin onu yendiğini hissetti. Ve öfke.

Teyze, diye uludu Angoulême. 'Teyze, yapma diiiiieeeee!'

*

Maria Barring ağzını açtı, korkunç bir şekilde öksürdü ve çenesine kan tükürdü.

Ben de seni seviyorum baba, dedi oldukça belirgin bir şekilde.

Ve öldü.

Tıraşlı kafalı yardımcılar, mücadele eden ve bağıran Ciri ile baş edemediler ve uşaklar onlara yardım etmek için koştu. Biri, bacaklarının arasına tekme attı, geri sıçradı, iki büklüm oldu ve dizlerinin üzerine düştü, kasıklarını tuttu ve kasılarak nefes nefese kaldı.

Ama bu sadece diğerlerini çileden çıkardı. Ciri'nin boynuna yumruk atılıp yüzüne tokat atıldı. Onu yere devirdiler, biri kalçasına sert bir tekme attı ve biri de baldırlarının üzerine oturdu. Kel yardımcılarından biri, şeytani yeşil ve altın rengi gözleri olan genç bir karakter, onun göğsüne diz çöktü, parmaklarını saçlarına daldırdı ve sertçe çekiştirdi. Ciri uludu.

Yardımcı da uludu. Ve gözlüklü. Ciri, beyaz laboratuvar önlüğünü ürkütücü bir desenle lekeleyen traşlı kafasından fışkıran kan akıntılarını gördü.

Sonraki saniye, laboratuvarda kıyamet koptu.

Devrilmiş mobilyalar çarptı. Kırılan camın tiz çatırdaması ve çatırdaması, insanların cehennem gibi iniltileriyle birleşti. Masalara ve zemine dökülen kaynatmalar, filtreler, iksirler, özler ve diğer büyülü maddeler karıştı ve birleşti, bazıları temas halinde tıslıyor ve sarı duman bulutları püskürtüyordu. Oda bir anda keskin bir kokuyla doldu.

Dumanın ortasında, yanık kokusunun getirdiği gözyaşları arasında Ciri, dehşet içinde laboratuvarın etrafında inanılmaz bir hızla koşan devasa bir yarasaya benzeyen siyah bir şekil gördü. Yarasanın uçuşta adamları kestiğini ve çığlık atarak yere düştüğünü gördü. Gözlerinin önünde, kaçmaya çalışan bir uşak yerden alındı ve bir masaya fırlatıldı, orada dövüldü, kan sıçradı ve sonunda parçalanmış imbikler, imbikler, test tüpleri ve şişeler arasında vrakladı.

Dökülen sıvıların karışımı bir lambaya sıçradı. Tıslad, kokuştu ve laboratuvarda aniden alevler patladı. Bir ısı dalgası dumanı dağıttı.

Çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

Siyahlar içinde zarif bir şekilde giyinmiş, ince, gri saçlı bir adam onun için yapılmış çelik sandalyede oturuyordu. Adam, dizinin üzerine çökmüş tıraşlı kafalı rahibin boynunu sakince ısırıyor ve emiyordu. Yardımcı tiz bir şekilde

ciyakladı ve sarsılarak seğirdi, uzatılmış bacakları ve kolları ritmik bir şekilde sarsıldı.

*

Metal masanın üzerinde ceset mavisi alevler dans ediyordu. İmbikler ve şişeler birbiri ardına büyük bir gürültüyle patladı.

Vampir sivri dişlerini kurbanının boynundan kopardı ve akik karası gözlerini Ciri'ye dikti.

Dudaklarından kan yalarken, açıklayıcı bir tonda, "İçki içmemenin imkansız olduğu durumlar vardır," dedi.

"Korkma," diye gülümsedi, onun ifadesini görerek. 'Korkma Ciri. Seni bulduğuma sevindim. Benim adım Emiel Regis. Sana garip gelse de ben Witcher Geralt'ın bir yoldaşıyım. Seni kurtarmak için onunla buraya geldim.'

Silahlı bir paralı asker yanan laboratuvara koştu. Geralt'ın yoldaşı başını ona çevirdi, tısladı ve dişlerini gösterdi. Paralı asker korkunç bir şekilde uludu. Uluyan mesafe kaybolmadan önce uzun bir süre devam etti.

Emiel Regis, rahibenin hareketsiz ve bir paçavra kadar yumuşak bedenini dizinden fırlattı, ayağa kalktı ve tıpkı bir kedi gibi gerindi.

'Kim düşünmüş olabilir?' dedi. 'Sadece biraz serseri ve içinde ne güzel kan var! Ne gizli yetenekler! Benimle gel, Cirilla, seni Geralt'a götüreceğim.'

Hayır, diye mırıldandı Ciri.

"Benden korkmana gerek yok."

Değilim, diye itiraz etti, gevezelik etmekte ısrar eden dişleriyle cesurca savaştı. 'Konu bu değil... Ama Yennefer burada bir yerde hapsedilmiş. Onu olabildiğince çabuk serbest bırakmalıyım. korkarım ki Vilgefortz

… Bay …'

"Emiel Regis."

'Geralt'ı uyar, efendim, Vilgefortz burada. O bir büyücü. Güçlü bir büyücü. Geralt tetikte olmalı.'

Regis, Milva'nın vücuduna bakarak, "Tedbirli olmalısın," diye tekrarladı. "Çünkü Vilgefortz güçlü bir büyücü. Bu arada, Yennefer'ı serbest bırakıyor.'

Geralt yemin etti.

'Haydi!' diye bağırdı, bir haykırışla arkadaşlarının moralini bozmaya çalışarak. 'Hadi gidelim!'

'Hadi gidelim.' Angoulême ayağa kalktı ve gözyaşlarını sildi. 'Hadi gidelim! Birkaç lanet olası kıçı tekmelemenin zamanı geldi!'

"İçimde öyle bir güç hissediyorum ki, muhtemelen tüm bu şatoyu mahvedebilirim," diye tısladı vampir, ürkütücü bir şekilde gülümseyerek.

Witcher ona şüpheyle baktı.

"O kadar ileri gitme," dedi, "ama zorla üst kata çık ve dikkatlerini benden uzaklaştırmak için biraz gürültü yap. Ciri'yi bulmaya çalışacağım. İyi değildi, iyi değildi vampir, onu yalnız bırakman.'

"O istedi," diye açıkladı Regis sakince. 'Herhangi bir tartışmayı dışlayan bir ton ve tutum kullanmak. Beni şaşırttı, kabul ediyorum.'

'Biliyorum. Üst kata git. Kendinize iyi bakın! Onu bulmaya çalışacağım. O ya da Yennefer.'

Onu buldu ve oldukça hızlı bir şekilde.

Aniden onlara koştu, tamamen beklenmedik bir şekilde bir koridorda bir dönemeçten geldi. O gördü. Ve bu görüntü, adrenalinin ellerinin arkasındaki damarları delmesine neden oldu.

Birkaç uşak Yennefer'i koridor boyunca sürüklüyordu. Büyücünün başı dağınık ve zincirlenmişti, bu da bir asker gibi tekmelemesine, mücadele etmesine ve küfretmesine engel olmadı.

Geralt, uşakların şaşkınlıklarını yenmelerine izin vermedi. Dirseğinden kısa bir vuruşla sadece bir kez vurdu. Adam bir köpek gibi uludu, sendeledi, bir kovukta duran plaka zırh takımına bir çınlama ve gümbürtüyle kafasını çarptı ve çelik plakaların üzerine kan bulaştırarak aşağı kaydı.

Geri kalanlar -üç tane vardı- Yennefer'i serbest bıraktı ve kenara sıçradı. Büyücüyü saçından yakalayan ve boğazına bir bıçak dayayan dördüncüsü dışında, dimerityum yakasının hemen üstünde.

'Daha fazla yaklaşma!' uludu. 'Boğazını keseceğim! Şaka yapmıyorum!'

'Ne de ben.' Geralt kılıcını savurdu ve haydutun gözlerinin içine baktı. Bu onun için yeterliydi. Yennefer'i serbest bıraktı ve arkadaşlarına katıldı. Artık hepsi silah tutuyordu. İçlerinden biri duvardaki bir panoplyden antika ama tehditkar görünümlü bir teber çıkardı. Hepsi çömelmiş, saldırı ve savunma arasında bocalıyordu.

Yennefer gururla doğrularak, "Geleceğini biliyordum," dedi. "Geralt, bu alçaklara bir cadı kılıcının neler yapabileceğini göster."

Zincirin halkalarını gererek kelepçeli ellerini yukarı kaldırdı.

Geralt sihillini iki eliyle kavradı, başını hafifçe eğdi ve nişan aldı. Ve vur. O kadar çabuk kimse bıçağın hareketini görmedi.

Bağlantılar bir tıkırtıyla yere düştü. Hizmetçilerden biri nefesini tuttu. Geralt kabzayı daha sıkı kavradı ve işaret parmağını çapraz koruyucunun altına soktu.

"Dik dur Yen. Biraz yana çekil lütfen.'

Büyücü yerinden bile kıpırdamadı. Kılıcın çarptığı metalin sesi çok zayıftı.

Dimerityum yaka kelepçelerin yanına düştü. Yennefer'in boynunda sadece tek bir küçük damla belirdi.

Güldü, bileklerine masaj yaptı. Ve uşaklara doğru döndü. Hiçbiri onun bakışlarına dayanamadı.

Teberli olan, antika silahı tıngırdatacağından korkar gibi dikkatli bir şekilde yere koydu.

"Bırak Baykuş," diye mırıldandı, "böyle biriyle kendi başına dövüşsün. Hayatım benim için değerli.'

"Bize emrettiler," diye mırıldandı bir başkası, geri çekilirken. 'Bize emrettiler... Tutsaktık...'

"Sonuçta size kabalık etmedik madam... hapishanenizde..." üçüncüsü dudaklarını yaladı. 'Buna tanıklık edin...'

"Defol," dedi Yennefer. Dimerityum kelepçelerinden kurtulmuş, başı gururla kaldırılmış, dik, bir Titaness'e benziyordu. Asi siyah yelesi kasaya kadar uzanıyor gibiydi.

Uşaklar kaçtı. Gizlice ve arkasına bakmadan. Normal boyutlarına küçülen Yennefer, Geralt'ın boynuna düştü.

Benim için geleceğini biliyordum, diye mırıldandı, kendi ağzıyla onun ağzını arayarak. 'Ne olursa olsun geleceğine.'

"Hadi gidelim," dedi bir süre sonra nefes nefese. "Şimdi Ciri için."

'Ciri' dedi. Ve bir saniye sonra gözlerinde tehditkar bir menekşe parıltısı parladı.

"Ve Vilgefortz."

Köşeden arbaletli bir adam geldi, bağırdı ve büyücüye nişan alarak ateş etti. Geralt sanki bir yay tarafından tahrik ediliyormuş gibi sıçradı, kılıcını savurdu ve saptırılan ok, arbaletçinin kafasının üzerinden uçtu, o kadar yakına geldi ki çömelmek zorunda kaldı. Yine de doğrulmayı başaramadı, çünkü Witcher ileri sıçradı ve onu bir sazan gibi fileto haline getirdi. İki kişi daha koridorda duruyor, ellerinde arbalet tutuyordu. Onlar da ateş ettiler ama elleri hedefi bulamayacak kadar titriyordu. Bir sonraki an Witcher üzerlerine geldi ve ikisi de öldü.

"Ne taraftan, Yen?"

Büyücü gözlerini kapatarak odaklandı.

*

'Bu şekilde. Şu merdivenlerden yukarı.'

'Bunun doğru yol olduğundan emin misin?'

'Evet.'

Koridordaki kıvrımın hemen yanında, arşivlerle süslenmiş bir portalın yakınında haydutlar tarafından saldırıya uğradılar. Ondan fazla kişi vardı ve mızraklar, partizanlar ve korselerle silahlanmışlardı. Hatta kararlı ve şiddetliydiler. Buna rağmen uzun sürmedi. Yennefer, elindeki ateşli ok ucuyla birini göğsünün ortasından bıçakladı. Geralt dönerek döndü ve diğerlerinin arasına düştü, cüce sihill bir yılan gibi parlayıp tıslayarak. Dördü düştükten sonra geri kalanlar kaçtı, koridorlar şangırtı ve gümbürtülerle yankılandı.

"Her şey yolunda mı, Yen?"

'Daha iyi olamazdı.'

Vilgefortz arşivin altında duruyordu.

Etkilendim, dedi sakince ve tınlayarak. "Gerçekten etkilendim, Witcher. Saf ve umutsuzca aptalsın, ama tekniğin etkileyici.'

"Sizin haydutlarınız," diye yanıtladı Yennefer de aynı sakinlikle, "az önce geri çekildiler ve sizi bizim merhametimize bıraktılar. Ciri'yi teslim et, hayatını bağışlayalım.'

"Bunun bugün aldığım ikinci cömert teklif olduğunu biliyor musun, Yennefer?" büyücü sırıttı. 'Teşekkür ederim teşekkür ederim. Ve işte cevabım.'

'Dikkat!' diye bağırdı Yennefer, kenara sıçrayarak. Geralt da kenara sıçradı. Tam zamanında. Büyücünün uzanmış ellerinden çıkan ateş sütunu, biraz önce durdukları yeri siyah ve köpüren çamura dönüştürdü. Witcher yüzündeki isi ve kaşlarının kalıntılarını sildi. Vilgefortz'un elini uzattığını gördü. Kenara daldı ve bir sütunun kaidesinin arkasındaki zemine yaslandı. Kulaklarını acıtacak kadar yüksek bir patlama oldu ve tüm kale temellerinden sarsıldı.

Şatoda gümbürtüler yankılandı, duvarlar titredi ve avizeler şıngırdadı. Yaldızlı çerçeveli büyük bir yağlı boya portre büyük bir takırtıyla yere düştü.

Giriş kapısından koşan paralı askerlerin gözlerinde korkunç bir korku vardı.

Stefan Skellen tehditkar bir bakışla onları sakinleştirdi ve sert ifadesi ve sesiyle onları göreve çağırdı.

'Orada neler oluyor? Konuşmak!'

Lord Coroner...' içlerinden biri hırıldadı. 'Orada bir korku var! Orada iblisler ve şeytanlar var… Kesintisiz ateş ediyorlar… Bu bir katliam…

Ölüm orada… Her yer kanlı kırmızı!'

'On kadar adam düştü... Belki daha fazlası... Şurada... Duyuyor musunuz efendim?'

Bir patlama daha oldu ve kale sallandı.

"Büyü," diye mırıldandı Skellen. 'Vilgefortz ... Pekala, göreceğiz. Kimin kimi dövdüğünü bulacağız.'

Başka bir uşak koşarak geldi. Solgundu ve alçıyla kaplıydı. Uzun bir süre tek kelime edemedi ve sonunda konuştuğunda elleri titredi ve sesi titredi.

'Var… var… Bir canavar… Lord Coroner… Büyük, siyah bir uçuşan fare gibi… Gözlerimin önünde insanların kafalarını koparıyordu… Kan fışkırıyordu! Ve etrafta fırlayıp gülüyordu… Bunun gibi dişleri vardı!'

"Hayatımız pahasına kaçmayacağız..." diye fısıldadı Alaca Baykuş'un arkasından bir ses.

Adli Tıp Doktoru. Boreas Mun konuşmaya karar verdi. Onlar hayaletler. Gördüm …

genç Graf Cahir aep Ceallach. Ama o öldü.

Skellen ona baktı ama bir şey söylemedi.

"Lord Stefan..." diye mırıldandı Dacre Silifant. 'Biz burada kimle savaşacağız?'

"Onlar erkek değiller," diye inledi paralı askerlerden biri. 'Onlar büyücüler ve cehennem iblisleri! İnsan gücü onlar gibileriyle baş edemez...'

Alaca Baykuş kollarını göğsünde kavuşturdu ve paralı askerlere cesur ve buyurgan bir bakış fırlattı.

"Yani bu cehennemi güçlerin çatışmasına karışmayacağız!" diye gürleyerek ve vurgulayarak duyurdu. 'İblisler iblislerle, cadılar cadılarla ve hayaletler mezardan dirilen cesetlerle savaşsın. Onlara karışmayacağız! Savaşın sonucunu burada sakince bekleyeceğiz.'

Paralı askerlerin yüzleri aydınlandı. Moralleri gözle görülür şekilde yükseldi.

"Bu merdiven tek çıkış yolu," diye devam etti Skellen güçlü bir sesle.

'Burada bekleyeceğiz. Kimin aşağı inmeye çalıştığını göreceğiz.'

Yukarıdan korkunç bir patlama sesi geldi ve kasadan pervazlar duyulabilir bir hışırtıyla düştü. Bir kükürt kokusu ve yanık vardı.

"Burası çok karanlık!" birliklerinin moralini yükseltmek için gök gürültüsü ve cesaretle Tawny Owl'u çağırdı. 'Çabuk, yakabildiğin her şeyi yak! Meşaleler, markalar! O merdivenlerde kim görünüyorsa onu iyi görmeliyiz! Şu demir armaları biraz yakıtla doldurun!'

Ne tür bir yakıt, efendim?

*

*

Skellen ne tür olduğunu tek kelime etmeden belirtti.

'Resimler?' bir paralı asker inanmayarak sordu. 'Resimler mi?'

"Evet, gerçekten," diye homurdandı Alaca Baykuş. 'Neden öyle bakıyorsun? Sanat öldü!'

Çerçeveler parçalandı ve resimler parçalandı. İyi kurutulmuş ahşap ve keten tohumu yağı ile doyurulmuş tuval hemen alev aldı ve parlak bir alevle parladı.

Boreas Mun izledi. Fikrini tamamen uydurdu.

Bir patlama ve bir parlama oldu ve neredeyse son anda atlamayı başardıkları sütun parçalandı. Kuyu kırıldı, akantus yapraklarıyla süslenmiş başlık zemine çarparak pişmiş toprak bir mozaiği yok etti. Bir şimşek topu tıslayarak onlara doğru fırladı. Yennefer bir büyü haykırarak ve el kol hareketi yaparak onu savuşturdu.

Vilgefortz pelerini bir ejderhanın kanatları gibi çırpınarak onlara doğru yürüdü.

Yürürken, "Yennefer'e şaşırmadım," dedi. 'O bir kadın ve bu nedenle hormonal kaos tarafından yönetilen evrimsel aşağı bir yaratık. Ama sen Geralt, sadece doğası gereği duyarlı bir adam değilsin, aynı zamanda duygulara karşı savunmasız bir mutantsın.'

El salladı. Bir patlama ve bir flaş oldu. Yennefer'in yarattığı kalkandan bir şimşek sekti.

Sağduyunuza rağmen -' Vilgefortz elden ele ateş saçarak konuşmaya devam etti - bir konuda şaşırtıcı ve aptalca bir sebat gösteriyorsunuz: her zaman akıntıya karşı kürek çekmeyi ve rüzgara işemeyi arzuluyorsunuz. Kötü bitmesi gerekiyordu. Bil ki bugün burada, Stygga Kalesi'nde bir kasırgaya işedin.'

Alt katlarda bir yerde bir savaş sürüyordu. Biri korkunç bir şekilde çığlık attı, inledi ve acı içinde inledi. Bir şey yanıyordu. Ciri duman ve yanma kokusu alabiliyor ve bir miktar sıcak hava hissedebiliyordu.

Bir şey öyle bir şiddetle patladı ki, kubbeyi tutan sütunlar titredi ve duvarlardan sıvalar düştü.

Ciri dikkatle köşeye baktı. Koridor boştu. Üzerinde oyuklarda duran heykel sıraları ile hızlı ve sessizce yürüdü.

onun sağı ve solu. O heykelleri bir kez görmüştü.

Rüyalarında.

Koridordan çıktı. Ve doğruca mızraklı bir adama koştu. Kenara atıldı, kaçmaya ve takla atmaya hazırdı. Sonra onun bir erkek değil, zayıf, kır saçlı, kambur bir kadın olduğunu fark etti. Ve bunun bir mızrak değil, bir süpürge olduğunu.

"Siyah saçlı bir büyücü buralarda bir yerde hapsedilmiş." Ciri boğazını temizledi. 'Neresi?'

Süpürgeli kadın uzun süre sessiz kaldı, ağzını bir şeyler çiğniyormuş gibi hareket ettirdi.

"Peki ben nereden bileyim, hazine?" sonunda mırıldandı. 'Çünkü ben sadece burayı temizlerim. Başka bir şey yok, sadece arkalarını temizle," diye

tekrarladı, Ciri'ye hiç bakmadan. 'Ve tek yaptıkları yeri kirletmeye devam etmek. Kendine bak, hazine."

Ciri baktı. Yerde lekeli bir zikzak kan çizgisi vardı. İz birkaç adım uzadı ve duvarın yanına büzülmüş bir cesedin yanında sona erdi. Daha ileride iki ceset daha yatıyordu, biri top şeklinde kıvrılmıştı, diğeri ise kesinlikle uygunsuz bir şekilde yayılmıştı. Yanlarında tatar yayları yatıyordu.

Ortalığı karıştırmaya devam ediyorlar. Kadın bir kova ve paçavra aldı, diz çöktü ve temizlemeye koyuldu. 'Kir, pislikten başka bir şey değil, her zaman pislik. Ve temizleyip temizlemeliyim. Bunun bir sonu olacak mı?'

Hayır, dedi Ciri yumuşak bir sesle. 'Asla. Bu dünyanın geldiği nokta bu.'

Kadın temizlemeyi bıraktı. Ama başını kaldırmadı.

'Ben temizlerim' dedi. 'Daha fazla bir şey yok. Ama sana söyleyeceğim, hazine, doğruca gitmen ve sonra gitmen gerekiyor.'

'Teşekkür ederim.'

Kadın başını daha da eğdi ve temizliğine devam etti.

Yalnızdı. Koridorların labirentinde yalnız ve kaybolmuş.

"Madam Yenneeefeeer!"

O zamana kadar, Vilgefortz'un adamlarının sırtına binmekten korktuğu için sessizliğini korumuştu. Ama şimdi ...

'Yeeneeeeeeer!'

Bir şey duyduğunu sandı. Evet elbette!

Bir galeriye, oradan da ince sütunlar arasındaki büyük bir salona koştu. Yanık kokusu yine burun deliklerine ulaştı.

Bonhart bir nişten hayalet gibi çıktı ve onun yüzüne yumruk attı. Sendeledi ve bir şahin gibi üzerine atladı, boğazından yakaladı, iğneledi.

koluyla duvara. Ciri onun balık gibi gözlerine baktı ve kalbinin karnına doğru düştüğünü hissetti.

"Arasaydın seni bulamazdım," diye hırıldadı. 'Ama sen aradın ve özlemle, hepsini kapatmak için! beni çok mu özledin Benim küçük sevgilim?'

Onu hâlâ duvara yapıştırırken, elini ensesindeki saçlara daldırdı.

Ciri başını salladı. Ödül avcısı sırıttı. Elini kolunda gezdirdi, göğsünü sıktı ve onu sertçe kasıklarından tuttu. Sonra onu serbest bıraktı ve duvardan aşağı kayması için itti.

Ve ayağına bir kılıç fırlattı. Onun Kırlangıç. Ve onun ne istediğini hemen anladı.

Ringde olmasını tercih ederdim, dedi. 'Taçlandıran başarı olarak, birçok güzel performansın büyük finali olarak. Witcher kız Leo Bonhart'a karşı! Eh, insanlar böyle bir şey görmek için para verirdi! Devam et! Silahı al ve kınından çıkar.'

Dediğini yaptı. Ama bıçağı çekmedi, sadece kabzasının erişebileceği şekilde sırtına astı.

Bonhart bir adım geri attı.

"Vilgefortz'un sizin için hazırladığı ameliyatın görüntüsüyle gözlerimi sevindirmenin yeterli olacağını düşündüm," dedi. 'Hatalıydım. Hayatının kılıcımdan aşağı aktığını hissetmeliyim. Büyücülüğe ve büyücülere, kadere, kehanetlere, dünyanın kaderine meydan okuyorum, Yaşlı ve Genç Kan'a meydan okuyorum. Tüm bu tahminler ve büyüler benim için ne anlama geliyor? Onlardan ne kazanıyorum?

Hiç bir şey! Hiçbir şey zevkle kıyaslanamaz—'

Ayrıldı. Dudaklarını büzdüğünü, gözlerinin uğursuzca parladığını gördü.

"Seni ölümüne kanacağım, cadı kız," diye tısladı. "Ve sonra, sen soğumadan önce, nikahlarımızı kutlayacağız. Sen Benimsin. Ve benimkinde öleceksin. Silahını çek.'

Uzaktan bir gümbürtü yankılandı ve kale titredi.

"Vilgefortz," diye açıkladı Bonhart, anlaşılmaz bir ifadeyle, "witcher kurtarıcılarınızı eziyor. Hadi kızım, kılıcını çek.'

Korkudan donup kaçayım mı, diye düşündü, *başka yerlere, başka yerlere kaçayım mı ? zamanlar? Keşke ondan uzaklaşabilseydim, keşke.* Utanç duydu: *nasıl koşabilirim uzak? Yennefer ve Geralt'ı onların merhametine mi bırakalım?* Ama sağduyu ona söyledi: *Ben ölü onlara pek faydası yok...*

Yumruklarını şakaklarına bastırarak odaklandı. Bonhart onun ne planladığını hemen anladı ve onun için hamle yaptı. Ama çok geçti. vardı

Ciri'nin kulaklarında uğuldayan bir şey parladı. *Ben yaptım* , diye düşündü zaferle.

Ve bir anda zaferinin erken olduğunu fark etti. Öfkeli bağırışları ve küfürleri duyduğunda fark etti. Bu fiyaskonun sorumlusu muhtemelen yerin şeytani, düşmanca ve felç edici aurasıydı. Uzaklara gitmemişti. Göz açıp kapayıncaya kadar değil, sadece galerinin karşı ucuna. Bonhart'tan çok uzak değil. Ama ellerinin ve kılıcının menzilinin ötesinde. En azından geçici olarak.

Kükremesiyle takip edilen Ciri döndü ve koştu.

Uzun, geniş bir koridorda koştu, ardından kemerleri tutan kaymaktaşı karyatidlerin ölü bakışları izledi. Bir kez ve bir kez daha döndü. Kaybetmek ve Bonhart'ın kafasını karıştırmak istiyordu ve dahası savaşın seslerine doğru gidiyordu. Kavganın alevlendiği yerde arkadaşları olacağından emindi.

Büyük, yuvarlak bir odaya koştu; ortasında, mermer bir kaide üzerinde, yüzü örtülü bir kadını, muhtemelen bir tanrıçayı tasvir eden bir heykel vardı. Her ikisi de oldukça dar olan iki koridor odadan uzaklaşıyordu. Rastgele seçti. Doğal olarak yanlış seçti.

'Kadın!' haydutlardan biri kükredi. 'Ona sahibiz!'

Dar bir koridorda bile savaşmayı göze alamayacak kadar çoklardı. Ve Bonhart kesinlikle yakındaydı. Ciri arkasını döndü ve fırladı. Mermer tanrıça ile odaya daldı. Ve dondu.

Önünde büyük bir kılıç, siyah bir pelerin ve bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla süslenmiş miğferli bir şövalye duruyordu.

Şehir yanıyordu. Ateşin kükremesini duydu, alevlerin titrediğini gördü ve yangının sıcaklığını hissetti. Atların kişnemesi ve öldürülenlerin çığlıkları

kulaklarındaydı. Kara kuşun kanatları aniden çırparak her şeyi kapladı…
Yardım edin!

Cintra , diye düşündü kendine gelerek. *Thanedd Adası. o takip edildi ben buraya kadar. O bir şeytan. Şeytanlarla, kabuslarla çevriliyim rüyalarımdan. Bonhart arkamda, o önümde.*

Arkasından koşarak gelen düşmanların çığlıkları ve ayak sesleri duyulabiliyordu.

Tüylü miğferli şövalye aniden bir adım öne çıktı. Ciri korkusunu yendi. Swallow'u kınından çıkardı.

'Bana dokunmayacaksın!'

Şövalye ilerledi ve Ciri şaşkınlıkla sarışın bir

Kıvrımlı bir kılıçla donanmış kız, pelerininin arkasına saklanıyordu. Kız, bir vaşak gibi Ciri'nin yanından geçti ve yaklaşan uşaklardan birini kılıcının bir darbesiyle etrafa saçtı. Ve kara şövalye, şaşırtıcı bir şekilde, Ciri'ye saldırmak yerine, güçlü bir darbe ile başka bir haydutu yarıp açtı. Kalanlar koridora çekildiler.

Sarı saçlı kız kapıya koştu ama kapatmayı başaramadı.

Kılıcını tehditkar bir şekilde döndürüp bağırmasına rağmen, uşaklar onu portaldan geri itti. Ciri onlardan birinin onu pilumla bıçakladığını görmüş, kızın dizlerinin üzerine düştüğünü görmüş. Ciri sıçradı ve Swallow ile ters vuruş yaptı, bu sırada Kara Şövalye diğer tarafa koşarak uzun kılıcıyla korkunç bir şekilde saldırdı. Sarı saçlı kız hala dizlerinin üzerindeydi, kemerinden bir balta çıkardı ve fırlattı, berelerden birine tam suratına vurdu. Sonra kapıya doğru atıldı, çarptı ve şövalye kapıyı sürgüledi.

'Vay canına' dedi kız. 'Meşe ve demir! Bunu aşmaları biraz zaman alacak!'

Kara Şövalye ciddi bir tavırla, "Zaman kaybetmeyecekler, başka bir yol arayacaklar," dedi ve ardından kızın kana bulanmış pantolon bacağını görünce yüzü birden karardı. Kız umursamazca elini salladı.

Uzak duralım. Şövalye miğferini çıkardı ve Ciri'ye baktı. "Ben Ceallach'ın oğlu Cahir Mawr Dyffryn. Buraya Geralt'la geldim. Seni kurtarmak için, Ciri. İnanılmaz olduğunu biliyorum.

"Daha inanılmaz şeyler gördüm," diye hırladı Ciri. 'Uzun bir yoldan geldin

… Cahir … Geralt nerede?'

Ona baktı. Gözlerini Thanedd'den hatırladı. Koyu mavi ve ipek kadar yumuşak. Güzel.

Büyücüyü kurtarıyor, diye yanıtladı. 'O-'

'Yennefer. Hadi gidelim.'

'Evet!' dedi sarışın kız, uyluğuna derme çatma bir pansuman koyarak. 'Hala birkaç kıç tekmelememiz gerekiyor! Teyze için!'

"Hadi gidelim," diye tekrarladı şövalye.

Ama çok geçti.

Koridordan kimin yaklaştığını gören Ciri, "Kaç," diye fısıldadı.

'O şeytanın vücut bulmuş hali. Ama o sadece beni istiyor. Peşinden gelmeyecek…

Koş… Geralt'a yardım et…'

Cahir başını salladı.

Ciri, dedi nazikçe. 'Söylediklerine şaşırdım. Seni bulmak, kurtarmak ve savunmak için dünyanın sonundan buraya geldim. Ve şimdi istiyorsun

kaçayım mı?'

Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun.

Cahir kolunu çekti, pelerinini yırttı ve sol koluna sardı. Kılıcını savurdu ve öyle hızlı çevirdi ki, vızıldadı.

"Yakında öğreneceğim."

Üçünü gören Bonhart durdu. Ama sadece bir an için.

'Aha!' dedi. 'Takviye geldi mi? Arkadaşların mı, cadı kız? Çok iyi. İki eksik, iki fazla. Fark etmez.'

Ciri ani bir ilham patlaması yaşadı.

"Hayatına veda et Bonhart!" diye bağırdı. 'Bu senin sonun! Eşinizle tanıştınız!'

Fazla abartmış olmalı ve sesindeki yalanı yakaladı. Durdu ve şüpheyle baktı.

'Cadı mı? Gerçekten?'

Cahir kılıcını döndürerek yerinde durdu. Bonhart yerinden kıpırdamadı.

"Bu cadı beklediğimden daha genç erkeklerden hoşlanıyor," diye tısladı.

"Sadece buraya bak, genç kılıcım."

Gömleğini açıp açtı. Yumruğunda gümüş madalyonlar parladı. Bir kedi, bir grifon ve bir kurt.

'Eğer gerçekten bir cadıysan-' dişlerini gıcırdattı'-bil ki senin kendi şarlatan tılsımın yakında koleksiyonumu süsleyecek. Eğer bir witcher değilsen, gözünü kırpmayı başaramadan bir ceset olacaksın. Bu nedenle, yolumdan çekilip peşinizi bırakmanız akıllıca olur. Bu fahişeyi istiyorum; Sana karşı kin beslemiyorum.'

Büyük konuşuyorsun, dedi Cahir sakince, bıçağı döndürerek. 'Bakalım ısırığın havlamandan daha kötü mü? Angoulême, Ciri. Kaç!'

'Kahir-'

'Koş,' diye düzeltti kendini, 've Geralt'a yardım et.'

Onlar koştu. Ciri, topallayan Angoulême'yi tutuyordu.

'Sen istedin.' Bonhart solgun gözlerini kıstı ve kılıcını döndürerek ilerledi.

'Ben mi istedim?' Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach donuk bir şekilde tekrarladı. 'Numara. Kaderin istediği bu!'

Birbirlerine sıçradılar, hızla nişanlandılar, çılgın bir bıçak kaleydoskopuyla birbirlerini çevrelediler. Koridor, mermer heykelin titreyip sallanmasına neden olan demirin çınlamasıyla doldu.

"Fena değilsin," dedi Bonhart ayrıldıklarında. 'Fena değilsin canım

genç bıçak. Ama sen cadı değilsin. Küçük engerek beni aldattı. için bittin. Ölüme hazırlanın.'

Büyük konuşuyorsun.

Cahir derin bir nefes aldı. Çatışma onu balık gözlü adamla zayıf bir şansı olduğuna ikna etmişti. Bu adam onun için fazla hızlı ve fazla güçlüydü. Tek şans Bonhart'ın Ciri'nin peşine düşmek için acele etmesiydi. Ve açıkça sinirliydi.

Bonhart yeniden saldırdı. Cahir bir yarayı savuşturdu, eğildi, sıçradı, rakibini kemerden yakaladı, duvara itti ve kasıklarına sertçe diz çöktü. Bonhart onu yüzünden yakaladı, kılıcının kabzasıyla başının yan tarafına güçlü bir şekilde vurdu; bir, iki, üç kez. Üçüncü darbe Cahir'i geri itti. Bıçağın parıltısını gördü. İçgüdüsel olarak savuşturdu.

Çok yavaş.

Dyffryn ailesinde, tüm erkek üyelerin, kale cephaneliğine gömüldükten sonra, düşmüş bir akrabanın cesedi üzerinde bütün gün ve gece boyunca sessiz bir nöbet tutması kesinlikle gözlemlenen bir gelenekti. Erkekleri rahatsız etmemek, onların dikkatini dağıtmamak, yansımalarını bozmamak için şatonun ücra bir kanadında toplanan kadınlar, hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra ağlayacaklardı. Döndüklerinde hıçkıra hıçkıra ağladılar ve tekrar keskinleştiler. Ve *da capo* .

Vicovarian soylu kadınlar arasında bile hıçkıra hıçkıra ağlamak, istenmeyen bir sahtekarlık ve büyük bir onursuzluktu. Ama Dyffryn'ler arasında bu ve başka hiç kimse gelenek değildi ve hiç kimse onu değiştirmedi. Ya da değiştirmeyi amaçlıyordu.

Nazair'de düşen ve o sırada kale cephaneliğinde yatan Aillil'in en küçük kardeşi olan on yaşındaki Cahir, örf ve adet olarak henüz bir adam değildi. Açık tabutun etrafında toplanan adam grubuna katılmasına izin verilmedi ve dedesi Gruffyd, babası Ceallach, kardeşi Dheran veya tüm amcalar ve kuzenler topluluğu ile sessizce oturmasına izin verilmedi. Doğal olarak, büyükannesi, annesi, üç kız kardeşi ve tüm halaları ve kuzenleri koleksiyonuyla birlikte ağlamasına ve bayılmasına da izin verilmedi. Cahir, Darn Dyffra'ya cenaze törenleri, cenaze ve uyanış için gelen genç akrabalarının geri kalanıyla birlikte

kale duvarlarında soytarılık yaptı ve yaramazlık yaptı. Ve Nazair için savaşan cesurların en cesurunun kendi babaları ve ağabeyleri olduğunu, Aillil aep Ceallach'ı değil, olduğunu düşünen her çocuğu dövdü.

'Kahir! Buraya gel oğlum!'

Manastırda Cahir'in annesi Mawr ve kız kardeşi Cinead var Anahid halası duruyordu. Annesinin yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ve o kadar şişmişti ki Cahir çok korkmuştu. Ağlamanın, annesi gibi güzel bir kadından böyle bir canavar yaratabilmesi onu şaşırtmıştı. Asla ve asla ağlamamaya kesin bir karar verdi.

"Unutma evlat," diye hıçkırdı Mawr, çocuğu göğsüne o kadar bastırdı ki nefes alamadı. 'Bu günü hatırla. Sevgili kardeşin Aillil'in canını kimin aldığını unutma. Lanet olası Nordling'ler yaptı. Düşmanların oğlum.

Onlardan nefret edeceksin. O lanet olası, cani milletten nefret edeceksin!'

"Onlardan nefret edeceğim anneciğim," diye söz verdi Cahir, biraz şaşırarak.

Birincisi, kardeşi Aillil bir savaşçının övülmeye değer ve imrenilecek ölümüyle savaşta onurlu bir şekilde ölmüştü. Gözyaşı dökecek olan neydi? İkinci olarak, büyükannesi Eviva -Mawr'ın annesinin- Kuzeylilerin soyundan geldiği bir sır değildi. Babam bir kereden fazla büyükannesine öfkeyle 'Kuzeyden Gelen Dişi Kurt' diye hitap etmişti. Doğal olarak arkasından.

Ama eğer annem şimdi bana emir veriyorsa...

Onlardan nefret edeceğim, diye söz verdi hevesle. 'Onlardan zaten nefret ediyorum! Ve büyüdüğümde ve gerçek bir kılıcım olduğunda savaşa gideceğim ve onların kafalarını keseceğim! Göreceksiniz hanımefendi!'

Annesi derin bir nefes aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Cinead Teyze onu kaldırdı. Cahir küçük yumruklarını sıktı ve nefretle titredi. Annesine bu kadar çirkin davrananlara karşı nefretle.

Bonhart'ın darbesi şakağını, yanağını ve ağzını karanfil ediyor. Cahir kılıcını düşürdü ve sendeledi ve ödül avcısı yarım dönüş kuvvetiyle onu boynuyla köprücük kemiği arasında kesti. Cahir mermer tanrıçanın ayaklarına kapandı ve kanı bir pagan kurbanı gibi heykelin kaidesine sıçradı.

Bir patlama oldu, ayakların altındaki zemin titredi ve bir kalkan duvar levhasından bir gümbürtüyle düştü. Keskin bir duman koridoru takip etti ve süzüldü. Ciri yüzünü sildi. Desteklediği sarı saçlı kız, onu bir değirmen taşı gibi ağırlaştırdı.

'Çabuk… Daha hızlı koşmalıyız…'

Daha hızlı koşamam, dedi kız. Ve aniden ağır ağır yere oturdu. Ciri korkuyla kırmızı bir su birikintisinin dökülmeye başladığını ve altında toplandığını gördü.

*

oturan kız, kana bulanmış pantolon bacağının altında.

Kız çarşaf gibi beyazdı.

Ciri yanına diz çöktü, önce atkısını sonra kemerini çıkardı ve turnike yapmaya çalıştı. Ama yarası çok ağırdı. Ve kasıklarına çok yakın. Kan damlamaya devam ediyordu.

Kız onu elinden tuttu, parmakları buz gibi soğuktu.

'Ciri…'

'Evet.'

'Ben Angoulême'im. İnanmadım… Seni bulacağımıza inanmadım. Ama Geralt'ı takip ettim… Çünkü onu takip etmemek imkansız. değil mi?

'Bu. O böyle.'

'Seni bulduk. Ve seni kurtardım. Ve Fringilla bizimle alay etti... Söyle bana...'

'Hiçbir şey söyleme. Lütfen.'

'Söyle bana...' Angoulême dudaklarını daha yavaş ve daha yavaş hareket ettiriyordu ve daha büyük bir zorlukla. 'Söyle bana. Sen bir kraliçesin, değil mi… Cintra'da… Senin lütfunda olacağız, değil mi? Beni bir … kontes yapar mısın? Söyle bana. Ama yalan söyleme… Yapabilir misin? Söyle bana!'

'Hiçbir şey söyleme. Gücünü sakla.'

Angoulême içini çekti, aniden öne eğildi ve alnını Ciri'nin omzuna dayadı.

"Biliyordum..." dedi gayet net bir şekilde. Toussaint'te bir genelevin geçimini sağlamanın daha iyi bir lanet yolu olacağını biliyordum.

Ciri'nin ölü bir kızı kollarında tuttuğunu fark etmesi çok uzun zaman aldı.

O yaklaşırken, kemerleri tutan kaymaktaşı karyatidlerin cansız bakışlarının önderlik ettiğini gördü. Ve birden uçuşun imkansız olduğunu, ondan kaçmanın imkansız olduğunu anladı. Onunla yüzleşmek zorunda kalacağını. Bunu biliyordu.

Ama yine de ondan çok korkuyordu.

Silahını çekti. Swallow'un bıçağı yumuşak bir şekilde şarkı söyledi. O şarkıyı biliyordu.

Geniş koridorda geri çekildi ve kılıcını iki eliyle tutarak onu takip etti. Bıçaktan kan damladı, çapraz korumadan ağır damlalar damlıyordu.

Angoulême'nin vücudunun üzerinden atlayarak, "Ölü," diye karar verdi. 'İyi ve iyi. Senin genç kılıcın da düştü.'

Ciri onu ele geçiren çaresizlik hissetti. Parmaklarının kabzayı o kadar sıkı kavradığını hissetti ki canımı acıttı.

Geri çekildi.

Onu takip eden Bonhart, "Beni kandırdın," dedi. 'Genç bıçağın madalyonu yoktu. Ama içimden bir ses bana bu şatoda takan birinin *bulunacağını söylüyor.* Böyle biri bulunacak, yaşlı Leo Bonhart hayatını cadı Yennefer'in yakınında bir yere koyuyor. Ama her şeyden önce, engerek. Her şeyden önce biz. Sen ve ben. Ve düğünlerimiz.'

Ciri işini gördü. Swallow ile kısa bir kavis çizerek pozisyonunu aldı. Gittikçe daha hızlı bir şekilde onun etrafında dönmeye başladı ve ödül avcısını yerinde hareket etmeye zorladı.

"Geçen sefer," diye mırıldandı, "bu numara pek işinize yaramadı. İyi? Hatalarından ders alamaz mısın?'

Ciri hızlandı. Kılıcının akıcı, yumuşak hareketleriyle kandırdı ve kandırdı, kışkırttı ve hipnotize etti.

Bonhart kılıcını tıslayan bir moulinet içinde döndürdü.

Bu bende işe yaramaz, diye hırladı. 'Ve bu beni sıkıyor!'

İki hızlı adımla mesafeyi kısalttı.

'Müzik çal!'

Zıpladı, sertçe kesti. Ciri bir piruette döndü, sıçradı, kendinden emin bir şekilde sol ayağının üzerine indi ve pozisyon almadan hemen vurdu.

Bıçak Bonhart'ın savuşturmasını kesmeden önce, ıslık sesinin altında yumuşak bir şekilde hareket ederek yanından geçmişti. Dirseğinin doğal olmayan, alışılmışın dışında bir bükülmesiyle, arkadan sallanmadan tekrar vurdu. Bonhart, savuşturmanın momentumunu kullanarak hemen soldan saldırmak için blok yaptı. Bunu bekliyordu ve tüm vücudunu bıçağın altından uzaklaştırmak için dizlerini hafifçe bükmek ve gövdesini sallamak için ihtiyacı olan tek şeydi. Karşı çıktı ve bir anda itti. Ama bu sefer onu bekliyordu ve bir numara yaparak onu aldattı. Bir savuşturmayla karşılaşamayınca neredeyse dengesini kaybedip şimşek hızında bir sıçrayışla kendini kurtardı, ama yine de kılıcı onun kolunu yakaladı. İlk başta bıçağın sadece dolgulu kolunu kestiğini düşündü ama bir an sonra koltukaltında ve kolunda ılık sıvı hissetti.

Kaymaktaşı karyatidler onları kayıtsız gözlerle izlediler.

Kadın geri çekildi ve adam onu takip etti, kamburlaştı, kılıcıyla geniş, süpürme hareketleri yaptı. Tıpkı Ciri'nin tapınaktaki resimlerde gördüğü kemikli Ölüm gibi. *İskeletlerin dansı* , diye düşündü. *Azrail geliyor.*

Geri çekildi. Sıcak sıvı şimdi kolundan aşağı damlıyordu ve

el.

Yere yıldız gibi sıçrayan damlaları görünce, "Önce kan bana," dedi. 'İkinci kanı kim alacak? Nişanlım mı?

Geri çekildi.

'Etrafa bak. Bu son.'

Haklıydı. Koridor, dipte alt katın tozlu, kirli ve parçalanmış döşeme tahtalarının görülebildiği bir uçurumda, hiçlik içinde sona eriyordu. Kalenin bu kısmı yıkılmış, hiç zemin yoktu.

Sadece taşıyıcı kerestelerden oluşan bir çerçeve vardı: direkler, sırtlar ve bir kiriş kafesi.

Uzun süre tereddüt etmedi. Bir kirişe bastı ve gözlerini Bonhart'tan ayırmadan, onun her hareketini izleyerek geriye doğru yürüdü. Bu onu kurtardı. Çünkü kiriş boyunca koşarak, hızlı, çapraz darbelerle savurarak, kılıcını yıldırım hızında taklitlerle döndürerek aniden ona saldırdı. Neye güvendiğini biliyordu. Yanlış bir savuşturma veya bir numara yapma hatası dengesini bozabilir ve ardından kirişten alt katın parçalanmış tahta bloklarına düşerdi.

Bu sefer Ciri, aldatmacaların onu aldatmasına izin vermedi. Tam tersi. Çevik bir şekilde etrafında döndü ve sağdan bir darbe algıladı ve bir an için tereddüt ettiğinde, sağ bir saniye ile o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde kesti ki, Bonhart savuşturduktan sonra sallandı. Ve boyu olmasaydı düşecekti. Sol elini uzatarak, dengesini koruyarak bir bayıra tutunmayı başardı. Ama bir an için konsantrasyonunu kaybetti. Ve bu Ciri için yeterliydi. Kolunu ve bıçağını tamamen uzatarak, sert bir şekilde atıldı.

Swallow'un kılıcı göğsünde ve sol kolunda bir tıslamayla geçerken yerinden bile kıpırdamadı. Hemen o kadar şiddetli bir şekilde karşılık verdi ki, Ciri bir takla atmamış olsaydı, darbe muhtemelen onu ikiye bölebilirdi. Yanındaki kirişe atladı ve kılıcını başının üzerinde yatay olarak tutarak bir dizinin üzerine çöktü.

Bonhart omzuna baktı ve dalgalı kırmızı çizgilerle işaretlenmiş sol kolunu kaldırdı. Uçuruma doğru damlayan kalın damlalara baktı.

'Pekala, peki' dedi. 'Hatalarından nasıl ders çıkaracağını biliyorsun.'

Sesi öfkeyle titriyordu. Ama Ciri onu çok iyi tanıyordu. Sakindi, sakindi ve öldürmeye hazırdı.

Kirişine atladı, kılıcını döndürdü, bir kasırga gibi onun için gitti, emin adımlarla, sallanmadan, hatta ayaklarına bile bakmadan. Işın

gıcırdadı, yağan toz ve çürümüş tahta.

Çapraz olarak keserek ilerlemeye devam etti. Onu geriye doğru zorladı. O kadar hızlı saldırdı ki, bir sıçrama veya takla atmayı göze alamazdı, bu yüzden savuşturmaya ve kaçmaya devam etmek zorunda kaldı.

Balık gözlerinde bir parıltı gördü. Neler olduğunu biliyordu. Onu bir direğe, sırtın altındaki kirişe doğru sürüyordu. Onu kaçışı olmayan bir yere geri itiyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ve birden ne olduğunu anladı.

Kaer Morhen. Sarkaç.

Sarkaçtan itilirsiniz, momentumunu, enerjisini alırsınız. Sen al iterek ivme kazanır. Anlıyor musun?

Evet, Geralt.

Birdenbire, çarpıcı bir engerek hızıyla, savuşturmadan kesmeye gitti. Swallow'un bıçağı inleyerek Bonhart'ın kenarına vurdu. Aynı anda Ciri itti ve bitişik kirişe atladı. Mucizevi bir şekilde dengesini koruyarak yere indi. Birkaç hızlı, hafif adım attı ve tekrar Bonhart'ın kirişine atladı ve arkasından indi. Zaman içinde döndü, neredeyse kör bir şekilde, kadının sıçramasının onu taşıması gereken yere geniş bir kesik attı. Kıl payı ıskaladı ve darbenin gücü onu sendeletti. Ciri yıldırım çarpması gibi saldırdı. Bir dizinin üzerine çökerek atıldı. Güçlü ve emin bir şekilde vurdu.

Ve yana doğru uzattığı kılıcıyla dondu. Ceketindeki uzun, eğimli, tamamen düz yarık iyice kabarmaya ve yoğun bir kırmızıya dönmeye başladığında sakince izliyordu.

"Sen..." Bonhart sendeledi. 'Sen ...'

Onun için geldi. Zaten yavaş ve halsizdi. Geri sıçrayarak ondan kurtuldu ve dengesini kaybetti. Bir dizinin üzerine düştü ama diğerini kirişe koymadı. Ve tahta şimdi ıslak ve kaygandı. Bir an Ciri'ye baktı. Sonra düştü.

Onun toz, sıva ve kandan bir şofben içinde parke zemine düştüğünü, kılıcının birkaç metre bir yana doğru uçtuğunu gördü. Hareketsiz, yayılmış, iri ve sıska yatıyordu. Yaralı ve tamamen savunmasız. Ama yine de korkunç.

Biraz zaman aldı ama sonunda seğirdi. inledi. Başını kaldırmaya çalıştı.

Kollarını hareket ettirdi. Bacaklarını hareket ettirdi. Bir direğe sürünerek sırtını dayadı. Kanlı göğsünü ve karnını iki eliyle hissederek tekrar inledi.

Ciri aşağı atladı. Ve yanına tek dizinin üzerine çöktü. Bir kedi kadar yumuşak. O

balık gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördü.

"Kazandın..." diye hırladı, Swallow'un bıçağına bakarak. "Sen kazandın cadı kız. Ne yazık ki arenada değildi… Bir çeşit gösteri olurdu…'

Cevap vermedi.

"Sana o kılıcı ben verdim, hatırlıyor musun?"

'Herşeyi hatırlıyorum.'

"Elbette yapmayacaksın..." diye homurdandı. 'Elbette beni bitirmeyeceksin, değil mi?

Bunu yapmayacaksın… Dövülmüş ve savunmasız bir adamın işini bitirmeyeceksin… Ne de olsa seni tanıyorum, Ciri. Bunun için çok... asilsin.'

Ona uzun uzun baktı. Çok uzun. Sonra eğildi. Bonhart'ın gözleri daha da büyüdü. Ama boynundan madalyonları yırttı: kurt, kedi ve grifon. Sonra arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Ona bir bıçakla saldırdı, onursuzca ve haince üzerine atıldı.

Ve bir yarasa kadar sessiz. Sadece son anda, hançer sırtındaki muhafıza dalmak üzereyken kükredi ve tüm nefretini körükledi.

Hızlı bir yarım dönüş ve sıçrayışla hain darbeden kurtuldu, kolunu salladı ve hızlı ve geniş, güçlü bir şekilde, tam bir vuruşla, kalçaların bir bükülmesiyle gücü artırdı.

Yutkun ve kesin, bıçağın en ucuyla kesin. Bir tıslama ve bir gıcırdama oldu ve Bonhart onun boğazını tuttu. Balık gözleri kafasından fırlamıştı.

'Sana söylemedim mi,' dedi Ciri soğuk bir şekilde, 'her şeyi hatırladığımı?'

Bonhart gözlerini daha da fazla kırpıştırdı. Ve sonra düştü. Dengesini bozdu ve geriye doğru yuvarlanarak toz kaldırdı. Ve o şekilde, iri yarı, Azrail kadar kemikli, kirli zeminde, kırık tahta blokların arasında yatıyordu. Hala tüm gücüyle boğazını sıkıca tutuyordu. Ama çok sıkmasına rağmen, hayatı parmaklarının arasından hızla akıyor, başının etrafına büyük, siyah bir haleyle yayılıyordu.

Ciri onun üzerinde durdu. Tek kelime etmeden. Ama onu açıkça görmesine izin vererek. Gideceği yerde onunla birlikte onun görüntüsünü, yalnız görüntüsünü almak için.

Bonhart ona baktı, bakışları donuklaşıyor ve bulanıklaşıyordu. Topuklarını döşeme tahtalarına sürterek titriyordu. Sonra, huni boşalmadan hemen önce çıkardığı türden bir gurultulu mırıldandı.

Ve bu çıkardığı son ses oldu.

Bir patlama oldu ve vitray pencereler bir gümbürtü ve bir tıkırtıyla patladı.

"Dikkat et Geralt!"

Tam zamanında kenara atladılar. Kör edici bir şimşek çaktı zemini, pişmiş toprak parçaları ve keskin mozaik parçaları havada inledi. Witcher'ın arkasına saklandığı sütuna bir şimşek daha çarptı. Sütun üç parçaya ayrıldı. Atari salonunun yarısı kasayı kırdı ve sağır edici bir patlamayla yere düştü. Yerde dümdüz yatan Geralt, on tondan fazla enkaza karşı ne kadar zayıf bir koruma olduklarının farkında olarak elleriyle başını korudu. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama işler o kadar da kötü değildi. Çabucak ayağa kalktı, üzerinde büyülü bir kalkanın parıltısını görmeyi başardı ve Yennefer'in büyüsünün onu kurtardığını fark etti.

Vilgefortz büyücüye döndü ve arkasına sığındığı direği toz haline getirdi. Öfkeyle kükredi, bir duman ve toz bulutunu ateşten ipliklerle birbirine dikti.

Yennefer net bir şekilde zıplamayı başardı ve misillemede bulundu, büyücüye kendi şimşek çakmasını ateşledi, yine de Vilgefortz bu şimşeği zahmetsizce ve katıksız bir küçümsemeyle saptırdı. Yennefer'i yere fırlatan bir darbeyle karşılık verdi.

Geralt yüzündeki alçıyı silerek ona doğru koştu. Vilgefortz gözlerini ona ve alevlerin bir kükreme ile patladığı bir eline çevirdi. Witcher içgüdüsel olarak kılıcıyla kendini korudu. Rünle kaplı cüce kılıcı, ateş akışını yarı yarıya keserek, şaşırtıcı bir şekilde onu korudu.

'Ha!' diye kükredi Vilgefortz. 'Etkileyici, Witcher! Peki buna ne dersin?'

Witcher hiçbir şey söylemedi. Sanki çarpılmış gibi uçtu, yere düştü ve üzerinden vurdu, sadece sütunun dibinde durdu. Sütun kırıldı ve parçalara ayrıldı, yine tonozun önemli bir bölümünü de beraberinde götürdü. Bu sefer Yennefer ona sihirli koruma sağlayacak kadar hızlı değildi. Atari salonundan kopan büyük bir yumru omzuna çarptı. Acı onu bir an felç etti.

Yennefer, büyüler söyleyerek Vilgefortz'a ardı ardına şimşekler gönderdi. Hiçbiri hedefi vurmadı, hepsi büyücüyü koruyan büyülü küreden zararsızca sıçradı. Vilgefortz kollarını uzattı ve aniden açtı. Yennefer acı içinde haykırdı ve havaya yükseldi.

Vilgefortz sanki ıslak bir bezi sıkıyormuş gibi ellerini büktü.

Büyücü keskin bir şekilde uludu. Ve dönmeye başladı.

Geralt acının üstesinden gelerek ayağa kalktı. Ama Regis daha sessizdi.

Vampir, birdenbire devasa bir yarasa şeklinde ortaya çıktı ve yere düştü.

gürültüsüz bir kayma ile Vilgefortz üzerinde. Büyücü kendini bir büyüyle koruyamadan önce, Regis pençeleriyle onun yüzünü kesmişti, sadece küçük boyutu yüzünden gözünü kaçırmıştı. Vilgefortz böğürdü ve kollarını salladı.

Şimdi serbest bırakılan Yennefer, kulakları sağır eden bir inilti ile bir moloz yığınının üzerine düştü, burnundan yüzüne ve göğsüne kan fışkırdı.

Geralt artık yakındı, saldırmak için sihill'i yükseltiyordu bile. Ancak Vilgefortz henüz yenilmedi ve teslim olmaya niyetli değildi. Witcher'ı büyük bir güç dalgasıyla fırlattı ve saldıran vampire kör edici beyaz bir alev fırlattı, o da bir

sütunu sıcak bir bıçak gibi tereyağını delip geçti. Regis alevden çevik bir şekilde kaçındı ve Geralt'ın yanında normal şekline büründü.

"Dikkat et," diye homurdandı Witcher, Yennefer'in nasıl olduğunu anlamaya çalışarak. "Dikkat et, Regis—"

'Dikkat?' diye bağırdı vampir. 'Ben mi? Buraya dikkat etmeye gelmedim!'

İnanılmaz, şimşek hızında, kaplan gibi bir sıçrayışla büyücünün üzerine düştü ve onu boğazından yakaladı. Dişleri parladı.

Vilgefortz korku ve öfkeyle uludu. Bir an için onun sonu gelecekmiş gibi geldi. Ama bu bir illüzyondu. Büyücünün cephaneliğinde her durum için bir silah vardı. Ve her rakip için. Hatta bir vampir. Regis'i yakalayan eller kızgın demir gibi parlıyordu. Vampir çığlık attı. Büyücünün Regis'i kelimenin tam anlamıyla parçaladığını gören Geralt da çığlık attı. Yardımına koştu ama yeterince hızlı değildi. Vilgefortz, sakatlanmış vampiri bir sütuna doğru itti ve ona iki eliyle yakından beyaz ateş püskürttü. Regis çığlık attı, öyle korkunç bir çığlık attı ki Witcher elleriyle kulaklarını kapattı.

Vitray pencerelerin geri kalanı bir kükreme ve bir çarpma ile patladı. Ve sütun basitçe eridi. Vampir onunla birlikte eriyerek şekilsiz bir yumruya dönüştü.

Geralt, tüm öfkesini ve umutsuzluğunu lanete katarak yemin etti. Vilgefortz'a sıçradı, vurmak için sihillini kaldırdı. Ama başarısız oldu. Vilgefortz arkasını döndü ve ona sihirli enerjiyle vurdu. Witcher salonun tamamı boyunca uçtu ve duvara çarparak aşağı doğru kaydı. Neyin kırıldığını değil, neyin sağlam olduğunu merak ederek, nefes nefese bir balık gibi yattı. Vilgefortz ona doğru yürüdü. Elinde altı metrelik bir demir çubuk belirdi.

Seni bir büyüyle küle çevirebilirdim, dedi. "Az önce o canavara yaptığım gibi seni de eritip klinkere çevirebilirdim. Ama sen, Witcher, farklı şekilde ölmelisin. Bir kavgada. Pek dürüst biri değil belki ama yine de."

Geralt ayakta kalabileceğine inanmıyordu. Ama yaptı. Kesik dudağından kan tükürdü. Kılıcını daha sıkı kavradı.

'Thanedd'de-' Vilgefortz yaklaştı, barı bir moulinette döndürdü '-seni sadece biraz kırdım, çünkü bunun bir ders olması gerekiyordu. Öğrenilmediği için bu sefer seni iyice küçük kemiklere ayıracağım. Böylece kimse sizi tekrar bir araya getiremeyecek.'

Saldırdı. Geralt kaçmadı. Mücadeleyi üstlendi.

Bar titreyip ıslık çaldı, büyücü dans eden Witcher'ın etrafında döndü. Geralt darbelerden kaçındı ve kendi darbesini indirdi, ancak Vilgefortz ustaca savuşturdu ve ardından çelik çeliğe çarparken kederli bir şekilde inledi.

Büyücü bir iblis kadar hızlı ve çevikti.

Geralt'ı hortumunu bükerek ve soldan sahte bir darbeyle kandırdı ve aşağıdan kaburgalarına vurdu. Witcher dengesini ve nefesini toparlayamadan omzuna öyle sert bir darbe aldı ki dizlerinin üzerine düştü. Kenara kaçtı, kafatasını yukarıdan gelen bir darbeden kurtardı ama aşağıdan, kalçanın üstünden ters bir itişten kaçınamadı. Sendeledi ve sırtını duvara vurdu. Hala yere düşecek kadar aklı vardı. Tam zamanında, çünkü demir çubuk saçlarını sıyırıp duvara çarparak kıvılcımlar saçtı.

Geralt yuvarlandı ve bar, kafasının hemen yanında yerde kıvılcımlar saçtı. İkinci darbe kürek kemiğine isabet etti. Şok ve felç edici bir ağrı vardı; zayıflık bacaklarına kadar iniyordu. Büyücü çıtayı yükseltti.

Gözlerinde zafer yandı.

Geralt, Fringilla'nın madalyonunu yumruğuyla sıktı.

Bar bir çınlamayla düştü ve Witcher'ın kafasından bir adım ötede yere çarptı.

Geralt yuvarlandı ve hızla tek dizinin üzerine kalktı. Vilgefortz ileri sıçradı ve vurdu. Bar hedefi yine birkaç santim ıskaladı. Büyücü inanamayarak başını salladı ve bir an tereddüt etti.

İç çekti, aniden anladı. Gözleri aydınlandı. Sıçrayarak zıpladı. Çok geç.

Geralt onu karnından sert bir şekilde kesti. Vilgefortz çığlık attı, çubuğu düşürdü ve sendeleyerek geri çekildi, eğildi. Witcher zaten onun üzerindeydi. Çizmesiyle onu kırık sütunun kütüğüne itti ve köprücük kemiğinden kalçaya kuvvetlice, çapraz olarak kesti. Yere fışkıran kan dalgalı bir desen çiziyordu. Büyücü çığlık attı ve dizlerinin üzerine düştü. Başını indirdi ve karnına ve göğsüne baktı. Uzun bir süre gözlerini gördüğü şeyden ayıramadı.

Geralt, sihill saldırmaya hazır halde, sakince yerinde bekledi.

Vilgefortz keskin bir şekilde inledi ve başını kaldırdı.

'Geraalt...'

Witcher bitirmesine izin vermedi.

Uzun süre çok sessizdi.

"Bilmiyordum..." dedi sonunda Yennefer, bir moloz yığınından sıyrılarak.

Korkunç görünüyordu. Burnundan akan kan, çenesine ve dekoltesine dökülmüştü. Aldatıcı büyüler yapabildiğini bilmiyordum, diye tekrarladı, Geralt'ın anlamaz bakışını görerek, "Vilgefortz'u bile kandırabilir."

"O benim madalyonum."

'Aha.' Şüpheli görünüyordu. 'Meraklı bir şey. Ama her neyse, sadece Ciri sayesinde hayattayız.'

'Affınıza sığınırım?'

'Onun gözü. Bir türlü tam koordinasyonunu sağlayamadı. Her zaman darbesini indirmedi. Ama ben esas olarak hayatımı...'

Sustu, bir şeklin ana hatlarının seçilebildiği erimiş sütunun kalıntılarına baktı.

"O kimdi, Geralt?"

'Bir arkadaş. Onu özleyeceğim.

'O bir insan mıydı?'

'İnsanlığın özeti. Nasılsın Yen?'

Birkaç kırık kaburga, sarsıntı, bükülmüş kalça eklemi, berelenmiş omurga. Bunun yanında, mükemmel. Ve kendinizi?'

'Aşağı yukarı aynı.'

Vilgefortz'un döşeme mozaiğinin tam ortasında duran kafasına kayıtsızca baktı. Büyücünün zaten parlamış olan küçük gözü, onlara dilsiz bir sitemle baktı.

'Bu güzel bir manzara' dedi.

"Öyle," diye itiraf etti bir an sonra. 'Ama ben zaten yeterince gördüm. Yürüyebilecek misin?'

"Senin yardımınla, evet."

Ve üçü de koridorların birleştiği yerde, pasajların altında buluştular. Kaymaktaşı karyatidlerin ölü bakışları altında buluştular.

"Ciri," dedi Witcher. Ve gözlerini ovuşturdu.

Ciri, dedi Yennefer, Witcher tarafından tutularak.

"Geralt," dedi Ciri.

"Ciri," diye yanıtladı, boğazındaki ani sıkışmayı yenerek. 'Görmek güzel

yine sen.'

"Bayan Yennefer."

Büyücü kendini Witcher'ın kolundan kurtardı ve büyük bir çabayla doğruldu.

'Neye benziyorsun kızım? ′ dedi sertçe. 'Sadece kendine bak! Saçını topla! Durma. Buraya gel lütfen.'

Ciri bir otomat kadar sert bir şekilde yaklaştı. Yennefer düzeltip yakasını düzeltti ve Ciri'nin kolundaki kurumuş kanı silmeye çalıştı.

Saçlarına dokundu. Ve yanağındaki yara izini ortaya çıkardı. Ona sıkıca sarıldı. Çok sıkı. Geralt, onun ellerini Ciri'nin sırtında gördü. Deforme olmuş parmakları gördüm. Öfke, küskünlük ya da nefret hissetmiyordu. Sadece yorgunluk hissetti. Ve hepsini yapmak için büyük bir arzu.

'Anne.'

'Kız evlat.'

'Hadi gidelim.' Onları kesmeye karar verdi. Ama sadece uzun bir süre sonra.

Ciri gürültülü bir şekilde burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Yennefer ona kızgın bir bakış attı ve muhtemelen içine bir şey girmiş olan

gözünü sildi. Witcher, Ciri'nin çıktığı koridora, sanki başka birinin çıkmasını bekliyormuş gibi baktı. Ciri başını salladı. O anladı.

"Hadi gidelim buradan," diye tekrarladı.

"Evet," dedi Yennefer. Gökyüzünü görmek istiyorum.

İkinizi de asla bırakmayacağım, dedi Ciri yumuşak bir sesle. 'Asla.'

"Hadi gidelim buradan," diye tekrarladı. "Ciri, Yen'i bekle."

Dayanmaya ihtiyacım yok!

İzin ver anne.

Önlerinde bir merdiven vardı, meşalelerin parıldayan parıltısında ve demir armalardaki ateşin içinde duman içinde boğulan büyük bir merdiven. Ciri titredi. O merdiveni daha önce görmüştü. Rüyalarda ve vizyonlarda.

Aşağıda, çok uzakta silahlı adamlar bekliyordu.

Yorgunum, diye fısıldadı.

"Ben de," diye itiraf etti Geralt, sihilli çizerek.

Yeterince öldürmekten bıktım.

'Ben de.'

'Başka bir çıkış yolu yok mu?'

'Numara. yok. Sadece bu merdiven. Yapmalıyız kızım. Yen gökyüzünü görmek istiyor.

Ben de gökyüzünü, Yen'i ve seni görmek istiyorum.'

Ciri arkasına baktı ve düşmemek için korkulukta duran Yennefer'e baktı. Bonhart'tan aldığı madalyonları çıkardı. Kediyi boynuna doladı ve kurdu Geralt'a verdi.

"Bunun sadece bir sembol olduğunu biliyorsundur umarım?" dedi.

"Her şey sadece bir sembol."

Swallow'u kınından çıkardı.

"Hadi gidelim Geralt."

'Hadi gidelim. Yanımda dur.'

Skellen'ın paralı askerleri, silahlarını terli yumruklarla kavrayarak merdivenin dibinde bekliyorlardı. Alaca Baykuş ilk dalgayı merdivenlerden yukarı gönderdi. Paralı askerlerin demir çomak çizmeleri basamaklarda gümbürdüyordu.

'Yavaş Ciri. acele etme. Bana yakın.'

"Evet, Geralt."

"Ve sakince kızım, sakince. Unutma, öfke olmadan, nefret olmadan. Dışarı çıkıp gökyüzünü görmeliyiz. Ve yolumuza çıkan adamlar ölmeli. Tereddüt etmeyin.

'Ben tereddüt etmeyeceğim. Gökyüzünü görmek istiyorum.'

Herhangi bir aksilik olmadan ilk inişe ulaştılar. Paralı askerler, onların sakinliği karşısında hayrete düşmüş ve şaşırmış halde önlerinde geri çekildiler. Ama bir an sonra üçü onlara doğru sıçradı, bağırıp kılıçlarını savurdu. Bir anda öldüler.

'Sürü onları!' Alaca Baykuş aşağıdan böğürdü. 'Öldür onları!'

Sonraki üç kişi ileri sıçradı. Geralt hızla onları karşılamak için dışarı fırladı, bir numara yaparak onları kandırdı ve birini aşağıdan boğazından kesti. Arkasını döndü, sağ kolunun altından Ciri'ye yol açtı ve Ciri bir sonraki askerin koltuk altından yumuşak bir şekilde kesti. Üçüncüsü korkuluktan atlayarak hayatını kurtarmaya çalıştı. O çok yavaştı.

Geralt yüzündeki kan damlalarını sildi.

Sakin ol Ciri.

'Sakinim.'

Sonraki üç. Bir bıçak parıltısı, çığlıklar, ölüm.

Kalın kan aşağı doğru sürünerek basamaklardan aşağı damladı.

Pirinç çivili bir brigantine giymiş bir asker uzun bir mızrakla onlara doğru sıçradı.

Narkotikten gözleri çıldırmıştı. Ciri çapraz bir savuşturmayla şaftı kenara itti ve Geralt savurdu. Yüzünü sildi. Arkalarına bakmadan yürümeye devam ettiler.

İkinci iniş artık yakındı.

'Öldür onları!' diye bağırdı Skellen. 'Onlara ye! Kiiiill,eeem!'

Merdivenlerde damgalama ve bağırma. Bıçakların parıltısı, çığlıklar. Ölüm.

'İyi, Ciri. Ama daha sakin. Öfori olmadan. Ve bana yakın.'

'Her zaman sana yakın olacağım.'

'Yapabiliyorsanız dirseğinizden kesmeyin. Dikkat etmek.'

'Ben.'

Bir bıçağın parıltısı. Çığlıklar, kan. Ölüm.

"İyi, Ciri."

Gökyüzünü görmek istiyorum.

'Seni çok seviyorum.'

'Bende seni seviyorum.'

'Dikkat etmek. Kayganlaşıyor.'

Bıçakların parlaması, inilti. Basamaklardan akan kana yetişerek yürümeye devam ettiler. Stygga Kalesi'nin merdivenlerinden aşağı, her zaman aşağı yürüdüler.

Onlara saldıran bir asker kanlı bir adımda kaydı, tam ayaklarının dibinde yere düştü ve iki eliyle başını kapatarak merhamet diledi. bakmadan yanından geçti.

Üçüncü karaya kadar kimse yollarını kapatmaya cesaret edemedi.

"Yay," Stefan Skellen aşağıdan böğürdü. 'Yayları ateşleyin! Boreas Mun, tatar yaylarını getirmeliydi! O nerede?'

Boreas Mun -ki bunu Tawny Owl bilemezdi- çoktan uzaktaydı. Alnını atının yelesine dayamış, atını elinden geldiğince dörtnala sıkarak doğuya doğru sürüyordu.

Yay için gönderilen adamlardan sadece biri geri dönmüştü.

Ateş etmeye karar veren adamın hafifçe titreyen elleri ve fisstech'ten sulanan gözleri vardı. İlk cıvata korkuluğu zar zor sıyırdı. İkincisi merdivenlere bile çarpmadı.

'Daha yüksek!' diye bağırdı Alaca Baykuş. 'Daha yükseğe çık aptal! Yakından ateş edin.'

Okçular, duymamış gibi yaptılar. Skellen uzun uzun küfretti, arbaletini ondan kaptı, merdivene atladı, diz çöktü ve nişan aldı. Geralt hızla Ciri'yi vücuduyla örttü. Ama kız onun arkasından şimşek gibi kaçtı, yani kiriş çınladığında zaten yerindeydi. Kılıcını üst çeyreğe doğru büktü ve cıvatayı o kadar sert vurdu ki, düşmeden önce birçok kez takla attı.

"Çok iyi," diye mırıldandı Geralt. 'Çok iyi Ciri. Ama bunu bir daha yaparsan, postunu tabaklarım.'

Skellen tatar yayını düşürdü. Ve aniden yalnız olduğunu fark etti.

Adamlarının hepsi küçük, dar bir grupta en alttaydı. Hiçbiri

merdivenleri çıkmaya çok hevesliydi. Daha önce olduğundan daha az varmış gibi görünüyordu. Bir kez daha birkaçı bir yere kaçtı. Muhtemelen arbalet getirmek için.

Ve Witcher ve Witcher kız – acele etmiyorlar ama yavaşlamıyorlar da –

Stygga Kalesi'nin kanla kaplı merdivenlerinden aşağı yürüdü. Birbirine yakın, omuz omuza, bıçaklarının hızlı hareketleriyle düşmanlarını baştan çıkaran ve şaşırtan.

Skellen geriye doğru yürüdü. Ve durmadı. En alta kadar.

Kendini kendi adamlarından oluşan bir grupta bulduğunda geri çekilmenin devam ettiğini fark etti. Güçsüzce yemin etti.

'Delikanlilar!' diye bağırdı ve sesi uyumsuz bir şekilde kırıldı. 'Sen git! Onlara sahip ol! topluca! Devam et, onlara sahip ol! Beni takip et!'

"Kendiniz gidin, efendim," diye mırıldandı içlerinden biri, fisstech ile elini burnuna doğru kaldırarak. Alaca Baykuş ona yumruk attı, adamın yüzünü, kolunu ve ceketinin önünü beyaz pudrayla kapladı.

Witcher ve Witcher kız başka bir inişten geçtiler.

'En dibe ulaştıklarında onları kuşatabileceğiz!' diye kükredi Skellen. 'Hadi çocuklar! Onlara sahip ol! Silahlara!'

Geralt, Ciri'ye baktı. Külden saçlarında gümüş gibi beyaz parlayan çizgiler görerek neredeyse öfkeyle uludu. Kendini kontrol etti. Öfkenin sırası değildi.

Dikkatli ol, dedi yumuşak bir sesle. 'Bana yakın kal.'

'Her zaman sana yakın olacağım.'

'Orası sıcak olacak.'

'Biliyorum. Ama biz birlikteyiz.

'Birlikteyiz.'

"Yanındayım," dedi Yennefer, kandan kırmızı ve kaygan bir şekilde onları merdivenlerden aşağı takip ederek.

'Forma gir! Hazırlan!' diye kükredi Baykuş.

Arbalet almak için koşan birkaç adam geri döndü. Onlar olmadan.

Çok korkmuş.

Savaş baltaları tarafından zorlanan kapıların gümbürtüsü, gümleme, demirin şıngırtısı ve merdivenlere giden üç koridordan ağır adımların sesi yankılanıyordu. Ve aniden, siyah miğferli, zırhlı ve gümüş semender işaretli pelerinli askerler üç koridordan da dışarı çıktılar. Skellen'ın paralı askerleri, gök gürültüsü ve tehditkar bir şekilde bağırıldıklarında, silahlarını birbiri

ardına yere attılar. Arbaletler ve kılıçların ve ayı mızraklarının bıçakları daha tereddütlü olanları hedef aldı ve daha da fazlası tarafından teşvik edildi.

tehditkar bağırışlar. Şimdi hepsi itaat etti, çünkü siyah pelerinli askerlerin birini öldürmeye son derece hevesli oldukları ve sadece bir bahane bekledikleri açıktı. Alaca Baykuş bir sütunun dibinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

'Mucizevi bir rahatlama mı?' diye mırıldandı Ciri. Geralt başını salladı.

Arbaletler ve mızraklar da onlara doğrultuluyordu.

' *Glaeddyvan vortu* !'

Direnmenin anlamı yoktu. Kara pelerinli askerler, merdivenlerin dibinde karıncalar gibi kaynıyordu ve witcherlar çok ama çok yorgundu. Ama kılıçlarını bırakmadılar. Onları dikkatlice basamaklara yerleştirdiler. Ve sonra oturdu. Geralt, Ciri'nin sıcak omzunu hissetti ve nefesini duydu.

Yennefer, siyah pelerinli askerlere silahsız ellerini göstererek cesetlerin ve kan göllerinin yanından geçerek aşağı indi. Ağır ağır yanlarına bir basamağa oturdu. Geralt da diğer omzunda sıcaklığı hissetti. *Yazık ki yapamıyor Hep böyle ol* , diye düşündü. Ve yapamayacağını biliyordu.

Tawny Owl'un adamları bağlandı ve birbiri ardına götürüldü. Semenderi taşıyan siyah pelerinli askerlerin sayısı her geçen gün artıyor. Aniden, zırhlarındaki beyaz tüyler ve gümüş kenarlardan tanınan yüksek rütbeli subaylar aralarında belirdi. Ve ayrılmalarına izin vermek için diğerlerinin gösterdikleri saygıyla.

Askerler, miğferi özellikle görkemli bir şekilde gümüşle süslenmiş olan subaylardan birinin önünde eğilerek önünde daha da büyük bir saygıyla durdular.

Adam, sütunun dibinde duran Skellen'ın önünde durdu. Alaca Baykuş - meşalelerin titreyen ışığında ve tepelerde yanan tablolarda bile çok barizdi- soluklaştı, bir çarşaf kadar beyaz oldu.

"Stefan Skellen," dedi memur, yankılanan bir sesle, tam salonun kasasına kadar gelen bir sesle. 'Mahkemede yargılanacaksınız. Ve vatana ihanetten cezalandırıldı.'

Alaca Baykuş götürüldü, ama elleri sıradan askerlerin yaptığı gibi bağlı değildi.

Memur arkasını döndü. Yukarıda bir duvar halısından yanan bir bez parçası koptu.

Dev bir ateşli kuş gibi dönerek düştü. Parlaklık gümüş kenarlı zırhın üzerinde, yanakların yarısına kadar uzanan ve -bütün siyah pelerinli askerlerinki gibi- korkunç dişli çeneler şeklinde olan vizörde parlıyordu.

Şimdi sıra bizde , diye düşündü Geralt. O yanılmadı.

Subay Ciri'ye baktı ve gözleri miğferin yarıklarında yandı, her şeyi fark etti ve kaydetti. solgunluk. Yanağındaki yara izi. Kolunda ve elindeki kan. Saçlarındaki beyaz çizgiler.

Sonra Nilfgaardlı bakışlarını Witcher'a çevirdi.

"Vilgefortz?" diye sordu yankılanan sesiyle. Geralt başını salladı.

'Cahir aep Ceallach?'

Başka bir kafa sallama.

Bir katliam, dedi memur, merdivenlere bakarak. 'Kan banyosu. Eh, kılıçla yaşayan... Üstelik cellatların işini de kurtardın.

Uzun bir yol kat ettin Witcher.'

Geralt yorum yapmadı. Ciri yüksek sesle burnunu çekti ve bileğiyle burnunu sildi.

Yennefer ona azarlayan bir bakış attı. Nilfgaardlı da bunu fark etti ve gülümsedi.

"Uzun bir yol kat etmişsin," diye tekrarladı. 'Dünyanın sonundan buraya geldiniz. Onu takip etmek ve onun iyiliği için. Sırf bu yüzden bile bir şeyi hak ediyorsun. Lord de Rideaux!'

"Evet efendim, Majesteleri!"

Witcher şaşırmadı.

"Lütfen, Rivyalı Sir Geralt ile tamamen rahatsız edilmeden sohbet edebileceğim gizli bir oda bulun. Bu süre zarfında lütfen iki hanıma mümkün olan tüm konforları ve hizmetleri sunun. Uyanık ve aralıksız koruma altında.'

"Evet, efendim, İmparatorluk Majesteleri."

"Sör Geralt, lütfen beni takip edin."

Witcher ayağa kalktı. Yennefer ve Ciri'ye baktı, onları sakinleştirmek ve aptalca bir şey yapmamaları konusunda uyarmak istedi. Ama gerekli değildi. İkisi de çok yorgundu. Ve istifa etti.

"Uzun bir yol kat ettiniz," diye tekrarladı Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Düşmanlarının Höyüklerinde Dans Eden Beyaz Alev, miğferini çıkararak.

"Emin değilim," dedi Geralt sakince, "daha fazla seyahat etmediyseniz Duny."

"Beni tanıdın, peki, peki." İmparator gülümsedi. 'Ve diyorlar ki sakalımın olmaması ve kendimi tutma şeklim beni tamamen değiştirdi. Beni daha önce Cintra'da görenlerin çoğu daha sonra Nilfgaard'a geldi ve beni seyirciler sırasında gördü. Ve kimse beni tanımadı. Ama beni sadece bir kez gördün,

ve bu on altı yıl önceydi. Hafızana bu kadar mı yerleştim?'

"Seni tanıyamazdım, gerçekten çok değişmişsin. Ben sadece senin kim olduğunu çözdüm. Bir süre önce. Ciri'nin ailesinde ensestin nasıl bir rol oynadığını tahmin ettim -bir başkasının yardımı ve ipucu olmadan-. Onun kanında. Korkunç bir kabusta hayal edilebilecek en korkunç, en iğrenç ensesti bile hayal ettim. Ve işte, bizzat buradasın.'

"Zorla ayakta durabilirsin," dedi Emhyr soğuk bir şekilde. "Ve kasıtlı küstahlık seni daha da dengesiz yapıyor. İmparatorun huzurunda oturabilirsiniz. Sana bu ayrıcalığı veriyorum ... ömrünün sonuna kadar.'

Geralt rahatlayarak oturdu. Emhyr oymalı bir gardıroba yaslanarak ayakta durmaya devam etti.

Kızımın hayatını kurtardın, dedi. 'Birkaç defa. Bunun için teşekkür ederim.

Kendim ve gelecek nesiller adına.'

Beni silahsızlandırıyorsun.

"Cirilla, Nilfgaard'a gidecek." Emhyr alay konusu olmaktan rahatsız olmadı. Uygun bir zamanda imparatoriçe olacak. Tam olarak aynı şekilde düzinelerce kız kraliçe oldu ve oluyor. Yani eşlerini neredeyse hiç tanımamak. Genellikle ilk karşılaşmalarına dayanarak onlar hakkında iyi bir fikre sahip olamamak. Genellikle ilk günler ve ... ilk geceler hayal kırıklığına uğrar.

evliliğin. Cirilla ilk olmayacak.'

Geralt yorum yapmaktan kaçındı.

"Cirilla," diye devam etti imparator, "bahsettiğim kraliçelerin çoğu gibi mutlu olacak. Zamanla gelecektir. Cirilla, benim hiç talep etmediğim sevgiyi, ondan doğuracağım oğluma aktaracak. Bir arşidük ve daha sonra bir imparator. Oğlu olacak bir imparator. Dünyanın hükümdarı olacak ve dünyayı yıkımdan kurtaracak bir oğul. İçeriğini yalnızca benim bildiğim kehanet böyle söylüyor.

"Doğal olarak," diye devam etti Beyaz Alev, "Cirilla asla kim olduğumu öğrenemeyecek.

Sır ölecek. Bunu bilenlerle birlikte.'

"Bu çok açık," Geralt başını salladı. 'Daha net olamaz.'

Emhyr uzun bir süre sonra, "Bütün bunlarda kaderin elini tespit etmekte başarısız olamazsın," dedi, "Bütün bunlar. Faaliyetleriniz dahil. Başından beri.'

"Daha çok Vilgefortz'un elini görüyorum. Seni Cintra'ya yönlendiren oydu, değil mi? Enchanted Urcheon olduğun zaman mı? Pavetta'yı yaptı..."

Karanlıkta tökezliyorsunuz, diye araya girdi Emhyr vahşice, semenderlerle süslü pelerinini omzunun üzerinden atarak. 'Hiçbir şey bilmiyorsun. Ve bilmek zorunda değilsin. Seni buraya hayat hikayemi anlatmak için çağırmadım. veya

senden önce özür dilerim. Kazandığın tek şey, kızın zarar görmeyeceğine dair güvence. Sana karşı borcum yok Witcher. Hiçbiri-'

'Evet yaparsın!' Geralt acımasızca sözünü kesti. 'Sözleşmeyi bozdun. Sözünden döndün. Onlar borç, Duny. Bir prens olarak sözünü tutmadın ve imparator olarak bir borcun var. Emperyal ilgiyle. On yıl değerinde!'

'Hepsi bu?'

'Hepsi bu. Sadece bana borçlu olduğu için, başka bir şey değil. Ama daha azı da yok. Çocuğu altı yaşına geldiğinde alacaktım. Söz verdiğin tarihi beklemedin. Geçmeden önce onu benden çalmayı planlamıştın. Yine de sözünü ettiğin kader seninle alay etti. Sonraki on yıl boyunca bu kaderle savaşmaya çalıştın. Şimdi ona sahipsin, bir zamanlar ebeveynlerinden yoksun bıraktığın ve şimdi onunla aşağılık bir şekilde ensest çocuklar doğurmak istediğin kendi kızın Ciri'ye sahipsin. Sevgi talep etmeden. Doğru, aslına bakarsanız. Onun sevgisini hak etmiyorsun. Aramızda kalsın Duny, onun gözlerinin içine bakmayı nasıl başaracaksın bilmiyorum.'

"Son, araçları haklı çıkarır," dedi Emhyr donuk bir sesle. 'Yaptığım şeyi gelecek nesiller için yapıyorum. Dünyayı kurtarmak için.'

"Eğer dünya böyle kurtarılacaksa..." Witcher başını kaldırdı "- yok olması daha iyi olurdu. İnan bana Duny, ölse daha iyi olur.'

"Solgunsun," dedi Emhyr var Emreis neredeyse nazikçe. "Bu kadar heyecanlanma, çünkü bayılabilirsin."

Dolaptan uzaklaştı, bir sandalye seçti ve oturdu. Witcher'ın başı gerçekten dönüyordu.

"Demir Urcheon," diye başladı imparator sakince ve sessizce, "babamı gaspçıyla işbirliği yapmaya zorlamanın bir yolu olacaktı. Darbeden sonraydı. Devrik imparator olan babam hapisteydi ve işkence görüyordu. O kırılamazdı, bu yüzden başka bir yol denendi. Gaspçı tarafından tutulan bir büyücü, beni babamın gözleri önünde bir canavara dönüştürdü. Büyücü kendi inisiyatifiyle küçük bir şey ekledi. Yani mizah. Eimyr bizim dilimizde bir

"urcheon", bir kirpi için eski bir isim.

'Babam kırılmasına izin vermedi ve onu öldürdüler. Bu arada alay ve aşağılamanın ortasında bir ormana salıverildim ve üzerime köpekler dikildi. Hayatta kaldım. Çok ciddiye alınmadım, çünkü büyücünün işini berbat ettiği ve geceleri insan suretimin geri döndüğü bilinmiyordu.

Neyse ki, sadakatlerinden emin olabileceğim birkaç kişi tanıyordum. Ve o zaman, bilgin olsun, on üç yaşındaydım.

'Ülkeden kaçmak zorunda kaldım. Ve bir çare aramam gerektiği gerçeği

Kuzeyde, Marnadal Merdivenlerinin ötesindeki büyü, Xarthisius adındaki biraz çılgın bir astrolog tarafından yıldızlarda okundu. Daha sonra imparator olduğumda ona bunun için bir kule ve aparat verdim. O zaman, ödünç alınan ekipman üzerinde çalışmak zorunda kaldı.

"Biliyorsun, Cintra'da olanlara saplanıp kalmak zaman kaybı. Bununla birlikte, sözde Vilgefortz ile bir ilgisi olduğunu reddediyorum.

Birincisi, o zamanlar onu tanımıyordum ve ikincisi, büyücülere karşı güçlü bir nefretim vardı.

Bugün bile onları sevmiyorum aslında. Ah, hatırladığım kadarıyla: Tahtı geri aldığımda, gaspçıya hizmet eden ve babamın gözleri önünde bana işkence eden büyücüye yetiştim. Ben de bir mizah anlayışı sergiledim. Büyücünün adı Braathens'ti ve bizim dilimizde kulağa neredeyse “kızarmış” gibi geliyor.

"Bu kadar konuyu açmamız yeterli, yine de elimizdeki konuya dönelim. Vilgefortz, Ciri'nin doğumundan kısa bir süre sonra Cintra'da beni gizlice ziyaret etti. Nilfgaard'da bana hâlâ sadık olan ve gaspçıya karşı komplo kuran insanların güvenilir bir arkadaşı olarak kendini tanıttı. Yardım teklif etti ve kısa sürede yardım edebileceğini kanıtladı. Hâlâ güvensiz, nedenlerini sorduğumda, minnettarlığa güvendiğini açıkça belirtti. Nilfgaard'ın büyük İmparatoru tarafından kendisine verilen lütuflar, ayrıcalıklar ve güç için. Benim anlamım. Dünyanın yarısını yönetecek güçlü bir hükümdar. Kim dünyanın yarısını yönetecek bir varis doğuracaktı. O, bu büyük hükümdarların yanında yükselmeye niyetlendi -ya da öyle ilan etti, kısıtlama olmaksızın-. Burada yılan derisiyle kaplı birkaç parşömen çıkardı ve içindekileri dikkatime sundu.

'Böylece kehaneti öğrendim. Dünyanın ve evrenin kaderini öğrendim. Ne yapmam gerektiğini öğrendim. Ve sonun araçları haklı çıkardığı sonucuna vardım.'

'Elbette.'

"Bu arada Nilfgaard'da işlerim gelişiyordu." Emhyr alaycılığı görmezden geldi. Partizanlarım gitgide daha fazla etki kazanıyorlardı. Sonunda, bir grup cephe subayı ve bir askeri öğrenci birliğine sahip olarak, bir darbe başlatmaya karar verdiler. Yine de bunun için bana ihtiyaç vardı. Kendimi. İmparatorluğun tahtının ve tacının meşru varisi, Emreislerin kanıyla haklı bir Emreiler. Devrimin standardına benzer bir şey olacaktım. Aramızda, birçok devrimci

benim bundan başka bir şey olmayacağım umudunu besledi. İçlerinden hala hayatta olanlar bu güne kadar atlatamazlar.

"Fakat, daha önce de söylendiği gibi, konuyu bir kenara bırakalım. Eve dönmek zorunda kaldım. Maecht'in sahte prensi ve sahte dük Duny'nin zamanı geldi.

Cintra'nın mirasını talep etmek için. Ancak kehaneti unutmadım. Ciri ile dönmek zorunda kaldım. Ve Calanthe hava durumuna göz kulak oluyordu.

Sana asla güvenmedi.

'Biliyorum. Sanırım bu tahmin hakkında bir şeyler biliyordu. Ve beni engellemek için her şeyi yapardı ve Cintra'da onun gücündeydim. Açıktı: Nilfgaard'a dönmek zorundaydım ama kimsenin tahmin edemeyeceği bir şekilde benim Duny ve Ciri'nin benim kızım olduğunu. Vilgefortz bir yol önerdi. Duny, Pavetta ve çocukları ölmek zorunda kaldı. İz bırakmadan yok ol.'

Aşamalı bir gemi enkazında.

'Bu doğru. Skellige'den Cintra'ya yolculuk sırasında Vilgefortz, gemiyi Sedna Uçurumu üzerindeki büyülü bir girdaba çekecekti. Pavetta, Ciri ve benim daha önce kendimizi özel güvenlikli bir cankurtaran sandalına kilitleyip hayatta kalmamız gerekiyordu. Ve mürettebat—'

"Hayatta kalmamamız gerekiyordu," diye bitirdi Witcher. 'Ve acımasız yolunuz böyle başladı.'

Emhyr var Emreis bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Daha erken başladı," dedi sonunda ve sesi yumuşaktı. 'Maalesef. Şu anda Ciri'nin gemide olmadığı ortaya çıktı.'

Geralt kaşlarını kaldırdı.

'Ne yazık ki, planlamamda Pavetta'yı takdir etmemiştim.' İmparatorun yüzü hiçbir şey ifade etmiyordu. "O melankolik fahişe, gözleri sürekli yere eğik, beni ve planlarımı görmüştü. Çapa tartılmadan önce çocuğu gizlice karaya göndermişti. bir öfkeye kapıldım. Onun yaptığı gibi. Histeri nöbeti geçirdi. Mücadele sırasında... denize düştü. Ben onun peşine düşmeden önce Vilgefortz gemiyi girdabına çekmişti. Kafamı bir şeye çarptım ve bilincimi kaybettim.

İplere dolanmış bir mucizeyle hayatta kaldım. Geldim, bandajlarla kaplı. Kırık bir kolum vardı.'

Bir adamın karısını öldürdükten sonra nasıl hissettiğini merak ediyorum, dedi Witcher soğukkanlılıkla.

"Berbat," diye yanıtladı Emhyr gecikmeden. Kendimi berbat ve perişan hissettim ve hissediyorum. Onu hiç sevmemiş olmam bile bunu değiştirmiyor. Son, araçları haklı çıkarır, ancak ölümüne içtenlikle pişmanım. Ben istemedim ya da planlamadım.

Pavetta kazara öldü.'

"Yalan söylüyorsun," dedi Geralt kuru bir sesle, "ve bu bir imparatora yakışmıyor. Pavetta yaşayamazdı. Senin maskesini düşürmüştü. Ve Ciri'ye yapmak istediğini yapmana asla izin vermezdim.'

Yaşayabilirdi, diye karşılık verdi Emhyr. 'Uzaklarda bir yerde. Var

Yeterince kale… Mesela Darn Rowan. Onu öldüremezdim.

"Araçlarla meşrulaştırılan bir amaç için bile mi?"

'Kişi her zaman daha az şiddetli bir yol bulabilir.' İmparator yüzünü sildi.

'Onlardan her zaman bol miktarda vardır.'

Her zaman değil, dedi Witcher, onun gözlerinin içine bakarak. Emhyr bakışlarını kaçırdı.

Tam olarak ben de öyle düşündüm, dedi Geralt, başını sallayarak. 'Hikayeni bitir.

Zaman geçiyor.

Calanthe küçük Ciri'yi gözbebeği gibi koruyordu. Onu kaçırmayı hayal bile edemezdim. Vilgefortz ile ilişkilerim önemli ölçüde soğumuştu ve diğer büyücülerden hâlâ tiksiniyordum... Ama askerlerim ve aristokrasi beni şiddetle savaşa, Cintra'ya saldırmaya zorluyorlardı. Halkın talep ettiğine, insanların yaşam alanı istediğine, *vox populi'yi dinlemenin* bir tür imparatorluk sınavı olacağına kefil oldular. Bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim. Hem Cintra'yı hem de Ciri'yi tek seferde yakalayarak. Gerisini biliyorsun.'

Yapıyorum, dedi Geralt başıyla onayladı. 'Konuşma için teşekkürler, Duny. Bana zaman ayırmaya istekli olduğun için minnettarım. Ama daha fazla geciktiremem. Çok yorgunum. Beni buraya kadar dünyanın sonuna kadar takip eden arkadaşlarımın ölümünü izledim. Kızınızı kurtarmaya geldiler. Onu tanımadan bile.

Cahir dışında hiçbiri Ciri'yi tanımıyordu bile. Ama onu kurtarmak için buraya geldiler. Çünkü onda terbiyeli ve asil bir şey vardı. Ve ne oldu? Ölümü buldular. Bunu haksız buluyorum. Ve eğer biri bilmek isterse, buna katılmıyorum. Çünkü dürüstlerin öldüğü, alçakların yaşayıp istediklerini yapmaya devam ettikleri bir hikaye saçmalıklarla dolu. Artık gücüm kalmadı, İmparator. Adamlarını çağır.'

'Cadı-'

'Sır, onu bilenlerle birlikte ölmeli. Kendin söyledin. Başka seçeneğin yok. Sizde bunlardan bol olduğu doğru değil. Herhangi bir hapishaneden kaçacağım. Ciri'yi senden alacağım. Onu götürmek için ödemeyeceğim hiçbir bedel yok. Senin de bildiğin gibi.'

'Yaparım.'

Yennefer'in yaşamasına izin verebilirsiniz. Sırrı bilmiyor.'

Ciri'yi kurtarmak için her bedeli öder, dedi Emhyr ciddi bir şekilde. 'Ve ölümünün intikamını al.'

"Doğru," Witcher başını salladı. "Gerçekten de onun Ciri'yi ne kadar çok sevdiğini unutmuştum.

Haklısın Duny. Eh, kaderden kaçamazsın. Bir talebim var.'

*
*

'Evet.'

'İkisine de veda edeyim. O zaman emrinde olacağım.'

Emhyr pencerenin yanında durmuş dağ zirvelerine bakıyordu.

'Seni reddedemem. Ancak-'

'Merak etme. Ciri'ye hiçbir şey söylemeyeceğim. Senin kim olduğunu söyleyerek ona zarar vermiş olurum. Ve ona zarar veremezdim.'

Emhyr uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, hala pencereye doğru döndü.

Belki de sana bir borcum vardır. Topuklarının üzerinde döndü. 'Öyleyse sana ödeme olarak ne teklif edeceğimi duy. Çok uzun zaman önce, eski zamanlarda, insanların hala onur, gurur ve haysiyete sahip oldukları, sözlerine değer verdikleri ve sadece utançtan korktukları zamanlarda, onurlu kişilerin ölüme mahkum edildiklerinde ve utanç verici elden kaçmaları oldu. cellat, sıcak su banyosuna girer ve damarlarını açardı. Mümkün mü-?'

'Banyoyu doldur.'

"Mümkün mü," diye devam etti imparator sakince, "Yennefer o banyoda size eşlik etmek isteyebilir mi?"

'Bundan neredeyse eminim. Ama sormalısın. Oldukça asi bir doğası var.'

'Biliyorum.'

Yennefer hemen kabul etti.

Çember kapandı, diye ekledi bileklerine bakarak. "Yılan Ouroboros dişlerini kendi kuyruğuna geçirdi."

'Anlamıyorum!' Ciri çileden çıkmış bir kedi gibi tısladı. "Neden onunla gitmek zorunda olduğumu anlamıyorum. Nereye? Ne için?'

"Kızım," dedi Yennefer usulca. 'Bu, başkası değil, senin kaderin.

Bunun başka türlü olamayacağını anlayın.'

'Ve sen?'

Kaderimiz bizi bekliyor. Yennefer Geralt'a baktı. 'Olması gereken yol bu. Gel buraya kızım. Bana sıkıca sarıl.'

"Seni öldürmek istiyorlar, değil mi? katılmıyorum! Seni daha yeni geri aldım! Bu adil değil!'

"Kılıçla yaşayan," dedi Emhyr var Emreis usulca, "kılıçla ölür. Bana karşı savaştılar ve kaybettiler. Ama onurlu bir şekilde kaybettiler.'

Ciri önünde üç adımda duruyordu ve Geralt sessizce havayı içine çekti. Yennefer'ın nefesini duydu. *Kahretsin* , diye düşündü, *herkes görüyor! Hepsi onun siyah üniformalı ordu neyin gizlenemeyeceğini görebilir! Aynı duruş, aynı parlayan gözler, aynı yüz buruşturma. Kollar göğüste aynı şekilde geçti.*

Neyse ki, son derece şans eseri, kül rengi saçlarını ondan miras aldı. anne. Ama her neyse, onları incelediğinizde kimin kanının olduğu ortaya çıkıyor...

Ama sen kazandın, dedi Ciri ona tutkuyla bakarak. 'Kazandın. Ve sence onurlu muydu?'

Emhyr var Emreis cevap vermedi. Sadece gülümsedi, kıza açıkça memnun bir bakışla baktı. Ciri dişlerini sıktı.

'O kadar çok kişi öldü ki. Bütün bunlar yüzünden pek çok insan öldü. Onurlu bir şekilde mi kaybettiler? Ölüm onurlu mu? Sadece bir canavar böyle düşünebilirdi. Ölüme yakından baksam da beni bir canavara dönüştürmek mümkün değildi. Ve bu mümkün olmayacak.

Cevap vermedi. Ona baktı ve görünüşe göre onu bakışlarıyla içiyordu.

"Ne planladığını biliyorum," diye tısladı, "Benimle ne yapmak istediğini bil. Ve sana hemen söyleyeceğim: Bana dokunmana izin vermeyeceğim. Ve eğer... Eğer sen

... Seni öldüreceğim. Hatta bağlı. Uyuyakaldığında boğazını dişlerimle koparırım.'

İmparator, hızlı bir hareketle, çevrelerindeki memurlar arasında toplanan gürültüyü susturdu.

"Kader olan, olacak," dedi gözlerini Ciri'den ayırmadan. "Arkadaşlarına veda et, Cirilla Fiona Elen Riannon."

Ciri, Witcher'a baktı. Geralt başını salladı. Kız içini çekti.

O ve Yennefer uzun süre kucaklaşıp fısıldaştılar. Sonra Ciri Geralt'a yaklaştı.

Yazık, dedi sessizce. 'İşler daha umut verici görünüyordu.'

'Daha fazla.'

Birbirlerine sarıldılar.

'Cesur ol.'

Bana sahip olmayacak, diye fısıldadı. 'Merak etme. ondan kaçacağım. bir yolum var-'

'Onu öldürmeyebilirsin. Unutma, Ciri. Yapmayabilirsin.'

'Merak etme. Öldürmeyi hiç düşünmüyordum. Biliyor musun Geralt, öldürmekten bıktım. Çok fazla oldu.'

'Çok fazla. Elveda, Witcher Kız.'

"Elveda, Witcher."

'Sadece ağlama.'

'Söylemesi yapmaktan kolay.'

Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis, Yennefer ve Geralt'a banyoya kadar eşlik etti. Neredeyse dumanı tüten, mis kokulu suyla dolu büyük, mermer bir havuzun kenarına.

'Hoşçakal' dedi. 'Acele etmene gerek yok. Gidiyorum ama burada talimat vereceğim ve emir vereceğim kişileri bırakıyorum. Hazır olduğunuzda arayın, teğmen size bir bıçak versin. Ama tekrar ediyorum: acele etmenize gerek yok.'

"İyiliğini takdir ediyoruz," Yennefer ciddiyetle başını salladı. 'İmparatorluk Majesteleri?'

'Evet?'

'Lütfen, mümkün olduğunca kızıma zarar verme. Onun ağladığı düşüncesiyle ölmek istemem.'

Emhyr uzun süre sessiz kaldı. Çok uzun zaman. Bir pencereye yaslanmak. Başını çevirerek.

"Madam Yennefer," dedi sonunda ve yüzü çok tuhaftı. "Senin ve Witcher Geralt'ın kızına zarar vermeyeceğimden emin olabilirsin. İnsan bedenlerini çiğnedim ve düşmanlarımın höyüklerinde dans ettim. Ve her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Ama benden şüphelendiğin şeyi ben yapamam. Artık biliyorum. Bu yüzden ikinize de teşekkür ederim. Veda.'

Dışarı çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapattı. Geralt içini çekti.

'Soyunalım mı?' Dumanı tüten havuza baktı. "Beni buradan çıplak bir ceset olarak çıkaracakları düşüncesi beni pek memnun etmiyor."

"Ve inanabiliyor musun, benim için hepsi aynı." Yennefer terliklerini fırlattı ve hızlı hareketlerle elbisesini açtı. 'Bu benim son banyom olsa bile, kıyafetlerimle banyo yapmayacağım.'

Bluzunu başının üzerine çekti ve havuza girdi, enerjik bir şekilde etrafa su sıçrattı.

'Peki, Geralt? Neden orada bir heykel gibi duruyorsun?'

Ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

'Kolay unutuyorsun. Hadi, suya.'

Yanına oturduğunda hemen kollarını boynuna doladı. Onu öptü, beline, suyun üstüne ve altına okşadı.

*
*

*

'Öyle mi' diye sordu, 'uygun bir zaman mı?'

"Her zaman," diye mırıldandı, elini suyun altına koyup ona dokunarak,

' bunun için doğru zaman. Emhyr acele etmemize gerek olmadığını iki kez tekrarladı.

Size verilen son dakikalarda ne yaparak geçirmeyi tercih edersiniz?

Ağlamak ve feryat etmek mi? Bu onursuzca, değil mi? Vicdanını mı sorguluyorsun?

Bu banal ve aptalca, değil mi?'

Demek istediğim bu değildi.

'Peki ne demek istedin?'

Göğüslerini okşayarak, "Su soğursa kesikler acı verir," diye mırıldandı.

'Acı içinde ödemeye değer' Yennefer diğer elini suya koydu '- zevk için. Acıdan korkuyor musun?'

'Numara.'

'Ben de değilim. Havuzun kenarına otur. Seni seviyorum ama bunu su altında yapmayacağım.

Aman, aman tanrım, dedi Yennefer, buhardan ıslanmış saçları küçük siyah engerekler gibi dağılsın diye başını arkaya eğerek. 'Aman... ah.'

Seni seviyorum Yen.

Seni seviyorum Geralt.

'Zamanı geldi. Onları arayacağız.'

Onları arayacağız.

Aradılar. Önce Witcher aradı, sonra Yennefer aradı. Sonra, herhangi bir tepki duymadan, hep bir ağızdan bağırdılar.

'Şimdi! Biz hazırız! O bıçağı bize ver! Hey! Kahretsin! Su soğuyor!'

"Çık oradan," dedi Ciri, banyoya göz atarak. 'Hepsi gitti.'

'Ne?'

'Sana söylüyorum. Gittiler. Biz üçümüz dışında burada yaşayan bir ruh yok. Giyinmek. Çıplak haldeyken çok komik görünüyorsun.

Giyinirken elleri titremeye başladı. Hem Geralt'ın hem de

Yennefer'ın. Kancalar, gözler, tokalar ve düğmelerle baş etmekte büyük zorluk çekiyorlardı. Ciri gevezelik ediyordu.

'Atla gittiler. Aynen böyle. Hepsi, onlardan ne kadar çok varsa.

Herkesi buradan alıp atlarına bindiler ve sürdüler. Olabildiğince hızlı.'

'Kimseyi bırakmadılar mı?'

'Hiç kimse.'

Bu şaşırtıcı, diye fısıldadı Geralt. "Şaşırtıcı."

'Bir şey mi oldu-' Yennefer boğazını temizledi '-açıklamak için mi?'

Hayır, dedi Ciri çabucak. 'Hiç bir şey.'

Yalan söylüyordu.

İlk başta cesur bir cephe kurdu. Dik, başı kibirli bir şekilde kalkık ve taş suratlı, siyah pelerinli şövalyelerin eldivenli ellerini itti, miğferlerinin tehditkar burun koruyucularına ve siperliklerine cesurca ve meydan okurcasına baktı.

Özellikle bir subayın, gümüş örgülü ve beyaz balıkçıl tüyü tüylü geniş omuzlu bir askerin hırlaması tarafından durduruldukları için artık ona dokunmadılar.

Her iki taraftan da eşlik ederek çıkışa doğru yürüdü. Başını gururla kaldırdı. Ağır çizmeler gümbürdüyordu, zırhlı gömlekler şıngırdadı ve silahlar şıngırdadı.

Bir düzine adımdan sonra ilk kez arkasına baktı. Sonraki birkaçından sonra ikinci kez. *Neden, onları bir daha asla göremeyeceğim* . Bu düşünce, tacının altında ürkütücü ve soğuk bir berraklıkla parladı. *Ne Geralt ne Yennefer.*

Asla.

Bu farkındalık, birdenbire, sahte cesaret maskesini sildi. Ciri'nin yüzü buruştu ve yüzünü buruşturdu, gözleri yaşlarla doldu ve burnu aktı. Kız tüm gücüyle savaştı, ama boşuna. Bir gözyaşı dalgası bahane barajını aştı.

Pelerinlerinde semenderler olan Nilfgaardlılar, sessizce ve hayretle ona baktılar. Bazıları onu kanlı merdivenlerde görmüş, hepsi onu imparatorla konuşurken görmüştü. Kılıçlı cadı kız, yenilmez cadı kız, kibirli bir şekilde imparatorun yüzüne meydan okuyor.

Ve şimdi, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir çocuk gördüklerine şaşırdılar.

O bunun farkındaydı. Gözleri onu ateş gibi yaktı, iğne gibi deldi. Savaştı, ama etkisizdi. Gözyaşlarını ne kadar güçlü tutarsa, o kadar güçlü bir şekilde patladılar.

⁂

⁂

Yavaşladı ve sonra durdu. Eskort da durdu. Ama sadece bir an için. Bir subayın hırıltılı komutuyla demir eller onu üst kollarından ve bileklerinden kavradı. Ciri, hıçkırarak ve gözyaşlarını yutarak son kez arkasına baktı. Sonra onu sürüklediler. Direnmedi, gitgide daha yüksek sesle ve daha da umutsuzca hıçkırdı.

İmparator Emhyr var Emreis, yüzünde garip, belirsiz hatıraları uyandıran o koyu saçlı adam tarafından durduruldular. Kısa bir emir verdiğinde onu serbest bıraktılar. Ciri burnunu çekti ve koluyla gözlerini sildi. Onun yaklaştığını görünce ağlamayı kesti ve kibirli bir şekilde başını kaldırdı. Ama şimdi -o bunun farkındaydı- sadece gülünç görünüyordu.

Emhyr uzun bir süre ona baktı. Tek kelime etmeden. Sonra ona yaklaştı. Ve bir el uzattı. Her zaman böyle hareketlere istemsizce geri çekilip tepki veren Ciri,

şimdi büyük şaşkınlığına tepki vermiyordu. Dokunuşunun hiç de tatsız olmadığını fark etmesi onu daha da şaşırttı.

Kar beyazı çizgileri sayar gibi saçlarına dokundu. Yara izi yüzünden şekli bozulmuş yanağına dokundu. Sonra ona sarıldı ve başını ve sırtını okşadı. Ağlamaktan bunalan kadın, kollarını bir korkuluk gibi dimdik tutmasına rağmen, ona izin verdi.

Garip bir şey, kader, diye fısıldadığını duydu. 'Elveda kızım.'

'Ne dedi?'

Ciri'nin yüzü hafifçe buruştu.

' dedi *: va faill, luned* . Yaşlı Konuşmasında: elveda kızım.'

Biliyorum, diye başını salladı Yennefer. 'Sonra ne?'

'Sonra... Sonra beni bıraktı, arkasını döndü ve uzaklaştı. Bazı emirler bağırdı. Ve herkes gitti. Koridorda yankılanan zırhlar, gümbürtüler ve gümbürtüler eşliğinde tamamen kayıtsız bir şekilde yanımdan geçtiler. Atlarına bindiler ve uzaklaştılar, toynakların kişnemesini ve ayak seslerini duydum. Bunu asla anlayamayacağım. Çünkü eğer merak edersem-'

'Ciri.'

'Ne?'

"Merak etme."

Philippa Eilhart, kirpiklerinin altından Fringilla Vigo'ya bakarak, "Stygga Kalesi," diye tekrarladı. Fringilla kızarmadı. Geçtiğimiz üç ay içinde kan damarlarını daraltan sihirli bir krem üretmeyi başarmıştı. Krem sayesinde ne kadar utansa da kızarmadı.

Assire var Anahid, "Vilgefortz'un sığınağı Stygga Kalesi'ndeydi," diye onayladı.

"Ebbing'de, basit bir asker olan muhbirim adını hatırlayamadığım bir dağ gölünün yukarısında."

Francesca Findabair, "Öyleydi" dediniz.

'Öyleydi,' Philippa cümlenin ortasında araya girdi. "Çünkü Vilgefortz öldü, sevgili bayanlar. O ve suç ortakları, tüm çete artık yok. Bu iyilik bizim için iyi arkadaşımız Witcher, Rivialı Geralt'tan başkası tarafından yapılmadı.

Kime değer vermedik. Hiçbirimiz. Kim hakkında yanılmışız. Hepimiz. Bazılarımız daha az ciddi, bazılarımız daha fazla.'

Bütün büyücüler bir ağızdan Fringilla'ya baktılar ama krem gerçekten etkiliydi. Assire var Anahid içini çekti. Philippa elini masaya vurdu.

"Savaşla bağlantılı faaliyetlerin çokluğu ve barış görüşmelerinin hazırlıkları bizi mazur görse de," dedi kuru bir sesle, "Vilgefortz davasında tamamen devre dışı kalma gerçeğinin loca için bir yenilgi olduğunu kabul etmeliyiz. . Bu bizim başımıza bir daha asla gelmemeli, sevgili hanımlar.'

Köşk - külden solgun Fringilla Vigo hariç - başını salladı.

"Şu anda," diye devam etti Philippa, "Witcher Geralt, Ebbing'de bir yerlerde. Serbest bıraktığı Yennefer ve Ciri ile birlikte. Onları nasıl bulacağımızı düşünmeliyiz..."

"Ya o kale?" Sabrina Glevissig sözünü kesti. "Bir şey unutmadın mı, Philippa?"

'Hayır, hayır yapmadım. Efsane ortaya çıkarsa, tek ve sadık bir versiyonu olmalıdır. Bu yüzden senden bunu yapmanı istiyorum, Sabrina. Keira ve Triss'i yanınıza alın. Konuyu çöz. Böylece hiçbir iz kalmaz.'

Patlamanın kükremesi Maecht'te olduğu kadar uzaktan duyuldu ve parlama-

gece gerçekleştiği için Metinna ve Geso'da bile görülüyordu. Daha ileri tektonik şoklar dizisi daha da uzakta algılanabilirdi. Dünyanın en uzak uçlarında.

Congreve , *Estella veya Baron Otto de Congreve'nin kızı Stella, Liddertal Kontu ile evli, mülklerini son derece iyi yönetiyordu. akıllıca onun erken ölümünün ardından, o biriktiği sayesinde önemli bir servet. İmparator Emhyr'in büyük takdirinin tadını çıkarmak var Emreis (qv), sarayında çok önemli bir şahsiyetti.*

Hiçbir pozisyonu olmamasına rağmen, imparatorun her zaman olduğu biliniyordu. sesini ve fikrini dikkati ve ilgisiyle şımartma alışkanlığında düşünce.

Genç İmparatoriçe Cirilla'ya duyduğu büyük sevgi sayesinde Kendi kızı gibi sevdiği Fiona (ayrıca bkz.) 'İmparatoriçe anne' denir. Hem imparatordan hem de imparatordan sağ kurtulan İmparatoriçe 1331'de öldü ve muazzam mülkü vasiyetinde kaldı. uzak akrabalar, Liddertallerin Beyaz denilen bir yan dalı Lidertaller. Bununla birlikte, dikkatsiz ve sersem kafalı insanlar olmaları, tamamen çarçur etti.

Effenberg ve Talbot,

Ansiklopedi Maxima Mundi , cilt. III

ON BÖLÜM

Hakkını vermek için kampa kadar gelen adam, bir tilki kadar kurnaz ve kurnazdı. Pozisyonunu o kadar hızlı değiştirdi ve o kadar çevik ve sessizce hareket etti ki, herhangi birinin üzerine gizlice girebilirdi. Herhangi biri. Ama Boreas Mun değil. Boreas Mun, takip etme konusunda çok fazla deneyime sahipti.

'Çık dışarı dostum!' diye seslendi sesini kendinden emin ve kendinden emin bir kibirle renklendirmeye çalışarak. 'Bu hilelerin boşuna. Seni görüyorum.

Oradasın.

Yamaçta bir sırtı diken diken olan megalitlerden biri, masmavi, yıldızlı gökyüzüne karşı seğirdi. Hareket etti. Ve insan formuna büründü.

Boreas, yanık kokusu aldığı için biraz eti şişte kızarttı. Dikkatsizce eğiliyormuş gibi yaparak elini yayın yükselticisine koydu.

'Eşyalarım yetersiz.' Görünüşe göre sakin sesine sert, metalik bir uyarı ipliği ördü. 'Birkaç tane var. Ama ben onlara bağlıyım. Onları ölümüne savunacağım.'

Menhir taklidi yapan adam derin bir sesle, "Ben haydut değilim," dedi. Ben bir hacıyım.

Hacı uzun boylu ve güçlü bir şekilde inşa edilmişti, kolayca iki fit ölçülerindeydi ve Boreas onu bir tartı üzerinde dengelemek için en az yirmi beş taş ağırlığının gerekli olacağına dair her şey bahse girerdi. Hacının asası, bir araba şaftı kadar kalın bir direk, elinde bir bastona benziyordu.

Boreas Mun, böylesine büyük bir çömlekçinin nasıl bu kadar çevik bir şekilde çalabildiğine gerçekten şaşırmıştı. O da biraz endişeliydi. Bir geyiği dört düzine adımda indirebildiği, birleşik, yetmiş librelik yayı, birdenbire küçük, kırılgan bir çocuk oyuncağı gibi göründü.

"Ben bir hacıyım," diye tekrarladı güçlü adam. 'Olmaz diyorum-'

"Ve diğer adam," diye sözünü kesti Boreas keskin bir şekilde. 'O da çıksın.'

'Ne başka...?' hacıyı kekeledi ve diğer taraftaki kasvetten çıkan, gölge kadar sessiz, ince bir siluet görerek ayrıldı.

Boreas Mun bu sefer hiç şaşırmamıştı. Diğer adam – onun hareket tarzı

izcinin eğitimli gözüne hemen ihanet etti - bir elfti. Ve bir elf tarafından gizlice sokulmak ayıp değildir.

Elf tuhaf bir şekilde elften olmayan, hafif boğuk bir sesle, "Affetmenizi dilerim," dedi. "İkinizden de saklandım beyler, kötü niyetten değil, korkudan.

O tükürüğü ters çeviririm.'

Hacı, asasına yaslanıp sesli bir şekilde burnunu çekerek, "Gerçekten," dedi. "Et o tarafta gereğinden fazla pişmiş."

Boreas tükürüğü çevirdi, içini çekti ve boğazını temizledi. Ve tekrar iç çekti.

"Oturun beyler," diye karar verdi. 'Ve bekle. Hayvan her an yapılabilir. Ha, gerçekten, yolda yolculara et vermeyi reddeden bir aptaldır.'

Yağ bir tıslamayla ateşin üzerine damladı, ateş alevlendi. Daha parlak oldu.

Hacı, gölgesi yüzünü oldukça etkili bir şekilde kaplayan geniş kenarlı bir keçe şapka giyiyordu. Yüzünü kapatmayan renkli kumaştan yapılmış bir sarık, elf için başlık görevi gördü. Kamp ateşinin parıltısında onun yüzünü gördüklerinde hem adamlar -Boreas hem de hacı- ürperdi. Ama bir zamanlar hiç şüphesiz elfin kadar güzel olan, şimdi alnında, alnında, burnunda ve yanağından çenesine kadar çapraz olarak uzanan korkunç bir yara iziyle şekli bozulmuş yüzün görünümünde bir solukluk, hatta yumuşak bir nefes bile vermedi. .

Boreas Mun boğazını temizledi ve tükürüğü tekrar çevirdi.

"Bu tatlı koku seni kamp ateşime çekti," diye sormak yerine söyledi.

"Öyle değil mi beyler?"

'Aslında.' Hacı şapkasının kenarını eğdi ve sesi biraz değişti.

'Tüm alçakgönüllülüğümle rostonun kokusunu çok uzaklardan aldım. Ama ihtiyatlı kaldım. İki gün önce yaklaştığım kamp ateşinde bir kadını kızartıyorlardı.'

"Bu doğru," diye onayladı elf. 'Ertesi sabah oradaydım, küllerde insan kemikleri gördüm.'

Hacı yavaş, çekici bir sesle, "Ertesi sabah," diye tekrarladı ve Boreas, şapkanın gölgesiyle gizlenen yüzde kötü bir gülümsemenin belirdiğine bahse girerdi. "Uzun süredir beni gizlice mi takip ediyorsunuz, Usta Elf?"

'Evet.'

'Peki kendini ifşa etmene ne engel oldu?'

'İyi algı.'

'Elskerdeg geçidi-' Boreas Mun tükürüğü çevirdi ve garip sessizliği böldü '- en iyi şöhretlerden hoşlanmayan bir yer. ben de var

kamp ateşlerinde kemikler, kazıklarda iskeletler görüldü. Adamlar ağaçlara asıldı. Burası zalim tarikatların vahşi takipçileriyle dolu. Ve sadece seni yemeyi bekleyen yaratıklar. Söylentilere göre.

"Bu bir söylenti değil," diye düzeltti elf. 'Gerçek bu. Ve doğuya doğru dağların içine doğru ilerledikçe durum daha da kötü olacak.'

'Beyler siz de doğuya mı seyahat ediyorsunuz? Elskerdeg'in ötesinde mi? Zerrikania'ya mı? Ya da belki daha da öteye, Hakland'a?'

Ne hacı ne de elf cevap vermedi. Boreas gerçekten bir cevap beklemiyordu. İlk olarak, soru tutarsızdı. İkincisi, aptalcaydı.

Bulundukları yerden ancak geriye ya da doğuya gitmek mümkündü. Elskerdeg aracılığıyla. O da nereye gidiyordu.

'Kızartma hazır.' Boreas, etkilemek amacıyla ustaca süslenmiş bir kelebek bıçağı açtı. 'Devam edin beyler. Kendinize yardım edin.'

Hacının bir palası ve elfin de mutfak bıçağına hiç benzemeyen bir hançeri vardı. Ama daha tehditkar amaçlar için bilenmiş üç bıçağın hepsi o gün et kesmeye yaramıştı. Bir süre için yalnızca çatırdama ve çiğneme duyuldu. Ve korlara atılan çiğnenmiş kemiklerin cızırdaması.

Hacı onurlu bir şekilde geğirdi.

Garip küçük yaratık, dedi, kemirdiği ve üç gün boyunca bir karınca yuvasında tutulmuş gibi görünene kadar yaladığı kürek kemiğini inceleyerek. "Tadı biraz keçi gibiydi ve koni kadar yumuşaktı... Böyle bir şey yediğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir skrekkti," dedi elf, kıkırdağı bir çatırtıyla çatırdayarak. "Herhangi bir zamanda onu yediğimi de hatırlamıyorum."

Boreas sessizce boğazını temizledi. Elfin sesindeki zar zor işitilen alaycı neşeli nota, kızartmanın kanlı gözleri ve kocaman dişleri olan, sadece kuyruğu üç el büyüklüğünde olan devasa bir sıçandan geldiğini bildiğini kanıtladı. İzleyici, devasa kemirgeni hiçbir şekilde avlamamıştı. Nefsi müdafaa için ateş etmişti ama onu yakmaya karar vermişti. Aklı başında ve aklı başında bir adamdı. Çöp yığınlarını silip süpüren ve artıkları yiyen bir fareyi yemezdi. Ancak Elskerdeg geçidinin dar geçidinden atık üretebilecek en yakın topluluğa üç yüz mil uzaktaydı. Sıçan -ya da elfin dediği gibi skrekk- temiz ve sağlıklı olmalıydı.

Medeniyetle hiçbir bağlantısı yoktu. Yani kirlenmiş veya bulaşmış olabilecek hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden, çiğnenip emilen en küçük kemik közün içine düştü.

Ay, Ateşli Dağlar'ın pürüzlü aralığının üzerinde yükseldi. Rüzgâr ateşi besledi ve kıvılcımlar fırladı, parıldayan sayısız yıldızın ortasında sönüp söndü.

'Yolda uzun mu beyler?' Boreas Mun, çok gizli olmayan başka bir soruyu riske attı, 'Burada, Vahşi Doğada mı? Solveiga Kapısı'nı uzun zaman önce arkanda mı bıraktın, eğer sorduğum için bağışlarsan?'

'Uzun zamandan beri,' dedi hacı, 'göreceli bir şey. Eylül dolunayından sonraki ikinci gün Solveiga'dan geçtim.'

"Altıncı gün ben," dedi elf.

"Ha," diye devam etti Boreas Mun, tepkiden cesaret alarak. "Daha yeni tanışmış olmamız bir mucize, çünkü ben de o şekilde yürüdüm ya da aslında sürdüm, çünkü o zamanlar hâlâ bir atım vardı."

Sessiz kaldı, ata ve onun kaybına ilişkin hoş olmayan düşünceleri ve anıları uzaklaştırdı. Rastgele arkadaşlarının da benzer maceralar yaşamış olduklarından emindi. Bütün zaman boyunca yürüyor olsalardı, onu burada, Elskerdeg yakınlarında asla yakalayamazlardı.

"Öyleyse," diye devam etti, "savaştan hemen sonra, Cintra Barışı imzalandıktan sonra yola çıkmayı göze alıyorum beyler. Doğal olarak beni ilgilendirmez ama Cintra'da yaratılan ve kurulan dünyanın düzeni ve vizyonundan memnun kalmadığınızı varsayıyorum.'

Kamp ateşinin getirdiği uzun sessizlik, uzaktan gelen ulumalarla bölündü. Bir kurt, muhtemelen. Elskerdeg geçidinin yakınında olmasına rağmen asla emin olamazsınız.

"Dürüst olmam gerekirse," diye beklenmedik bir şekilde konuştu elf, "Cintra Barışı'ndan sonra dünyadan ve onun imajından memnun olmak için nedenlerim yoktu. Yeni düzenden bahsetmiyorum bile.'

Hacı güçlü kollarını göğsünde çaprazlayarak, "Benim durumumda da benzerdi," dedi. 'Bir arkadaşımın dediği gibi, *gerçeği sonradan fark ettim* .'

Sessizlik uzun süre hüküm sürdü. Geçişte uluyan her şey bile sessizdi.

"İlk başta," diye devam etti hacı - Boreas ve elf onun yapmayacağına bahse girmeye hazır olsalar da - "İlk başta, her şey Cintra Barışının olumlu değişiklikler getireceğini, oldukça katlanılabilir bir dünya düzeni yaratacağını gösteriyordu. Herkes için değilse de en azından benim için...'

'Hafızam bana hizmet ediyorsa-' Boreas boğazını temizledi '-krallar Cintra'ya Nisan'da mı geldi?'

"Daha doğrusu Nisan ayının ikinci günü," diye düzeltti hacı. 'Öyleydi, ben

*

hatırla, dolunay.'

Duvarlar boyunca, küçük bir galeriyi destekleyen karanlık kirişlerin altına yerleştirilmiş, Cintran soylularının hanedan amblemlerinin ve armalarının renkli temsilleriyle kalkan sıraları asılıydı. İlk bakışta, eski ailelerin artık biraz solmuş kolları ile Dagorad ve Calanthe'nin saltanatları sırasında daha yakın zamanda soylulaşan ailelerin kolları arasındaki farklar ortaya çıktı. Yenilerinde canlı ve henüz çatlamamış boyalar vardı ve üzerlerinde ağaç kurdu deliklerinin biberlenmesi görünmüyordu.

Nilfgaardlı ailelerin, kalenin ele geçirilmesi ve beş yıllık imparatorluk yönetimi sırasında ödüllendirilen, yakın zamanda soylulaşmış ailelerinin rozetleri en canlı renklere sahipti.

Cintra'yı *yeniden kazandığımızda, diye* düşündü Kral Foltest, *Cintrans'ların canlanma heyecanıyla bu kalkanları yok etmediğinden emin olun. siyaset bir şey, salonun dekoru başka. Rejimlerdeki değişiklikler bir gerekçe olamaz vandalizm için.*

Böylece her şey burada başladı , diye düşündü Dijkstra, büyük salona bakarak.

Çelik Urcheon'un göründüğü ünlü nişan ziyafeti ve Prenses Pavetta'nın elini istedi... Ve Kraliçe Calanthe nişanlandı Cadı ...

İnsan kaderinin cilveleri ne kadar tuhaf , diye düşündü casus, kendi düşüncelerinin sıradanlığına şaşırarak.

Beş yıl önce , diye düşündü Kraliçe Meve, *beş yıl önce Calanthe'nin beyni, Cerbinlerin kanının dişi aslanı avlunun zeminine sıçradı, Pencerelerden görebildiğim bu avlu. Calanthe, gururlu portresi koridorda gördüğümüz, kraliyet kanının sondan bir önceki canlı taşıyıcısıydı.*

Kızı Pavetta boğulduktan sonra geriye sadece torunu kaldı.

Cirilla. Cirilla'nın da öldüğü haberi doğru değilse.

'Lütfen.' Novigrad Başrahipi Cyrus Engelkind Hemmelfart, yaş, konum ve evrensel saygıya *göre* toplantı başkanı olarak kabul edildi ve titreyen bir el ile işaret etti. 'Lütfen yerlerinizi alın.'

Maun levhalarla işaretlenmiş sandalyelerini buldular ve yuvarlak masaya oturdular. Meve, Rivia ve Lyria Kraliçesi. Temerya Kralı Foltest ve onun vasalı Brugge Kralı Venzlav. Demavend, Aedirn Kralı.

Henselt, Kaedwen Kralı. Cidaris Kralı Ethain. Genç Kral Kistrin

Verden. Duke Nitert, Redanian Regency Council'in başkanı. Ve Kont Dijkstra.

Kendimizi o casustan kurtarmalıyız, onu konferans masasından kaldırmalıyız , diye düşündü rahip. *Kral Henselt ve Kral Foltest, neden, genç Kistrin bile, Ekşi açıklamalar yapma özgürlüğünü kullandılar, bu yüzden her an Nilfgaardlı temsilcilerden bir* démarche olabilir. *Sigismund Dijkstra bir adam uygunsuz üreme ve ayrıca kirli bir geçmişe ve kötü bir kişi itibar, bir* persona turpis. *Bir* persona turpis'in varlığının *müzakerelerin atmosferini etkilemesine izin verilemez.*

Dijkstra'nın hemen karşısındaki yuvarlak masada bir yer tahsis edilen Nilfgaard heyeti başkanı Baron Shilard Fitz-Oesterlen, casusu kibar bir diplomatik selamla karşıladı.

Herkesin oturduğunu görünce Novigrad Hiyerarşisi de oturdu. Onu titreyen kollarıyla destekleyen sayfaların yardımı olmadan olmaz. Hiyerarşi, yıllar önce Kraliçe Calanthe için yapılmış bir sandalyeye oturdu. Sandalye, etkileyici bir şekilde yüksek ve zengin bir şekilde dekore edilmiş bir sırtlığa sahipti ve bu da onu diğerlerinden ayırıyordu.

Demek buradaydı , diye düşündü Triss Merigold, odanın etrafına bakarak, duvar halılarına, tablolara ve sayısız av ganimetlerine ve ona tamamen yabancı olan boynuzlu bir hayvanın boynuzlarına bakarak. *Kötü şöhretli kargaşalardan sonra buradaydı Calanthe arasındaki ünlü özel sohbetin yaşandığı taht odasında, Witcher, Pavetta ve Enchanted Urcheon meydana geldi. Calanthe verdiğinde bu tuhaf evliliğe yaptığı anlaşma. Ve Pavetta zaten hamileydi. Ciri neredeyse sekiz ay sonra doğdu… Ciri, tahtın varisi… Aslan Dişi Aslan'ın kanından yavru… Ciri, küçük kız kardeşim. Kim hala uzaklarda bir yerde güneyde uzakta. Neyse ki, artık yalnız değil. O Geralt ile birlikte ve Yennefer. O güvende.*

Tabii bana bir daha yalan söylemedilerse.

Bir süredir Triss'i yakından inceleyen Philippa Eilhart, "Oturun sevgili hanımlar," diye ısrar etti. 'Kısa bir süre sonra dünyanın hükümdarları birbiri ardına açılış konuşmalarını yapmaya başlayacaklar; Bir kelimeyi kaçırmak istemem.'

Büyücüler, sinsi dedikodularını keserek hemen yerlerine geçtiler.

Sheala de Tancarville, sert erkek kıyafetine kadınsı bir vurgu veren gümüş bir tilki boa içinde. Assire var Anahid, leylak rengi ipekten bir elbise içinde

mütevazı sadeliği şık zarafetle zarif bir şekilde birleştirdi. Francesca Findabair, her zamanki gibi muhteşem. Ida Emean aep Sivney, her zamanki gibi gizemli. Margarita Laux-Antille, seçkin ve ciddi. Turkuaz renginde Sabrina Glevissig. Yeşil ve nergis sarısı Keira Metz. Ve Fringilla Vigo. Keyifsiz. Üzgün. Ve gerçekten ölümcül, hastalıklı, tamamen korkunç bir solgunlukla solgun.

Triss Merigold, Keira'nın yanında, Fringilla'nın karşısında oturuyordu. Nilfgaard büyücüsünün başının üzerinde bir kızılağaç bulvarı arasındaki bir yolda dört nala koşan bir süvariyi betimleyen bir tablo asılıydı. Kızılağaçlar, kola benzeyen canavarca dallarını biniciye doğru uzatmış, oyuklarının korkunç ağızlarıyla alaycı bir şekilde gülümsüyordu. Triss istemsizce titredi.

Masanın ortasında duran üç boyutlu telekomünikatör aktifti. Philippa Eilhart, görüntüyü ve sesi odaklamak için bir büyü kullandı.

"Hanımlar, gördüğünüz ve işittiğiniz gibi," dedi alaycı bir tavırla, "dünyanın hükümdarları, tam şu anda, Cintra'nın taht odasında, altımızdaki çekülde onun kaderini belirlemeye başlıyorlar. , bir kat aşağıda. Ve biz burada, onlardan bir kat yukarıda, çocukların fazla çıldırmaması için onları gözetleyeceğiz.'

Elskerdeg'de uluyanlara başka uluyanlar da katıldı. Boreas'ın hiç şüphesi yoktu.

Onlar kurt değildi.

Ölü sohbeti canlandırmak için, "Ben de o Cintran konuşmalarından pek bir şey beklemiyordum," dedi. Tanıdığım hiç kimse onlardan bir iyilik beklemiyordu.

Hacı sakince "Müzakerelerin başladığı gerçeği önemliydi" diye itiraz etti. 'Basit bir adam ve gerçekten de öyle bir adamım ki, eğer söyleyebilirsem, basitçe düşünüyor. Basit bir adam, savaşan kralların ve imparatorların birbirlerine o kadar öfkeli olmadığını bilir. Ellerinde olsaydı, güçleri olsaydı, birbirlerini öldürürlerdi. Birbirlerini öldürmeye çalışmayı bırakıp bunun yerine yuvarlak bir masaya oturduklarını mı? Bu, artık güçleri olmadığı anlamına gelir. Basitçe söylemek gerekirse, güçsüzler. Ve bu güçsüzlüğün sonucu, hiçbir silahlı adamın basit bir adamın çiftliğine saldırmaması; öldürmüyorlar, sakat bırakmıyorlar, binaları yakmıyorlar, çocukların boğazlarını kesmiyorlar, eşlere tecavüz etmiyorlar veya insanları esarete sürmüyorlar.

Hayır. Bunun yerine Cintra'da toplandılar ve pazarlık yapıyorlar. Hadi sevinelim!'

Elf sopasıyla kıvılcımlar saçan ateşe bir kütük sokmayı bitirdi ve hacıya yan gözle baktı.

"Basit bir adam bile," dedi alayını gizlemeden, "olsa bile

neşeli, neden, hatta öforik, siyasetin de bir savaş olduğunu anlamalı, sadece biraz farklı yönetiliyor. Müzakerelerin ticaret gibi olduğunu anlamalı. Aynı kendinden tahrikli mekanizmaya sahiptirler. Müzakere edilen başarılar tavizlerle satın alınır. Bazen yenersin bazen kaybedersin. Yani bazı insanların satın alınabilmesi için bazılarının satılması gerekiyor.'

"Gerçekten," dedi hacı bir süre sonra. 'O kadar basit ve açık ki her erkek anlıyor. Hatta basit bir tane.'

'Hayır, hayır ve bir kez daha hayır!' diye bağırdı Kral Henselt, iki yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki bir kadehi devirdi ve hokkaların zıplamasına neden oldu. 'Bu konuda tartışma yok! Bu konuda at ticareti yapılmaz! İşte son, işte bu, *deireadh* !'

'Henselt.' Foltest sakince, ciddi ve yatıştırıcı bir şekilde konuştu. 'İşleri zorlaştırma. Ve bizi Ekselanslarının önünde bağırarak utandırmayın.'

Nilfgaard İmparatorluğu'nun müzakerecisi Shilard Fitz-Oesterlen, Kaedwen Kralı'nın tuhaflıklarının onu ne şaşırttığını ne de rahatsız ettiğini ima eden sahte bir gülümsemeyle eğildi.

"İmparatorlukla pazarlık yapıyoruz," diye devam etti Foltest, "ve kendi aramızda birdenbire köpek gibi ısırmaya mı başladık? Bu bir rezalet, Henselt.

Dijkstra, görünüşe göre kayıtsız bir şekilde, "Dol Angra ve Riverdell gibi zor konularda Nilfgaard ile anlaşmaya vardık," dedi. 'Bu aptalca olurdu-'

'Bende böyle sözler olmayacak!' diye kükredi Henselt, bu sefer o kadar yüksek sesle ki bir bufalo bile onunla boy ölçüşemezdi. 'Özellikle tüm insanların casuslarından gelen bu tür açıklamalara katlanmayacağım! Tanrı aşkına, kral benim!'

"Bu çok açık," diye homurdandı Meve. Demavend sırtı onlara dönük, duvardaki armalara bakıyor, sanki oyun onun krallığıyla ilgili değilmiş gibi küçümseyici bir şekilde gülümsüyordu.

Yeter, diye soludu Henselt, gözleri etrafta gezinerek. Yeter Tanrı aşkına, yoksa kanım kaynayacak. Dedim ki: bir karış toprak değil. Hayır, ama hayır, yeniden sahiplenme! Krallığımın bir karış, hatta yarım bir kara parçası kadar küçültülmesine razı olmayacağım! Tanrılar bana Kaedwen'in onurunu emanet etti ve ben bundan yalnızca Tanrılara vazgeçeceğim! Aşağı Yürüyüşler bizim toprağımızdır... Bizim... etik... ahlakımızdır

... etnik ülke. Aşağı Yürüyüşler yüzyıllardır Kaedwen'e ait...'

"Yukarı Aedirn," diye tekrar konuştu Dijkstra, "son zamanlardan beri Kaedwen'e ait.

yıl. Kesin olmak gerekirse, geçen yılın yirmi dördünden beri. Bir Kaedwen işgal kuvveti burayı işgal ettiği andan itibaren.'

Shilard Fitz-Oesterlen, kendisine sorulmadan, " Nilfgaard İmparatorluğu'nun bu ilhakla hiçbir ilgisi olmadığının *ad futuram rei memoriam olarak incelenmesini rica ediyorum," dedi.*

"O sırada Vengerberg'i yağmalaması dışında."

' *Nihil ad rem* !'

'Aslında?'

'Beyler!' Foltest uyardı.

"Kaedwen Ordusu," diye hırladı Henselt, "Aşağı Yürüyüşlere kurtarıcı olarak girdi! Askerlerim orada çiçeklerle karşılandı! Askerlerim-'

Haydutlarınız . _ Kral Demavend'in sesi sakindi ama yüzünden bunun ona ne kadar çabaya mal olduğu belliydi. "Krallığımı öldürücü bir *hassa ile işgal eden haydutlarınız* , öldürdüler, tecavüz ettiler ve yağmaladılar. Beyler! Burada toplandık ve bir haftadır tartışıyoruz, dünyanın gelecekteki yüzünün nasıl olması gerektiğini tartışıyoruz. Tanrılar adına, suç ve talan yüzü olmak mı? Ölümcül *statüko* korunacak mı? Yağmalanan mallar haydut ve yağmacının elinde mi kalacak?'

Henselt masadan bir harita aldı, şiddetli bir hareketle yırttı ve Demavend'e doğru fırlattı. Aedirn Kralı kıpırdamadı bile.

"Ordum," diye hırıldadı Henselt ve yüzü iyi, eski şarabın rengine büründü, "Martıları Nilfgaardlılardan ele geçirdi. Senin acıklı krallığın o zaman bile yoktu, Demavend. Daha fazlasını söyleyeceğim: Ordum olmasaydı, bugün bir krallığınız bile olmazdı. Yaruga üzerinden ve Dol Angra'nın ötesinde, benim yardımım olmadan Kara Pelerinleri sürerken görmek isterim. Bu nedenle, benim lütfuyla kral olduğunuzu söylemek pek de abartılı olmaz.

Ama burada cömertliğim bitiyor! Bir karış toprağımdan bile vazgeçmem dedim. Krallığımın küçülmesine izin vermeyeceğim.'

'Ben de!' Demavend ayağa kalktı. "O halde anlaşmaya varmayacağız!"

'Beyler.' O zamana kadar uykuda olan Novigrad Hiyerarşisi Cyrus Hemmelfart aniden sakinleştirici bir tavırla konuştu. "Bir çeşit uzlaşma kesinlikle mümkün..."

"Nilfgaard İmparatorluğu," diye tekrar başladı, birdenbire ortalığı karıştırmayı seven Shilard Fitz-Oesterlen, "Dol Blathanna'daki Elfler Ülkesi'ne zarar verecek hiçbir anlaşmayı kabul etmeyecek. Gerekirse, muhtıranın içeriğini size bir kez daha okuyacağım…'

Henselt, Foltest ve Dijkstra homurdandı ama Demavend imparatorluğa baktı.

büyükelçi sakince ve neredeyse iyi huylu.

"Genel iyilik ve barış için," dedi, "Dol Blathanna'nın özerkliğini tanıyorum. Bir krallık olarak değil, bir dükalık olarak. Koşul, Düşes Enid an Gleanna'nın bana saygılarını sunması ve insanlara ve elflere eşit haklar ve ayrıcalıklar vermekle yükümlü olması. Bunu yapmaya hazırım, daha önce de söylediğim gibi, *pro publico bono.* '

'Gerçek bir kral gibi konuştun' dedi Meve.

Bir süredir diplomatik jargon bilgisini sergilemek için fırsat kollayan Hierarch Hemmelfart, " *Salus publica lex suprema est," dedi.*

"Yine de şunu ekleyeceğim," diye devam etti Demavend, kendini beğenmiş Henselt'e bakarak, "Dol Blathanna ile ilgili tavizin bir emsal olmadığını. Bu, topraklarımın bütünlüğüne karşı hemfikir olacağım tek tecavüzdür. Başka bir bölümü tanımayacağım. Bir saldırgan ve işgalci olarak sınırlarımı işgal eden Kaedwen Ordusu'nun, Yukarı Aedirn'in yasadışı olarak işgal edilmiş kalelerini ve kalelerini terk etmek için bir haftası var. Bu konferansa daha fazla katılmamın koşulu budur. Ve *verba volant olduğu* için, sekreterim tutanaklara davayla ilgili resmi bir *démarche sunacaktır* .'

'Henselt?' Foltest tereddütle sakallı krala baktı.

'Asla!' diye kükredi Kaedwen Kralı, bir sandalyeyi devirerek ve eşek arısı tarafından sokulmuş bir şempanze gibi zıplayarak. 'Marşlardan asla vazgeçmeyeceğim! Cesedimi çiğnemen lazım! Asla! Hiçbir şey beni yapmaz! Güç yok, zorlama yok! Lanet güç yok!'

Ve kendisinin de iyi doğmuş ve eğitimli olduğunu kanıtlamak için uludu: " *Hayır . keseli sıçan!* '

"Ona *sıçansız vereceğim* , yaşlı budala!" diye homurdandı Sabrina Glevissig üst kattaki odada. "Endişelenmenize gerek yok hanımlar, Yukarı Aedirn davasındaki geri alım taleplerini kabul etmesi için o aptalı zorlayacağım. Kaedwen Ordusu on gün dolmadan ayrılacak. Konu açık. Bunun iki yolu yok. Herhangi birinizin bundan şüphesi varsa, gerçekten de sinirlenmeye hakkım var.'

Philippa Eilhart ve Sheala de Tancarville saygılarını selamlayarak ifade ettiler. Assire var Anahid gülümseyerek teşekkür etti.

"Bugün geriye kalan tek şey," dedi Sabrina, "Dol Blathanna meselesini halletmek. İmparator Emhyr'in muhtırasının içeriğini biliyoruz. Aşağıdaki krallar hala bu konuyu tartışma şansı bulamadılar, ancak tercihlerini bildirdiler. Ve en çok – diyebilirim ki – ilgilenen taraf

bir duruş. Bu Kral Demavend.'

"Demavend'in duruşu," dedi Sheala de Tancarville, gümüş tilki boasını boynuna sararak, "geniş kapsamlı bir uzlaşmanın özelliklerini taşıyor. Olumlu, düşünceli ve dengeli bir duruş. Shilard Fitz-Oesterlen, daha büyük tavizler yönünde tartışmaya çalışırken oldukça zorlanacak. İsteyip istemeyeceğini bilmiyorum.'

"Yapacak," dedi Assire var Anahid sakince. "Çünkü Nilfgaard'dan aldığı talimatlar bunlar. Referanduma *başvuracak* ve notlar sunacak. En az bir gün tartışacak. Bu süre geçtikten sonra tavizler vermeye başlayacak-'

"Bu normal," diye sözünü kesti Sabrina Glevissig. "Sonunda ortak bir nokta bulmaları ve bir konuda anlaşmaları normal. Bunu beklemeyeceğiz, eninde sonunda ne yapmalarına izin verileceğine hemen karar vereceğiz. Francesca!

Bir şey söyle! Ne de olsa ülkenle ilgili.'

'Sadece bu nedenle-' Vadilerin Papatyası çok güzel gülümsedi '-

sırf bu yüzden susuyorum, Sabrina.'

Margarita Laux-Antille ciddi bir tavırla, "Gururunu bir kenara bırak," dedi. "Krallara nelere izin verebileceğimizi bilmeliyiz."

Francesca Findabair daha da güzel gülümsedi.

"Barış ve *ücretsiz kamu yararı* adına," dedi, "Kral Demavend'in teklifini kabul ediyorum. Şu andan itibaren bana Majesteleri diye hitap etmeyi bırakabilirsiniz, sevgili kızlarım; sıradan bir “Aydınlanmanız” yeterli olacaktır.'

"Elf şakaları," diye yüzünü buruşturdu Sabrina, "beni hiç eğlendirmiyor, çünkü muhtemelen onları anlamıyorum. Peki ya Demavend'in diğer koşulları?'

Francesca kirpiklerini kırpıştırdı.

"İnsan yerleşimcilerin yeniden göç etmesini ve mülklerinin iadesini kabul ediyorum," dedi ciddi bir şekilde. 'Bütün ırklara eşitliği garanti ediyorum...'

"Tanrıların aşkına Enid," diye güldü Philippa Eilhart. 'Her şeye razı olma! Bazı koşullar belirleyin!'

'Yapacağım.' Elf aniden ciddileşti. Saygı duruşuna katılmıyorum.

Dol Blathanna'yı mülk olarak istiyorum. Sadakat yemini dışında hiçbir vasal görevi ve hükümdarın aleyhine hiçbir eylemde bulunmaz.'

"Demavend kabul etmeyecek," dedi Philippa sertçe. 'Çiçekler Vadisi'nin kendisine verdiği gelirden ve kiradan feragat etmeyecek.'

'Bu konuda-' Francesca kaşlarını kaldırdı '-iki taraflı müzakere etmeye hazırım; Fikir birliğine varabileceğimizden eminim. Mülkiyet ödeme talep etmez, ancak onu ne yasaklar ne de hariç tutar.'

⁂

"Peki ya ailevi miras?" Philippa Eilhart kazmaya devam etti. 'Peki ya primogeniture? Foltest, mülkiyeti kabul ederek, dükün bölünmezliği için bir garanti isteyecektir.'

Francesca yeniden gülümsedi, "Tenim ve vücudum gerçekten Foltest'i cezbedebilir," ama sana şaşırdım Philippa. Hamile kalmanın bir olasılık olduğu yaş çok, çok geride kaldı. Primogeniture ve fideicommissum ile ilgili olarak Demavend korkmamalı. Çünkü Dol Blathanna'nın hükümdarlarının hanedanının *ultimus familiae'si olacağım .* Ama Demavend'in avantajlı gördüğü yaş farkına rağmen miras meselesini onunla değil, torunlarıyla çözeceğiz. Sizi temin ederim hanımlar, bu konuda hiçbir tartışma olmayacak.'

"Bunda olmaz," diye onayladı Assire var Anahid, büyücünün elf gözlerine bakarak. "Peki ya Sincap komando birimleri meselesi? Peki ya İmparatorluk için savaşan elfler? Yanılmıyorsam, bu esas olarak sizin konunuzla mı ilgili, Madam Francesca?'

Vadilerin Papatyası gülümsemeyi bıraktı. Ida Emean'a baktı ama Mavi Dağlardan gelen sessiz elf onun bakışlarından kaçındı.

' *Pro publico bono*- ' diye başladı ve sözünü kesti. Assire de çok ciddiydi, anlayışla başını salladı.

'Ne yapalım?' dedi yavaşça. 'Her şeyin bir bedeli vardır. Savaş zayiat gerektirir. Görünüşe göre Barış da öyle.'

"Evet, her açıdan doğru," diye tekrarladı hacı, kafası eğik oturan elfe bakarak düşünceli bir şekilde. 'Barış görüşmeleri bir pazardır. Bir ülke fuarı. Bazı insanların satın alınabilmesi için bazılarının satılması gerekir. Böylece dünya kendi yolunda ilerliyor. Önemli olan çok yüksek bir bedel ödememek...'

"Ve kendini çok ucuza satmamak," diye bitirdi elf, başını kaldırmadan.

'Hainler! Aşağılık hiçbir işe yaramaz!'

'Orospular!'

' *An'badraigh aen cuach* !'

'Nilfgaard köpekleri!'

'Sessizlik!' diye kükredi Hamilcar Danza, zırhlı yumruğunu

manastırın korkuluğu. Galerideki okçular arbaletlerini çıkmaz sokağa giren elflere doğrulttu.

'Sakin ol!' Danza daha da yüksek sesle kükredi. 'Yeterlik! Sakin olun beyler memurlar! Biraz daha saygınlık!'

"Onurdan bahsetmeye cesaretin var mı, kara muhafız?" diye bağırdı Coinneach Dá Reo. 'Senin için kan döktük, lanetli Dh'oine! Siz ve bizden bağlılık yemini alan imparatorunuz için! Ve bunu böyle mi ödüyorsun?

Bizi o kuzeyli katillere mi teslim ettin? Suçlular olarak! Suçlular olarak!'

'Yeter dedim!' Danza yumruğunu tekrar korkuluklara sertçe vurdu.

'Bu *oldubittiyi kabul edin* , nazik elfler! Cintra'da varılan anlaşmalar, imzalanan barış anlaşmasının koşulları olarak, İmparatorluğa savaş suçlularını Kuzeylilere teslim etme görevini yüklemektedir—'

'Suçlular mı?' diye bağırdı Riordain. Suçlular mı? Seni sefil Dh'oine!'

"Savaş suçluları," diye tekrarladı Danza, altındaki huzursuzluğu hiç umursamadan. 'Kanıtlanmış terörizm, sivilleri öldürmek, tutsakları öldürmek ve işkence yapmak, sahra hastanelerinde yaralıları katletmekle suçlanan herhangi bir memur-'

'Siz fahişeler!' diye bağırdı Angus Bri Cri. 'Öldürdük, çünkü savaştaydık!'

"Emriniz üzerine öldürdük!"

' *Cuach'te aep arse, bloede Dh'oine!* '

'Yönetim altına alındı!' Danza'yı tekrarladı. Hakaretleriniz ve bağırışlarınız hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Lütfen teker teker nöbetçi kulübesine gidin ve kelepçelenirken direnmeyin.'

Onlar Yaruga'dan kaçarken bizde kalmalıydık. Riordain dişlerini gıcırdattı. Komando birliklerinde kalıp savaşmalıydık.

Ama biz aptallar, aptallar, budalalar, askerlik yeminimizi tuttuk! Bize hizmet ediyor!'

Sincapların en ünlü, şimdi neredeyse efsanevi komutanı ve şu anda bir imparatorluk albay olan Demir Kurt Isengrim Faoiltiarna, Vrihedd Tugayı'nın gümüş şimşeklerini kolundan ve kürek kemiğinden, taş suratlı söküp avluya attı. . Diğer subaylar onun örneğini izlediler. Hamilcar Danza bunu izlerken galeriden kaşlarını çattı.

'Sorumsuz bir gösteri' dedi. "Ayrıca, senin yerinde olsam imparatorluk nişanından bu kadar hafife almam. Emperyal subaylar olarak, barış anlaşmasının koşullarının müzakereleri sırasında size adil yargılamalar, hafif cezalar ve hızlı bir af garantisi verildiğini size bildirmekle yükümlü hissediyorum…'

Çıkmaza toplanan elfler, kahkahalarla ahenk içinde kükrediler.

*

*

duvarların arasında gürledi ve gümbürdüyordu.

"Ayrıca şu gerçeğe de dikkatinizi çekiyorum," diye ekledi Hamilcar Danza sakince, "Kuzeyliler'e teslim ettiğimiz sadece sensin. 32 memur. Ve komuta ettiğin askerlerden biri değil. Bir değil.

Çıkmazdaki kahkahalar bir anda kesildi.

Rüzgâr kamp ateşinin üzerinde esti, kıvılcımlar saçtı ve gözlerine duman üfledi. Geçitten yine ulumalar duyuldu.

'Her şeyi fuhuş ettiler.' Elif sessizliği bozdu. 'Her şey satılıktı. Onur, sadakat, bağlarımız, yeminlerimiz, günlük edep... Bunlar sadece birer eşyaydı, ticaret ve talep olduğu sürece bir değeri vardı. Ve bir kez olmadığında, bir saman değerinde değildiler ve atıldılar. Toz yığınına.'

Hacı, "Tarihin toz yığını üzerinde," diye başını salladı. 'Haklısın, usta elf.

O zamanlar Cintra'da böyleydi. Her şeyin bir bedeli vardı. Ve takas edilebileceği kadar değerliydi. Pazar her sabah açılırdı. Ve gerçek bir pazar gibi, ara sıra beklenmedik patlamalar ve çöküşler olurdu. Ve tıpkı gerçek bir pazarda olduğu gibi, birinin ipleri elinde tuttuğu izlenimine kapılmamak elde değil.'

'Doğru mu duyuyorum?' Shilard Fitz-Oesterlen, sesine ve yüz ifadesine inanamadıklarını ifade ederek, yavaş ve çekici bir sesle sordu. 'Kulaklarım beni aldatıyor mu?'

Özel imparatorluk elçisi Berengar Leuvaarden cevap vermeye tenezzül etmedi. Bir koltuğa yayılmış, kadehini sallarken şarabın dalgalanmalarını düşünmeye devam etti.

Shilard kendini şişirdi, sonra bir küçümseme ve üstünlük maskesi taktı.

Yani *ya yalan söylüyorsun, kara muhafız, ya da beni kandırmak istiyorsan, beni test et.*

Her iki durumda da senin içini gördüm .

Göğsünü dışarı çıkararak, "Ben de öyle anlamalıyım," dedi, "sınırlar, savaş esirleri ve ganimetlerin geri ödenmesi konularında geniş kapsamlı tavizlerden sonra, subaylar konusunda. Vrihedd Tugayı ve Scoia'tael komando birimleri,

imparator, Kuzeylilerin yerleşimcilerin ülkelerine geri gönderilmesiyle ilgili imkansız iddialarını uzlaşmamı ve kabul etmemi mi emretti?'

"Mükemmel anladınız Baron," diye yanıtladı Berengar Leuvaarden.

hecelerini karakteristik olarak çıkarır. "Gerçekten de, kavrayışınız için hayranlıkla doluyum."

"Büyük Güneş adına, Lord Leuvaarden, başkentte hiç kararlarınızın sonuçlarını düşündünüz mü? Kuzeyliler, imparatorluğumuzun topraktan ayakları olan bir dev olduğunu şimdiden fısıldıyor! Şimdi bizi yendikleri, dövdükleri, uzaklaştırdıkları için ağlıyorlar! İmparator, daha fazla taviz vermenin, onların kibirli ve aşırı ültimatomlarını kabul etmek anlamına geldiğini anlıyor mu? İmparator, bunu bir zayıflık işareti olarak görürlerse, gelecekte içler acısı sonuçlar doğurabileceğini anlıyor mu? Sonunda İmparator, Brugge ve Lyria'daki bu binlerce yerleşimcimizi nasıl bir akıbetin beklediğini anlıyor mu?'

Berengar Leuvaarden kadehini sallamayı bıraktı ve kömür karası gözlerini Shilard'a dikti.

"Size bir imparatorluk emri verdim Baron," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

'Bunu gerçekleştirip Nilfgaard'a döndüğünüzde, imparatora neden bu kadar akılsız olduğunu kendi kendinize sorabilirsiniz. Belki de imparatoru azarlamak istiyorsun. Onu azarlamak. Onu azarla. Neden? Ama yalnız. Benim arabuluculuğum olmadan.'

Aha , diye düşündü Shilard. *Şimdi biliyorum. Yeni Stefan Skellen daha önce oturuyor Bende. Ve ona Skellen gibi davranmalıyım* .

Ama buraya golsüz gelmediği çok açık. Sıradan bir kurye emri getirebilirdi.

"Pekala," diye başladı, görünüşe göre özgürce, olumlu bir şekilde tanıdık bir tonda. 'Yenilenlerin vay haline! Ancak emperyal düzen açık ve kesindir ve bu şekilde yürütülecektir. Ayrıca, bunu, alçakgönüllü bir itaatkarlık değil, müzakerelerin sonucu gibi göstermeye çalışacağım. Bununla ilgili bir şey biliyorum. Otuz yıldır diplomatım. Benden önce dört kuşak. Ailem en zengin, en önde gelen… ve nüfuzlu ailelerden biridir—'

"Biliyorum, biliyorum, emin olmak için." Leuvaarden hafif bir sırıtışla onun sözünü kesti.

Bu yüzden buradayım.

Shilard hafifçe eğildi. Ve sabırla bekledi.

Elçi kadehini sallayarak, "Anlamanın zorlukları," diye başladı.

'Bunun nedeni, siz, sevgili Baron, zafer ve fethin anlamsız bir soykırıma dayandığını düşünmeyi seçtiniz. Kanla ıslanmış zeminde bir yere bir sancağı saplayıp haykırırken: "Bütün bunlar benim, onu yakaladım!" Benzer bir görüş, ne yazık ki oldukça yaygındır. Ama benim için efendim, bana güçlerimi verenler için de zafer ve fetih tamamen farklı şeylere bağlıdır. Zafer şöyle görünmelidir: Yenilenler, galipler tarafından üretilen malları satın almak zorunda kalırlar. Neden, isteyerek yapıyorlar, çünkü

galiplerin malları daha iyi ve daha ucuzdur. Galiplerin para birimi, mağlupların para biriminden daha güçlüdür ve mağluplar, ona kendi paralarından çok daha fazla güvenirler.

Beni anlıyor musun, Baron Fitz-Oesterlen? Galiplerle mağlupları yavaş yavaş ayırmaya mı başlıyorsunuz? Vay aslında kimin umrunda, anlıyor musun?'

Büyükelçi bunu onaylamak için başını salladı.

"Fakat zaferi pekiştirmek ve onu bağlayıcı kılmak için," diye devam etti Leuvaarden bir an sonra, hecelerini çıkararak, "barışa varılması gerekiyor.

Hızlı ve ne pahasına olursa olsun. Ateşkes ya da ateşkes değil, barış. Yaratıcı bir uzlaşma. Yapıcı bir anlaşma. Ve ticari ambargolar, gümrük vergisi iadeleri ve korumacılık olmadan.'

Shilard ne hakkında olduğunu bildiğini doğrulamak için tekrar başını salladı.

Leuvaarden sakin, çekici, duygusuz bir sesle, "Tarımlarını ve sanayilerini boş yere mahvetmedik," diye devam etti. 'Biz mal kıtlığından bizim malımızı almak zorunda kalsınlar diye yaptık.

Ama tüccarlarımız ve mallarımız düşmanca ve kapalı sınırlardan geçemeyecek. Ve sonra ne olacak? O zaman ne olacağını sana söyleyeceğim, sevgili Baron. Fabrikalarımız tam gaz çalıştığı için bir aşırı üretim krizi

yaşanacak. Novigrad ve Kovir ile işbirliğine giren deniz ticaret şirketleri de büyük kayıplara uğrayacaktır. Değerli baronum, nüfuzlu ailenizin bu şirketlerde hatırı sayılır hisseleri var. Ve aile, şüphesiz bildiğiniz gibi, toplumun temel birimidir. Bunun farkında mısın?'

'Ben.' Shilard Fitz-Oesterlen, oda dinlemeye karşı sıkıca kapatılmış olmasına rağmen sesini alçalttı. 'Anlıyorum, anlıyorum. Her ne kadar imparatorun emrini yerine getirdiğimden emin olmak istesem de… Bazılarınınki değil…

şirket ...'

"İmparatorlar geçer," dedi Leuvaarden. Ve şirketler hayatta kalır. Ve hayatta kalacak. Ama bu bir gerçek. Endişelerinizi anlıyorum Baron. İmparator tarafından verilen bir emri yerine getirdiğimden emin olabilirsiniz, efendim. İmparatorluğun iyiliğine ve çıkarlarına yönelik. Belli bir şirket tarafından imparatora verilen tavsiyeler sonucunda çıkarıldığını inkar etmiyorum.'

Elçi yakasını ve gömleğini açtı, üzerinde alevlerle çevrili bir üçgen içinde bir yıldız seti tasvir edilen altın bir madalyon gösterdi.

"Güzel bir süs," diye onayladı Shilard bir gülümseme ve anladığını belirten hafif bir selamlamayla. 'Çok pahalı olduğunun farkındayım… ve özel… Her yerde bulunabilirler mi?'

"Hayır," dedi Berengar Leuvaarden vurgulayarak. 'Onları kazanmak zorundasın.'

*
*

"İzin verirseniz, leydim ve beyler." Shilard Fitz-Oesterlen'in sesi, münazaracılara zaten aşina olan özel bir tondaydı ve bu, büyükelçinin söylemek üzere olduğu şeyin kendisi tarafından son derece önemli olarak görüldüğünü gösteriyordu. "İzin verirseniz leydim ve beyler, Majesteleri Emhyr var Emreis tarafından Nilfgaard İmparatoru Büyük Güneş'in lütfuyla bana gönderilen yardımcı hatıratı okuyacağım... ″

'Oh hayır. Tekrar olmasın.' Demavend dişlerini gıcırdattı ve Dijkstra sadece inledi.

Bu, Shilard'ın dikkatinden kaçmadı çünkü olamazdı.

Not uzun, diye itiraf etti. "Öyleyse okumaktansa kesinleştireceğim. Majesteleri, müzakerelerin gidişatından duyduğu büyük memnuniyeti ifade eder ve barışsever bir adam olarak elde edilen uzlaşmaları ve uzlaşmaları sevinçle karşılar. Majesteleri, müzakerelerde daha fazla ilerleme ve karşılıklı yarar sağlayacak bir çözüm diler -'

"O zaman işimize dönelim," diye sözünü kesti Foltest, cümlesinin ortasında. 'Ve hızlı bir şekilde!' Bunu karşılıklı faydamız için bitirelim ve eve dönelim.'

"Doğru," dedi, en uzağa gidecek olan Henselt. "Hadi bitirelim, çünkü oyalanırsak kışa yakalanma ihtimalimiz var!"

Meve, 'Bizi bir uzlaşma daha bekliyor' diye hatırlattı. 'Birkaç kez zar zor değindiğimiz bir konu. Muhtemelen bunun üzerine düşmekle yükümlü olduğumuz korkusuyla. Bu korkuyu yenmenin zamanı geldi. Sorun, sırf ondan korktuğumuz için ortadan kalkmayacak.'

"Gerçekten," diye onayladı Foltest. 'O halde işe başlayalım. Calanthe'nin varisi olan Cintra'nın statüsünü, tahtın veraset sorununu çözelim. Bu zor bir problem, ama bununla başa çıkacağımızdan şüphem yok. Yapmayacak mıyız, Ekselansları?'

'Ey.' Fitz-Oesterlen diplomatik ve gizemli bir şekilde gülümsedi. "Cintra tahtının ardılı olma meselesinin saat gibi işleyeceğinden eminim. Bu, sandığınızdan daha kolay bir mesele leydim ve beyler.

Philippa Eilhart oldukça tartışılmaz bir tonda, "Şu projeyi değerlendirmeye sunuyorum," dedi, "şu projeyi: Cintra'yı bir güven bölgesine dönüştüreceğiz. Temeria'lı Foltest'e bir yetki vereceğiz.'

Sabrina Glevissig yüzünü buruşturdu, "Foltest çizmeleri için fazla büyüyor," dedi.

'İştahı çok fazla. Brugge, Sodden, Angren—'

'Bizim-' Philippa onun sözünü kesti '- ağzında güçlü bir duruma ihtiyacımız var.

Yaruga. Ve Marnadal Merdivenlerinde.'

'İnkar etmiyorum.' Sheala de Tancarville başını salladı. 'Bizim için gerekli. Ama Emhyr var Emreis'e değil. Ve uzlaşma – çatışma değil – amacımız.'

"Birkaç gün önce," diye hatırlattı Francesca Findabair, "Shilard, Cintra'yı etki alanlarına bölerek bir sınır çizgisi oluşturmayı önerdi; kuzey ve güney bölgelerine—'

"Saçmalık ve çocukça," diye homurdandı Margarita Laux-Antille. 'Böyle bölünmeler anlamsızdır, sadece çatışmaların tohumlarıdır.'

Sheala, "Bence Cintra ortaklaşa yönetilen bir prensliğe dönüştürülmeli," dedi. Kuzey krallıklarının ve Nilfgaard İmparatorluğu'nun atanmış temsilcileri tarafından uygulanan güçle. Cintra şehri ve limanı özgür şehir statüsüne kavuşacak... Bir şey söylemek ister misiniz, sevgili Madam Assire? Lütfen yap. İtiraf etmeliyim ki, genellikle tam, eksiksiz ifadelerden oluşan söylemleri tercih ederim, ama lütfen devam edin. dinliyoruz.

Çarşaf kadar beyaz olan Fringilla Vigo dahil tüm büyücüler gözlerini Assire var Anahid'e diktiler. Nilfgaardlı büyücünün kafası karışmamıştı.

Yumuşak, hoş sesiyle, "Diğer sorunlara konsantre olmamızı öneriyorum," dedi, "Cintra'yı rahat bırakalım. Şimdiye kadar hakkında raporlar aldığım belirli konuların hepsini size bildiremedim. Cintra meselesi, seçkin kızkardeşler, çoktan çözüldü ve halledildi.'

'Affınıza sığınırım?' Philippa'nın gözleri kısıldı. "Biri sorabilirse, bununla ne demek istiyorsun?"

Triss Merigold yüksek sesle nefesini tuttu. Zaten tahmin etmişti, bunun ne anlama geldiğini zaten biliyordu.

Vattier de Rideaux morali bozuk ve suratsızdı. Büyüleyici ve harika sevgilisi, altın saçlı Cantarella, aniden ve beklenmedik bir şekilde, hiçbir tartışma veya açıklama yapmadan onu bırakmıştı. Vattier için bu bir darbeydi, korkunç bir darbeydi, ardından kederli bir şekilde ortalıkta volta atıyor, heyecanlı, dikkati dağılmış ve afallamış durumdaydı. Çok dikkatli olmalı, çok dikkatli olmalıydı,

defterini lekelememek ve imparatorla konuşurken yalan söylememek için. Büyük değişim zamanları, ajite ve beceriksizlerin lehine değildi.

'Paha biçilmez yardımları için Tüccarlar Loncası'na zaten ödeme yaptık,'

dedi Emhyr var Emreis kaşlarını çatarak. 'Onlara önceki üç imparatorun toplamından daha fazla ayrıcalık verdik. Nazaran

Berengar Leuvaarden, komployu ortaya çıkarmadaki yardımından dolayı ona da müteşekkiriz. Kıdemli ve ücretli bir pozisyon aldı. Ama beceriksiz olduğu ortaya çıkarsa, hizmetlerine rağmen kovulacak. Bunu bilseydi iyi olurdu.'

"Elimden geleni yapacağım, Majesteleri. Peki ya Dijkstra? Peki ya onun gizemli muhbiri?'

'Dijkstra, muhbirinin kim olduğunu ortaya çıkarmaktansa ölmeyi tercih eder. Bu paha biçilmez haber için ona gerçekten ödeme yapmaya değecekti… Ama nasıl? Dijkstra benden hiçbir şey kabul etmeyecek.'

"Mümkünse, Majesteleri-"

'Konuşmak.'

'Dijkstra bilgileri kabul edecek. Bilmediği ve bilmek istediği bir şey. Majesteleri ona bilgi vererek borcunu ödeyebilir.'

"Aferin, Vattier."

Vattier de Rideaux rahatlayarak içini çekti. Kafasını çevirdi ve derin bir nefes aldı. Bu nedenle, yaklaşan hanımları ilk fark eden o oldu.

Liddertal Kontesi Stella Congreve ve ona emanet edilen sarı saçlı kız.

'Geliyorlar.' Kaşlarını hareket ettirerek işaret etti. "İmparatorluk Majesteleri, hatırlatma özgürlüğümü kullanabilir miyim... Devletin gerekçeleri... İmparatorluğun çıkarları..."

'Durmak.' Emhyr var Emreis acımasızca sözünü kesti. 'Düşüneceğimi söyledim. Konuyu iyice düşünüp bir karar vereceğim. Ve onu aldıktan sonra kararın ne olduğunu size bildireceğim.'

"Evet, İmparatorluk Majesteleri."

'Başka?' Nilfgaard'ın Beyaz Alevi sabırsızca bir eldiveni çeşmenin kaidesini süsleyen mermer bir nereidin kalçasına vurdu. "Neden hala buradasın Vattier?"

'Stefan Skellen meselesi-'

'Merhamet göstermeyeceğim. Haine ölüm. Ama dürüst ve kapsamlı bir yargılamadan sonra.'

"Evet, İmparatorluk Majesteleri."

Emhyr eğilip uzaklaşırken ona bakmadı bile. Stella Congreve'e bakıyordu. Ve sarışın kız.

İşte imparatorluğun ilgisi geliyor , diye düşündü. *Sahte prenses, Cintra'nın sahte kraliçesi. Yarra Nehri'nin ağzının sahte hükümdarı, imparatorluk için çok şey ifade ediyor. İşte yaklaşıyor, gözleri kısılmış, korkmuş,*

beyaz, ipek elbise ve hafif üzerinde peridot kolye bulunan yeşil eldivenler dekolte. O zamanlar Darn Rowan'da ona o elbise için iltifat etmiştim. mücevher seçimini övdü. Stella benim zevkimi biliyor. Ama ne yapacağım genç şey? Onu bir kaide üzerine koymak mı?

'Soylu bayanlar.' Önce eğildi. Nilfgaard'da –taht odası dışında–

kadınlara karşı kibarca saygı ve nezaket imparatora bile uygulandı.

Derin reveranslarla ve başlarını indirerek karşılık verdiler. Nazik bir imparatorun önünde duruyorlardı, ama yine de bir imparator.

Emhyr yeterince görgü kurallarına sahipti.

"Burada kal Stella," diye emretti kuru bir sesle. "Ve sen, kızım, yürüyüşte bana eşlik edeceksin. Kolumu tut. Başını kaldır. Yeter artık o reveranslardan bıktım. Bu sadece bir yürüyüş.'

Bir caddede, neredeyse yapraksız çalılar ve çitler arasında yürüdüler. İmparatorluk koruması, seçkin Impera Tugayından askerler, ünlü Semenderler kenarda kaldı, ama her zaman tetikte. İmparatoru ne zaman rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Boş ve hüzünlü bir göletin yanından geçtiler. İmparator Torres tarafından serbest bırakılan eski sazan iki gün önce ölmüştü. *Yeni, genç, güçlü bir yayın yapacağım, güzel bir örnek* , diye düşündü Emhyr var Emreis, *bir madalya sipariş edeceğim sureti ve eklenecek tarih.* Vaesse deireadh aep eigean. *Bir şey bitti, bir şeyler başlıyor. Bu yeni bir dönem. Yeni Zamanlar. Yeni bir hayat. Öyleyse izin ver Yeni bir sazan da olacak, kahretsin.*

Derin düşüncelere dalmışken, kolundaki kızı neredeyse unutuyordu. Onun sıcaklığı, vadideki zambak kokusu ve imparatorluğun ilgisi hakkında. Bu sırayla ve başka değil.

Ortasında sudan yapay bir adanın yükseldiği ve üzerinde bir kaya bahçesi, bir çeşme ve bir mermer heykel bulunan göletin yanında durdular.

'Bu figürün neyi tasvir ettiğini biliyor musunuz?'

Hemen cevap vermedi. 'Evet, İmparatorluk Majesteleri. Yavrularını kanıyla beslemek için kendi göğsünü gagalayarak açan bir pelikan. Bu, asil bir fedakarlığın alegorisidir. Ve ayrıca-'

"Seni dikkatle dinliyorum."

'—ve ayrıca büyük aşk.'

'Sence-' onu yüzünü ona döndürdü ve dudaklarını büzdü '- bu yüzden yırtık açık bir meme daha az acır mı?'

"Bilmiyorum..." diye kekeledi. 'İmparatorluk Majesteleri... Ben...'

Elini tuttu. Onun ürperdiğini hissetti; titreme onun boyunca koştu

el, kol ve omuz.

"Babam," dedi, "büyük bir hükümdardı, ama hiçbir zaman efsanelere ya da mitlere kafa yormadı, onlara ayıracak zamanı olmadı. Ve her zaman onları karıştırdı. Beni ne zaman buraya, parka getirse daha dün gibi hatırlıyorum, heykelin küllerinden yükselen bir pelikan gösterdiğini söylerdi hep. Kızım, en azından imparator komik bir hikaye anlattığında gülümse. Teşekkür ederim. Bu çok daha iyi. Benimle burada yürümekten memnun olmadığın düşüncesi benim için tatsız olurdu. Gözlerime bak.'

'İmparatorluk Majesteleri ile... burada olabildiğim için... mutluyum. Bu benim için bir onur, biliyorum… Ama aynı zamanda büyük bir mutluluk. Eğleniyorum-'

'Gerçekten? Ya da belki sadece saray iltifatları mı? Görgü kuralları, Stella Congreve'nin iyi okulu mu? Stella'nın ezbere öğrenmeni emrettiği bir dize mi? Kabul et kızım.

Sessiz kaldı ve gözlerini indirdi.

"İmparatorunuz size bir soru sordu," diye tekrarladı Emhyr var Emreis. Ve imparator sorduğunda kimse susmaya cesaret edemez. Yalan söylemeye de kimse cesaret edemez tabii ki.'

"Gerçekten," dedi melodik bir sesle. "Gerçekten sevindim, Majesteleri."

Sana inanıyorum, dedi Emhyr bir an sonra. 'Sana inanıyorum. Şaşırmış olsam da.

"Ben de..." diye fısıldadı. Ben de şaşırdım.

'Affınıza sığınırım? Utanma lütfen.'

'Daha sık yürüyüşe çıkabilmek istiyorum. Ve konuş. Ama anlıyorum

… Bunun mümkün olmadığını anlıyorum.'

'İyi anlıyorsun.' Dudağını ısırdı. "İmparatorlar imparatorluklarını yönetirler ama yönetemeyecekleri iki şey vardır: kalpleri ve zamanları. Bu iki şey imparatorluğa ait.'

"Bunu çok iyi biliyorum," diye fısıldadı.

Bir anlık bunaltıcı sessizlikten sonra, "Burada fazla kalmayacağım," dedi. "Cintra'ya at sürmeli ve imzalanan barış anlaşmasının törenini şahsımla şereflendirmeliyim. Darn Rowan'a döneceksin… Başını kaldır kızım. Oh hayır. Bu benim huzurumda ikinci kez burnunu çekiyorsun. Ve senin gözünde ne var? Göz yaşları? Ah, bunlar ciddi görgü kuralları ihlalleri. En ciddi hoşnutsuzluğumu Liddertal Kontesi'ne ifade etmem gerekecek. Kaldır başını, dedim ki...'

'Lütfen… Madam Stella'yı bağışlayın… İmparatorluk Majesteleri. Bu benim hatam.

Sadece benim. Madam Stella bana öğretti… Ve beni iyi hazırladı.'

'Bunu fark ettim ve takdir ettim. Endişelenme, Stella Congreve benim gözden düşme tehlikesiyle karşı karşıya değil. Ve hiç olmadı. seninle dalga geçiyordum.

Kesinlikle.'

"Fark ettim," diye fısıldadı kız, kendi cüretinden dehşete düşerek. Ama Emhyr sadece güldü. Biraz sert.

Seni böyle tercih ederim, dedi. 'İnan bana. Gözü pek. Tıpkı-'

Ayrıldı. Kızım gibi, diye düşündü. Suçluluk duygusu, ona endişelenen bir köpek gibi işkence etti.

Kız gözlerini ondan ayırmadı. *Bu sadece Stella'nın işi değil* , diye düşündü Emhyr. *Bu gerçekten onun doğası. Görünüşüne rağmen o bir elmas çizilmesi zor. Hayır. Vattier'in bu çocuğu öldürmesine izin vermeyeceğim. Cintra, Cintra'dır ve imparatorluğun çıkarı imparatorluğun çıkarıdır, ancak bu mesele sadece mantıklı ve onurlu bir çözüme sahip olmak.*

'Bana elini Ver.'

Sert bir ses ve tonda verilen bir emirdi. Ama buna rağmen, bunun isteyerek yapıldığı izlenimine kapılmadan edemedi. Zorlama olmadan.

Eli küçük ve soğuktu. Ama şimdi titremiyordu.

'Adınız ne? Sadece lütfen onun Cirilla Fiona olduğunu söyleme.'

'Cirilla Fiona.'

"Seni cezalandırmak istiyorum kızım. Şiddetli.'

"Biliyorum, Majesteleri. Ben bunu hak. Ama ben… Ben Cirilla Fiona olmalıyım.'

"O olmadığın için pişman olduğun düşünülebilir," dedi elini bırakmadan.

Yapıyorum, diye fısıldadı. "O olmadığım için pişmanım."

'Aslında?'

'Eğer ben... gerçek Cirilla olsaydım... imparator bana daha iyi bakardı. Ama ben sadece bir sahteyim. Kötü bir taklit. Bir çift, hiçbir şeye layık değil. Hiç bir şey ...'

Aniden arkasını döndü ve onu kollarından tuttu. Ve onu hemen serbest bıraktı. Bir adım geri attı.

'Bir taç için özlem mi? Güç?' Alçak sesle ama hızlı konuşuyordu, başının ani hareketleriyle inkar ederken görmemiş gibi yapıyordu.

'Onur? Övgüler? lüksler-'

Durdu, derin bir nefes aldı. Kızın hala başını salladığını göremiyormuş gibi yaparak, hala daha fazla incitici suçlamayı reddediyor, belki de hepsi

ifade edilmediği için daha incitici.

Derin ve yüksek sesle nefes verdi.

"Önünde gördüğünün bir alev olduğunu biliyor musun küçük güve?"

'Yapıyorum, Majesteleri.'

Uzun süre sessiz kaldılar. Baharın kokusu aniden onları sersemletti. Bunların her ikisi de.

"Görünüşe rağmen," dedi Emhyr sonunda donuk bir şekilde, "imparatoriçe olmak kolay bir iş değil. Seni sevebilecek miyim bilmiyorum.'

O da bildiğini göstermek için başını salladı. Yanağında bir gözyaşı gördü. Tıpkı Stygga Şatosu'ndaki gibi, kalbine saplanan küçük soğuk cam parçasının değiştiğini hissetti.

Ona sarıldı, göğsüne bastırdı, vadideki zambak kokan saçlarını okşadı.

"Zavallı küçüğüm..." dedi tanıdık olmayan bir sesle. 'Benim küçüğüm, benim zavallı varlık sebebim.'

Cintra'da çanlar çaldı. Görkemli bir şekilde, derinden, ciddi bir şekilde. Ama bir şekilde garip bir şekilde kederli.

Sıra dışı bakışlar , diye düşündü Hiyerarşi Hemmelfart, herkes gibi, diğerleri gibi en az bir yarda iki olan asılı portreye bakarak. *Garip bakışlar. Onun bir tür melez olduğundan kesinlikle eminim. İD damarlarında lanetli elflerin kanı olduğuna yemin ederim.*

Güzel , diye düşündü Foltest, *minyatürden daha güzel. istihbarat servisi gösterdi. Ah, portreler genellikle daha düzdür.*

Calanthe'den tamamen farklı, diye düşündü Meve. *Tamamen Roegner'den farklı. tamamen Pavetta'nın aksine… Hmmm… Söylentiler var… Ama hayır, bu imkansız.*

Kraliyet kanına sahip olmalı, Cintra'nın meşru hükümdarı olmalı. Yapmalı. Bu raison d'état tarafından talep edildi. Ve tarih.

Cintra'ya yeni gelmiş olan Kovir Kralı Esterad Thyssen, *rüyalarımda gördüğüm o değil, diye düşündü. O kesinlikle öyle biri değil. Ama ben bunu kimseye söyleme. Bunu kendime ve Züleyka'ma saklayacağım. Züleyka ve ben o rüyaların bize verdiği bilgiyi nasıl kullanacağımıza karar verecek.*

O Ciri , neredeyse benim karımdı, diye düşündü Verdenli Kistrin. *ben olurdum O zaman Cintra Dükü, geleneklere göre tahtın varisi... Ve ben muhtemelen Calanthe gibi telef olmuştur. Şanslıydı, ah, şanslıydı ki sonra benden kaçtı.*

İlk görüşte büyük aşk masalına bir an bile inanmadım .

*

diye düşündü Shilard Fitz-Oesterlen. *Bir an için bile değil. Ve yine de Emhyr o kızla evlenmek Düklerle uzlaşma şansını reddediyor.*

Nilfgaard düklerinden birinin kızı yerine Cirilla'yı alıyor. Karısı için Cintra. Niye ya? O sefil küçük ülkeyi ele geçirmek için, yarısı ki, daha fazla olmasa da, müzakerelerde imparatorluk için zaten kazanmış olurdum.

Her halükarda bir devletin egemenliğinde olan Yaruga'nın ağzını ele geçirmek. Nilfgaardian-Novigradian-Koviran deniz ticaret şirketi.

Bu var olma nedeninden hiçbir şey anlamıyorum.

Bana her şeyi anlatmadıklarından şüpheleniyorum.

Büyücüler , diye düşündü Dijkstra. *Bu büyücülerin işi. Ama olsun. O Ciri'nin Cintra'nın karısı, Cintra'nın Kraliçesi olacağı açıkça yazılmıştı. Emhyr ve Nilfgaard İmparatoriçesi. Kader açıkça bunu istiyordu. Kader.*

Olsun , diye düşündü Triss Merigold. *Böyle kalsın. İyi ve iyi. Ciri artık güvende olacak. Onu unutacaklar. Yaşamasına izin verecekler.*

Sonunda portre yerine oturdu ve onu asan hizmetçiler geri çekilip merdivenleri çıkardılar.

Cerbins ve Corams koleksiyonunun ötesinde, Corbett, Dagorad ve Roegner'in ötesinde, gururlu Calanthe ve melankolik Pavetta'nın ötesinde, Cintra hükümdarlarının uzun karanlık ve biraz tozlu tablolarında son portre asılıydı. Şu anda hüküm süren zarif hükümdarı tasvir ediyor. Tahtın ve kraliyet kanının halefi.

Sarı saçlı ve üzgün bakışlı ince bir kızın portresi. Yeşil eldivenli beyaz bir elbise giyiyor.

Cirilla Fiona Elen Riannon.

Cintra Kraliçesi ve Nilfgaard İmparatoriçesi.

Kader , diye düşündü Philippa Eilhart, Dijkstra'nın gözlerini üzerinde hissederek.

Zavallı çocuk , diye düşündü Dijkstra, portreye bakarak. *Muhtemelen öyle olduğunu düşünüyor endişelerinin ve talihsizliklerinin sonu. Zavallı çocuk.*

Cintra'nın çanları çaldı, martıları korkuttu.

'Müzakerelerin sona ermesinden ve Cintra Barışı'nın imzalanmasından kısa bir süre sonra

-" hacı hikayeyi aldı "- Novigrad'da büyük bir tatil, birkaç gün süren bir kutlama yapıldı, taç giyme anı büyük ve törensel bir askeri geçit töreniydi. Gün, yeni bir dönemin ilk gününe yakışır şekilde gerçekten güzeldi...'

Elf alaycı bir tavırla, "orada olduğunuzu anlamalı mıyız?" diye sordu.

*

*

var mı efendim? O geçit töreninde mi?

"Aslında biraz geç kaldım." Hacı açıkça alaycılıktan rahatsız olacak tipte değildi. "Dediğim gibi gün çok güzeldi. Sabahtan beri böyle söz verdi.'

Drakenborg'un komutanı Vascoigne -yakın zamana kadar siyasi işler şefinin yardımcısıydı- kırbacını sabırsızlıkla çizmesinin yan tarafına vurdu.

"Orada daha hızlı, daha hızlı" diye ısrar etti. 'Sıradakiler bekliyor! Cintra'da imzalanan barış anlaşmasından sonra burada kar yağdı.'

Mahkûmların boyunlarına ilmik takan cellatlar geri çekildiler. Vascoigne kamçısını çizmesine vurdu.

"İçinizden birinin söyleyeceği bir şey varsa," dedi kuru bir sesle, "şimdi son şansınız."

"Yaşasın özgürlük," dedi Cairbre aep Diared.

Yağmacı, hırsız ve katil Orestes Kopps, "Duruşma düzeltildi" dedi.

Kıçımı öp, dedi kaçak Robert Pilch.

"Lord Dijkstra'ya üzgün olduğumu söyle," dedi rüşvet ve hırsızlıktan mahkum olan gizli ajan Jan Lennep.

Kalenin eski komutanı Istvan Igalffy, huş ağacı kütüğünün üzerinde sendelerken, görevinden alındı ve kadın mahkûmlara karşı işlenen eylemlerden dolayı mahkemeye çıkarıldı.

Güneş, sıvı altın kadar kör edici, kalenin çitinin üzerinde patladı. Darağacı direkleri uzun gölgeler oluşturuyor. Drakenborg'un üzerinde güzel, yeni, güneşli bir gün yükseldi.

Yeni bir dönemin ilk günü.

Vascoigne kamçısını çizmesine vurdu. Elini kaldırdı ve indirdi.

Ayakların altından kütükler fırladı.

Novigrad'ın bütün çanları çaldı, derin ve hüzünlü sesleri tüccar konutlarının çatılarında ve tavanlarında yankılanıyor, yankılar dar sokaklarda kayboluyordu. Roketler ve havai fişekler havaya fırladı. Kalabalık kükredi, tezahürat yaptı, çiçek fırlattı, şapkalarını fırlattı, mendiller, iyilikler, bayraklar, nedenler, hatta pantolonlar salladı.

'Yaşasın Özgür Şirket!'

'Yaşasın!'

'Çok yaşa condottieri!'

Lorenzo Molla kalabalığı selamlayarak güzel kasaba kadınlarını öptü.

"Eğer onlar neşelendirdikleri kadar coşkulu bir şekilde ikramiye ödeyeceklerse," diye bağırdı kargaşayı bastırarak, "o zaman zengin olacağız!"

"Yazık," dedi Julia Abatemarco, boğazında bir yumruyla. 'Yazık Frontino bunu görecek kadar yaşamadı...'

Atlarını şehrin ana caddesi Julia, Adam'dan geçirdiler.

Bölük'ün başındaki 'Adieu' Pangratt ve Lorenzo Molla, en iyi kıyafetlerini giymiş, dörde ayrılmışlardı, öyle ki bakımlı ve pırıl pırıl atların hiçbiri ağızlarını bir santim bile dışarı çıkarmamıştı. Condottieri'nin atları, binicileri gibi sakin ve gururluydu; kalabalığın tezahüratlarından ve bağırışlarından korkmuyor, üzerlerine uçuşan çiçeklere ve çelenklere hafif, belli belirsiz, neredeyse algılanamayan baş hareketleriyle tepki veriyorlardı.

'Çok yaşa condottieri!'

'Yaşasın Adieu Pangratt! Çok yaşa Güzel Kitty!'

Julia gizlice bir gözyaşını sildi ve kalabalığın arasından atılan bir karanfil yakaladı.

'Hiç rüya görmedim...' dedi. 'Böyle bir zafer... Yazık Frontino...'

"Sen bir romantiksin," diye gülümsedi Lorenzo Molla. Duygusallaşıyorsun Julia.

'Ben. Dikkat, yeminim! Gözler soldu! Bak!'

Eyerde dik oturdular, başlarını inceleme standına ve orada düzenlenmiş tahtlara ve koltuklara çevirdiler. *Foltest'i görüyorum* , diye düşündü Julia. *O sakallı olan muhtemelen Kaedwen'li Henselt'tir ve şu yakışıklı olan Demavend'dir. Aedirn'in. Bu matron Kraliçe Hedwig olmalı... Ve yanındaki o yavru Öldürülen kralın oğlu Prens Radovid... Zavallı çocuk...*

'Çok yaşa condottieri! Çok yaşa Julia Abatemarco! Yaşasın Adieu Pangratt! Yaşasın Lorenzo Molla!'

'Yaşasın Memur Natalis!'

'Yaşasın krallar! Yaşasın Foltest, Demavend ve Henselt!'

'Yaşasın Dijkstra!' biraz kurbağa kükredi.

'Yaşasın Hazretleri!' diye bağırdı birkaç ses, bunun için para ödendi. Novigrad Hiyerarşisi Cyrus Engelkind Hemmelfart ayağa kalktı ve kalabalığı ve yürüyen orduyu kollarını kaldırarak selamladı, oldukça kaba bir şekilde başını çevirdi.

⁂

Kraliçe Hedwig'e ve küçük Radovid'e doğru, onları hacimli cüppesinin kuyruklarıyla gizleyerek.

Kimse 'Yaşasın Radovid' diye bağırmayacak , diye düşündü prens, hiyerarşinin şişman arka tarafı tarafından engellendi. *Kimse bana bakmayacak bile. kimse yükseltmeyecek annemin onuruna bir çığlık. Babamdan da bahsetme; onun için bağırmayacaklar görkem. Bugün, ittifakın zafer günü, uzlaşma günü ne de olsa babamın katkıda bulunduğu. Bu yüzden öldürüldü.*

Ensesinde birinin bakışlarını hissetti. Bilmediği veya bildiği bir şey kadar hassas, ama sadece rüyalarından. Bir kadının dudaklarının yumuşak, sıcak okşaması gibi bir şey. Başını çevirdi. Philippa Eilhart'ın kara, dipsiz gözlerinin kendisine dikildiğini gördü.

Sadece bekle , diye düşündü prens, uzağa bakarak. *Sadece sen bekle* .

O zaman kimse bu on üç yaşındaki çocuğun-

Şimdi, Naiplik Konseyi ve Dijkstra tarafından yönetilen bir ülkede hiçbir önemi olmayan bir kişi, bir krala dönüşecekti. Kendisinin ve annesinin yaptığı tüm hakaretleri ödedikten sonra tarihe Sert Radovid V olarak geçecek olan bir kral.

Kalabalık tezahürat yaptı. Condottieri'nin geçit töreni yapan atlarının toynaklarının altına çiçekler yağdı.

'Julia?'

"Evet, Adieu."

'Benimle evlen. Karım ol.'

Güzel Kitty, şaşkınlığından sıyrılarak yanıtını uzun süre erteledi. Kalabalık tezahürat yaptı. Novigrad Hiyerarşisi, terli, büyük, şişman bir yayın balığı gibi nefes nefese, kasaba halkını ve alayı, kasabayı ve dünyayı izleme standından kutladı.

"Ama sen evlisin , Adam Pangratt!"

'Ayrıldım. Boşanacağım.'

Julia Abatemarco cevap vermedi. Başını çevirdi. Şaşırmış.

endişeli. Ve çok mutlu. Tanrı bilir nedenini.

Kalabalık tezahürat yaparak çiçek attı. Roketler ve havai fişekler çatıların üzerinde bir çatlakla patladı.

Novigrad'ın çanları kederli bir şekilde inledi.

Bir kadın , diye düşündü Nenneke. *Onu savaşa gönderdiğimde kızdı. o bir kadın döndü. O kendinden emin. Kendinden haberdar. Sakin. oluşur. Kadınsı.*

O savaşı kazandı. Savaşın onu yok etmesine izin vermeyerek.

"Debora," diye duasına devam etti Eurneid yumuşak ama emin bir sesle, "Mayena'da bir kampta tifüsten öldü. Prine, Yaruga'da yaralılarla dolu bir tekne alabora olunca boğuldu. Myrrha, Armeria'daki bir sahra hastanesine yapılan saldırı sırasında Sincap elfleri tarafından öldürüldü… Katje—'

Devam et çocuğum, dedi Nenneke nazikçe.

'Katje-' Eurneid boğazını temizledi '- hastanede yaralı bir Nilfgaardlı ile karşılaştı. Barış imzalandıktan sonra, savaş esirleri değiş tokuş edildiğinde onunla Nilfgaard'a geri döndü.'

"Her zaman söylerim," diye içini çekti yiğit rahibe, "aşk sınır ya da kordon tanımaz. Peki ya İkinci Iola?'

"O yaşıyor," diye onu temin etmek için acele etti Eurneid. Maribor'da.

'Neden geri gelmiyor?'

Acemi başını eğdi.

Tapınağa dönmeyecek anne, dedi usulca. "O, cerrah, buçukluk Bay Milo Vanderbeck'in hastanesinde. Hastalara bakmak istediğini söyledi. Kendini sadece buna adayacağını. Onu bağışla, Anne Nenneke.

'Onu affet?' rahibe homurdandı. Onunla gurur duyuyorum.

Philippa Eilhart, "Geç kaldınız," diye tısladı. "Kralların kutsadığı bir törene geç kaldın. Bin şeytan adına Sigismund, görgü kuralları konusundaki küstahlığını bu kadar bariz bir şekilde göstermene gerek kalmayacak kadar iyi biliniyor. Hele bugün, böyle bir günde...'

"Nedenlerim vardı." Dijkstra, Kraliçe Hedwig'in bakışına ve Novigrad Hiyerarşisinin kalkık kaşlarına bir yay ile karşılık verdi. Rahip Willemer'in yüzündeki yüz buruşturma ve Kral Foltest'in inanılmayacak kadar yakışıklı yüzündeki küçümseme ifadesini fark etti.

"Seninle konuşmam gerek, Phil."

Philippa kaşlarını çattı.

'Özel olarak, büyük olasılıkla?'

'Bu en iyisi olur.' Dijkstra hafifçe gülümsedi. "Ancak, uygun görürseniz, birkaç çift göze daha katılıyorum. Montecalvo'nun güzel hanımlarından diyelim.'

"Sus," diye tısladı büyücü gülümseyen dudaklarının arkasından.

'Ne zaman seyirci bekleyebilirim?'

'Düşüneceğim ve sana haber vereceğim. Şimdi beni rahat bırak. Bu görkemli bir törendir. Bu harika bir kutlama. Kendini fark etmemiş olsaydın, sana bunu hatırlatmama izin ver.'

'Harika bir kutlama mı?'

"Yeni bir çağın eşiğindeyiz, Dijkstra."

Casus omuz silkti.

Kalabalık tezahürat yaptı. Havai fişekler gökyüzüne vurdu. Novigrad'ın çanları çaldı, zafer için, zafer için çaldı. Ama nedense kulağa garip bir şekilde kederli geliyordu.

Dizginleri tut Jarre, dedi Lucienne. "Acıktım, bir şeyler atıştırmak istiyorum. İşte, kayışı kolunuza saracağım. Birinin pek faydası olmadığını biliyorum.

Jarre, yüzünde bir utanç ve aşağılanmanın yandığını hissetti. Hala alışamamıştı. Hâlâ tüm dünyanın kütüğüne, üzerine dikilmiş kola bakmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı izlenimine kapılmıştı. Bütün dünyanın, onun sakatlığına bakmaktan, sakata haksız yere sempati duymaktan ve ona acımaktan ve onu gizlice küçümsemekten ve iğrenç ve bariz bir şekilde varolarak güzel düzeni hoş olmayan bir şekilde bozan bir şey gibi görmekten başka bir şey düşünmediğini. Var olmaya cesaret ederek.

Lucienne, ona vermek zorunda kaldı, bu açıdan tüm dünyadan biraz farklıydı. Ne göremiyormuş gibi yaptı, ne de etkilenmiş bir aşağılayıcı yardım ve daha da aşağılayıcı bir acıma tarzı benimsedi. Jarre, sarışın genç arabacının ona doğal ve normal davrandığını düşünmeye yakındı.

Ama bu düşünceyi başından savdı. Kabul etmedi.

Çünkü hâlâ kendine normal davranmayı başaramamıştı.

Askeri hastaları taşıyan vagon gıcırdadı ve sallandı. Kısa bir yağmur döneminin ardından sıcak hava gelmişti ve askeri konvoyların oluşturduğu tekerlek izleri kurumuş ve dört atın çektiği aracın üzerinden yuvarlanmak zorunda kaldığı fantastik şekillerdeki sırtlar ve tümsekler halinde sertleşmişti. Vagon, gıcırdayarak, büyük tekerlek izlerinin üzerinden olumlu bir şekilde atladı, araba gövdesi fırtınadaki bir gemi gibi sallandı. Sakat askerlerin - çoğunlukla bacakları eksik- küfürleri, pis olduğu kadar zarifti ve Lucienne düşmemek için Jarre'a tutundu ve ona sarıldı, cömertçe çocuğa sihirli sıcaklığını, olağanüstü yumuşaklığını ve heyecan verici karışımı verdi. atların, deri kayışların, samanların, yulafların ve yavruların kokusu,

yoğun, kız gibi ter.

Araba başka bir çukurdan yalpaladı ve Jarre bileğine sarılı dizginlerdeki boşluğu aldı. Lucienne, sırayla bir parça ekmek ve bir sosisten ısırık alarak yanına sarıldı.

'Güzel güzel.' Pirinç madalyonunu fark etti ve elinin dizginler tarafından tutulması gerçeğini utanç verici bir şekilde kullandı. 'Seni de mi aldılar? Beni unutma tılsımı mı? Oh, bu bibloyu kim icat ettiyse gerçek bir düzenbazmış. Savaş sırasında onlara büyük talep vardı, muhtemelen sadece votkadan sonra ikinci sıradaydı. Ve içinde hangi kızın adı var? Bir göz atalım-'

Lucienne. Jarre pancar gibi kızardı ve her an yanaklarından kan fışkıracakmış gibi hissetti. 'Senden... açmamanı istemek zorundayım...

Beni bağışlayın, ama bu kişisel. Seni kırmak istemem ama..."

Araba sekti, Lucienne ona sarıldı ve Jarre sustu.

Arabacı güçlükle "Ci ... ri ... lla," dedi, ama bu, köylü kızın bu kadar geniş yeteneklere sahip olduğundan şüphelenmeyen Jarre'ı şaşırttı.

Seni unutmayacak. Madalyonu sertçe kapattı, zinciri bıraktı ve çocuğa baktı. 'Şu Cirilla, yani. Eğer seni gerçekten seviyorsa. Aptalca büyüler ve muskalar. Seni gerçekten seviyorsa unutmaz, sadık olur.

O bekleyecek.

'Ne için?' Jarre kütüğünü kaldırdı.

Kız peygamber çiçeği mavisi gözlerini hafifçe kıstı.

"Seni gerçekten sevmişse," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, "bekliyor ve gerisi çıldırıyor. Bunu biliyorum.'

'Bu konuda çok büyük bir deneyiminiz var mı?'

"Seni ilgilendirmez..." Şimdi hafifçe kızarma sırası Lucienne'deydi "-

ne yaşadım ve kimle Ve sadece başını sallaman gerekenlerden biri olduğumu sanma ve o samanda biraz deneyim yaşamaya hazır. Ama bildiğimi biliyorum. Birini seviyorsan, sadece küçük parçalarını değil, hepsini seversin.

O zaman, o parçalardan birini kaybetmiş olsa bile, bir fasulye tepesidir.'

Vagon atladı.

Jarre, kızın kokusunu açgözlülükle içine çekerek, "Biraz basitleştiriyorsun," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Çok basitleştiriyorsun ve çok idealize ediyorsun Lucienne. Bir erkeğin karısını ve ailesini geçindirmesi, tek parça olup olmamasına bağlı olacak kadar küçük bir ayrıntıyı bile fark etmemeye tenezzül ediyorsun. Bir sakat yetenekli değil-'

'Hey hey hey!' açık açık onun sözünü kesti. 'Bana kızma frak. Kara Pelerinler kafanı koparmadı ve sen bir beyin kutususun, sen

kafanla uğraş. Neye bakıyorsun? Taşralıyım ama kulaklarım ve gözlerim var. Birinin konuşma tarzı kadar küçük bir ayrıntıyı fark edecek kadar hızlı, bu gerçekten ustaca ve öğrenilmiş bir şey. Ve dahası...'

Başını eğdi ve öksürdü. Jarre de öksürdü. Vagon atladı.

"Dahası," diye bitirdi kız, "Diğerlerinin ne dediğini duydum. Senin bir katip olduğunu. Ve bir tapınaktaki rahip. O zaman kendin gör o elin

... Önemsememek. Ve işte bu.'

Araba bir süredir sekmiyordu ama Jarre ve Lucienne bunu hiç fark etmemiş gibiydiler. Ve bu onları hiç rahatsız etmedi.

"Bilim adamlarını cezbediyor gibiyim," dedi kız, daha uzun bir aradan sonra, "bir tane vardı.

… Bir zamanlar … Bana doğru ilerledi… Kitap okudu ve akademilerde eğitim gördü. Bunu sadece adından anlayabilirsiniz.'

'Peki neydi?'

'Dönem.'

Gefreiter Corncrake arkalarından, "Merhaba hanımefendi," diye seslendi. Mayena için savaşırken yaralanmış, kötü, kasvetli bir adamdı. "İğdişlerin üzerindeki kırbacı kırın, bayan, arabanız bir duvardan aşağı sümük gibi sürünüyor!"

"Yemin ederim," diye ekledi başka bir sakat, kıvrılmış bir pantolon bacağının altında görünen parlak yara dokusuyla kaplı bir kütüğü kaşıyarak, "bu vahşi doğa beni mahvediyor! Bir meyhaneyi gerçekten özlüyorum, çünkü sana söylüyorum, bir birayı gerçekten çok isterim.

Daha hızlı gidemez miyiz?'

'Yapabiliriz.' Lucienne kutunun üzerinde döndü. "Ama şaft veya göbek bir kesek üzerinde kırılırsa, o zaman bir ya da iki Pazar günü bira değil, yağmur suyu ya da huş suyu içer, asansör beklersiniz. Yürüyemiyorsun ve seni sırtıma almayacağım, değil mi?'

"Bu çok yazık," diye sırıttı Corncrake. 'Çünkü geceleri beni aldığını hayal ediyorum. Arkandan, yani arkadan. Bunu böyle seviyorum. Ya sen, bayan?'

"Seni bir sakat pislik!" diye bağırdı Lucienne. 'Seni kokuşmuş yaşlı keçi! Sen-'

Vagonda oturan tüm yatalakların yüzlerinin aniden ölüme benzer bir solgunlukla kaplandığını görünce sustu.

Lanet olsun, diye hıçkırdı içlerinden biri. 'Ve eve çok yakındık...'

Corncrake sessizce ve tamamen duygusuz bir şekilde, "İşimiz bitti," dedi. Sadece gerçeği belirtmek.

Ve -Jarre'ın kafasında bir düşünce çaktı- *daha fazla Sincap. Hepsinin öldürüldüğünü. Elf sorusu, onlar gibi çözüldüğünü söyledi.*

Altı atlı vardı. Ancak daha yakından bakıldığında, altı at, ancak sekiz binici olduğu ortaya çıktı. Atlardan ikisi bir çift binici taşıyordu. Bütün atlar, başları eğik, sert ve ritimsiz yürüyorlardı. Sefil görünüyorlardı.

Lucienne yüksek sesle nefesini tuttu.

Elfler yaklaştı. Atlardan bile daha kötü görünüyorlardı.

Gururlarından, zor kazanılmış, kibirli, karizmatik ötekiliklerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Giysileri – genellikle akıllı ve güzel komando birliklerinin gerillalarında bile – kirli, yırtık ve lekeliydi. Saçları -gururları ve sevinçleri- darmadağınıktı, yapışkan pislik ve pıhtılaşmış kanla örtülüydü. Genellikle boş ve herhangi bir ifadeden yoksun olan iri gözleri şimdi panik ve umutsuzluk uçurumlarıydı.

Başkalıklarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ölüm, terör, açlık ve evsizlik onları sıradanlaştırmıştı. Çok sıradan.

Korkutmayı bile bırakmışlardı.

Jarre bir an için onları geçeceklerini, sadece yolu geçeceklerini ve diğer taraftaki ormanda kaybolacaklarını düşündü, vagonu veya yolcularını bir bakışta bile şımartmadı. Onlardan geriye sadece o tamamen elf olmayan, tatsız, kötü koku, Jarre'nin sahra hastanelerinden çok iyi bildiği bir koku - sefalet, idrar, kir ve iltihaplı yaraların kokusu kalacaktı.

Onlara bakmadan geçtiler.

Ama hepsi değil.

Uzun, koyu renkli saçları pıhtılaşmış kanla toplanmış bir elf kadın atını arabanın hemen yanında durdurdu. Eyerde beceriksizce eğilerek oturdu, etrafında sineklerin vızıldadığı ve kanat çırptığı kana bulanmış bir askıdaki kolunu koruyordu.

Elflerden biri arkasını dönerek, "Toruviel," dedi. *En'ca digne, luned* . '

Lucienne neyle ilgili olduğunu anında anladı, anladı. Elf kadının neye baktığını anladı. Köylü kız, kulübesinin köşesinde pusuya yatmış mavi-gri, şişmiş hayalete, kıtlık görüntüsüne çocukluğundan beri aşinaydı. Bu yüzden içgüdüsel ve hatasız tepki verdi. Ekmeği elf kadına doğru uzattı.

" *En'ca dine* , Toruviel," diye tekrarladı elf. Tüm komando birliği içinde, tozla kaplı ceketinin yırtık kolunda Vrihedd Tugayının gümüş şimşeklerini taşıyan tek kişi oydu.

Vagondaki yaralılar, o zamana kadar taşlaşmış ve izlerinde donmuş halde, sanki sihirli bir büyüyle canlandırılmış gibi aniden seğirdiler. Çeyrek somun

ekmekler, yuvarlak peynirler, şişko parçaları ve sosis -sanki sihirle- ortaya çıktı.

elflere doğru uzattıkları ellerde.

Ve bin yıldan beri ilk kez elfler ellerini insanlara doğru uzatıyorlardı.

Lucienne ve Jarre, elflerin ağladığını gören ilk insanlardı. Hıçkırıklarıyla boğulduklarını görmek, kirli yüzlerinden akan yaşları silmeye bile çalışmamak. Elflerin güya gözyaşı bezlerinin olmadığı iddiasını yalanlamak.

şimşekler olan elf bocalayan bir sesle, " *En'ca ... haysiyet ," diye tekrarladı.*

Sonra elini uzattı ve Corncrake'den ekmeği aldı.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle, dudaklarını ve dilini yabancı dile adapte etmeye çalışarak. 'Teşekkür ederim, insan.'

Bir süre sonra, her şeyin gittiğini fark eden Lucienne, dilini atlarda şaklattı ve dizginleri salladı. Vagon gıcırdadı ve sallandı. Kimse konuşmadı.

Karayolu zırhlı atlılarla dolmaya başladığında, akşama doğru iyice ilerliyordu. Onlara, tamamen beyaz, kısa kesilmiş saçlı, kötü, vahşi bir yüzü yaralarla şekillenmiş, biri yanağını şakağından ağzının köşesine kadar geçen, diğeri ise at nalı tasvir eden bir kadın tarafından komuta edildiler. göz çukurunu çevreledi. Kadının sağ kulağının büyük bir kısmı da yoktu ve sol kolu dirseğinin altında deri bir kol ve dizginlerinin bağlı olduğu pirinç bir kanca ile sona erdi.

Kin dolu bir bakışla onlara kötü niyetli bir şekilde bakan kadın, elfleri sordu. Scoia'tael hakkında. Teröristler hakkında. Kaçaklar hakkında, iki gün önce yok edilen bir komando biriminden kurtulanlar.

Jarre, Lucienne ve yaralılar, beyaz saçlı, tek kollu kadının bakışlarından kaçınarak, hayır, kimseyle karşılaşmadıklarını veya kimseyi görmediklerini belli belirsiz mırıldanarak konuştular.

Yalan söylüyorsun , diye düşündü Beyaz Rayla, bir zamanlar Kara Rayla. *yalan söylüyorsun biliyorum sen. Acıdığın için yalan söylüyorsun.*

Ama yine de önemli değil.

Ben, Beyaz Rayla'ya acımıyorum.

'Yaşasın cücelerle! Yaşasın Barclay Els!'

'Cüceler çok yaşa!'

Novigrad sokakları, eskilerin ağır, demir çomaklı çizmelerinin altında gümbürdüyordu.

*

Gönüllü Alayı'nın kampanyacıları. Cüceler, kendileri için tipik bir düzende, beşerli yürüdüler ve standartlarındaki çekiçler sütunun üzerinde çırpındı.

'Yaşasın Mahakam! Cüceleri *Vivant* !'

'Onlara şan! Ve şöhret!'

Aniden kalabalıktan biri güldü. Birkaç kişi daha katıldı. Ve bir an sonra herkes kahkahalarla kükredi.

"Bu bir hakaret..." Hiyerarşi Hemmelfart nefes nefese kaldı. 'Bu bir skandal… Bu affedilemez…'

"Aşağılık insanlar," diye tısladı rahip Willemer.

"Görmüyormuş gibi yap," diye tavsiyede bulundu Foltest sakince.

Meve, "Onların maaşından tasarruf etmemeliydik" dedi. 'Ya da onlara erzak vermeyi reddetti.'

Cüce subaylar yüzlerini ve formlarını korumuş, dimdik ayakta durup inceleme standının önünde selam veriyorlardı. Gönüllü Alayı'nın astsubay ve askerleri ise kralların ve başrahiplerin yaptığı bütçe kesintilerini onaylamadıklarını

ifade ettiler. Bazıları standın yanından geçerken dirseklerini büktü, diğerleri ise diğer favori hareketlerini sergilediler: orta parmak sert bir şekilde yukarıya doğru sıkışmış bir yumruk. Akademik çevrelerde bu jest *digitus infamis adını taşıyordu.* Pleblerin bunun için daha kaba bir adı vardı.

Kralların ve hiyerarşinin yüzlerindeki kızarma, her iki ismi de bildiklerini gösteriyordu.

"Cimriliğimizle onları aşağılamamalıydık," diye tekrarladı Meve.

'Onlar hırslı bir millet.'

Elskerdeg'deki uluyan uludu; uluma korkunç bir ağlamaya dönüştü. Kamp ateşinin yanında oturan adamların hiçbiri başını çevirmedi.

Uzun bir sessizliğin ardından ilk konuşan Boreas Mun oldu.

'Dünya değişti. Adalet yerini buldu.

'Eh, bu adaletle abartıyor olabilirsin.' Hacı hafifçe gülümsedi. "Yine de, dünyanın bir şekilde kendisini fiziğin temel yasasına uydurduğuna katılıyorum."

"Aklımızda aynı yasa olup olmadığını merak ediyorum," dedi elf yavaş, büzücü bir sesle.

Hacı, "Her eylem bir tepkiye neden olur" dedi.

Elf homurdandı, ama bu oldukça arkadaşça bir horultuydu.

*

*

'Bu senin için bir nokta, insan.'

'Stefan Skellen, Bertram Skellen'ın oğlu, İmparatorluk Adli tabibi olan sen, dik dur. Ebedi İmparatorluğun Yüksek Mahkemesi, Büyük Güneş'in lütfuyla sizi suçlandığınız suçlardan ve gayri meşru eylemlerden suçlu buldu, yani: vatana ihanet ve yasal düzene kanlı bir saldırı gerçekleştirmeyi amaçlayan bir komploya katılma. İmparatorluk ve ayrıca İmparatorluk Majestelerinin

şahsında. Suçluluğunuz Stefan Skellen doğrulandı ve kanıtlandı ve Mahkeme hafifletici nedenler bulamadı. Kraliyet İmparatorluk Majesteleri bu nedenle size bir imparatorluk affı vermedi.

'Stefan Skellen, Bertram Skellen'ın oğlu. Mahkeme salonundan Kale'ye götürüleceksiniz, oradan da uygun zaman geldiğinde dışarı çıkarılacaksınız. İmparatorluğun topraklarına basmaya lâyık olmayan bir hain olarak, tahta bir arabaya bindirileceksiniz ve atlar sizi o arabada Millenium Meydanı'na çekecek. İmparatorluk havasını solumaya lâyık olmayan bir hain olarak, bir cellat eliyle, gökle yer arasında boyundan bir darağacında asılacaksın. Ve ölene kadar asılacaksın. Cesedin yakılacak ve küller dört rüzgara savrulacak.

Ey Stefan Skellen, Bertram'ın oğlu, hain. Ben, İmparatorluğun En Yüksek Mahkemesinin başkanı, seni mahkûm ediyorum, adını son kez söylüyorum. Bundan böyle unutulsun.'

'İşe yarıyor! İşe yarıyor!' diye bağırdı Profesör Oppenhauser, dekanın ofisine koşarak. 'İşe yarıyor beyler! En sonunda! En sonunda! Çalışır. Döner. İşe yarıyor! İşe yarıyor!'

'Gerçekten?' Öğrencileri tarafından Çürük Yumurta olarak adlandırılan Kimya Profesörü Jean La Voisier, açıkça ve oldukça şüpheci bir şekilde sordu. 'Olamaz! Ve ne, ilgisizce işe yarıyor mu?'

'Sürekli hareket makinem!'

' *Perpetum mobil* mi?' Saygıdeğer Zooloji öğretim görevlisi Edmund Bumbler merakla sordu. 'Aslında? Abartmıyor musun sevgili meslektaşım?'

'Hiç de değil!' diye bağırdı Oppenhauser ve bir keçi gibi sıçradı. 'Az değil!

İşe yarıyor! Makine çalışıyor. Harekete geçiriyorum ve işe yarıyor. Sürekli çalışır. Durmadan. kalıcı olarak Sonsuza dek, ebediyen, daima. olamaz

tarif, meslektaşlarım, görmelisin! Çabuk laboratuvarıma gel!'

"Kahvaltımı yapıyorum," diye itiraz etti Rotten Eggs, ama protestosu şamata ve genel heyecanlı kargaşada kayboldu. Profesörler, yargıçlar ve bekarlar cübbelerinin üzerine palto ve kürk mantolar attılar ve Oppenhauser'in

önderliğinde çıkışa koştular, hâlâ bağırıp el kol kol hareketi yapıyorlardı. Rotten Eggs parmağını işaret *etti* onlara *infamis* ve rulo ve formeat döndü.

Oppenhauser'in otuz yıllık çalışmalarının meyvelerini görmek için açgözlü daha fazla bilgin tarafından sürekli olarak katılan küçük bilim adamları grubu, onları ünlü fizikçinin laboratuvarından ayıran mesafeyi hızla kat etti. Tam kapıyı açmak üzereydiler ki yer aniden sallandı. algılanabilir.

Aslında güçlü bir şekilde. Aslında çok güçlü.

Bu, Vilgefortz'un sığınağı olan Stygga Kalesi'nin büyücüler tarafından tahrip edilmesinin neden olduğu deprem serilerinden biri olan sismik bir dalgaydı. Sismik dalga uzaklardaki Ebbing'den Oxenfurt'a kadar gelmişti.

Güzel Sanatlar Bölümü'nün ön cephesindeki vitray penceresinden gelen çarpma sonucu onlarca cam parçası infilak etti. Akademinin ilk rektörü Nicodemus de Boot'un kaba kelimelerle karalanmış büstü, kaidesinden düştü. Rotten Eggs'in ekmeğini ve etini yıkadığı bitki çayı bardağı masadan düştü. Fizik birinci sınıf öğrencisi Albert Solpietra, bazı kadın tıp öğrencilerini etkilemek için tırmandığı akademinin bahçesindeki bir muz ağacından düştü.

Ve Profesör Oppenhauser'ın efsanevi sürekli hareket motoru olan perpetum mobile'ı bir kez daha döndü ve durdu. Sonsuza kadar.

Ve yeniden başlatmak asla mümkün olmadı.

'Yaşasın cüceler! Çok yaşa Mahakam!'

Bu nasıl bir karışık grup, nasıl bir haydut çetesi ? diye düşündü Hiyerarşi Hemmelfart, geçit törenini titreyen elleriyle kutsayarak. *Kim neşeleniyor burada? Venal condottieri, müstehcen cüceler; ne tuhaf bir grup! bunu kim kazandı savaş, sonuçta, onlar mı yoksa biz mi? Tanrılar adına, kralların dikkatini buna çekmeliyim.*

Tarihçiler ve yazarlar çalışmalarına başladıklarında, karalamaları sansürlü. Paralı askerler, cadılar, kiralık haydutlar, insan olmayanlar ve diğer tüm şüpheli unsurlar insanlığın kroniklerinden silinecektir. olmak silindi, silindi. Onlar hakkında tek kelime yok. Bir kelime değil.

Ve onun hakkında da tek kelime yok, diye düşündü dudaklarını büzerek ve geçit törenini belirgin bir şekilde sıkılmış bir ifadeyle izleyen Dijkstra'ya bakarak.

*

*

*

Hiyerarşi, *krallara talimat vermenin gerekli olacağını* düşündü. *Dijkstra ile ilgili. Onun varlığı dürüst insanlara hakarettir.*

O bir kafir ve bir alçak. İz bırakmadan ortadan kaybolsun. Ve belki o unutulsun.

Cesedimin üstünde *, seni kutsal mor domuz* , diye düşündü Philippa Eilhart, hiyerarşinin hararetli düşüncelerini zahmetsizce okuyarak. *Yönetmek isterdin, yapardın dikte etmeyi ve etkilemeyi sever misiniz? Bazı şeylere karar vermek ister misin? Cesedimi çiğnemen lazım.*

Hakkında yargıya varabileceğiniz tek şey yığınlarınızdır, ki bunlar hiçbir şey için sayılmaz kendi kıçının çok ötesinde.

Ve Dijkstra kalacak. Ona ihtiyacım olduğu sürece.

Bir gün hata yapacaksın, diye düşündü rahip Willemer, Philippa'nın parlayan, kıpkırmızı dudaklarına bakarak. *Bir gün, biriniz hata yapacak. senin kibir, kibir ve kibir senin sonun olacak. Ve senin planın. Sizin ahlaksızlık Kendinize verdiğiniz alçaklık ve sapıklık, canlı. Gün yüzüne çıkacaktır. Yaptığın zaman günahlarının kokusu yayılacak hata. Böyle bir an gelmeli.*

Ve hata yapmasan bile seni suçlamak için bir fırsat doğacak. birşey için. Biraz talihsizlik, biraz felaket, biraz veba, belki bir veba ya da salgın, insanlığın üzerine çökecek… O zaman suçunuz çökecek sen. Vebayı önleyemediğiniz için suçlanmayacaksınız, ancak etkilerini ortadan kaldıramadığı için.

Her şeyin suçlusu sen olacaksın.

Sonra kazıkların altında ateşler yakılacak.

Renginden dolayı Ginger denilen çizgili yaşlı erkek kedi ölüyordu. Korkunç bir şekilde ölmek. Etrafında yuvarlanıyor, kıvranıyor, yeri kaşıyor, kan ve sümük kusuyor, kasılmalar içindeydi. Üstüne üstlük kanlı ishal oldu. İtibarını zedelese de miyavlıyordu. Kederli bir şekilde, yumuşak bir şekilde miyavlama. Hızla zayıflıyordu.

Ginger neden öldüğünü biliyordu. Ya da en azından onu neyin öldürdüğünü tahmin etti.

Birkaç gün önce, garip bir yük gemisi, eski ve çok kirli bir hulk, bir

bakımsız küvet, neredeyse bir enkaz, Cintra limanına uğramıştı. ' *Catriona'*

hulk'un pruvasındaki zar zor görünen harfleri duyurdu. Zencefil-doğal olarak-

mektupları okuyamadı. Garip eski küvetten rıhtıma konmak için bir fare demirleme halatından aşağı indi. Tek bir sıçan. Sıçan tüysüz, berbat ve halsizdi. Ve sadece bir kulağı vardı.

Zencefil fareyi öldürdü. Acıkmıştı, ama içgüdüleri onu iğrenç yaratığı yemekten alıkoydu. Bununla birlikte, kemirgenin kürküyle dolup taşan birkaç pire, büyük, parlak pire, Ginger'ın üzerine sürünerek onun paltosuna yerleşmeyi başardı.

'Bu somurtkan kedinin nesi var?'

'Muhtemelen biri zehirledi. Ya da üzerine bir büyü yapın!'

'Ah, iğrenç! Pis kokmuyor, alçak. Onu merdivenlerden indir, kadın!'

Ginger kaskatı kesildi ve sessizce kanlı ağzını açtı. Ev hanımının on bir yıldır fareleri yakaladığı için ona teşekkür ettiği süpürgenin tekmelerini ya da dürtmelerini artık hissetmiyordu. Avludan kovuldu, sabun köpüğü ve idrarla köpüren bir olukta ölüyordu. O nankörlerin de hasta olmasını dileyerek vefat etti. Ve onun gibi acı çek.

Arzuları gerçekleşmek üzereydi. Ve büyük ölçekte. Gerçekten büyük bir ölçek.

Ginger'ı bahçeden tekmeleyen ve süpüren kadın durdu, elbisesini kaldırdı ve baldırını dizinin altından kaşıdı. Kaşıntılıydı.

Onu bir pire ısırmıştı.

Elskerdeg'in üzerindeki yıldızlar yoğun bir şekilde parıldıyordu. Kamp ateşinden çıkan kıvılcımların söndüğü zemini oluşturdular.

"Ne Cintra Barışı," dedi elf, "henüz abartılı Novigradian geçit töreni bir dönüm noktası ya da dönüm noktası olarak kabul edilemez. Ne tür kavramlar bunlar? Siyasal otorite, eylem veya kararnamelerle tarih yaratamaz. Siyasi otorite de tarihi değerlendiremez, notlar veremez veya karakterize edemez, ancak gururuyla hiçbir otorite bu gerçeği asla kabul etmez. İnsan kibrinizin en uç göstergelerinden biri, sözde tarihçilik, sizin "antik tarih" dediğiniz şey hakkında fikir verme ve cümle kurma girişimleridir. Siz insanlar için tipiktir ve doğanın size geçici, böcek öldürücü, karınca benzeri bir yaşam ve yüz yıldan daha kısa bir ortalama yaşam süresi vermiş olmasının sonucudur. Ancak siz dünyayı bu böcek varlığına uyarlamaya çalışıyorsunuz.

Ve bu arada tarih, durmaksızın devam eden ve hiç bitmeyen bir süreçtir. Onun

tarihi buradan oraya, buradan oraya, tarihten bugüne bölümlere ayırmak imkansız. Tarihi tanımlayamaz veya kraliyet adresiyle değiştiremezsiniz. Bir savaşı kazanmış olsanız bile.'

Hacı, "Felsefi bir tartışmaya girmeyeceğim" dedi. 'Daha önce de söylendiği gibi, ben basit ve çok iyi konuşan biri değilim. Ama iki şeyi gözlemlemeye cüret ediyorum. Öncelikle böcekler kadar kısa bir ömür bizleri, insanları çöküşten korur ve hayata saygı duymaya, hayatın her anını en iyi şekilde değerlendirmek ve hayatın tadını çıkarmak için yoğun ve yaratıcı yaşamaya sevk eder. Bir erkek gibi konuşuyor ve düşünüyorum, ama sonuçta uzun ömürlü elfler de aynı şekilde düşündü, Scoia'tael komando birimlerinde savaşacak ve ölecek. Eğer yanılıyorsam, lütfen beni düzeltin.'

Hacı uygun bir süre bekledi ama kimse onu düzeltmedi.

"İkinci olarak," diye devam etti, "bana öyle geliyor ki, siyasi otorite tarihi değiştiremese de, eylemleriyle oldukça adil bir yanılsama ve böyle bir yeteneğin görüntüsünü üretebilir. Siyasal iktidarın bunu yapacak yöntemleri ve araçları var.'

Ah, evet, diye yanıtladı elf yüzünü çevirerek. 'İşte kafasına çiviyi vurdun, hacı ustası. Gücün yöntemleri ve araçları vardır. Bunlar hiçbir şekilde tartışmaya açık değil.'

Kadırganın yan tarafı deniz yosunu ve deniz kabuklarıyla kaplı yığınlara çarptı. Demirleme halatları atıldı. Çığlıklar, küfürler ve emirler yankılandı.

Limanın kirli yeşil sularında yüzen çöpleri toplarken martılar çığlık attı. Rıhtım insanlarla dolup taşıyordu. Esas olarak üniformalı.

Konvoyun Nilfgaardlı komutanı, "Yolculuğun sonu, baylar elfler," dedi. Dillingen'deyiz. Herkes çekilsin! Burada bekliyorsunuz.'

Bu bir gerçekti. Bekleniyorlardı.

Elflerin hiçbiri -ve kesinlikle Faoiltiarna'nın- adil yargılanma veya af güvencelerine hiçbir inancı yoktu. Scoia'tael ve Vrihedd Tugayının subaylarının Yaruga'nın uzak tarafında onları bekleyen akıbet hakkında hayali umutları yoktu. Vakaların çoğunda buna alışmışlar, sabırla, hatta teslimiyetle kabul etmişlerdi. Artık hiçbir şeyin onları şaşırtamayacağını düşündüler.

Yanıldılar.

Kelepçelerini şıngırdatarak ve şıngırdatarak kadırgadan kovalandılar, çift sıra silahlı paralı askerler arasında iskeleye ve ardından rıhtıma sürüldüler. Orada keskin gözleri hızla parlayan siviller de vardı.

yüz yüze, figürden figüre uçuşuyor.

Seçiciler , diye düşündü Faoiltiarna. O yanılmadı.

Doğal olarak, biçimsiz yüzünün gözden kaçırılmasını bekleyemezdi. Ve o değildi.

'Bay Isengrim Faoiltiarna? Demir Kurt mu? Ne hoş bir süpriz! Bu tarafa gel, bu tarafa gel!'

Paralı askerler onu safların dışına sürükledi.

Başarısız ! Coinneach Dá Reo ona bağırdı. Redanian kartalı takan diğer askerler tarafından tanındı ve dışarı çıkarıldı. ' *Se'ved, se gel dea* !'

Faoiltiarna'yı seçen sivil, "Birbirinizi göreceksiniz," diye tısladı, "ama muhtemelen cehennemde. Onu zaten Drakenborg'da bekliyorlar. Merhaba, dur! Bu şans eseri değil mi Bay Riordain? Yakalayın onu!'

Toplamda, üçünü çıkardılar. Sadece üç. Faoiltiarna anladı ve aniden – şaşırarak– korkmaya başladı.

Başarısız ! Angus Bri Cri, saflarından çekilirken yoldaşlarına bağırdı, kelepçeler şıngırdadı. ' *Va başarısız, fraeren!* '

Bir paralı asker onu sertçe itti.

Uzaklara götürülmediler. Sadece limana yakın kulübelerden birine gelebildiler. Bir direk ormanının sallandığı rıhtımın hemen yanında.

Sivil bir işaret verdi. Faoiltiarna, üzerine bir ipin asıldığı bir kirişin altında bir direğe doğru itildi. Halata demir bir kanca takıldı. Riordain ve Angus, toprak zemindeki iki tabureye oturdular.

"Bay Riordain, Bay Bri Cri," dedi sivil soğukkanlılıkla. 'Size af verildi. Mahkeme merhamet göstermeye karar verdi.

"Ama adalet sağlanmalı," diye ekledi, bir tepki beklemeden. "Ve öldürdüğünüz kişilerin aileleri bunun için para ödedi beyler. Karara varıldı.'

Riordain ve Angus çığlık atmayı bile başaramadılar. Boyunlarına ilmekler atıldı, kısıldılar, taburelerle birlikte yere yığıldılar ve yerde sürüklendiler. Kelepçeli elleriyle boyunlarına giren ilmekleri boş yere koparmaya çalıştıklarında cellatlar göğüslerinin üzerine diz çöktüler. Bıçaklar parladı ve düştü, kan fışkırdı. Şimdi ilmekler bile çığlıklarını, tüyleri diken diken eden çığlıklarını bastıramıyordu.

Uzun sürdü. Her zamanki gibi.

"Cezanız Bay Faoiltiarna, ek bir maddeyle donatılmıştı," dedi sivil, başını yavaşça çevirerek, "Ekstra bir şey..."

*

Faoiltiarna'nın bunu fazladan beklemeye hiç niyeti yoktu. Elfin iki gün ve gecedir üzerinde çalıştığı kelepçenin tokası şimdi sihirli bir değnekle

vurulmuş gibi bileğinden düştü. Ağır zincirin korkunç bir darbesiyle onu koruyan iki paralı askeri de yere serdi.

Faoiltiarna -tam uçuşta- sıradakinin yüzüne tekme attı, sivili kelepçelerle kamçıladı, kendini dosdoğru kulübenin örümcek ağıyla kaplı penceresine fırlattı ve çerçeveyi ve kovanı alarak pencereden uçtu, arkasında kan ve zerre parçaları bıraktı. tırnaklarda giysi. Büyük bir gürültüyle iskelenin kalaslarına indi.

Döndü, öne yuvarlandı, yuvarlandı ve balıkçı tekneleri ile rampaların arasına suya daldı. Hâlâ sağ bileğine bağlı olan ağır zincir onu dibe doğru çekiyordu. Faoiltiarna savaştı. Çok geçmeden umursadığını düşünmediği hayatı için tüm gücüyle savaştı.

'Yakala onu!' diye bağırdı paralı askerler, kulübeden koşarak. 'Yakala onu! Öldür onu!'

'O tarafta!' diye bağırdı diğerleri, iskele boyunca koşarak. 'İşte, oraya geldi!'

'Teknelere!'

'Ateş etmek!' diye kükredi sivil, iki eliyle göz yuvasından fışkıran kanı durdurmaya çalıştı. 'Öldür onu!'

Arbaletlerin telleri sallanıyordu. Martılar çığlık çığlığa uçtu. Fırlatmalar arasındaki kirli yeşil su, tatar yayı cıvatalarıyla kaynadı.

' *Canlı!'* Geçit töreni uzadı ve Novigradlıların kalabalığı şimdi yorgunluk ve ses kısıklığı belirtileri gösteriyordu. ' *Canlı!* Yaşasın ordu!'

'Yaşasın!'

'Krallara şan! Görkem!'

Philippa Eilhart kimsenin dinlemediğini görmek için etrafına bakındı, sonra Dijkstra'ya doğru eğildi.

'Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?'

Casus da etrafına bakındı.

'Kral Vizimir'in geçen Temmuz'da gerçekleştirilen suikastı hakkında.'

'Affınıza sığınırım?

"O cinayeti işleyen yarı elf-" Dijkstra sesini daha da alçalttı "- kesinlikle bir deli değildi Phil. Ve yalnız hareket etmiyordu.'

'Sen ne diyorsun?'

'sus.' Dijkstra gülümsedi. 'Sus, Phil.'

'Bana Fil deme. Herhangi bir kanıtın var mı? Ne tür? Nereden aldın?'

Sana yerini söylersem şaşırırsın Phil. Seyirciyi ne zaman bekleyebilirim, Sayın Leydi?'

Philippa Eilhart'ın gözleri iki siyah, dipsiz göl gibiydi.

"Yakında, Dijkstra."

Çanlar çaldı. Kalabalık boğuk bir şekilde tezahürat yaptı. Ordu geçit töreni yaptı. Yapraklar Novigradian parke taşlarını kar gibi kapladı.

'Hala yazıyor musun?'

Ori Reuven başladı ve bir leke yaptı. Dijkstra'ya on dokuz yıl hizmet etmişti ama yine de patronunun gürültüsüz hareketlerine alışık değildi, Tanrı bilir nerede ve Tanrı bilir nasıl diye ortaya çıktı.

'İyi akşamlar, etek, etek, Sayın Yargıç-'

" *Gölgelerden Gelen Adamlar* ." Dijkstra, masadan isteksizce aldığı müsveddenin başlık sayfasını okudu. ' *Kraliyet Tarihi Gizli Servisler, Oribasius Gianfranco Paolo Reuven tarafından yazılmış, magister ...* Oh, Ori, Ori. Yaşlı bir adam ve böyle bir aptallık—'

'Etek, kenar...'

"Hoşçakal demeye geldim, Ori."

Reuven ona şaşkınlıkla baktı.

"Görüyorsun, sadık yoldaşım," diye devam etti casus, sekreterinin öksürmesini beklemeden, "Ben de yaşlıyım ve görünüşe göre ben de aptalım. Bir kişiye tek kelime söyledim. Sadece bir kişi. Ve sadece bir kelime. Bir kelime çok fazla ve bir kişi çok fazlaydı. Dikkatle dinle Ori. Onları duyabiliyor musun?'

Ori Reuven başını iki yana salladı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Dijkstra bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Duyamazsın," dedi bir süre sonra. "Ama onları duyabiliyorum. Bütün koridorlarda. Sıçanlar Tretogor şehrinin içinden geçiyor. Buraya geliyorlar.

Yumuşak, küçük fare patileriyle geliyorlar.'

Karanlıktan, gölgelerden çıktılar. Siyahlar içinde, maskeli, fareler kadar çevik. Ön odalardan nöbetçiler ve korumalar düştü

dar, köşeli bıçaklı hançerlerin hızlı darbeleri altında inlemeden.

Tretogor Kalesi'nin zeminlerinde kan aktı, fayansların üzerine döküldü, tahta blokları lekeledi, Vengerberg halılarına batırıldı.

Tüm koridorlar boyunca yaklaştılar ve arkalarında cesetler bıraktılar.

İçlerinden biri işaret ederek, "Orada," dedi. Yüzünü gözlerine kadar örten atkı sesini boğuyormuş. 'İçeri girdi. Reuven'in, o öksüren ihtiyarın çalıştığı yerin kapısından.'

"Oradan çıkış yok." Komutanın diğerinin gözleri siyah kadife maskesinin yarıklarında parlıyordu. "Bakanlığın arkasındaki oda penceresiz. Buradan çıkış yok.'

'Diğer tüm koridorlar kapalı. Tüm kapılar ve pencereler. O kaçamaz. Tuzağa düştü.

'İleri!'

Kapı tekmelere teslim oldu. Hançerler parladı.

'Ölüm! Lanet olası katile ölüm!'

'Etek, kenar?' Ori Reuven miyop, sulu gözlerini kağıtların üzerine kaldırdı.

'Evet? Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?'

Katiller, Dijkstra'nın özel odasının kapısını kırarak açtılar, etraflarında fareler gibi koşturup, tüm kuytu ve çatlakları aradılar.

Duvarlardan duvar halıları, tablolar ve paneller yırtıldı, yere düştü.

Hançerler perdeleri ve döşemeleri kesti.

'O burda değil!' diye bağırdı içlerinden biri, kanoya koşarak. 'O burda değil!'

'O nerede?' çete liderini törpüledi, Ori'nin üzerine eğildi ve siyah maskesindeki yarıklardan ona baktı. "O kana susamış köpek nerede?"

"O burada değil," diye yanıtladı Ori Reuven sakince. 'Kendin görebilirsin.'

'O nerede? Konuşmak! Dijkstra nerede?'

"Ben miyim," diye öksürdü Ori, "hem, hem de kardeşimin koruyucusu muyum?"

"Öl, yaşlı adam!"

'Ben yaşlıyım. Hasta. Ve çok yorgun. Kenar, kenar. Ne senden ne de bıçaklarından korkuyorum.'

Katiller odadan kaçtı. Göründükleri gibi hızla ortadan kayboldular.

Ori Reuven'i onlar öldürmedi. Onlar ücretli katillerdi. Ve siparişlerinde Ori Reuven'den en ufak bir söz dahi geçmemişti.

Hukuk ustası Oribasius Gianfranco Paolo Reuven, çeşitli cezaevlerinde altı yıl geçirdi, çeşitli müfettişler tarafından sürekli olarak sorgulandı, her türden soru sordu.

görünüşte anlamsız şeyler ve meseleler.

Altı yıl sonra serbest bırakıldı. O sırada çok hastaydı. İskorbüt bütün dişlerini, kansızlığını saçlarını, glokom görme yeteneğini ve astımını nefesini çekmişti. Sorgulamalar sırasında iki elin parmakları kırılmıştı.

Serbest bırakıldıktan sonra bir yıldan az yaşadı. Bir tapınak yoksullar evinde öldü.

Sefalet içinde. Unutulmuş.

Gölgelerden Gelen Adamlar, Kraliyetin Tarihi kitabının el yazması *Gizli Servisler* iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Doğuda gökyüzü aydınlandı. Şafağın habercisi olan tepelerin üzerinde soluk bir parıltı belirdi.

Sessizlik, kamp ateşinin yanında uzun süre hüküm sürmüştü. Hacı, elf ve iz sürücü sessizce sönen ateşe baktılar.

Elskerdeg'de sessizlik hüküm sürdü. Uluyan hayalet, onun boş ulumasından sıkılarak uzaklaşmıştı. Hayalet, kamp ateşinin yanında oturan üç adamın son zamanlarda herhangi bir eski hayalet için endişelenemeyecek kadar çok vahşet gördüğünü nihayet anlamış olmalı.

Boreas Mun, kamp ateşinin yakut parıltısına bakarak, "Birlikte seyahat edeceksek, güvensizlikten vazgeçmeliyiz," dedi. 'Geçmişi arkamızda bırakalım. Dünya değişti. Önümüzde yeni bir hayat var. Bir şeyler bitti, bir şeyler başlıyor. Önümüzde-'

Ayrıldı ve öksürdü. Böyle konuşmalara alışık değildi, gülünç görünmekten korkuyordu. Ama tesadüfi arkadaşları gülmüyordu.

Boreas, onlardan kaynaklanan samimiyeti olumlu bir şekilde hissetti.

'Elskerdeg geçişi önümüzde,' diye daha kendinden emin bir sesle bitirdi,

've Zerrikania ve Hakland geçidinin ötesinde. Önümüzde uzun ve tehlikeli bir yol var. Birlikte seyahat edeceksek… Güvensizliği bırakalım. Ben Boreas Mun.'

Geniş kenarlı şapkalı hacı ayağa kalktı, iri vücudunu düzeltti ve kendisine uzatılan eli sıktı. Elf de ayağa kalktı. Korkunç bir şekilde şekil bozukluğu olan yüzü tuhaf bir şekilde buruştu.

İzleyicinin elini sıktıktan sonra hacı ve elf sağ ellerini birbirlerine doğru uzattılar.

Hacı, 'Dünya değişti' dedi. 'Bir şey bitti. Ben ...

Sigi Reuven.

'Bir şey başlıyor.' Elf perişan yüzünü bir şeye çevirdi

tüm kanıtlara göre bir gülümsemeydi. "Ben... Kurt Isengrim."

El sıkıştılar, hızla, sıkıca, düpedüz şiddetle. Bir an için, bir uzlaşma jestinden çok bir kavganın ön hazırlıklarına benziyordu. Ama sadece bir an için.

Kamp ateşindeki kütük kıvılcımlar saçarak olayı neşeli bir havai fişekle kutladı.

'Tanrı beni yere sersin-' Boreas Mun genişçe gülümsedi '-eğer bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcı değilse.'

... diğer Şehit Rahibeler ile birlikte, St Philipa da iftiraya uğradı krallığa ihanet etmek, kargaşa ve fitne çıkarmak, insanlar ve bir ayaklanma planlıyorlar. Sapkın ve tarikatçı ve kendi kendini atamış bir baş rahip olan Wilmerius, Aziz'in ele geçirilmesini, karanlık ve faul içine atılmasını emretti. soğuk ve pis kokulu hapishane, günahlarını itiraf etmeye ve beyan etmeye çağırıyor. o taahhüt olanlar. Ve Wilmerius, St Philipa dalgıçlarını gösterdi işkence aletleri ve onu büyük ölçüde tehdit etti, ancak Aziz sadece tükürdü. yüzüne baktı ve onu sodomi ile suçladı.

Kafir, elbisesinin çıkarılmasını ve acımasızca dövülmesini emretti. deri kayışlarla ve tırnaklarının altına çakılacak kıymıklar için. Ve daha sonra ondan inancını ve Tanrıça'yı reddetmesini istedi ve çağırdı. Ama Aziz sadece güldü ve uzaklaşmasını tavsiye etti.

Sonra işkence odasına sürüklenmesini ve tüm vücudunun demir çubuklar ve kancalarla tırmıklanacak ve yanları mumlarla kavrulacak. Ve bu şekilde işkence görmesine rağmen, ölümlü birliklerindeki Aziz ölümsüz olduğunu gösterdi hoşgörü. İşkenceciler güçsüz düşene ve büyük bir dehşet içinde geri çekilene kadar, ama Wilmerius onları şiddetle azarladı ve ona daha fazla işkence yapmalarını emretti. ve selâmetle onu becer. Daha sonra St Philipa'yı kırmızı ateşle yakmaya başladılar. ütüler, üyelerini eklemlerden çıkarır ve kadının göğsünü kerpeten. Ve bu ıstırapta, hiçbir şey itiraf etmemiş olarak sona erdi.

Ve hakkında okuyabileceğiniz tanrısız, utanmaz Wilmerius Kutsal Babaların eserleri, öyle bir cezayla karşılaştı ki, bitler ve yılanlar yayıldı her tarafı çürüyüp yok olana kadar onu yendi. Ve o bir pislik gibi kokuyordu ki, gömülmeden nehre atılması gerekiyor.

Aziz Philipa'ya övgü ve şehitlik tacı ve şeref Sonsuza dek Büyük Ana Tanrıça'ya ve bize bir ders ve bir uyarı, Amin.

Mons Calvus Şehit Aziz Philipa'nın Hayatı, Tretorian Breviary'de, yazılarında onu öven birçok Kutsal Babadan alınan özetlenen, şehit katiplerinden kopyalanmıştır.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgâr gibi, çılgın şeyler gibi, baş döndürücü bir hızla koştular. Günler boyunca at sürdüler, şimdi baharla filizlendiler. Atlar onları dört nala hafif ayakla taşıdı ve insanlar, toprakta çalışmaktan boyunlarını ve sırtlarını düzelterek, ne gördüklerinden emin değillerken onları izlediler: biniciler mi yoksa hayaletler mi?

Geceleri, ılık yağmurdan ıslak ve karanlıkta sürdüler ve insanlar, uyanıp paletlerinin üzerinde oturdular, etraflarına baktılar, korktular, boğazlarında ve göğüslerinde yükselen boğucu ağrıyla savaştılar. İnsanlar kepenklerin sesini, uykusundan kurtarılanların ağlamasını, köpeklerin ulumasını dinleyerek ayağa kalktılar. Ne gördüklerinden emin olmadan yüzlerini pencerelerindeki parşömene bastırdılar: biniciler mi, yoksa hayaletler mi?

Ebbing'den sonra, üç iblisin hikayeleri ortalıkta dolaşmaya başladı.

Üç atlı, Tanrı bilir nerede ve Tanrı bilir nasıldan ortaya çıktı, Peg Leg'i tamamen şaşırttı ve ona kaçma şansı vermedi. Aramak için herhangi bir yardım da yoktu. İyi bir beş yüz adım, sakatı küçük kasabanın en dıştaki binalarından ayırdı. Ve daha yakın olsa bile, Kıskançlık sakinlerinin birinin yardım istemesinden rahatsız olma ihtimali çok düşüktü. Kıskançlıkta genellikle sabahın geç saatlerinden akşamın erken saatlerine kadar süren siesta zamanıydı. Yerel dilenci ve filozof Peg Leg lakaplı Aristoteles Bobeck, Kıskançlık sakinlerinin siesta sırasında hiçbir şeye tepki vermediğini çok iyi biliyordu.

Üç binici vardı. İki kadın ve bir erkek. Adamın saçları beyazdı ve sırtında bir kılıç asılıydı. Kadınlardan biri, daha olgun ve siyah beyaz giyinmiş, kuzgun-siyah saçlara sahipti, bukleler halinde kıvırcıktı. Düz saçları kül rengi olan genç olanın sol yanağında korkunç bir yara izi vardı. Muhteşem siyah bir kısrağın üzerinde oturuyordu. Peg Leg, daha önce böyle bir kısrak gördüğünü hissetti.

İlk konuşan gençti.

'Buralardan mısın?'

'Ben değildim!' Peg Leg, dişlerini takırdatarak söyledi. 'Ben mantar toplamaktan başka bir şey değilim! Bağışla beni, bir sakata zarar verme-'

'Buralı mısın?' diye tekrarladı ve yeşil gözleri tehditkar bir şekilde parladı. Peg Bacak sindi.

Evet, asil bayan, diye mırıldandı. 'Yeterince yerelim. Burada, Birka'da, yani Kıskançlık'ta doğdum. Ve şüphesiz burada öleceğim-'

'Geçen yıl, yaz ve sonbaharda burada mıydınız?'

'Nerede çöp kutusu olmalı?'

"Sana sorduğumda cevap ver."

'Ben, iyi bayan.'

Kara kısrak başını salladı ve kulaklarını dikti. Peg Leg diğer ikisinin -siyah saçlı kadın ve beyaz saçlı adamın- gözlerinin onu kirpi dikenleri gibi diktiğini hissetti. Beyaz saçlı adam onu en çok korkuttu.

'Bir yıl önce' diye devam etti yara izi olan kız, 'Eylül ayında, daha doğrusu Eylül'ün dokuzunda, ayın ilk çeyreğinde burada altı genç öldürüldü. Dört erkek... ve iki kız. Hatırlıyor musun?

Peg Bacak yuttu. Bir süredir şüphelenmişti ve şimdi biliyordu, şimdi emindi.

Kız değişmişti. Ve sadece yüzündeki o yara izi değildi. Bonhart'ın öldürülen Sıçanların kafalarını kesmesini izlerken, bir otostop direğine bağlı çığlık atarken olduğundan tamamen farklıydı. Bonhart soyunup onu dövdüğünde,

Chimera'nın Kafasında olduğundan oldukça farklıydı. Sadece gözler… Gözler değişmemişti.

Diğer siyah saçlı kadın, "Konuş," diye ısrar etti. 'Sana bir soru soruldu.'

"Hatırlıyorum lordum ve leydiler," diye onayladı Peg Leg. 'Nasıl hatırlamazdım? Altı genç öldürüldü. Aslına bakarsanız geçen seneydi. Eylülde.'

Kız uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ona değil de omzunun üzerinden uzakta bir yere bakarak.

"Yani biliyor olmalısın..." dedi sonunda çabalayarak. "O oğlanların ve kızların nereye gömüldüğünü biliyor olmalısın. Hangi çitin yanında… Hangi çöplükte veya çamur yığınında… Ya da cesetleri yakıldıysa… Ormana götürülüp tilkilere ve kurtlara bırakılsalar… Bana orayı göstereceksin. Beni oraya götüreceksin. Anlamak?'

"Anlıyorum asil hanım. Benimle gel. Çünkü hiç de uzak değil.'

Atlarının sıcak nefesini boynunda hissederek topalladı. Arkasına bakmadı. Bir şey ona yapmaması gerektiğini söyledi.

"İşte burada," diye işaret etti sonunda. 'Bu bizim Kıskançlık mezarlığımız, burada, bu koruda. Ve sorduklarınız Bayan Falka, orada yatıyorlar.'

Kız sesli bir şekilde nefesini tuttu. Peg Leg gizlice baktı ve yüzünün değiştiğini gördü. Beyaz saçlı adam ve siyah saçlı kadın sessizdi ve yüzleri esrarengizdi.

Kız küçük el arabasına uzun uzun baktı. Düzenliydi, düzdü, düzenliydi, kenarları kumtaşı blokları ve direk ve arduvaz levhalarla çevriliydi. Mezar höyüğünün süslendiği köknar dalları kahverengiye dönmüştü. Bir zamanlar oraya serilmiş olan çiçekler kuru ve sararmıştı.

Kız atından indi.

'Kim?' diye sordu donuk bir şekilde, hala bakarak, başını çevirmeden.

"Pek çok Kıskançlık insanı yardım etti." Peg Bacak boğazını temizledi. Ama esas olarak dul Goulue. Ve genç Nycklar. Dul kadın her zaman iyi ve samimi bir kadındı… Ve Nycklar… Rüyaları ona çok eziyet etti. Onu rahat bırakmazlardı. 'Öldürülenlere düzgün bir cenaze töreni yapana kadar...'

'Onları nerede bulacağım? Dul ve Nycklar mı?

Peg Leg uzun süre hiçbir şey söylemedi.

Kızın yeşil gözlerine korkusuzca bakarak, "Dul orada, o çarpık küçük huş ağacının ötesinde gömülü," dedi. Yılın kışında zatürreden öldü. Ve Nycklar orduya yabancı bölgelerde bir yere katıldı...

Millet onun savaşa düştüğünü söylüyor.'

"Unuttum," diye fısıldadı. Kaderin ikisini de bana bağladığını unutmuşum.

Küçük mezar höyüğüne yaklaştı ve diz çöktü, daha doğrusu tek dizinin üzerine düştü. Alçak, çok alçak, alnı neredeyse tabanın etrafındaki taşlara değecek şekilde eğildi. Peg Leg, beyaz saçlı adamın atından inmek istercesine bir hareket yaptığını gördü, ama siyah saçlı kadın onu kolundan yakaladı, bir el hareketi ve bir bakışla onu durdurdu.

Atlar homurdandı, başlarını salladı, parçalarının halkaları şıngırdadı.

Kız, mezar höyüğünün dibinde uzun, uzun bir süre diz çöktü, eğildi ve ağzı sessiz bir ayinle hareket etti.

Ayağa kalkarken sendeledi. Peg Leg içgüdüsel olarak onu kaldırdı. Sertçe irkildi, dirseğini çekti ve gözyaşlarının arasından ona kötü niyetli baktı. Ama tek kelime etmedi. Hatta üzengisini onun için tuttuğunda başını sallayarak teşekkür etti.

"Evet, asil Bayan Falka," demeye cüret etti. 'Kader garip bir yol izledi. Sen

*

o zaman, acı zamanlarda, acıklı bir çekişme içindeydik... Kıskançlık içinde çok azımız bundan canlı çıkacağını düşündü... Ve nihayet bugün sağlıklısın, leydim ve Goulue ve Nycklar ötede. Teşekkür edecek kimse bile yok, ha? Mezar höyüğünün bedelini ödemek için—'

"Benim adım Falka değil," dedi sertçe. 'Adım Ciri. Ve teşekkür konusuna gelince—'

Siyah saçlı kadın soğuk bir şekilde araya girdi ve sesinde Peg Leg'i titreten bir şey vardı.

'Lütuf, şükran ve ödül sana, sana ve tüm yerleşimine düştü. Ne kadar harika olduğunu bile bilmiyorsun," dedi siyah saçlı kadın, sözlerini yavaşça söyleyerek. 'Mezar höyüğü için. İnsanlığınız için, insan onurunuz ve dürüstlüğünüz için.'

Dokuz Nisan'da, gece yarısından hemen sonra, Claremont'un ilk sakinleri titrek bir parlaklık, kırmızı bir alevle uyandılar ve bu ışık çarparak evlerinin pencerelerini doldurdu. Kasaba sakinlerinin geri kalanı, çığlıklar, kargaşa ve alarmı çalan zilin ısrarlı sesleri ile yataklarından kalktı.

Sadece bir bina yanıyordu. Kocaman ve ahşaptı, eskiden bir tapınaktı, bir zamanlar adını en yaşlı büyükannelerin bile hatırlayamadığı bir tanrıya adanmıştı. Küçük Claremont kasabasını can sıkıntısından, bunalımından ve uyuşukluğundan kurtarabilecek, hayvan yemleme, dövüş ve diğer eğlencelerin düzenlendiği, şimdi bir amfi tiyatroya dönüştürülmüş bir tapınak.

Şimdi patlamalardan sallanan, kükreyen bir ateş denizinde yanan amfitiyatroydu. Tüm pencerelerden birkaç metre uzunluğunda, düzensiz alevler fışkırdı.

'Fiiiire!' diye bağırdı amfitiyatronun sahibi tüccar Houvenaghel, koşup kollarını sallayarak, koca göbeği sallanıyordu. Üstünde bir gece şapkası ve geceliğinin üzerine attığı ağır bir karakul ceketi vardı.

Çıplak ayaklarıyla sokağın gübresini, çamurunu yoğuruyordu.

'Fiiiire! Heeeelp! Vaaaaaaateeer!'

En yaşlı büyükannelerden biri otoriter bir tavırla, "Bu ilahi bir ceza," dedi. 'İbadethanede tuttukları o sürtükler için...'

'Evet, evet hanımefendi. Buna hiç şüphe yok!'

Kükreyen tiyatrodan bir parıltı yayıldı, at idrarı buğulandı ve kokuyordu ve su birikintilerinde kıvılcımlar tısladı. Allah bilir nereden bir rüzgar esti.

Yangını söndürün! Houvenaghel, bira fabrikasına ve tahıl ambarına yayıldığını görerek umutsuzca uludu. 'Heeeelp! Kovaları getir! Buuuuckets getir!'

Gönüllü sıkıntısı yoktu. Claremont'un Houvenaghel tarafından donatılan ve bakımı yapılan kendi itfaiyesi bile vardı. Ateşi inatla ve özveriyle söndürmeye çalıştılar. Ama boşuna.

"Başa çıkamıyoruz..." diye inledi itfaiye şefi, şişmiş yüzünü silerek. 'Bu sıradan bir ateş değil... Bu şeytanın işi!'

'Kara büyü...' başka bir itfaiyeci dumanı boğdu.

Amfitiyatronun içinden çatı kirişlerinin, sırtların ve kırılan direklerin korkunç çatırdamaları duyulabiliyordu. Bir kükreme, bir patlama ve bir çarpma oldu, büyük bir ateş sütunu ve kıvılcımlar gökyüzüne doğru patladı ve çatı çöktü ve arenanın üzerine düştü. Bu arada, tüm bina sıralandı - son kez eğlendiren ve oyalayan, onu çarpıcı, gerçekten ateşli bir gösteri ile memnun eden izleyicilere boyun eğdiğini söyleyebilirsiniz.

Ve sonra duvarlar çöktü.

İtfaiye ve kurtarma ekiplerinin çabaları, tahıl ambarının yarısının ve bira fabrikasının yaklaşık dörtte birinin kurtarıldığı anlamına geliyordu.

Pis kokulu bir şafak doğdu.

Houvenaghel, kurumla kaplı gece şapkası ve karakul ceketiyle çamur ve külün içinde oturuyordu. Oturup acı içinde ağladı, bir çocuk gibi sızlandı.

Sahip olduğu tiyatro, bira fabrikası ve tahıl ambarı doğal olarak sigortalıydı. Sorun, sigorta şirketinin de Houvenaghel'e ait olmasıydı.

Hiçbir şey, hatta bir vergi dolandırıcılığı bile, kayıpların bir kısmını bile iyileştiremezdi.

'Şimdi nereye?' diye sordu Geralt, gökyüzünün rengini şafakta pembeye çeviren lekeli bir çizgi olan duman sütununa bakarak. 'Hâlâ kime geri ödemen gerekiyor, Ciri?'

Ona baktı ve sorusuna hemen pişman oldu. Aniden ona sarılmak istedi, onu kucaklamayı, sarılmayı, saçlarını okşamayı hayal etti.

Onu koruyorum. Bir daha asla yalnız kalmasına izin vermemek. Kötülükle karşılaşmak. İntikam arzusunu uyandıracak herhangi bir şeyle karşılaşmak.

Yennefer sessiz kaldı. Yennefer son zamanlarda çok sessiz zaman geçirmişti.

"Şimdi," dedi Ciri sakince, "Unicorn adlı bir yerleşim yerine gideceğiz.

Adı samandan bir tek boynuzlu attan geliyor: köye bakan zavallı, gülünç, sefil heykel. Sakinlerin bir hatıra olarak sahip olmalarını istiyorum.

oldu, bir… Eh, daha değerli değilse de, en azından daha zevkli bir totem.

Yardımına güveniyorum Yennefer, sihir olmadan..."

'Biliyorum Ciri. Ve ondan sonra?'

'Pereplut bataklıkları. Umarım yolumu bulabilirim... Bataklıkların ortasında bir kulübeye. Bir kulübede bir adamın kalıntılarını bulacağız. O kalıntıların düzgün bir mezara gömülmesini istiyorum.'

Geralt hâlâ hiçbir şey söylemedi. Ve bakışlarını indirmedi.

"Bundan sonra," diye devam etti Ciri, bakışlarını en ufak bir zorluk çekmeden tutarak,

Dun Dare yerleşimine uğrayacağız. Oradaki han muhtemelen yanmış ve hancı öldürülmüş olabilir. Benden dolayı. Nefret ve intikam gözlerimi kör etti. Bir şekilde ailesini telafi etmeye çalışacağım.'

"Bunu yapmanın bir yolu yok," dedi, bakmaya devam ederek.

"Biliyorum," diye hemen yanıtladı, sert, neredeyse öfkeyle. 'Ama onların önünde alçakgönüllülükle duracağım. Gözlerindeki ifadeyi hatırlayacağım. Umarım o gözlerin hatırası benim de benzer bir hata yapmama engel olur. Bunu anlıyor musun, Geralt?'

"Anlıyor, Ciri," dedi Yennefer. 'İkimiz de inan bize, seni çok iyi anlıyoruz kızım. Hadi gidelim.'

Atlar onları rüzgar gibi taşıyordu. Sihirli bir fırtına gibi. Yanımızdan geçen üç sürücü tarafından alarma geçirilen yolda bir gezgin başını kaldırdı. Elinde malları olan bir arabadaki bir tüccar, kanundan kaçan bir kötü adam ve yerleştiği topraklardan politikacılar tarafından sürülen, diğer politikacılara

inanmış olan gezgin bir yerleşimci, hepsi başını kaldırdı. Bir serseri, bir asker kaçağı ve asalı bir hacı başlarını kaldırdı. Başlarını kaldırdılar, şaşırdılar, endişelendiler. Ne gördükleri belli değil.

Ebbing ve Geso'nun etrafında masallar dolaşmaya başladı. Vahşi Av hakkında.

Üç Hayalet Sürücü Hakkında. Akşamları, eriyen domuz yağı ve kızarmış soğan kokan odalarda, köy salonlarında, dumanlı meyhanelerde, yol evlerinde, tarlalarda, katran fırınlarında, orman evlerinde ve sınır gözetleme kulelerinde hikayeler uyduruluyor. Masallar çevrildi ve söylendi. Savaş hakkında. Kahramanlık ve şövalyelik hakkında. Dostluk ve nefret hakkında. Kötülük ve ihanet hakkında. Sadık ve gerçek aşk hakkında, her zaman galip gelen aşk hakkında. Suçluların her zaman başına gelen suçlar ve cezalar hakkında. Her zaman adil olan adalet hakkında.

Her zaman petrol gibi yüzeye çıkan gerçek hakkında.

Masallar anlatıldı; insanlar bunlara sevindi. Masal kurgularından keyif aldım.

*

*

*

Çünkü, gerçekten, her yerde, gerçek hayatta, her şey tamamen arkadan gerçekleşti.

Efsane büyüdü. Dinleyiciler -gerçek bir trans halinde- hikaye anlatıcısının Witcher ve büyücüyü anlattığı dikkatle ölçülü sözlerini içtiler. Kırlangıç Kulesi'nden. Ciri'nin, yüzünde yara izi olan cadı kızı. Kelpie'den, büyülü kara kısrak.

Gölün Hanımından.

Bu daha sonra geldi, yıllar sonra. Çok, çok yıllar sonra.

Ama şu anda, ılık yağmurdan sonra şişmiş bir tohum gibi, efsane insanların içinde filizleniyor ve büyüyordu.

Mayıs aniden geldi. Beltane'nin uzak ateşleriyle alevlenen ve parıldayan ilk gece. Ciri, tuhaf bir heyecanla Kelpie'ye atlayıp kamp ateşlerine doğru dörtnala koştuğunda, Geralt ve Yennefer bir anlık yakınlık fırsatından yararlandı. Sadece kesinlikle gerekli olduğu kadar soyunarak, yere atılmış bir koyun postu palto üzerinde seviştiler. Aceleyle ve vazgeçerek, sessizce, tek kelime etmeden seviştiler. Hızlı ve gelişigüzel seviştiler. Sadece daha fazlasına sahip olmak için.

Ve ikisi de titreyerek ve birbirlerinin gözyaşlarını öperek sakinleştiklerinde, bu kadar acele sevişmenin onlara ne kadar mutluluk getirdiğine çok şaşırdılar.

"Geralt mı?"

"Evet, Yen."

'Ben... Biz birlikte değilken, başka kadınlarla gittin mi?'

'Numara.'

'Bir kez değil?'

'Bir kez değil.'

"Sesin titremedi bile. Bu yüzden sana neden inanmadığımı bilmiyorum.'

Ben sadece seni düşündüm Yen.

'Şimdi sana inanıyorum.'

Mayıs beklenmedik bir şekilde geldi. Gündüzleri de. Karahindiba sıçradı ve çayırları sarıya boyadı ve meyve bahçelerindeki ağaçlar kabarık hale geldi ve

*

*

çiçek ile ağır. Acele edemeyecek kadar seçkin olan meşe ormanları karanlık ve çıplak kaldı, ama şimdiden yeşil bir pusla kaplandı ve kenarlar yeşil huş ağacı sıçramalarıyla parladı.

Bir gece, söğütlerle kaplı bir vadide kamp yaparken, Witcher bir rüyayla uyandı. Felçli ve savunmasız olduğu bir kabus ve kocaman gri bir baykuş pençeleriyle yüzünü tırmaladı ve kıvrık gagasıyla gözlerini aradı. Uyandı. Ve bir kabustan diğerine taşınmadığından emin değildi.

Kamplarının üzerinde, homurdanan atların korktuğu bir parlaklık dalgalanıyordu. Parlaklığın içinde karanlık bir iç mekana benzeyen bir şey vardı, siyah sütunlu bir kale salonuna benzeyen bir şey. Geralt, çevresinde on şeklin oturduğu büyük bir masa görebiliyordu. On kadın.

Kelimeleri duyabiliyordu. Sözcükler.

...onu bize getir Yennefer. Size sipariş veriyoruz.

Bana emir vermeyebilirsin. Onu sipariş edemezsin! Onun üzerinde hiçbir gücünüz yok!

Onlardan korkmuyorum anne. Bana bir şey yapamazlar. Eğer isterlerse, Ben onların önünde duracağım.

... Haziran ayının ilk günü yeni ayda buluşuyor. İkinize de gelmenizi emrediyoruz.

Sizi, itaatsizliği cezalandıracağımız konusunda uyarıyoruz.

Hemen geleceğim, Philippa. Onunla biraz daha kalmasına izin ver. İzin vermek o yalnız olmasın. Sadece birkaç gün. hemen gelirim. rehine olarak iyi niyet.

İsteğime uy, Philippa. Lütfen.

Parlaklık titreşti. Atlar çılgınca homurdanarak toynaklarına vurdular.

Witcher uyandı. Bu sefer gerçek.

Ertesi gün Yennefer korkularını doğruladı. Ciri ile baş başa yapılan uzun bir sohbetin ardından.

"Ben gidiyorum," dedi kuru bir sesle ve herhangi bir ön hazırlık yapmadan. 'Mecburum.

Ciri seninle kalıyor. En azından bir süreliğine. Sonra onu çağıracağım ve o da gidecek. Ve sonra hepimiz tekrar buluşacağız.'

Onayladı. İsteksizce. Yeterince sessiz rıza göstermişti. Karar verdiği her şeyle, ona ilettiği her şeyi kabul etmekten. Ama o

başını salladı. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında onu seviyordu.

"Bu karşı konulamayacak bir zorunluluk," dedi daha nazikçe. 'Ertelenmesi de mümkün değil. Sadece ilgilenilmesi gerekiyor. Her halükarda senin için yapıyorum. Senin iyiliğin için. Ve özellikle Ciri'nin iyiliği için.'

Onayladı.

"Tekrar karşılaştığımızda," dedi daha da nazikçe, "her şeyi telafi edeceğim, Geralt. Sessizliği de. Aramızda çok fazla sessizlik oldu, çok fazla sessizlik. Ve şimdi, başını sallamak yerine, bana sarıl ve öp beni.'

Kendisinden istendiği gibi yaptı. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında onu seviyordu.

'Şimdi nereye?' Yennefer oval ışınlayıcının ışığıyla ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Ciri kuru kuru sordu.

"Nehir..." Geralt boğazını temizledi, nefesini kesen göğüs kemiğinin arkasındaki acıyla savaştı. 'Ata bindiğimiz nehir Sansretour. Sana göstermem gereken bir ülkeye götürüyor. Çünkü orası bir peri masalı ülkesi.'

Ciri kasvetli bir hal aldı. Yumruklarını sıktığını gördü.

"Her peri masalı kötü biter," diye düşündü. "Ve masal diyarları da yok."

'Evet var. Göreceksin.'

Toussaint'in yeşillikler ve güneş ışığında yıkandığını gördüklerinde dolunaydan sonraki gündü. Tepeleri, yokuşları ve bağları gördüklerinde. Sabah duşunun ardından kalelerin kulelerinin çatıları parlıyor.

Görünüm hayal kırıklığına uğratmadı. Çarpıcıydı. Her zaman öyleydi.

Ne kadar güzel, dedi Ciri, kendinden geçmiş bir halde. 'Aman! O şatolar çocuk oyuncakları gibi… Doğum günü pastasının üzerine krema süslemeleri gibi. Onları yalamak istememe neden oluyor!'

"Mimarlık Faramond'un kendisi," diye bilgili bir şekilde onu bilgilendirdi Geralt.

Beauclair'in sarayını ve arazisini yakından görene kadar bekle.

'Saray? Saraya mı gidiyoruz? Buradaki kralı tanıyor musun?'

'Düşes.'

"Düşes," diye sordu huysuzca, saçaklarının altında onu dikkatle inceleyerek, "belki de yeşil gözleri var mı? Ve kısa, siyah saç—?'

'Numara.' Uzaklara bakarak onun sözünü kesti. 'Tamamen farklı görünüyor. Yapmıyorum

bunu nereden aldığını bil-'

"Bırak Geralt, olur mu? Bu düşesin nesi var öyleyse?'

"Dediğim gibi onu tanıyorum. Bir miktar. Çok iyi değil ve… bilmek istiyorsanız çok da yakın değil. Ama *düşesin* eşini, daha doğrusu düşesin eşi adayını tanıyorum. Sen de öylesin, Ciri.'

Ciri, Kelpie'yi mahmuzla dürttü ve onu otoyolda dans ettirdi.

'Bana daha fazla eziyet etme!'

'Karahindiba.'

'Karahindiba? Ve düşes? Nasıl olur?'

'Uzun Hikaye. Onu burada, sevgilisinin yanında bıraktık. Onu ziyaret edeceğimize söz verdik, sonra geri döndük..."

Sustu ve kasvetli bir hal aldı.

Bu konuda hiçbir şey yapamazsın, dedi Ciri yumuşak bir sesle. Kendine eziyet etme Geralt. Bu senin hatan değil.'

Evet öyle , diye düşündü. *Bu benim. Dandelion soracak. Ve zorunda kalacağım Cevap.*

Milva. Kahire. Regis. Angoulême.

Kılıç iki ucu keskin bir silahtır.

Oh, Tanrı aşkına, bundan bıktım. Yeterlik. Bununla işim bitmişti!

"Hadi gidelim, Ciri."

'Bu giysiler içinde mi?' diye bağırdı. 'Bir saraya mı?'

"Giysilerimizde bir sorun görmüyorum," diyerek sözünü kesti. 'Biz oraya kimlik belgelerimizi sunmak için gitmiyoruz. Ya da bir top için. Karahindiba ile ahırlarda bile tanışabiliriz.

"Her neyse," diye ekledi, onun somurtkan göründüğünü görerek, "önce kasabadaki bankaya gideceğim. Biraz nakit alacağım ve kasaba meydanındaki kumaş hollerinde sayısız terzi ve değirmenci var. İstediğini satın alabilir ve dilediğin gibi giyinebilirsin.'

'O kadar çok paran var mı?' başını haylazca eğdi.

"İstediğini alabilirsin," diye tekrarladı. Hatta ermin. Ve fesleğen derisi terlikler. Bir kısmını stokta bırakması gereken bir kunduracı tanıyorum.'

'Nasıl bu kadar çok para kazandın?'

'Öldürerek. Hadi gidelim Ciri ve zaman kaybetmeyelim.'

Geralt bir transfer yaptı ve bir akreditif hazırladı, Cianfanellis'in bankasının şubesinden bir çek ve biraz nakit aldı. bazı mektuplar yazdı

Yaruga üzerinden giden ekspres kurye servisi tarafından alınacaktı. Özenli ve misafirperver bankacının onu eğlendirmek istediği öğle yemeğinden kibarca izin istedi.

Ciri sokakta bekliyor, atları izliyordu. Bir an önce boş olan sokak şimdi insanlarla dolup taşıyor.

'Bir ziyafette ya da başka bir şey olmuş olmalı.' Ciri, şehir meydanına doğru giden kalabalığı başıyla işaret etti. 'Adil, belki...'

Geralt hevesle ileriye baktı.

'Bu bir fuar değil.'

'Ah...' o da üzengi demirlerinde ayağa kalkarak baktı. 'Başka değil-'

'İnfaz,' diye onayladı. 'Savaştan beri en popüler eğlence.

Şimdiye kadar ne gördük, Ciri?'

"Düşmanın karşısında firar, vatan hainliği, korkaklık," diye çabucak tekrarladı.

"Ve mali davalar."

"Orduya küflü hardtack sağlamak için." Witcher başını salladı. "Girişimci bir tüccarın hayatı savaş zamanında zordur."

'Burada esnaf idam etmeyecekler' Ciri, sanki dalgalanan bir mısır tarlasındaymış gibi kalabalığın içine dalmış olan Kelpie'yi dizginledi.

"Bak, iskele bir bezle kaplı ve celladın üzerinde yeni bir başlık var. Önemli birini, en azından bir baronu idam edecekler. Bu yüzden muhtemelen *düşman* karşısında korkaklıktır.'

'Toussaint'in herhangi bir düşman karşısında ordusu yoktu.' Geralt başını salladı,

Hayır, Ciri, sanırım yine ekonomi. Buradaki ekonominin temeli olan ünlü şaraplarının ticaretinde dolandırıcılık için birini idam ediyorlar. Hadi gidelim, Ciri. Biz izlemeyeceğiz.

'Binmek? Tam olarak nasıl?'

Gerçekten de, sürmek imkansızdı. Kısa sürede meydanda toplanan kalabalığın içinde sıkışıp kalmışlar ve kalabalığın içinde boğulmuşlardı. Meydanın diğer tarafına geçme şansları yoktu. Geralt kötü bir şekilde küfretti ve arkasına baktı. Ne yazık ki geri çekilmek de imkansızdı, çünkü meydana akan insan dalgası arkalarındaki sokağı tamamen tıkamıştı. Kalabalık bir an için onları bir nehir gibi taşıdı, ama halk, iskeleyi çevreleyen teberlilerden oluşan sıralı duvara çarptığında hareket durdu.

'Geliyorlar!' biri bağırdı ve kalabalık vızıldadı, sallandı ve ağlamaya başladı. 'Geliyorlar!'

Toynakların takırtısı ve bir vagonun çıngırağı soldu ve karanlığın ortasında kayboldu.

kalabalığın arı gibi uğultusu. Bu nedenle, iki atın çektiği bir yük vagonu yan sokaktan yuvarlanarak çıkınca şaşırdılar. Ve üzerinde dengesini sağlamakta güçlük çekerek ayağa kalktı...

"Karahindiba..." diye inledi Ciri.

Geralt aniden kendini kötü hissetti. Çok kötü.

"Bu Karahindiba," diye tekrarladı Ciri, yabancı bir sesle. "Evet, o."

Bu haksızlık , diye düşündü Witcher. *Bu büyük, kanlı bir adaletsizlik. gibi olamaz Bugün nasılsın. Bu böyle olmamalı. Bunu düşünmenin aptalca ve safça olduğunu biliyorum. her şey bana bağlıydı, bir şekilde bu dünyanın kaderini etkiledim, ya da bu dünyanın bana bir şeyler borçlu olduğunu. Naif, kibirli bir fikir olduğunu biliyorum…*

Ama biliyorum! Beni bu konuda ikna etmene gerek yok! olmak zorunda değil bana kanıtladı! Özellikle böyle…

Adil değil!

Roach'ın yelesine bakarak, "Karahindiba olamaz," dedi boş bir sesle.

"Bu *Karahindiba* ," dedi Ciri tekrar. Geralt, bir şeyler yapmalıyız.

'Ne?' diye acı acı sordu. Bana ne söyle.

Bazı askerler Dandelion'u vagondan çıkardılar ve ona, ellerinden geldiğince şaşırtıcı bir nezaketle, gaddarlık göstermeden, olumlu bir saygıyla davrandılar. İskeleye giden basamakların önünde ellerini çözdüler.

Sonra umursamazca arkasını kaşıdı ve zorlamadan basamakları tırmandı.

Basamaklardan biri aniden gıcırdadı ve sert bir direkten yapılmış korkuluk çatladı. Karahindiba neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Bunun düzeltilmesi gerekiyor, kahretsin!" bağırdı. "Göreceksin, bir gün birileri bu merdivenlerde kendini öldürecek. Ve bu hiç komik olmaz.'

Karahindiba kolsuz deri yelek giymiş iki cellat yardımcısı tarafından iskelede durduruldu. Omuzları bir kalenin kalesi kadar geniş olan cellat, kukuletasındaki yarıklardan mahkuma baktı. Yanında şatafatlı ama oldukça siyah bir kıyafet giymiş bir karakter duruyordu. O da bir cenaze ifadesi giydi.

"Beyler ve Beauclair ve çevresinin sakinleri!" Açılmış bir parşömenden gök gürültüsüyle ve huysuzca okudu. "Julian Alfred Pankratz, Viscount de Lettenhove, diğer adı Dandelion olduğu biliniyor..."

'Pankratt ne?' Ciri bir soru fısıldadı.

' - Ducal Yüksek Mahkemesi, suçlandığı tüm suçlardan, kabahatlerden ve suçlardan, yani lèse-majesté, ihanetten ve ayrıca yalan yere yemin ederek asil mülkün onurunu lekelemekten suçlu bulundu.

iftira, iftira ve iftira, aynı zamanda zırvalık, edepsizlik ve sefahat, yani fahişelik. Bu nedenle mahkeme, Vikont Julian *et cetera* , primo: armasını tahrif ederek, arması üzerine çapraz siyah çizgiler çizerek cezalandırmaya karar verdi. Secundo: mülküne, arazilerine, mülklerine, koruluklarına, ormanlarına ve kalelerine el konulmasıyla…'

"Kaleler," diye inledi Witcher. 'Hangi kaleler?'

Karahindiba küstahça homurdandı. Yüzündeki ifade, mahkeme tarafından ilan edilen müsadere ile yürekten eğlendiğini açıkça gösterdi.

'Tertio: en büyük ceza. Aydınlanmacı Toussaint Düşesi ve Beauclair Leydisi olarak üzerimizde hüküm süren Anna Henrietta, yukarıda bahsi geçen atların arkasında sürüklenme, tekerlekte kırılma ve dörde bölünme suçlarına verilen cezayı baltayla kafa kesmeye çevirmeye tenezzül etti.

Adalet yerini bulsun!'

Kalabalık birkaç tutarsız çığlık attı. Ön sırada duran kadınlar ikiyüzlü bir şekilde feryat etmeye ve yalan yere ağıt yakmaya başladılar. Gösterinin hiçbirini kaçırmamak için çocuklar kaldırılır veya omuzlarda taşınırdı. Cellatın yardımcıları, iskelenin ortasına bir kütük yuvarladı ve onu bir peçeteyle kapladı. Bir kargaşa vardı, çünkü birinin hasır sepeti kesilen kafa için kaydırdığı ortaya çıktı, ama çabucak bir tane daha bulundu.

Dört pejmürde sokak çocuğu, kan bulaştırmak için iskelenin altına bir fular yaydı. Bu tür hediyelik eşyalara büyük talep vardı, onlardan iyi para kazanabilirsiniz.

'Geralt.' Ciri indirdiği başını kaldırmadı. 'Bir şeyler yapmalıyız ...'

Cevap vermedi.

Dandelion gururla, "Kasaba halkına seslenmek istiyorum," dedi.

Kısa kes, Vikont.

Şair iskelenin kenarında durup ellerini kaldırdı. Kalabalık mırıldandı ve sustu.

"Hey millet," diye seslendi Dandelion. 'Ne neşesi? Nasılsın?'

Uzun bir sessizlikten sonra arkaya doğru arka arkaya biri, "Ah, karışıklık," diye mırıldandı.

"Bu iyi," şair başını salladı. 'Ben çok memnunum. Pekala, şimdi başlayabiliriz.

Cenaze, suni bir vurguyla, "Usta cellat," dedi. 'Görevini yap!'

Cellat yaklaştı, eski geleneğe uyarak mahkumun önünde diz çöktü ve kukuletalı başını eğdi.

"Affet beni, iyi adam," dedi ciddi bir şekilde.

'Ben mi?' diye şaşkınlıkla sordu Dandelion. 'Seni bağışlıyorum?'

'HI-hı.'

'Bir şans değil.'

'Ee?'

'Seni asla affetmeyeceğim. Neden yapayım? Onu duydun mu, şakacı!

Kafamı kesmek üzere ve onu affetmem mi gerekiyor? Benimle alay mı ediyorsun yoksa ne? Böyle bir zamanda mı?

'Nasıl, efendim?' diye sordu cellat, üzülerek. 'Çünkü bir kanun var...

Ve bir gelenek... Mahkûm, cellatı önceden affetmelidir.

İyi efendim! Suçumu sil, günahımı bağışla…'

'Numara.'

'Numara?'

'Numara!'

Cellat kasvetli bir şekilde dizlerinin üstünden kalkarken, "Onun kafasını kesmem," dedi. "Beni affetmeli, yoksa yapacak bir şey yok."

"Lord Vikont." Cenaze memuru Dandelion'u dirseğinden yakaladı. 'İşleri zorlaştırma. İnsanlar toplanmış, bekliyorlar… Onu affedin.

Kibarca soruyor, değil mi?'

"Onu affetmeyeceğim ve hepsi bu!"

'Usta cellat!' Cenazeci adam celladın yanına geldi. 'Affedilmeden kafasını kes, ha? tamam görüşürüz...'

Cellat tek kelime etmeden bir tava büyüklüğünde elini uzattı. Cenazeci adam içini çekti, bir keseye uzandı ve eline birkaç bozuk para attı. Cellat bir süre onlara baktı, sonra yumruğunu sıktı. Kukuletasının yarıklarındaki gözler kötü niyetli bir şekilde parladı.

"Pekala," dedi parayı bırakıp şaire dönerek.

"Öyleyse diz çökün Bay İnatçı. Kafanı bloğa koy, Bay Spiteful. Ayrıca istersem kinci de olabilirim. Kafanı kesmek için iki darbe alacağım. Üç, eğer şanslıysam.'

'Seni beraat ediyorum!' uludu Karahindiba. 'Seni affediyorum!'

'Teşekkür ederim.'

Cenaze memuru kasvetli bir şekilde, "Seni affettiğine göre," dedi, "paramı bana geri ver."

Cellat döndü ve baltayı kaldırdı.

"Kenara çekilin asil efendim," dedi donuk bir sesle. 'Aletin önüne geçmeyin. Kafaların kesildiği yere çok yaklaşırsanız bir kulağınızı kaybedebilirsiniz.'

Katip aniden geri çekildi ve neredeyse iskeleden düşüyordu.

'Bunun gibi?' Dandelion diz çöktü ve boynunu bloğa uzattı.

'Usta? Hey, usta?'

'Ne?'

'Şaka yapıyordun değil mi? Tek darbeyle kafamı mı keseceksin? Tek salıncakla mı? İyi?'

Cellatın gözleri parladı.

"Sürpriz olsun," dedi abartılı bir şekilde.

Kalabalık aniden sallandı ve köpüklü bir atın üzerinde meydana gelen bir binicinin önünde boyun eğdi.

'Durmak!' diye bağırdı binici, kırmızı mühürlerle asılmış büyük bir parşömen rulosunu sallayarak.

'İdamı durdurun! Dükalık emriyle! Önümden çekil! Yürütmeyi durdurun! Mahkûm olan adam için affımı kabul ediyorum.'

'Tekrar olmasın?' cellat hırladı, zaten kaldırılmış olan baltayı indirdi.

'Başka bir erteleme mi? Sıkıcı olmaya başlıyor.'

'Merhamet! Merhamet!' kalabalığa bağırdı. Ön sıradaki matronlar daha da yüksek sesle ağlamaya başladılar. Başta gençler olmak üzere pek çok insan ıslık çalıp onaylamayarak inledi.

"Sessiz olun, iyi beyler ve kasabalılar!" diye bağırdı cenaze adamı parşömeni açarak. 'Bu, Majesteleri Anna Henrietta'nın vasiyeti! Söylentiye göre Cintra şehrinde imzalanan barış anlaşmasını kutlarken, Majesteleri, sınırsız iyiliğiyle

Vikont Julian Alfred Pankratz de Lettenhove, diğer adıyla Dandelion'u ve suçlarını affediyor ve idamından feragat ediyor..."

"Sevgili Küçük Gelincik," dedi Dandelion genişçe gülümseyerek.

' - aynı zamanda, yukarıda sözü edilen Vikont Julian Pankratz *ve diğerlerinin* gecikmeksizin Toussaint Dükalığı'nın başkentini ve sınırlarını terk etmesini ve Majesteleri'ni gücendirdiği için bir daha asla geri dönmemesini emrediyor ve Majesteleri artık onu tasvip edemiyor! Gitmekte özgürsünüz, Vikont.'

'Ya benim malım?' diye bağırdı Karahindiba. 'Eee? Taşıtlarımı, koruluklarımı, ormanlarımı ve şatolarımı tutabilirsin, ama bana geri ver, çoğunuz, udumu, atım Pegasus'u, yüz kırk talar ve seksen alemi, rakun astarlı pelerinimi, yüzüğümü bana geri verin..."

'Kapa çeneni!' diye bağırdı Geralt, ateş püskürenleri iterek ve gönülsüzce ayrılarak

⁂

atıyla kalabalık. 'Kapa çeneni, aşağı in ve buraya gel, seni aptal! Ciri, yolu aç! Karahindiba! Beni duyuyor musun?'

'Geralt' mı? Sen olduğunu?'

'Sorma, yere yat! Buraya! Atımın üstüne atla!'

Kalabalığın arasından zorla geçtiler ve dar sokakta dörtnala koştular. Önce Ciri, arkasından Roach'ta Geralt ve Dandelion.

"Neden bu acelen?" dedi ozan Witcher'ın arkasından. 'Kimse bizi takip etmiyor.'

'Şimdilik. Düşesin fikrini değiştirmeyi ve çoktan karar vermiş olduğu şeyi aniden iptal etmeyi seviyor. İtiraf etmek; affı biliyor muydunuz?

Hayır, hayır, diye mırıldandı Dandelion. 'Ama itiraf ediyorum ki buna güveniyordum.

Küçük Gelincik bir sevgilim ve çok iyi bir kalbi var.'

Yeter bu kahrolası "Küçük Gelincik", kahretsin. Lèse-majesté'den daha yeni kurtuldun, tekrar suça düşmek mi istiyorsun?'

Ozan sustu. Ciri, Kelpie'yi dizginledi ve onları bekledi.

Yaklaştıklarında Dandelion'a baktı ve bir gözyaşını sildi.

'Ah, sen...' dedi. 'Siz... Pankrattlar...'

Gidelim, dedi Witcher. 'Bu kasabayı ve bu büyüleyici düklüğün sınırlarını terk edelim. Hâlâ yapabiliyorken.

Neredeyse Gorgon Dağı'nın görülebildiği Toussaint sınırında bir dük haberci onları yakaladı. Arkasında eyerli bir Pegasus çekiyor ve Dandelion'un lavtasını, pelerini ve yüzüğünü taşıyordu. Yüz kırk talar ve seksen haller hakkındaki soruyu görmezden geldi. Ozanın düşesi öpme isteğini taş gibi bir yüzle dinledi.

Artık küçük, hızlı akan bir nehir olan Sansretour'a bindiler.

Belhaven'ı pas geçtiler ve Newi vadisinde kamp kurdular. Witcher ve ozanın hatırladığı bir yerde.

Karahindiba çok uzun süre dayandı. Hiç soru sormadı.

Ama sonunda her şeyi anlatmak zorunda kaldı.

Ve sessizliğinde eşlik edin. Anlattıktan sonra çöken ve bir ağrı gibi iltihaplanan korkunç, hamile sessizlikte.

Ertesi gün öğleyin, Riedbrune'un dışındaki Yamaçlardaydılar. Barış ve

düzen her yerde hüküm sürdü. İnsanlar iyimser ve yardımseverdi. Güvenli hissettirdi.

Sarkan cesetlerle ağırlaşan Gibbets her yerde duruyordu.

Kasabadan uzaklaşıp Dol Angra'ya doğru ilerlediler.

'Karahindiba!' Geralt, çok daha önce fark etmesi gereken şeyi daha yeni fark etmişti. 'Senin paha biçilmez tüpün! Yüzyıllık şiiriniz! Haberci onlara sahip değildi. Toussaint'te kaldılar!'

'Onlar.' Ozan kayıtsızca başını salladı. 'Küçük Gelincik'in gardırobunda, bir yığın elbise, külot ve korse altında. Ve sonsuza kadar orada yatsınlar.'

'Açıklamak ister misiniz?'

'Açıklanacak ne var? Toussaint'te yazdıklarımı yakından okumak için yeterli zamanım oldu.'

'Ve?'

'Yine yazacağım. Yeniden.'

'Anladım.' Geralt başını salladı. 'Kısacası, favori olduğun kadar fakir bir yazar olduğun ortaya çıktı. Ya da daha açık söylemek gerekirse: Dokunduğunuz her şeyi berbat ediyorsunuz. Ama *Yarım Yüzyılınızı* geliştirme ve yeniden yazma şansınız olsa bile Düşes Anarietta ile bir duanız bile yok. Ah, sevgili utanç içinde uzaklaştı. Evet, evet, surat asmanın anlamı yok! Toussaint, Dandelion'da dukalık eşi olmak için yaratılmadın.'

'Bunu göreceğiz.'

'Bana güvenme. Bunu görmek için orada olmak istemiyorum.

'Ve kimse senden bunu istemiyor. Yine de sana söylüyorum, Küçük Gelincik iyi ve anlayışlı küçük bir kalbe sahiptir. Aslında beni baronun kızı genç Nique ile yakalayınca biraz kendinden geçmişti… Ama şimdi sakinleştiğinden emin. Bir erkeğin tek eşlilik için yaratılmadığını anladım. Beni affetti ve şüphesiz bekliyor..."

"Umutsuzca aptalsın," dedi Geralt ve Ciri, enerjik bir şekilde başını sallayarak onun da aynı şeyi düşündüğünü onayladı.

Bunu seninle tartışmayacağım, diye somurttu Dandelion. Özellikle de mahrem bir konu olduğu için. Sana bir kez daha söylüyorum: Küçük Gelincik beni affedecek.

Uygun bir türkü ya da sone yazıp ona göndereceğim, o da...'

Merhamet et, Karahindiba.

"Ah, seninle konuşmanın gerçekten bir anlamı yok. Hadi gidelim! Dörtnala, Pegasus!

Dörtnala, seni beyaz bacaklı pilot!'

Sürdüler.

Mayıs ayıydı.

"Senin yüzünden," dedi Witcher sitemle, "senin sayende, ey sürgün edilmiş sevgilim, ben de bir kanun kaçağı ya da sürgün gibi Toussaint'ten kaçmak zorunda kaldım. Ben bile buluşmayı beceremedim...'

'Fringilla Vigo? Onu görmeseydin. Siz Ocak'ta yola çıktıktan hemen sonra gitti. O basitçe ortadan kayboldu.

'Onu düşünmüyordum.' Geralt boğazını temizledi ve Ciri'nin ilgiyle kulaklarını diktiğini gördü. 'Reynart'la tanışmak istedim. Ve onu Ciri ile tanıştır...'

Karahindiba gözlerini Pegasus'un yelesine dikti.

"Reynart de Bois-Fresnes," diye mırıldandı, "Şubat ayının sonunda, Vedette gözetleme kulesinin yakınında, Cervantes geçidinde yağmacılarla bir çatışmaya girdi. Anarietta onu ölümünden sonra bir madalya ile onurlandırdı..."

Kapa çeneni, Karahindiba.

Karahindiba sus, takdire şayan bir itaatkar.

May yürüdü ve olgunlaştı. Karahindibaların canlı sarısı çayırlardan kayboldu, yerini paraşütlerinin tüylü, pis, uçup giden beyazı aldı.

Yeşildi ve çok sıcaktı. Hava, kısa süreli fırtınalarla tazelenmediyse, kalın, sıcak ve bal likörü kadar yapışkandı.

Yaruga'yı yirmi altı Mayıs'ta reçine kokan çok yeni, çok beyaz bir köprünün üzerinden geçtiler. Eski köprünün kalıntıları -siyah, kavrulmuş, kömürleşmiş keresteler- suda ve kıyıda görülebiliyordu.

Ciri endişelendi.

Geralt biliyordu. Onun niyetini biliyordu, planlarını biliyordu, Yennefer ile yaptığı anlaşmayı. O hazırdı. Ama buna rağmen ayrılma düşüncesi canını acıtmıştı. Sanki göğsünde, içinde, göğüs kafesinin arkasında küçük pis bir akrep uyuyordu ve şimdi aniden uyanmıştı.

Koprzywnica köyünün dışındaki kavşakta, yanmış hanın kalıntılarının ötesinde, en az yüz yıldır olduğu gibi, yayılan bir meşe ağacı duruyordu. Şimdi, ilkbaharda, minik çiçek tomurcuklarıyla doluydu. Tüm bölgeden insanlar, hatta en uzak Spalla bile, meşenin devasa ve oldukça alçak dallarını, tüm

türlü bilgi. Bu nedenle insanlar arasındaki iletişimi sağlayan meşe ağacına İyilik ve Kötülük Müjde Ağacı denilmiştir.

Geralt atından inerek, "Ciri, şu taraftan başla," diye emretti. Karahindiba, şu tarafa bir bak.

Dallardaki kalaslar rüzgarda sallanarak birbirine çarpıyordu.

Kayıp ve ayrılmış aile aramaları genellikle bir savaştan sonra baskındır.

GERİ DÖN, SENİ Affediyorum, civar kasaba ve köylerde çok sayıda erotik masaj ve benzeri hizmet teklifleri, çok sayıda duyuru ve reklam türünden çok sayıda ilan vardı. Aşk mektupları vardı, iyi niyetli kişilerin imzaladığı ihbarlar, zehirli kalem mektupları vardı. Ayrıca yazarlarının felsefi görüşlerini ifade eden panolar da vardı - bunların büyük çoğunluğu aptalca saçma veya iğrenç bir şekilde müstehcendi.

'Ha!' Karahindiba denir. Rastburg Kalesi'nde acilen bir cadı aranıyor.

İyi maaş, lüks konaklama ve olağanüstü lezzetli yemeklerin garanti edildiğini yazıyorlar. Bundan faydalanacak mısın, Geralt?'

'Kesinlikle hayır.'

Ciri aradıkları bilgiyi buldu.

Ve sonra Witcher'a uzun zamandır beklediği şeyi açıkladı.

"Ben Vengerberg'e gidiyorum Geralt," diye tekrarladı. 'Böyle surat yapma.

zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi? Yennefer beni çağırdı. Orada beni bekliyor.

'Biliyorum.'

"Rivia'ya gidiyorsun, hâlâ bir sır sakladığın o buluşmaya..."

Sürpriz, diye sözünü kesti. "Bu bir sürpriz, sır değil."

'Pekâlâ, sürpriz. Bu arada, Vengerberg'de ne yapmam gerektiğini halledeceğim, Yennefer'i alacağım ve ikimiz de altı gün içinde Rivia'da olacağız. Lütfen surat asmayın. Ve sonsuza kadar olduğu gibi ayrılmayalım. Sadece altı gün!

Güle güle.'

'Hoşçakal, Ciri.'

"Rivia, altı gün sonra," diye tekrarladı, Kelpie'yi dizginleyerek.

Bir anda dörtnala uzaklaştı. Çok çabuk gözden kayboldu ve Geralt soğuk, korkunç pençeli bir el midesini sıkıyormuş gibi hissetti.

Altı gün, diye tekrarladı Dandelion düşünceli bir şekilde. 'Buradan Vengerberg'e ve

*

*

Rivia'ya dönüş… Hep birlikte iki yüz elli mil yakın olacak… İmkansız, Geralt. Gerçekten de, kızın bir kurye hızında seyahat edebileceği o şeytani kısrakta, teorik olarak, çok teorik olarak bizden üç kat daha hızlı, altı günde böyle bir mesafeyi kat edebilir. Ama şeytani kısrak bile dinlenmek zorunda. Ve Ciri'nin halletmesi gereken o gizemli mesele de biraz zaman alacak. Ve bu yüzden imkansız…'

'Hiçbir şey imkansız değil-' Witcher dudaklarını büzdü '-Ciri için.'

'Olabilir mi-?'

O senin tanıdığın kız değil, diye sözünü kesti Geralt sert bir şekilde. 'Artık değil.'

Karahindiba uzun süre sessiz kaldı.

'İçimde tuhaf bir his var...'

'Sessiz olun. Hiçbir şey söyleme. Sana yalvarıyorum.'

Mayıs bitmişti. Yeni ay geliyordu, eski ay küçülüyordu. Çok inceydi. Ufukta zar zor görünen dağlara doğru sürdüler.

Bir savaştan sonra tipik bir manzaraydı. Birdenbire, tarlalar arasında mezarlar ve mezar höyükleri ortaya çıktı; Kafatasları ve iskeletler yemyeşil bahar otlarının arasında bembeyaz uzanıyordu. Cesetler yol kenarındaki ağaçlarda asılıydı ve kurtlar yol kenarlarında oturup zavallı yolcuların zayıflamasını bekliyordu.

Yangınların geçtiği kara topraklarda artık çimenler büyümüyordu.

Sadece kömürleşmiş bacaları kalan köyler ve yerleşim yerleri, çekiçlerin gümbürtüsü ve testerelerin törpülenmesiyle yankılanıyordu. Yıkıntıların yakınında köylü kadınlar çapalarla kavrulmuş toprakta delikler açıyordu. Bazıları tökezleyerek tırmıkları ve sabanları çekiyordu ve dokuma koşum takımları sıska omuzlarını ısırdı. Çocuklar, yeni sürülmüş oluklarda kurt ve solucan avladı.

"Burada bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığına dair içimde belli belirsiz bir his var," dedi Dandelion, "bir şey eksik... Sende öyle bir izlenim var mı, Geralt?"

'Ee?'

"Burada bir şeyler normal değil."

Burada hiçbir şey normal değil, Karahindiba. Hiç bir şey.'

Uzaktaki şimşekler ve huzursuz gök gürlemeleriyle aydınlanan ılık, kara ve rüzgarsız gecede Geralt ve Dandelion, kamplarından batıdaki ufkun kırmızı ateşle parıldadığını gördüler. Uzak değildi ve esen rüzgar duman kokusunu getirdi. Rüzgar ses parçalarını da beraberinde getirdi. Öldürülen insanların ulumasını, kadınların feryatlarını ve haydutların küstah ve muzaffer haykırışlarını – beğenin ya da beğenmeyin – duydular.

Dandelion hiçbir şey söylemedi, arada sırada korkuyla Witcher'a baktı.

Ama Witcher seğirmedi, başını bile çevirmedi. Ve yüzü bronza dökülmüş gibiydi.

Ertesi sabah yolculuklarına devam ettiler. Bazı ağaçların üzerinde yükselen ince duman izine bile bakmadılar.

Ve daha sonra bir yerleşimci sütununa rastladılar.

Uzun bir çizgide yürüyorlardı. Yavaşça. Küçük demetler taşımak. Tam bir sessizlik içinde yürüdüler. Erkekler, erkekler, kadınlar ve çocuklar. Homurdanmadan, ağlamadan, tek kelime şikayet etmeden yürüdüler. Çığlıklar olmadan, umutsuz feryatlar olmadan.

Ama gözlerinde çığlıklar ve umutsuzluk vardı. Zarar görmüş insanların boş gözlerinde. Soyuldu, dövüldü, sürüldü.

'Onlar kim?' Dandelion, yürüyüşü denetleyen subayın gözlerinde görülen düşmanlığı görmezden geldi. 'Kimi böyle sürüyorsun?'

"Onlar Nilfgaardlılar," diye bağırdı bir teğmen eyerinin yüksekliğinden. En fazla on sekiz yaz geçirmiş, kırmızı suratlı bir delikanlıydı.

Nilfgaard yerleşimcileri. Hamamböceği gibi topraklarımızda ortaya çıktılar! Ve onları hamamböceği gibi süpüreceğiz. Cintra'da böyle karar verildi ve barış antlaşmasında da öyle yazıldı.'

Eğilip tükürdü.

"Ve bana kalsaydı," diye devam etti, meydan okurcasına Dandelion ve Witcher'a bakarak, "buradan canlı çıkmalarına izin vermezdim, fareler."

"Ve bana bağlı olsaydı," dedi gri bıyıklı bir astsubay, yavaş, çekici bir sesle, komutanına tuhaf bir şekilde saygıdan yoksun bir bakışla bakarak, "onları çiftliklerinde rahat bırakırdım. İyi çiftçileri topraktan sürmezdim. Tarımın gelişmesinden memnun olurum.

Yiyecek bir şeyler olduğunu.

"Domuz boku kadar kalınsın, Çavuş," diye tersledi asteğmen. "Bu Nilfgaard! Bu bizim dilimiz değil, kültürümüz değil, kanımız değil. Tarımdan ve göğsümüzde bir engerek beslemekten memnun oluruz. Bizi sırtımızdan bıçaklamaya hazır hainler. Belki de Kara Pelerinlerle sonsuza kadar uyum olacağını düşünüyorsun. Hayır, geldikleri yere geri dönebilirler... Ey askerler! Bunun bir arabası var!

Kaldır onu, çifte!'

Emir son derece gayretle yerine getirildi. Sadece topuk ve yumruk kullanımıyla değil, cop kullanımıyla da.

Karahindiba hafif bir öksürük verdi.

"Ne, belki hoşuna gitmeyen bir şey?" Genç asteğmen ona baktı. "Belki de bir Nilfgaard aşığısın?"

"Tanrı korusun," diye yutkundu Dandelion.

Otomatlar gibi yürüyen boş gözlü kadınların ve kızların çoğunun giysileri yırtılmış, şişmiş ve berelenmiş yüzler, kurumuş kan damlacıklarıyla

işaretlenmiş uyluk ve baldırlar vardı. Yürürken birçoğunun desteklenmesi gerekiyordu. Dandelion Geralt'ın yüzüne baktı ve korkmaya başladı.

"Gitme zamanımız," diye mırıldandı. Elveda beyler.

Asteğmen, yerleşimcilerden hiçbirinin Cintra Barışı'nın belirlediğinden daha büyük bagaj taşımadığını kontrol etmekle meşgul olarak başını bile çevirmedi.

Yerleşimciler sütunu yürüdü.

Büyük acı içinde bir kadının tiz, çaresiz çığlıklarını duydular.

"Geralt, hayır," diye inledi Dandelion. 'Hiçbir şey yapma, yalvarırım... Karışma...'

Witcher yüzünü ona çevirdi ve Dandelion onu tanımadı.

'Katılmak mı?' o tekrarladı. 'Araya girmek? Birini kurtarmak mı? Bazı asil ilkeler veya fikirler için boynumu riske mi atayım? Ah, hayır, Karahindiba. Artık değil.'

Bir gece, uzaktaki şimşek çakmalarıyla aydınlanan huzursuz bir gece, Witcher'ı yine bir rüya uyandırdı. Doğruca bir kabustan diğerine geçmediğinden de bu sefer emin değildi.

Bir kez daha, atları korkutan titrek bir parlaklık, kamp ateşinin kalıntılarının üzerinde yükseldi. Bir kez daha büyük bir şato, siyah revaklar ve etrafında aydınlıkta oturan kadınların olduğu bir masa vardı.

Kadınlardan ikisi oturmuyor, ayakta duruyorlardı. Biri siyah beyaz ve

diğeri siyah ve gri.

Yennefer ve Ciri'ydi.

Witcher uykusunda inledi.

Yennefer, Ciri'ye erkek kıyafeti giymemesi konusunda kategorik olarak tavsiye vermekte haklıydı. Bir erkek çocuk gibi giyinmiş olan Ciri, burada, şimdi, salonda mücevherlerle ışıldayan bu zarif kadınların arasında kendini aptal gibi hissedebilirdi. Siyah ve gri bir arada giyinmeyi kabul ettiği için

memnundu. Kabarık, panjurlu kollarında ve yüksek belinde, küçük gül şeklindeki elmas broşu taşıyan kadife kurdelede onaylayıcı bakışlar hissettiğinde gururunu okşadı.

Lütfen yaklaşın.

Ciri biraz titredi. Sadece o sesin sesiyle değil. Yennefer'in bir şeyde daha haklı olduğu ortaya çıktı - dalgalı bir boyun çizgisine karşı tavsiyede bulundu. Ancak Ciri ısrar etmişti ve şimdi havanın kelimenin tam anlamıyla göğsünü kapladığı izlenimini edinmişti ve tüm cephesi, neredeyse göbeğine kadar kaz etiyle kaplıydı.

Ciri'nin tanıdığı ve Thanedd Adası'ndan hatırladığı koyu renk saçlı, kara gözlü kadın, "Yaklaşın," diye tekrarladı. Yennefer ona Montecalvo'da kiminle buluşacağını söylemiş, hepsini anlatmış ve isimlerini öğretmiş olsa da, Ciri bir anda düşüncelerinde ona 'Madam Baykuş' adını vermeye başladı.

"Montecalvo Lodge'a hoş geldiniz," dedi Madam Owl. "Bayan Ciri."

Ciri, Yennefer'in söylediği gibi kibarca, ama daha çok erkeksi bir tavırla, hanımefendi gibi bir reverans yapmadan, mütevazı ve uysal bir şekilde gözlerini indirmeden eğildi. Triss Merigold'un samimi ve hoş gülümsemesine bir gülümsemeyle ve Margarita Laux-Antille'in arkadaş canlısı görünümüne biraz daha alçak bir baş sallamasıyla yanıt verdi. Geriye kalan sekiz çift göze, jilet gibi delinmelerine rağmen dayandı. Mızrak gibi bıçaklandı.

Lütfen oturun, dedi Bayan Baykuş gerçekten muhteşem bir hareketle. 'Hayır, sen değil Yennefer! Sadece o. Sen Yennefer, davetli bir misafir değil, yargılanıp cezalandırılmak üzere çağrılan bir suçlusun. Loca kaderine karar verene kadar ayakta kalacaksın.'

Protokol bir anda Ciri için bitmişti.

"Öyleyse ben de ayakta duracağım," dedi, hiç de sessizce değil. 'Ben de misafir değilim. Ben de kaderim hakkında bilgilendirilmek için çağrıldım. İlk şey bu.

İkincisi ise Yennefer'in kaderi benim kaderim. Onun için geçerli olan benim için de geçerli. Ayrı ayrı kiralanamayız. Tüm saygımla.'

Margarita Laux-Antille onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sadece Nilfgaardlı Assire var Anahid olabilecek, hafif aquiline burunlu mütevazı, zarif kadın başını salladı ve parmaklarını hafifçe masaya vurdu.

"Philippa," dedi boynunda gümüş bir tilki kürkü boa sarılı bir kadın. 'Bu kadar uzlaşmaz olmak zorunda değiliz, bana öyle geliyor. En azından bugün değil, şimdi değil. Bu, Lodge'un yuvarlak masası. Eşit olarak oturuyoruz. Yargılanacak olsak bile. Sanırım hepimiz ne yapmamız gerektiği konusunda hemfikir olabiliriz—'

Bitirmedi, ama kalan büyücüler üzerinde gözlerini gezdirdi. Bu arada başlarını sallayarak anlaştıklarını ifade ettiler: Margarita, Assire, Triss, Sabrina Glevissig, Keira Metz ve iki güzel elf kadını. Yalnızca diğer Nilfgaardlı, kuzgun saçlı Fringilla Vigo, gözlerini Yennefer'den ayırmadan hareketsiz, çok solgun oturuyordu.

'Öyle olsun.' Philippa Eilhart yüzüklü elini salladı. 'İkinizde oturun.

Benim muhalefetime rağmen. Ancak Loca'nın birliği her şeyden önce gelir. Her şeyden önce Locanın çıkarları. Ve her şeyin üstünde. Lodge her şeydir, gerisi hiçbir şey. Umarım anlıyorsundur, Ciri?'

'Çok iyi.' Ciri'nin bakışlarını indirmeye hiç niyeti yoktu. 'Özellikle ben o hiçbir şey olduğum için.'

Çarpıcı elf kadını Francesca Findabair, yankılanan bir kahkaha attı.

"Tebrikler Yennefer," dedi hipnotize edici melodik sesiyle. 'Olağanüstü bir ayırt edici özelliği, altının saflığını tanıyorum. Okulu tanıyorum.'

'Tanımak zor değil.' Yennefer etrafına tutkulu bir bakış attı.

"Çünkü bu Tissaia de Vries'in okulu."

Bayan Baykuş sakince, "Tissaia de Vries öldü," dedi. 'O bu masada yok. Tissaia de Vries öldü ve mesele yas tutuldu ve yas tutuldu. Aynı zamanda bir dönüm noktası ve bir dönüm noktasıydı. Çünkü yeni bir zaman doğdu, yeni bir dönem geldi ve büyük değişiklikler geliyor. Ve kader sana bu dönüşümlerde önemli bir rol verdi, Ciri; bir zamanlar Cintra'nın Cirilla'sı olan sen. Muhtemelen hangi rolü zaten biliyorsunuzdur.'

"Biliyorum," diye çıkıştı, Yennefer'in dizginleyen tıslamalarına tepki göstermeden. 'Vilgefortz bana açıkladı! Bacaklarımın arasına cam bir şırınga sokmaya hazırlanırken. Bunun benim kaderim olması gerekiyorsa, o zaman – saygılarımla– reddediyorum.'

Philippa'nın kara gözleri soğuk bir öfkeyle parladı. Ama konuşan Sheala de Tancarville'di.

Gümüş tilki kürkünü sararak, "Hâlâ öğrenecek çok şeyin var, evlat," dedi.

boynunda boa. Gördüğüm ve işittiğim birçok şeyi kendi çabanla ya da birinin yardımıyla unutman gerekecek. Son zamanlarda, pek çok şeytani bilgiye sahip oldunuz. Sen de kesinlikle kötülüğe katlandın, kötülüğü yaşadın. Şimdi, çocuksu öfkenle, iyiyi fark etmeyi reddediyorsun, iyiyi ve iyi niyeti inkar ediyorsun. Kirpi gibi kıllanıyorsun, senin iyiliğin için endişelenenleri tam olarak tanıyamıyorsun. Bize başka bir seçenek bırakmadan vahşi bir kedi yavrusu gibi burnunu çekiyorsun ve pençelerini çıplakyorsun: ensenden yakalanman gerekiyor. Ve bunu yapacağız çocuğum, hiç düşünmeden. Çünkü senden daha yaşlıyız, daha akıllıyız, olan ve olan hakkında her şeyi biliyoruz ve ne olacağı hakkında da çok şey biliyoruz. Seni ensenden yakalayacağız kedicik, böylece bir gün sen de burada, bu masada tecrübeli ve bilge bir dişi kedi olarak aramızda oturabilirsin. Bizden biri olarak. Numara! Bir kelime değil!

Sheala de Tancarville konuşurken ağzını açmaya cüret etme!'

Koviran büyücüsünün sesi, demire sürtünen bir bıçak gibi keskin ve delici, aniden masanın üzerinde havada asılı kaldı. Sadece Ciri korkmakla kalmadı; Loca'nın diğer cadıları hafifçe ürperdiler ve başlarını omuzlarına çektiler. Belki Philippa, Francesca ve Assire hariç.

Ve Yennefer.

Boa'yı boynuna dolayarak, "Haklıydınız," diye devam etti Sheala, "kaderiniz hakkında bilgilendirilmek için Montecalvo'ya çağrıldığınızı düşünerek.

Kendini bir hiç sanmakta haklı değildin. Çünkü sen her şeysin, sen dünyanın geleceğisin. Şu anda, doğal olarak, bunu bilmiyorsunuz, bilemezsiniz, şu anda herkeste Emhyr var Emreis veya Vilgefortz'un tohumlama makinesini tuttuğunu gören, şişmiş ve tüküren bir kedi yavrusu, travma geçirmiş bir çocuksunuz.

Ve şimdi, şu anda, yanıldığınızı, bunun sizin ve dünyanın iyiliği ile ilgili olduğunu açıklamanın bir anlamı yok. Bu tür açıklamaların zamanı gelecek. Bir gün. Şimdi, yakanın altında sıcak, mantığın sesini dinlemek istemezsiniz. Şimdi, her argüman için çocuksu inat ve gürültülü öfke şeklinde bir karşılık

alacaksınız. Şimdi sadece boynunuzun püskülü tarafından tutulacaksınız. Bitirdim. Kıza kaderini bildir, Philippa.'

Ciri dimdik oturdu, sandalyenin kolçaklarına oyulmuş sfenkslerin başlarını okşadı.

'Sheala ve ben ile Kovir'e gideceksin.' Madam Baykuş ağır ve ölü sessizliği bozdu. Kraliyet yaz başkenti Point Vanis'e. Artık Cintra'nın Cirilla'sı olmadığın için seyircilere sihirde acemi olarak, öğrencimiz olarak takdim edileceksin. Seyircide çok bilge bir kralla tanışacaksınız, Esterad

Thyssen, gerçek kraliyet kanından. Olağanüstü asalet ve iyilik sahibi eşi Kraliçe Züleyka ile tanışacaksınız. Ayrıca kraliyet çiftinin oğlu Prens Tankred ile tanışacaksınız.

Anlamaya başlayan Ciri, gözlerini kocaman açtı. Bayan Baykuş bunu fark etti.

Evet, diye onayladı. "Her şeyden önce Prens Tankred üzerinde bir izlenim bırakmalısın. Çünkü onun sevgilisi olacaksın ve çocuğunu doğuracaksın.'

'Hâlâ Cintra'lı Cirilla olsaydın-' Philippa uzun bir aradan sonra konuşmayı aldı '-hâlâ Pavetta'nın kızı ve Calanthe'nin torunu olsaydın, seni Tankred'in evli karısı yapardık. Prenses ve daha sonra Kovir ve Poviss Kraliçesi. Ne yazık ki, bunu büyük bir üzüntüyle söylüyorum, kader seni her şeyden mahrum etti. Gelecek dahil. Sadece bir sevgili olacaksın. Bir favori-'

"İsmi ve resmi olarak," diye araya girdi Sheala, "çünkü pratikte Tankred'in yanında prenses ve daha sonra da kraliçe statüsünü kazanmanız için çok çalışacağız. Yardımınız doğal olarak gerekli olacak. Tankred senin yanında olmanı istiyor olmalı. Gündüz ve gece. Size böyle bir arzuyu nasıl körükleyeceğinizi öğreteceğiz. Ama dersin öğrenilip öğrenilmeyeceği sana bağlı.'

Madam Owl, "Bu unvanlar aslında önemsiz," dedi. 'Tankred'in sizi olabildiğince çabuk hamile bırakması önemlidir.'

"Eh, bu çok açık," diye mırıldandı Ciri.

'Loca çocuğunuzun geleceğini ve konumunu sağlayacaktır.' Philippa gözlerini Ciri'den ayırmadı. "Burada önemli konular hakkında düşündüğümüzü bilmeyi hak ediyorsun. Her halükarda buna katılacaksınız, çünkü çocuğun

doğumundan hemen sonra toplantılarımıza katılmaya başlayacaksınız. Öğreneceksiniz.

Madem öylesin, bugün sana anlaşılmaz gelse de, bizden biri.'

"Bana Thanedd Adası'nda canavar dediniz, Bayan Baykuş." Ciri boğazındaki daralmayı yendi. 'Ve bugün bana sizden biri olduğumu söylüyorsunuz.'

"Bunda bir çelişki yok," dedi Vadilerin Papatyası Enid an Gleanna'nın sesi bir derenin şırıltısı kadar melodik. 'Biz, *sanırım* , hepimiz canavarız. Her biri kendi yolumuzda. Öyle değil mi, Bayan Baykuş?'

Philippa omuz silkti.

"Yüzündeki o iğrenç yara izini bir illüzyonla gizleyeceğiz," diye tekrar konuştu Sheala, görünüşe göre kayıtsızca boasını çekiştirerek. "Güzel ve gizemli olacaksın ve seni temin ederim Tankred Thyssen senin için başını kaybedecek.

Senin için bazı kişisel bilgiler bulmamız gerekecek. Cirilla güzel bir isimdir ve hiçbir şekilde gizli kalması için ondan vazgeçmeniz gerekecek kadar nadir değildir. Ama sana bir soyadı vermemiz gerekiyor. Benimkini seçersen itiraz etmem.'

"Ya da benim," dedi Bayan Baykuş, ağzının kenarlarıyla gülümseyerek. "Cirilla Eilhart da kulağa hoş geliyor."

'Bu isim -' Vadilerin Papatyası'nın gümüş çanları yine salonda şıngırdadı '- her kombinasyonda kulağa hoş geliyor. Ve burada oturan her birimiz, Lara Dorren'ın kanını ve kemiklerini taşıyan, senin gibi bir kızımız olsun istiyoruz, Zireael, ey şahin gözlü Kırlangıç. Her birimiz senin gibi bir kızımız olsun diye her şeyden, Locadan, krallıkların ve tüm dünyanın kaderinden vazgeçerdik. Ama imkansız. Bunun imkansız olduğunu biliyoruz. Bu yüzden Yennefer'ı kıskanıyoruz.'

Teşekkür ederim Madam Philippa, dedi Ciri bir an sonra ellerini sfenkslerin başlarına kenetleyerek. Tancarville ismini taşıma teklifinden de onur duydum. Ancak, bu konuda bana ve seçimime bağlı olan tek şey soyadı olduğu için, bana dayatılmayan tek şey, minnetle reddetmek ve kendim için seçmek zorundayım. Yennefer'in kızı Vengerberg'li Ciri olarak anılmak istiyorum.'

'Ha!' Ciri'nin Kaedwen'den Sabrina Glevissig olduğunu tahmin ettiği siyah saçlı bir büyücü dişlerini parlattı. 'Tankred Thyssen, onunla morganatik bir

şekilde evlenmezse, bir pislik olduğunu kanıtlayacak. Onun yerine pis bir prensesin kendisine dayatılmasına izin verirse, cam parçaları arasında bir elması tanıyamayan bir eşek ve kör bir adama dönüşecektir. Tebrikler Yenna. Seni kıskanıyorum. Ve ne kadar içtenlikle kıskanabileceğimi biliyorsun.'

Yennefer ona başını sallayarak teşekkür etti. Bir gülümsemenin hayaleti bile olmadan.

"Ve böylece," dedi Philippa, "her şey karara bağlandı."

Hayır, dedi Ciri.

Francesca Findabair hafifçe homurdandı. Sheala de Tancarville başını kaldırdı ve yüz hatları tatsız bir şekilde sertleşti.

Ciri, "Konuyu yeniden düşünmeliyim," dedi. 'Düşün. Kafamda her şeyi sırala. Sakin ol. Bunu yaptıktan sonra buraya, Montecalvo'ya döneceğim. Karşınıza çıkacağım hanımlar. Sana neye karar verdiğimi söyleyeceğim.'

Sheala, ağzında bir an önce tükürmesi gereken bir şey bulmuş gibi dudaklarını oynattı. Ama konuşmadı.

"Rivia şehrinde Witcher Geralt ile buluşmayı ayarladım." Ciri başını kaldırdı. Onunla orada buluşacağıma, Yennefer ile oraya gideceğime söz verdim. İzninizle veya izniniz olmadan bu sözümü tutacağım. Burada olan Madam Rita, Geralt'a gidersem duvarda her zaman bir çatlak bulduğumu biliyor.'

Margarita Laux-Antille gülümseyerek başını salladı.

"Geralt'la konuşmalıyım. Onunla vedalaş. Ve haklı olduğunu kabul et. Çünkü bir şeyi bilmelisiniz bayanlar. Arkamızda cesetler bırakarak Stygga Kalesi'nden uzaklaşırken Geralt'a bunun son olup olmadığını, muzaffer olup olmadığımızı, kötülüğün üstesinden gelinip gelmediğini ve iyiliğin zafere ulaşıp ulaşmadığını sordum. Ve bir şekilde garip ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Yorgunluktan olduğunu düşündüm çünkü tüm arkadaşlarını Stygga'nın eteklerine gömmüştük. Ama şimdi bu gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyorum. Vilgefortz ve Bonhart'ın yarık boğazlarının iyinin kötüye karşı zaferi anlamına geldiğini düşünen bir çocuğun saflığına acıyan bir gülümsemeydi bu. Ona gerçekten daha akıllı olduğumu, anladığımı söylemeliyim. Ona gerçekten söylemeliyim.

"Ayrıca, senin benimle yapmak istediğinin, Vilgefortz'un bana cam şırıngayla yapmak istediğinden temelde farklı olduğuna onu ikna etmeye çalışmalıyım. Montecalvo Kalesi ile Stygga Kalesi arasında bir fark olduğunu ona açıklamam gerekiyor, Vilgefortz dünyanın iyiliği ile ilgili olsa da ve siz de dünyanın iyiliği ile ilgileniyorsunuz.

Geralt gibi yaşlı bir kurdu ikna etmenin kolay olmayacağını biliyorum. Geralt benim bir ukala olduğumu, beni asalet görünümüyle kandırmanın kolay olduğunu, tüm bu kanlı *kaderin* ve *dünyanın iyiliğinin* aptalca yavan sözler olduğunu söyleyecektir. Ama denemeliyim. Onu anlaması ve kabul etmesi önemlidir. Bu çok önemli. Sizin için de bayanlar.'

Sheala de Tancarville sertçe, "Hiçbir şey anlamadın," dedi.

'Sen hala toy uluma ve ayaklarını yere vurma aşamasından toy küstahlığına geçen bir çocuksun. Umut veren tek şey, aklın keskinliğidir.

Çabuk öğreneceksin. Yakında inan bana, burada konuştuğun saçmalıkları hatırlayarak güleceksin. Rivia seyahatinizle ilgili olarak, rica ederim, Loca'nın fikrini belirtmesine izin verin. Kesin muhalefetimi ifade ediyorum. Temel nedenlerle. Ben, Sheala de Tancarville, kelimeleri asla boşa harcamadığımı size kanıtlamak için. Ve gururlu boynunu bükmeni sağlayabilirim. Kendi iyiliğin için disipline ihtiyacın var.'

'O zaman bu meseleyi halledelim.' Philippa Eilhart avuçlarını masaya koydu.

'Bayanlar, lütfen fikirlerinizi belirtin. Kibirli hizmetçi Ciri'nin Rivia'ya gitmesine izin mi vereceğiz? Yakında hayatında yeri olmayacak bir cadıyla buluşmak için mi? İçinde duygusallığın, yakında tamamen kurtulmak zorunda kalacağı duygusallığın büyümesine izin mi vereceğiz? Sheala karşı çıkıyor. Ya siz bayanlar?'

"Karşıyım," dedi Sabrina Glevissig. 'Ayrıca temel nedenlerle. İ

kız gibi, söylediklerini, küstahlığını ve öfkeli küstahlığını seviyorum. Omurgasız rızaya tercih ederim. Özellikle kesinlikle geri döneceği için, isteğine karşı hiçbir şeyim olmazdı; onun gibi insanlar sözlerinden caymazlar. Ama küçük hanım bizi tehdit etti. Bu tür tehditleri dikkate almadığımızı biliyor olmalı!'

Keira Metz, "Karşıyım" dedi. 'Pratik nedenlerle. Ben de kızdan hoşlanıyorum ve Geralt beni Thanedd'in kucağında taşıdı. İçimde zerre kadar duygusallık yok ama çok hoştu. Bu ona borcunu ödemenin bir yolu olurdu. Ama hayır!

Çünkü yanılıyorsun, Sabrina. Kız bir cadı ve bizi alt etmeye çalışıyor. Kısacası, bunun için bir koşu yapın.'

Yennefer kötü niyetli bir tavırla, "Burada kimse var mı, kızımın sözlerinden şüphe etmeye cesaret edebilir mi?"

"Sen, Yennefer, sessiz ol," diye tısladı Philippa. 'Konuşma yoksa sabrımı kaybederim. Üç aleyhte oy var. Gerisini dinleyelim.'

"Gitmesine izin vermek için oy kullanıyorum," dedi Triss Merigold. 'Onu tanıyorum ve ona kefilim. Kabul ederse, yolculuğunda ona eşlik etmek de isterim. Kabul ederse, müzakerelerinde ve yansımalarında ona yardım edin. Ve eğer kabul ederse, Geralt'la yaptığı konuşmada.'

Margarita Laux-Antille, "Ben de lehindeyim," diye gülümsedi. "Söylediklerim sizi şaşırtacak bayanlar ama bunu Tissaia de Vries için yapıyorum. Tissaia burada olsaydı, Loca'nın birliğini korumak için zorlamanın ve kişisel özgürlüğün kısıtlanmasının gerekli olduğu önerisine çok kızardı.'

Francesca Findabair, yakasındaki dantelleri düzelterek, "Lehine oyumu kullanıyorum," dedi. "Birçok sebep var, ama bunları açıklamak zorunda değilim, açıklamaya da niyetim yok."

Ida Emean aep Sivney, aynı kısa ve öz bir şekilde, "Lehine oy veriyorum," dedi. 'Çünkü kalbim beni buna mecbur ediyor.'

Assire var Anahid kuru bir sesle, "Ben de karşıyım," dedi. 'Ben herhangi bir sempati, antipati veya temel meseleler tarafından yönlendirilmiyorum. Ciri'nin hayatından endişe ediyorum. Locanın gözetiminde güvende, ancak Rivia'ya giden yollarda kolay bir hedef. Ve onun adını ve kimliğini almış olsa bile bunun yeterli olmadığını düşünen insanlar olduğundan endişeleniyorum.'

Sabrina Glevissig oldukça sert bir şekilde, "Madam Fringilla Vigo'nun konumunu öğrenmek bize kaldı," dedi. 'Her ne kadar açık olmalı. Çünkü size Rhys-Rhun Kalesi'ni hatırlatma cüretini gösteriyorum.'

'Hatırlatma için minnettar olmama rağmen-' Fringilla Vigo başını gururla kaldırdı '-Ciri'ye oy veriyorum. Kıza duyduğum saygı ve sevgiyi göstermek için.

Ve her şeyden çok, o kız olmasaydı bugün burada olmazdı, The Witcher, Rivyalı Geralt için yapıyorum. Kim, Ciri'yi kurtarmak için dünyanın sonuna gitti, yoluna çıkan her şeyle, hatta kendisiyle bile savaştı. Onunla görüşmesini engellemek büyük bir kötülük olur.'

"Yine de kötülük çok azdı," dedi Sabrina alaycı bir tavırla, "ve çok fazla saf duygusallık; bu bakireden silmek istediğimiz duygusallığın aynısı. Kalpler hakkında bile konuşulmuştu. Ve sonuç, terazinin dengede olmasıdır. Kilitlenme içinde. Hiçbir şeye karar vermedik. Tekrar oy kullanmamız gerekecek. Gizli oyla öneriyorum.'

'Ne için?'

Hepsi konuşan kişiye baktı. Yennefer.

Yennefer, "Hala bu Locanın bir üyesiyim," dedi. 'Kimse üyeliğimi elimden alamaz. Kimse benim yerimi almadı. Resmi olarak oy kullanma hakkım var. Sanırım kime oy verdiğim açık. Oylar lehte, böylece mesele halledilmiş olur.'

Sabrina, oniks yüzüklerle donanmış parmaklarını kilitleyerek, "Sizin küstahlığınız," dedi.

'kötü zevkin sınırları, Yennefer.'

"Sizin yerinde, hanımefendi, alçakgönüllü bir sessizlik içinde otururdum," diye ekledi Sheala sertçe.

'Yakında konu olacağınız oylamayı akılda tutarak.'

Francesca, "Ciri'yi destekledim," dedi, "ama seni göreve götürmeliyim, Yennefer. Locayı terk ettin, ondan kaçtın ve işbirliği yapmayı reddettin. Hiçbir hakkınız yok. Yine de yükümlülükleriniz, ödemeniz gereken borçlarınız, duymanız gereken bir cezanız var. O olmasaydı, Montecalvo'nun eşiğini geçmenize izin verilmezdi.'

Yennefer, ayağa kalkıp bağırmak için can atan Ciri'yi dizginledi. Ciri direnmeden ve sessizce kolçakları sfenkslere oyulmuş sandalyeye çöktü, Madam Baykuş–Philippa Eilhart'ın sandalyesinden kalkıp aniden masanın üzerine çıkmasını izledi.

"Yennefer'in oy kullanma hakkı yok, bu açık," dedi çınlayan bir sesle. 'Ama ben yaparım. Burada bulunan tüm kadınların oylarını dinledim, sonunda kendime oy verebileceğime inanıyorum.'

"Bununla ne demek istiyorsun, Philippa?" Sabrina kaşlarını çattı.

Philippa Eilhart masanın karşısına baktı. Ciri'nin gözleriyle karşılaştı ve onlara baktı.

Havuzun dibi çok renkli bir mozaikten yapılmıştır, fayanslar parıldamakta ve hareket ediyormuş gibi görünmektedir. Tüm yüzey titriyor, ışıkla parlıyor ve

gölge. Sazan ve orfe, yeşil su birikintisi otunun ortasında, tabak büyüklüğündeki zambak yapraklarının altından geçiyor. Genç kızın iri kara gözleri suya yansıyor, uzun saçları yüzeye ulaşıyor, suyun üzerinde yüzüyor.

Bütün dünyayı unutan kız, minik ellerini nilüferlerin dalları arasında gezdirir ve çeşmeyi çevreleyen havuzun kenarına asılır. Küçük altın ve kırmızı balıklardan birine dokunmayı çok isterdi. Balıklar kızın ellerine kadar yüzer, merakla etrafında dönerler ama yakalanmalarına izin vermezler; hayaletler kadar ele geçmezler, suyun kendisi gibi. Kara gözlü kızın parmakları hiçliğe kapanıyor.

'Philippa!'

Bu onun en sevdiği ses. Buna rağmen küçük kız hemen tepki vermiyor. Suya, küçük balığa, nilüferlere ve kendi yansımasına bakmaya devam ediyor.

'Philippa!'

'Philippa.' Sheala de Tancarville'in sert sesi onu dalgınlığından kurtardı.

'Bekliyorlardı.'

Açık pencereden soğuk bir bahar rüzgarı esti. Philippa Eilhart ürperdi. *Ölüm* , diye düşündü. *Yanımdan ölüm geçti.*

"Bu Loca," dedi sonunda, kendinden emin, yüksek sesle ve vurgulayarak, "dünyanın kaderini belirleyecek. Çünkü bu Loca dünya gibidir, onun aynasıdır.

Her zaman soğuk kötülük ve hesap anlamına gelmeyen sağduyu, her zaman saf olmayan duygusallığı dengeler. Sorumluluk, demir disiplin –zorla dayatılsa bile– ve şiddetten kaçınma; nezaket ve güven. Her şeye kadir olmanın gerçek anlamda soğukkanlılığı… ve kalp.

Montecalvo'daki sütunlu salona çöken sessizlikte, "Ben, oyumu en son veriyorum, bir şeyi daha dikkate alıyorum," diye devam etti. 'Hiçbir şeyi dengelemese de her şeyi dengeleyen biri.'

Bakışlarının ardından, tüm kadınlar duvara, küçük renkli çinilerden yapılmış mozaiğe, Ouroboros'un kuyruğunu dişleriyle kavrayan yılanı tasvir eden mozaiğe baktılar.

Kara gözlerini Ciri'ye dikerek, "O şey kader," diye devam etti. "Ben, Philippa Eilhart, buna daha yeni inanmaya başladım. Ben, Philippa Eilhart, daha yeni anlamaya başladım. Kader, Tanrı'nın yargıları değildir, bir tanrının elleriyle yazılmış parşömenler değil, kadercilik değildir.

Kader umuttur. Umut dolu, olması gerekenin olacağına inanarak oyumu kullandım. Ciri'ye oy veriyorum. Kaderin Çocuğu. Umut Çocuğu.

Montecalvo Şatosu'nun sütunlu salonunda, ince bir ışık gölgesine gömülmüş sessizlik uzun sürdü. Gölün üzerinde daireler çizen bir balıkkartalının çığlığı onlara pencerenin dışından ulaştı.

"Madam Yennefer," diye fısıldadı Ciri. 'Bu şu anlama mı geliyor...'

Yennefer yumuşak bir sesle, "Hadi gidelim kızım," diye yanıtladı. Geralt bizi bekliyor ve önümüzde uzun bir yol var.

Geralt uyandı ve kulaklarında bir gece kuşunun çığlığıyla ayağa fırladı.

Sonra büyücü ve witcher evlendiler ve büyük bir tören düzenlediler. düğün partisi. Ben de oradaydım, mead ve şarap içtim. ve sonra onlar sonsuza kadar mutlu yaşadı, ama çok kısa bir süre için. Normalde öldü, bir kalp krizi. Ondan kısa bir süre sonra öldü, ancak hikayenin söylemediği şey.

Üzüntü ve hasret derler, ama kim inanabilir ki periye masallar?

Flourens Delannoy, *Masallar ve Öyküler*

ON İKİ BÖLÜM

Rivia'ya vardıklarında Haziran yeni ayının altıncı günüydü.

Ormanlardan yamaçlara doğru at sürdüler ve sonra, aşağıda, aşağıda, aniden ve uyarı vermeden, vadiyi adını aldığı rün şeklinde dolduran Loch Eskalott'un yüzeyi parıldadı ve parıldadı. Mahakam masifinin çıkıntılı ucu olan Craag Ros'un köknar ve karaçamla kaplı yamaçları, göl yüzeyindeki kendi yansımalarına baktı. Lirya krallarının kışlık ikametgahı olan ve göle doğru uzanan bir burun üzerinde duran sağlam Rivia Kalesi'nin kulelerinin kırmızı çinileri gibi. Ve Loch Eskalott'un güney ucundaki bir körfezin yanında, kalenin etrafındaki kulübelerin parlak sazları ve göl kıyısında mantar gibi büyüyen karanlık evlerle Rivia kasabası uzanıyordu.

Eh, geldik gibi görünüyor, dedi Dandelion, eliyle gözlerini siper ederek. 'Artık tam bir çember oluşturduk, Rivia'dayız. Garip, kaderin cilveleri ne garip… Kale kulelerinin hiçbirinde mavi beyaz flama görmüyorum ve dolayısıyla Kraliçe Meve kalede oturmuyor. Her halükarda, firarımızı hâlâ hatırladığını sanmıyorum—'

İnan bana, Dandelion, diye araya girdi Geralt, atını yamaçtan aşağı yönlendirerek. "Kimin neyi hatırladığı umurumda değil."

Şehrin dışında, paralı yoldan çok uzak olmayan bir pastayı andıran rengarenk bir çadır duruyordu. Önündeki bir direğe kırmızı şeritli beyaz bir kalkan asılmıştı. Tam zırhlı bir şövalye ve kalkanla aynı kollarla süslenmiş beyaz bir palto, çadırın yükseltilmiş kanadının altında duruyordu. Şövalye, başörtülü, katranlı ve ziftçili kadınları, mallarının, çobanların, seyyar satıcıların ve dilencilerin olduğu fıçılarla inceliyordu. Geralt ve Dandelion'un yavaş yavaş ilerlediğini görünce gözleri umutla parladı.

"Kalbinin hanımı..." Geralt buz gibi bir sesle şövalyenin umudunu dağıttı.

'—her kimse, Yaruga'dan Buina'ya kadar en güzel ve en erdemli bakiredir.'

"Güvenceme göre," diye tersledi şövalye. Doğruyu söylüyorsunuz efendim.

Sarı saçlı, yoğun çivili deri ceketli bir kız sokağın ortasına kustu, ikiye büküldü, pire ısırmış gri bir kısrağın üzengisine tutundu. Kızın aynı giyimli, sırtlarında kılıç taşıyan ve alınlarına bant takan iki erkek arkadaşı, biraz tutarsız seslerle yoldan geçenlere pis bir şekilde küfretti. İkisi de sarhoştan fazlasıydı, ayakları üzerinde dengesizdi, atların yanlarına ve hanın dışındaki otostop direğine çarptılar.

'Gerçekten oraya gitmeli miyiz?' diye sordu Dandelion. 'İçeride bunun gibi daha hoş çocuklar olabilir.'

'Burada biriyle buluşacağım. Unuttun mu? Bu, meşe ağacının üzerindeki bir duyuruda bahsedilen Horoz ve Anne Tavuk'tur.'

Sarı saçlı kız tekrar eğildi, spazmlı ve aşırı derecede kustu. Kısrak yüksek sesle homurdandı ve sarsıldı, kızı devirdi ve onu kusmuğun içinden sürükledi.

"Neye bakıyorsun aptal?" diye mırıldandı gençlerden biri. "Seni kır saçlı yaşlı serseri?"

Dandelion atından inerek, "Geralt," diye mırıldandı. Aptalca bir şey yapma lütfen.

'Korkma. yapmayacağım.

Atlarını merdivenlerin diğer tarafındaki otostop direğine bağladılar. Genç adamlar onlara bakmayı bıraktılar ve çocuğuyla karşıdan karşıya geçen bir kasabalı kadına hakaret etmeye ve tükürmeye başladılar. Dandelion Witcher'ın yüzüne baktı. Gördüklerinden hoşlanmadı.

Hana girdikten sonra ilk göze çarpan şey bir tabela oldu: ARANIYOR: YEMEK. Bir sonraki resim, tahtadan yapılmış bir tabela üzerinde kan damlayan bir savaş baltası tutan sakallı bir canavarı tasvir eden büyük bir resimdi. Altyazıda şunlar duyurulmuştu: CÜCE – MUHTEŞEM, HİNAL BİR KOŞU.

Karahindiba endişelenmekte haklıydı. Pratikte, handa sadece misafir-

Birkaç ciddi sarhoş sarhoş ve gözlerinin çevresinde koyu halkalar olan iki sıska fahişe dışında, daha çok zımbalı, sırtlarında kılıçlı, deriden giyinmiş 'çocuklar' vardı. Her iki cinsiyetten de sekiz kişiydiler ama on sekiz kişiye yetecek kadar kargaşa çıkarıyor, birbirlerine bağırıyor ve küfür ediyorlardı.

"Sizi tanıyorum ve kim olduğunuzu biliyorum beyler." Hancı onları görür görmez şaşırttı. 'Ve sana bir haberim var. Elm'de Wirsing's adlı bir meyhaneye gideceksin.

'Oooh.' Karahindiba neşelendi. 'Bu iyi ...'

"Bundan haberim yok." Hancı önlüğünde bir kupa kurutmaya geri döndü. "Kuruluşumu küçümsersen, bu senin seçimin. Ama sana Elm'in insan olmayanların yaşadığı bir cüce bölgesi olduğunu söyleyeceğim.'

Peki ya ne oldu? Geralt gözlerini kıstı.

"Evet, seni rahatsız etmediğine eminim." Hancı omuz silkti. 'Neden, haberi bırakan bir cüceydi. Madem onun gibi biriyle birliktesin... bu senin meselen. Şirketini daha uygun bulduğun şey senin ilişkin.'

Dandelion, siyah ceketli, sivilceli alınlarında bantlar olan ve bir masada bağıran ve güreşen gençleri işaret ederek, "Şirket konusunda özellikle telaşlı değiliz," dedi. "Ama yemin ederim biz o türden hoşlanmıyoruz."

Hancı kuru kupayı bıraktı ve onlara tatsız bir şekilde baktı.

"Daha anlayışlı olmalısın," dedi vurgulayarak.

'Gençler stres atmalı. Kesin bir söz vardır, gençler stres atmalı. Savaş onlara zarar verdi. Babaları öldü...'

Bir dağ gölü kadar buzlu bir sesle Geralt, "Ve anneleri de ortalığı karıştırdı," diye bitirdi. 'Anlıyorum ve anlayış doluyum. En azından ben olmaya çalışıyorum. Hadi gidelim, Karahindiba.'

Hancı saygısızca, "Sizinle -saygılarımla," dedi. "Ama seni uyardığım şeyden şikayet etme. Bu günlerde cüce bölgesinde başı ağrıtmak çok kolay. Eğer bir şey olsaydı.'

'Ya ne olsaydı?'

'Nasıl bilebilirim? Bu benim işim mi?'

"Haydi gidelim Geralt," diye ısrar etti Dandelion, bir gözünün ucuyla, savaştan zarar görmüş gençlerin, hâlâ makul düzeyde bilinçli olanların, fisstech ile parlayan gözlerle onları gözlemlediklerini görerek.

'Hoşçakal, usta hancı. Kim bilir belki bir gün işletmenizi ziyaret ederiz, bir süre sonra. Bir kez bu işaretler girişten gitti.'

"Peki beyler hangisini sevmiyorsunuz?" Hancı kaşlarını çattı ve agresif bir şekilde bacaklarını ayırarak ayağa kalktı. 'Eee? Cüceyle ilgili olanı, belki?"

'Numara. Aşçıyla ilgili olanı.

Üç genç masadan kalktı, ayakları biraz titriyordu, belli ki yollarını kesmeye niyetliydiler. Siyah ceketli bir kız ve iki erkek. Sırtlarında kılıçlarla.

Geralt adımlarını yavaşlatmadı, yürüdü ve yüzü ve gözleri soğuktu.

⁂

ve tamamen kayıtsız.

Neredeyse son anda, yavrular geri çekilip ayrıldılar. Dandelion nefeslerinde biranın kokusunu aldı. Ve ter. Ve korku.

Onlar dışarıdayken, "Buna alışmalısın," dedi Witcher. 'Uyum sağlamak zorundasın.'

"Bazen zordur."

'Bu bir tartışma değil. Bu bir tartışma değil, Karahindiba.'

Hava sıcak, yoğun ve yapışkandı. Çorba gibi.

Dışarıda, hanın önünde, siyah ceketli iki oğlan sarı saçlı kızın at teknesinde yıkanmasına yardım ediyorlardı. Kız homurdandı, tutarsız bir şekilde daha iyi

hissettiğini belirtti ve bir içkiye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Ve tabii ki pazara gidip bazı tezgahları toparlamak için devirecekti ama önce bir içkiye ihtiyacı vardı.

Kızın adı Nadia Esposito'ydu. Bu isim yıllıklara kazındı.

Tarihe geçti.

Ama Geralt ve Dandelion bunu o zaman bilemezdi. Kız da olamazdı.

Rivia şehrinin dar sokakları hayatla dolup taşıyordu ve sakinleri ve ziyaretçileri tamamen işgal ediyor gibi görünen şey ticaretti. Sanki herkes orada her şeyle ticaret yapıyor ve her şeyi daha fazla bir şeyle takas etmeye çalışıyor gibiydi. Her taraftan bir bağırışlar çınlıyordu - malların reklamı yapılıyordu, insanlar hararetli bir şekilde pazarlık ediyor, birbirlerine hakaret ediyor, gök gürültüsü gibi birbirlerini aldatma, hırsızlık ve dolandırıcılıkla ve ayrıca ticaretle kesinlikle ilgisi olmayan diğer peccadillolarla suçluyorlardı.

Geralt ve Dandelion Karaağaç'a varmadan önce onlara çok sayıda cazip teklif sunuldu. Onlara diğer şeylerin yanı sıra, bir usturlap, bir pirinç trompet, Frangipani ailesinin arması ile süslenmiş bir çatal bıçak takımı, bir bakır madenindeki stoklar, büyük bir sülük kavanozu, *Bir İddia Edilen Mucize veya Medusa'nın Başı* , bir çift gelincik, gücü artırmak için bir iksir ve – bir paket anlaşmanın parçası olarak – hiçbiri çok genç, hiçbiri çok ince ve hiçbiri çok taze kadın.

Kara sakallı bir cüce onları son derece agresif bir şekilde satın almaya ikna etmeye çalıştı.

Bir pinchbeck çerçevesindeki kalitesiz, küçük bir ayna, bunun Cambuscan'ın büyülü görünümlü camı olduğunu kanıtlamaya çalışırken, kısa süre sonra biri bir taş fırlattı ve eşyayı elinden düşürdü.

'Berbat kobold!' yalınayak ve pis bir sokak çocuğu böğürdü. 'İnsanlık dışı!

Sakallı yaşlı keçi!'

"Ve bağırsakların çürüsün, seni bok kafalı insan!" kükredi cüce. 'Çürüp kıçından sızsınlar.'

İnsanlar kasvetli bir sessizlik içinde bakıyorlardı.

Elm bölgesi, gölün hemen yanında, kızılağaçlar, salkım söğütleri ve doğal olarak karaağaçların arasında bir koyda uzanıyordu. Çok daha sessiz ve huzurluydu, burada kimse bir şey almadı veya satmak istemedi. Gölden hafif bir esinti esiyordu, özellikle şehrin havasız, uçuşan kokusundan çıktıktan sonra hoştu.

Wirsing'in meyhanesini bulmak için uzun süre aramaları gerekmedi. Karşılarına çıkan ilk kişi, tereddüt etmeden onlara işaret etti.

İki sakallı cüce, bezelye ve yabani güllerle çevrili bir sundurmanın basamaklarında, parlak yeşil yosun ve kırlangıç yuvalarıyla kaplı bir çatının altında, karınlarına dayadıkları kupalardan biralarını yudumlarken oturuyorlardı.

"Geralt ve Dandelion," dedi cücelerden biri ve nazikçe geğirdi. "Sizi bu kadar uzun süren ne, sizi serseriler?"

Geralt atından indi.

'Selamlar Yarpen Zigrin. Seni gördüğüme sevindim, Zoltan Chivay.'

Kızarmış et, sarımsak, otlar ve başka bir şey kokan meyhanenin tek misafirleriydiler, zor ama çok hoş bir şey. Kurşun çerçevelerdeki renkli camlardan gizemli, çekici ve romantik görünen göl manzaralı ağır bir masaya oturdular.

'Ciri nerede?' Yarpen Zigrin açık açık sordu. 'O olamaz-'

Hayır, diye araya girdi Geralt çabucak. 'Buraya geliyor. Her an burada olacak. Pekala, sakallılar, bize işlerin nasıl gittiğini anlatın.'

'Ben söylemedim mi?' dedi Yarpen alayla. 'Zoltan demedim mi? Dünyanın sonundan, söylentilere inanılırsa, kan içinde yüzdüğü, ejderhaları öldürdüğü ve imparatorlukları devirdiği yerden geri geliyor. Ve *bize* işlerin nasıl gittiğini soruyor .

Her yerde Witcher var—'

'Burada bu kadar iştah açıcı kokan ne?' Karahindiba araya girdi.

'Akşam yemeği' dedi Yarpen Zigrin. 'Et. Dandelion, eti nereden bulduğumuzu sor.'

"Yapmayacağım, çünkü bu şakayı biliyorum."

'Domuz olma.'

'Eti nereden buldun?'

'Kendisi burada süründü.'

'Ve şimdi daha ciddi olarak-' Yarpen gözyaşlarını sildi, gerçi şaka, doğruyu söylemek gerekirse oldukça ağarmış olsa da '-bir savaştan sonra her zaman olduğu gibi, skandallarla ilgili durum oldukça kritik. Et bulamazsınız, kümes hayvanları bile, balık bulmak da zor

... Un ve patates, bezelye ve fasulyede işler kötü. . Çiftlikler yakıldı, dükkânlar yağmalandı, balık havuzları boşaltıldı ve tarlalar nadasa bırakıldı...'

Zoltan, "Ciro yok" diye ekledi. 'Ulaşım yok. Sadece tefecilik ve takas çalışıyor. Çarşıyı gördün mü? Dilencilerin yanında servet yapanlar servet kazanıyor, mallarının kalıntılarını satıyor ve değiş tokuş ediyor...'

'Bunun üzerine ekinler başarısız olursa, insanlar kışın açlıktan ölmeye başlayacak.'

'Gerçekten o kadar kötü mü?'

'Güneyden ata binerek köyleri ve yerleşim yerlerini geçmiş olmalısın. Köpeklerin havlamasını ne sıklıkta duyduğunuzu bir düşünün.'

Lanet olsun. Karahindiba alnına bir tokat attı. "Biliyordum... Sana söyledim, Geralt, normal değildi! Demek ki bir şey eksikti! Ha! Şimdi anladım! Köpek duymadık! Etrafta hiç yoktu-'

Aniden sustu ve mutfağa ve gözlerinde korkuyla sarımsak ve ot kokusuna baktı.

"Korkma," diye homurdandı Yarpen. Etimiz havlayan, miyavlayan ya da “Merhamet!” diyen hiçbir şeyden gelmiyor. Etimiz tamamen farklı. Krallara yakışır!'

"Bize izin ver, cüce!"

Mektubunuzu aldığımızda ve Rivia'da buluşacağımız belliydi, Zoltan ve ben size ne sunacağımızı düşündük. O kadar şey bizi işemeye sevk edene kadar beynimizi hırpaladık ve sonra göl kenarındaki küçük bir kızılağacın yanına gittik. Baktık ve olumlu bir şekilde tonlarca salyangoz vardı. Bu yüzden bir çuval aldık ve içine alabildiğimiz kadar çok tatlı yumuşakçaları yakaladık…'

"Birçoğu kaçtı," diye başını salladı Zoltan Chivay, "Biraz sarhoştuk ve çok hızlılar."

Yine, her iki cüce de başka bir eski kestaneye kahkahalarla ağladı.

'Wirsing-' Yarpen sobanın yanında koşuşturan hancıyı işaret etti '-

salyangoz pişirmeyi biliyor ve bu, bilmelisiniz ki, hatırı sayılır derecede gizli bilgi gerektirir. Yine de doğuştan bir şef mutfağı. Dul olmadan önce, o ve karısı Maribor'daki yol evini öyle bir masayla işletirlerdi ki, kralın kendisi orada misafirleri ağırlardı. Yakında takılacağız, sana söylüyorum!'

"Ve ondan önce," diye başını salladı Zoltan, "bu gölün dipsiz derinliklerinde bir gagaya yakalanmış taze füme beyaz balıklardan bir başlangıç yiyeceğiz. Ve mahzenin derinliklerinden hooch ile yıkayacağız.'

"Ve hikaye beyler," diye hatırlattı Yarpen, dökülerek. 'Hikaye!'

Beyaz balık hala sıcaktı, yağlıydı ve kızılağaç cipslerinden duman kokuyordu. Votka o kadar soğuktu ki dişleri soktu.

Karahindiba ilk konuştu; özenle, akıcı, renkli ve şehvetli bir şekilde, masalını o kadar güzel ve hayali süslemelerle süslediler ki, yalanları ve konfabulasyonları neredeyse gizlediler.

Sonra Witcher konuştu. Aynı gerçeği söyledi ve o kadar kuru, sıkıcı ve düz bir şekilde konuştu ki, Dandelion buna dayanamadı ve cücelerin onu azarladığı için konuşmaya devam etti.

Sonra hikaye bitti ve uzun bir sessizlik çöktü.

"Okçu Milva'ya!" Zoltan Chivay boğazını temizleyerek kupasıyla selam verdi.

Nilfgaardlılara. Yolcuları kulübesinde ay ışığı ve mandrake ile eğlendiren bitki uzmanı Regis'e. Ve hiç tanımadığım Angoulême'ye.

Yer hafif yatsın hepsinin üzerine. Yeryüzünde eksik oldukları ne varsa ötelerde bol olsunlar. Ve isimleri sonsuza kadar şarkılarda ve masallarda yaşasın. Onlara içelim.'

Wirsing, beyaz saçlı, tırmık kadar ince, solgun ve ince, bir hancı ve mutfak sırlarının ustası klişesinin tam tersi, masaya bir sepet kar beyazı, aromatik ekmek getirdi ve ondan sonra kocaman bir , yaban turpu yaprakları, cızırdayan ve sarımsak tereyağı tüküren bir yatakta salyangoz ahşap tabak.

Dandelion, Geralt ve cüceler bir irade ile yemeye koyuldular. Tuhaf maşalar ve küçük çatallarla oynama gereği düşünüldüğünde, yemek son derece lezzetli ve aynı zamanda son derece komikti.

Yediler, dudaklarını şapırdattılar ve ekmeğin üzerine damlayan tereyağını yakaladılar. Onlar

bir salyangoz maşadan kayarken neşeyle küfretti. İki yavru kedi yerde yuvarlanıp boş kabukları kovalarken çok eğlendiler.

Mutfaktan gelen koku, Wirsing'in başka bir parti pişirdiğini gösteriyordu.

Yarpen Zigrin isteksizce elini salladı ama Witcher'ın pes etmeyeceğini anladı.

Bir kabuk emerken, "Genelde bende yeni bir şey yok," dedi. 'Biraz askerlik... Biraz siyaset, çünkü ben starosta yardımcısı seçildim. Siyasette kariyer yapacağım. Her ticarette büyük bir rekabet vardır. Ve siyasette aptalların, rüşvetçilerin ve hırsızların sonu yoktur. Kendiniz için bir isim yapmak kolaydır.'

Zoltan Chivay, maşasında bir salyangozla işaret ederek, "Politika için bir yeteneğim olmasa da," dedi, "Figgs Merluzzo ve Munro Bruys ile ortaklaşa bir buhar ve su darbesi fabrikası kuruyorum. Onları hatırladın mı, Witcher, Figgs ve Bruys?'

"Sadece onlar değil."

"Yazon Varda Yaruga Savaşı'nda düştü," diye kuru bir şekilde bilgilendirdi Zoltan.

"Son çatışmalardan birinde, oldukça aptalca."

'Utanç. Ya Percival Schuttenbach?'

'Cüce mi? İyi gidiyor. Kurnaz olan şey, dininin askerliği yasakladığını iddia ederek bazı eski gnom yasalarını bahane ederek askerlikten çıktı. Marine edilmiş bir ringa balığı için tüm tanrılar ve tanrıçalar panteonunu vereceğini herkesin bilmesine rağmen başardı. Novigrad'da bir kuyumcu atölyesi var. Biliyor musunuz, o papağan Mareşal Duda'yı satın aldı ve kuşa “Diiiamonds, diiiamonds” demeyi öğrettikten sonra yaşayan bir reklama dönüştürdü. Ve sadece hayal edin, işe yarıyor. Cücenin pek çok geleneği var, elleri işle dolu ve içi doldurulmuş bir kasa. Evet, evet, bu Novigrad!

Para orada sokaklarda yatıyor. Bu nedenle de çekiç çalışmalarımıza Novigrad'da başlamak istiyoruz.'

Yarpen, "İnsanlar kapınıza pislik bulaştıracak," dedi. 'Ve pencerelere taş atmak. Ve sana pis kısa kıç diye sesleniyor. Bir savaş gazisi olmanız, onlar için savaşmış olmanız size hiç yardımcı olmaz. Novigrad'ınızda bir parya olacaksınız.'

"İyi ol," dedi Zoltan neşeyle. Mahakam'da çok fazla rekabet var. Ve çok fazla politikacı. Bir tost içelim beyler. Caleb Stratton'a.

Ve Yazon Varda.

"Regan Dahlberg'e," diye ekledi Yarpen, hüzünlü bir ifadeyle. Geralt başını salladı.

'Regan da...'

'Evet. Mayena'da. Yaşlı Bayan Dahlberg dul kaldı. Ah, lanet olsun, yeter, yeter, içelim. Ve salyangozlarla acele edin, Wirsing'in bir kase daha getirdiğini görüyorum!'

Cüceler kemerlerini gevşettiler, Geralt'ın Dandelion'un dük romantizminin iskelede nasıl bittiğiyle ilgili hikayesini dinlediler. Şair sinirlenmiş gibi yaptı ve yorum yapmadı. Yarpen ve Zoltan kahkahalarla kükredi.

'Evet, evet' dedi Yarpen Zigrin sonunda sırıtarak. 'Eski şarkının dediği gibi: *Erkek çelik çubukları bükebilse de, kadınlar onu her zaman dize getirir* .

Bu atasözünün uygunluğunun birkaç harika örneği bugün bir masanın etrafında toplanmıştır. Aklıma Zoltan Chivay geliyor. Sana onunla ilgili yenilikleri söylediğimde, bir eş alacağını eklemeyi unuttum. Ve yakında, Eylül'de. Şanslı kızın adı Eudora Brekekeks.

"Breckenriggs!" Zoltan kaşlarını çatarak kesin bir dille düzeltti. Telaffuzunu düzeltmeye doymaya başladım, Zigrin. Dikkat edin, çünkü yeterince içtikten sonra kafayı sıyırmaya başlayabilirim—!'

'Düğün nerede? Ve tam olarak ne zaman?' Dandelion cümlenin ortasında yatıştırıcı bir şekilde araya girdi. "Soruyorum çünkü içeri bakabiliriz. Tabii bizi davet ederseniz."

Neyin, nerede veya nasıl olduğuna veya olup olmadığına karar verilmedi," diye mırıldandı Zoltan, açıkça şaşırmıştı. Yarpen kendini aşıyor. Eudora ve ben nişanlıyız, yeterince doğru, ama ne olacağını kim bilebilir? Bu berbat zamanlarda mı?'

Yarpen Zigrin, 'Kadının her şeye kadirliğinin ikinci örneği' diye devam etti,

"Rivialı Geralt, Witcher."

Geralt bir salyangozla meşgulmüş gibi yaptı. Yarpen homurdandı.

Mucizevi bir şekilde Ciri'yi geri kazandıktan sonra,' diye devam etti, 'bir başka vedayı kabul ederek onun gitmesine izin verdi. Burada birinin haklı olarak gözlemlediği gibi, lanet olsun, zamanlar çok huzurlu olmasa da, onu tekrar kendi başına bırakır.

Ve dedi Witcher tüm bunları belirli bir kadının istediği için yapıyor. Witcher her zaman, toplumda Vengerberg'li Yennefer olarak bilinen kadının istediği

her şeyi yapar. Ve keşke Witcher'ın bundan bir faydası olduğunu söyleseydin. Ama o

yapmaz. Nitekim Kral Dezmod'un bir hareketi tamamladıktan sonra çömleğine baktığında dediği gibi, “Akıl onu kavrayamaz”.'

"Öneririm..." Geralt sevimli bir gülümsemeyle fincanını kaldırdı "-içip konuyu değiştiririz."

"İyi söyledin," dedi Dandelion ve Zoltan bir ağızdan.

Wirsing masaya bir üçüncü, ardından dördüncü bir büyük salyangoz kasesi getirdi.

Doğal olarak ekmek ve votkayı da unutmadı. Lokantalar artık karnını doyurmuştu, bu yüzden tostların biraz daha sık içilmesi şaşırtıcı değildi. Felsefenin söylemin içine giderek daha sık girmesi de şaşırtıcı değildi.

"Karşı savaştığım kötülük," diye tekrarladı Witcher, "Kaos faaliyetlerinin bir işaretiydi, Düzen'i bozmaya yönelik faaliyetler. Kötülüğün yaygın olduğu her yerde Düzen hüküm sürmeyebileceğinden ve Düzenin inşa ettiği her şey çöktüğünden, dayanamaz. Bilgeliğin küçük ışığı ve umudun alevi, sıcaklığın parıltısı alevlenmek yerine söner. Karanlık olacak. Ve karanlıkta dişler, pençeler ve kan olacak.'

Yarpen Zigrin, salyangozlardan damlayan ot ve sarımsaklı tereyağlı sakalını okşadı.

"Çok güzel söyledin Witcher," diye itiraf etti. "Fakat genç Cerro'nun ilk görüşmelerinde Kral Vridanek'e söylediği gibi: "Kötü görünen bir şey değil ama pratik bir faydası var mı?"

'Varoluş nedeni -' Witcher gülümsemedi '- ve witcherların varlık nedeni zayıfladı, çünkü İyi ve Kötü arasındaki savaş artık farklı bir savaş alanında yürütülüyor ve tamamen farklı bir şekilde savaşılıyor. Kötülük kaotik olmayı bıraktı. Evil'in kendisi kadar ölümcül ve kaotik bir mutant olan bir witcher'ın

harekete geçmesi gereken kör ve aceleci bir güç olmaktan çıktı. Bugün Kötülük, haklara göre hareket eder – çünkü buna hakkı vardır. Barış antlaşmalarına göre hareket eder, çünkü antlaşmalar yazılırken göz önünde bulundurulmuştur...'

Zoltan Chivay, "Yerleşimcilerin güneye sürüldüğünü görmüş," diye tahminde bulundu.

Sadece bu değil, diye ekledi Dandelion sertçe. 'Sadece bu da değil.'

'Ne olmuş?' Yarpen Zigrin daha rahat oturdu, ellerini beline kilitledi.

karın. 'Herkes bir şeyler gördü. Herkes sinirlendi, herkes iştahını kaybetti, kısa ya da uzun süredir. Ya da uykuyu kaybetti. Bu böyle. İşte böyleydi. Ve nasıl olacak. Buradaki kabuklar gibi, yemin ederim bundan daha fazla felsefe çıkarmayacaksın. Çünkü daha fazlası yok. Hoşuna gitmeyen ne, Witcher, sana ne uymuyor? Dünyanın geçirdiği değişimler? Gelişim? İlerlemek?'

'Belki.'

Yarpen, gür kaşlarının altından Witcher'a bakarak uzun süre hiçbir şey söylemedi.

"İlerleme," dedi sonunda, "domuz sürüsü gibidir. Gelişmeye böyle bakmalısın, böyle değerlendirmelisin. Çiftlik bahçesinde koşan domuz sürüsü gibi. Bu sürünün varlığından sayısız faydalar elde edilir.

Domuz eklemi var. Sosis var, şişman var, jölede paça var. Tek kelimeyle, faydaları var! Her yerde bu boklara burnunu sokmanın bir anlamı yok.'

Hepsi bir süre sessiz kaldılar, çeşitli önemli meseleleri ve meseleleri zihinlerinde ve vicdanlarında tarttılar.

"Hadi bir içki içelim," dedi Dandelion sonunda.

Kimse protesto etmedi.

"İlerleme," dedi Yarpen Zigrin sessizliğin ortasında, "eninde sonunda karanlığı aydınlatacak. Karanlık, ışıktan önce boyun eğecek. Ama hemen değil. Ve kesinlikle savaşmadan olmaz.'

Pencereye bakan Geralt, kendi düşüncelerine ve hayallerine gülümsedi.

'Bahsettiğiniz karanlık,' dedi, 'bir ruh halidir, madde değil.

Oldukça farklı cadıların böyle bir şeyle savaşmak için eğitilmesi gerekecek. Başlamanın tam zamanı.'

'Yeniden eğitime başla? Aklından geçen bu muydu?

'Tam olarak değil. Witcher olmak artık beni ilgilendirmiyor. emekli oluyorum.'

'Cehennem gibi!'

'Tamamen ciddiyim. Witcher olmaktan bıktım.'

Acısız sporun olmadığı bu türün adetlerine sadık kalarak, masanın altında birbirini tırmalayan ve ısıran kedi yavrularının hiddetli miyavlamalarıyla bozulan uzun bir sessizlik çöktü.

Yarpen Zigrin sonunda, bir witcher olarak, "Bitti," diye tekrarladı. 'Ha! Kral Dezmod'un dediği gibi bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum.

kartlarda hile yaparken yakalandığında. Ancak daha kötüsünden şüphelenilebilir.

Dandelion, onunla seyahat ediyorsun, onunla çok zaman geçiriyorsun. Başka paranoya belirtileri gösteriyor mu?'

'Evet evet.' Geralt'ın yüzü asıktı. Şaka bir yana, Kral Dezmod'un ziyafetteki konuklar birdenbire morarıp ölmeye başladığında dediği gibi. Söylemek istediğimi söyledim. Şimdi harekete geçelim.'

Kılıcını koltuğun arkasından aldı.

'Bu senin sihillin, Zoltan Chivay. Teşekkürler ve alçak bir yay ile size iade ediyorum. Hizmet etmiştir. Yardımcı oldu. Kurtarılan hayatlar. Ve can aldı.'

'Witcher...' Cüce savunma amaçlı bir hareketle ellerini kaldırdı. 'Kılıç senin. Sana ödünç vermedim, verdim. Hediyeler-'

"Sessiz ol Chivay. Kılıcını iade ediyorum. Artık ona ihtiyacım olmayacak.'

"Cehennem gibi," diye tekrarladı Yarpen. "Ona biraz votka koy, Karahindiba, çünkü sesi maden kuyusuna kafasına bir kazma düştüğünde yaşlı Schrader'a benziyor.

Geralt, derin bir tabiatın ve yüce bir ruhun olduğunu biliyorum, ama lütfen böyle saçma sapan konuşma, çünkü görülmesi kolay olduğu için, ne Yennefer ne de büyülü cariyelerinden biri seyirciler arasında değil; sadece biz yaşlı serseriler. Bizim gibi yaşlı serserilere kılıcına gerek olmadığını, witcherlara gerek olmadığını, dünyanın çürümüş olduğunu, şunu, şunu ve diğerini söyleyemezsin. Sen bir cadısın ve her zaman öyle kalacaksın...'

Hayır, yapmayacağım, dedi Geralt yumuşak bir şekilde. "Sizi yaşlı serseriler şaşırtabilir ama rüzgara işemenin aptalca olduğu sonucuna vardım. Boynunu birileri için riske atmak aptalca. Ödeme yapsalar bile. Ve varoluşçu felsefenin bununla hiçbir ilgisi yoktur. İnanmayacaksın ama kendi cildim birdenbire benim için çok değerli oldu. Başka birinin savunması için riske atmanın aptalca olacağı sonucuna vardım.'

'Farkettim.' Karahindiba başını salladı. 'Bir yandan bu akıllıca. Diğer taraftan, başka bir açıdan-'

'Başkası yok.'

Yarpen kısa bir duraklamanın ardından, "Yennefer ve Ciri var mı?" diye sordu, "kararınızla bir ilgisi var mı?"

'Harika bir anlaşma.'

"O zaman her şey açık," diye içini çekti cüce. "Doğrusu, profesyonel bir kılıç ustası olarak, kendinizi nasıl idame ettirmeyi ve dünyevi varoluşunuzu nasıl organize etmeyi amaçladığınızı tam olarak bilmiyorum. Nasıl dilimlerseniz dilimleyin, sizi diyelim ki bir lahana yetiştiricisi rolünde göremiyorum, yine de seçiminize saygı duymak gerekir. Hancı, eğer nazik olursanız! Bu, Rhundurin'in demir ocağından bir Mahakam sihill kılıcı. O bir hediyeydi. Alıcı bunu istemiyor,

*

veren geri alamaz. Al, şöminenin üstüne bağla. Tavernanın adını The Witcher's Sword olarak değiştirin. Hazine ve canavarlar, kanlı savaşlar ve şiddetli çarpışmalar, ölüm hikayeleri burada kış akşamları anlatılsın. Büyük bir aşktan ve bitmeyen dostluktan. Cesaret ve onur. Bu kılıç dinleyicileri neşelendirsin ve hikaye anlatıcılarına ilham versin. Ve şimdi bana votka dökün beyler, çünkü konuşmaya devam edeceğim, derin gerçekleri ve varoluşsal olanlar da dahil olmak üzere çeşitli felsefeleri sunacağım.'

Bardaklar sessizce ve ciddi bir şekilde votka ile doldurulduu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıp içtiler. Daha az ciddi değil. Yarpen Zigrin boğazını temizledi, gözlerini dinleyicilerin üzerinde gezdirdi ve onların yeterince kendinden geçmiş ve ciddi olduklarından emin oldu.

İlerleme, dedi saygıyla. "Karanlığı hafifletecek, çünkü ilerleme bunun için var, sanki - beni bağışlarsan - göt deliği sıçmak içindir. Giderek daha parlak olacak ve karanlıktan ve içinde saklı olan Kötülükten giderek daha az korkacağız. Ve belki bir gün gelecek, karanlıkta bir şeylerin gizlendiğine inanmaktan vazgeçeceğiz. Bu tür korkulara güleceğiz. Onlara çocukça deyin. Onlardan utanın! Ama karanlık her zaman, her zaman var olacaktır. Ve karanlıkta her zaman Kötülük olacak, her zaman dişler ve pençeler, karanlıkta ölüm ve kan olacak. Ve witcherlara her zaman ihtiyaç duyulacak.'

Düşünce ve sessizlik içinde oturdular, düşüncelerine o kadar derinden daldılar ki, kasabanın aniden artan mırıltısı ve gürültüsü - öfkeli, uğursuz, sinirli eşekarısı vızıltıları gibi yoğunlaşan - dikkatlerinden kaçtı.

Göl kenarındaki sessiz ve boş bulvar boyunca bir birinci, bir ikinci ve bir üçüncü şeklin çalındığını zar zor fark ettiler.

Kasabanın üzerinde bir kükreme patlarken, Wirsing'in hanının kapısı ardına kadar açıldı ve küçük bir cüce, çabadan kıpkırmızı kesilmiş ve ağır ağır soluyarak içeri girdi.

'Bu ne?' Yarpen Zigrin başını kaldırdı.

Hâlâ nefes alamamış olan cüce, şehir merkezini işaret etti.

Gözleri çıldırmıştı.

"Derin bir nefes alın," diye tavsiyede bulundu Zoltan Chivay, "ve bize neler olduğunu anlatın."

Daha sonra, Rivia'daki trajik olayların kesinlikle tesadüfi bir olay olduğu, kendiliğinden bir tepki olduğu, ani ve öngörülemeyen bir tepki olduğu söylendi.

insanlar, cüceler ve elfler arasındaki karşılıklı düşmanlık ve nefretten kaynaklanan haklı bir öfke patlaması. İlk saldıranların insanlar değil cüceler olduğu, saldırganlığın onlardan geldiği söylendi. Cüce bir pazar tüccarının, savaş yetimi olan genç bir soylu kadın olan Nadia Esposito'ya şiddet uyguladığını söyleyerek hakaret ettiğini. O zaman, arkadaşları onu savunmaya geldiğinde, cüce hemcinslerini topladı. Bir arbede patlak verdi ve ardından bir anda tüm çarşıyı ele geçiren bir kavga çıktı. Kavga bir katliama, insan olmayanların işgal ettiği banliyölerde ve Elm bölgesinde insanlar tarafından yapılan toplu bir saldırıya dönüştü. Çarşıdaki olayın büyücülerin müdahalesine kadar geçen bir saatten kısa bir süre içinde yüz seksen dört kişi öldürüldü ve kurbanların neredeyse yarısı kadın ve çocuklardı.

Oxenfurt'tan Profesör Emmerich Gottschalk, tezinde olayların aynı versiyonunu veriyor.

Ama farklı şeyler söyleyenler de oldu. Nasıl kendiliğinden oldu, nasıl ani ve öngörülemeyen bir patlama oldu, çarşıdaki tartışmadan birkaç dakika sonra sokaklarda insanların silah dağıtmaya başladığı arabalar ortaya çıkıp çıkmadığını sordular. ? Katliam sırasında en görünür ve aktif olan mafya elebaşları, kimsenin tanımadığı ve isyanlardan birkaç gün önce Rivia'ya nereden geldiğini bilen insanlar olsaydı, nasıl ani ve haklı bir öfke olabilirdi? Ve sonra iz bırakmadan ortadan kayboldu? Ordu neden bu kadar geç müdahale etti? Ve ilk başta geçici olarak?

Yine başka bilim adamları, Rivian isyanlarındaki Nilfgaard provokasyonunu belirlemeye çalıştı ve bunların hepsinin cüceler ve elfler tarafından birlikte uydurulduğunu iddia edenler vardı. İnsanların adını karalamak için birbirlerini öldürdüklerini.

Ciddi akademik sesler arasında tamamen kaybolan, genç ve eksantrik bir mezunun son derece cesur teorisiydi - o susturulana kadar -

kendilerini Rivia'da gösterenin komplolar veya gizli entrikalar değil, yerel halkın basit ve gerçekten evrensel özellikleri olduğunu iddia etti: cehalet, yabancı düşmanlığı, duygusuz kabalık ve tam bir vahşilik.

Sonra herkes konuya olan ilgisini kaybetti ve bu konuda konuşmayı bıraktı.

'Kilere!' Witcher'ı tekrarladı, endişeyle hızlı bir şekilde dinliyordu.

Kalabalığın büyüyen kükremesi ve bağırması. 'Cüceler mahzene! Aptal kahramanlıklar olmadan!'

Witcher, diye homurdandı Zoltan, savaş baltasının sapını sıkarak. 'Yapamam... Kardeşlerim orada ölüyor...'

Bodruma. Eudora Brekekeks'i düşünün. Düğününden önce onun dul kalmasını mı istiyorsun?'

Argüman işe yaradı. Cüceler bodruma indiler. Geralt ve Dandelion girişi hasır hasırlarla kapladı. Genellikle solgun olan Wirsing, şimdi süzme peynir kadar beyazdı.

Mahzenin girişine bakarak, "Maribor'da bir pogrom gördüm," diye kekeledi. 'Onları orada bulurlarsa...'

'Mutfağa git.'

Karahindiba da solgundu. Geralt özellikle şaşırmamıştı. Şimdiye kadar kulaklarına ulaşan belirsiz ve monoton kükremede bireysel vurgular çınlıyordu. Saçları başlarının üzerinde dikleştiren notalar.

"Geralt," diye inledi şair. 'Bir şekilde bir elfe benziyorum...'

Aptal olma.

Çatıların üzerinde duman bulutları yükseldi. Ve kaçaklar dar bir sokaktan fırladı. Cüceler. Her iki cinsiyetten.

İki cüce hiç düşünmeden göle daldı ve suyu çalkalayarak tam ortasına doğru yüzmeye başladı. Diğerleri dağıldı.

Bazıları meyhaneye doğru döndü.

Kalabalık dar sokaktan dışarı fırladı. Cücelerden daha hızlıydılar. Bu yarışta katliam hırsı galip geliyordu.

Öldürülen insanların çığlıkları kulakları deldi ve meyhanenin pencerelerindeki renkli camları şıngırdattı. Geralt ellerinin titremeye başladığını hissetti.

Bir cüce kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrıldı, parçalara ayrıldı. Yere atılan bir diğeri ise birkaç dakika içinde şekilsiz, kanlı bir kütleye dönüştü. Bir kadın dirgen ve kargılarla bıçaklandı ve sonuna kadar savunduğu çocuk botların topuklarının darbeleri altında ezildi.

Üçü -bir cüce ve iki cüce kadın- doğruca meyhaneye doğru kaçtı. Kalabalık bağırarak onların peşinden koştu.

Geralt derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı. Üzerinde Dandelion ve Wirsing'in korkmuş gözlerini hissederek, Mahakam'da Rhundurin'in demir ocağında işlenmiş kılıcı şöminenin üzerindeki raftan sihill'i aldı.

"Geralt..." diye inledi şair acıklı bir şekilde.

"Pekala," dedi Witcher çıkışa doğru yürürken. 'Ama bu son

zaman! Kahretsin, bu gerçekten son kez!'

Verandaya çıktı ve bir kadına mala ile darbeyi hedefleyen duvarcının tulumunda hızlı bir darbeyle sert bir boğazla fileto atarak doğrudan aşağı atladı. Başka bir kadının saçını tutan bir sonrakinin elini kesti. Yerde bir cüceyi tekmeleyen iki adamı iki hızlı, çapraz darbeyle parçaladı.

Ve yarım dönüşlerle kendi etrafında dönerek kalabalığa hızla girdi. Görünüşe göre kaotik bir şekilde geniş darbelerle kesti - bu tür vuruşların daha kanlı ve daha muhteşem olduğunu bilerek. Onları öldürmek istemedi. Sadece onları yaralamak istedi.

'O bir elf! O bir elf!' kalabalığın içinden biri vahşice bağırdı. "Elfi öldür!"

Bu çok ileri gidiyor , diye düşündü. *Karahindiba belki, ama ben bir herhangi bir şekilde elf.*

Bağıran kişiyi gördü, muhtemelen bir askerdi, çünkü üzerinde brigantin ve yüksek çizmeler vardı. Witcher, yılan balığı gibi kalabalığın arasına sızdı. Asker iki elinde tuttuğu mızrakla kendini korudu.

Geralt, askerin parmaklarını keserek şaftı kesti. Witcher döndü, bir sonraki geniş vuruşta acı çığlıkları ve kan pınarları çıkardı.

'Merhamet!' çılgın gözleri olan dağınık bir genç adam önünde dizlerinin üzerine düştü. 'Beni bağışla!'

Geralt onu kurtardı, kolunun ve kılıcının hareketini durdurdu ve darbenin dönmesini amaçlayan momentumu kullanarak. Göz ucuyla, dağınık gencin ayağa fırladığını ve elinde tuttuğu şeyi gördü. Geralt diğer yöne dönmek için dönüşü yarıda kesti. Ama kalabalığın içinde kaldı.

Bir an kalabalığın içinde kalakaldı.

Tek yapabildiği üç dişli çatalın ona doğru uçmasını izlemekti.

Koca ocağın ızgarasındaki ateş söndü ve salon karardı. Dağlardan esen kuvvetli rüzgar, duvarlardaki çatlaklarda ıslık çalarak inliyor, Witchers'ın Yeri Kaer Morhen'in cereyanlı panjurlarından içeri esiyordu.

'Lanet olsun!' Eskel birdenbire ayağa kalktı ve büfeyi açtı. '"Martı"

ya da votka?'

"Votka," dedi Coën ve Geralt birmiş gibi.

"Elbette," dedi Vesemir, gölgelere gizlenerek. 'Elbette, tabii ki!

Aptallığını içkide boğ. Kahrolası aptallar!'

"Bir kazaydı..." diye mırıldandı Lambert. 'Tarakta iyi idare ediyordu.'

'Kapa çeneni, seni göt! Sesini duymak istemiyorum! Sana söylüyorum, eğer kızla ilgili bir sorun varsa...'

"Şimdi iyi," diye araya girdi Coën nazikçe. 'Huzur içinde uyuyor.

Derin ve sesli. Biraz ağrılı uyanacak, hepsi bu. Transı ya da ne olduğunu hiç hatırlamayacak.'

'Unuttuğun sürece *!* ' nefes nefese Vesemir. 'Aptallar! Bana da bir tane koy, Eskel.'

Uzun bir süre sessiz kaldılar, rüzgarın uğultusuna daldılar.

Birini çağırmamız gerekecek, dedi Eskel sonunda. "Gelmesi için bir cadı bulmamız gerekecek. O kıza olanlar normal değil.'

"Bu zaten üçüncü trans."

"Ama ilk defa eklemli konuşmayı kullanıyor..."

"Bana ne dediğini bir daha söyle," diye emretti Vesemir, kadehi bir solukta boşaltarak. 'Kelimesi kelimesine.'

Geralt korlara bakarak, "Size kelimesi kelimesine anlatamam," dedi. "Ve eğer anlam aramanın bir anlamı varsa anlamı şuydu: ben ve Coën öleceğiz. Dişler bizim yıkımımız olacak. İkimiz de dişimizden öleceğiz. Onun durumunda iki. Benimki üç.'

"Muhtemelen ısırılarak öleceğiz," diye homurdandı Lambert, "dişler her an herhangi birimizin düşüşü olabilir. Her ne kadar bu kehanet gerçek bir kehanet olsa da, ikiniz de son derece boşluklu canavarlar tarafından bitirileceksiniz.'

Ya da çürük dişlerden pürülan kangren yüzünden," Eskel ciddi bir tavırla başını salladı. 'Dişlerimizin çürümemesi dışında.'

Vesemir, 'Bu konuyla dalga geçmem' dedi.

Büyücüler hiçbir şey söylemediler.

Rüzgar Kaer Morhen'in duvarlarında uluyarak ıslık çaldı.

Dağınık genç adam, yaptığı şeyden dehşete düşmüş gibi, şaftı düşürdü. Witcher kendine rağmen acıyla haykırdı ve eğildi. Karnına saplanan trident dengesini bozdu ve dizlerinin üzerine düştüğünde vücudundan kaydı ve kaldırım taşlarının üzerine düştü. Kan, bir hışırtı ve şelaleye yakışır bir sıçramayla döküldü.

Geralt dizlerinden kalkmaya çalıştı. Bunun yerine, kendi tarafına düştü.

Çevresindeki sesler yankılandı ve yankılandı. Onları sanki kendi

kafa su altındaydı. Görüşü de çarpık perspektif ve tamamen yanlış geometri ile bulanıktı.

Ama kalabalığın uçtuğunu gördü. Rölyeften kaçtıklarını gördüm. Zoltan ve Yarpen ellerinde savaş baltaları, Wirsing ellerinde et baltası ve Dandelion ellerinde süpürgeyle.

Dur , ağlamak istedi, *nereye gidiyorsun? Yeter ki hep işeyim Rüzgarın içine.*

Ama ağlayamıyordu. Sesi akan kanla boğulmuştu.

Büyücüler Rivia'ya ulaştığında öğleye doğru yaklaşıyordu. Aşağıda, otoyolun perspektifinden bakıldığında, Loch Eskalott'un yüzeyi, kalenin kırmızı kiremitlerinin ve kasabanın çatılarının ışıltılı yansımalarıyla parıldıyordu.

"Eh, geldik," dedi Yennefer. 'Rivya! Ha, kaderin cilveleri ne kadar garip.'

Uzun süredir heyecanlanan Ciri, Kelpie'yi dans ettirerek kısa adımlar attı. Triss Merigold belli belirsiz iç çekti. En azından anlaşılmaz olduğunu düşündü.

'Güzel güzel.' Yennefer ona baktı. Bakire göğsünü ne tuhaf sesler kaldırıyor, Triss. Ciri, önden git ve orada olup olmadığına bak.'

Triss yüzünü başka yöne çevirdi, kışkırtmamaya ya da bahane vermemeye kararlıydı.

Bir sonuca güvenmiyordu. Uzun zamandır Yennefer'deki öfke ve saldırganlığın Rivia'ya yaklaştıkça güçlendiğini hissetmişti.

"Sen, Triss," diye tekrarladı Yennefer sert bir şekilde. "Üzülme, iç çekme, kölelik yapma ve kıçını eyerde kıpırdatma. Sence bu yüzden mi isteğine boyun eğdim, bizimle gelmeni kabul ettim? Eski sevgilinle tembelce mutlu bir toplantı için mi? Ciri, senden biraz ileri gitmeni istedim! Bir konuşalım!'

"Bu bir monolog, konuşma değil," dedi Ciri küstahça, ama o tehditkar menekşe rengi parıltıya hemen teslim oldu, Kelpie'ye ıslık çaldı ve otoyolda dörtnala koştu.

"Sevgilin Triss ile bir randevuya gitmiyorsun," diye devam etti Yennefer. "Sana ve ona baştan çıkarma şansı verecek kadar asil ya da aptal değilim. Sadece bu kez, bugün ve sonra ikinizin de herhangi bir ayartma veya fırsat olmadığından emin olacağım. Ama bugün o tatlı ve sapık zevkten kendimi mahrum etmeyeceğim. Oynadığın rolü biliyor. Ve sana teşekkür edecek

onun için gözleriyle. Ve titreyen dudaklarına, titreyen ellerine bakacağım, topal özürlerini ve mazeretlerini dinleyeceğim. Ve biliyor musun, Triss? Zevkten bayılacağım.'

'Yaptıklarımı unutmayacağını, intikamını alacağını biliyordum'

diye mırıldandı Triss. 'Bunu kabul ediyorum, çünkü gerçekten suçlu bendim. Ama sana bir şey söylemeliyim, Yennefer. Bayıldığıma fazla güvenme. Nasıl bağışlayacağını biliyor.'

"Gerçekten ona yapılanlar için." Yennefer gözlerini kıstı. Ama Ciri'ye yapılanlar için seni asla affetmeyecek. Ve bana.

"Belki," diye yutkundu Triss. 'Belki yapmaz. Özellikle onu durdurmak için elinizden geleni yaparsanız. Ama kesinlikle bana zorbalık etmeyecek. Buna tenezzül etmeyecek.'

Yennefer kırbacıyla atını savurdu. At o kadar ani bir şekilde kibirlendi, sıçradı ve yuvarlandı ki, büyücü kadın eyerinde sallandı.

'Bu kadar tartışma bu kadar yeter!' diye bağırdı. 'Biraz daha tevazu, seni kibirli sürtük! O benim erkeğim, benim ve sadece benim! Anlıyor musun? Onun hakkında konuşmayı bırakacaksın, onun hakkında düşünmeyi bırakacaksın, onun asil karakterinden zevk almayı bırakacaksın... Derhal, hemen! Ah, seni o kızıl saç tomarından tutmak istiyorum...'

'Sadece dene!' diye bağırdı Triss. "Dene, sürtük, gözlerini oyacağım!

İ-'

Ciri'nin bir toz bulutu içinde onlara doğru hızla geldiğini görünce sustular. Bir şeylerin döndüğünü hemen anladılar. Ve ne olduğunu hemen gördü. Ciri onlara ulaşmadan önce.

Şimdi yakındaki banliyölerin sazdan çatılarının ve şehrin kiremitlerinin ve bacalarının üzerinde aniden alev dilleri yükseldi ve dalgalar halinde duman püskürdü. Sinir bozucu sineklerin uzaktan vızıltıları, kızgın bombus arılarının vızıltıları gibi çığlıklar büyücülerin kulaklarına ulaştı. Çığlıklar büyüdü, arttı, tek tiz çığlıklarla karşılandı.

Orada neler oluyor? Yennefer üzengi demirlerinde ayağa kalktı.

Baskın mı? Bir ateş?'

"Geralt..." Ciri aniden inledi, parşömen kadar beyaz oldu. 'Geralt!'

'Ciri? Senin sorunun ne?'

Ciri elini kaldırdı ve büyücüler üzerine kan damladığını gördüler. Yaşam çizgisi boyunca.

"Çember kapandı," dedi kız gözlerini kapatarak. "Shaerrawedd'den bir diken bana battı ve yılan Ouroboros dişlerini kendi kuyruğuna geçirdi. Geliyorum, Geralt! Sana geliyorum! Seni yalnız bırakmayacağım!'

Büyücülerden birinin itiraz edecek zamanı bulamadan kız, Kelpie'yi döndürdü ve hemen dörtnala uzaklaştı.

Kendi atlarını hemen dörtnala koşturacak kadar akılları vardı. Ama atları Kelpie ile boy ölçüşemezdi.

'Bu ne?' diye bağırdı Yennefer, rüzgarı yutarak. 'Ne oluyor?'

'Ama biliyorsun!' diye hıçkırdı Triss, yanında dört nala koşarak. "Uç, Yennefer!"

Banliyölerin barakaları arasında hızla ilerlemeden, kasabadan kaçan ilk kaçaklar tarafından geçilmeden önce, Yennefer, Rivia'da olup bitenlerin bir yangın ya da baskın olmadığını bilecek kadar durumu yeterince net bir şekilde görebiliyordu. düşman birlikleri tarafından, ama bir pogrom. Ayrıca Ciri'nin ne hissettiğini, nereye ve kime aceleyle koştuğunu da biliyordu. Ona yetişemeyeceğini de biliyordu. Şans yoktu. Kelpie, toynaklarıyla birkaç şapka

ve kep fırlatıp kalabalığa karışan panik içindeki insanların üzerinden atlamıştı. O ve Triss, atlarını öyle ani bir şekilde dizginlemek zorunda kalmışlardı ki, neredeyse atlarının başının üzerinden yuvarlanacaklardı.

'Ciri! Durmak!'

Aniden kendilerini koşan ve ağlayan kalabalığın dolu olduğu dar sokakların ortasında buldular. O geçerken Yennefer, olukta yatan cesetleri fark etti, direklerden ve kirişlerden bacaklarından sarkan cesetleri gördü. Yerde yatan bir cücenin tekmelenip sopalarla dövüldüğünü, bir başkasının ise kırık şişelerin boyunlarıyla dövüldüğünü gördü. Saldırganların bağırışlarını, dövülenlerin çığlıklarını ve ulumalarını duydu. Pencereden atılan bir kadının etrafında bir kalabalığın kümelendiğini ve metal parmaklıkların parıldayıp yükselip alçaldığını gördü.

Kalabalık içeri girdi, kükreme yoğunlaştı. Büyücülere Ciri ile aralarındaki mesafe kısalmış gibi geldi. Kelpie'nin yolundaki bir sonraki engel, kara kısrağın bir çit gibi davrandığı ve üzerinden atladığı ve bir tanesinden düz bir çaydanlık şapkasını düşürdüğü, yönünü şaşırmış küçük bir teber grubuydu. Diğerleri korku içinde çömeldiler.

Tam dörtnala bir kareye fırladılar. İnsanlarla siyahtı. Ve duman.

Yennefer, kehanet niteliğindeki vizyonunun hatasız bir şekilde önderlik ettiği Ciri'nin tam da kalbe, olayların tam merkezine doğru gittiğini fark etti. Cinayetin şiddetlendiği yangınların tam ortasına.

Çünkü döndüğü sokakta bir savaş sürüyordu. Cüceler ve elfler derme çatma bir barikatı şiddetle savunuyor, kaybedilen bir pozisyonu koruyor, kendilerine saldıran uluyan ayaktakımının baskısı altında düşüyor ve ölüyorlardı. Ciri çığlık attı ve kendini atının boynuna bastırdı. Kelpie havalandı ve uçtu

barikat, at gibi değil, kocaman siyah bir kuş gibi.

Yennefer kalabalığın arasına girdi ve atını sert bir şekilde dizginleyerek birkaç kişiyi devirdi. Bağırmayı başaramadan eyerden sürüklendi. Omuzlarına, sırtına ve başının arkasına vuruldu. Dizlerinin üzerine düştü ve bir kunduracı önlüğünde onu tekmelemeye hazırlanan tıraşsız bir karakter gördü.

Yennefer, onu tekmeleyen insanlardan bıkmıştı.

Yayılan parmaklarından soluk mavi fışkıran ateş, onu çevreleyen insanların yüzlerini, gövdelerini ve kollarını bir kırbaç gibi kesiyordu. Yanan bir et kokusu vardı ve bir an için genel kargaşa ve gürültünün üzerinde uluma ve ciyaklama yükseldi.

'Cadı! Elf cadısı! Büyücü!'

Sıradaki karakter, baltasını kaldırarak üzerine atladı. Yennefer doğrudan yüzüne ateş açtı. Gözbebekleri patladı, kaynadı ve bir tıslamayla yanaklarına döküldü.

Kalabalık azaldı. Biri onu kolundan tuttu ve ateş etmeye hazır bir şekilde geri tepti, ama bu Triss'ti.

'Hadi buradan kaçalım... Yenna... Kaçalım... Buradan...'

Daha önce böyle bir sesle konuştuğunu duymuştum, Yennefer'in kafasında bir düşünce çaktı. *Bir damla tükürüğün bile ulaşamadığı tahta gibi dudaklarla nemlendirmek. Felçten korkan dudaklar, o panik titretir.*

Onun gibi bir sesle konuştuğunu duydum. Sodden Tepesi'nde.

Korkudan ölürken.

Şimdi o da korkudan ölüyor. Hayatı boyunca korkudan ölecek. Çünkü içindeki korkaklığı yenemeyen, ömrünün sonuna kadar korkudan ölecektir.

Triss'in koluna sapladığı parmaklar çelikten yapılmış gibi görünüyordu ve Yennefer kendini onların elinden ancak büyük bir çabayla kurtardı.

'İstersen kaç!' ağladı. 'Locanızın eteklerinin arkasına saklanın! Savunacak bir şeyim var! Ciri'yi yalnız bırakmayacağım. Ya da Geralt! Uzak dur, seni ayaktakımı!

Hayatınıza değer veriyorsanız yoldan çekilin!'

Onu atından ayıran kalabalık, büyücünün gözlerinden ve ellerinden çıkan şimşeklerin önünde geri çekildi. Yennefer siyah buklelerini karıştırarak başını iki yana salladı. Öfkenin vücut bulmuş hali gibiydi, bir yıkım meleği, alevli bir kılıçla cezalandırıcı bir yıkım meleği gibiydi.

'Defol, seni eve götür, seni domuz!' diye bağırdı, ayaktakımı alevli bir kırbaçla kamçıladı. 'Gitmiş! Yoksa sizi sığırlar gibi ateşle dağlarım.'

*

'Sadece bir cadı, millet!' kalabalığın içinden yankılanan ve metalik bir ses geldi. "Tek bir kahrolası elf büyücüsü!"

'Yalnız! Diğeri fırladı! Hey çocuklar, taşları kaldırın!'

'İnsan olmayanlara ölüm! Vay cadıya!'

'Onun şaşkınlığına!'

İlk taş ıslık sesiyle kulağının yanından geçti. İkincisi koluna çarparak sendelemesine neden oldu. Üçüncüsü doğrudan yüzüne vurdu. Önce acı yoğun bir şekilde gözlerinde patladı, sonra her şeyi siyah kadifeye sardı.

Acı içinde inleyerek yanına geldi. Acı hem önkollarına hem de bileklerine vurdu.

İstemsizce el yordamıyla el yordamıyla baktı, kalın bandaj katmanlarını hissetti. Tekrar inledi, donuk, umutsuzca. Bir rüya olmadığı için üzgünüm. Ve başarısız olduğu için üzgünüm.

Yatağın yanında oturan Tissaia de Vries, "Başaramadınız," dedi.

Yennefer susamıştı. Birinin en azından yapışkan bir kaplamayla kaplı dudaklarını ıslatmasını istiyordu. Ama sormadı. gururu buna izin vermiyordu.

"Başarılı olmadınız," diye tekrarladı Tissaia de Vries. "Ama çok denemediğin için değil. İyi ve derin kesmişsin. Bu yüzden burada seninleyim. Aptalca oyunlar olsaydı, aptalca, sorumsuzca bir gösteri olsaydı, seni hor görmekten başka bir şey yapmazdım. Ama derinden kestin. Bilerek.'

Yennefer boş boş tavana baktı.

'Seninle ilgileneceğim kızım. Çünkü buna değer olduğuna inanıyorum. Ve çok fazla çalışma gerektirecek, ah, ama yapacak. Sadece omurganı ve kürek kemiğini düzeltmekle kalmayacak, aynı zamanda ellerini de iyileştireceğim. Bileklerini kestiğinde tendonları kopardın. Ve bir büyücünün elleri önemli araçlardır, Yennefer.'

Ağzında nem var. Suçlu.

"Yaşayacaksın," Tissaia'nın sesi gerçekti, ciddiydi, hatta sertti. 'Senin zamanın henüz gelmedi. Olduğu zaman, bu günü hatırlayacaksın.'

Yennefer, ıslak bir bandajla sarılmış bir çubuğun nemini açgözlülükle emdi.

"Seninle ilgileneceğim," diye tekrarladı Tissaia de Vries, nazikçe saçlarına dokunarak.

'Ve şimdi... Burada yalnızız. Tanık olmadan. Kimse görmeyecek ve kimseye söylemeyeceğim. Ağla kızım. İyi ağla. Kalbini son kez ağla.

Daha sonrası için yapamayacaksın. Ağlayan bir büyücüden daha korkunç bir görüntü yoktur.'

Geldi, öksürdü ve kan tükürdü. Biri onu yerde sürüklüyordu. Bu Triss'ti, onu parfümünün kokusundan tanıdı. Onlardan çok uzak olmayan bir yerde, kaldırım taşlarında demir ayaklı toynaklar çınlıyor ve bağırışlar yankılanıyordu.

Yennefer, kırmızı şeritli beyaz bir palto giymiş, tam zırhlı bir binicinin kalabalığı yüksek bir mızrakçının eyerinden bir kırbaçla dövdüğünü gördü. Kalabalık tarafından fırlatılan taşlar, zırhından ve vizöründen zararsız bir şekilde sekti. At kişnedi, çırpındı ve tekmeledi.

Yennefer üst dudağı yerine harika bir patatesi olduğunu hissetti. En az bir ön dişi kırılmış veya kırılmıştı ve dilini acıyla kesiyordu.

"Triss..." diye mırıldandı. 'Bizi buradan ışınlayın!'

Hayır, Yennefer, Triss'in sesi çok sakindi. Ve çok soğuk.

'Bizi öldürecekler...'

Hayır, Yennefer. Ben kaçmayacağım. Locanın eteklerinin arkasına saklanmayacağım.

Endişelenme, Sodden'da yaptığım gibi korkudan bayılmayacağım. Onu içimde yok edeceğim. Onu çoktan yendim!'

Dar sokağın çıkışına yakın, yosun kaplı duvarların bir girintisinde büyük bir gübre, gübre ve atık yığını yükseldi. Muhteşem bir kazıktı. Bir tepe, denilebilir.

Kalabalık sonunda şövalyeyi ve atını yakalayıp hareketsiz hale getirmeyi başarmıştı. Korkunç bir gümbürtüyle yere yığıldı ve kalabalık, onu hareketli bir katmanla kaplayarak bitler gibi üzerine süründü.

Yennefer'i yukarı çektikten sonra, Triss çöp yığınının tepesinde durdu ve kollarını havaya kaldırdı. Bir büyü haykırdı; gerçek bir öfkeyle haykırdı. O kadar keskin bir şekilde ki kalabalık bir anlığına sustu.

"Bizi öldürecekler," diye kan tükürdü Yennefer. 'Her şey kadar emin...'

'Bana yardım et.' Triss bir an için büyüyü yarıda kesti. "Bana yardım et, Yennefer. Onlara Alzur'un Şimşeği'ni atacağız.'

Ve yaklaşık beş tanesini öldüreceğiz , diye düşündü Yennefer. *O zaman gerisi bizi parçalayacak parçalara. Ama çok iyi, Triss, nasıl istersen. kaçmazsan göremezsin ben kaçıyorum.*

Büyüye katıldı. İkisi çığlık attı.

Kalabalık bir an onlara baktı, ama hemen akılları başına geldi.

Büyücülerin çevresinde yine taşlar ıslık çaldı. Triss'in şakağının hemen yanında bir cirit uçtu. Triss kıpırdamadı bile.

Hiç çalışmıyor , diye düşündü Yennefer, büyümüz *hiç çalışmıyor. Biz*

*

*

Alzur'un Thunder'ı kadar karmaşık bir şey yapma şansın yok.

Alzur'un çan gibi bir sese ve bir hatip diksiyonuna sahip olduğu iddia ediliyor. Ve gıcırdıyor ve mırıldanıyoruz, kelimeleri ve tonlama modelini karıştırıyoruz.

İlahiyi yarıda kesmeye ve gücünün geri kalanını, ikisini birden uzağa ışınlayabilen ya da hücum eden kalabalığı -en azından bir an için- tatsız bir

şeyle tedavi edebilen başka bir büyü üzerinde yoğunlaştırmaya hazırdı. Ama gerek olmadığı ortaya çıktı.

Gökyüzü aniden karardı ve şehrin üzerinde bulutlar toplandı. Şeytani bir şekilde kasvetli hale geldi. Ve soğuk bir rüzgar vardı.

Aman tanrım, diye inledi Yennefer. "Sanırım bir şeyleri karıştırdık."

"Merigold'un Yıkıcı Dolu Fırtınası," diye tekrarladı Nimue. 'Aslında bu isim yasadışı olarak kullanılıyor. Büyü hiçbir zaman kaydedilmedi, çünkü Triss Merigold'dan sonra kimse onu tekrarlamayı başaramadı. Dünyevi nedenlerle. Triss'in ağzı kesilmişti ve belli belirsiz konuşuyordu. Kötü niyetli insanlar ayrıca, dilinin korkudan sendelediğini iddia ediyor.'

Buna inanmak zor. Condwiramurs dudaklarını büzdü. 'Saygıdeğer Triss'in yiğitliği ve cesaretinin örneklerinin eksikliği yok; hatta bazı kronikler ona "Korkusuz" diyor. Ama ben başka bir şey sormak istiyorum.

Efsanenin versiyonlarından biri, Triss'in Rivian Tepesi'nde yalnız olmadığını söylüyor.

Yennefer'ın onunla orada olduğunu.

Nimue, aşağıdan aydınlanan koyu mavi bulutların bir arka planına karşı dik, siyah, jilet gibi keskin tepeyi tasvir eden sulu boyaya baktı. Tepenin zirvesinde, kolları uzanmış ve saçları dalgalı bir kadının narin figürü görülüyordu.

Fisher King'in küreklerinin ritmik çıngırağı, suyun yüzeyini kaplayan sisten onlara ulaştı.

Gölün Leydisi, "Orada Triss'i olan biri varsa, sanatçının vizyonuna dayanamadılar," dedi.

"Ah, ne dağınıklık," diye tekrarladı Yennefer. "Dikkat et, Triss!"

Bir anda, dolu taneleri, tavuk yumurtası büyüklüğünde köşeli buz topları, Rivia'nın üzerinde dalgalanan kara buluttan kasabanın üzerine düştü. O kadar ağır bir şekilde düştüler ki, tüm meydan hemen kalın bir tabaka ile kaplandı. Orası

kalabalıkta ani bir kabarma oldu, insanlar düştü, başlarını örttüler, sürünerek diğerinin altına girdiler, kaçtılar, devrildiler, kapılara ve kemerlerin altına yığıldılar ve duvarlara sindiler. Hepsi başarılı olmadı. Bazıları, bol kanla lekelenmiş buzun üzerinde balık gibi yatarak kaldı.

Dolu taşları o kadar şiddetli yağdı ki, Yennefer'in başlarının üzerinde oluşturmayı başardığı büyülü kalkan neredeyse son anda titredi ve kırılmakla tehdit etti. Başka büyü denemedi bile. Tetikledikleri şeyin durdurulamayacağını, isyan çıkarması gereken bir unsuru kazayla serbest bıraktıklarını, doruğa ulaşması gereken bir gücü serbest bıraktıklarını biliyordu. Ve yakında o doruğa ulaşacaktı.

En azından öyle umuyordu.

Yıldırım parladı. Aniden bir gök gürültüsü duyuldu, gümbürdedi ve ardından bir çatırtı verdi. Yeri titreterek. Dolu çatıları ve parke taşlarını dövdü; paramparça dolu taneleri etrafa saçıldı.

Gökyüzü biraz aydınlandı. Güneş parladı. Bulutların arasından sızan bir ışın, kasabayı bir kırbaç gibi kamçıladı. Triss'in dudaklarından bir şey kaçtı; ne bir inilti ne bir hıçkırık.

Dolu hâlâ düşüyor, dövüyor, kareyi elmas gibi parıldayan kalın bir buz topları tabakasıyla kaplıyordu. Ama şimdi dolu daha hafif ve daha düzensizdi, Yennefer büyülü kalkanın üzerindeki gümbürtüdeki değişiklikten bunu anlayabiliyordu. Ve sonra durdu. Hepsi birden. Birdenbire. Silahlı adamlar meydana hücum etti, toynakları buzda çatırdadı. Kalabalık kükreyip kaçtı, mızrak sapları ve düz kılıçların çarptığı mızraklarla kırbaçlandı.

Bravo, Triss, diye gakladı Yennefer. 'Bunun ne olduğunu bilmiyorum... Ama iyi bir iş çıkardın.'

"Savunmaya değer bir şey vardı," diye gakladı Triss Merigold. Tepenin kahramanı.

'Her zaman vardır. Hadi koşalım, Triss. Çünkü muhtemelen daha bitmedi.'

Bitmişti . _ Büyücülerin kasabaya saldığı dolu, sıcak kafaları serinletti. Ordunun saldırmaya ve düzen getirmeye cesaret etmesi için yeterli. Askerler daha önce korkmuştu. Öfkeli kalabalığa, kan içmiş bir ayaktakımına saldırmakla neleri riske attıklarını biliyorlardı ve hiçbir şeyden korkmayan ve

hiçbir şeyden önce geri çekileceklerdi. Ancak elementlerin patlaması, zalim, çok başlı canavarı kontrol altına almıştı ve ordunun hücumu gerisini hallediyordu.

Dolu taşları ilçede büyük yıkıma neden oldu. Ve bir an önce bir cüce kadını bir sallanan ağaçla öldürene kadar döven ve çocuğunun kafasını duvara vuran bir adam şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, şimdi ağlıyor, şimdi gözyaşlarını ve sümükleri yutuyordu, çatıdan geriye kalanlara bakıyordu. Onun evi.

Rivia'da barış hüküm sürdü. Neredeyse iki yüz parçalanmış ceset ve bir düzine yanmış çiftlik evi olmasaydı, insan hiçbir şey olmadığını düşünebilirdi. Elm bölgesinde, muhteşem bir gökkuşağı yayının parladığı Loch Eskalott'ta, ağlayan söğütler pürüzsüz, aynayı andıran suya çok güzel yansımış, kuşlar şarkı söylemeye yeniden başlamış ve ıslak yapraklar kokuyordu. Her şey pastoral görünüyordu. Ciri'nin üzerine diz çöktüğü bir kan gölü içinde yatan Witcher bile.

Geralt baygındı ve bir çarşaf kadar beyazdı. Kımıldamadan yatıyordu, ama onun üzerinde durduklarında öksürmeye, hırıltılı solumaya ve kan tükürmeye başladı. Ciri onu durduramayacak kadar titremeye ve titremeye başladı. Yennefer onun yanına diz çöktü. Triss, ellerinin titrediğini gördü. Kendini aniden bir kedi yavrusu kadar zayıf hissetti ve her şey karardı. Biri onu tuttu, düşmesini engelledi. Dandelion'u tanıdı.

'Hiç çalışmıyor.' Ciri'nin umutsuzluk saçan sesini duydu. "Büyün onu hiç iyileştirmiyor, Yennefer."

"Geldik..." Yennefer dudaklarını kıpırdatmakta güçlük çekti. 'Çok geç geldik.'

Sihrin işe yaramıyor, diye tekrarladı Ciri, onu duymamış gibi.

"Öyleyse ne değeri var, senin şaşkın büyün?"

Haklısın Ciri , diye düşündü Triss, boğazında bir yumru hissederek. *Nasıl olduğunu biliyoruz dolu fırtınasına neden olmak için, ama ölümü uzaklaştıramayız. Her ne kadar ikincisi daha kolay gibi görünüyor.*

Karahindiba'nın yanında duran cüce boğuk bir sesle, "Bir doktor çağırdık," dedi. 'Ama zamanını alıyor...'

"Bir doktor için çok geç," dedi Triss, sesindeki sakinliğe şaşırarak. 'Ölüyor.'

Geralt bir kez daha titredi, kan kustu, gerildi ve hareketsiz kaldı.

Triss'i destekleyen Dandelion umutsuzluk içinde içini çekti ve cüce küfretti. Yennefer inledi. Yüzü aniden değişti, buruştu ve çirkinleşti.

"Acıklı bir şey yok," dedi Ciri sert bir şekilde, "ağlayan bir büyücü kadından.

Bunu bana kendin öğrettin. Ama şimdi zavallısın, gerçekten zavallısın, Yennefer.

Sen ve senin sihrin, ki bu hiçbir şeye uymaz.'

Yennefer cevap vermedi. Geralt'ın topal, felçli başını iki eliyle tutuyor ve büyüleri tekrarlıyordu, sesi titriyordu. Ellerinde, Witcher'ın yanaklarında ve alnında soluk mavi kıvılcımlar ve çatırdayan parıltılar dans ediyordu. Triss, bunun gibi büyülerin ne kadar enerji tükettiğini biliyordu. Ayrıca büyülerin hiçbir şekilde yardımcı olmayacağını da biliyordu. Uzman şifacıların büyülerinin bile güçsüz olacağından fazlasıyla emindi. Çok geçti. Yennefer'in büyüleri onu sadece yoruyordu. Triss, siyah saçlı büyücünün bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırmıştı.

Yennefer bir sonraki sihirli formülün yarısında susup Witcher'ın yanındaki parke taşlarına yığıldığında şaşırmayı bıraktı.

Cücelerden biri tekrar küfretti. Diğeri başı eğik bir şekilde duruyordu.

Hâlâ Triss'i tutan Dandelion burnunu çekti.

Birden çok soğuk oldu. Bir büyücünün kazanı gibi sisle dolu olan gölün yüzeyi sisle kaplandı. Sis hızla yükseldi, suyun üzerinde dalgalandı ve dalgalar halinde karaya yuvarlandı, her şeyi kalın, beyaz bir sütle kapladı, seslerin daha sessiz hale geldiği ve öldüğü, şekillerin kaybolduğu ve biçimlerin bulanıklaştığı.

"Ve bir keresinde gücümden vazgeçmiştim," dedi Ciri yavaşça, hala kana bulanmış kaldırım taşlarının üzerinde diz çökerek. 'Eğer ondan vazgeçmeseydim, onu şimdi kurtarabilirdim. Onu iyileştirebilirdim, biliyorum.

Fakat çok geç. Ondan vazgeçtim ve şimdi hiçbir şey yapamam. Sanki onu ben öldürdüm.'

Sessizlik önce Kelpie'nin yüksek sesle kişnemesiyle bozuldu. Sonra Dandelion'un boğuk çığlığıyla.

Sonra hepsi aptalca vuruldu.

Sisin içinden beyaz bir tek boynuzlu at çıktı, çok hafif, eterik ve gürültüsüz bir şekilde koşarak, biçimli başını zarif bir şekilde kaldırdı. Aslında bunda olağandışı bir şey yoktu – herkes efsaneleri biliyordu ve tek boynuzlu atların çok hafif, eterik ve gürültüsüz koşması ve karakteristik bir zarafetle başlarını kaldırması konusunda hemfikirdi. Garip olan bir şey varsa, o da tek boynuzlu atın suyun yüzeyinde koşuyor olması ve suyun dalgalanmıyor olmasıydı.

Karahindiba inledi, ama bu sefer huşu içinde. Triss bir heyecana kapıldığını hissetti. Öfori ile.

Tek boynuzlu at toynaklarını taş bulvarda takırdattı. Yelesini salladı.

*

*

Ve uzun uzun ve melodik olarak kişnedi.

"Ihuarraquax," dedi Ciri. 'Geleceğinizi ummuştum.'

Tek boynuzlu at yaklaştı, tekrar kişnedi, bir toynakla vurdu ve sonra parke taşlarına sertçe vurdu. Başını eğdi. Kubbeli alnından çıkan korna aniden parlak bir parıltıyla aydınlandı, bir an için sisi dağıtan bir parlaklık.

Ciri kornaya dokundu.

Triss usulca haykırdı, kızın gözlerinin aniden süt gibi bir parıltıyla aydınlandığını görünce, onu ateşli bir haleyle çevrili gördü. Ciri onu duyamadı, kimseyi duyamadı. Bir elinde hâlâ tek boynuzlu atın boynuzunu tutarken diğeriyle hareketsiz Witcher'ı işaret etti. Parmaklarından lav gibi parlayan titrek bir parlaklık şeridi fışkırdı.

Ne kadar sürdüğünü kimse söyleyemedi. Çünkü gerçek dışıydı.

Bir rüya gibi.

Kalınlaşan sisin içinde neredeyse bulanıklaşan tek boynuzlu at kişnedi, toynağına vurdu ve bir şeyi işaret edercesine başını ve boynuzunu salladı. Tris baktı. Gölün üzerinde sarkan söğüt dallarının gölgesinin altındaki suda karanlık bir şekil gördü. Bir tekneydi.

Tek boynuzlu at boynuzuyla tekrar işaret etti. Ve hızla sisin içinde kaybolmaya başladı.

Kelpie, dedi Ciri. 'Onu takip et.'

Kelpie homurdandı. Ve başını salladı. Tek boynuzlu atı itaatkar bir şekilde takip etti.

At nalları bir süre kaldırım taşlarında çınladı. Sonra ses aniden kesildi. Kısrak kanatlanmış, ortadan kaybolmuş, kaydileşmiş gibi.

Tekne tam kıyının yanındaydı ve sisin dağıldığı anlarda Triss onu açıkça görebiliyordu. Büyük bir domuz teknesi kadar hantal ve köşeli, ilkel bir şekilde inşa edilmiş bir mavnaydı.

"Bana yardım et," dedi Ciri. Sesi kendinden emin ve kararlıydı.

Kızın ne demek istediğini, nasıl bir yardım beklediğini başlangıçta kimse bilmiyordu. Karahindiba ilk anlayan oldu. Belki de efsaneyi bildiği için, bir keresinde onun şiirselleştirilmiş versiyonlarından birini okumuştu. Hâlâ baygın olan Yennefer'i aldı. Onun ne kadar zarif ve hafif olduğuna şaşırmıştı. O

birinin onu taşımasına yardım ettiğine yemin edebilirdi. Cahir'in omzunu kolunun yanında hissettiğine yemin edebilirdi. Bir gözünün ucuyla Milva'nın keten örgüsünün bir parıltısını gördü. Büyücüyü tekneye koyduğunda, Angoulême'nin ellerinin bordayı sabitlediğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Cüceler, başını destekleyen Triss'in yardımıyla Witcher'ı taşıdı. Yarpen Zigrin, her iki Dahlberg kardeşi bir saniyeliğine gördüğünde olumlu bir şekilde gözlerini kırptı. Zoltan Chivay, Caleb Stratton'un Witcher'ı tekneye bindirmesine yardım ettiğine yemin edebilirdi. Triss Merigold, Coral olarak da adlandırılan Lytta Neyd'in parfümünün kokusunu alabildiğinden kesinlikle emindi. Ve bir an için sisin ortasında Kaer Morhen'den Coën'in parlak, sarı-yeşil gözlerini gördü.

Sisin, Loch Eskalott'un üzerindeki yoğun sisin duyulara oynadığı türden oyunlardı bunlar.

"Hazır, Ciri," dedi büyücü kadın donuk bir sesle. 'Tekneniz bekliyor.'

Ciri saçını alnından geriye attı ve burnunu çekti.

"Montecalvo'nun hanımlarından özür dilerim Triss," dedi. 'Ama başka türlü olamaz. Geralt ve Yennefer ayrılırken kalamam. Yapamam. Anlamış olmalılar.'

'Yapmalılar.'

"Elveda o zaman, Triss Merigold. Elveda, Karahindiba. Hepinize elveda.'

"Ciri," diye fısıldadı Triss. 'Küçük kız kardeş... İzin ver seninle uzaklara yelken açayım...'

Ne istediğini bilmiyorsun, Triss.

'Sen hiç...?'

Kesin olarak, diye kesin bir dille sözünü kesti.

Sallanan ve hemen uzaklaşmaya başlayan tekneye bindi. Sisin içinde kaybolmak için. Kıyıda duranlar en ufak bir sıçramayı bile duymadılar, suyun herhangi bir dalgalanmasını veya hareketini görmediler. Sanki bir tekne değil de bir hayaletmiş gibi.

Çok kısa bir süre için hala Ciri'nin hafif ve ruhani siluetini görebiliyorlardı, uzun bir sırıkla alttan itişini gördüler, zaten hızla kayan mavna üzerindeki dürtüsünü gördüler.

Ve sonra sadece sis vardı.

Bana yalan söyledi, diye düşündü Triss. *Onu bir daha asla göremeyeceğim. onu asla göremeyeceğim, çünkü ... Vaesse deireadh aep eigean. Bir şeyler biter...*

Dandelion değişmiş bir sesle, "Bir şey sona erdi," dedi.

Yarpen Zigrin, "Bir şeyler başlıyor," diye araya girdi.

Kasabaya doğru bir yerlerde bir horoz yüksek sesle öttü.

Sis hızla yükselmeye başladı.

⁂

⁂

Geralt, göz kapaklarının arasından geçen ışık ve gölge oyunundan rahatsız olarak gözlerini açtı. Üstünde yapraklar gördü, güneşte titreşen yapraklardan oluşan bir kaleydoskop.

Elmalarla dolu dallar gördü.

Şakaklarında ve yanağında parmakların yumuşak dokunuşunu hissetti. Tanıdığı parmaklar.

Çok sevdiği parmakları acıtıyordu.

Karnı ve göğsü ağrıyor, kaburgaları ağrıyor ve sıkı bandaj korsesi, Rivia kasabasının ve üç dişli trident'in bir kabus olmadığı konusunda hiç şüphe duymamasına neden oldu.

Kıpırdama canım, dedi Yennefer nazikçe. 'Kıpırdama. Kımıldama.

"Neredeyiz Yen?"

'Önemli mi? Birlikteyiz. Sen ve ben.'

Kuşlar -ya yeşil ispinozlar ya da ardıç kuşları- ötüyordu. Ot, ot ve çiçek kokuyordu. Ve elmalar.

'Ciri nerede?'

'O gitti.'

Pozisyonunu değiştirdi, kolunu yavaşça başının altından kurtardı ve gözlerinin içine bakabilmek için yanına çimenlere uzandı. Sanki gözlerini bu manzarayla ziyafet çekmek istiyormuş gibi, onu tüm sonsuzluk boyunca saklamak için gözleriyle yiyip bitirmek istiyormuş gibi ona açgözlü bir şekilde baktı.

O da ona baktı ve özlem onu boğdu.

"Bir teknede Ciri ile birlikteydik," diye hatırladı. 'Bir gölde. Sonra bir nehirde. Güçlü bir akıntıya sahip bir nehirde. Sisin içinde.

Parmakları elini buldu ve sertçe sıktı.

'Kıpırdama sevgilim. Kımıldamadan yat. Yanındayım. Ne olduğu önemli değil, nerede olduğumuz önemli değil. Şimdi yanındayım. Ve seni asla bırakmayacağım. Asla.'

Seni seviyorum Yen.

'Biliyorum.'

"Yine de," diye içini çekti, "nerede olduğumuzu bilmek istiyorum."

Ben de, dedi Yennefer sessizce ve hemen değil.

'Peki hikayenin sonu bu mu?' Galahad bir an sonra sordu.

"Hiç de değil," diye itiraz etti Ciri, bir ayağını diğerine sürterek, ayak parmaklarına ve ayağının tabanına yapışmış kuru kumu silerek. ister misin

böyle bitecek hikaye? Cehennem gibi! Ben yapmazdım!'

'Peki sonra ne oldu?'

Özel bir şey yok, diye homurdandı. 'Onlar evlendi.'

'Söyle bana.'

'Aaah, anlatacak ne var? Büyük bir düğün vardı. Hepsi geldi: Karahindiba, Anne Nenneke, Iola ve Eurneid, Yarpen Zigrin, Vesemir, Eskel

... Coën, Milva, Angoulême ... Ve Ökseğim ... Ve oradaydım, mead ve şarap içtim. Ve onlar, yani Geralt ve Yennefer'in daha sonra kendi evleri vardı ve mutluydular, çok, çok mutlulardı. Bir peri masalındaki gibi. Anlıyor musun?'

"Neden böyle ağlıyorsun, Ey Gölün Leydisi?"

'Hiç ağlamıyorum. Gözlerim rüzgardan sulanıyor. Ve işte bu!'

Uzun bir süre sessiz kaldılar ve güneşin kızıl-sıcak parlayan topu dağ zirvelerine dokunurken baktılar.

'Gerçekten de-' Galahad sonunda sessizliği böldü '-çok tuhaf bir hikayeydi, ah, çok tuhaf. Gerçekten, Bayan Ciri, geldiğiniz dünya inanılmaz.'

Ciri yüksek sesle burnunu çekti.

"Evet," diye devam etti Galahad, birkaç kez boğazını temizleyerek, onun sessizliğinden biraz rahatsız hissederek. Ama burada, dünyamızda şaşırtıcı maceralar da yaşanıyor. Örneğin, Sir Gawain ve Yeşil Şövalye'ye ne olduğunu alalım... Veya amcam Sir Bors ve Sir Tristan'a... Bir düşünün, Leydi Ciri, Sir Bors ve Sir Tristan bir gün Batı'ya, Tintagel'e doğru yola çıktılar. Yol onları vahşi ve tehlikeli ormanlardan geçirdi. Sürdüler, sürdüler ve baktılar ve beyaz bir arka ve onun yanında siyah giyinmiş bir bayan vardı. Gerçekten daha siyah bir siyah, kabuslarda bile göremiyorsun. Ve o alımlı hanımefendi, o kadar alımlı ki, Kraliçe Guinevere'den başka bütün dünyada daha güzelini göremezsiniz... Arkada duran o hanım şövalyeleri gördü, işaret etti ve onlara şöyle dedi...'

'Galahad.'

'Evet?'

'Sessiz olun.'

Öksürdü, boğazını temizledi ve sustu. İkisi de susmuş, güneşe bakıyorlardı. Uzun süre sessiz kaldılar.

'Gölün Leydisi?'

'Bana öyle dememeni istemiştim.'

'Leydi Ciri?'

'Evet.'

"Benimle Camelot'a gel, Leydi Ciri. Kral Arthur, göreceksin, sana onur ve saygı gösterecek... Ben... Seni her zaman seveceğim ve sana saygı duyacağım—'

'Bir an önce dizinizden kalkın! Ya da belki değil. Eğer oradaysan, ayaklarımı ov.

Gerçekten donmuşlar. Teşekkür ederim. Tatlısın. ayaklarım dedim! Ayaklarım bileklerde bitiyor!'

'Leydi Ciri?'

'Ben hiçbir yere gitmedim.'

'Gün yaklaşıyor...'

'Aslında.' Ciri botlarının tokalarını bağladı ve ayağa kalktı. Eyer atalım Galahad. Buralarda geceyi geçirebileceğimiz bir yer var mı? Ha, senin de ifadenden burayı benim kadar iyi bildiğini görüyorum. Ama boşver, yola koyulalım, açık havada uyumak zorunda kalsak bile, biraz daha ileri gidelim, bir ormana. Gölden bir esinti geliyor... Neden öyle bakıyorsun?

"Aha," diye tahmin etti, onun kızardığını görünce. Bir filbert çalısının altında, yosunlu bir halının üzerinde bir gece mi hayal ediyorsunuz? Bir perinin kollarında mı? Dinle genç adam, en ufak bir arzum yok...'

Kızarmış yanaklarına ve parlayan gözlerine bakarak sustu. Aslında fena olmayan yüzüne. Bir şey karnını sıktı ve bu açlık değildi.

Bana neler oluyor? düşündü. *Bana neler oluyor?*

'Oyalama!' neredeyse bağırdı. 'Aygığını eyerle!'

Bindiklerinde ona baktı ve yüksek sesle güldü. Ona baktı ve bakışları şaşkınlık ve sorgulayıcıydı.

Hiçbir şey, hiçbir şey, dedi özgürce. 'Sadece bir şey düşündüm. Gidiyoruz, Galahad.'

Bir yosun halısı , diye düşündü kıkırdamasını bastırarak. *Bir filbert çalısının altında.*

Benimle periyi oynuyorsun. Güzel güzel.

'Leydi Ciri...'

'Evet?'

"Benimle Camelot'a gelir misin?"

O elini uzattı. Ve elini uzattı. El ele tutuşmuşlar, yan yana at sürüyorlardı.

Tanrı aşkına , diye düşündü, *neden olmasın? Bu dünyada bir iş olduğuna dair herhangi bir paraya bahse girerim witcher kız için bulunabilir.*

Çünkü bir Witcher'ın çalışmayacağı bir dünya yok.

'Leydi Ciri...'

'Bunu şimdi konuşmayalım. Hadi gidelim.'

Doğrudan batan güneşe doğru sürdüler. Arkalarında kararan vadiyi bırakarak. Arkalarında göl vardı, büyülü göl, cilalı safir kadar pürüzsüz mavi göl. Arkalarında göl kenarındaki kayaları bıraktılar. Yamaçlardaki çamlar.

Bunların hepsi arkalarındaydı.

Ve onlardan önce her şey vardı.

Hikaye devam ediyor…

SEZONU

FIRINTILAR

Witcher'ın bir romanı

Yaz aylarında geliyor

2018!

ekstralar

yazarla tanış

ANDRZEJ SAPKOWSKI 1948'de Polonya'da doğdu. Ekonomi ve işletme okudu, ancak büyücü Geralt of Rivia hakkındaki fantezi döngüsünün başarısı onu çok satan bir yazar haline getirdi. O şimdi Polonya'nın en ünlü ve başarılı yazarlarından biridir.

tanıtma

eğer zevk aldıysan

GÖLÜN KADINI,

dikkat etmek

DÜNYANIN KRALLARI

tarafından Nicholas Eames

MUTLULUK HİÇBİR ZAMAN YAŞLANMAZ.

Clay Cooper ve grubu bir zamanlar en iyinin en iyisiydi -en kötü, en kirli, Heartwyld'in bu tarafında en korkulan paralı asker mürettebatı.

Zafer günleri çok geride kaldı, paralı askerler birbirinden ayrıldı ve yaşlandı, şişman, sarhoş - veya üçünün bir kombinasyonu. Sonra Clay's'e eski bir grup arkadaşı gelir. yardım için bir yalvarma ile kapı. Kızı Rose, bir şehir tarafından kuşatılmış bir şehirde mahsur kaldı. düşman yüz bin güçlü ve kana aç. Gülü kurtarmaktır sadece çok cesur ya da çok aptalın katılabileceği türden bir görev.

Wyld'de son bir tur için grubu tekrar bir araya getirmenin zamanı geldi.

"Bu Gül."

Yemeklerini bitirmişler, kaselerini bir kenara koymuşlar. Clay, onları leğene koyması gerektiğini biliyordu, böylece daha sonra temizlemek için bir angarya haline gelmesinlerdi, ama aniden masayı şimdi bırakamayacakmış gibi göründü.

Gabriel gece bir şey söylemek için çok uzaklardan gelmişti. En iyisi söylemesine ve yapmasına izin vermek.

"Senin kızın?" Kil istedi.

Gabe yavaşça başını salladı. İki eli de masanın üzerindeydi. Gözleri sabit, odaklanmamış, aralarında bir yerdeydi. "O... *istekli* " dedi sonunda.

“Hırslı. Keşke annesinden aldığını söyleyebilseydim, ama..." Yine o gülümseme, zar zor. "Ona kılıç kullanmayı öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğimi hatırlıyorum, dedi Clay.

Gabriel'den bir omuz silkme. "Sadece kendini koruyabilmesini istedim. Bilirsin, onları sivri uçla yapıştır falan. Ama daha fazlasını istiyordu. O olmak istedi..." durakladı, "... harika" kelimesini aradı.

"Babası gibi mi?"

Gabriel'in ifadesi ekşi oldu. "Sadece bu yüzden. Sanırım çok fazla hikaye duydu. Kafasını kahraman olmakla, bir grupta dövüşmekle ilgili tüm bu saçmalıklarla doldurmuş."

Ve tüm bunları kimden duymuş olabilir? Clay merak etti.

Biliyorum, dedi Gabriel, onun düşüncelerini algılayarak. “Kısmen benim hatam, inkar etmeyeceğim. Ama sadece ben değildim. Bugünlerde çocuklar... bu paralı askerlere kafayı takmış durumdalar, Clay. Onlara ibadet ederler. Bu sağlıksız. Ve bu paraların çoğu gerçek gruplarda bile değil! Yüzlerini boyarken ve parlak kılıçlar ve süslü zırhlarla etrafta geçit töreni yaparken savaşmaları için bir grup isimsiz haydut tutuyorlar. Hatta bir adam var - seni s*kemem - savaşa mantikor süren bir adam!"

"Mantikor mu?" diye sordu Clay, inanamayarak.

Gabe acı acı güldü. "Doğruyu biliyorum? Kim bir mantikor *sürüyor* ?

O şeyler tehlikeli! Pekala, sana söylememe gerek yok."

Yapmadı tabii. Clay'in sağ uyluğunda kötü görünümlü bir delinme izi vardı, bu tür canavarlarla uğraşmanın tehlikelerinin kanıtıydı. Mantikor kimsenin evcil hayvanı değildi ve kesinlikle binmek için uygun değildi. Sanki bir aslanın kanatlarını ve zehirli dikenli kuyruğunu tokatlamak , sırtına tırmanmayı bir şekilde *iyi bir fikir haline getirmiş gibi!*

"Bize de taptılar," dedi Clay. "Neyse *sen* . Ve Ganelon. Hala hikayeler anlatıyorlar. Şarkıları söylüyorlar.”

Hikayeler doğal olarak abartılı. Şarkılar, çoğunlukla, çılgınca yanlıştı. Ama ısrar ettiler. Erkekler kim (ya da ne) olduklarından daha uzun süre yaşadıktan sonra uzun sürmüştü.

Bir zamanlar devdik.

Aynı değil, diye ısrar etti Gabriel. "Bu gruplar şehre geldiğinde kalabalığın toplandığını görmelisin, Clay. İnsanlar çığlık atıyor, sokaklarda ağlayan kadınlar."

Kulağa korkunç geliyor, dedi Clay, ciddi anlamda.

Gabriel onu duymazdan gelerek devam etti. "Her neyse, Rose kılıcı öğrenmek istedi, ben de onu şımarttım. Er ya da geç bundan sıkılacağını düşündüm ve eğer öğrenecekse benden de olabilir. Ayrıca annesini deli gibi çıldırttı."

Olacaktı, Clay biliyordu. Annesi Valery, şiddetten ve her türden silahtan ve her ikisini de herhangi bir amaç için kullananlardan nefret ederdi. Saga'nın yıllar önce dağılmasının nedeni kısmen Valery idi.

"Sorun şuydu," dedi Gabriel, "o iyiydi. Gerçekten iyi ve bu sadece bir babanın övünmesi değil. Kendi yaşındaki çocuklara karşı antreman yapmaya başladı, ama onlar kıçlarını boğmaktan vazgeçince sokak kavgaları aramaya çıktı ya da sponsorlu maçlara girdi."

Clay, "Altın Gabe'in kızı," diye düşündü. "Oldukça berabere olmuş olmalı."

"Sanırım öyle," diye onayladı arkadaşı. "Ama sonra bir gün Val morlukları gördü. Aklını kaybetti. Elbette her şey için beni suçladı. Ayağını yere koydu - nasıl olduğunu biliyorsun - ve Rose bir süre kavga etmeyi bıraktı ama..." Durdu ve Clay çenesinin acı bir şeye kısıldığını gördü. "Annesi gittikten sonra Rosie ve ben de pek iyi anlaşamadık. Tekrar dışarı çıkmaya başladı.

Bazen günlerce eve gelmezdi. Daha fazla çürük ve bunun yanında birkaç daha kötü sıyrık vardı. Saçını kestirdi - Kutsal Tetrea'ya şükür o zamana kadar annesi gitmişti, yoksa sıra benimki olacaktı. Sonra tepegözler geldi."

"Kikloplar mı?"

Gabriel ona ters ters baktı. "Koca piçler, tam burada, kafalarında kocaman bir göz mü?"

Clay kendi bakışını düzeltti. "Tepenin ne olduğunu biliyorum, pislik."

"O zaman neden sordun?"

"Yapmadım..." Clay bocaladı. "Boşver. Tepegözler ne *olacak* ?"

Gabriel içini çekti. "Eh, biri Ottersbrook'un kuzeyindeki eski kaleye yerleşti.

Biraz sığır, biraz keçi, bir köpek çaldı ve sonra onları aramaya gidenleri öldürdü. Mahkemelerin elleri dolu olduğu için canavarı onlar için temizleyecek birini arıyorlardı. Sadece o zamanlar etrafta paralı askerler yoktu

-ya da bir tepegözle karşılaşacak kadar pirzola yok. Bir şekilde benim adım potaya atıldı. Hatta isteyip istemediğimi sormak için birini bile gönderdiler, ama onlara hayır dedim. Kahretsin, artık bir kılıcım bile yok!"

Clay, dehşet içinde tekrar devreye girdi. "Ne? Peki ya *Vellichor* ?"

Gabriel'in gözleri yere düştü. "Ben... uh... sattım."

"Üzgünüm?" diye sordu Clay, ama arkadaşı kendini tekrarlayamadan, yumruklaşacaklarından ya da yakındaki kaselerden birini alıp Gabriel'in kafasına vuracaklarından korkarak kendi ellerini masaya koydu. Olabildiğince sakin bir şekilde, "Orada bir an için *Vellichor'u sattığını söylediğini sandım* . Ölmek üzere yatarken Archon'un size emanet ettiği kılıç gibi mi? Kendi dünyasından bizimkine kapı açmak için kullandığı kılıç. *O* kılıç mı? *O kılıcı* sattın mı?"

Her kelimeyle sandalyesine daha da gömülen Gabriel başını salladı. "Ödenecek borçlarım vardı ve Valery, Rose'a dövüşmeyi öğrettiğimi öğrenince borcunu evden atmak istedi," dedi uysalca. "Tehlikeli olduğunu söyledi."

"O..." Clay kendini durdurdu. Koltuğunda arkasına yaslandı, avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. İnledi ve Griff onun hayal kırıklığını hissederek köşedeki minderinden inledi. "Hikayeni bitir," dedi sonunda.

Gabriel devam etti. "Pekala, söylemeye gerek yok, tepegözlerin peşinden gitmeyi reddettim ve sonraki birkaç hafta boyunca bu epeyce tahribata yol açtı. Ve sonra aniden birinin çıkıp onu öldürdüğü haberi yayıldı." Gülümsedi, hüzünlü ve üzgündü.

"Hepsi tek başlarına."

"Gül," dedi Clay. Soru haline getirmedi. gerek yoktu.

Gabriel'in başıyla onayladı. “Bir gecede ünlüydü. Ona Kanlı Gül dediler. Aslında oldukça iyi bir isim.”

Öyle, diye kabul etti Clay, ama bunu söylemeye zahmet etmedi. Hala kılıçtan kıvranıyordu. Gabe buraya söylemek için geldiği şeyi ne kadar çabuk söylerse, Clay o kadar çabuk en eski, en sevgili arkadaşına evinden defolup gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söyleyebilirdi.

Gabe, "Kendi grubunu bile kurdu," diye devam etti. "Kasabanın etrafındaki birkaç yuvayı temizlemeyi başardılar: dev örümcekler, aşağılarda eski bir leş yılanı.

Herkesin unuttuğu lağım hala yaşıyordu. Ama ben-" dudağını ısırdı "- o zaman bile, onun başka bir yol seçebileceğini umuyordum. Daha iyi bir yol. Benimkini takip etmek yerine.” O yukarı baktı. "Castia Cumhuriyeti'nden her yetenekli kılıcın Heartwyld Horde'a karşı yürümesini isteyen bir çağrı gelene kadar."

Bir anlığına Clay bunun önemini merak etti. Ta ki o akşam erken saatlerde duyduğu haberi hatırlayana kadar. Çok daha kalabalık bir ordu tarafından bozguna uğratılan yirmi bin kişilik bir ordu; hayatta kalanlar Castia'da kuşatıldılar, şüphesiz kuşatma altındaki bir şehrin vahşetine katlanmak yerine savaş alanında ölmeyi dilediler.

Bu da Gabriel'in kızının öldüğü anlamına geliyordu. Ya da şehir düştüğünde öyle olacaktı.

Clay konuşmak için ağzını açtı, bunu yaparken sesindeki kalp kırıklığını saklamaya çalıştı. "Gabe, ben-"

"Onun peşinden gideceğim, Clay. Ve yanımda olmana ihtiyacım var." Gabriel koltuğunda öne doğru eğildi, gözlerinde bir babanın korku ve öfkesinin alevi parladı. "Grubu tekrar bir araya getirmenin zamanı geldi."

tanıtma

eğer zevk aldıysan

GÖLÜN KADINI,

dikkat etmek

YILAN AĞACI

Adrian Selby tarafından

Bir zamanlar dünyanın sütunlarını sallayan bir paralı asker grubuydular.

kurnazlık, simyasal biralar ve soğuk çelik aracılığıyla. Kim fiyatını karşıladıysa

kazandı.

Şimdi, arkalarında rüzgara savrulan şanlı günleri ve dahi liderleri saklanarak, birer birer avlanıp yok ediliyorlar.

Bir ömür boyu düşmanın kendi bedeli vardır.

Giriş Notları

Bilgin Goran

Babamı hiç tanımadım. Sonuna kadar değil.

Onu kabilemize getiren, ölümcül şekilde yaralanmış ve ölmeye hazır olan patronumdu.

Bundan sonrakilerin hepsi onun için, Gant ve son dileği, şimdiye kadar bir çantayı alan en büyük paralı asker mürettebatının ne olduğuna dair bir kayıt tutulması. Kailen'in Yirmi.

Daha sonraki kışların en parlak döneminde olduklarına dair hikayeler çok az. Onlarla ya da onlara karşı savaşanların izini sürmek için neredeyse iki yıl harcadım, ama onların düşüşü benim için daha zorlayıcı ve trajik bir hikaye, babama saygımdan dolayı patronum tarafından kaydetme görevi bana verildi. ve onları başarısızlığa uğratarak öldürülen tüm diğerleri. Bütün bu belgeleri, Yirmilerin kaderini anlamlandıracağını umduğum bir şekilde bir araya getirdim ve onların, tartışmalı bir şekilde, Eski Krallıkları Tharos Şelaleleri'nde kurtardıklarında, yirmi adam elinde tuttuğunda, en iyilerine dair hesapları dahil ediyorum. çizgi ve çizgi geçilemedi.

Bu hikayeyi anlatmak için bana, tahtına geri dönmeyi bekleyen prensesin ve ona bağlılığı Yirmiler için sonun başlangıcı olan adamın mektupları da verildi. Adam Snakewood'a ihanet etti.

Babam öldüğü anlarda bize basit bir soru sordu ve takip eden gazetelerden bu soruyu kendisinin sormadığı açık.

“Kim hak ettiğini aldı?”

Bölüm 1

gant

Benim adım Gant ve zavallı yazım için özür dilerim. Kailen bize öğretene kadar bunu asla kabul etmeyen paralı bir askerdim. Kailen's Twenty'nin başına gelenleri anlatan bu yazıyı, onun ve tüm çocuklar için yazmak istedim.

Red Hills Konfederasyonu'nda geçen yazın tam ortasında, Shale ve ben satıldığımız gün başlamak doğru görünüyor.

Ölmeye başladığım gündü.

Bir erzak kervanını pusuya düşürmek mürettebatla yapılan bir işti. Bizim için kötü gitti ve bir ok aldım, zehri yakında beni öldürecek.

Çocuklar gibi çiy ve yağmurla sırılsıklam uyandım, üzerimizdeki ağaçlardan sırılsıklam olmuştum ama ağzım kum gibi tozluydu. Nehirler onu ıslatamazdı. Kemiklerimi rahatlatmak için kullandığım bileşim tükürüğümü süzüyor. yumuşak konuşuyorum

Bu ormanın kenarlarında duran ovaların rüzgarlarına karşı muşambalarına bir sümüklü böcek yuvası gibi sarılmış çocuklara zar zor ıslık çalabiliyordum. ben yaşlıyım

Yayımı çuvaldan çıkarmadan önce onları tekmeledim, ipi yağmurdan korumak için koydum. Juletta adını verdiğim bir güzellikti ve hayatımın çoğunda ona sahiptim.

Dondurucu hava şafakta işe koyulurken çocuklar yavaş hareket ediyor, esiyor ve telaşlanıyorlardı. Sessizdiler ve bu ışıkta hayaletler gibi gaddardılar, derilerini bağlamak ve kılıçları zehirle yapıştırmak için birleşiyorlardı.

Başımı okşadım, omuzları sıktım ve mürettebatın arasında dolaşırken etrafımı ve izlediğimi anlamaları için sözler söyledim. Onlardan biriymişim gibi onları cesaretlendirecek kadar dillerini yeterince biliyordum, Kailen'in mürettebatla bağ kurmama yardımcı olması için bana verdiği başka bir şey.

Eldivenleri takıp bıçaklarını Remy'nin açtığı tencereden ıslanmış paçavralarla ovuştururlarken, "Kıvam yapıştırın," dedim.

Son birkaç haftadır ayın altında post ve pipo paylaştığım çocuklara baktım. İyi ekip.

Karıştırdığı yerden bana bakan Remy vardı, yüzü yara bere içindeydi.

Bir af için katılmadan önce koştuğu jilet dövüşlerinden ve raketlerden sütlü ceviz ve konuşan peltek. Kendi yaptığı bir zehiri vardı, benim karışımımdan daha az rafine, daha az çabuk, daha çok ıstırap.

Yasthin yanına çömeldi. Hâlâ bir ay önce gürleyen bacağındaki krampı silkelemek zorundaydı. Parasını kardeşi için biriktirdi, bana yatırım yaptığını söyledi. Çocuklar, kardeşinin kumar oynadığını ve onu güldürdüğünü söyledi.

Dolly, Yasthin'in yanındaydı, pastırma kabukları çiğniyordu. Annesinin onu sokaklarda nasıl kovaladığını, gençliğinden beri yaptığını anlattı.

Çocuklar da babasını takip etti, onunla şarkı söyledi ama bıçaklarından uzak durdu. Küçük kardeşini korumasına yardım edebilmek için katıldı.

Hepsinin benim gibilere sevk eden acılar ve yol ayrımı için şişko bir kese var, yani bir yap-ya da-öl demek istiyorum.

Çok geçmeden sıraya girdiler ve Honour, Kailen's Honour'u, Kigan'ın şimdiye kadar karıştırdığı en iyi dövüş birasını, yani, bunca yıl sonra bile şimdiye kadar karıştırılmış en iyi dövüş birasını bekliyorlar. Ben komutayı aldığımdan beri çocuklar bu demlemeden bahsediyorlardı, üzerine kalktığınızda dağlarda delik açabileceğinizi hissettiriyor.

Yasthin bir ölçü için ilk sıradaydı. İçine dökmek için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım, birçok erkek benden uzundu. Sonra bir öpücük. Dudaklar, korkunuzun ve sevginizin ham sonudur. Hiçbir çelik dudakları sertleştiremez, niyet ararken gözlerden daha fazla ihanet ederler ve öpücük onlara her zaman ölmenin bir yolu olduğunu söylemek içindir.

Küçük Booey, ölçüyü alan mürettebatın onuncu ve sonuncusuydu. Kendime bir sümüklü böcek aldım ve Rirgwil derilerimi tamir etti. Dişlerimizin aristo gibi takırdamasını bekledim, sonra planı tekrar gözden geçirdim.

"Kuzeydeki ağaçların içinde, şu tarlaların ötesinde, Trukhar'ın ikmal kervanı var," dedim.

“Onu bul, öldürebildiğin kadar öldür ama vagonları, erzakları yak ve sonra zanaatkarların peşine düş. Shale ekibini doğudan yönlendiriyor ve karşılaştığımızda onları kıstırdık, bildiğiniz gibi sol kolda kırmızı bantlar var. Bu bir ölüm kalım çantası, oradasın

ta ki iş bitene ya da sen yine de ölene kadar."

Artık onlar için gerçek oluyordu, görebiliyordum. Bir çift, önceki birkaç gündeki tüm hazırlıklara rağmen, demlemenin ilk ölçüsüyle shake'lere başlıyordu.

“Size olanlara nasıl odaklanacağınızı öğrettim çocuklar. Bu bira savaşları kazandı ve sıkı tutabilirsen bu çantayı teslim edecek. Şimdi dışarı çık."

Başka söze gerek yok, artık orman için el işaretleri vardı.

* *Jonah cephesi, Yasthin, Booey ve Henny benimle. Remy grubu kuzeydoğuda ağaç sınırı* *

Çay damarlarımızı gererken ve kemiklerimizi demir ve ateşle doldururken göğüslerimiz kanımızın çıtırtısıyla titreyerek gümüş çimenlerin arasından koştuk. Toprağın şarkısı kulaklarımı dolduruyordu.

Önümüzde ağaçların duvarı ve içinde Karaellerin kampı vardı.

Remy'nin adamları bizden ayrıldı ve uzaklaştı.

* *Yavaş* * İmzaladım.

Juletta ellerimde sıcacıktı, parmaklarımdaki ok uçmak için vızıldıyordu.

Sonra gözlerimdeki içki şiddetliydi, onu gördüm, yetmiş metre ileride ağaç sınırında bir borunun kırmızı parıltısı.

* *İki adam. işaretli* *

Atışı yapmak için ilerledim ve bir yumurta yuvasına adım attım. Büyük, gri bir weger olan kuş bana çığlık attı ve yüzümden birkaç santim ötede çılgınca kanat çırptı, çığlığı gökyüzünü doldurdu. Çocuklardan biri, demlemenin zirvesinde bağırdı ve iki adam bizi gördü. Biz ölüydük. Oğullarımın okları benimkileri takip etti; iki adam vuruldu, uyarı için sadece yarım boru kornası kaçtı, ama kesinlikle yeterliydi.

* *Koş* *

Hepimizi öldürmüştüm. Yine de içeri girdik, çanta buydu ve bu şekilde hazırlanan bu çocuklar kan dökmeden gitmiyorlardı.

Ağaçlara çarptığımızda dağıldık.

* *Düşman ayrıldı* * Jonah imzaladı.

Üçü, yarı gözlü bir uykudan geldiklerinde kendi demlerini boşaltarak sandıkların arasından yaklaşıyorlardı. Net bir atıştılar, bu yüzden oklar çarpıyor ve boğuk bir kemik çatlağıyla tekrar önden gittim. Hepsi aşağı.

Demlenmiş kulaklarımda, yay tellerinin bir şekilde koptuğunu duyabiliyordum, ama her tarafımızdaydı. Yere düştüğümüzde okların ıslığı yan yana geldiğimizi kanıtladı.

Çocuklar açıldı, biz çalıştıkça hareket ettiler, herhangi bir kanadı şaşırtmayı ve bir grubumuzun doğrudan karavana geçebilmemiz için onları ayırmayı amaçladılar. Trukhar'ın askerleri için atış talimiydi.

Henny'yi veya Jonah'ı bir daha hiç görmedim, sadece biraz gülme, çığlık ve ölmeden önce iş başındaki bıçakların sesini duydum.

Yerimde durup düşmanın hareketlerini izledim. Bir ağacın kökündeydim, lekesizdim. Bu demleme ile gözleri üzerinizde hissediyorsunuz. Sonra Booey ve Datschke'nin kaçışını izleyen iki gözcünün sağa hareket ettiğini gördüm.

Bir spor torbası aldım ve bir okun ucuna fırlattım. Ayağa kalktım ve onları önlerinden yere gönderdim.

Kemerimden beyaz meşe özsuyu aldım ve gözlerimin spor bulutunda güvenle görebilmesi için aldım. Nefes almak için aynı şeylerle kaplı bir maske takıyorum.

Sporlar içlerine hızla giriyordu ve ben onları bitirirken hırıltılar çıkararak boğazlarını tuttular.

Çocuklarımı kurtarabileceğimi umuyordum ama biraz cesaret edip Shale'in ekibiyle işi halletmem gerekiyordu.

Artık kornalar çalıyordu, bu yüzden savaş devam ediyordu. İlerideki ağaçlardan birkaçının bana doğru geldiğini gördüm. Bir bagajın arkasına geçtim ama fark edildiğimi biliyordum. Yavaşladılar ve atış yapmak için çekerken kenevir gıcırdıyordu. Dört kişiydiler, nefeslerinden ve komutanlarının bir kanat için fısıldadığını duyabiliyordum.

Her biri sönmemiş kireç ve yağlı tüylerle dolu bir çanta dolusu pirinç kağıdını açtım. Dumana ihtiyacım vardı. Birkaç torbayı matarama batırdım ve onları dışarı attım.

“Maskeler!” haykırış geldi. Kağıt ıslanırken, kireç tutuldu ve tüyler şiddetli bir duman çıkardı.

Gözlerim hala güzel bulaşıyordu. Birkaç ok torbası daha çıkardım ama bunlar gözleri ve cildi kabartmak için agav tozlarıydı.

Ağaç gövdelerine yapılan iki atış, havadaki tozları konumlarının etrafına yaydı ve onlar çığlık atıp kör gibi sendelerken ben ağaçtan onlara doğru ilerledim. Onur bana, gözlerim olmadan nerede olduklarını okuyabilecek kadar duyuları verdi, onları duman ve tozla havaya uçurmak daha iyi ve onların biraları Şeref'in dengi değildi. Balın içinden geçiyormuş gibi hareket ediyorlardı ve yakalanması kolaydı.

O zaman benim için yapacak oku aldım. Yayın çekildiğini duyduğumda belki elli yarda daha ilerideydim, ama önümdeki gürültüyle kendimi kurtarmak için onu o kadar hızlı yerleştiremedim. Ok kalçamdan bağırsaklarıma girdi. Orada bir şey verdi ve zehir hemen içeri girdi, siyah hardal yağı kesinlikle burnumda yanan buharlardan, muhtemelen onların zehirlerinin bir kısmı da.

İkisinin yaklaştığını gördüğümde dizlerimin üzerinde oku yakalamaya çalışıyordum. Beni öldüren yayını düşürüyordu ve ikisi de kendi kavgalarının nefretiyle, gözleri kıpkırmızı, tenleri kızgın kırmızı ve tüm gürültülerle kapandı.

Bittiğimi düşünüyorlar. Bir yere kadar haklılar. Kemerimde, kullandıkları bilinen karışım için işlenmiş guaia kabuğu vardı. Oku söküp kabuğu içeri sokmak için zaman yok.

Biri önde, diğeri yandan olmak üzere birlikte hareket ettiler. Biri zırhında ve kılıcında ağır, ormandaki bir çocuğun silahı, çok büyük. eskisi vardı

deriler ve uzun bir bıçak. Önce o. Görüşüm gidiyordu, dünya bir çizim gibi dümdüz gidiyordu, bu yüzden onu hala görebilirken, hala Onur'un üstünlüğüne sahipken daha bilge olandan kurtulmam gerekiyordu.

Elimde bıçak aniden atıldım, onların tahmin ettiğinden daha büyük bir sıçrama oldu. Yaşlı olan tepki verdi, bir yan adım. Yine de yaptığım eğik çizgi ona vurmak için değildi. Bıçaktan bir sprey macunu fışkırttı ve kesinlikle bir kısmı yüzüne çarptı. Döndüm, kılıcımı kaldırdım ve arkamdan kapanırken çocuğun çaresiz vuruşunu savuşturdum, darbe bıçağıma çarptığında beni aşağı doğru zorladı ve ok içimi kırarken bağırsaklarıma bir şaplak gönderdi. Dumanlı yüzünü tutan, yanaklarını kaşıyan ve kanayan eşini gördü. Bıçağımın üzerinden geçen kahverengi pekmeze baktı ve onu bacaklarıyla tuttu. Dövüldüğünü bilecek cesareti vardı. Bıçağı yaşlı adamın boğazına dayadım sesimi susturmak için, kanın kokusu bana taze ekmek kadar tatlı.

Juletta'mı aldım ve devam ettim. Ağaçlar artık Karaellerle dolmuştu. Wamba'mı çıkarıp kendime bir ok tedavisi bulmaya vaktim yoktu, onu çekiştirmek bir yana, artık ok bendeydi. Kendime küfrettim, çünkü beni düzeltecek bir şey bulamazsam muhtemelen burada öleceğim yerdi. yavaşlıyordum. Beni taze tutmak için Onur'dan bir darbe aldım. Karşı tarafta sert bir iddiada bulunacaktı ama eğer tedavi görebilirsem bunu seve seve kabul ederdim.

Sonunda kervana ulaştım; yanan vagonlardan ve dükkânlardan çıkan duman, ilerideki ağaçları doldurdu. Tahıl arabaları yanıyordu ve Shale yine keseyi teslim etti.

Sonra bir ağacın köklerine yığılmış Dolly ile karşılaşıyorum. Karnından gururla dört ok çıkıyordu. Beni gördü ve gözleri büyüdü ve gülümsedi.

"Gant, işin bitmedi... Ah," dedi içimdeki oku görerek. Sallanıyor olabilirdim, kesinlikle doğru görünmüyordu, biraz solgundu, sanki önümde bir hayalete dönüşüyordu.

"Bir şişen var mı, Gant, biraz daha Honor?"

Elleri toprakla doluydu, onu kavradı ve son hamlelerini yaptı.

"Ben çıkıyorum Dolly," dedim. "Ben de bittim. Her şeyin nasıl bittiği için üzgünüm."

Gözlerini kırpıştırdı, keder onu sıkıştırdı.

"Zaten bitmiş olamaz. Ben yirmi yazım, Gant, bu büyük çanta olacaktı."

Bir an sonra hiçbir kelimeyle dolduramadım.

"Babama söyle Gant, de ki..."

Yayı kaldırıyordum. Tozluğumdaki oku temizlemek için elimden geleni yaptım. Ben bunu yaparken o da beni izliyordu, biliyordu.

"Ona onu sevdiğimi söyle Gant, ona Onur'u aldığımı söyle ve ona çantamı ve kardeşimi bir öpücük ver."

"Yapacağım."

Ben onu çizerken üstüme baktı, göremeyeceğimi bildiğim bir şey gördü, fersahlarca uzakta, gözlerinde sorularına verdiği bazı cevaplar onu heyecanlandırdı. Uçmasına izin verdim, dizlerimin üzerine düştüm ve midem bulandı.

Şeyl neredeydi?

Ağzım onun yerine konuşamayacak ya da bağıramayacak kadar kuruydu ama ona ihtiyacım vardı. Gözlerim, kapakları güneşte yansınlar diye geriye doğru soyuluyordu. Ellerimi yüzüme koydum. Sadece hayallerdi, ama göğsüm ağırdı, sanki biri üzerine oturmuş ve diğerleri üzerine yığılıyormuş gibi. Ellerimi tutarken ellerimin arasından baktığımda, sanki orada sadece kemikler varmış gibiydi, et bir balığın yüzgeçleri gibi inceydi. Nefesim tıkandı ve daha fazla açmaya çalışmak için boğazıma ulaştım.

"Gant!"

Üzerinde çok kan var. Yanıma diz çöktü. Gri gözleri var, rengi yok.

Onun düşmanı, hareketsiz bırakılacak çok fazla sıcak et. Sarhoş olmadığı sürece pek gülmez. Çoğunlukla hiç içmez. İçinde ne olduğunu okumak için beni ve yaramı kokladı, sonra bir bıçakla oku zorladı ve beni hareketsiz tutmak için omzuma diz çökerken deliği guaia kabuğuyla doldurdu. Bazı rugara yapraklarını, özsuyu ve hepsini ağzıma doldururken, burnumu kapalı tutarak, beni boğarken bazı çocuklara havlıyordu. Kahretsin! Beynim içlerinde bir kovan varmış gibi ağrıyordu. Biraz köpüren sıvı göğsümü doldurdu ve nefes almak için çırpınıyordum. Bir şişeden kalçamın üzerine döktü ve tenim bir yanma ıstırabıyla dondu. Sonra birkaç zıpkın bacak kemiklerini çıkardı ve deliğe dayadı, aniden patladı, bir mavi alev parladı ve her şey tepetaklak oldu.

Boğulma oldu ama artık benim gibi hissetmiyordum. Ölmeden önceki adam gibi hissettim.

SON

Andrzej Sapkowski tarafından

son dilek

Kader kılıcı

Elflerin Kanı

Aşağılama Zamanı

Ateş Vaftizi

Kırlangıçlar Kulesi

Gölün Hanımı

Malady ve Diğer Öyküler:

Bir Andrzej Sapkowski Örnekleyici (yalnızca e-posta)

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır